Dane Rudhyar
Astrologia personalităţii

O reformulare a concepţiilor şi a idealurilor astrologiei în termenii psihologiei şi ai filosofiei moderne.

PREFAŢA LA EDIŢIA A III-A (1970)

Când a fost scrisă această carte, urmând unei serii de articole apărute în revista *Astrologia Americană*, revistă publicată şi editată de Paul Clancy, astrologia interesa pe relativ puţini oameni. Ea era asociată în mintea publicului, fie cu preziceri de cel mai superficial tip, fie cu idei rozacruciene, teozofice sau hermetice. Cei mai cunoscuţi astrologi englezi, Sepharial şi Alan Leo, au fost ocultişti şi teozofi; şi în asemenea cercuri s-a întâmplat că am auzit şi studiat pentru prima oară astrologia, exact acum cincizeci de ani.

Zece ani mai târziu am primit primele cursuri mimeografice de astrologie ale lui Marc Edmund Jones şi, curând după aceea, deveneam profund interesat de psihologia abisală a lui Cari Jung, ca şi de cartea *Holism şi evoluţie* scrisă de marele om de stat şi filosof sud-african, Ian Smuts. Atunci mi-a trecut prin minte că astrologia ar putea fi folosită în strânsă legătură cu psihologia abisală, dacă ar fi considerată într-o lumină nouă şi dacă multe din conceptele sale fundamentale ar fi reformulate astfel încât să se potrivească cu mentalitatea şi experienţele oamenilor moderni din societatea de după Primul Război Mondial. I-am comunicat aceste idei lui Paul Clancy pe care l-am întâlnit la New York, după ce corespondasem cu el timp de doi ani –, şi el mi-a răspuns entuziasmat, oferindu-se să publice în revista sa orice doream să scriu. Câteva luni mai târziu, revista *Astrologia Americană* dobândea răspândire naţională; vânzările creşteau rapid şi la fel şi formatul revistei, precum şi cererea lui Paul Clancy pentru mai multe articole. În cadrul revistei s-a lansat o secţiune psihologică, unde scriam cel puţin două articole în fiecare lună. Mai târziu, am fost rugat de Grant Lewi să contribui la revista *Horoscop* – de asemeni două articole lunar – şi alte reviste au procedat la fel, pe măsură ce astrologia

creştea în popularitate.

Popularizarea astrologiei a avut implicaţii importante. A însemnat faptul că revistele, coloanele ziarelor şi chiar majoritatea manualelor au trebuit să sublinieze abordarea „semnului solar”; adică, un tip de astrologie bazat pe ziua de naştere a indivizilor. Ca rezultat, oamenii au început să spună: „Eu sunt Leu. Care este semnul tău?” Aceasta însemna că trăsăturile generale ale psihologiei trebuiau să fie conferite semnelor zodiacului, iar Soarele într-o hartă trebuia să fie considerat factorul cel mai caracteristic şi mai important.

Nu exista totuşi un singur fel de psihologie; şi, la fel, interpretarea psihologică a semnelor şi caracterizarea celor douăsprezece tipuri zodiacale de fiinţe umane se puteau dezvolta pe câteva niveluri. Mulţi astrologi urmau pur şi simplu tipul de psihologie schiţat în vechile manuale; alţii accentuau un tip mai „social” de psihologie. Câţiva au urmat abordarea mea, în care încercam să combin psihologia abisală şi filosofia holistică (deoarece ambele pun accentul pe integrarea personalităţii), împreună cu o parte din cele mai revelatoare şi fecunde perspective ale ocultismului şi metafizicii orientale.

Astfel că această carte, *Astrologia Personalităţii*, venea într-un moment crucial în evaluarea unei astrologii moderne când, ca răspuns la popularizarea acestei „arte” antice, nu era nevoie numai de o abordare psihologică profundă, dar devenea esenţial să se câştige o perspectivă mai sănătoasă despre cum a fost asociată astrologia cu noile tipuri de gândire care s-au dezvoltat urmând linia filosofiei şi a ştiinţei. Astăzi, după treizeci şi cinci de ani, când această carte se bucură de o popularitate mai mare, astrologia se confruntă cu o criză; se poate spune cu o criză în conştiinţă. Această criză este cauzată de vasta expansiune a interesului pentru astrologie, un interes care a atins atât noua generaţie, cât şi intelectualii din universităţi.

Tinerii au devenit fascinaţi de filosofiile orientale şi de practicile *yoga*, de experienţe transpersonale şi de toate

formele „practicii senzitive” şi ale vieţii naturale. Ei speră să găsească în astrologie nu numai răspunsuri la acutele probleme personale, ci chiar mai mult, un fel de siguranţă interioară. Mulţi dintre ei, rupându-se de tradiţiile familiei lor şi refuzând să participe la o cultură dominată din ce în ce mai mult de o abordare de(z)-umanizată şi de-naturată a cunoaşterii, a organizării sociale şi a relaţiilor interpersonale, tânjesc să-şi descopere locul şi menirea într-o ordine mai-mult-decât-umană, universală, cosmică. Ei vor să ştie de unde „vin”, cine „sunt ei cu adevărat” atunci când jocurile ego-ului devin uzate. Totuşi, cei mai mulţi astrologi sunt încă prea aproape de categoria ghicirii norocului, prea obsedaţi de a spune „ce se va întâmpla”, pentru a fi capabili să răspundă nevoilor tinerilor rebeli.

Există totuşi şi o altă categorie de tineri – cei fascinaţi de ştiinţă, de tehnologie, de computere şi zboruri lunare. Ei sunt conştienţi că oamenii de ştiinţă sunt din ce în ce mai preocupaţi de sistemul solar, de mediul cosmic al planetei noastre, de radiaţiile solare şi chiar de forţele galactice. Adesea ei sunt familiarizaţi cu tehnicile statistice şi cu toate genurile de teste psihologice. Ei au o mare curiozitate intelectuală, sunt ambiţioşi şi, chiar atunci când dau vina pe societate, ei sunt dornici să ajungă în vârful scării sociale şi economice. Ei vor să fie progresişti, orientaţi spre viitor, constructori ai glorioasei societăţi tehnologice pe care o văd răsărind. Ei sunt din ce în ce mai intrigaţi şi mai fascinaţi de astrologie. În acelaşi timp, ei *realizează* că trebuie să devii „ştiinţific” pentru a fi acceptat de establishment-ul intelectual.

Asupra acestui grup orientat ştiinţific, a exercitat o mare atracţie abordarea astrologiei promovată de irlandezul Cyril Fagan şi popularizată de articolele lunare din *Astrologia Americană* din ultimii douăzeci de ani. Fagan susţine că zodiacul tropical, adică zodiacul care a fost folosit în Europa încă din vremea civilizaţiei greco-latine, este inexact. El pretinde că singurul zodiac adevărat este cel *sideral*.

Zodiacul tropical se *bazează*, pe mişcarea aparentă a

Soarelui pe cer, de la un echinocţiu vernal la următorul. El se referă la ciclul anual al mereu-schimbătoarei relaţii a globului pământesc cu Soarele, sursa tuturor energiilor pe acest Pământ – adică la ciclul anotimpurilor. Zodiacul „sideral” are de-a face, de asemenea, cu mişcarea anuală aparentă a Soarelui, dar *raportată la constelaţii*, adică la grupările efective de stele. Datorită fenomenului numit „precesia echinocţiilor” – o deplasare retrogradă a poziţiei echinocţiilor faţă de stelele „fixe” apropiate – aceste două zodiace nu mai coincid acum. Ele coincideau într-o perioadă cuprinsă între 300 î.Ch. şi 500 d.Ch., diferenţele datorându-se faptului că nu există o modalitate astronomică care să definească precis graniţele grupărilor eterogene de stele numite „constelaţii”.

Într-un moment când accentul este aşa de mult pus pe *semne*, şi nu pe constelaţiile zodiacului în care se găseşte Soarele la naşterea persoanei, pretenţiile „sideraliştilor” răstoarnă majoritatea trăsăturilor tipurilor zodiacale. Se creează astfel o foarte mare confuzie. Dar de fapt lucrurile merg mai adânc. Ce se află în spatele controversei privind valabilitatea zodiacului tropical sau a celui sideral, este tocmai atitudinea fundamentală faţă de astrologie. „Sideraliştii” consideră astrologia o ştiinţă empirică, a cărei funcţie fundamentală este de a prezice probabilităţile statistic măsurabile ale evenimentelor precise. Se presupune că această ştiinţă îşi are originea cu mult timp în urmă, probabil în Egipt, fiind apoi dezvoltată în Chaldeea. De acolo a ajuns în lumea elenistică. Sideralistul pretinde că astrologia s-a născut în mod strict ca o ştiinţă a observării, asociind coincidenţa dintre evenimentele faptice de pe Pământ cu acelea ale fenomenelor celeste, cum ar fi apariţia stelelor la orizont, conjuncţiile planetare etc. Gradual a fost construit un corp de corelaţii înregistrate într-o manieră cu adevărat ştiinţifică. Dar confuzia a apărut în primele secole de după Christos, când cadrul de referinţă al anotimpurilor, cel echinocţial, a fost înlocuit cu un tipar „real” de constelaţii.

Tot ceea ce se prezintă într-o asemenea manieră

„ştiinţifică” atrage mulţi oameni astăzi. Nu e locul aici să se discute valabilitatea acestei imagini sideraliste, dar ea nu pare să se armonizeze cu modul în care mintea arhaică a operat înainte, să spunem, cu 1000 ani î.Ch., şi ar trebui avut întotdeauna grijă să nu se proiecteze procesele intelectuale de azi asupra mentalităţii care a produs miturile şi simbolurile antice. Punctul esenţial, aşa după cum îl văd eu, este că, dacă considerăm astrologia un asemenea gen de ştiinţă empirică veche şi *orientată* în mod fundamental spre *evenimente*, aceasta satisface *nevoia psihologică* a actualei noastre umanităţi – nevoie care a făcut ca astrologia să devină atât de populară astăzi.

Şi pentru că eu nu cred că tipul acesta de astrologie este cel de care avem nevoie astăzi, am constituit recent un Comitet Internaţional de Astrologie Umanistă (I.C.H.A.), având drept scop unirea oamenilor interesaţi într-o abordare diferită a astrologiei – o abordare *orientată pe persoană* – este o abordare „umanistă”, nu în sensul unui umanism tradiţional asociat deseori cu ateismul, ci mai degrabă în concordanţă cu semnificaţia conferită cuvântului de către Abraham Maslow, fondatorul a ceea ce este cunoscut sub numele de „psihologie umanistă”. Acest tip de psihologie nu este nici freudiană, nici behavioristă, nici clinică. Din acest motiv mai este numită şi „psihologia celei de-a Treia Forţe”. Ea caută să sprijine şi să îndrume indivizii priviţi ca persoane care – dezvoltându-se, aspirând continuu şi actualizându-se – pot atinge din când în când momente de conştiinţă spirituală exaltată în „experienţele de vârf”.

In mod asemănător, eu înţeleg prin astrologie umanistă o astrologie care sprijină indivizii în soluţionarea problemelor personale şi inter-personale şi, în mod special, în actualizarea mai deplină a potenţialului lor nativ. În acest tip de astrologie, nicio planetă şi niciun aspect nu este în sine „bun” sau „rău”. Fiecare hartă natală este la fel de bună ca oricare alta, în sensul că ea simbolizează ceea ce persoana *este* în mod potenţial şi ce poate ea să

realizeze, dacă urmează „instrucţiunile” care sunt „codate” în tiparul cerului, aşa cum acesta se vede din locul şi la momentul exact al naşterii.

O asemenea astrologie *nu este* o ştiinţă empirică. Este un „limbaj” care poate revela arhetipul a ceea ce persoana totală (corp, minte, sentimente etc.) este în mod esenţial – „Forma” individualităţii ei. Ceea ce noi numim, în mod vag şi confuz, „destin”, este pur şi simplu procesul de actualizare a potenţialităţilor formulate abstract în harta natală. Omul, înţeles ca un suflet transcendent, nu se află în afara hărţii şi trebuie să o „guverneze” pentru a duce o viaţă „bună”. El este, ca organism al vieţii, gândirii şi sentimentului, ceea ce harta arată că *ar putea* să fie; într-adevăr, ceea ce *ar trebui* să fie, dacă trăieşte „în acord cu universul”.

Când am scris *Astrologia Personalităţii*, acum treizeci şi cinci de ani, nu eram îndeajuns de conştient de problemele cu care s-ar putea confrunta popularitate crescândă a astrologiei; cu siguranţă, nimeni nu s-a aşteptat ca ea să exercite o asemenea atracţie pentru mintea modernă. Încă acceptăm unele concepte tradiţionale pe care până şi mintea de pionier a lui Marc Jones le-a luat de bune. Astrologia a fost în mod fundamental *geocentrică*, chiar dacă a acceptat unele idei aparţinând imaginii heliocentrice a sistemului solar. Acum îmi dau seama că, atunci când lucrează cu fiinţele umane luate *ca indivizi*, astrologia ar trebui să fie „centrată-pe-persoană”, pentru că fiecare individ este, într-un sens foarte real, centrul propriului său univers.

Este calea prin care se *orientează el însuşi* spre univers ca spre un întreg care contează. Intr-un sens mai profund, el este *cerul întreg* concentrat într-un punct particular de spaţiu-timp. Ceea ce îl diferenţiază pe el de ceilalţi indivizi este această formulă particulară de spaţiu-timp; ceea ce îl identifică cu fiecare altă fiinţă, este faptul că reprezintă acelaşi cer, acelaşi Soare, Lună, planete şi stele care constituie substanţa fiinţei sale. *Forma diferenţiază*; *substanţa unifică*.

Deoarece abordarea mea cosmică, filosofică şi umanistă nu era încă limpede definită în 1934-35, şi pentru că eram influenţat de credinţele şi imaginile aparţinând tradiţiei teozofice-oculte, există în această carte câteva interpretări şi afirmaţii pe care nu le-aş mai formula astăzi în acelaşi mod. O revizuire amănunţită a acestui extins volum ar consuma mai mult timp şi mai rezultă energie decât am în acest stadiu târziu al vieţii mele. Totuşi, cererea constantă pentru această carte o face să fie imperativă în acest moment crucial al evoluţiei astrologiei, astfel încât ar trebui larg răspândită printr-o ediţie broşată.

Aş menţiona, totuşi, schimbarea abordării mele faţă de caracterul fundamental al caselor natale; motivele unei asemenea schimbări le-am expus într-o serie de cărţi şi articole recente. O bucată de vreme, pe când studiam cu atenţie semnificaţia tuturor instrumentelor folosite în c astrologie, am acceptat ideea larg răspândită pe atunci, conform căreia*'* casele sunt rezultatul rotaţiei zilnice a globului pământesc; astfel,* orizontul natal este văzut mişcându-se zilnic în jurul zodiacului, iar? rotaţia globului în jurul axei sale defineşte casele, întocmai cum mişcarea de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui defineşte semnele zodiacului. Totul este în mişcare şi astrologia lucrează cu valori temporale, cu cicluri.

Aceasta este întru totul adevărat – dar există şi spaţiu; şi eu cred că spaţiul acesta rămâne constant în fiecare fiinţă umană. Fiecare persoană este în *mod inerent* un sine individual, având un ritm particular (sau „ton”) al fiinţei şi cu o orientare spre univers ce defineşte ceea ce eu acum numesc „individualitate”, „germenele tipar al fiinţei sale individuale”. Acesta este „locul său din spaţiu”. Este calea prin care omul devine conştient de propriul său sine şi de capacitatea de a se raporta la şinele altor persoane. Fiecare fiinţă umană este născută în centrul *propriului său spaţiu*; şi este acel spaţiu la care se referă cercul caselor.

Cercul, bineînţeles, se învârteşte în timp şi putem

vorbi de „roata caselor”. Dar există o orientare spaţială fundamentală, care rămâne ca o «Imagine” permanentă a sinelui individual şi acest este factorul cel mai important al unei astro-psihologii care lucrează, nu in primul rând cu evenimente exterioare, ci cu *potenţialul înnăscut al existenţei individuale* din fiecare fiinţă omenească. Repet: scopul acestei astro-psihologii este de a ajuta oamenii să-şi actualizeze acest potenţial înnăscut, să ducă numai ceea ce este *posibil* la o relativ completă stare de realizare. E limpede că cele mai multe fiinţe umane, nu numai că nu experimentează o asemenea stare de realizare, dar rămân total ignorante cu privire la ceea ce se poate numi, folosind o expresie popularizată de buddhismul *Zen*, „natura lor fundamentală”.

Cititorul va găsi asemenea idei exprimate în această carte, dar probabil că nu atât de clar pe cât ar trebui. Acum înţeleg că cele care stabilesc ritmul individual al nou-născutului sunt casele natale, definite în general ca secţiuni de 30 de grade ale *spaţiului* ce înconjoară actul natal de individualizare (adică, prima respiraţie). Casele nu sunt în zodiac, dar semnele zodiacale şi toate corpurile celeste îşi găsesc locul într-una sau alta din case. Ca rezultat, sistemul Placidus, cel mai uzitat sistem de determinare a caselor, nu se potriveşte cu o asemenea abordare, pentru că se *bazează* pe factorul timp. Sistemul Campanus, pe de altă parte, este un sistem de calcul a longitudinii cuspidelor casei bazat pe factorul spaţiu, şi de aceea îl folosesc şi îl găsesc din ce în ce mai revelator în practica astro-psihologică, chiar dacă, fireşte, nu este cel mai bun sistem posibil.

Înainte de a încheia şi ca nu cumva atitudinea mea faţă de „astrologie ca ştiinţă” să fie rău înţeleasă, doresc să spun că n-am nicio îndoială că mai devreme sau mai târziu va apărea o nouă ştiinţă, care va lucra cu câmpuri electro-magnetice cosmice, cu vibraţii cosmice şi cu efectele lor asupra biosferei terestre. Poate că unii dintre tinerii astrologi care acum se străduiesc să fie „ştiinţifici”, vor lucra pentru împlinirea acestui ţel; dar nu cred că

atunci când se va întemeia o asemenea ştiinţă, aceasta va însemna, pentru ceea ce în mod tradiţional este cunoscut ca „astrologie”, mai mult decât a însemnat chimia modernă pentru alchimie. O astrologie cu adevărat „sideral㔠şi ştiinţifică ar fi una care ia întreaga galaxie drept cadru de referinţă şi care, de pildă, lucrează cu mereu schimbătoarele relaţii dintre planul ecuatorial al pământului şi planul galaxiei. O astfel de astrologie ar înlocui actualele grupări de stele şi mişcările lor relative, pentru că vechiul tip de mitologie zodiacală se bazează exclusiv pe picturalele şi simbolicele constelaţii create de om. Putem învăţa, bineînţeles, de la trecutul arhaic al omenirii, dar ar trebui să fie *întregul* umanităţii, incluzând, de exemplu, cultura chineză şi mayasă.

În plus, sunt convins că fiecare mare cultură îşi dezvoltă inevitabil propria viziune asupra universului, propria cosmologie şi astrologie; şi nu văd de ce civilizaţia noastră occidentală, cu rădăcini în tradiţia greco-latină şi iudaică, nu ar trebui să-şi dezvolte propria sa viziune asupra astrologiei. Această civilizaţie occidentală poate fi foarte aproape de sfârşitul ciclului său şi simt că atât tinerii hippie protestatari cât şi tinerii orientaţi tehnologic, absolvenţi de universitate, contribuie la o nouă civilizaţie. Încă de când aveam şaisprezece ani, viaţa mea a fost polarizată de hotărârea irevocabilă de a servi prin orice mijloc forţelor care edifică o asemenea civilizaţie.

Nu am astfel nimic de reproşat încercărilor autentice de a dezvolta cosmobiologii” sau „cosmoecologii” cu adevărat noi, pe baza recentelor descoperiri din astronomie, fizică cosmică şi alte astfel de ştiinţe. Însă o „astrologie pentru persoana individuală” reprezintă un cu totul alt gen de studiu, chiar dacă, în timp, se dovedeşte asociat primului. După cum văd eu, scopul prim şi imediat al astrologiei *nu este să* prevadă evenimente pe bază de probabilitate statistică, ci să aducă persoanelor confuze, pasionate, deseori distrate, un mesaj de ordine, de „formă”, a semnificaţiei vieţii şi a luptei individuale în procesul actualizării de sine. Trăim într-adevăr intr-o nouă

junglă socială şi psihologică; şi aşa cum strămoşii noştri, confruntaţi cu pericole zilnice şi nesiguranţă, priveau spre alaiul magnific şi ordonat de lumini revelate de cerul nopţii, tot astfel şi noi, în modul nostru modern mai abstract, să căutăm să descoperim în propria noastră hartă a cerului şi în transformările ei progresive, o pace şi o certitudine cu adevărat cosmice, indiferent de haosul din exterior.

În încheiere, aş accentua faptul că în această carte cuvântul „personalitate" nu are semnificaţia negativă sau inferioară pe care ezoteriştii şi partizanii Noii Gândiri i-o atribuie de obicei. Îl folosesc în acelaşi mod în care îl utilizează filosoful Ian Smuts şi psihologul Cari Jung. Nădăjduiesc că următoarele câteva propoziţii, care erau incluse în prefeţele primei şi celei de-a doua ediţii ale acestei cărţi, vor clarifica acest punct.

„Personalitatea, în cel mai general sens, reprezintă întregul organic în care naturile fiziologică şi psiho-mentală ale omului sunt integrate în mod progresiv. De aceea, ea este totalitatea fiinţei umane ca microcosmos, reprezintă omul ca un întreg sistem solar care operează pe fundalul zodiacului sau galaxiei şi cu care se află în relaţie constantă. Astrologia... este o artă a interpretării vieţii şi ea ne înzestrează cu o tehnică pentru dezvoltarea şi realizarea „personalităţii". Scopul ei este să transforme natura umană haotică într-un microcosmos. Când omul devine cu adevărat un microcosmos, el îşi demonstrează personalitatea în cea mai mare măsură şi se manifestă ca o Persoană vie, sau ca un mare Personaj... Scopul astrologiei este alchimia personalităţii, este transformarea haosului în cosmos, natura umană colectivă într-o personalitate individuală şi creativă".

Dane Rudhyar

PREFAŢĂ LA EDIŢIA DIN 1991

Cartea pe care o ţineţi acum în mână era descrisă de Paul Clancy, în forzaţul revistei sale din 1936, drept „cel mai mare pas înainte în astrologie de la Ptolemeu

încoace”[1]. Acesta nu era un îndemn jovial al editorului. Influenţa acestei cărţi, deseori nerecunoscută, a fost copleşitoare, ea modelând în mod conştient şi inconştient drumul celor mai mulţi dintre gânditorii pe care astrologia îi ia astăzi în seamă. Ca orice mare operă clasică, ea reprezintă una dintre cele mai tonice şi mai germinale cărţi pe care le veţi citi vreodată despre astrologie, şi întotdeauna un minunat stimulent atunci când prospeţimea gândirii se pierde; de aceea, ar trebui să se afle în capul listei oricărei bibliografii.

Eu însumi am fost destul de norocos să citesc *Astrologia Personalităţii* prima oară la aproape treizeci de ani, după ce am început să studiez în mod serios astrologia, în 1961. În acel moment cariera mea ar fi putut decurge în diferite moduri. Această carte, mai mult decât oricare alta, m-a convins că astrologia era subiectul căruia vroiam să-mi dedic viaţa. A avut aproape acelaşi impact şi asupra soţiei mele, Suzi. Într-adevăr, oriunde mă duc în lume, luminile călăuzitoare ale astrologiei demonstrează influenţa profundă pe care această carte specială a lui Rudhyar a avut-o asupra gândirii multor astrologi, ba chiar şi asupra multora dintre criticii lui.

Probabil că importanţa centrală a acestei cărţi constă în foarte! clara înţelegere pe care Rudhyar o are despre natura fundamentală a astrologiei şi în importanţa pe care el o acordă înţelegerii bazelor sale simbolice şi formale. Viziunea lui Rudhyar asupra astrologiei ca „algebră a vieţii”, al cărei scop îl reprezintă „alchimia personalităţii”, revelează astrologia ca fiind, în primul rând, nu un corp tradiţional de cunoaştere empirică, aşa cum este înfăţişată atât de des, ci un sistem de logică simbolică, bazat pe principii primordiale, pe care le putem utiliza pentru înţelegerea ordinii şi semnificaţiei fundamentale a procesului Naturii şi, împreună cu psihologia abisală, a naturii noastre individuale în particular.

---

1 Paul Clancy, un respectat personaj în mediile academice, a fondat şi editat în 1933 American Astrology Magazine, revistă care s-a bucurat de-a lungul timpului de un succes considerabil.

Definiţia dată astrologiei de către Rudhyar ca „algebră a vieţii” nu este o imagine întâmplătoare. Rudhyar nu este niciodată întâmplător. El identifică în mod voit astrologia cu gândirea matematică, opusă cunoaşterii empirice. Rudhyar subliniază faptul că algebra vine de la cuvântul arab „al-jebr” care înseamnă reducerea părţilor la un întreg. „Jabara” înseamnă de fapt a strânge împreună, iar funcţia algebrei este de a strânge împreună, de a corela sau integra elementele într-un întreg formulat. Rudhyar dezvoltă aceasta imagine pentru a arăta cum astrologia, asemeni algebrei, leagă împreună elementele sale simbolice, cum ar fi planete, poziţii zodiacale, părţi, noduri etc. Într-o formulă care descrie un întreg viu. În timp ce în algebră elementele simbolice se referă la cantităţi, în astrologie ele se referă la calităţi, la calităţi universale de viaţă, la procese vii desfăşurate pe diferite niveluri, de la fizic la spiritual.

Sublinierea lui Rudhyar este una crucială, pentru că în timp ce nimeni, incluzându-l pe Rudhyar însuşi, nu ar nega importanţa şi valoarea observaţiilor studiilor empirice (el însuşi a fost primul care a susţinut, în această carte, că studiul timpului dă la iveală un prim mijloc de cercetare astrologică), trebuie să fim clari în a statua că astrologia învaţă despre ceea ce Aristotel ar fi numit „cauzele formale* sau „informatoare” ale lucrurilor, şi nu aşa cum face ştiinţa modernă, care vorbeşte despre cauzele lor materiale.

Într-adevăr, dacă *Astrologia Personalităţii* ar fi fost citită de toţi cercetătorii astrologiei la un stadiu incipient al educaţiei lor, puteam fi scutiţi de bizarul spectacol la care am asistat recent, al unor distinşi astrologi ai tendinţei empirice, care s-au certat literalmente, dincolo de sfera astrologiei, pe motiv că anumite experimente legate de fluxul şi refluxul apei au eşuat în a demonstra realitatea obiectivă a astrologiei. Cum ar fi zâmbit Rudhyar şi, în acelaşi timp, ce exasperat ar fi fost, *văzând* continua preocupare de a face ca astrologia să sară prin anumite cercuri predeterminate ştiinţific şi statistic.

Aceasta i-ar fi confirmat decizia de a înfiinţa, în 1969, Comitetul Internaţional de Astrologie Umanistă. Aceasta nu înseamnă că Rudhyar era total împotriva metodei empirice, pentru că ea joacă în mod clar un rol important în dezvoltarea cunoaşterii, dar preocuparea lui era ca astrologii să *realizeze* faptul că astrologia aparţine unui nivel diferit de cunoaştere. După cum Rudhyar se pronunţa în mod clar în altă parte[2], harta natală: „reprezintă *un set de instrucţiuni* – care îţi arată cum, în cazul tău particular, cele zece tipuri de energie fundamentală ale naturii umane ar trebui folosite în cel mai avantajos mod; aceasta se întâmplă pentru a-ţi da posibilitatea să lucrezi în mod conştient cu ele tot timpul”.

O astfel de abordare a astrologiei solicită imediat ca noi să devenim deplinătatea şi totalitatea a ceea ce suntem, şi să recunoaştem trans-personalul din viaţa noastră, adică mai marea ordine şi semnificaţie a spiritului care curge prin fiecare dintre noi, adică mai marea unitate şi mai marele scop pe care fiecare din noi este destinat să îl servească. Asemenea abordare, mai degrabă decât aceea a reducerii individului la trăsături de caracter şi la evenimente de viaţă, are puterea să ne înalţe la o mai adâncă înţelegere şi apreciere a fiecărei faţete unice a diamantului vieţii şi a locului nostru unic în ea, a relaţiei noastre cu viaţa, cu întreaga schemă a lucrurilor.

Pentru cei care ar argumenta că o prea mare dependenţă şi loialitate faţă de o asemenea abordare (cu implicaţiile ei, pe care le cunoaştem deja) a tot ce trebuie cunoscut despre sistemul nostru simbolic, Rudhyar ar putea îndată să indice vastele bogaţii ale încă neexploatatului conţinut simbolic pe care deja le-a înfăţişat în această carte, şi care rămân încă puţin înţelese sau investigate. Câţi astrologi folosesc în mod obişnuit nodurile planetare? Câţi, chiar şi acum, post-Addey, folosesc cu regularitate aspecte bazate pe numerele cinci,

2 Dane Rudhyar, poziţia mea faţă de Astrologie, 1972, o broşura care rezuma primii săi patruzeci de ani de experienţa; citat cu aprobarea lui Dennis Elwell.

şapte, nouă şi unsprezece? Câţi şi-au imaginat vasta mulţime a părţilor (demne de un Alfred Witte) pe care le schiţează Rudhyar? Totuşi, aşa după cum el afirma lipsit de echivoc: „dacă trebuie să aproximăm cu instrumentele noastre de analiză infinita varietate de conexiuni care trebuie analizate (în psihologia şi fiziologia individului), este evident că nu ne putem lipsi de mulţimea Părţilor”.

Într-adevăr, câţi dintre cei care folosesc cu regularitate Simbolurile Sabiene şi alte semnificaţii ale gradelor ar putea explica logica simbolică prin care gradele zodiacale nu sunt doar subdiviziuni ale zodiacului, ci pot fi văzute ca evidenţe ale unei semnificaţii desăvârşite şi profund misterioase?

Într-adevăr, rar este astrologul care are înţelegerea iluminatoare a simbolismului aşa cum o avea Rudhyar, când el arată (în Capitolul X) cum fiecare grad reprezintă o reconciliere şi o sinteză a opoziţiilor celor două mari principii de viaţă: individualul sau particularul reprezentat de rotaţia axială a Pământului, şi colectivul sau universalul reprezentat de mişcarea Pământului în jurul Soarelui. Eu nu cunosc alţi astrologi care să aibă o asemenea intuiţie pătrunzătoare şi luminată în privinţa simbolismului fundamental al artei şi meseriei noastre.

Într-o notă personală, am găsit repetată următoarea aserţiune: cheia spre harta natală individuală se sprijină, de obicei, pe considerarea relaţiei dintre Soare şi Lună din harta natală şi, într-un mod mai special, pe analiza punctului de mijloc Soare-Lună, care pare să reprezinte acel punct din fiecare individ unde bărbatul şi femeia se întâlnesc în mod conştient sau inconştient, acolo unde *mysterium conjunctionis* sau căsătoria alchimică poate avea loc, unde putem deveni roditori de sine şi elibera maximum de creativitate înspre lume[3]. În cazul lui Rudhyar, găsim că punctul său de mijloc Soare-Lună este în exactă cuadratură cu tripla sa conjuncţie Marte-Neptun, Pluto şi ASC-DSC său. Această combinaţie oferă o

3 Lucrând cu astrologia, Michael Harding şi Charles Harvey, Arcana Pinguinului, 1990.

focalizare totală, personală şi creativă pentru formidabilul flux de energii individuale şi colective, şi explică de ce Rudhyar se simţea ca acasă atât în domeniul individual cât şi în cel colectiv, de ce a fost un vizionar care a servit ca punte de legătură între cele două lumi, o voce imens de creativă care a arătat că scopul întregii vieţi este întotdeauna totalitatea şi creativitatea mai mare.

Nu am nicio îndoială că şi peste o sută de ani poziţia lui Rudhyar, ca unul din vizionarii şi „germenii" cheie ai secolului XX, va fi una axiomatică. Aceasta carte a însemnat în mare măsură sămânţa preaplinului care a urmat în gândirea sa astrologică. Pentru secolul XX, revitalizarea astrologiei devenea crucială. Şi în timp ce extraordinarele realizări tehnologice ale omenirii din acest secol nu pot fi negate, regenerarea perspectivei astrologice va fi văzută ca fiind tot atât de importantă ca pas evoluţionist, ca şi oricare din aceste dezvoltări ale înţelegerii noastre din domeniul material. Lumea va realiza faptul că îi datorează mult lui Dane Rudhyar, şi nu în ultimul rând *Astrologiei Personalităţii*.

Charles Harvey, 1991

NOTA TRADUCĂTORULUI ROMÂN

Consider că următoarele precizări sunt utile cititorului care, pe măsura lecturării prezentei cărţi, întâlneşte termeni mai dificili de abordat datorită naturii şi conotaţiei lor mai subtile. O scurtă explicare a sensului acestora (şi, de aici, a raţiunii de a fi fost traduşi într-un anume fel), nu ar fi, cred, decât în beneficiul celui care încearcă să pătrundă cât mai adânc în studiul acestui nou şi remarcabil tip de astrologie, *astrologia umanistă*.

Conştienţă (awareness) – se referă la „trezire"; conştienta este, într-un anumit sens, o conştiinţă „trezită" şi reprezintă sfârşitul, scopul procesului de individuaţie. Este procesul „din cap" la care face referire autorul. Este atingerea „*Eu sunt*-ului, adică realizarea *Sinelui* (egoul devine Sinele deplin integrat). Este calea christică, calea care nu ar fi fost posibilă fără existenţa *Misterului de pe Golgotha*. Este *nunta alchimică* şi *reconcilierea opoziţiilor*,

este atingerea lui *Tao*. Reprezintă, în acelaşi timp, drumul de la raţiune (omniprezentă astăzi) la intuiţie; adică la atingerea *Totalităţii*.[4]

Sine (selfhood) - se referă la transformarea self-ului (a sinelui abordat în mod inconştient, ca factor pur colectiv) în self-hood (momentul de început al individualizării, cel al „primei respiraţii", simbolizat atât de sugestiv în gradele *Sabiene*, la 1° Berbec, prin „*O femeie a răsărit din ocean*; *o focă o îmbrăţişează*"). Am preferat deci să traduc acest termen prin „sine" sau „sine profund" şi nu prin „personalitate" (sau „individualitate") - tradus astfel destul de des - mai ales că autorul îl prezintă ca pe un factor de individualizare, în comparaţie cu „personalitatea* care este asimilată, pe bună dreptate, factorului colectiv. Traducerea lui „selfhood" prin „sine" este mai justificată atât din punct de vedere psihologic, cât şi perceptiv. O altă variantă ar fi fost termenul de „sineitate", care însă mi s-a părut a fi prea abstract.

„*Viziune despre lume*" (Weltanschauung)[5] - deşi în majoritatea dicţionarelor şi a comentariilor se întâlneşte tradus prin „concepţie" despre lume. „Concepţia" are la bază procese de tip mental-raţional care nu au fost avute în vedere nici de C. G. Jung, nici de D. Rudhyar (cel puţin în sensul prezentei lucrări). Dimpotrivă, „viziunea" se clădeşte pe procese perceptive. Altfel spus, „mecanismul

---

4 Trebuie să admit însă că termenul de „conştienţă" vine din raţional şi nu din perceptiv şi o altă variantă de traducere a acestui termen, nu neapărat mai bună, dar cu siguranţă mai expresivă, ar fi fost „trezirea interioară a întregii fiinţe". Nu am putut însă folosi această expresie pentru că autorul (după părerea mea) a avut în vedere - cel puţin în pasajele în care apare acest termen - doar atingerea stării de „manas", doar „trezirea" prin ieşirea din mental, adică atingerea non-mentalului; în timp ce, în mod evident, „trezirea interioară a întregii fiinţe" ar presupune, în plus, şi atingerea stărilor de „Buddha şi „atma"; astfel, această categorie ar depăşi cu mult ceea ce ar presupune iniţial termenul. Buddha cel „trezit" a atins toate aceste trei niveluri şi tocmai de aceea, în limba engleză, se foloseşte pentru atingerea acestei stări termenul de „awakening".

5 Weltanschauung-ul astfel perceput reprezintă tema principală a prezentei lucrări.

concepţiei” separă (scindează în mod secvenţial şi duce la apariţia timpului), mă face să devin detaşat de *obiectul* percepţiei (dualismul subiect-obiect), în timp ce „procesul viziunii” mă face să devin detaşat de *mine*, pentru a putea să fiu una cu obiectul (identificarea subiectului cu obiectul). Ca să folosesc termenii prezentei lucrări, procesul care începe prin construirea „concepţiei” şi se termină prin dobândirea „viziunii” este asemănător cu cel care pleacă de la *Individ* şi se încheie cu *Marele Individualizat*

Termeni cum ar fi conştiinţă, personalitate, individuaţie, sincronicitate, proces ciclic, holism, ş.a.m.d. ca şi, bineînţeles, toţi termenii specifici astrologiei sunt atât de bine definiţi şi expuşi, încât nu mai necesită comentarii suplimentare.

Claudiu Pânculescu

PROLOG

PRELUDIU LA O ISTORIE A ASTROLOGIEI

Istoria astrologiei este istoria transformărilor succesive a atitudinii omului faţă de Natură: natura externă, percepută prin impresiile simţurilor şi natura internă sau „umană”, ca sumă totală a acelor fenomene fiziologice şi psihologice pe care, într-un fel, omul le numeşte proprii, spunând: corpul „meu”, sufletul „meu”, mintea „mea”.

Ceea ce astăzi se numeşte în mod obişnuit „astrologie” e rezultatul unei faze particulare a relaţiei dintre ego-ul conştient al omului şi Natură. Această fază, care a durat poate sute sau mii de ani, a fost precedată de alte faze având, probabil, o mai mare semnificaţie. Scopul acestei cărţi este să arate că o nouă etapă tocmai începe.

Omenirea îşi schimbă radical concepţia despre natura externă - martori fiind noile concepte ale ştiinţei moderne legate de spaţiu, timp, materie şi univers. Concepţia psihologică este fundamental transformată. Omul întâmpină „viaţa” din interior şi din exterior pe noi baze. Astrologia reflectă calitatea acestor întâlniri, le interpretează în funcţie de comportamentul actual şi le dă

semnificaţie, atât fundamental cât şi practic. Astrologia este cel mai semnificativ indicator al filosofiei practice de viaţă a omului. Filosofia *per se* face speculaţii despre viaţă şi om, în timp ce astrologia caracterizează, în fiecare epocă, direct sau indirect, calitatea cea mai adâncă a răspunsului actual al omului la viaţă.

Filosofiile se tot succed şi, tot aşa, astrologia lăsată *nouă* de secolul al XIX-lea, a fost doar una din multele astrologii pe care omul le-a proiectat din nevoia unei înţelegeri practice a vieţii şi a unei adaptări la ea. Mai mult, după cum întotdeauna au existat simultan mai multe tipuri de filosofii, în efortul omului de a interpreta realitatea la diferite niveluri de gândire şi percepţie intuitivă, tot aşa, în fiecare perioadă, de-a lungul istoriei, astrologia a fost împărţită în sisteme mai exoterice sau mai ezoterice. Această împărţire nu trebuie totuşi să ne orbească, „ezoteric" şi „exoteric" reprezentând doar două căi de exprimare a punctelor de vedere fundamentale ale unei epoci. Este mai important să ştim care a fost punctul de vedere şi apoi să vedem dacă el este exprimat exoteric sau ezoteric.

Astrologia care este la modă astăzi, şi-a avut originea aproape în întregime în tratatul *Tetrabiblos* (*Patru cărţi despre influenţa astrelor*) al astrologului alexandrin Claudius Ptolemeu).

„Ptolemeu s-a născut la Pelusium, Egipt, în secolul I î.Ch. El a strâns observaţiile scrise lăsate de cercetătorii importanţi care l-au precedat, îmbogăţindu-le şi sporindu-le, după mulţi ani de cercetare personală. Aceste fapte sunt explicate în opera sa *Mare Construcţie*, conţinând treisprezece cărţi, suma totală a cunoaşterii fenomenelor lumii şi a Universului în general. Acesta a fost primul document complex şi cuprinzător despre economia lumii şi ideile demonstrate în el sunt deseori menţionate în „Sistemul Ptolemeic". Aşa cum *Marea Construcţie* conţine cunoştinţe geografice şi astronomice, tot astfel şi *Tetrabiblos* cuprinde cunoaşterea astrologică acumulată şi, deşi a fost scris în Asia în secolul I, a devenit piatra de

temelie a astrologiei în Europa, după ce lumina intelectuală a început să răsară acolo".

(Temple Hungad, *Scurtă istorie a astrologiei*)

Ne vom întoarce mai târziu la subiectul astrologiei medievale în Europa care are, în unele din aspectele sale, profunzimi mai mari decât cele derivate de la Ptolemeu. Deocamdată, prima noastră sarcină este să înţelegem poziţia ocupată de acest scriitor. Pentru aceasta, trebuie să ne extindem cercetarea şi să notăm că, în anumite perioade ale istoriei lumii, se petrec mari prefaceri, care transformă adevărata esenţă a civilizaţiei. Le putem numi „Epoci întunecate". În orice caz, ele sunt perioade de tranziţie care separă două epoci şi este interesant de observat că la începutul acestor perioade, înainte ca „Epoca întunecată" să se instaleze cu adevărat, omul apare întotdeauna ca fiind elementul, ca să spunem aşa, care rezumă şi concentrează cunoaşterea ciclului tocmai încheiat în scrieri (sau monumente) ce devin adevăratul germene şi adevărata temelie a culturii ce răsare mai târziu, după cum „Epoca întunecată" devine luminată de o nouă vitalitate spiritual-mentală.

Astfel de oameni au devenit apoi canalele prin care vechiul este condus spre nou. Lucrările lor conţin tot ceea ce noul va şti vreodată de la vechi; ceea ce - şi aceasta este important - nu înseamnă totuşi întreaga înţelepciune a vechiului, nici măcar cea mai bună parte a sa, ci numai ceea ce noul va fi capabil să asimileze de la vechi. Pot fi date numeroase exemple. Confucius este unul tipic, însumând cunoaşterea Chinei arhaice; dar, să nu uităm, este vorba de China arhaică aşa *cum Confucius a înţeles-o*. Se ştie, de asemenea, foarte puţin despre ideile muzicale ale lui Pitagora, transmise nouă prin Boetius, în Imperiul Roman târziu. Pentru un timp îndelungat, Platon şi Aristotel au însemnat pentru Europa aproape întreaga învăţătură grecească. Kabbaliştii spanioli ai secolelor al VIII-lea şi al IX-lea ne-au dat Kabbala, ceea ce ei au cunoscut şi înţeles din misterioasa cunoaştere iudaică. Şi, în fiecare caz, cunoaştem înţelepciunea arhaică şi filosofia

vie numai prin minţile oamenilor care, fiind produsele finale ale unei civilizaţii, au pierdut în mod necesar *sentimentul* a ceea ce a însemnat această filosofie vie, această înţelepciune practică pentru oamenii care au fost la originea acestei civilizaţii.

Nu ne propunem să discutăm o asemenea chestiune în extenso, dar este totuşi imperios necesar, pentru cel care îşi dă osteneala să pătrundă în esenţă semnificaţia astrologiei, să înţeleagă cele afirmate mai sus. Pentru că numai astfel poate fi evitată tragica greşeală de a se crede că astrologia prezentată Europei de un intelectual *alexandrin*, era astrologia ce măsura pulsul adevărat al omenirii antice. Astrologia ptolemeică este produsul final al culturii est mediteraneene-greceşti şi poate fi înţeleasă doar în funcţie de intelectualismul acestei culturi. Acest intelectualism a modelat mintea Europei în aproape toate aspectele sale. Aristotelismul şi ptolemeismul sunt rezultatele acestei epoci greceşti, după ce aceasta a pierdut contactul viu cu tradiţia spirituală a perioadei orfice şi chiar cu filosofia pitagoreică, după ce aceasta a abandonat pământul din care omul arhaic îşi trăgea puterea şi înţelepciunea instinctivă. Dacă vrem să înţelegem esenţa vie a astrologiei, trebuie să-l uităm pe Ptolemeu şi tipul de astrologie medievală din care derivă majoritatea astrologiei de azi, şi să ajungem la adâncimile vital-pământeşti ale omenirii arhaice.

O remarcabilă serie de articole ale lui R. Berthelot publicată între 1932-1933 este, după cunoştinţa noastră, cel mai bun studiu, dacă nu singurul, care s-a scris despre originile astrologiei. Nu este gândit din punctul de vedere al astrologului, ci din acela al dezvoltării civilizaţiei omeneşti şi al atitudinilor omeneşti faţă de viaţă în general; de aici derivă marea lui semnificaţie - căci este absolut fără rost să se încerce înţelegerea semnificaţiei astrologiei antice, dacă nu se plasează astrologia exact în centrul culturii acelor timpuri. Aşa numitele „istorii ale astrologiei” de azi sunt fără de vreun folos; de fapt, ele induc în eroare întrucât enumera câteva fapte şi nume fără

legătură şi fără să dea vreo idee asupra realităţii vii a astrologiei. Nu este de mirare că oamenii de cultură de azi ezită să ia în consideraţie în mod serios o astfel de pseudo-ştiinţă!

Următoarele pagini nu trebuie în niciun caz considerate ca o istorie a astrologiei, pentru aceasta fiind necesari ani de cercetare din partea specialiştilor, înainte ca puţinele date care sunt împrăştiate în multe cărţi, deseori netraduse în vreo limbă europeană, să poată fi în mod critic examinate, comparate şi corelate. Ceea ce dorim noi să facem este să prezentăm doar un fel de fundal istoric, foarte general în liniile sale, care-l va ajuta pe cititor să abordare în chip nou astrologia Şi, astfel, să fie capabil să sesizeze semnificaţia reinterpretării pe care noi o dăm sensului fundamental al astrologiei, ca filosofie vie şi practică a realizării şi integrării psihologice. Ceea ce astrologul obişnuit oferă generaţiei de astăzi nu este doar ceva foarte departe de nivelul mental al unui gânditor inteligent; ci este, deseori, în mod indiscutabil, ceva ruşinos şi degradant din punct de vedere psihologic. Totuşi, astrologia vie din toate timpurile are drept cheie fundamentală: *integrarea*. Şi noi pretindem că orice astrologie care nu aduce omului un mesaj de integrare, este o falsificare şi o denaturare a astrologiei adevărate.

Stadiul animist

Omul primitiv încă trăieşte în pântecul Naturii. Întreaga sa viaţă reprezintă o experienţă în acelaşi timp psihologică şi fiziologică, pentru că, deocamdată, el cu greu este capabil să diferenţieze lumea exterioară de cea interioară, obiectivul de subiectiv. El este în întregime una cu Natura, pentru că în mod constant se găseşte dizolvat în fenomenele naturale, proiectându-şi acum nou-născuta individualitate în ele, construindu-le apoi în psihic ca stări de conştiinţă, pe care, printr-un proces de identificare inconştient, să le numească „ale sale”. Levi Bruhl a folosit termenul de „participare mistică” pentru a descrie acest aspect sau un proces similar de identificare psihologică cu

obiectele1[6]. Această „participare mistică” corespunde unei atitudini de viaţă ce poate fi indicată şi prin cuvântul *animism*.

Animismul face din toate obiectele materiale „spirite” şi materializează fapte psihice în entităţi obiective. Totul e animat de un spirit, indiferent dacă este un copac, un munte, Soarele, o stea sau chiar instrumente făcute de om, cum ar fi o sabie, o casă. Pe de altă parte, fiecare sentiment sau emoţie este o entitate „astrală” care a venit în interiorul sufletului şi care poate fi alungat prin practici magice corespunzătoare.

Natura - atât cea interioară cât şi cea exterioară (fiind una singură pentru omul primitiv) - este, astfel, un haos de entităţi acţionând şi reacţionând în cea mai mare confuzie care inspiră de teamă. Este o vastă junglă în care singura lege este aceea a autoconservării şi a supravieţuirii. Acolo unde eşuează puterea fizică, se strecoară viclenia sau intimidarea. Curând, totuşi, un anumit simţ al cauzalităţii apare în om. El *realizează* că anumite fapte urmează întotdeauna altora. El începe să „dea nume” nu numai lucrurilor, ci şi relaţiilor dintre ele. Singura relaţie pe care o cunoaşte personal este aceea a înrudirii de sânge. Este astfel creată o mitologie crudă, unde forţe şi elemente naturale se împerechează şi dau naştere la progenituri.

Totuşi, în tot acest răstimp emoţia dominatoare în omul primitiv este acea emoţie universală a junglei - frica. Ceea ce îi inspiră frică este numit „rău”. Entităţile rele trebuie să fie îmblânzite sau înfrânte prin vicleşug sau stăpânite prin magie. Principiul fundamental al magiei este acela al „acţiunii simpatetice”. Prin acţiune, comportament şi înfăţişare de urs, magicianul se identifică cu ursul sau, mai degrabă, el aduce într-un punct focal identitatea care există din punct de vedere psihologic între el şi urs. Fiind una cu ursul, magicianul poate astfel folosi „spiritul ursului” în avantajul său şi poate să câştige influenţă (prin această transfuzie de instinct) asupra oricărui urs. Mai

6 Levy Bruhl, Funcţiile mentale în societăţile inferioare, Paris, 1912.

mult, el ajunge să ştie „numele spiritului ursului” şi astfel magia lucrează în două moduri. Mai întâi, prin rostirea intenţionată a numelui ursului, el câştigă control asupra acestuia. Mai mult, acest control este sporit de faptul că generaţii de membri ai tribului au folosit în mod magic acest nume şi, atunci când este rostit, puterea combinată a acestor predecesori (activi mai ales sub formă de fantome sau spirite) sprijină, ca să spunem aşa, puterea magicianului.

În stadiul animist de dezvoltare omul raportează totul la sine şi la fricile sau dorinţele sale. El îşi proiectează reacţiile faţă de lucruri chiar în aceste lucruri, care, astfel, devin imagini personificate ale impresiilor sale. Dacă omul se deplasează, trebuie să existe ceva sau cineva care să-l deplaseze, a cărui adevărată natură trebuie să-l deplaseze în acest mod. Ceea ce cauzează frică trebuie să fie o fiinţă înfricoşătoare; ce îi oferă bucurie trebuie să fie o entitate darnică. În acest sens, întreaga viaţă a omului este psihologică, pentru că el trăieşte într-o lume populată de proiecţiile propriilor sale reacţii; dar aceste reacţii sunt aproape exclusiv fiziologice şi biologice. Astfel, psihologia înseamnă aici într-adevăr o extindere a reacţiilor fiziologice, psihicul fiind doar o aură difuză în jurul entităţii umane biologice, o emanaţie a acesteia.

Soarele şi Luna sunt cunoscute ca dătători de lumină. Lumina şi viaţa devin inseparabile, pentru că întunericul şi noaptea însemnau prea des moarte. Lumina Soarelui risipeşte frica, aduce în simţuri o mai clară percepere a obiectelor. Astfel, Soarele este marele dătător de viaţă. Cât priveşte Luna, ea ascunde un mister, creşte şi descreşte; lumina sa înconjoară jungla cu o strălucire stranie; este schimbătoare, misterioasă, asemenea femeii. Totuşi, fazele ei încep să fie în curând notate. Simţământul periodicităţii şi al timpului este trezit de ciclurile sale. „Spiritele” se evocă cel mai bine sub lumina sa, lumină care excită imaginaţia omului. Luna devine puterea magicului, puterea tuturor operaţiunilor misterioase.

Cu Soarele şi Luna şi, probabil mai târziu, cu stelele

strălucitoare, omul simte de asemenea o vagă identitate. El le simte, încearcă să devină tot mai mult una cu ele, cu esenţa lor. Soarele, Luna, stelele sunt „mari spirite”. Unele stele radiază o strălucire ciudată. Unele par a fi de rău augur, rele, după cum răsar - ca ochii tigrilor şi panterelor văzute prin pădure. Stelele sunt asemenea ochilor animalelor fantastice din jungla întunecată a cerului. Există oameni care se simt atraşi în special de anumite stele. Probabil că s-au născut cu ele răsărind sau stând deasupra capului lor. Şi ajungem la Chaldeea antică sau probabil chiar mai înainte, în Atlantida, când oamenii, confruntându-se cu stelele, absorbeau în suflete razele unei anumite stele, identificându-se cu ea pentru a-i cunoaşte esenţa şi pentru a-i simţi viaţa exaltată.

Acest cult al stelelor (sau mai degrabă identificarea cu stelele) s-a dezvoltat în paralel cu cultul *totemurilor*. Totemurile sunt în majoritatea lor animale (urs, vultur, cerb), dar pot fi şi stele şi chiar nori şi munţi. Totemismul este încă viu printre cele mai multe dintre aşa numitele rase primitive, chiar şi printre indienii din America, şi ele ne-ar putea ajuta să înţelegem unele semnificaţii ale astrologiei arhaice din stadiul animist de dezvoltare. Atunci nu însemna, ca mai târziu, că mişcările corpurilor celeste sunt cele mai importante, ci *calitatea de viaţă* cu care fiecare stea în parte este dotată. Această calitate de viaţă, caracteristică particulară a zeităţii-stea, derivă în mod fundamental din calitatea *luminii* stelei.

Destul de curios, nu ne aflăm prea departe de o clasificare a stelelor pe baza *analizei spectrale*! Numai că în loc de a folosi o prismă pentru a determina calitatea luminii în mod obiectiv şi analitic, omul primitiv *experimenta in mod subiectiv* această lumină şi proiecta înapoi în stele rezultatul acestor identificări psihice. Cât priveşte Soarele, determinarea caracteristicilor şi puterilor acestui dătător de viaţă era facilitată de urmărirea schimbărilor care aveau loc în vegetaţie. Dar cu această idee a corespondenţei între fenomenele biologice pământeşti şi mişcarea Soarelui - şi, de asemenea, a Lunii -

ajungem la o nouă fază a astrologiei, care poate fi caracterizată, urmând exemplul dat de M. Berthelot, de termenul *vitalism*.

Stadiul vitalist

Conform concepţiei vitaliste, viaţa este în toate, pătrunde în fiecare entitate, în fiecare substanţă; este un ocean vast şi universal de energie, în care totul se „mişcă şi îşi are viaţa sa". Acest punct de vedere se iveşte în mintea omului atunci când frica primordială este într-un fel înfrântă, când ceea ce putem numi în mod simbolic Junglă" este dat la o parte şi oamenii devin, fie crescători de vite, fie agricultori. Natura, cu alte cuvinte, este în primul său stadiu de *domesticire*. Ea devine un „cămin" şi în cadrul acestui cămin viaţa este văzută curgând cu mişcarea majestuoasă a anotimpurilor sale, crescând şi descrescând ca Luna, retrăgându-se şi inundând ca Nilul.

Animismul îl arată pe om ca fiind una dintre miriadele de entităţi care se luptă pentru existenţă; care încearcă cu disperare să învingă frica, identificându-se cu obiectul fricii sau cu focul şi lumina care-i salvează viaţa, împăcând răul prin sacrificii: o creatură a haosului, cu slabe percepţii, tânjind la un fel de cunoaştere care să-i permită confruntarea cu miriadele de entităţi ostile. El trebuie să înţeleagă *singur* aceste entităţi, să le cunoască natura, să le numească. Conştiinţa conferă putere. A stabili duşmanul, înseamnă aproape să-l învingi... ceea ce înseamnă, de fapt, principiul pe care se sprijină psihanaliza freudiană, la un alt nivel. Pe de altă parte, vitalismul presupune faptul că cel puţin o parte a naturii - atât din interiorul cât şi din exteriorul omului - este cucerită şi folosită. A fost atinsă un fel de siguranţă. Totuşi, această parte domesticită a naturii trebuie supravegheată cu atenţie, protejată împotriva răului, făcută rodnică; pământul trebuie cultivat, vitele îngrijite. Ideea fundamentală nu mai este apărarea, ci producţia. Încă există duşmani. Dar ei nu îl atacă pe omul însuşi aşa cum o face proprietatea. Problema proprietăţii a devenit supremă. Producţia depinde de proprietate. Viaţa omului

depinde de păstrarea în siguranţă şi de rodnicia proprietăţii; şi curând, de asemenea, de continua expansiune a acesteia. Aceasta se aplică şi naturii interioare a omului. O porţiune a fiinţei omului, sau „psihicul”, a devenit „domesticită”, adică făcută în mod conştient prolifică în idei şi cunoaştere. Conştiinţa trebuie conservată, protejată împotriva posibilei năpustiri a forţelor răului din „inconştient” (din interiorul junglei), trebuie cultivată, tot aşa după cum pământul trebuie cultivat şi vitele îngrijite.

Cultivarea, creşterea animalelor, toate acestea înseamnă un fapt: lucrul în armonie cu (şi într-o anumită măsură controlând) procesele vieţii. Viaţa în starea de junglă înseamnă în mare parte o mulţime de entităţi rele. Viaţa, în stadiul vitalist, înseamnă o forţă care poate fi bună sau rea; o forţă care pătrunde în toate lucrurile, operează în ele; nu există un mod de a i se putea opune, pentru că” ea este atotputernică. Dar cunoscând legea ciclului ei de creştere şi de descreştere, lucrând în armonie cu tendinţele ei, omul poate utiliza viaţa. El poate produce mijlocitori, formaţiuni magice care atrag această putere vitală şi prin intermediul căreia natura poate fi făcută rodnică. Aceste formaţiuni magice devin „sacre”. Ele concentrează energia vitală difuză, fie pentru a întări, fie pentru a distruge individul sau orice produs al naturii.

În acest stadiu al dezvoltării umane, astrologia devine extrem „de importantă. Ea nu mai lucrează în *mod exclusiv* cu entităţi celeste ca fiinţe separate, care erau venerate şi pacificate - deşi această atitudine animistă rămâne încă trăsătura caracteristică a astrologiei exoterice, populare. Noua astrologie a perioadei vitaliste lucrează în special cu o înţelegere a periodicităţii proceselor de viaţă. Acestea, experimentate în creşterea şi descompunerea vegetaţiei şi a entităţilor naturale în general, se credeau a fi controlate de agenţi divini care erau identificaţi cu Soarele, Luna, planetele şi, într-o anumită măsură, cu stelele.

Astrologia devine un studiu al misterului universal al

periodicităţii transformărilor dinamice, care este văzută a fi esenţa adevărată a Vieţii însăşi. Chinezii din antichitate simbolizau această lege a transformărilor naturale într-o serie de hexagrame ce a constituit *Yi Jing* (Cartea Schimbărilor). Aceasta reprezintă, totuşi, în mod evident, o transmitere mai târzie şi mai abstractă a astrologiei de început. Astrologia vitalistă s-a născut probabil în vechea Chaldee, acolo unde, întâi de toate, se studiau fenomenele celeste asociate schimbărilor anotimpurilor. Mişcările Soarelui şi ale Lunii au devenit baza sistemului astrologie. Dar aceste mişcări nu sunt considerate, în primul rând, ca fenomene celeste în sine, ci ca indicatori ai schimbărilor dinamice, ale forţei vitale, solare şi lunare, după cum sunt ele exprimate pe Pământ. Se pare că rasele nomade, depinzând de vite, au pus în evidenţă perioadele lunare, pentru că acestea corespund mai mult cu perioadele vieţii *animale*, cu sexul şi procrearea prin împerechere. Din aceste corespondenţe solar-lunare fundamentale provine, prin generalizare, marea „Lege a analogiei”, care este adevărata temelie a tuturor ştiinţelor oculte.

Legea analogiei presupune un agent universal străbătând întregul univers - o substanţa vitală sau o forţă vitală care umple tot spaţiul; care umple bolta cerurilor ca şi *domus-ul* (domiciliul, căminul) în care trăiesc, procreează şi mor grupurile tribale, dar care se reînnoieşte şi se continuă prin transmiterea ereditară a sângelui. Căminul tribal devine o mică replică a căminului universal legat de sferele stelelor. Pământul este microcosmosul, universul este macrocosmosul. Doar mai târziu, în Alexandria şi în Evul Mediu, omul, fiinţa individuală, este considerat a fi microcosmosul. Atunci astrologia se individualizează. În antica Chaldee şi în China ea se referă doar la Pământ şi la Stat, sau comunitate. Statul este microcosmosul iar împăratul sau regele îi este Soare şi centru al vieţii.

În astfel de state agrare, constituite în vaste câmpii, cadrul a tot ce este viu este produs de patru mari momente ale ciclului de schimbări solare: echinocţiile şi solstiţiile.

Acestea sunt indisolubil legate de cele patru puncte cardinale ale spaţiului. Să considerăm China antică, cu aproximativ 2000 de ani î. Ch. Capitala şi palatul împăratului sunt orientate spre aceste patru puncte. Palatul are patru secţiuni, fiecare corespunzând unui anotimp. Împăratul locuieşte în secţiunea estică în timpul primăverii, în cea sudică vara, în cea vestică toamna şi în cea nordică iarna[7].

Aceasta diviziune împătrită este în mod evident asociată ideii de dualitate şi sex. Chinezii şi-au construit ciclul schimbării pe alternanţa creşterii şi descreşterii celor două principii *Yang* şi *Yin*, masculin şi feminin. Acest dualism este transferat prin corespondenţă dualismului zi-noapte: Soarele luminând ziua; Luna luminând noaptea. Animalul - femelă are perioade de căldură şi de indiferenţă, exact după cum Luna este fie strălucitoare, fie întunecată. Astfel astrologia se bazează pur şi simplu pe concepte *biologice*. Este dinamică, vitală. Ea explică *cauzele* tuturor fenomenelor biologice de pe Pământ - mai târziu a tuturor fenomenelor sociale, ca în civilizaţia chineză, în care organizarea socială, politică, muzica şi toată cultura erau conduse de tiparul armoniei revelate de mişcările corpurilor celeste, ele însele considerate a fi vehiculele simbolurilor Puterii Divine care reprezintă în mod colectiv viaţa universală.

Pe aceasta temelie vitalistă se dezvoltă totuşi, în mod progresiv, o suprastructură mentală, pe măsură ce secolele trec. Ciclurile planetare sunt adăugate celor ale Soarelui şi Lunii. Din ce în ce mai mult, preoţii care înregistrează, tabelează, compară şi studiază mişcările corpurilor celeste, *realizează* valorile abstracte implicate In revoluţiile lor ciclice. Ideea de „raporturi numerice exacte şi neschimbătoare” pune stăpânire pe mintea unor oamenii, a căror îndeletnicire trebuie să însemne simboluri de ordine şi lege pentru o umanitate cuprinsă încă de frica forţelor elementare. Noţiunea de Ordine Cerească devine una de mare siguranţă împotriva haosului naturii

7 Henri Maspero, China Antică II, cap.1.

elementare, aşa de evident manifestat de furtuni, inundaţii şi cataclisme de toate tipurile. O lume arhetipală, divină a Ordinii este arătată în Cerurile în care fiecare obiect se mişcă potrivit legilor imuabile. Sarcina omului este atunci, în mod evident, de a opera asupra „pământului" (pământul şi vitele, dar şi propria natură instinctual-pământească) care devine o replică perfectă a Ordinii celeste.

Din asemenea premise pot fi deduse două nevoi fundamentale: nevoia unui *calendar*, *care* determină la început numai timpul când toate operaţiunile agricole trebuie executate (însămânţarea, recoltarea etc.) şi zilele care sunt sau nu favorabile oricărei astfel de operaţii; apoi nevoia de *lege etică*, care determină cum trebuie să lucreze omul şi să-şi cultive propria natură, propria fiinţă pământească; cum trebuie omul să se comporte în relaţia cu omul, în cadrul Statului - dacă acest Stat trebuie să se conformeze legii celeste. Astfel, în China antică vedem împăratul ca înalt preot al religiei celeste, mediator între Ordinea Cerească centrată în jurul Stelei Polare (unde sălăşluieşte Marele Zeu al Ordinii) şi omenire. El este asistat de patru astronomi, care, împreună cu el, determină Calendarul agricol - stabilind, în plus, o lege moral-socială şi o gamă muzicală, muzica fiind agentul prin care Statul pământean se poate acorda la „Armonia Sferelor" (de asemenea o idee pitagoreică). Muzica include tonuri şi dansuri rituale fiindcă acolo trebuie să domnească din nou principiul dualităţii. Mişcările corporale sunt armonizate cu tonurile muzicale şi cu ritmurile - o asemenea armonie simbolizează şi *atrage după sine în mod magic* o corespondenţă între emoţiile omeneşti şi mişcările celeste.

Împăratul reprezintă punctul fix de referinţă pentru toate măsurătorile etico-sociale, după cum Polul Nord îl reprezintă din punct de vedere astronomic. Vocea lui este un mod de perfecţiune pentru toate tonurile; corpul lui, pentru toate măsurătorile. Toate drumurile sunt măsurate de la centrul palatului lui, acolo unde locuieşte; sau mai degrabă, pentru că el îşi schimbă în mod ciclic rezidenţa,

acolo unde se află mormântul Marelui Strămoş, originea Statului. Împăratul este unicul Om, unicul Individ, unicul Mediator prin care Ordinea Cerurilor este insuflată Statului. Astfel el este supremul astrolog. Sau, mai degrabă, el este chintesenţa însăşi a tuturor virtuţilor cereşti şi, prin intermediul lui, cei patru astrologi ai săi sunt capabili să se împărtăşească şi ei din misterele Cerurilor.

Acesta reprezintă un stadiu perfecţionat al civilizaţiei astrologice. Nu seamănă însă în mod frapant cu religia creştină, pe un plan diferit? Pentru că nu este Isus Christos unicul Mediator între omenire şi Dumnezeu, unicul Individ Spiritual (fiind unicul Fiu Născut), modelul de perfecţiune al tuturor virtuţilor celeste, unica temelie a mântuirii? Şi nu sunt Apostolii săi şi papii, prin succesiune apostolică, distribuitorii înţelepciunii Sale, întemeietorii unei Biserici militante care trebuie să devină o replică pe pământ a Bisericii triumfătoare din ceruri?

Creştinismul a venit într-un timp de mare haos psihologic, când o nouă lume s-a născut din ruinele trecutului est-mediteranean, când intelectualismul şi individualismul grecesc a condus la confuzie psihologică completă. Biserica creştină a devenit apoi simbolul Ordinii Cereşti, singura protecţie într-o perioadă de haos, cea care integrează forţa într-o perioadă de confuzie, de pasiuni şi pervertiri decadente. Dar tocmai asta era şi Statul astrologie al Chaldeei şi al Chinei - unica protecţie împotriva haosului elementar. Cursurile ciclice ale corpurilor cereşti (luate singure) erau simboluri ale unei Ordini universale. Doar cunoaşterea mişcărilor solare şi lunare îl putea salva pe om de tragedia recoltelor distruse - ceea ce ar fi însemnat foamete şi haos. În China, cunoaşterea astrologică era socotită de o asemenea importanţă, încât căderea primei dinastii Hia a fost pusă pe seama eşecului astrologilor imperiali în a prevedea o eclipsă. Ori de câte ori, din cauza unei incomplete cunoaşteri a mişcărilor celeste, o planetă nu apărea exact acolo unde era aşteptată, acest lucru era considerat a

prevesti haos şi ruină pentru casa imperială. Dacă diriguitorii nu reuşeau să cunoască cu exactitate evenimentele celeste, singurul bastion împotriva haosului era distrus şi conducătorii trebuiau să plece. Ei trebuiau să fie Integratorii, Organizatorii, Păzitorii Ordinii Universale; dacă eşuau în cunoaşterea acestei Ordini, se dovedeau nedemni. Ei trebuiau răsturnaţi, tocmai pentru a salva populaţia.[8]

În planul biologic al lucrărilor agricole şi în planul organizaţiilor etice şi sociale, astrologia însemna atunci Marea Cunoaştere, singura care putea să garanteze siguranţă şi acea încredere spirituală într-o lege cosmică fără *de care nu era posibilă nicio civilizaţie*. Era o cunoaştere vitală, vie, pentru că la fiecare pas ea se infiltra în desfăşurarea tuturor proceselor vieţii! Era *Ştiinţa Vieţii* sau, după cum spune M. Berthelot, *Astrobiologie* - ştiinţa unei vieţi concepută arhetipal ca fiind ordonată şi cosmică, operând identic atât în microcosmos (Pământ), cât şi în macrocosmos (Univers).

(a) Schimbarea din secolul VI î.Ch.

Apoi omul a început să dezvolte o nouă bază pentru a trăi şi a se cunoaşte ca individ, ca fiinţă liberă; şi o nouă junglă a apărut la un nivel mai înalt, nivelul psiho-mental. Aceasta a însemnat începutul unui nou ciclu al dezvoltării umane, atrăgând după sine o nouă astrologie, o nouă înţelegere a Ordinii, a Cosmosului, a lui Dumnezeu.

Această schimbare majoră a apărut în secolul VI Î.Ch., timpul lui Gautama Buddha, urmat de Lao Tze şi Confucius, ultimul Zoroastru şi Gushapt, Pitagora şi, mai târziu, Platon - pentru a menţiona doar cele mai remarcabile figuri spirituale ale acestui timp critic, care a marcat o schimbare radicală a tuturor valorilor umane. Douăzeci şi cinci de secole mai târziu, umanitatea încearcă

---

8 Istoricul grec Megastene (302 d.Ch.), descriind îndatoririle astrologului brahman, adaugă: „Filozoful care greşeşte în predicţiile sale, păstrează tăcerea pentru tot restul vieţii". O listă cu calităţile care se aşteptau de la un astrolog, găsită în vechile texte sanscrite, este destul de înspăimântătoare.

să aducă la manifestare actuală şi organică ceea ce, atunci, era o simplă potenţialitate.

Principala semnificaţie a schimbării, din punctul de vedere al acestui studiu, este că accentul, care până atunci fusese pus exclusiv pe problemele *fiziologice*, a început să fie transferat valorilor *psihologice*.

Totul înainte de 600 î.Chr. s-a bazat pe „corpul" uman. De atunci, a fost ridicată treptat o nouă temelie şi aproape totul trebuia, mai devreme sau mai târziu, să fie concentrat pe „psihicul" uman - folosind acest termen pentru a reprezenta natura interioară a omului: minte, suflet, diferitele lor activităţi şi funcţii, conştiente sau inconştiente.

În vechime totul era centrat pe corp - inclusiv întreaga spiritualitate. Corpul nu însemna atunci ce înseamnă el acum pentru noi, creştinii. El era vehiculul pur al instinctelor şi al spiritului, dar numai *potenţial* vehicul al spiritului. Spiritul era adormit în corp şi trebuia trezit, făcut activ - aceasta fiind baza formei pur arhaice a *Hatha-Yoga*, înainte de sec. VI i.Ch. Această trezire putea fi indusă prin controlul forţei vitale, prin respiraţie, prin posturi şi mişcări rituale - dar şi prin legătura cu procesele cosmice care implicau Soarele, Luna, planetele şi stelele. În *Kundalini Yoga* omul este înţeles a fi un sistem de centri vitali sau de rotiri de energie care corespund acestor dinamuri - planetele, Soarele şi Luna. În final, forţa vitală este complet transfigurată de căsătoria sa cu spiritul şi cu cele o mie de petale ale florii de lotus, chakra *sahasrara*; sistemul solar este transcens şi miriadele de stele strălucesc - Crizantema cerurilor, Trandafirul cosmic - în timp ce *Nada*, sunetul misterului, se aude în *Sahasrara*, vocea lui Dumnezeu din lăuntrul Stelei Polare.

Cu alte cuvinte, ceea ce Statul chinez trebuia să fie ca întreg, yoghinul caută să realizeze în el însuşi ca individ. Împăratului chinez îi corespundea „*Ishvara-în-corp*", „Piatra nestemată în Lotus" a cunoaşterii tibetane. Astrologia însemna aici dezvoltare spirituală practică - dar dezvoltare spirituală prin corp, prin lumea umană făcută

perfectă şi cosmică în analogie cu armonia celestă. Ni se pare o greşeală să credem că vechea Kundalini Yoga, ca şi metodele similare de dezvoltare, s-au referit la fapte psihologice - după cum pare să creadă C. G. Jung. Dacă s-au referit, a fost abia după reformele lui Buddha, pentru că atunci haosul lumii se arăta a fi de neînvins prin mijloace în întregime psihologice şi raţionale sau suprarаţionale. Şi un nou tip de astrologie a început curând să se dezvolte: *astrologia alchimică*.

Alchimia, atunci când nu este pervertită sau materializată, este o încercare de a face cu psihicul uman ceea ce împăratul Chinei se presupunea a face ca suprem Conducător al agriculturii şi ca întemeietor de Calendar. Scopul ei este de a spori recolta psihologică şi a domestici cireada sălbatică a dorinţelor umane. *Yoga* lui Patanjali şi practica mentală a lui Buddha lucrau îndeosebi cu procese mentale. „Yoga înseamnă anihilarea modificărilor minţii”, scria Patanjali. Dar alchimia chineză, de-a lungul liniilor continuate de taoişti şi de alchimia europeană de la Geber la Boehme via Paracelsus, lucrează mai ales cu aspectul energetic al psihicului sau, am putea spune, cu natura sufletului omului - purificarea, eliberarea şi fructificarea sa prin „virtutea” lui Christos sau, în alt sens, prin *Tao*.

În alchimie, „lumea” umană - care trebuie cultivată şi transmutată până când îl produce pe „Fiul lui Dumnezeu”, născutul imaculat, corpul Christic - este simbolizată de metale şi de planete. Procesele de transmutare sunt simbolizate prin „coduri” care sunt, fie serii de simboluri extrase din procesele agricole naturale (în China), fie interpretări ale evenimentelor vieţii lui Isus, aşa după cum sunt ele înregistrate în Scripturi şi în alchimia europeană (în special Boehme). *Cartea Florii de Aur*, tradusă din limba chineză de Richard Wilhelm, ca şi vechiul *Yi Jing*, vor arăta ce însemnau cele dintâi. Ultimele pot fi studiate în scrierile lui Boehme şi în cele ale alchimiştilor mai vechi.

Folosirea astrologiei în alchimie e în mare măsură simbolică. Dar, într-un sens, astrologia este întotdeauna simbolică când e înţeleasă corespunzător. Totul depinde de

ceea ce înseamnă „simbol”. Algebra este de asemenea pur simbolică şi, totuşi, ea şi matematicile superioare au făcut posibilă ştiinţa modernă şi epoca maşinilor. *Astrologia este în mod fundamental algebra vieţii*. Dar aplicaţiile sale sunt la fel de numeroase pe cât sunt tipurile de viaţă pe care le coordonează şi le integrează, şi cărora le conferă semnificaţia de Ordine.

Vechea astrologie caldeeană era bazată pe principiile de corespondenţă - principii pur simbolice. Într-adevăr, chaldeenii credeau că planetele erau corpuri ale zeilor, Universul fiind condus în funcţie de hotărârile lor. Dar aceasta era pur şi simplu o *interpretare* a simbolismului astrologie. Simbolurile erau interpretate ca zei, deoarece conştiinţa omului era fundamental psihologică şi biologică, pentru că lumile sale obiective şi subiective erau încă foarte confuze (neexistând o separare clară intre ce era fiziologic şi ce era psiho-mental), şi pentru că animismul încă avea rădăcini puternice în conştiinţa omului.

Întrucât mintea s-a dezvoltat independent, în special după sec. VI î.Ch., iar gândirea abstractă a început să se separe de temelia sa concretă (viaţa), considerarea astrologiei ca „evaluare biologică cu scop practic” s-a estompat, acesteia conferindu-i-se statutul de „cunoaştere pură”, de „ştiinţă pură”. Apoi a devenit astronomie. Lucrul acesta, după cum sublinia M. Berthelot, s-a întâmplat mai ales în Chaldeea, în timp ce în Egipt caracteristică a fost transformarea magiei ceremoniale în etică spirituală. În China, vechea interpretare agrariană a făcut loc uneia etico-sociale. În India, ceea ce se referea de regulă la corp şi la forţa vitală a acestuia (evadarea din jungla simţurilor printr-un proces de detaşare şi de unificare a energiilor) a ajuns să fie aplicat minţii. În Grecia, vechea religie orfică s-a transmutat în pitagoreanism.

În fiecare caz, ceea ce a apărut era o schimbare de nivel, o schimbare de interpretare. Dumnezeul personal devenea (doar în mod teoretic şi potenţial) o Lege impersonală sau un Principiu de Ordine, exact după cum în democraţia americană originară vedem cum ideea de

regalitate face loc aceleia de Constituţie inviolabilă. În acelaşi timp şi pentru aceleaşi motive, principiul legăturii de sânge, care reprezenta singura legătura valabilă a unei umanităţi centrate pe nivelul fiziologic, începea să fie provocată de un nou tip de relaţie umană - frăţia spirituală, care includea bărbaţi (şi din când in când femei) de diferite rase şi sânge. Asistăm astfel la *Sangha* buddhistă, la societatea pitagoreică, la frăţiile gnostice (de unde şi ordinele monastice catolice) şi, în final, la frăţii precum cele ale druzilor de pe muntele Liban (alcătuite la origine din mistici de toate neamurile).

Din păcate", dar în mod natural, o astfel de schimbare extraordinară de nivel nu a putut fi operativă pentru mase. Lucrul tragic este că până şi elitele omenirii au eşuat în a vieţui la potenţialitatea viziunii arătate de marii învăţători ai secolului VI î.Ch.; cele cinci sau mai multe secole care au urmat sunt povestea eşecului relativ al omenirii de a se adapta la un nou nivel de vieţuire. Indiferent că este vorba de China sau India, Grecia sau Persia, rezultatul a fost acelaşi, profunzimea atinsă variind, bineînţeles, cu fiecare civilizaţie.

În Grecia, mintea s-a transformat într-un intelect pur şi simplu abstract, înţelepciunea în sofism. Individualismul s-a dezvoltat într-o manieră neechilibrată şi umanitatea a intrat într-o fază de haos psihologic, având drept rezultat dezechilibru fiziologic, senzualitate, perversiune etc. Aceasta a condus, ca reacţie, la creştinismul popular, iar în India la mişcarea *Bhakti* şi la buddhismul *Mahayana*. O adevărată revărsare psihologică s-a împotrivit minţii, iar religiile bazate pe sentimente şi iubire, religiile devoţionale şi pasionale, au cuprins lumea.

Între timp, astrologia a experimentat o adâncă transformare. A încetat să fie vitală şi necesară colectivităţilor ca principiu de ordine, pentru că dominaţia din ce în ce mai mare a principiului intelectual, raţional i-a permis omului să-şi proiecteze în mod speculativ propria sa ordine în lume. Dar, şi acesta este punctul important, ordinea raţională a intelectului este de o calitate diferită

de cea a ordinii biologice. Intelectul este doar un instrument care îl ajută pe om să-şi ridice conştiinţa de la nivelul fiziologic la cel psiho-mental. El nu poate umple o viaţă omenească cu semnificaţie vitală. El creează un tip separativ de individualism bazat pe analiză şi nu pe sinteză. Or, toată viaţa este sinteză. Deoarece indivizii deveneau din ce în ce mai importanţi, astrologia a început să furnizeze provizii acestora şi fricilor lor. Apoi a urmat un lung ciclu de degenerare exterioară. A început treptat, la suprafaţă, ca simplă prezicere a viitorului - în timp ce stadiile mai adânci ale astrologiei au renăscut, după cum am spus, ca fundament al alchimiei.

Punctul de cotitură a venit, probabil, ca idei astrologice născute în Chaldeea şi revărsate spre vest; la început „prin înţeleptul Berosus care a întemeiat o şcoală, către 640 î.Ch., în insula Cos şi prin Thales din Milet (639-548) şi elevii săi" (conform Enciclopedia Britannica, *Istoria astronomiei*); şi, chiar mai clar, pe la mijlocul sec. IV î.Ch. (conform lui Bouche-Leclerq şi a altora). În timp ce în Chaldeea, ca şi în China, astrologia era în principal o chestiune ce preocupa comunitatea sau statul, cu regele drept centru şi principiu călăuzitor al statului, în Grecia şi, mai târziu, la Roma, s-a dezvoltat practica întocmirii *horoscoapelor individuale*. Astrologia a căzut în mâinile oamenilor orientaţi comercial, care au devenit rapid cunoscuţi ca şarlatani. La Roma, aceştia erau numiţi la început „mathematici" şi apoi „chaldeeni" şi, exact ca in timpurile moderne, această practică a fost atât de mult asociată cu înşelătoria şi sminteala, încât uneori împăraţii erau obligaţi să pună capăt, prin edicte imperiale, acestui tip de afacere.

În vechea Indie orice comunitate sătească avea un astrolog oficial şi se pare că una din funcţiile lui era să întocmească horoscopul noilor născuţi din castele superioare. Dar, în acest caz, practica avea o semnificaţie ritualică, *fiziologică* sau *biologică*, deoarece căsătoriile erau deseori realizate prin compararea hărţilor natale, ba chiar şi viaţa matrimonială era considerată a fi reglată de

stele. Cu alte cuvinte, găsim aici operând din nou un tip biologic de individualism. *Corpurile* indivizilor (din castele superioare) trebuiau să fie „cultivate” sau, de fapt, educate astfel ca ele să poată deveni instrumente perfecte pentru eliberarea spiritului. Puritatea rasială era o expresie a aceluiaşi ideal; şi acesta a fost constrâns de circumstanţe, pentru că sângele arian a trebuit să fie conservat cu grijă căci, altfel, masa covârşitoare de sânge ne-arian din India ar fi corupt tipul de rasă. Aceasta ar fi însemnat *haos psihologic*.

Astfel, astrologia a servit din nou ca mijloc de a aduce, sau păstra, ordinea biologică; ca un mijloc de apărare împotriva naturii elementare şi ca o tehnică de „domesticire” a naturii, adică natura conformă tiparului celest reprezentat de *Manu*, marele Strămoş divin. O astfel de problemă biologică apare ori de câte ori o rasă mai mult sau mai puţin nomadă şi trăind la înălţimi, invadează câmpiile unde umanitatea a ajuns decadentă.

Nu există totuşi probe că individualizarea astrologiei şi utilizarea sa în scopuri personale în Grecia şi Roma a avut o fază fiziologică similară. Ar fi putut exista un tip arhaic de astrologie greacă legată de misterele orfice, după cum există arhaica astrologie egipteană legată de ceremonialul magic; dar, după ştiinţa noastră, nu s-au păstrat urme ale acesteia. Este evident totuşi că Pitagora a folosit astrologia în relaţie cu muzica - şi acolo ar trebui, probabil, să căutam originea astrologiei etico-psihologice-alchimice de mai târziu.

Un asemenea tip de astrologie - care trebuie să fie clar diferenţiat de tipul la care se referă Ptolemeu - este o încercare de a aduce un fel de ordine psihologică în natura interioară a oamenilor care nu au fost echilibraţi de noul accent pe care civilizaţia greacă (şi manifestările similare din Orient) l-a pus pe intelect. Este adevărat că Grecia clasică a pus accentul şi pe frumuseţea fizică a formei corporale, însă cultul grec al corpului era estetic, nicidecum biologic sau „ocult” în sensul dat de *yoga* hindusă timpurie. Grecii au divinizat forma şi proporţia, nu

viaţa organică. Ei erau ideologi şi, finalmente, esteticieni.

Era impactul acelei ideologii, necunoscute anterior, care lucrează cu ordine, formă, măsură, ca abstracţiuni valabile în propriul lor plan mental, fără necesitatea unei temelii şi chiar a unui context fiziologic ce a zguduit lumea umană şi a distrus semnificaţia vitală a astrologiei. Astrologia a descoperit ordinea existentă în sfera fenomenului biologic. Ea reprezenta promisiunea inerentă naturii - exterioare sau interioare - că aparentul haos al energiilor naturale poate fi reabsorbit în cosmos; că, în consecinţă, previziunea bazată pe lege este posibilă; că viitorul viu poate fi dedus din trecutul viu. Acum oamenii începeau să lucreze cu ordinea abstractă; nu cu cosmosul din interiorul naturii, cu cosmosul viu ca până acum, ci cu tipare ideologice, cu *logică*.

Logica greacă a ucis semnificaţia astrologiei fiziologice. Dacă omul ar fi putut să-şi realizeze propria ordine în mod abstract şi să-şi satisfacă în acest fel dorul interior pentru siguranţă, nu ar mai fi existat valoare vitală în încercarea de a căuta, în mod dureros, ordinea *din cadrul* naturii exterioare. Omul putea să comande ordinea. Putea să o proiecteze în afară - ceea ce înseamnă esteticism -, afară din propriul său sine, afară din propriul său sine mental. El putea construi din nou lumea din idei. Ce revoluţie incredibilă! Înainte de acest timp, ideile erau pur şi simplu elemente de legătură între fenomene naturale percepute în mod concret. Acum ele trebuiau să trăiască în propria lor lume, o lume în care omul putea de asemenea locui departe de tărâmul haosului natural şi al fricii biologice.

O asemenea concepţie a transformat întreaga perspectivă umană într-un mod foarte dificil de înţeles pentru noi, oamenii moderni, cu atât mai mult cu cât majoritatea cunoştinţelor noastre despre epocile arhaice a fost rescrisă sau consemnată pentru prima dată abia după secolul VI i.Ch.

Dacă ordinea exista într-o lume arhetipală *exterioară* lumii naturii biologice, atunci lucrul de făcut era,

bineînţeles, de a o da la o parte pe ultima împreună cu fricile ei, şi de a intra pe tărâmul binecuvântat. Buddhiştii au încercat să facă aceasta prin meditaţie, prin separarea de viaţa fiziologică, şi printr-o profundă mentalizare a corpului. Era ceva destul de diferit de *yoga* „arhaică", care încerca să trezească spiritul vital din corp, să-l elibereze din legătura simţurilor şi din febra Junglei" şi să-l integreze într-o perfectă unitate cu „Dumnezeul care sălăşluieşte în Steaua Polară" - cum gândeau chinezii. Grecii căutau o evadare din tragica lume a naturii şi a destinului său pasional prin gândire pură, contemplare estetică pură şi „iubire" platonică.

În final, când aceste tipuri de evadări şi-au găsit sfârşitul în raţionament şi sofistică, sau în egoismul absolut al unei false *nirvana*, s-a instalat o puternică reacţie psihologică şi s-au ridicat religiile *bazate* pe sentimente: idealul *boddhisattvic* de compasiune, sau în India şi Persia idealul *bnakti* de iubire - atât de personal în extazul său ca să fie exprimat în simboluri luate din cea mai senzuală pasiune; sau idealul creştin de caritate, sacrificiu şi martiriu. Aceste religii presupuneau, de asemenea, o lume eliberată de suferinţe şi frici (acum devenite „păcate") de natură pământeană; dar această lume putea fi atinsă doar după moarte. Era „cealaltă lume" şi intrarea era păzită de Biserică, fără de care omul nu-şi putea găsi scăparea în confruntarea cu un tărâm de frică şi haos încă şi mai oribil - iadul. Este adevărat că religiile arhaice au imaginat adeseori o lume a zeilor la care muritorii puteau fi admişi după moarte, dar semnificaţia acestei lumi era total diferită din punct de vedere psihologic de aceea a „celeilalte lumi" creştine, pentru că ultima dădea un înţeles peiorativ şi păcătos la orice era legat de natura fizio-biologică.

Apoi credinţa, supunerea oarbă, iubirea, au devenit exaltate; exaltate *împotriva* trăirii natural-biologice. Astfel a început lunga poveste a reprimărilor, divorţul spiritului de carne. Oamenii au pierdut ordinea solidă a instinctelor naturale fiind incapabili, deocamdată, să atingă *altă*

soliditate, aceea a unei mai înalte ordini de viaţă la nivel psiho-mental. De aceea ei s-au văzut locuind într-un tărâm intermediar, populat de consecinţele reprimărilor, negărilor, sentimentelor contradictorii şi sofismului intelectual - într-adevăr, o junglă psihologică. În această junglă, ca în orice junglă, există frică. O populau creaturi monstruoase, forţe ale răului; nu mai erau creaturi fiziologice legate de elemente terestre, ci produse ale păcatelor, autodecepţiilor şi foametei biologice.

De aici a apărut un tip psihologic de *animism*. Este adevărat că Biserica oferea ordine şi siguranţă acelora care intrau pe tărâmul ei, dar câte mănăstiri au ţinut cu adevărat jungla la distanţă?

Totuşi Biserica reprezenta un refugiu, un simbol al posibilităţii unei lumi divine spre care doar ea singură conducea. Şi, de aceea, Biserica a luat locul astrologiei. A făcut aceasta cu multe sărbători şi ceremonii stabilite în mare ordine de-a lungul anului - copiind de fapt vechile sărbători biologice *bazate* pe astrologia erei arhaice. A făcut aceasta pentru copiii ei devotaţi, prin liturghii zilnice, rugăciuni şi slujbe care durau zile şi nopţi. Toate aceste ceremonii bisericeşti reprezentau anul creştin, zodiacul creştin (locuit acum de sfinţi şi de arhangheli), ordinea cosmică creştină. Atenţia acordată acestor ceremonii ţinea jungla departe de suflet. Dar aceasta era tot astrologie, însă sub un alt veşmânt! Astrologie fără nume. Roata zodiacului a fost înlocuită de un sistem de permutări de patru elemente: cald, rece, uscat, umed - nu ca în cazul *Yi Jing-ului* chinezesc. Acestor permutări le corespundeau numeroase sărbători ale anului, unele liturghii le erau destinate, şi lor le erau alăturate, ca ilustraţii simbolice, episoade din Evanghelii.[9] Boehme a

9 Aceasta poate fi observată în special la autorii sirieni; pentru că bisericile siriene au rămas mai aproape de temelia biologică a Orientului antic; în timp ce Biserica Romană a devenit mult mai intelectualistă sub influenţa neo-pitagoreicilor şi neo-platonicienilor. Cf. cărţii lui Bar-Hebraeus, intitulată Ethicon şi cu multe altele (sec. XIII).

extins acelaşi sistem, folosind alchimia drept bază - nu diferită de aceea a taoiştilor chinezi.

Astrologia kabbalistică

În Evul Mediu (în special după secolul XI) s-a produs, totuşi, o mare reînnoire a ideilor astrologice propriu-zise care, în timp ce erau repudiate şi combătute de Biserica, ajungeau să controleze din ce în ce mai mult minţile acelei perioade. Această astrologie era rezultatul „animismului psihologic" deja menţionat şi poate fi în general caracterizată prin termenul *kabbalistică*. Era legată în mod foarte clar de diferite forme de magie rituală şi ajungea în Europa îndeosebi prin Spania şi centrele de cultură arabă, în special Fez din Maroc.

Originea acestei tendinţe a astrologiei, în mod esenţial magice, pare să fi fost o mixtură de tradiţii egiptene şi iudaice. Cărţile lui Hermes Trismegistus[10], adevărat *compendiu de gnosticism egiptean*, constituiau în parte un fundament al acesteia, la care se adăuga şi un mare număr de tradiţii orale descinzând probabil din vechile mistere babiloniene şi greceşti. In orice caz, găsim acolo o mixtură mai degrabă curioasă de elemente, din care multe nu sunt în totalitate fericite. Ceea ce a fost odată o *funcţie vitală în* societatea arhaică, apărea, după marea transformare psihologică a umanităţii, ca o *funcţie inferioară* (pentru a folosi terminologia lui Jung). Era vechea idee magică de animism, transferată tărâmului astral haotic, pe care psihicul colectiv al Evului Mediu era atât de clar centrat. Astfel, elementul frică era puternic prezent. Magicianul foloseşte o sabie pentru a combate spiritele rele, se protejează prin cercuri magice. Totuşi, frica este deseori în inima lui şi astfel uşa e deschisă spre dezintegrare psihologică - a se vedea ororile magiei rituale în Europa, chiar şi astăzi. Asemenea tipuri de magie, pure sau impure, au folosit astrologia în mod consistent. Conform ideilor kabbalistice, universul constă în zece sfere concentrice, fiecare sferă fiind sub influenţa unuia din cei

10 A se vedea Hermes Trismegistus, Corpus hermeticum, trad.rom. Dan Dumbrăveanu, Editura Herald, Bucureşti, 1999.

Zece Sephiroth sau emanaţii ale absolutului. Aceste sfere erau în ordine:

Primul mobil
Sfera zodiacului
Sfera lui Saturn
Sfera lui Jupiter
Sfera lui Marte
Sfera Soarelui
Sfera lui Venus
Sfera lui Mercur
Sfera Lunii
Sfera mundană

Fiecare din sferele planetare guverna o anumită secţiune a problemelor umane şi omul care dorea să reuşească în aceste probleme trebuia să cunoască simbolurile mistice ale planetei guvernatoare, precum şi numele şi atribuţiile geniilor care operau (cf. E. Y. Pilcher, *Două farmece planetare kabbalistice*, Societatea de Arheologie Biblică, 1906). Se foloseau de asemenea careuri magice şi talismane pentru a proteja funcţiile spiritelor sau influenţa sferelor planetare.

Ce se presupunea a fi aceste genii deducem din următorul extras:

„Crearea Vieţii de către Soare este tot aşa de continuă ca şi lumina sa. Nimic nu o opreşte sau o limitează. In jurul său, ca o armată de sateliţi, sunt nenumărate corpuri de genii. Acestea sălăşluiesc în vecinătatea Nemuritorilor şi de acolo veghează asupra lucrurilor umane. Ele îndeplinesc voinţa zeilor prin intermediul furtunilor, vijeliilor, incendiilor şi cutremurelor, ca şi a foametei şi războaielor, pentru pedepsirea lipsei de pietate... sub ordinele Soarelui este corul Geniilor, sau mai degrabă corurile, pentru că acestea sunt multe şi diferite şi numărul lor corespunde cu cel al stelelor. Fiecare stea are geniile ei, bune sau rele, prin natura sau, mai degrabă, *prin modul lor de operare, pentru că operarea este esenţa geniilor*... Toate aceste genii conduc problemele mundane, ele zdruncină şi răstoarnă constituţia Statelor şi a

indivizilor, ele îşi imprimă chipul în sufletele noastre, ele sunt prezente în nervii noştri, în măduva, venele, arterele şi substanţa noastră cerebrală. Ele se schimbă perpetuu, nu întotdeauna în mod identic, dar rotindu-se în cercuri. Prin intermediul corpului, ele penetrează două părţi ale sufletului, astfel că acesta poate primi de la fiecare amprenta propriei sale energii. Dar partea înţeleaptă a sufletului nu este expusă acţiunii geniilor. Aceasta este hărăzită întâmpinării lui Dumnezeu, care o iluminează cu o rază de soare. Cei care sunt astfel iluminaţi sunt puţini la număr şi de ei geniile nu se ating; pentru că nici geniile, nici zeii, nu au nicio putere în prezenţa unei singure raze a lui Dumnezeu, însă toţi ceilalţi oameni, atât ca suflet cât şi corp, sunt conduşi de genii care le despart unul de celălalt şi ale căror operaţii le influenţează pe fiecare."

(Hermes Trismegistus, citat din *Doctrina secretă*, I, p.294)

Avem aici o atitudine tipică, probabil de linie brahmanică, conform căreia natura este concepută din punct de vedere animist ca fiind ceva rău, ceva din care omul trebuie să evadeze (din cauza calităţii sale schimbătoare, nehotărâte, monstruos prolifice şi imorale). Există o parte a sufletului prin care omul îl poate contacta pe Acela care este permanent, fără însuşiri, fără limită - Şinele. Odată ce contactul este permanent stabilit, omul se află în siguranţă. Jungla devine inofensivă. Geniile, bune sau rele, nu mai pot seduce, înşela sau ataca omul. El devine un Iluminat.

Kabbalistul, pe de altă parte, urmărea de regulă o altă tactică. Sarcina lui era să stăpânească aceste forţe „astrale". El era magicianul junglei. Prin îmblânzire (prin sacrificii fiziologice şi psihologice) sau prin poruncă (folosind o cunoaştere a numelor şi Signaturilor geniilor) el aservea natura voinţei sale. Aceasta este, bineînţeles, exact ceea ce face şi inginerul modern. Ultimul nu poate avea decât dispreţ faţă de magician - dar faptul că cele două atitudini fundamentale sunt aceleaşi, rămâne. Formulele chimiştilor reprezintă signaturile elementelor

derivând dintr-un proces de analiză intelectuală, în timp ce hieroglifele kabbaliştilor sunt rezultatul unui proces de identificare psihologică.

Dar ce este încă şi mai important, rezultatele atinse de cei care controlează forţele naturii sunt în final similare. Magicianul poruncea geniilor, dar curând devenea sclavul lor. El trebuia să le hrănească cu propriul său suflet. Creaturile sale îl devorau. Şi astăzi societate noastră, alcătuită din ingineri activi sau potenţiali, a devenit în mod evident sclava maşinilor sale, a tuturor intermediarilor şi agenţilor cu ajutorul cărora comandă elementele. O astfel de analogie este, bineînţeles, de neconceput pentru majoritatea oamenilor; dar dacă se realizează scindarea care a apărut de atâtea secole între lumea fizică, condusă de intelect, şi lumea psihicului - lăsată într-o stare de haos care aminteşte de jungla primitivă, în ciuda sau datorită sistemelor şi codurilor morale de comportament - atunci se pot vedea toate lucrurile în relaţia lor propriu-zisă. Ştiinţa modernă aparţine unei părţi a prăpastiei, iar aşa numitele sisteme oculte şi ezoterice, plus psihanaliza modernă şi derivatele sale, celeilalte.

(b) Astrologia alchimică

Dacă tipul de astrologie folosit în practicile kabbalistice magice era un fel de animism psihologic, adevărata alchimie înlocuieşte ceea ce am putea numi „vitalismul psihologic”. Alchimia nu încearcă să repudieze natura şi să centreze conştiinţa în afara ei, pe înaltele culmi ale sufletului; nici nu încearcă să o comande prin constrângere şi prin exercitarea voinţei intelectuale. Ea presupune o substanţă vitală universală care umple întreg universul, fizic şi spiritual. Ea vede omul şi universul ca două mărturii ale aceleiaşi armonii fundamentale de principii care operează în şi prin această substanţă vitală, şi caută să-l aşeze pe om pe nivelul lui propriu de manifestare ca un cosmos perfect, întocmai cum universul, la nivelul său, este un cosmos perfect. Răul se datorează faptului că respectivele sfere ale omului şi universului se

amestecă, deoarece omul încetează să mai fie o simplă *parte* a naturii universale şi devine un *întreg* cosmic.

Aceasta explică de ce în vechime filosofia vitalistă considera pământul ca microcosmos, iar în timpurile moderne alchimia, contrapartea sa, consideră omul ca microcosmos. Înainte de secolul VI Î.Ch., omul *nu era* de fapt un microcosmos, ci doar, într-un anumit sens, rodul pământului. Chiar şi aşa, puţini oameni sunt într-adevăr microcosmosuri! Dar de când omul a găsit în el însuşi, independent de natură, propriul său principiu de Ordine, propria sa Măsură şi Proporţie, Ideea, Dumnezeul din interior, el poate fi considerat, cel puţin generic, un microcosmos.

„Pentru a înţelege corect semnificaţia cuvintelor alchimie şi astrologie este necesar să se înţeleagă şi să se realizeze relaţia intimă şi identitatea dintre Microcosmos şi Macrocosmos precum şi interacţiunea lor reciprocă. Toate puterile universului sunt, în mod potenţial, conţinute în om şi în corpul său fizic, şi toate organele sale nu sunt altceva decât produse şi reprezentări ale puterilor Naturii... dacă am „mana” în constituţia mea, pot atrage „mana” din cer. „Saturn” nu este doar pe cer, ci şi adânc în pământ şi în ocean. Ce este „Venus”, dacă nu „Artemisa” care creşte în grădina ta? Ce este „fier”, dacă nu „Marte”? Adică Venus şi Artemisa sunt ambele manifestări ale aceleiaşi cauze. Ce este corpul uman, dacă nu o constelaţie ale aceloraşi puteri care au format stelele în cer? Cel care ştie ce înseamnă fierul, ştie şi atributele lui Marte. Cel care cunoaşte pe Marte, ştie şi calităţile fierului. Ce ar fi devenit inima ta dacă nu ar fi existat Soare în univers? La ce ar fi folosit *vasa spermatica* din corpul tău dacă nu ar fi existat Venus? A înţelege elementele invizibile, pentru a le atrage prin corespondenţele lor materiale, pentru a le controla, purifica şi transforma prin puterea vie a Spiritului - aceasta este adevărata alchimie.” (Franz Hartmann, *Paracelsus*, pp.287-288)

Următorul citat arată, chiar mai mult decât precedentul, diferenţa dintre astrologia vitalistă şi cea

alchimistă (în sens modern) pentru că, în aceasta, însuşi Paracelsus, una dintre cele mai mari figuri ale istoriei europene, denunţa atitudinea populară faţă de astrologie - atitudine care, şi astăzi, este în mare măsură aceeaşi şi care era la fel şi în ultima perioadă a lumii greco-latine:

„Nimănui n-ar trebui să-i pese de cursul lui Saturn: nu scurtează şi nici nu lungeşte viaţa nimănui. Dacă Marte este feroce, nu înseamnă că Nero era copilul său: şi deşi Marte şi Nero au avut poate aceleaşi calităţi, nu le-au luat unul de la altul. Există o veche zicală care spune că «un om înţelept poate conduce stelele» şi eu cred în aceasta - nu în sensul în care îl daţi voi, ci în propriul meu sens. Stelele nu forţează nimic în noi din ceea ce noi nu dorim să luăm; nu ne împing spre nimic din ceea ce noi nu dorim. Ele sunt libere pentru ele însele şi noi suntem liberi pentru noi înşine. Credeţi că un om are mai mult succes in dobândirea cunoaşterii, altul în dobândirea puterii... şi credeţi că aceasta este cauzată de stele; dar eu cred că raţiunea trebuie să fie aceea că un om este mai apt decât altul să obţină şi să păstreze anumite lucruri şi această aptitudine vine de la spirit. Este absurd să credem că stelele pot face un om. Orice poate face o stea, putem să facem şi noi înşine, pentru că înţelepciunea care ne vine de la Dumnezeu copleşeşte cerurile şi regulile asupra stelelor... sufletul omului este alcătuit din aceleaşi elemente ca şi stelele; dar aşa cum înţelepciunea celui Suprem rânduieşte mişcările stelelor, tot astfel mintea omului guvernează influenţele care se rotesc şi circulă în sufletul său.

Influenţele planetare se extind prin întreaga Natură şi omul atrage calităţi otrăvitoare de la lună, de la stele şi de la alte lucruri; dar luna şi stelele şi alte lucruri atrag de asemenea influenţe rele de la om şi le redistribuie prin *razele* lor, pentru că natura este un întreg indivizibil ale cărui părţi sunt legate în mod intim... soarele şi stelele atrag ceva de la noi şi noi atragem ceva de la ele, deoarece corpurile noastre astrale sunt în simpatie cu stelele iar stelele sunt în simpatie cu corpurile noastre astrale; şi la

fel este cazul corpurilor astrale ale tuturor celorlalte obiecte." (Franz Hartmann, *Paracelsus*, p.309).

Citatul exprimă clar ideea perfectei corespondenţe între macro-cosmos, al cărui principiu de ordine este „Dumnezeu" şi microcosmos, al cărui principiu de ordine este „raţiunea" sau „Dumnezeul din interiorul omului". Substanţa vitală care circulă şi diferenţiază atât în interiorul macrocosmosului cât şi în interiorul microcosmosului este una şi aceeaşi. Lumina este aceeaşi, indiferent dacă străluceşte ca Soare sau stele, sau ca centre radiante în *interiorul organismului psiho-mental* al omului - odată ce ultimul este construit printr-un lung proces de integrare psihologică. Aceasta reprezintă Marea Operă a adevăraţilor alchimişti, procesul de „individuaţie" care este scopul operei psihologice a lui C.G. Jung, naşterea „Dumnezeului Viu" despre care vorbeşte misticul contemporan Bo Yin Ra, urmând tradiţia lui Meister Eckhart şi a lui Boehme.

Între timp, bineînţeles, de-a lungul secolelor care au condus Evul Mediu spre Renaştere şi mai încolo spre zilele noastre, astrologia, aşa cum lumea greco-latină ne-a transmis-o prin Ptolemeu, înflorea pe la curţile regale, printre negustorii dornici să-şi sporească averea şi pe oriunde rătăcea avida curiozitate a omului de a cunoaşte viitorul - ca o evadare de la realizarea prezentului! Ori de câte ori un astrolog reuşea să prevadă moarte, naştere sau calamitate el devenea faimos, un favorit al regilor; dar când profeţiile sale eşuau, cădea în dizgraţie. Nostradamus, medicul regelui Henric al II-lea al Franţei şi favoritul Caterinei de Medici, William Lilly, născut în 1602 şi elevul său, John Gadbury, care a murit în 1691, şi mulţi alţii ale căror nume pot fi găsite în diferite lucrări de astrologie, continuă tradiţia ptolemeică, adăugând câte ceva, pe ici pe colo, dar fără mare importanţă.

Astrologia europeană „clasică" este o renaştere spirituală lipsită de viaţă a intelectualismului greco-latin - aşa cum este, practic, tot clasicismul european. Întregul progres al umanităţii este concentrat asupra purei analize

intelectuale şi experimentului fizic „ştiinţific”. Vitalitatea care era în astrologie este acum centrată în astronomie. *Raţiunea* omului se joacă în a se recunoaşte în lumea exterioară *pe care o fabrică în propria sa reprezentare*, exact după cum *senzitivitatea psihică* a omului primitiv se proiecta pe ea însăşi într-o lume fabricată de propria sa reprezentare şi populată cu „spirite” şi zeităţi cu stări umane. Recent, electricitatea şi radioactivitatea au rupt vraja şi au condus omul la surprinzătoarele concepte ale fizicii secolului XX, la teoria relativităţii a lui Einstein, la cuante şi la principiul de nedeterminare al lui Heisenberg. Aceasta înseamnă naşterea unei noi lumi a gândirii, larg deschisă Inefabilului sau Incognoscibilului, pe care ultimele secole au sperat să-l ucidă cu sabia magică a minţii. Această nouă lume solicită astrologiei responsabilitate.

Astrologia trebuie să renască şi să lucreze din nou pentru lumea modernă, făcută haotică de un fals individualism şi de deschiderea bruscă a zăgazurilor, având ca sarcină integrarea practică, care a fost întotdeauna propria sa sarcină. Oriunde mişcările corelate ale Soarelui, Lunii, planetelor şi stelelor sunt folosite pentru a aduce ordine în confuzia lumii noastre cotidiene - acolo este astrologie. Tipul şi gama de fenomene ale naturii pe care astrologia le corelează, le interpretează şi le face semnificative în termenii principiului cosmic de Ordine, se schimbă epocă după epocă. La început ele erau fiziologice şi elementare; acum ele trebuie să fie în mod fundamental psihologice şi mentale. Dar lucrarea fundamentală a astrologiei rămâne aceeaşi. Ea trebuie să reveleze „armonia sferelor” oricare ar fi nivelul pe care este centrată conştiinţa omului. Ea trebuie să transmită simbolul Ordinii acolo unde omul găseşte haos. În terminologie modernă, ea este *algebra vieţii*.

SECŢIUNEA ÎNTÂI

I. ASTROLOGIA FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU GÂNDIREA MODERNĂ

Poate vreodată astrologia să devină o ştiinţă

empirică?

Astrologia, *algebra vieţii*. O asemenea afirmaţie necesită o explicaţie; şi, pentru a furniza o astfel de explicaţie, vom găsi de cuviinţă să examinăm pe scurt punctele de vedere ale unuia dintre cei mai reprezentativi oameni de ştiinţă moderni referitoare la evoluţia gândirii ştiinţifice de-a lungul veacurilor. Aceste puncte de vedere sunt, în mod particular, semnificative în măsura în care înfăţişează un remarcabil paralelism între evoluţia ştiinţei naturale şi evoluţia gândirii astrologice, aşa cum a fost ea schiţată în ultimul capitol. Pe baza acestui paralelism va fi mai uşor să se înţeleagă noile dezvoltări ale astrologiei, dezvoltări care - din cauza caracterului lor simbolic şi relaţional - ne conduc la definirea astrologiei-în-devenire drept algebra vieţii. Sir James Jeans notează în cartea sa, *Noul temei al ştiinţei*:

„Recapitulând istoria eforturilor omului de a înţelege lucrările lumii exterioare, putem distinge trei epoci generale, natura acestora putând fi sugerată de cuvintele: *animist*, *mecanic şi matematic* (subl. n).

„Perioada animistă a fost caracterizată de eroarea presupunerilor că evoluţia naturii era guvernată de fanteziile şi pasiunile unor fiinţe vii, mai mult sau mai puţin asemănătoare omului însuşi. Mai înainte ca pruncul să poată face distincţie între obiectele animate şi cele neanimate, îi este dat să treacă printr-o fază de confuzie faţă de cele două... Pentru că personalitatea este conceptul faţă de care are cea mai apropiată şi mai directă experienţă, el începe prin a personifica totul. Deoarece istoria individului este pur şi simplu istoria rasei scrisă cu caractere mici, rasa noastră s-a comportat aproape identic în faza ei embrionară ca şi indivizii într-a lor... În Grecia ioniană, cu şase secole î.Ch., inteligenţa umană a început în mod conştient să se dedice studiului naturii. A simţit foarte puţin dorinţa să-şi sporească cunoaşterea faptică a naturii, aşa că ştiinţa greacă a constat în principal din chestionări şi speculaţii vagi de tipul: de ce lucrurile sunt aşa cum sunt şi nu altfel... Odată cu Galileo, ştiinţa s-a

schimbat de la cosmologie la mecanică şi de la speculaţie la experiment. Cel mai simplu mod de a mişca materia neanimată era să o împingi sau să o tragi cu ajutorul efortului muscular. Câtă vreme oamenii au putut să experimenteze doar cu obiecte care erau comparabile sub aspectul mărimii cu propriile lor corpuri, ei au constatat că *natura neanimată* se comporta ca şi cum piesele sale constitutive îşi exercită împingerile şi tragerile unele asupra altora, ca acelea pe care noi le exercitam asupra lor prin acţiunile muşchilor noştri. Astfel a luat fiinţă ştiinţa mecanicii. Se presupunea că bucăţi de materie îşi exercită „forţele" unele asupra celorlalte şi aceste forţe erau cauzele mişcării corpurilor respective sau, mai degrabă, a schimbărilor din mişcarea acestora, şi s-a constatat că comportamentul fiecărui obiect era determinat intru totul de eforturile şi tensiunile la care era supus..." (pp. 33-34).

Autorul continuă să discute despre consecinţele punctului de vedere mecanicist al naturii, cum implică acesta determinismul absolut şi felul în care Descartes, pentru a evita unele din aceste implicaţii „a considerat «mintea şi materia» drept «substanţe» complet independente, fiecare existând în virtutea propriei sale naturi, separate una de cealaltă şi având naturi fundamental diferite, încât nu ar fi posibil să interacţioneze". Totuşi, pentru a arăta corelaţia intimă dintre gândurile noastre şi atomii lumii noastre, Descartes insista, altfel decât a făcut-o Leibnitz mai târziu, asupra faptului că, în prima zi a creaţiei, un Dumnezeu extrem de binevoitor a aranjat într-un mod miraculos situaţia, în vederea unei perfecte şi neîncetate sincronizări între evenimentele trupeşti şi cele mentale.

Jeans continuă:

„De-a lungul erei mecanice a ştiinţei, oamenii de ştiinţă au continuat pe aceleaşi linii generale. În afara impresiilor înregistrate prin simţurile lor, oamenii de ştiinţă au construit o lume de interferenţă a obiectelor pe care le-au crezut reale şi afectate de evenimente de acelaşi fel cu cele apărute în experienţa zilnică. Au descris aceasta

ca fiind punctul de vedere „de bun simţ” al ştiinţei şi au definit ştiinţa ca bun simţ organizat... Apoi noile rafinamente ale tehnicii experimentale au adus o nouă cunoaştere, care arăta că lucrările naturii nu pot fi explicate pe baza conceptelor familiare vieţii cotidiene... Mecanismul, cu implicaţiile sale, a părăsit schema ştiinţei... Începem să vedem că omul s-a eliberat de eroarea antropomorfică de a-şi imagina că lucrările naturii ar putea fi comparate cu acelea ale propriilor sale fantezii şi capricii (animism), numai pentru a cădea cu capul înainte în cea de-a doua eroare antropomorfică, aceea de a-şi imagina că ele ar putea fi comparate cu lucrările propriilor muşchi şi tendoane (mecanicism)... dacă determinismul a fost de asemenea expulzat din natură este încă o chestiune de dezbătut... Dar faptul că acele cauze particulare care au părut până recent să impună determinismul, au dispărut - aceasta abia dacă poate intra în discuţie” (pag.41-43). 46

Este uşor de observat cum cele trei faze de cunoaştere pe care le menţiona Jeans (animism, mecanicism şi matematism) corespund celor trei faze de gândire astrologică discutate în capitolul precedent: Mecanicismul” ştiinţei nu diferă fundamental de „vitalismul astrologiei”; „împingerea şi tragerea” primului corespund, în termeni de activitate materială, principiilor „*Yang* şi *Yin* din operaţiile vitale. În ambele cazuri un dualism tangibil de forţe este considerat a fi substratul realităţii şi, dacă mecanicismul şi-a avut originea într-o generalizare a acţiunii musculare, atunci vitalismul poate fi într-adevăr identificat cu o generalizare similară a actului de reproducere - unirea organelor masculine cu cele feminine. In noul tip de vitalism astrologie, stelele şi planetele sunt considerate ca magneţi sau unde radio, iar acţiunea electrică, fiind întotdeauna de natură polară, devine noul nume dat „forţei vitale” din gândirea veche.

Al treilea stadiu de gândire este numit de Jeans „matematic”. Principala sa caracteristică constă în aceea că speculaţia matematică pură este văzută a se potrivi

perfect cu rezultatele experimentelor din ce în ce mai complexe şi mai rafinate; de fapt, aceasta precede deseori experimentele. Teoriile sunt construite şi matematicianul - asemenea fizicianului care caută un tip de fenomen la care teoria se poate aplica - găseşte şi el unul, neexplicat până atunci, care se potriveşte perfect cu formele pur abstracte. Mai mult, lucrul remarcabil este că unele simboluri - precum literele sau cifrele algebrice sau matematice - sunt considerate a fi capabile să aducă ordine şi succesiune logică în vasta complexitate a fenomenului natural. Cu alte cuvinte, câteva relaţii simbolice (adică formule) sunt considerate suficiente pentru ordonarea multitudinii de evenimente ale lumii într-un şablon, cunoscându-se faptul că omul va dobândi relativa autoritate asupra elementelor naturale prin puterea de anticipare.

Citǎm din nou din cartea lui Jeans:

„Einstein a scris (în Introducerea la volumul *încotro se îndreaptă ştiinţa*?, pag. 13): «Cu fiecare pas important înainte, fizicianul descoperă că legile fundamentale sunt din ce în ce mai simplificate pe măsură ce avansează cercetarea. El este uimit să constate cum ordinea sublimă se manifestă din ceea ce părea să fie haos. Şi aceasta nu poate fi pusă pe seama lucrărilor propriei sale minţi, ci este datorată unei calităţi inerente lumii percepţiei»„. (*Această concluzie este contestată de mulţi gânditori*. D.R.). D. Weyl a făcut un comentariu similar (*Lumea deschisă*, pag.41) scriind: «Lucrul frapant nu e acela că există legi naturale, ci faptul că, cu cât analiza înaintează, cu cât detaliile sunt mai subtile, cu cât elementele la care se reduc fenomenele sunt mai fine, cu atât mai simple - şi nu cu atât mai complicate, cum ar fi de aşteptat - devin relaţiile fundamentale şi cu atât mai exact descriu ele apariţiile efective».

Am avut o amplă evidenţă a acestei tendinţe spre simplitate în prezenta carte. Am văzut simpla sinteză a lui Hero asupra celor două legi ale lui Euclid, care se extind gradual până când ajung să cuprindă aproape toate activităţile universului, menţinându-şi totuşi simplitatea

originară a formei matematice. Aceasta se referă la recenta «Teorie a câmpului uniform» a lui Einstein, care, dacă dobândeşte succes complet, va rămâne valabilă indiferent de factorii fizici aflaţi în acţiune, astfel încât vom fi capabili să combinăm toate operaţiile naturii într-o singură sinteză: ele vor fi devenit cele mai scurte durate într-un spaţiu cvadri-dimensional curbat (pag. 126).

Natura fenomenală este redusă la o masă de evenimente în continuum-ul cvadri-dimensional, iar aranjamentul acestor evenimente se dovedeşte a fi de un excesiv de simplu gen matematic... Această simplitate... pare să permită o foarte simplă interpretare matematică şi nu alta, deşi, după expresia lui Boyle, matematica este alfabetul limbii în care este scrisă natura. Cuvintele acestei limbi pot fi mentale sau nu, în semnificaţia lor; problema imediat următoare este că nu putem descoperi, nici măcar în alfabet, o realitate diferită ca natură de cea pe care o asociem unui concept mental. Aceste concepte mentale nu sunt de aceeaşi natură cu cea pe care o asociem muncii inginerului, poetului sau moralistului, ci cu cea a cugetătorului care lucrează doar cu gândul pur ca şi materie primă, cu cea a matematicianului care cercetează... Trei secole de ştiinţă au proiectat idei mecanice asupra naturii, făcând astfel ravagii asupra unei părţi a acesteia... Ştiinţa secolului XX, proiectând asupra naturii ideile matematicii pure, a constatat că i se potrivesc la fel de perfect ca şi pantoful Cenuşăresei".

Fraza, „proiectând asupra naturii ideile matematicii pure" este semnificativă. Ea arată că în ştiinţe precum fizica sau chimia - şi în general în *toate ştiinţele empirice* - trebuie avute în vedere trei elemente: 1. fenomene sau date naturale; 2. ideile matematicii pure; 3. un sistem de interpretare sau de „legi", care îi permit omului să facă profeţii mai mult sau mai puţin exacte asupra fenomenelor naturale viitoare. Acesta este un fapt important căci evidenţiază o deosebire fundamentală între matematică şi ştiinţele empirice. Matematica este utilizată ca un factor integrant în construirea ştiinţelor empirice, în sensul că

ultimele sunt aplicaţii ale ideilor matematice. *Matematica furnizează forma cunoaşterii*; *ştiinţele empirice*, *conţinuturile organizate ale cunoaşterii*.

Distincţia este capitală. Pentru că, definind astrologia drept *algebra vieţii*, o plasăm în categoria gândirii matematice - şi nu în cea a ştiinţelor empirice. Rezultatele unei astfel de concepţii sunt vaste. Cuvântul „algebră" vine de la cuvântul arab „al-jebr" care înseamnă reducerea părţilor la un întreg. Cuvântul Jabara", din care este derivat, înseamnă „a lega împreună" (Webster). Algebra are deci ca funcţie de bază legarea laolaltă sau corelarea sau integrarea elementelor într-un întreg formulat. Natura acestor elemente poate fi înţeleasă atunci când luăm în considerare definiţia pe care Webster o dă „matematicii": Ştiinţa care *analizează* relaţiile existente între cantităţi sau mărimi şi operaţii, precum şi metodele prin care, în concordanţă cu aceste relaţii, cantităţile căutate sunt deductibile din altele, gândite sau presupuse", într-o astfel de definiţie se disting două puncte importante. Primul: matematica este văzută ca o „ştiinţă" a corelaţiei pure (Bertrand Russell). Al doilea: ceea ce ea corelează sunt „cantităţi sau mărimi şi operaţii". Algebra este o ramură a matematicii dar, în afară de a corela cantităţile, ea lucrează şi cu o categorie de simboluri convenţionale, care pot fi făcute să reprezinte orice element considerat sau relaţiile dintre orice grupuri de elemente.

Conform concepţiei noastre, astrologia este un fel de algebră, în măsura în care lucrează cu elemente simbolice (planete, stele, segmente de spaţiu geocentric, noduri, poziţii progresate etc.) pe care le „leagă laolaltă" într-o formulă ce descrie un întreg viu: nativul. Totuşi, aceste elemente simbolice nu aparţin tărâmului cantităţii ci, dimpotrivă, reprezintă *calităţile vieţii universale*. Astrologia este astfel un fel de algebră a calităţilor, iar aceste calităţi nu sunt pur şi simplu calităţi senzoriale (cum ar fi alb, albastru, gros, greu, dureros etc.), ci calităţi care se referă la *procese vii* - indiferent dacă se petrec în plan fiziologic, psihologic sau supra-psihologic.

Vom discuta aceste afirmaţii pas cu pas; la început, însă, este necesar să subliniem ce nu este astrologia, înainte de a putea spune ce este ea în mod fundamental. Cu alte cuvinte, trebuie să arătăm că astrologia *nu* este o ştiinţă empirică, aşa cum sunt, de exemplu, fizica, chimia sau chiar biologia, zoologia şi istoria. Aceste ştiinţe empirice lucrează cu date experimentale, pe care le organizează utilizând concepte matematice formale. Aceste date experimentale sunt percepute senzorial-direct sau prin intermediul instrumentelor ce extind câmpul de percepere senzorială directă. Apoi, printr-un proces cunoscut ca «inducţie ştiinţifică", sunt stabilite corelaţii între datele care formează bază *cunoaşterii exacte* empirice.

Inducţia ştiinţifică este postulatul fundamental al ştiinţelor exacte. Ea poate fi formulată în diferite moduri dar, conform lui Bertrand Russel (*Analiza materiei*, p.167), ea trebuie să conducă la rezultatul că o corelaţie care a fost găsită adevărată într-un număr de cazuri şi nu a fost găsită falsă niciodată, are un anumit grad de probabilitate de a fi întotdeauna adevărată. Această definiţie are o mare importanţă pentru noi, care pretindem că *orice* corelaţie astrologică pentru care a fost recunoscută o semnificaţie clară „nu a fost niciodată găsită falsă".

Dar aceasta nu este totul. Problema de a face astrologia „ştiinţifică", în sensul unei ştiinţe empirice - chiar dacă nu o ştiinţă „exactă" - este implicată, sau mai degrabă crezută, în afirmaţia că planetele sau stelele influenţează efectiv fiinţele individuale prin faptul că ele trimit spre Pământ unde de tip radio, sau raze, care afectează procesele biologice şi psihologice. Chiar dacă aceste „raze" erau descoperite şi ar fi devenit clar că ele acţionează asupra atomilor şi moleculelor de esenţă pământească în moduri precise şi măsurabile, aceasta nu ar fi probat în niciun fel constatările obişnuite ale astrologiei. S-ar fi dezvoltat un tip restrictiv de astrologie natală care ar fi putut pretinde - după secole de cercetare - statutul de ştiinţă experimentală; dar aceasta ar rezolva

doar o parte din problemele implicate în suma totală a ideilor astrologice.

Motivul este evident. Să admitem că razele stelare sau planetare produc schimbări fizice şi chimice în substanţa atomilor şi celulelor şi, astfel, sunt capabile să condiţioneze stări psihologice. Mai mult, să presupunem că aceste schimbări se dovedesc a fi măsurabile în baza relaţiei angulare a planetelor (aspecte astrologice) şi sunt influenţate de sectorul orbitei pământului (semn zodiacal) sau de spaţiul geocentric de la naştere (casa) în care se găsesc planetele sau stelele. Aceasta este în sine o ordine enormă. Dar chiar dacă toate acestea ar f: dovedite în mod ştiinţific, următorii factori *fundamentali* în astrologie ar rămâne cele mai neştiinţifice mistere, după cum putem vedea. De ce ar trebui prima casă să reprezinte probleme care influenţează şinele şi structura corpului; casa a doua, finanţele; casa a şaptea, căsătoria? etc. De ce ar trebui ca anumite planete să „guverneze" anumite semne? Mai mult, cum ar putea „progresiile" să fie explicate ştiinţific? Cum s-ar putea *dovedi* ştiinţific că distanţa în grade dintre două planete dă (de obicei) numărul de ani dintre naştere şi o împrejurare care este caracterizată de naturile a două planete?

Apoi despre astrologia orară, adică rezolvarea problemelor de viaţă prin interpretarea configuraţiilor spaţiale şi ale planetelor la momentul în care problema apare în mintea cuiva. Astrologii „ştiinţifici" ar putea să nu fie de acord cu astrologia orară şi s-o considere o simplă prezicere a viitorului. Totuşi este uşor de arătat că astrologia natală (studiul hărţilor natale) este un caz special al astrologiei orare; pentru că, aşa după cum Marc Edmund Jones a afirmat, studierea unei hărţi natale reprezintă pur şi simplu răspunsul la întrebarea: „Cum trebuie rezolvată problema vieţii mele?" Cel puţin, aceasta este la fel de logic ca a privi relaţia dintre astrologia orară şi cea natală drept una formulată în termenii: „O hartă orară este harta natală a unei idei". Se poate prefera ultima interpretare, dar nici la prima nu se poate renunţa

prea uşor, iar adevărul chestiunii trebuie într-un fel să includă ambele abordări.

Ar fi inutil să mai adăugăm alte „de ce”-uri la această listă deja lungă. Credem că este evident pentru oricine, după o cugetare limpede a problemei, că încercările de a face din astrologie o ştiinţă empirică exactă, punându-i bazele pe măsurătorile influenţelor şi ale razelor efective sunt, dacă nu condamnate la eşec, cel puţin apte să explice sau să dovedească doar un fragment din întregul corpus de idei care constituie acum şi a constituit întotdeauna astrologia. Orice ar putea descoperi ştiinţa în legătură cu radiaţiile cosmice, nu credem *că filosofia* astrologiei poate sau ar trebui să fie asemănătoare cu filosofia unei ştiinţei empirice, precum fizica, mecanica sau biologia.

Există totuşi o categorie de ştiinţe întrucâtva diferită, care nu se bazează pe inducţia ştiinţifică exactă şi pe stricta cauzalitate, ci pe cunoaşterea statistică. A. Ritchie-Scott menţionează ca aparţinând acestui tip, în lumea practică, „întreaga teorie a asigurării, a rentei viagere, a teoriei moderne a căldurii, a construcţiei centralelor telefonice, a teoriei mendeliene a eredităţii, a studiului de statistică a populaţiei, a analizelor de sânge (hemograme), toate bazate pe Teoria probabilităţii şi cu nimic mai puţin valoroase din această cauză” (*Astrologia Americană*, iulie 1934).

În afara acestor exemple, este acum binecunoscut faptul că fizica atomică devine din ce în ce mai mult o ştiinţă statistică, mai ales dacă teoriile lui Heisenberg se dovedesc a fi corecte, căci ele „ne oferă un tablou al *atomului* statistic ale cărui proprietăţi şi calităţi reprezintă media proprietăţilor şi calităţilor tuturor atomilor prezenţi implicaţi în emisia luminii” (Sir James Jeans, op. cit, p.183). Mecanica noului val „lucrează numai cu probabilităţi şi cu grupuri statistice iar determinismul ei evident poate fi un alt mod de exprimare a legii valorilor medii. Determinismul poate fi de natură pur statistică, ca cel pe care se *bazează* firma de asigurări sau banca din Monte Carlo”. Jeans afirmă mai departe:

„Aceasta fiind situaţia, nu există niciun motiv stabilit pentru care determinismul evident al ecuaţiei undei ar trebui să ascundă un nedeterminism complet obiectiv. În problema matematică cunoscută drept „mişcarea haotică”, ne imaginăm că un călător merge douăzeci de mile pe zi, dar fără nicio relaţie cauzală între direcţiile drumurilor sale, în zile succesive - putem, de exemplu, să ne imaginăm că el aruncă un băţ în aer, la întâmplare, în fiecare dimineaţă şi lasă ca direcţia de cădere a acestuia să-i determine direcţia paşilor pentru acea zi. Poate fi, bineînţeles, obţinută o formulă matematică care arată şansa de a se afla, la căderea serii, în mod succesiv, în diferite puncte. Dacă acum reducem unitatea de timp de la o zi la o secundă, astfel încât fiecare pas al său să fie nedeterminat, găsim că probabilităţile propagate în unde sunt ca în ecuaţia lui Schroedinger; propagarea undelor corespunde unui determinism strict, deşi cauza fizică ascunsă este un nedeterminism complet.” (*Op. cit*, p.255). «Singurul determinism de care fizica modernă este tot timpul sigură, este pur şi simplu de natură statistică. Continuăm să vedem acţiunile vastelor mulţimi de molecule sau de particule în conformitate cu determinismul - acesta este, bineînţeles, determinismul pe care noi îl observăm în viaţa de toate zilele, baza aşa numitei legi a uniformităţii naturii. Dar niciun determinism nu a fost până acum descoperit în mişcările indivizilor luaţi separat; dimpotrivă, fenomenele radioactivităţii şi ale radiaţiei sugerează mai degrabă că acestea nu se mişcă după cum sunt împinse sau trase de forţe inexorabile... ele nu sunt controlate de forţe predeterminate, ci doar de legile statistice ale probabilităţii.” (*Op. cit*, pp. 275-276).

Aceste afirmaţii au o legătură foarte directă cu subiectul astrologiei şi, în plus, îl vor bucura pe cel care crede cu convingere în principiu] liberului arbitru. Deşi subiectul este prea vast pentru a fi discutat aici, trebuie menţionate două puncte fundamentale pentru că ele au o importanţă capitală în orice filosofie serioasă a astrologiei. Primul este că vom găsi întotdeauna, în orice tip de

gândire care lucrează cu viaţa, o întrepătrundere fundamentală între valorile individuale şi cele colective. Individul poate fi liber dar acea libertate este legată de câmpul magnetic sau *aura* colectivităţii de care aparţine - acel „Cerc care nu te lasă să treci de el” al ocultismului oriental. Pe de altă parte, colectivitatea este de asemenea influenţată şi fecundată de activitatea creatoare a membrilor săi, care acţionează ca indivizi şi nu pur şi simplu ca nişte copii ale tiparelor sau sufletului colectiv.

Aceste două elemente, individul şi grupul, trebuie să joace un rol important în orice judecată astrologică; şi aceasta în moduri variate, cu care vom avea de-a face în mod succint de-a lungul studiului nostru. Este bine să menţionăm că nicio hartă natală nu poate fi judecată cu *exactitate* dacă condiţiile generale ale grupului căruia îi aparţine nativul ca individ sunt necunoscute. Aceasta se referă atât la grupul social (familie, rasă, religie) cât şi la alte grupuri în conştiinţa cărora se creează *niveluri de viaţă*. Harta natală va revela tendinţe individuale, dar acestea se vor manifesta de fapt pe baza condiţiilor - familie, oraş, naţiune, rasă - în care s-a născut individul. Un copil chinez poate avea exact aceeaşi hartă natală cu a unui european dintr-o familie de înaltă cultură, născut la aceeaşi latitudine; şi este evident că nimeni nu poate deduce cu exactitate, doar din harta natală, ce ar însemna viaţa unui chinez, mai ales dacă acesta se crede a fi un nobil european. Pentru că o viaţă, şi chiar caracterul individului, sunt determinate nu numai de ecuaţia individuală (harta natală) ci şi de grupul în care el se manifestă. Valorile de grup pot fi vag sugerate în hartă, dar numai în măsura în care ele afectează formarea prenatală a individului.

Invalidează cele de mai sus astrologia? Noi credem că nu; dar servesc în a-i defini sfera. O hartă natală ca *întreg* se referă la individ ca atare (în mod potenţial sau efectiv) şi lucrează cu valori individuale. Dar orice factor astrologie separat - de exemplu poziţia unei planete sau un aspect între două planete - are doar o *valoare statistică*. *Şi*

de aceea niciun factor astrologie particular nu operează necesar în acelaşi mod foarte clar în toate hărţile natale. El este exact doar din punct de vedere statistic sau, după cum vom vedea, semnificativ din punct de vedere simbolic.

Cuvintele lui Bertrand Russell referitoare la principiul statistic vor aduce o mai mare claritate afirmaţiilor de mai sus:

„S-ar putea crede că media statistică nu este foarte diferită de o regulă cu excepţii, dar aceasta ar fi o greşeală. Statisticile, în mod ideal, sunt legi exacte despre grupuri largi; ele diferă de alte legi numai prin faptul că au de-a face cu grupuri, şi nicidecum cu indivizi. Legile statistice sunt deduse prin inducţie din statistici particulare, după cum alte legi sunt deduse din evenimente individuale particulare.'' (Op. cit, p.191).

Cu alte cuvinte, o ştiinţă nu este mai puţin „ştiinţifică" pentru că *lucrează*, cu medii statistice mai degrabă decât cu evenimente individuale; doar că trebuie să fie în mod clar privită ca o ştiinţă care lucrează cu grupuri largi şi nu cu indivizi.

De aici, s-ar părea că astrologia ar putea fi considerată o ştiinţă empirică de tip statistic. Dar o asemenea concluzie nu pare a fi pe deplin îndreptăţită. Astrologia poate utiliza metoda statistică pentru a-şi verifica afirmaţiile şi ar face bine să adopte o asemenea tehnică care nu a fost niciodată folosită cu un înalt grad de exactitate ştiinţifică şi pe o scară îndeajuns de largă. Dar a spune aceasta este foarte diferit de a pretinde că astrologia este o adevărată ştiinţă statistică. Statistica poate arăta că, la oamenii celebri, sextilul Soare-Lună apare în 12% din cazuri, în timp ce la oamenii obişnuiţi apare doar în 5% din cazuri (exemplul este dat de matematicianul astrolog francez Paul Choisnard).

Aceasta poate arăta o anumită corelaţie între acel aspect şi „celebritate" (orice s-ar înţelege prin aceasta). Dar deducţia este mai degrabă neconcludentă. Şi chiar dacă s-ar fi putut dovedi că în 90% din cazurile în care muzicienii talentaţi au o influenţă neptuniană dominantă,

sau că cei mai remarcabili soldaţi au Soarele în Berbec etc., ar însemna pur şi simplu că anumite afirmaţii în astrologie sunt coroborate cu cercetarea statistică. Nu s-ar indica nici *cum* aceste fapte astrologice au fost iniţial descoperite, nici metoda corectă de descoperire de noi adevăruri astrologice, şi nici *de ce* aceste afirmaţii sunt corecte. Mai mult, s-ar aplica doar la factori astrologiei singulari, separaţi, şi nu problemei destul de diferite a interpretării unei întregi hărţi natale ca simbol al unui individ.

Cum sunt făcute descoperirile în fizica modernă? Explicaţia clasică este că un fizician observă un fapt care este nou, sau cugetă la punctele slabe ale unei vechi teorii şi formulează o nouă ipoteză, care explică noul fapt sau rezolvă vechea enigmă nerezolvată. Ipoteza este apoi verificată prin testarea tuturor consecinţelor posibile şi devine o teorie acceptată, dacă se potriveşte cu orice fapt cunoscut şi nu este invalidată de nimic. Putem crede că astrologia şi-a aflat originea într-o manieră similară. Un eveniment remarcabil a coincis cu o la fel de remarcabilă conjuncţie planetară. Ipoteza că cele două erau asociate a apărut in mintea unui observator, care a verificat-o cu alte evenimente similare şi, după mai multe generaţii de verificări, această conjuncţie a fost clar considerată ca determinând un anumit eveniment sau, cel puţin, un anumit tip de evenimente.

Dacă astrologia şi-a avut sau nu originea într-o asemenea manieră de abordare, poate fi cu greu confirmat sau infirmat. Dacă însă a fost aşa, atunci pretindem că astrologia a ajuns la un moment în care valoarea sa trebuie sporită la un plan de conştiinţă total diferit, la un alt nivel mental. Pentru aceasta, ea ar trebui să urmeze cursul de dezvoltare pe care, în mod prezumtiv, l-au luat matematica şi geometria. Am putea crede că oamenii au început să gândească numerele în relaţie cu obiectele - două mere, trei pietre etc.; sau triunghiul ca o clasă de obiecte având o anumită formă aparentă. Apoi s-a dezvoltat în mintea omului ideea abstractă de număr, de triunghi - întotdeauna

având, totuşi, un fel de fundal concret, neseparat în întregime de experienţa senzorială. În final, a fost atins stadiul modern în care geometria ne-euclidiană şi cele mai înaltele forme de algebră au privat complet numărul şi forma geometrică de orice elemente reprezentative şi le-a redus strict la simboluri logice.

Bertrand Russell spune (op. cit. p. 171.):

„Propoziţiile care formează partea de logică sau care pot fi probate prin logică sunt toate *tautologii* - adică arată că anumite seturi diferite de simboluri sunt moduri diferite de a spune acelaşi lucru, sau că un set spune o parte din ce spun şi celelalte... Asemenea propoziţii se referă, deci, la simboluri. Le putem cunoaşte valabilitatea sau falsitatea fără a studia lumea exterioară, pentru că ele se referă doar la manipulări simbolice... Toate matematicile pure constau în tautologii în sensul de mai sus... Certitudinea noastră referitoare la propoziţiile matematice nu pare a fi analoagă certitudinii că mâine va răsări soarele. Nu înseamnă că ar trebui să fim mai siguri de una decât de cealaltă, deşi probabil că ar trebui să facem aceasta; înseamnă că asigurarea noastră pare a avea o sursă diferită...

Este evident că ori de câte ori este util să ştim că două seturi de simboluri spun acelaşi lucru, aceasta trebuie să fie din cauză că avem o anumită cunoaştere faţă de adevărul sau falsitatea a ceea ce exprimă unul dintre seturi. Deci cunoaşterea logică ar fi total neimportantă dacă ar sta singură; importanţa sa creşte prin combinarea ei cu cunoaşterea unor propoziţii care nu sunt pur logice...

Într-o ştiinţă avansată cum este fizica, rolul jucat de matematica pură constă în a lega diversele generalizări empirice una de cealaltă, astfel încât cele mai generale legi care le înlocuiesc să se bazeze pe un număr cât mai mare de fapte."

(a) Astrologia comparată cu logica şi cu matematica

Acest citat conţine câteva afirmaţii foarte interesante în acest stadiu al încercării noastre de a descoperi natura fundamentală a astrologiei. Se spune că matematica se referă la simboluri a căror validitate sau falsitate poate fi

cunoscută fără a studia lumea exterioară. Astfel, propoziţiile matematice, adaugă Bertrand Russell într-un alt paragraf, sunt pur formale. Mai departe, el evidenţiază faptul că matematica şi logica sunt ştiinţe total diferite, într-un anumit sens, faţă de fizică, de exemplu. Primele sunt analitice şi formale; ultima este empirică. Fizica fără matematică ar pierde adevărata putere de a-şi corela în mod logic generalizările.

Şi acum, revenind la definiţia dată de noi astrologiei ca fiind *algebra vieţii*, vom explica mai clar acest lucru spunând că astrologia este, în raport cu toate ştiinţele empirice care lucrează cu formarea, creşterea, comportarea şi dezintegrarea întregurilor organice, ceea ce matematica este faţă de fizică şi, în general, faţă de ştiinţele obiectelor neanimate. Nu spunem că este recunoscută ca atare, ci că aceasta este funcţia sa adevărată. Şi aceasta este, într-o oarecare limită, o afirmaţie verificabilă.

Astrologia în sine nu are o semnificaţie mai mare decât algebra. Ea măsoară relaţiile dintre simbolurile a căror concreteţe este în întregime convenţională, şi nu intră cu adevărat în problema implicată - aşa cum simbolurile algebrei x, y, n sunt simple convenţii. Astrologii folosesc termeni precum opoziţie, conjuncţie, cuadratură, întocmai cum matematicianul foloseşte semnele de adunare şi înmulţire. De asemenea „progresiile” lor sunt de acelaşi calibru cu cele mai complicate simboluri ale calculelor - semnul funcţiei etc. Mişcările de revoluţie ale corpurilor celeste constituie în totalitatea lor un vast şi complex simbol care, el însuşi, este întregit exclusiv de *schimbările ciclice ale tiparelor relaţiei*. Nu contează, în ultimă instanţă, dacă sunt planete, puncte abstracte derivate din mişcări planetare, segmente de orbite sau puncte simbolice de referinţă, precum meridianul, orizontul şi altele asemenea. Planetele sunt vehicule semnificative şi comode pentru semnificaţia simbolică pentru că ele suportă relaţii relativ simple de distanţă, viteză, masă, faţă de un punct central de referinţă,

Soarele, sau, mai degrabă, faţă de orbita Pământului în jurul Soarelui.

Cu alte cuvinte, tărâmul astrologie de mişcare al corpurilor celeste este asemenea celui al propoziţiilor logice. Niciunul, nici celălalt nu au Un conţinut adevărat. Ambele sunt pur formale, simbolice şi convenţionale. Ele dobândesc valoare reală doar în funcţie de experienţele de viaţă efective pe care caută să le coreleze. Numai astrologia şi Matematica sunt fără substanţă. Dar ele investesc cu ordine, coerenţă, tipare şi logică orice realitate substanţială care le este asociată. Astfel matematica asociată cu experimentarea fizică produce fizica modernă, într-o manieră similară, astrologia poate fi, şi probabil ar trebui să fie, asociată cu fiziologia, geologia, medicina, istoria, sociologia şi, mai presus de toate, cu psihologia.

Pe vremea când astrologia a jucat cu adevărat un rol major în vechile civilizaţii, aşa a fost considerată, dacă nu de mulţime, cel puţin de către astrologii iniţiaţi. Am văzut în primul capitol că funcţia astrologiei a fost de a aduce, în haosul lumii naturale de pe Pământ, ordinea supremă, iar cele mai evidente manifestări ale acestei ordini sunt revoluţiile celeste. Haos, imprevizibilitate şi şansă oarbă pe Pământ; dar deasupra, în ceruri, ordine perfectă, previzibilitate, lege. Astrologia şi-a dobândit semnificaţia dintr-un astfel de contrast. Cerurile erau în relaţie cu un *aparat de măsură cosmic*, un model arhetipal de perfecţiune a ordinii, care poate fi juxtapus oricărui sistem de fenomene naturale. Din această juxtapunere ar rezulta o nouă viziune a sistemului de fenomene naturale, o viziune ordonată, coerentă, care ar duce la posibilitatea de a face pronosticuri cu privire la comportarea viitoare a sistemului.

Aceasta nu e foarte diferit de ceea ce face ştiinţa atunci când măsoară cu rigla sau cu ceasul un fenomen natural. Setul complet de revoluţii planetare, solare, lunare şi stelare, *aşa cum sunt văzute de pe Pământ*, au servit întotdeauna în astrologie ca riglă multi-dimensională

complexă sau ca ceas, pentru a determina comportamentul periodic al organismelor naturale - de fapt, aşa cum vedem astăzi, al oricărui *întreg* (Pământul ca întreg, un corp viu, un suflet uman, o naţiune etc.).

Fizica modernă a subliniat în mod just faptul că asemenea măsurători implică anumite dificultăţi şi sunt relative faţă de poziţia şi de mişcarea observatorului. Pentru a măsura o distanţă trebuie să se pună rigla la începutul unui punct definit. În astrologie, toate măsurătorile încep cu *primul punct al existenţei independente*; în cazul unui destin uman, prima respiraţie. Zodiacul (care, să nu uităm, este *doar* orbita pământului împărţită în douăsprezece secţiuni de câte 30 de grade, şi are puţin sau deloc de-a face cu constelaţiile) este măsurat începând cu punctul echinocţiului de primăvară, pentru că la acest moment începe un nou ciclu de vegetaţie la latitudinile nordice, acolo unde astrologia îşi are, aparent, originea.

Cu alte cuvinte, dacă dorim să investigăm *legile relaţiei periodice şi structurale* care se vor aplica unei vieţi umane începând cu o anumită zi, proiectăm pe hârtie schema de măsurare cosmică (sistemul solar văzut din locul naşterii) în acel moment, şi măsurăm cu ea elementele naturale care tocmai au atins condiţia de existenţă independentă. Oare schema cosmică de măsurare şi timpul combinat - harta natală - înseamnă în sine ceva substanţial? Nu înseamnă aproape nimic, nu mai mult decât orice riglă sau ceas. Ea este pur şi simplu un simbol al măsurătorii. Numai dacă ştim de la început ce este ceea ce vrem să măsurăm, atunci vom şti practic ceva după măsurare - altfel ar fi doar un set de simboluri algebrice pe o roată. Dacă nu cunoaştem natura umană, o hartă natală nu ne va da nicio indicaţie cu privire la natura unei anumite fiinţe umane. Dacă nu cunoaştem nimic despre curenţii de aer, despre presiunea atmosferică etc., harta astrologică nu ne va spune mare lucru despre vreme. Jupiter şi Marte nu înseamnă nimic concret; ele înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât cifrele trei şi patru, o

spirală, o linie dreaptă sau literele m şi p. Dar dacă spunem: aici este trupul unui copil nou-născut. Conţine în el însuşi puterea de a creşte, forţele circulaţiei sângelui, ale metabolismului hranei, ale reproducerii prin sex şi multe alte proprietăţi ale vieţii care caracterizează acest corp ca aparţinând speciei umane - atunci putem încerca să aducem ordine în acest aparent haos al puterilor, funcţiilor şi proprietăţilor de viaţă, prin juxtapunerea simbolurilor noastre celeste la ele.

Jupiter va simboliza puterea de expansiune, Marte puterea de manifestare a impulsurilor, Venus cea de combinare a reacţiilor la stimuli, aşa cum sunt judecata conştientă şi emoţia etc. Dar dacă am fi avut de-a face cu condiţii atmosferice în loc de o fiinţa umană, Jupiter, Marte, Venus ar fi însemnat bineînţeles lucruri diferite, cum ar fi presiunea atmosferică şi alţi factori telurici. Pentru că meteorologia este deocamdată puţin cunoscută, iar planeta Pământ nu a fost încă înţeleasă şi studiată ca *un întreg organic*, simbolismul astrologie nu este foarte folositor meteorologiei şi ştiinţelor asociate. În cel mai bun caz astrologul va spune că un Jupiter puternic poate indica o intensă stare de expansiune. Dar expansiune aplicată la ce? „Ce”-ul poate fi cunoscut cu precizie doar când comportamentul organic al Pământului ca întreg este bine înţeles, adică atunci când toate funcţiile acestui organism planetar sunt separate. În acel moment astrologia poate corela şi interpreta aceste funcţii, întocmai cum matematica corelează şi interpretează observaţii furnizate de microscop sau de aparate electrice care arată structura internă a atomului.

Afirmaţiile de mai sus vor naşte, fără îndoială, obiecţii. Vor fi arătate texte ale cărţilor de astrologie în care planetelor, poziţiilor şi aspectelor lor li se oferă cele mai clare şi mai concrete semnificaţii, într-adevăr, aşa este; dar aceste texte din cărţi nu sunt altceva decât popularizarea unor date tradiţionale referitoare la corelaţiile simbolurilor astrologice cu anumite domenii de experienţă care s-au întâmplat să intereseze oamenii în

mod particular. Ele n-au legătură, esenţial vorbind, cu astrologia pură, ci cu anumite aplicaţii particulare ale simbolismului astrologie. Aceste aplicaţii se *bazează* pe cunoaşterea tradiţională şi sunt valabile doar în măsura în care această cunoaştere tradiţională este valabilă.

Interpretările elementelor astrologice oferite de cele mai multe dintre cărţile de astrologie contemporană sunt la fel de valoroase pe cât era şi cunoaşterea tradiţională a psihologiei omeneşti din vremea lui Ptolemeu, în Alexandria. În măsura în care psihologia şi sociologia umană s-au schimbat de atunci, ele sunt fără *valoare*. Dar întrucât natura umană este, la urma urmelor, destul de constantă ca întreg, *aplicaţiile* simbolismului astrologie făurit de Ptolemeu şi de predecesorii lui încă sunt adevărate în mare parte astăzi dar, în mod evident, foarte false sau incomplete în nenumărate cazuri. Punctul fundamental de însuşit totuşi - şi pare unul dificil pentru majoritatea oamenilor - este că obişnuitele cărţi de astrologie de astăzi oferă pur şi simplu aplicarea simbolismului astrologie la câteva subiecte tradiţionale: caracter, sănătate, fericire şi chestiuni care afectează Statul etc.

Aceste aplicaţii se *bazează* pe un punct de vedere tradiţional de bun simţ al subiectelor implicate şi rezistă sau se prăbuşesc împreună cu acest tradiţional punct de vedere. Dacă nu stau în picioare, înseamnă că principiile pe care se bazează astrologia ca ştiinţă a simbolismului sunt greşite. Şi matematica s-a dovedit a fi un eşec când descoperirea cuantei a răsturnat întregul eşafodaj al fizicii moderne. În mod similar, descoperirile psihanalizei, ca şi noile condiţii sociale dominante astăzi, au invalidat multe din afirmaţiile tradiţionale reproduse în textele astrologice moderne referitoare la psihologie, comportament social şi abilităţi profesionale. Însă astrologia propriu-zisă a rămas neatinsă de aceste schimbări; pentru că, aşa cum afirmă Bertrand Russell în legătură cu logica, „îi putem cunoaşte adevărul sau falsitatea fără să studiem lumea exterioară, pentru că ea se referă doar la manifestări simbolice”.

Parafrazându-l, am adăuga: certitudinea noastră referitoare la simple propoziţii astrologice nu pare analoagă cu certitudinea noastră referitoare la simple fapte psihologice, cum ar fi faptul că o fată se va îndrăgosti într-un moment al vieţii ei sau va trece printr-o criză emoţională la patruzeci de ani. Asigurarea noastră vine de la o sursă diferită.

Să încercăm să definim sau cel puţin să sugerăm care este această sursă - iată următoarea noastră sarcină; o sarcină dificilă, pentru că implică un tip de atitudine faţă de viaţă şi faţă de conştiinţă destul de diferit de cel oficial, cel precumpănitor în civilizaţia noastră academică şi intelectuală. Vom aborda subiectul studiind pe scurt un tip de dezvoltare în gândirea modernă, care este în acelaşi timp nou în formularea sa, deşi foarte vechi ca obârşie - ne referim la filosofia numită „holism".

(b) Filosofia holismului

Această filosofie este expusă în întregime într-o carte admirabilă, *Holism şi evoluţie*, scrisă în 1926 de un om mai mult decât remarcabil, Jan C. Smuts, om de stat, filosof şi savant. Un articol din ultima ediţie a Enciclopediei Britannica, intitulat „holism", scris de asemenea de către Smuts, ne oferă un rezumat al ideilor dezvoltate în carte. Vom cita în extenso din acest articol:

„Holismul este o teorie care face din existenţa «întregurilor» o trăsătură fundamentală a lumii. El se referă la obiecte naturale, atât animate cât şi neanimate, ca întreguri şi nu doar ca ansambluri de elemente sau părţi. Priveşte natura ca având în componenţă corpuri şi lucruri abstracte şi concrete şi nu ca fiind un întreg organic omogen şi difuz. Şi aceste corpuri sau lucruri nu sunt în întregime reductibile la părţi; într-un grad sau altul, ele sunt întreguri care înseamnă mai mult decât suma părţilor lor, iar punerea laolaltă in mod mecanic a părţilor nu va determina sau explica caracterul sau comportamentul. Aşa-zisele părţi nu sunt de fapt reale, ci doar distincţii analitice abstracte şi nu exprimă în mod corespunzător sau adecvat ce s-a întâmplat cu alcătuirea

lucrului ca întreg.

Holismul este deci un punct de vedere adiţional şi complementar celui ştiinţific, ale cărui cuvinte cheie sunt continuitatea şi mecanicismul... Schemele mecaniciste ale ştiinţei se aplică chiar şi corpurilor vii, deoarece structurile lor materiale determină funcţiile ce constituie caractere de viaţă... Viaţa şi mintea sunt considerate a fi derivate ale materiei.... Schema ştiinţifică a fost în mod serios subminată de cele mai recente descoperiri din fizică şi matematică[11]

... Valoarea conceptului mecanicist pentru cercetare nu este pusă la îndoială, dar nu mai poate fi considerată drept un adevărat indice al caracterului concret al universului şi al conţinutului acestuia. Holismul este o încercare de a explora o schemă alternativă care va evita, totuşi, capcana vitalismului." „Ce implică acest concept al întregului? În primul rând, în măsura în care un întreg este constituit din părţi sau elemente, ele nu pot fi fixe, constante sau neschimbate... Întregul şi părţile se influenţează reciproc şi se modifică reciproc... Părţile sunt turnate în formă şi adaptate de întreg, exact după cum întregul, la rândul lui, depinde de cooperarea părţilor sale... Întrucât conceptul de întreg se aplică obiectelor naturale, apar două mari abateri de la schema ştiinţifică ortodoxă. În primul rând, din punct de vedere material, viaţa şi mintea nu sunt constituite din elemente fixe, constante şi neschimbătoare. În al doilea rând, în afara părţilor sau a elementelor din lucruri, există un alt factor activ (întregul) pe care ştiinţa nu îl recunoaşte deloc.

„Evoluţia înseamnă creşterea gradului de complexitate a părţilor sau elementelor co-operante, cu o simultană creştere în unitate a tiparului cu care ele sunt

---

11 Această aserţiune este adevărată mai ales în cazul cuantei, care reprezintă Probabil cea mai profundă bază a holismului ştiinţific, în măsură în care ea descrie universul funcţionând prin intermediul întregurilor de „acţiune" - cuantele. Teoria se opune imaginii de mişcare continuă, dând astfel universului o înfăţişare eterogenă. Filozofia teoriei cuantei urmează să fie formulată. (D.R.)

combinate. Înseamnă astfel o serie de întreguri în ascensiune, de la cele mai simple tipare materiale până la cele mai avansate... Totalitatea sau holismul caracterizează întregul proces de evoluţie într-o măsură mereu crescândă. Şi procesul este continuu, în sensul că tipurile mai vechi de întreguri sau tipare nu sunt înlăturate, ci devin punctul de pornire şi elementele unor tipare mai noi şi mai avansate. Astfel, tiparele material-chimice sunt incorporate în tipare biologice şi ambele în tipare sau întreguri fizice ulterioare. Electroni şi protoni, atomi şi molecule, componente neorganice şi organice, protoplasma, plante şi animale, minţi şi personalităţi sunt doar simpli paşi în această mişcare a holismului... Întregul este creator; oriunde părţile conspiră să formeze un întreg, acolo apare ceva care înseamnă mai mult decât părţile... Naşterea întregului din părţile sale este un exemplu al mai multului răsărind din mai puţin, mai înaltului din mai jos, într-un mod care nu violentează raţiunea... deoarece conceptul de întreg în relaţie cu părţile sale este un produs al raţiunii.”

(*Enciclopedia Britannica*: „Holism”)

Smuts explică mai departe cum conceptul de cauzalitate pur mecanică este nesatisfăcător şi, probabil, o ficţiune căci, dacă efectul nu e niciodată mai mare decât cauza, dacă cauza este şi trebuie întotdeauna să fie o măsură exactă a efectului, acesta nu poate fi un univers progresiv creator. Cauzalitatea holistică (unde câţiva factori contribuie la formarea de noi întreguri) este procesul real şi face posibilă creşterea şi progresul care, de fapt, este realitatea în natură. De asemenea, dacă această cauză determină complet efectul, determinismul este absolut. În universul holistic libertatea este recunoscută ca fiind inerentă naturii.

Unitatea organică care constituie un întreg reprezintă baza ultimă a individualităţii. Dificil de observat în domeniul anorganic, individualitatea creşte de-a lungul lumii organice până când devine bază pentru întregul cel mare şi ultim al evoluţiei - personalitatea umană. Dincolo

de combinaţia progresiv-evoluţionistă sau de integrarea tiparelor materiale, chimice, biologice şi mentale, se naşte personalitatea completă, care constituie şi explică unitatea şi inter-relaţiile existente între aceste trei seturi de tipare.

Întregul, privit dintr-un punct de vedere mecanic, exterior, este ceea ce numim părţi. Dar dintr-un punct de vedere integral interior, *întregul este şinele*. Relaţia întregului cu părţile este astfel transformată în relaţia sinelui cu non-sinele, cu care am făcut cunoştinţă ca relaţie subiect-obiect în psihologie. Totalitatea este şinele. Procesul lumii tinde de la materie, prin viaţă, la minte şi spirit; de la necesitate la libertate; de la exteriorul elementelor la interiorul şi şinele întregului. Formarea întregului caracterizează acest proces în fiecare stadiu. Aceasta se aplică proceselor psihologice în care există o construcţie crescătoare a tiparelor mai înalte din cele mai joase. Psihologia *Gestalt* a arătat, de exemplu, că activitatea mentală produce tipare sau structuri de experienţă care se comportă ca întreguri şi intră în alte experienţe ca întreguri nedivizate şi indivizibile.

Deşi acelaşi lucru este valabil şi pentru structurile sociale, religioase şi politice, acestea sunt mai degrabă holoizi decât întreguri; şi întregurile reale sunt întotdeauna personalităţile care şi-au construit aceste structuri în scopul creşterii şi avansării spirituale a tuturor indivizilor umani. Smuts nu crede că individul există de dragul Statului sau al Bisericii, ci *viceversa*. Cât priveşte posibilitatea ca universul să poată fi considerat de asemenea ca un întreg, el refuză să aibă o părere clară, spunând doar că „acesta nu este un univers complet, ci unul în formare; şi pot exista întreguri mari şi mici în formare dincolo de înţelegerea facultăţilor noastre limitate”. El încheie cu aceste cuvinte:

„Deşi teoria holistică acceptă cu francheţe baza materială a lumii şi recunoaşte ordinea naturală ca idealism, totuşi justifică pe deplin drepturile spiritelor la interpretarea lumii... Suntem constant confruntaţi cu opoziţia dintre materie şi spirit, dintre temporar şi etern,

dintre fenomenal şi real. Holismul arată aceste opoziţii ca reconciliate şi armonizate în întreg. Arată întregul şi părţile ca fiind aspecte reciproce; finitul este identificat cu infinitul, particularul cu universalul. Eternitatea este conţinută în timp, materia este veşmântul şi vehiculul spiritului, realitatea nu este o ordine transcendentă a unei alte lumi, ci este imanentă fenomenalului.

Pentru a atinge realitatea nu este nevoie să evităm aparenţa. Fiecare mic întreg în lume, deşi modest, este un laborator în care timpul este transmutat în eternitate, fenomenalul în real. Adevărul minunat este pretutindeni; firul cu plumb lăsat în jos oriunde va atinge adâncimi necunoscute; orice încrucişare cu lumea aparenţei va revela adevărata textură a realităţii. Pretutindeni întregul - chiar cel mai mic şi mai nesemnificativ în aparenţă - este o adevărată minune, miracolul care deţine tainele după care bâjbâim cu gândul şi fapta. Există „lăuntrul" care este „cel de dincolo". A fi un întreg şi a trăi în întreg devine principiul suprem din care derivă toate regulile etice şi spirituale cele mai înalte (cum este Regula de Aur). Şi el leagă aceste reguli cu natura lucrurilor, căci nu doar bunătatea, iubirea şi dreptatea derivă din el, ci şi frumuseţea şi adevărul îşi au rădăcina în întreg şi nu înseamnă nimic în afara lui. Întregul este deopotrivă sursa şi principiul explicării atât a celor mai înalte idealuri ale noastre cât şi a structurilor evolutive mai timpurii."

Astrologia şi logica holistică

Întregul este deopotrivă „sursa şi principiul explicaţiei" a adevăratei astrologii. După cum o înţelegem noi, şi după cum probabil a fost întotdeauna înţeleasă de cei care i-au cercetat semnificaţia cea mai Profundă, adevărata astrologie este *matematica totalităţii*. Este „logica holistică" în opoziţie cu „logica intelectuală" a actualei civilizaţii occidentale. Ea lucrează cu întreguri, studiază armonia structurală, creşterea, dezvoltarea şi dezintegrarea sau transfigurarea întregurilor - indiferent dacă acestea sunt organisme biologice obişnuite sau întreguri mai înalte sub aspect mental şi spiritual.

Logica intelectuală lucrează cu „părţi”, logica holistică cu „întreguri”. Toate propoziţiile intelectual-logice, cum spune Bertrand Russel, sunt în mod fundamental tautologii. Ele pun în ecuaţie judecăţi referitoare la domeniul „părţilor”. Ele observă că părţile se potrivesc bine din punct de vedere cauzal una cu cealaltă. Sunt propoziţii strict analitice şi sunt perfect adaptate la concepţia mecanicistă a lumii - care va rămâne întotdeauna un factor esenţial în cunoaşterea umană. Acest concept, atât de puternic (aproape exclusiv) dezvoltat în civilizaţia europeană (şi prototipurile sale greceşti), este un minunat instrument de cunoaştere. Dar numai un instrument. El nu ne face să înţelegem realitatea. El stabileşte doar o bază pentru „onestitatea intelectuală” în abordarea realităţii. El ajută la îndepărtarea creşterilor parazite ale emoţionalismului subiectiv, care corupe atât de uşor orice tip de cunoaştere vitală. Filtrează apele cunoaşterii, ca să spunem aşa; sau, într-un alt sens, este un eşafodaj care ridică cunoaşterea la un plan cu adevărat uman.

Logica intelectuală şi ideea de strictă cauzalitate (rezultatul ei) sunt instrumente minunate pentru antrenarea unei minţi clare precum cristalul, oneste şi ne-emoţionale sau ne-devoţionale. Ele servesc la extirparea miraculosului, a falsităţii religioase, a minţii tribale. Dar deşi se poate ghici forma unei clădiri studiind eşafodajul folosit la construcţia ei, eşafodajul nu înseamnă clădirea.

Eşafodajul înseamnă vederea exterioară a lumii, o vedere care lucrează cu părţi ca şi cum ar fi componente integrante şi, cel puţin într-un sens, produse ale întregului. Dar în momentul în care întregul devine o *unitate care operează*, părţile încetează să fie simple părţi; ele devin *organe funcţionale* ale întregului organic. De obicei, noi restrângem uzul anumitor termeni precum organism, organe, funcţii, la ceea ce este acum cunoscut în ştiinţă ca întreguri biologice. Dar în concepţia holistică asupra universului extindem uzul acestor termeni, cel puţin potenţial, la toate tipurile de întreguri. Existenţa unui

întreg implică existenţa părţilor, care reprezintă mai mult decât ceea ce se înţelege, din punct de vedere mecanicist, ca simple părţi. Din nou facem distincţia între părţile analizate mecanicist sau intelectual şi cele holistice, ultimele fiind în toate privinţele organe, celule sau grupuri de celule, agenţi ai întregului.

Vorbeam în altă parte, pe larg, de filosofia Totalităţii operative[12]. Aveam sentimentul că aceste două cuvinte, „Totalitate operativă”, pe care le foloseam cu mult înainte de a fi la curent cu lucrarea lui Smuts sau a altor filosofi englezi, sunt foarte semnificative, pentru că ele dau întotdeauna nota dominantă a filosofiei astrologiei. Adevărata astrologie lucrează exclusiv şi integral cu întreguri operative. Lucrează cu ele exact la momentul precis, când acestea se manifestă în condiţia de întreguri; când devin capabile să menţină operarea independentă ca întreguri, pe propriul lor nivel de viaţă; capabile, cel puţin potenţial, de a se reproduce printr-un fel de proces de emanaţie sau de multiplicare.

Ne confruntăm aici cu doi factori: un factor spaţial - structura întregului, morfologia sa şi suma totală a caracterului său specific - şi un factor temporal - momentul de integrare, de „totalizare”, când ceea ce a fost doar un grup de elemente începe să opereze ca un întreg independent. Factorul spaţial trebuie cunoscut independent de astrologie. El aparţine acelor ştiinţe care lucrează cu aranjamentul sau structura spaţială, aşa cum sunt fizica, fiziologia şi psihologia. O hartă astrologică nu va spune niciodată, prin ea însăşi, dacă întregul caracterizează un om, un câine, un germene de grâu sau o idee. Dacă se cunoaşte faptul că harta trebuie să se refere la o entitate a speciei *homo sapiens* şi, mai mult, la o anumită rasă din cadrul speciei (albă, galbenă, neagră, roşie), atunci se poate obţine o bună *cunoaştere bazată pe deducţie*, cu privire la variaţia individuală a tipului pe care harta îl reprezintă; nimic mai mult.

---

12 Stupul de sticlă, seria Hamsa de articole purtând acest titlu: 1929-1934.

Acesta este unul din motivele pentru care am comparat astrologia cu matematica pură; pentru că matematica nu dă nicio informaţie despre ceea ce înseamnă conţinutul ecuaţiilor sale. Mai întâi trebuie să ai cunoaştere perceptivă, apoi poţi folosi matematica pentru a da o nouă calitate acelei cunoaşteri. Adică, pentru a folosi în mod inteligent astrologia, trebuie mai întâi să ştii ce fel de întreg simbolizează harta. Este o fiinţă umană? Este un bărbat sau o femeie? Cunoscând aceste lucruri, astrologia poate fi folosită pentru a adăuga o nouă calitate acelei cunoaşteri. Această calitate este aproape exclusiv dependentă de valori ce se referă la *esenţa timpului* - un factor aproape necunoscut al ştiinţei. Astrologia este înrădăcinată în misterul timpului.

Să reafirmăm paralelismul pe care l-am făcut între logică şi astrologie. Logica este metoda de testare a purităţii principiului cauzal din orice concept. Principiul cauzal, la rândul său, este temelia teoriei mecaniciste care se referă, după cum am văzut mai sus, la un punct de vedere exterior, din care universul apare ca o grupare de elemente asociate cauzal într-o manieră abstractă, numită acum spaţiu-timp sau continuum. Într-o astfel de teorie, esenţa spaţiului absoarbe aproape complet realitatea timpului, care devine pur şi simplu a patra dimensiune a spaţiului.

Aşa după cum Bergson a subliniat în marea sa lucrare *Evoluţia creatoare*, timpul ştiinţei este pur matematic şi nu are valoare vitală intrinsecă. Apoi el a încercat să abordeze realitatea timpului, pe care a exprimat-o prin termenul de „durată”.

Timpul şi ciclurile

În universul holistic (vorbind în general şi nu neapărat cum îl vede Smuts) timpul este într-adevăr foarte real. Şi realitatea sa trebuie să se identifice foarte mult cu realitatea totalităţii întregurilor. Nu numai timpul real sau durata bergsoniană devine o funcţie a totalităţii întregurilor, dar el intră într-un fel de modalitate meta-cauzală, în „holizarea” oricărui grup de elemente. Sunt

implicaţi astfel doi factori; primul, intervalul existenţei independente a oricărui întreg este unit în mod intim cu caracterul totalităţii întregului. Al doilea, calitatea momentului în care grupul a devenit un întreg operativ determina calitatea totalităţii întregului.

Cu alte cuvinte, indiferent dacă un întreg continuă să existe un minut, un an sau un miliard de ani, nu este pur şi simplu o problemă secundară. Intervalul totalităţii nu poate fi izolat de esenţa întregului. Relaţia dintre ele nu este una de cauzalitate, ci una de identitate. Considerată ca entitate particulară, vie, un om este lungimea vieţii sale: prima propoziţie. Un om este momentul asumării puterii de existenţă independentă (prima respiraţie): a doua propoziţie. Acestea sunt postulatele unei „filosofii temporale”.

Totuşi, acestea nu contrazic faptul că omul este întâi de toate o entitate aparţinând speciei umane, apoi unei anumite rase şi grupări fiziologice. Aceste lucruri determină însă caracteristicile spaţiale ale omului: structura sa biologică. Dar un om nu este numai o parte a colectivităţii (punctul de vedere mecanicist). El este un întreg individual (punctul de vedere holistic). Ce caracterizează această totalitate individuală? — momentul primei sale respiraţii şi durata vieţii sale, ambele fiind valori asociate în *timp real*

Ştiinţa modernă nu are nimic de spus relativ la calitatea totalităţii oricărui întreg; nu are nimic de spus în mod fundamental şi real nici relativ la esenţa timpului. Întregurile sunt creaţii ale timpului. Părţile, ca elemente asociate cauzal, sunt creaţii ale spaţiului. Termenul „creaţii” poate fi luat într-un fel alegoric, însă ideea generală este corectă pentru că relaţia timpului cu întregurile este de tip genetic. Nu înseamnă în mod exact că timpul *formează* întreguri, ci timpul *condiţionează* formarea întregurilor. Matematica nu formează fizica, dar ea condiţionează formarea fizicii. Matematica face din fizică un întreg, prin procese de corelare logică a datelor, aşa cum timpul face grupările de elemente operative

întreguri, printr-un proces de corelare şi „holizare” a acestor elemente. Acest ultim proces nu este unul logic. În unele cazuri l-am putea numi biologic; dar, într-un sens mai general, el transcende ceea ce numim în mod obişnuit „viaţă”. Poate fi numit *ciclologic*, pentru că timpul este esenţialmente ciclic în manifestarea sa.

Apare astfel ştiinţa ciclurilor (sau, mai precis, a „ciclicitaţii”). Ciclologia este faţă de ştiinţa întregurilor ceea ce matematica este faţă de ştiinţa modernă a fizicii. Matematica analizează spaţiul; ciclologia analizează timpul - timpul real, timpul vieţii şi al întregului. Prima porneşte de la un punct de vedere strict cauzal, intelectual, extern (în sensul pe care îl dă Smuts) al universului, conceput ca *extins* într-un continuum abstract spaţiu-timp, în care timpul este interpretat ca o coordonată extra-spaţială. Ultima porneşte de la un punct de vedere sincronic, holistic, intern, al universului conceput ca *intens*, în timp psiho-biologic ciclic, a cărui unitate poate fi numită „cuanta de durată”, adică „momentul creator”. Momentul este creator în măsura în care liberează puterea necesară formării întregurilor.

Dacă ne referim din nou la ideile lui Smuts şi vedem împreună cu el totalitatea întregului ca fiind identică cu şinele sau sufletul (depinde de definiţiile acestor cuvinte), atunci putem *realiza* că momentul este creator de sine sau de suflet; că un suflet poate fi determinat în funcţie de momentul in care întregul, din care rezultă adevărata totalitate, apare ca o individualitate care operează independent. Timpul devine astfel matricea universală a „sufletelor individuale”. Fiecare suflet (sau întreg) îşi are momentul de naştere şi ciclul de manifestare, ambele determinându-l în întregime ca suflet - adică ca o totalitate a părţilor, care, în obârşia lor de părţi, se referă la spaţiu. Aceasta se potriveşte bine cu vechiul simbolism mitologic, întrucât Cronos-Saturn este formatorul sufletelor individuale, sinelui individual, personalităţilor sau ego-urilor, potrivit modului în care sunt definiţi aceşti termeni. El este zeul ciclurilor, guvernatorul Epocii de Aur (adică a

începutului oricărui ciclu). El este principiul limitării, al graniţelor, al finitului, al cristalizării şi formei. Aceasta pentru că fiecare întreg *trebuie în mod necesar să fie finit*; pentru că totalitatea implică finitudine, şinele implică limitare şi formă. Totuşi Epoca de Aur este vârsta inocenţei şi a beatitudinii; păcatul şi tragedia vin numai dacă se încearcă să se treacă dincolo de aceste graniţe, în căutarea „infinitului". Într-una din scrisorile adresate studenţilor săi, Marc Edmund Jones scrie:

„Nu există iluzie care să pericliteze creşterea spirituală a căutătorului ca aceea a ideii că infinitatea este ceva care trebuie căutat şi într-un fel câştigat... Infinitatea este un concept al unei minţi finite, de a ajunge la ceva ce nu este, iar finitudinea este o necesitate pentru realizarea infinităţii, oricât de paradoxal ar părea. Teama este infinită, exact după cum iubirea este infinită. Ura este infinită, deoarece este o minciună sau o capitulare a unui suflet în faţa imoralităţii; însă divinitatea este finită, adică definită. Nemărginirea totală este total necunoscută, întregul definit este cunoscutul absolut. Dumnezeu era finit faţă de Isus -"Tatăl" său. Divinitatea este finită faţă de discipolul care cunoaşte prin legătura spirituală restricţia iniţială a fiinţei sale. Pavel îşi spunea „sclav" al unui stăpân nemuritor şi, în această „legătură spirituală de tip sclavagist", el devine în acelaşi mod o personalitate adevărată sau nemuritoare. Realitatea este finită, niciodată infinit câştigată. Căutarea realităţii înseamnă într-adevăr căutarea absolutului finit."

Aceasta ne duce cu uşurinţă la revoluţia pe care Einstein a realizat-o în domeniul fizicii moderne, declarând universul fără graniţe, dar limitat. De la această afirmaţie matematică, ştiinţa modernă a început să lucreze cu universul luat ca un întreg - şi, de asemenea, cu atomul luat ca un întreg, compus din părţi foarte distincte - ceea ce duce în direcţia holismului. Dar am pune serios sub semnul întrebării câteva din ideile filosofice implicate în teoria generalizată a lui Einstein. Am spune, de exemplu, că spaţiul este nelimitat deoarece spaţiul lucrează cu

extensia cauzală a elementelor, a părţilor-care-trebuie-să-fie. Şi nu există limită în ce priveşte numărul posibil şi relaţiile dintre elemente. Însă timpul este limitat pentru că este domeniul formării întregurilor, iar totalitatea sau individualitatea este, prin definiţie, limitată. Timpul, abstract vorbind, este *Ciclul*. Este „Cercul Totalităţii”, inelul mitologic-astrologic al lui Saturn. Deci, ceea ce face ca spaţiul-timp să fie limitat este factorul timp. Timpul infinit e o absurditate Eternitatea nu înseamnă timp infinit, ci un imens ciclu de timp, sau un eon. Mistic vorbind, este totalitatea oricărui ciclu.

În filosofia gnostică, un Eon nu este doar un ciclu de timp, ci o conştiinţă divină sau o fiinţă cosmică - un întreg cosmic. Aceasta se aplică oricărui ciclu, oricât de mic ar fi. Un moment este un eon, în sensul că este atât o unitate de timp, cât şi un suflet - sau matricea formatoare a unui număr de întreguri care îşi ating apoi totalitatea. Referitor la ceea ce este numit „Sine universal”, acesta nu înseamnă un Sine infinit ci, dimpotrivă, un Sine care atinge starea perfectă în fiecare „cuantă a duratei”, în fiecare clipă: adică întregul care este întreg în şi prin fiecare din cele mai scurte momente, fără nicio pauză imaginabilă în şinele profund. Poate fi cel mai mic din cel mic, sau cel mai vast din cel vast. Dimensiunile nu contează pentru că aparţin domeniului spaţial. Nu contează nici dacă întregul are un număr mic sau foarte mare de părţi. Numărul de părţi sau gradul de extindere în dimensiuni nu aparţine domeniului totalităţii sau timpului, ci iluziei spaţialităţii, iluziei lui *plus şi minus*, iluziei logicii şi cauzalităţii intelectuale. Fiinţa este un întreg potenţial în fiecare moment. Fiinţa supremă este „Cel care e pe deplin întreg” în fiecare moment, necunoscând dezintegrarea, adică moartea; a cărui durată de timp este atât de plină de totalităţi neîntrerupte, încât este deopotrivă cel mai mic din ce-i mic, şi cel mai vast din ce-i vast.

(a) Timpul pozitiv şi cel negativ

Toate acestea sunt în mod indubitabil metafizice şi, totuşi, foarte practice. Se referă la una din schimbările

majore ce caracterizează această perioadă de tranziţie; o schimbare foarte complexă în măsura în care, din când în când, dă impresia că este direcţionată într-un sens, iar apoi în direcţia opusă. Începând cu secolul VI Î.Ch., omenirea a încercat să se repolarizeze în concordanţă cu un nou punct de vedere mental şi abstract. Cei mai mari filosofi şi oameni de ştiinţă au subliniat factorul „formă”. Forma, care nu trebuie confundată cu corpul, este pur şi simplu rezultatul sintetic al relaţiei pur abstracte. Forma, totuşi, atunci când se manifestă în ordonarea elementelor materiale într-un „corp” (sau obiect), implică extindere în spaţiu. Astfel spaţiul, ca principiu cosmic, a fost în mod fundamental subliniat de-a lungul acestor ultime douăzeci şi cinci de secole.

Pe de altă parte, timpul real a fost lăsat în fundal. Timpul, pentru omenirea arhaică, a însemnat o linie de modificări succesive suferite de corpurile materiale. Timpul era semnificativ în măsura în care părea să fie cauza dezintegrării corpurilor şi a energiilor. Timpul era deci analogic cu soarta. Saturn era zeul soartei sau al *karmei*, conducătorul implacabil ale cărui sentinţe însemnau încetarea şi moartea. Încetarea înseamnă emoţie şi la fel înseamnă şi naştere. Toate marile schimbări, toate momentele în care timpul pare să acţioneze cu o putere şi o semnificaţie particulară sunt cauze pentru emoţii interne. Astfel îi apar omului „natural” valorile-timp, ca valori emoţionale. Timpul (Saturn) operează, după cum vom vedea mai târziu, prin schimbări în sentimente (Luna). Schimbările Lunii modelează viaţa sentimentelor omului, întocmai cum schimbările solare afectează acţiunea forţei vitale fundamentale în toate corpurile vii.

Timpul, astfel asociat schimbării, poartă întotdeauna cu sine semnificaţia încetării (conform simbolismului saturnian); şi, astfel, pe aceea a tragicei inabilităţi de a perpetua conştiinţa, iubirea, tinereţea şi toate celelalte simboluri ale formei organice care funcţionează perfect. Cu alte cuvinte, timpul, care la început a fost asociat cu naşterea lucrurilor (Epoca de Aur), pare să fi fost asociat

fundamental, pentru mai multe secole, ideii de moarte şi fatalităţii neputincioase de a menţine identitatea proprie (ceea ce înseamnă să se păstreze o formă definită). Timpul-Saturn a fost asociat tot mai mult (în special de-a lungul erei creştine) cu puterea care se opune vieţii; o putere anti-holistică.

În esenţă, lucrul acesta este extrem de semnificativ. Ceea ce, în fapt, generează întreguri şi dă viaţă sufletelor a fost aproape exclusiv considerat cauza tuturor distrugerilor! Reprezintă, bineînţeles, atât cauza naşterii cât şi cauza morţii. Dar pentru că „această lume" este considerată rea şi iluzorie, naşterea nu părea în special un eveniment de bucurie - şi, destul de curios, moartea era chiar mai de temut. Ceea ce ar fi într-adevăr destul de ilogic, dacă nu s-ar fi datorat poate faptului că se spunea despre moarte că ar fi naştere în iad! Filosofia ocultă şi epocile de misticism au accentuat învăţătura potrivit căreia, în timp ce un om obişnuit, identificându-şi şinele cu propriul corp pământesc, era confruntat la moarte cu distrugerea conştiinţei personale, adeptul, reuşind să-şi transfere şinele din corp către o formă abstractă (sau prototip astral), nu cunoştea încetarea personalităţii la moarte. Corpul său material se dezintegra sub sceptrul lui Saturn, dar avându-şi şinele fixat într-o formă abstractă, el era capabil să-l păcălească pe Saturn. El rămâne acelaşi sine, minus un vehicul material pentru exprimare. Totalitatea întregului rămânea, chiar dacă puterea operativă a întregului (în termeni de *activitate pământească*) plecase.

Astfel, fatalitatea încetării era depăşită prin stăpânirea formei. Omul, construindu-şi „forma de nemurire" sau scăpând de elementele materiale pe care i le oferea corpul, era capabil să-şi păstreze şinele în ciuda tuturor schimbărilor, în ciuda timpului. Având construită propria sa structură spaţială ca o fortăreaţă inexpugnabilă, el putea să desfidă timpul. Lucrul aceasta putea fi făcut doar prin folosirea minţii. Diferite niveluri ale minţii ar conferi diferite tipuri de nemurire. O mare carte care

rămâne în amintire de-a lungul timpului este un fel de nemurire personală pentru autorul ei. Adeptul, totuşi, era capabil să dobândească un tip de nemurire mai complet, funcţionând dincolo de moarte în „corpul său christic" sau în *nirmanakaya* etc.

Din păcate, tipul *creativ* de minte (adică mintea considerată în relaţie cu procesul de formare a întregului), a fost curând ascunsă vederii de dezvoltarea extraordinară a tipului logic de minte sau a intelectului analitic. Prin *analiză*, spaţiul şi-a pierdut totalitatea (adică legătura sa cu puterea holistică a timpului) şi a devenit mecanicist şi strict cauzal. A devenit infinit şi, astfel, de neînţeles. A fost conceput ca extindere infinită în toate direcţiile. Cauzalitatea şi mecanicismul au condus la formarea legilor termodinamicii şi la ideea de entropie. Universul a fost văzut ca „fugind în jos". Aici, de asemenea, timpul devenea fatalitatea încetării - în loc de puterea de a da viaţă întregurilor. În ultima vreme, totuşi, revine în prim plan tendinţa de a reafirma cosmologia în vechii termeni de „zile şi nopţi ale lui Brahma". Nu numai universul este conceput ca un întreg dar, în loc de a fi descris ca un întreg care explodează, el dobândeşte puterea de a se regenera singur, perioadele de contracţie alternând cu cele de expansiune (Sir James Jeans, *op.cit.*, p.138). Se pare că o nouă înţelegere a esenţei timpului va conduce oamenii de ştiinţă la teorii viitoare mai satisfăcătoare.

Punctul principal pe care trebuie să-l realizăm este că există două concepţii fundamentale asupra timpului posibil: timpul *negativ* este timpul conceput ca fatalitate a încetării, timpul *pozitiv* sau holistic este puterea de formare a întregului. Primul punct de vedere este subiectiv şi emoţional, care spune: „iată sunt aici, întreg, viu, conştient şi toate acestea vor avea un sfârşit! Fiecare schimbare este un pas către moarte Şi astfel timpul înseamnă suferinţă şi totul este în zadar". Aşa vorbeşte individul care a realizat că personalitatea individuală este un miraj.

Toate agregatele se descompun" a spus Buddha. De

aici rezultă în mod logic că singura atitudine înţeleaptă este de a-ţi retrage conştiinţa din toate componentele schimbătoare şi de a trăi într-o „formă abstractă” pură, în pura totalitate aflată dincolo (sau dincoace) de toate întregurile. Aceasta este starea de Nirvana.

Concepţia pozitivă asupra timpului vede timpul ca o naştere eternă a întregurilor care nu mor în mod necesar, ci se pot păstra combinate unele cu altele, formând, prin proces, întreguri mai mari. Prin *participarea în conştiinţă*, individul poate deveni o parte organică a unui întreg mai mare şi poate realiza astfel nemurirea în interiorul acestui întreg, ca un factor funcţional al totalităţii întregului mai mare. Acest gen de nemurire diferă ca semnificaţie de nemurirea strict personală, pentru că nu este bazat pe învingerea timpului, ci pe identificarea cu puterea creatoare a fiecărui moment.

Omul ar trebui să trăiască pe deplin fiecare moment şi, în primul rând, momentul fundamental al naşterii şi al întregului său destin. Odată ce încetează să se mai opună timpului şi, dimpotrivă, acceptă mesajul creativ al fiecărui moment, acest fiecare moment este văzut ca o naştere. Omul, trăind în mod creativ, trăieşte într-un constant proces formator de întreguri. El nu încearcă să fugă de limitările niciunui moment năpustindu-se în spaţiu, ci umple spaţiul şi forma determinate de forţa fiecărui moment; procedând astfel, el îşi reînnoieşte constant totalitatea. El creează cu aceeaşi uşurinţă şi bucurie, în momentele care îi definesc totalitatea, cum ar fi acela al tinereţii, sau în alte momente care îi definesc totalitatea, ca acelea ale maturităţii, bătrâneţii sau morţii. Toate aceste definiţii ale timpului reprezintă oportunităţi la fel de creative pentru formarea întregului. În fiecare moment el este un întreg care se combină cu toate celelalte întreguri în interiorul întregului universal. Când structura spaţială cunoscută ca fiind corpul său nu mai este capabilă să definească noi seturi formatoare de întreguri, structura este descompusă în propriile elemente, care apoi se recombină în interiorul întregului pentru a duce mai

departe bucuria naşterii. În momentul când structura corporală îşi pierde puterea holistică, nenumărate alte structuri se nasc în univers. Se poate naşte o stea şi cel care şi-a împlinit timpul şi s-a identificat cu tendinţele sale ciclice este dus către naşterea imediată, în concordanţă cu deplinătatea puterii formatoare a întregului pe care el a dezvoltat-o în interiorul structurii sale spaţiale (adică specie, rasă, familie, grupări de toate tipurile).

(b) Intuiţii şi simboluri

Noul tip de astrologie pe care-l discutăm aici se întemeiază pe această concepţie pozitivă a timpului şi, de aceea, el implică folosirea unei facultăţi care nu îşi are locul în minţile împovărate de conceptul negativ de timp, de determinism şi fricile sale. Conform concepţiei negative despre timp, fiecare întreg moare în fiece moment în părţile sale. Astfel, singurul lucru pe care îl poate face întregul, este să încerce în mod frenetic să obţină părţi noi şi astfel să stăpânească legile cauzale ale relaţiei dintre părţi. Astfel că, prin *abilitate inginerească*, dezintegrarea inevitabilă poate fi făcută să se desfăşoare cât mai încet posibil şi structura spaţială poate fi conservată. Aşa cum la război ofensiva este cel mai bun mijloc de apărare, tot astfel conservarea de sine este cel mai bine realizată prin intermediul extinderii de sine - ceea ce duce la imperialism şi la lăcomie, pe un fundal constant de teamă. La limită, avem simbolul „magicianului negru”, care se hrăneşte din moartea tuturor lucrurilor şi care, în teama absolută, îşi conservă perfecţiunea formei, distrugând toate lucrurile şi sugându-le puterea vitală. Aceasta este manifestarea supremă a timpului negativ. Ea implică folosirea unui intelect puternic, care reduce toate lucrurile la elemente pentru a le asimila, ceea ce este absolut necreativ, pentru că divorţează în mod absolut de puterea holistică a timpului real.

Acesta este probabil doar un simbol, dar el indică împlinirea procesului care proslăveşte logica intelectuală şi atitudinea analitică şi cauzală a minţii. În opoziţie, vedem dezvoltarea facultăţii intuiţiei, care este puterea de

a te identifica cu puterea întregitoare a timpului. Intuiţia începe cu instinctul biologic[13]

. Ultimul înţelege fiecare nouă situaţie şi confruntare ca pe un întreg şi reacţionează la aceasta instantaneu tot ca un întreg. Există astfel o perfectă adaptare a întregului la întreg şi o realizare perfectă atât a tuturor relaţiilor implicate în confruntare cât şi a momentului însuşi.

Intuiţia e aceeaşi putere la nivel psiho-mental. C. G. Jung vorbeşte despre intuiţie în felul următor:

„Intuiţia este un fel de înţelegere instinctivă, indiferent de natura con ţinuturilor sale... Prin intuiţie orice conţinut este prezentat ca un întreg complet... Cunoaşterea intuitivă posedă o natură intrinsecă de certitudine şi convingere, care i-a permis lui Spinoza să susţină „scientia intuitiva" ca fiind cea mai înaltă formă de cunoaştere".

Cea mai bună definiţie ni se pare a fi aceea că *intuiţia este percepere holistică*. Poate fi de asemenea definită ca şi *conştientă de sine*. Este facultatea care ne permite să avem conştiinţa sinelui (totalitatea) oricărui întreg. Ea este astfel opusă senzaţiilor care sunt întotdeauna fragmentare şi de aceea au nevoie de logica cauzală a intelectului (sau de echivalentul puterii biologice de asociere a senzaţiilor), pentru a le coordona. Intuiţia nu se *bazează*, pe logica cauzală, dar totuşi are un tip definit de logică, la care ne-am referit ca „logică holistică".

13 Bergson defineşte intuiţia ca instinct ce devine conştient de el însuşi, se eliberează de sclavie spre nevoia imperioasă de acţiune şi e capabil să reflecteze asupra a ceea ce vede. Natura esenţială atât a intuiţiei cât şi a instinctului, este definită de el ca „simpatie". Intelectul pe cele mai înalte culmi pune în mâinile noastre cheia spre înţelegerea materiei, iar intuiţia ne poate conduce către cele mai mari adâncimi ale vieţii însăşi. Filozofia intuitivă este un tip de cunoaştere înrudit cu arta, dar având ca obiect viaţa însăşi. Ea operează prin stabilirea unei relaţii de simpatie între noi şi alte fiinţe vii. Intuiţia transcende intelectul, dar aceasta se întâmplă datorită intelectului care a crescut dincolo de limitările simplului instinct. Pârâ co-operarea intelectului, el trebuie - ca instinct - să rămână ataşat unui obiect special de utilitate practică şi să se consume în actul exterior - (cf. Evoluţia creatoare, Cap.II.). 70

Certitudinea derivată din realizările intuitive nu este de acelaşi tip ca cea derivată din simplele propoziţii matematice; şi totuşi realizarea intuitivă este, în felul său propriu, un fel de tautologie.

O tautologie a fost definită de Bertrand Russel drept o propoziţie ce arată „că anumite seturi diferite de simboluri sunt moduri diferite de a spune acelaşi lucru". Cu alte cuvinte, procesul este acela al identificării a două reprezentări simbolice. Realizarea intuitivă este similară acesteia pentru că prin ea, un întreg (fie un individ, fie o situaţie) este identificat cu o calitate. Cineva poate şti în mod intuitiv că un om este onest, să spunem. Aceasta înseamnă că, într-un mod ciudat, omul şi onestitatea au fost realizaţi a fi identici. Calitatea (onestitatea) s-a suprapus peste conceptul de om, devenind una cu el. Noi credem că toate intuiţiile pot fi explicate ca identificări spontane ale anumitor întreguri cu calităţi fundamentale păstrate, ca să spunem aşa, în inconştient. Când o persoană (sau o situaţie) devine subiectul unei realizări intuitive, una sau câteva din aceste calităţi fundamentale sunt deodată trase în afara inconştientului, aşa încât pentru cineva care are o imagine mentală a persoanei (sau a situaţiei), ultima (imaginea) devine total semnificativă în termenii acestor calităţi.[14]

Astrologia se bazează pe una din aceste realizări intuitive care identifică „ordinea" cu „mişcarea celestă a stelelor". Calitatea conceptuală de „ordine" era latentă în inconştient. Ea era rezultatul psihologic al unor dorinţe de a găsi o compensare pentru aparentul haos al existenţei cotidiene. Mai mult, omul a observat că există o regularitate remarcabilă în mişcările Soarelui, Lunii, stelelor. Apoi, factorul psihologic intern şi percepţia exterioară au apărut într-un anumit fel ca fiind identice. Una a devenit simbolul celeilalte. Toate intuiţiile sunt bazate pe simboluri.

Ce sunt simbolurile? Ele sunt *reprezentări ale unor*

14 Conf. următoarelor două capitole, ca discuţie ulterioară a acestor „calităţi" şi «imagini primordiale" ale inconştientului.

calităţi care aparţin întregurilor. In opoziţie cu simbolurile, enumeraţiile şi categoriile sunt specifice părţilor. Părţile există în condiţia simultaneităţii co-extinse - adică în spaţiu. Ele sunt văzute în juxtapunere şi se evidenţiază în virtutea diferenţelor lor: ele ocupă locuri diferite, sunt orientate diferit, se comportă diferit. Ele au caracteristici distincte datorită cărora mintea este capabilă să le definească analitic faţă de fundalul unui spaţiu omogen sau, prin contrast, una faţă de cealaltă. De aceea părţile pot fi enumerate; li se pot atribui valori cantitative şi legături cauzale; pot fi clasificate în categorii, compartimente etc. Dar, când ajungem la întreguri, indiferent dacă sunt entităţi-întreguri sau situaţii-întreguri, avem in faţă individualităţi cu adevărat invizibile, care trebuie înţelese şi *trăite ca* întreguri. Pentru a face aşa, trebuie să stabilim un curent de „simpatie" între noi (ca întreg) şi ele. Totalitatea noastră se întâlneşte imediat cu totalitatea lor. Rezultatul este o stare psihică în noi. Aceasta stare este pur cantitativă pentru că, după cum arăta Bergson[15], stările psihologice sunt în ele însele pur calitative iar durata pură este o „succesiune de schimbări calitative".

Putem spune deci, pe scurt, şi evitând lungile argumente metafizice, că fiecare întreg, aşa cum este experimentat de noi în orice moment particular este pătruns de o calitate care reprezintă „geniul" acestui întreg, geniul situaţiei luată ca întreg, semnificaţia sa, „sufletul" său. Cum poate fi transmis acest suflet sau această semnificaţie? Nu în mod simplu prin enumerarea părţilor ce constituie întregul, ci printr-un simbol care, ca un „semn", revelează semnificaţia întregului.

Valorile-timp, valorile-suflet, valorile-întreguri - toţi termeni similari - nu pot fi comunicate direct. Analiza intelectuală şi operaţiile mentale asociate nu sunt folositoare pentru a transmite totalitatea unui întreg, geniul unei situaţii de întreg. Intuiţia *bazată* pe identificare şi simpatie perfectă (sau consonanţă perfectă) este singura

15 Cf. Timpul şi libera voinţă, cap. I şi II.

care poate să ne ducă la realizarea acelui întreg sau geniu.

Dar cum putem trezi aceasta stare de identificare? Numai formulând o situaţie sau o imagine care, într-o manieră faptic-dramatică, va exterioriza calitatea întregului şi, mai mult, va tinde să trezească experienţa acelei calităţi în ceilalţi. Să presupunem că un om trăieşte într-o junglă deasă, aşa de deasă încât nu a văzut niciodată un cer de noapte umplut cu stele. În junglă, el experimentează în mod constant frica şi atacurile lucrurilor vii, ostile. Viaţa de junglă îi pare un haos al instinctelor sălbatice inspiratoare de teamă. Apoi vine la el o fiinţă superioară care îl duce pe vârful unui munte, de pe care poate observa cortegiul ordonat al stelelor. I se dau cunoştinţe elementare despre astrologie şi legile ordonate ale mişcărilor celeste. Pentru prima dată totalitatea sa se confruntă cu totalitatea universului şi el experimentează realitatea ordinii şi a armoniei. Chiar şi viaţa de junglă, *realizează* el acum, este guvernată de o vastă armonie misterioasă.

Se întoarce apoi în junglă, întregul său fiind umplut cu acea experienţă. El încearcă să comunice semnificaţia ordinii şi tovarăşilor săi de junglă - fără succes, bineînţeles, neexistând experienţa senzorială a acestora care să le dea „simbolul" ordinii. În final, el îi duce în vârful copacilor înalţi şi ei contemplă cerul clar al nopţii. Ei văd, noapte de noapte, cortegiul stelelor. Ei pot simţi realitatea ordinii universale, pentru că acum au văzut un „semn" al acesteia. Şi, ori de câte ori, mai târziu, dacă nu puteau să urce în copacii înalţi şi erau prigoniţi în întunecatul haos al junglei, simţindu-se pierduţi în acest haos, altcineva le putea spune: „Amintiţi-vă de stele. *Există* ordine în lume". Şi oamenii disperaţi pot experimenta din nou realitatea ordinii prin puterea simbolismului stelelor.

În acelaşi mod un tigru devine un simbol al fricii; o casă solid construită un simbol al protecţiei. Cu alte cuvinte, o situaţie de viaţă care, în experienţa universală mai mică sau mai mare a omenirii, este în mod spontan

identificabilă cu calitatea unei anumite stări psihologice, devine simbolul acelei stări. Este acea stare exteriorizată ca o imagine simbolică, imaginea fiind mai departe abstractizată la un viitor stadiu de evoluţie, printr-un cuvânt, printr-o propoziţie sau printr-o lucrare de artă.

Ceea ce face din imaginea sau acţiunea dramatică un simbol potrivit este, înainte de toate, faptul că ea constituie o *situaţie de întreg*. Trebuie experimentată drept „întregul acţiunii"; altfel nu ar elibera în cealaltă persoană o stare psihologică total determinată. Trebuie apoi asociată experienţei trecute a acelei persoane, fie direct, fie cel puţin indirect. Niciun simbol nu este cu adevărat semnificativ pentru cineva care nu a experimentat „întregul acţiunii" pe care acesta o descrie. Un tigru nu este un simbol al fricii pentru cineva care nu a experimentat un tigru, fie direct, fie prin experienţa altor persoane. Cu cât experienţa este mai indirectă, cu atât simbolul este mai puţin semnificativ - deoarece cu atât mai mică trebuie să fie puterea de a trezi starea psihologică cu care este menit să se identifice.

Am spus că toate intuiţiile sunt *bazate* pe simboluri. Dar astfel, într-un fel diferit, sunt instincte. Un animal se confruntă cu o situaţie şi reacţionează instinctiv la ea. Dacă, în trecut, nu au fost experimentate situaţii identice de către specia sa luată ca întreg, nu ar exista o asemenea reacţie. Faptul că situaţia a fost experimentată de multe ori înainte a făcut, din configuraţia elementelor sale constitutive, un simbol. A devenit un semn pentru o stare psihologic-biologică care impune o adaptare imediată. Reacţia instinctivă nu este doar imediată, ci o perfectă adaptare la situaţie a celui care experimentează. Se întâmplă astfel pentru că simbolul are *semnificaţie absolută* şi deci impune în mod absolut,fără nicio rezervă sau pervertire, comportamentul vital sau biologic corespunzător.

Într-o fiinţă umană modernă, din contră, orice situaţie de viaţă este cu greu înzestrată cu semnificaţie absolută de simbol, pentru că omul modern îşi foloseşte

mintea analitică într-un asemenea grad încât nu mai poate realiza o situaţie (sau pe el însuşi) ca fiind un întreg. Nu este un întreg în reacţiile sale decât sub tensiunea câtorva sentimente biologice atot-constrângatoare. El nu vede oameni sau situaţii ca întreguri. De aceea el nu le identifică imediat cu nişte „calităţi”, pentru a deveni astfel simboluri. Întrucât nu sunt conştientizate ca simboluri ale calităţilor, deplin experimentate în trecut, ele trebuie analizate pas cu pas. Rezultatul este în cel mai bun caz o reacţie întârziată sau una greşită. Nici instinctul, nici intuiţia, nu analizează un om sau o situaţie pas cu pas, ci ele le înţeleg în totalitate şi dintr-o dată. Ele le văd ca întreg şi le identifică cu una sau cu mai multe calităţi care determină o reacţie corectă.

Indianul american, chiar şi astăzi, reacţionează de obicei spontan faţă de o persoană pe care nu a mai întâlnit-o. Vocea persoanei, calitatea tăcerii ei sau un ceva indescriptibil devine pentru indian un simbol clar al sinelui real al persoanei respective (adică totalitatea). Şi se comportă conform adevăratei judecăţi - intuiţia. Omul alb, dimpotrivă, nu întâlneşte un străin ca un întreg care întâlneşte alt întreg în mod intuitiv, ci începe să *analizeze* o trăsătură sau o caracteristică. Şi vede părţi mai mult sau mai puţin asociate, în loc de un întreg simbol semnificativ de calităţi, astfel încât el reacţionează frecvent faţă de străini într-un mod care se dovedeşte greşit.

Intuiţia reprezintă astfel puterea de a citi fiecare întreg ca un simbol al calităţii fundamentale a vieţii. Aceasta înseamnă de fapt a vedea sufletul în orice lucru, totalitatea (calitatea) în orice întreg. Prin instinctele sale, animalul trăieşte într-o lume a simbolurilor înţelese inconştient, care îi forţează funcţiile biologice să reacţioneze în tipare perfecte de comportament. Omul pe deplin intuitiv trăieşte într-o lume de simboluri percepute conştient, într-o lume a sufletelor plină de semnificaţie. Combinaţia tuturor acestor simboluri în orice moment constituie un alt simbol, simbolul-germene al momentului. Acest simbol - germene relevă calitatea semnificativă a

acelui suflet omenesc, aşa după cum se vede el însuşi revelat în realizarea momentului.

Din punct de vedere cosmic, fiecare moment al universului poate fi conştientizat ca un simbol cosmic ce revelează calitatea momentului şi sufletul cosmosului - spune-i Dumnezeu dacă vrei. Totuşi, fiecare moment astfel conştientizat este în relaţie cu acela care percepe, aflat pe pământ; şi la limită, cu întregul omenirii.

Deoarece am *văzut* că fiecare moment este o naştere a nenumărate întreguri, rezultă că, prin legea moştenirii cosmice, calitatea acelui moment determină calitatea fundamentală a întregurilor izvorâte de aici. Şi, după cum revoluţia ordonată a corpurilor celeste reprezintă marele simbol al ordinii naturale şi cosmice, rezultă că tiparul făcut de aceste corpuri celeste în orice moment poate fi luat drept simbolul-rădăcină al totalităţii (individualitate şi destin) al fiecărui întreg născut în acel moment. Calitatea revelată de acel simbol-rădăcină este calitatea acestor întreguri. Dar simbolul-rădăcină (harta natală astrologică) *trebuie* considerat ca un întreg şi văzut prin facultatea intuiţiei. Intelectul analitic nu are ca efect conştientizarea simbolurilor holistice; şi dacă harta natală înseamnă tot ce este *vital* şi real, ea poate fi luată doar ca un simbol, deci ca o *configuraţie totală*, ca un întreg. Totalitatea tiparului celest la naştere şi totalitatea individualităţii şi a destinului nativului sunt identice; şi ambele sunt expresii ale totalităţii din acel moment. În logica intelectuală avem formula: dacă A=B şi B=C, atunci A=C Logica holistică oferă totuşi o semnificaţie diferită simbolului egal (=) faţă de cea intelectuală; o semnificaţie genetică, ca să spunem aşa.

Trebuie să adăugăm acum că revoluţiile Soarelui, planetelor şi stelelor nu sunt singurul material care poate fi folosit ca simboluri pentru o revelaţie intuitivă a sufletului momentului. Teoretic, orice poate servi ca bază pentru simbolism, cu condiţia ca: 1) cel care interpretează să fie capabil să întâmpine fiecare situaţie simbolică ca un întreg, cu totalitatea propriului său sine, deci cu

dezvoltarea deplină a intuiţiei; 2) această intuiţie, dacă trebuie comunicată, operează conform principiilor „logicii holistice”; principii care pot fi pe scurt descrise ca ţinând de *coerenţa funcţională*.

Aceasta se întâmplă acolo unde intelectul îşi găseşte locul potrivit, în comportamentul instinctiv, „coerenţa funcţională” este inconştientă şi biologică. De exemplu, anumite mişcări şi atitudini, atunci când un animal este în călduri, sunt simboluri de stimuli biologici care duc la împerechere. Dar animalul nu poate rata interpretarea corectă, adică cu logică holistică, a semnificaţiei acestor mişcări şi atitudini. Instinctul său ştie cu certitudine ce înseamnă dansul masculului sau zborul femelei, în termenii funcţiei biologice de propagare. În inconştientul său, interpretarea infailibilă este „coerent funcţională* pentru că „mintea” care face interpretarea este în mod absolut una cu principiul vital, cu totalitatea momentului. Primăvara, ca moment al împerecherii, restrânge în mod absolut interpretarea animalului referitoare la simbolurile dansului de împerechere. Animalul *realizează* perfect momentul. Sufletul momentului şi şinele animalului sunt identice ca semnificaţie. De aceea interpretarea, inconştientă şi instinctivă, nu poate fi falsă.

Dar cu încercarea omului de a avea o realizare intuitivă a destinului ori a sinelui său individual din fiecare moment, problema este mai complexă, pentru că o asemenea realizare *trebuie* să-şi găsească temeiul în mintea conştientă. Şi mintea conştientă (sau funcţia de gândire) nu operează la început cu întreguri, ci cu părţi. Gândirea se dezvoltă din senzaţii eterogene şi separate. Ea raţionalizează senzaţiile sau asociaţiile de senzaţii şi dacă o nouă facultate nu re-energizează mintea, atunci ea lucrează mai întâi cu valori de spaţiu sau cu valori de formă, mai degrabă decât cu valori de timp şi cu principii holistice. A lucra cu ultimele înseamnă a solicita colaborarea sentimentelor care, aşa cum vom vedea mai târziu, reacţionează natural la întregul situaţiilor. Unirea reacţiilor sentimentelor cu gândirea logică conduce mintea

la o nouă atitudine sau polarizare. Ea începe să funcţioneze mai degrabă pe bază de întreguri decât de părţi; pe bază de evaluări psihologice mai degrabă decât pe bază de concepte fizice. Devine mai degrabă holistică decât mecanicistă. Încetează a mai fi legată de obiecte materiale şi de obligaţia de a le enumera şi clasifica după caracteristicile lor spaţiale. Se întoarce spre interior după obţinerea acestei eliberări şi începe să „simtă" puterea vie a momentului. Apoi, totalitatea momentului începe să vorbească şi astfel de glasuri sunt simboluri.

Nu contează dacă aceste simboluri sunt vise, viziuni mistice, prevestiri sau „signaturi" oculte. Important este că toate întâlnirile de viaţă devin dotate cu semnificaţie. Omul devine astfel Interpretul şi Văzătorul. El trăieşte într-o lume de suflete, într-o lume de întreguri semnificative, pentru că totalitatea sau holismul operează prin conştiinţa sa. În animal, totalitatea operează prin organismul fiziologic, în omul cu o minte repolarizată, totalitatea operează la nivel psiho-mental - adică conştient. Când operaţiunea devine perfectă, există în interpretările intuitive ale simbolului momentului aceeaşi certitudine ce derivă dintr-o *identitate evidentă*. Animalul interpretează dansul împerecherii cu certitudine, pentru că a devenit identificat cu stimulul de împerecherea din momentul respectiv. Numai că nu îl cunoaşte. Intuiţia perfectă este de asemenea rezultatul unei identificări (de absolută „simpatie", cum scrie Bergson) între percepţia întregului individual şi întregul situaţiei percepute. Această identificare se petrece în fiecare moment cu energia formatoare de întreg, faţă de care individul este acum total deschis.

Pentru un asemenea om perfect intuitiv nu este necesar niciun sistem simbolic particular, iar astrologia nu are o valoare specială pentru el. Dar el nu-şi poate comunica intuiţiile celorlalţi. Comunicarea necesită un sistem de interpretare: un set de simboluri ce pot servi drept „punţi" spaţial-mentale între totalitatea momentului şi toţi cei care percep; ea necesită astfel un limbaj.

Astrologia este o astfel de limbă, după cum seriile chinezeşti de hexagrame *Yi Jing* sunt o astfel de limbă. Şi în formarea şi utilizarea unei astfel de limbi există ceea ce am numit logica holistică, şi intră în operare principiul coerenţei funcţionale.

Adevărata temelie a astrologiei este o astfel de logică holistică; şi, după cum am spus deja, nu este o compilaţie de date sau statistici, chiar dacă ultimele pot avea o mare valoare în a ajuta ca formularea interpretărilor abstracte să fie mai concretă şi mai precisă. Această logică holistică, bazată pe percepţia totalităţii materialului utilizat ca elemente simbolice şi coerenţă funcţională, este pentru omul cu adevărat intuitiv la fel de logică ca şi logica intelectuală. Dar nu este atât de rigidă şi de stabilă, cel puţin în aparenţă, pentru că este creativă. Ea reprezintă o funcţie a vieţii care evoluează. Ca şi logica instinctelor, se adaptează la situaţii noi şi la noi niveluri de fiinţare. Este schimbătoare - şi totuşi, într-un fel misterios, neschimbată în esenţă, în toate variantele de formulare.

(c) Baza simbolismului astrologic

Aceste gânduri nefamiliare pot deveni mai clare dacă indicăm, pe scurt, maniera în care poate fi atins simbolismul astrologie.

Problema simbolismului astrologie este aceea a corectei (adică semnificativ) identificări a ordinii ce se manifestă în ciclurile corpurilor celeste în raport cu observatorul de pe Pământ, şi a ordinii care în mod obişnuit *nu* se manifestă în natura şi în viaţa umană, dar la care omul tânjeşte în mod psihologic, şi care devine o realitate prezentă interior, la individul trezit spiritual. Omul care este prins în mrejele conflictului neîntrerupt al elementelor primordiale şi naturale, nu găseşte în viaţă decât haos şi schimbare; de aici rezultă frica. Omul care vede aceste elemente ca părţi funcţionale ale unui întreg cosmic, armonizate de un complex orientat spre exterior, şi care sunt totuşi, în mod inerent, simple legi de „coerenţă funcţională”, învinge frica. Concepând şi conştientizând universul ca un întreg, viaţa sa ca un întreg, psihicul şi

corpul său ca un întreg, el este capabil, în mod fundamental, să se identifice cu totalitatea acestor întreguri şi să se afle într-o relaţie abstractă şi „mistică” de totalitate cu întregul. Aceasta nu înseamnă să se afle în *afara* întregului-natură sau *deasupra* lui. Nu înseamnă exact ceea ce se numeşte, în mod obişnuit, a considera natura şi destinul în mod *obiectiv*. Înseamnă a păstra o poziţie constantă sau o stare de echilibru în „centrul de gravitaţie” al acestui întreg-natură şi destin, înseamnă să nu fie aruncat în afara echilibrului prin (adică implicat în) intensificarea oricărei părţi funcţionale a acestui întreg. Dar nu înseamnă retragerea dintr-o asemenea funcţie intensificată.

Aici se poate face referire la conceptul ştiinţific de „energie”, care este determinată mai degrabă pe baza accelerării impulsului, decât pe baza unei „forţe” misterioase proprii obiectului. În acelaşi mod, energia psihică este produsă de intensificarea unei funcţii psihic-organice; prin faptul că, „calitatea” pe care ea o reprezintă îşi creşte astfel semnificaţia în relaţie cu întregul echilibru organic, iar acesta devine un factor dominant în conştiinţă. De exemplu, funcţia sentimentului poate lua o asemenea valoare covârşitoare încât conştiinţa să fie umplută aproape în întregime cu un sentiment de ură. Într-un astfel de caz, şinele, „EU SUNT-ul, devine de obicei implicat, fiind aruncat în afara centrului psihic de gravitaţie de către această ură. Şi întreaga fiinţă strigă: «urăsc”, care înseamnă „sunt urât”.

Omul care rămâne echilibrat poate simţi cum ura se iveşte, dar el nu va spune: „sunt urât”, ci: „există o intensificare a urii în întregul meu”. El nu se va separa de funcţia sentimentului din această cauză, Pentru că ar însemna o auto-mutilare. Dar îşi va aranja toate celelalte funcţii şi va compensa cu ele funcţia-sentiment intensificată. Dacă reuşeşte acest lucru, el, şinele, şi totalitatea întregului, va păstra Poziţia de echilibru în centrul de gravitaţie al naturii-întregului său. El nu va mai fi măturat din acest centru gravitaţional de către energia

generată de intensificarea („accelerarea”) uneia din funcţiile-părţi ale sale, fără a se retrage totuşi din această funcţie şi fără să accepte astfel o mutilare.

Este foarte probabil să nu se poată vorbi de „energia psihică” dacă una sau mai multe funcţii nu devin intensificate. Puternicul sine îşi obţine puterea dintr-o astfel de intensificare; şi astfel echilibrul este întotdeauna instabil şi dinamic. Există o constantă şi alternantă creştere şi descreştere a intensităţii *tuturor* funcţiilor. Totuşi, şinele rămâne întotdeauna în centrul de gravitaţie al întregului, acţionând asupra părţilor ale căror relaţii sunt constant modificate, dar al cărui echilibru nu este niciodată pierdut.

Armonia naturii-întreg poate fi astfel descrisă în termeni de relaţie dinamică între părţi. Omul ca întreg e un complex de relaţii dinamice între părţile funcţionale. Aşa este, de fapt, orice întreg organic. Există de aceea, în orice întreg organic, o ordine dinamică ce poate fi stabilită pe baza ciclurilor alternante de intensificare şi inhibare a funcţiilor. Dar un asemenea tablou poate fi uşor asociat cu acela al sistemului solar luat ca un întreg, dacă intensificarea funcţiei este legată de diferite seturi de caracteristici ce derivă din diferite tipuri de relaţii planetare (relaţii determinate de poziţia în spaţiu, de distanţa faţă de Soare, de viteză, de stadiul de evoluţie cosmică etc.).

Punctul important care trebuie realizat este că aceste legături simbolice *trebuie întotdeauna să se bazeze pe o interpretare a celor două întreguri asociate, care sunt coerente din punct de vedere funcţional, şi fundamentate pe fapte de experienţă concrete şi incontestabile*. Cu alte cuvinte, orice corelaţie stabilită între, să spunem, Saturn şi o anumită funcţie psihologică, trebuie să derive dintr-o interpretare consistentă a: 1) sistemului solar ca întreg; 2) psihicului uman ca întreg. Dacă este stabilit un principiu de corelare care să-i confere unei planete semnificaţie simbolică pe baza distanţei sale faţă de Soare, atunci tuturor planetelor trebuie să li se confere în acelaşi mod

semnificaţia respectivă. Dacă se ia o atitudine strict geocentrică, atunci toate interpretările simbolice trebuie să derive din ea. Nu trebuie să existe nicio mixare a planurilor de interpretare. Multe asemenea planuri de interpretare pot fi folosite succesiv, fiecare în relaţie cu un nivel de fiinţare corespunzător. Dar nu trebuie să existe nicio confuzie între tipurile de date concrete, ca baze pentru diferite seturi de interpretare. *Fiecare set de interpretare trebuie să-şi folosească propriul tip de date concrete* şi aceasta în mod exclusiv.

Ceea ce urmează poate fi luat ca cel mai semnificativ exemplu: în timpurile arhaice, experienţa concretă şi semnificativă a omului faţă de corpurile celeste era bazată exclusiv pe lumina pe care acestea o dădeau. Datele concrete aflate la dispoziţia astrologilor se refereau la faptul că Soarele era, după toate aparenţele, sursa de viaţă, ca şi de lumină şi căldură. Viaţa omului era împărţită în perioade de experienţă solară (zile) şi perioade fără experienţă solară (nopţi). Nopţile junglei sunt pline de teamă, de tragedii şi moarte. Dintr-o dată, viaţa a devenit subiect de dublă interpretare, depinzând de prezenţa sau absenţa Soarelui şi a luminii sale. Apoi, în climatele temperate, trebuie să fi fost imediat remarcat faptul că anotimpurile şi schimbările corespunzătoare în vegetaţie şi în caracteristicile biologice ale animalelor şi oamenilor erau toate corelate şi funcţionau în funcţie de diferitele unghiuri la care *razele* solare cădeau pe pământ, unghiuri ce păreau să regleze intensitatea luminii şi a căldurii, ca şi relaţia evidentă dintre lungimile zilelor şi nopţilor; de aici, cele patru puncte fundamentale de schimbare solară, echinocţiile şi solstiţiile.

Luna era experimentată ca un ajutor misterios dat Soarelui în a oferi lumina. S-a observat probabil foarte repede că ciclurile sale corespundeau schimbărilor fiziologice la femei etc. Din aceste date de experienţă concretă asociate şi semnificative, Luna a luat o foarte clară semnificaţie simbolică. Toate celelalte corpuri celeste erau văzute ca lumini minuscule şi numite „stele”; dar o

parte dintre ele păstrează o relaţie constantă unele cu altele şi de aceea au fost numite „stele fixe”. Relaţiile lor constante, adică tiparele pe care le făceau în întunecimea spaţiului, au devenit înzestrate cu semnificaţie tocmai pentru că, singurele din aproape toate lucrurile din natură, rămâneau constante. Ele au devenit, de aceea, simboluri ale *calităţilor vitale constante*, ale Ideilor de organizare sau Arhetipurilor - ca şi constelaţiile.

Stelele care, asemeni Soarelui şi Lunii, îşi schimbau periodic poziţiile faţă de constelaţii, au fost numite „planete”. Ele se comportau precum Soarele în ce priveşte mişcarea lor periodică, deşi emiteau o” foarte mică cantitate de lumină.

Astfel, ele au devenit în mod natural şi logic „slujitori ai Soarelui”! Ca atare, li s-au conferit atribute simbolizate de intensitatea luminii lor, de distanţa medie faţă de Soare şi de modul de apariţie. Lui Venus, de exemplu, fiind steaua serii şi a zorilor, i s-a dat o dublă semnificaţie. Din alt punct de vedere, culoarea stelelor fixe şi a planetelor servea la a face din ele simboluri ale calităţii - cum ar fi roşeaţa lui Marte şi a lui Antares etc. Toate aceste fapte reprezentau date concrete şi semnificative ale experienţei. Omul intuitiv, care avea viziunea cerurilor ca un întreg cosmic, distribuia semnificaţii părţilor lor componente pe baza faptelor experimentate. Fiecare parte a devenit vehiculul unei funcţii organice în interiorul întregului cosmic al cerurilor, deasupra şi dedesubt. Toate aceste fapte experimentate erau, bineînţeles, bazate pe o interpretare geocentrică a cosmosului. Soarele simboliza cea mai importantă funcţie, aceea de sursă a forţei vitale, nu pentru că era centrul sistemului solar (o noţiune în dezacord cu punctul de vedere geocentric), ci pentru că era sursă de lumină şi căldură, iar ciclul vieţii pe Pământ părea să urmeze exact ciclul său de schimbare. Luna nu avea semnificaţia de satelit al pământului pentru că şi aceasta era total irelevantă pentru un sistem geocentric. Mai mult, planete ca Uranus şi Neptun, nefiind vizibile ochiului, puteau foarte greu să intre într-un asemenea

sistem bazat pe experienţa efectivă.

Cu toate acestea, în astrologia modernă punctele de vedere geocentric şi heliocentric sunt, în mod ireversibil, amestecate şi astfel baza simbolismului este pierdută. Rezultatul este confuzia filosofică totală. Multe din conceptele astrologiei geocentrice sunt păstrate; Soarele şi Luna sunt numite „luminării”; termenul de „stele fixe” este folosit fără niciun motiv întemeiat şi acestor stele le corespunde semnificaţia arhaică a vechiului concept geocentric de „constelaţie”.

Dacă dorim să folosim o bază heliocentrică pentru simbolismul nostru astrologie, atunci multe dintre conceptele tradiţionale şi din denumirile astrologiei geocentrice antice trebuie aruncate peste bord. Pentru că sunt *ilogice* în temenii cunoaşterii noastre heliocentrice. Ceea ce complică totuşi lucrurile este, bineînţeles, faptul că noi nu *experimentăm*, efectiv şi senzorial, faptul că Soarele este centrul unui sistem în care Pământul este doar o planetă. Cel puţin majoritatea dintre noi. Oamenii de ştiinţă, care fac experimente pentru a demonstra validitatea sistemului heliocentric, pot ajunge să-l experimenteze: însă muritorii obişnuiţi iau de bune teoriile intelectuale. Numai puţini oameni sunt îndeajuns de dezvoltaţi mental pentru a susţine experienţa sistemului heliocentric[16].

Astfel, ne vedem confruntaţi cu două tipuri clare de interpretare a cosmosului, fiecare din ele putând fi luat ca o bază pentru simbolism. Dacă vrem să le utilizăm pe amândouă, trebuie să fim atenţi să le folosim separat, fiecare fiind făcut să corespundă unui nivel distinct de conştiinţă umană - să zicem nivelul vitalist şi cel mental (sau ideatic, sau abstract). Cât de diferite vor fi rezultatele obţinute prin schimbarea bazei noastre de simbolism se va vedea rapid, îndată ce vom trage concluzii logice (adică logica holistică) din datele ce derivă din punctul de vedere heliocentric. Astfel de date, să o spunem fără

16 Această carte a fost scrisă în 1935, înainte de a începe explorarea spaţiului.

menajamente, au foarte puţin de-a face cu ceea ce unii oameni numesc astăzi „astrologie heliocentrică”. Prin punct de vedere geocentric nu înţelegem ceea ce leagă toate mişcările celeste de un observator de pe Pământ - pentru că în fiecare caz trebuie să facem în mod evident exact ceea ce trebuie. Înţelegem atitudinea care interpretează fenomenele celeste *pe baza aparițiilor lor senzoriale efective*. Punctul de vedere heliocentric este acela al astronomiei ştiinţifice moderne, care interpretează mişcările aparente ale corpurilor celeste conform unei *teorii* verificate de experimentul ştiinţific - adică potrivit unui tip de cunoaştere intelectual.

Din punct de vedere heliocentric, sistemul solar trebuie, în mod evident, considerat ca un întreg, cea mai apropiată stea fiind, în mod clar, străină de posibilitatea de a aparţine întregului sistem. Cu alte cuvinte, sistemul solar apare ca o unitate închisă, singurele legături cunoscute între ea şi lumea exterioară fiind cometele.

Evident, acest întreg cosmic, sistemul solar, este de asemenea o parte dintr-un întreg cosmic mai mare, care este, fie galaxia noastră, *Calea* Lactee, fie un fragment al acestei galaxii sau al unui grup de asemenea galaxii - punctul acesta fiind mai mult sau mai puţin în dubiu, din motive strict ştiinţifice (din câte ştim noi). Oricum ar fi, avem într-un fel o cunoaştere precisă a sistemului solar ca o unitate fizică (cu posibilitatea altor planete necunoscute încă, probabil foarte îndepărtate) şi această cunoaştere trebuie să reprezinte baza simbolismului nostru. Nu ar trebui reţinut niciun element străin, ca acela care ar rezulta dintr-un punct de vedere pur geocentric.

Soarele, ca centru al sistemului şi ca sursă a tuturor planetelor, trebuie să fie considerat în mod evident drept originea vieţii, sursa directă a forţei vitale. „Ştim”, în mod ştiinţific că noi, pământul şi locuitorii săi, ne învârtim în jurul lui. Suntem aserviţi lui şi puterea sa (gravitaţională sau altfel) este cauza mişcării noastre ciclice, urmarea fiind că suntem obligaţi să vedem universul dintr-o serie de puncte succesive. Aceste serii de puncte constituie

realitatea psihologică (sau conştiinţa) a ceea ce ştiinţa fizică numeşte orbita pământului. *Aceasta orbită, luată ca o serie constantă de puncte este ceea ce noi*, în simbolismul heliocentric, *numim zodiac*. Într-un asemenea simbolism, constelaţiile sunt destul de lipsite de semnificaţie în ele însele. Ele au valoare doar ca punct de referinţă convenabil. „Ştim”, în mod ştiinţific, că ele nu corespund unui ceva real. Distanţa stelelor este de aşa natură, încât ele cu greu pot avea vreo semnificaţie pentru noi, cu excepţia celor din galaxia de care aparţine sistemul nostru solar. Dar vechile constelaţii nu au nimic de-a face cu galaxia noastră. În cel mai bun caz, ele pot simboliza puncte variate pe care le obţinem din succesiunea poziţiilor orbitale ale mişcării noastre de revoluţie anuală în jurul Soarelui. Ele simbolizează, pentru a fi mai precişi, perspective asupra spaţiului universal pe care Pământul şi omul le experimentează ca rezultat al mereu schimbătoarei lor poziţii faţă de Soare. Ele sunt simboluri ale spaţiului create de revoluţia Pământului în jurul Soarelui.

Planetele sistemului nostru solar au semnificaţie, în simbolistica heliocentrică, în baza relaţiilor lor de poziţie, distanţă, masă, viteză, densitate, cu Pământul şi Soarele. Ele trebuie să fie, mai întâi de toate, împărţite în planete interioare şi exterioare orbitei Pământului. Întrucât această orbită introduce, în ceea ce ne priveşte pe noi, bineînţeles, o linie de separaţie între interior şi exterior, ne putem aştepta la un fel de cumpănă sau simetrie între planetele interioare şi cele exterioare. Formăm astfel perechea Venus şi Marte, Mercur şi Jupiter şi, într-un mod oarecum diferit, Soare şi Saturn; poate fi şi o planetă intra-mercuriană, Vulcan, care ar trebui împerecheată cu Saturn; în atare caz, aceasta transmite în mod necesar o parte din semnificaţia conferită acum Soarelui. Vulcan poate fi înţeles şi ca fotosfera Soarelui, pentru că fotosfera ar compensa, în logica simbolică, foarte precis, pe Saturn. Interiorul Soarelui ar compensa în mod simbolic toate planetele care pot fi găsite în exteriorul orbitei lui Saturn.

Luna, ca unic satelit al Pământului, ar fi pusă într-o

poziţie interesantă. Probabil că simbolismul biblic al creării Evei din coasta lui Adam ne poate ajuta să-i înţelegem semnificaţia! În afara planetelor, toate celelalte simboluri folosite în astrologie, din acest punct de vedere cu adevărat heliocentric, trebuie interpretate în concordanţă cu faptele teoriei heliocentrice. Rotaţia Pământului în jurul axei sale *creează* un orizont mereu schimbător; această axă creează un Pol Nord, o Stea Polară şi alte puncte interesante. Simboluri se combină cu alte simboluri pentru a da simboluri „de gradul IP, ca să spunem aşa - şi tot aşa, teoretic la infinit. Însă orice simbol a cărui semnificaţie nu este justificată pe temeiurile logicii holistice, prin datele concrete pe care le sintetizează, trebuie înlăturat, ca fiind nerelevant.

Această calitate nerelevantă nu are nimic de-a face cu statisticile şi tabelele de cazuri care „probează" sau nu semnificaţia simbolului. Ea se află pe o bază logică - chiar dacă nu este logică pentru analiza intelectuală şi cea matematică. Persoana cu adevărat intuitivă va recunoaşte valoarea absolută a acestei logici în *dovada internă*. Dar puţini sunt oamenii care posedă în prezent o astfel de facultate perfect dezvoltată: facultatea de percepere holistică, puterea de a se identifica cu totalitatea întregurilor şi de a elibera semnificaţia acestor întreguri pe baza simbolurilor adevărate şi irezistibile. Fireşte, marii artişti creatori au o asemenea facultate, dar dezvoltată doar într-o anumită direcţie. Când artistul creator începe să *creeze cu viaţa* atunci el începe să trăiască într-o lume a semnificaţiei continue, pentru că el devine, ca să spunem aşa, „adaptat momentului". Atunci expresiile lui sunt înrădăcinate în semnificaţia universală, devin imagini ale momentului însuşi. Asemenea artişti creatori sunt expresii ale puterii vitale însăşi. Aşa au fost Buddha, Lao-Tze şi Isus.

II. ASTROLOGIA ŞI PSIHOLOGIA ANALITICĂ

Principiul sincronicităţii

Într-o adresă trimisă la Munchen, la 10 mai 1930, în amintirea lui Richard Wilhelm, marele exponent al

înţelepciunii chineze şi iniţiat în psihologia yoga, C. G. Jung făcea aceste semnificative afirmaţii:[17]

„Pentru mine, cea mai mare realizare a lui Wilhelm este traducerea şi comentariul la *Yi Jing*. Această lucrare întruchipează, probabil ca nicio alta, spiritul culturii chineze. Cele mai mari minţi ale Chinei au colaborat şi contribuit la ea, mii de ani. În ciuda vârstei fabuloase, nu a îmbătrânit niciodată, ci încă mai trăieşte şi operează, cel puţin pentru cei care îi înţeleg semnificaţia... Orice om, cum sunt eu, de exemplu, care a avut rarul noroc de a experimenta, într-un schimb spiritual cu Richard Wilhelm, puterea divinatorie a *Yi Jing-ului*, nu mai poate ignora mult timp faptul că aici s-a atins un punct arhimedic din care atitudinea minţii noastre occidentale poate fi zguduită din temelii.... Funcţia pe care se *bazează*, utilizarea *Yi Jing-ului*, dacă pot să mă exprim astfel, este în mod aparent în clară contradicţie cu *Weltanschauung-ul*[18] nostru occidental, cauzal-ştiinţific. Cu alte cuvinte, ea este extrem de neştiinţifică, reprezentând de fapt un tabu, şi de aceea este în afara judecăţii noastre ştiinţifice şi de neînţeles pentru ea.

Cu câţiva ani în urmă, preşedintele de atunci al Societăţii Britanice de Antropologie m-a rugat să explic faptul că oameni aşa de înzestraţi din punct de vedere intelectual, cum sunt chinezii, nu au produs ştiinţa. Am replicat spunând că aceasta trebuie într-adevăr să fie o „iluzie optică", deoarece chinezii au o ştiinţă a cărei „lucrare standard" era Yi *Jing*, dar că principiul acestei ştiinţe era, ca multe altele în China, cu desăvârşire diferit de principiul nostru ştiinţific."

Ştiinţa *Yi Jing-ului* nu este bazată pe principiul cauzalităţii, ci pe un principiu pe care l-am numit, în mod experimental, principiul sincronicităţii. Preocuparea mea faţă de psihologia proceselor inconştiente a necesitat de mai multă vreme căutarea unui alt principiu de explicare

17 Tipărită în cartea Secretul Florii de Aur, o traducere din chineză de Richard Wilhelm, cu un comentariu de C. G. Jung.

18 Viziunea despre lume (n.t).

pentru că principiul cauzalităţii mi s-a părut inadecvat în explicarea anumitor fenomene remarcabile ale psihologiei inconştientului. Am găsit astfel faptul că există paralelisme psihice ce nu pot fi asociate unul altuia în mod cauzal, ci care trebuie să fie legate printr-o altă secvenţă de evenimente. Această legătură mi s-a părut esenţial asigurată de faptul simultaneităţii relative şi, de aici, expresia de „sincronist”. Departe de a fi o abstracţiune, aceasta reprezintă într-adevăr un continuum concret ce conţine calităţi sau condiţii fundamentale care se manifestă simultan în locuri diferite, într-un mod de neexplicat de paralelismele cauzale, cum ar fi, de exemplu, în cazurile de apariţie comună a gândurilor, simbolurilor sau condiţiilor psihice identice. Un alt exemplu ar fi simultaneitatea perioadelor de stil chineză şi europeană, un fapt subliniat de Wilhelm”.

Aceasta reprezintă chiar expresia ideilor fundamentale pe care le-am formulat în capitolul precedent. Timpul ca un „continuum concret” este ceea ce Bergson numeşte „durata reală”. Faptul că el conţine „calităţi şi condiţii fundamentale” care se exteriorizează în idei, culturi şi condiţii psihice (individuale sau colective), este dovada puterii generatoare a momentului. Fiecare moment este un întreg care zămisleşte întreguri concrete. Mai mult, fiecare moment trebuie considerat ca ciclu-unitate sau timp-unitate, aşa cum fotonul sau cuanta este unitatea de eliberare a energiei. Energia este eliberată de fotoni. Semnificaţia sau individualitatea este eliberată de momente. Timpul reprezintă matca sufletelor, întocmai cum „Lumina”, în cel mai general sens al cuvântului, reprezintă matca tuturor energiilor fizice. Aşa cum ar spune ocultistul hindus, *Daiviprakriti* (adică Lumina Logosului) este sursa tuturor energiilor (sau shakti). Toate energiile Pământului pot fi trasate către sursa lor părintească, Soarele, ale cărui radiaţii sunt descrise, în mod generic, prin termenul de „lumină”.

Avem astfel, într-un anumit sens, un dualism al luminii şi timpului, al fotonilor şi momentelor. Aceste două

elemente, la care ar trebui să adăugăm Spaţiul, sunt temeliile astrologiei, care se poate baza pe accentuarea oricăreia dintre ele. Lumina şi timpul sunt simbolizate de fotosfera Soarelui (Vulcan?) şi Saturn, care, după cum am văzut deja, se echilibrează, pe fiecare parte a Pământului, în sistemul solar. Fără a intra în lungi discuţii metafizice, am putea totuşi afirma aici că Lumina reprezintă *emanaţia* totalităţii întregului (teoretic, al oricărui întreg perfect integrat) - de aici „lumina" emanată, dacă tradiţia este corectă, de fiinţa însăşi a marilor sfinţi şi mistici. Pe de altă parte, timpul este calitatea semnificativă a fiecărui întreg, adică caracteristica definitorie a întregului.

Fiecare întreg ca întreg radiază în mod teoretic Lumina (un anumit grad sau tip al ei, nu în mod necesar, bineînţeles, ceea ce numim de obicei „lumina", şi care este radiaţia acelui întreg cosmic: Soarele). Fiecare întreg este sau simbolizează o calitate care e manifestarea unui anumit moment de timp. Timpul generează particulari; şi fiecare întreg, după cum deja am văzut, trebuie să fie definit, limitat. Este astfel un particular. Lumina este manifestarea totalităţii acestor particulari. Fotonul este descris de formula hv, în care litera v reprezintă particularul (viteza sau frecvenţa sau „nota fundamentală" a întregului) şi *h* simbolizează universalul (faptul universal al totalităţii, exteriorizat ca Lumină; „totalitatea operativă")[19].

Putem spune că orice ciclu, ca o cuantă a duratei, e

---

19 Spaţiul reprezintă baza matematică abstractă de referinţă pentru măsurarea relaţiei întregului faţă de întreg, în cadrul întregului universal. Această relaţie operează prin schimbul reciproc de „Lumină", sau energii şi este astfel măsurabilă pe baza vitezei luminii - ca în ştiinţa modernă. Spaţiul este astfel, într-un anumit sens, „creat" de Lumină. Vom vedea mai târziu că el corespunde factorului colectiv; Timpul corespunde factorului individual. Spaţiul reprezintă cadrul de operare al totalităţii, domeniul creat prin exteriorizare, ca Lumină, al totalităţii. Cu alte cuvinte, Totalitatea se exteriorizează ca Lumină. Timpul se exteriorizează ca Spaţiu. Astfel, relaţiile spaţiale ale corpurilor celeste reprezintă exteriorizări sau simboluri ale calităţilor momentelor şi ciclurilor.

de asemenea definibil prin formula *hv*, în care *h* reprezintă puterea universală a Timpului (adică Puterea universală de Creaţie sau Dumnezeu) şi *v*, valoarea particulară a duratei ciclului. După cum nu există eliberare de energie, cu excepţia celei eliberate prin cuanta întregului, tot aşa nu există evoluţie în sine sau în totalitate, economisită prin ciclurile întregului. Şinele progresează de la ciclu la ciclu şi numai prin *realizarea*, perfectă a acestor cicluri (indiferent dacă durează un minut sau un eon). Cel care nu *realizează*, cel mai mic moment, nu poate realiza niciodată ciclul mai lung - o doctrină sugerată în ultima secţiune a aforismelor lui Patanjali despre *Yoga*.

Aceasta este atât filosofie holistică, cât şi astrologică, pentru că astrologia *nu are valoare reală* dacă nu ne permite să trăim mai din plin şi mai semnificativ momentul sau orice alt ciclu de-a lungul căruia evoluăm. A trăi pe deplin fiecare moment înseamnă a găsi Lumina în fiecare moment şi a deveni iluminat de această Lumină. Întunericul este întotdeauna rezultatul nerealizării. Momentele sau ciclurile nerealizate îşi aruncă umbra peste momentele viitoare; aceasta este *karma* - sau ce am numit anterior „timp negativ”, un timp ne-iluminat.

Şinele evoluează prin realizarea momentelor; şi fiecare moment sau ciclu ni se prezintă cu o nouă calitate ce trebuie realizată. Astfel, fiecare naştere este, pentru întregul universal, o problemă de realizare, întregul găseşte în fiecare naştere o calitate, o nouă *dharma* (în terminologia hindusă) de realizat. Nu este doar faptul că „orice se naşte sau se face în acest moment de timp are calităţile acestui moment de timp” (Jung, op.cit., p.43), ci şi că fiecare moment creează, pentru fiecare întreg, datoria de a realiza calitatea acelui moment. Acest principiu are o semnificaţie corespunzătoare şi o anumită capacitate explicativă. Şi aceasta îi conferă o mereu mai mare valoare psihologică. După cum vom vedea mai târziu, funcţia astrologiei nu este să ne spună ce se va - sau mai degrabă - ce se *poate* întâmpla in viitor, ci mai ales ce semnificaţie există în fiecare moment sau ciclu trăit sau

gata de a fi trăit. Ea revelează calitatea momentelor particulare şi a ciclurilor mai întinse înrădăcinate în acele momente. Acest lucru este corect înţeles de C. G. Jung, care spune în aceeaşi adresă memorabilă:

„Astrologia ar fi un bun şi cuprinzător exemplu al sincronicităţii, dacă ar avea la dispoziţia sa constatări testate profund... În măsura în care există deducţii astrologice într-adevăr corecte, ele nu sunt astfel datorită efectelor constelaţiilor, ci ipoteticului nostru caracter-timp. Cu alte cuvinte, orice se naşte sau se făureşte în acest moment, are calităţile acestui moment de timp. Aceasta este şi formula fundamentală pentru utilizarea *Yi Jing*. După cum se ştie, cineva *realizează* cunoaşterea hexagramei ce *caracterizează*, momentul printr-o metodă de manipulare a betelor sau a monedelor, o metodă care depinde de întâmplarea cea mai pură. După cum este momentul, aşa cad şi beţele runice... Tipul de gândire construit pe principiul sincronic, care îşi atinge punctul cel mai înalt în *Yi Jing*, este expresia cea mai pură a gândirii chineze în general. Raportată la noi, această gândire a fost absentă din filosofia de după Heraclit şi apare doar ca un vag ecou la Leibnitz. Totuşi, în tot acest răstimp, ea nu s-a stins, ci a continuat să trăiască în crepusculul speculaţiei astrologice, rămânând şi astăzi la acest nivel”.[20]

---

20 Aici, ca şi în alte paragrafe, Jung nu oferă un tablou întru totul corect al bazei simbolismului din Yi Jing - Hexagramele chinezeşti sunt bazate pe o formulă cosmică a schimbării. În afara Principiului Necunoscut, apar două principii Yang şi Yin, pozitiv şi negativ, expansiv şi contractiv; şi toate ciclurile sunt considerate ca simboluri-temporale ale interacţiunii acestor două principii. Ele sunt, în mod particular, asociate ciclurilor anului, Yang dominând la solstiţiul de vară, Yin la cel de iarnă. Yang este reprezentat de o linie continuă, Yin ca o linie ruptă în două. hexagramele constituie cele 64 de combinaţii posibile constituite prin suprapunerea înşesită a acestor linii. Fiecare se referă astfel la o secţiune a ciclului anual şi poartă un simbol având o semnificaţie în funcţie de acea secţiune. Fiecare hexagramă reprezintă astfel un fel de semn zodiacal sau punct de vedere cosmic, măsurat pe circumferinţa orbitei Pământului. Se pare că simbolurile au fost scrise de Regele Wen, în jurul anului 1100 sau 1000 Î.Ch.; dar s-ar putea, fără îndoială, arăta că simbolismul lor se întemeiază pe

Astrologia şi aplicaţiile sale în psihologie

Marea valoare a citatelor de mai sus constă în aceea că ele vin de la cel mai mare psiholog al timpului nostru. Faptul că Jung - primul om de ştiinţă şi psihiatru practician, apoi elev al lui Freud şi, în final, exponent al propriilor sale descoperiri şi interpretări, ca fondator al şcolii de psihologie analitică din Zurich - a descoperit acest principiu al „sincronicităţii" ca rezultat al practicii sale psihologice, este într-adevăr semnificativ. Aceasta demonstrează că, în timp ce cauzalul şi mecanicismul s-au dovedit inestimabile in studiul fenomenelor fizice, ele au eşuat în explicarea celor mai multe dintre caracteristicile fenomenelor psihologice. Astfel, într-un fel, teza lui Bergson este justificată. Valorile spaţiale se referă la materie; dar orice este psihologic necesită, pentru explicarea sa, valori bazate pe timp - timp real care durează. Astfel, principiul sincronist se potriveşte cu tabloul psihologic pentru că reprezintă o evaluare temporară. El se bazează pe *puterea formatoare* a momentului. Astfel, astrologia şi psihologia devin în mod intim legate.' De fapt, Jung spune:

„Recunoaşterea astrologiei este garantată de psihologie, fără alte restricţii, pentru că astrologia este suma tuturor cunoştinţelor psihologice ale antichităţii" (*op. cit, p. 143*).

Cu toate că această afirmaţie este, fără îndoială, importantă şi valoroasă, trebuie totuşi să spunem că ea implică o concepţie a naturii astrologiei pe care am arătat-o a fi, strict vorbind, incorectă. Astrologia stabilită în mod tradiţional de către Ptolemeu nu reprezintă suma astrologiei antice. În primul rând, pentru că se referă la multe lucruri în afară de psihologie - de la probleme guvernamentale la vreme, sau la condiţia recoltelor. În al doilea rând, pentru că - aşa după cum am văzut în prima parte a capitolului precedent - astrologia nu trebuie identificată în esenţa sa cu nicio ştiinţă experimentală sau

---

„logica holistică", exact ca simbolismul astrologic. Jung este mult prea experimentalist, se pare, ca să poată realiza acest fapt.

empirică, ci, mai degrabă, ea este *principiul care organizează* asemenea ştiinţe ce lucrează cu viaţa şi semnificaţia în relaţie cu „întreguri organice”, aşa cum matematica este principiul care organizează ştiinţele care lucrează cu materie neanimată şi cu domeniul „părţilor”.

Fără îndoială, corpusul de concepte, judecăţi şi opinii transmise nouă de Ptolemeu şi de astrologii arabi ne poate da o idee excelentă a ceea ce a fost psihologia antichităţii. Dar aceasta deoarece cărţile de astrologie pe care le avem reprezintă *colecţii de aplicaţii particulare ale principiilor simbolismului astrologie* Sunt manuale care ne spun cum să aplicăm astrologia la diferite probleme - psihologia şi natura umană fiind de primă însemnătate. Ele nu sunt, în mod direct sau consistent, manuale stricte de astrologie. Trebuie să insistăm asupra acestui punct pentru că este unul fundamental. Lipsind înţelegerea acestui lucru, ideile majorităţii oamenilor referitoare la valoarea astrologiei au fost, în mod consecvent, părtinitoare.

Un manual strict de astrologie ar trebui să lucreze cu:

1. un studiu al principiilor a ceea ce am numit „logica holistică”;

2. un studiu al datelor concrete şi al implicaţiilor simbolice atât ale astronomiei geocentrice cât şi ale celei heliocentrice;

3. un studiu al tuturor elementelor folosite de astrologie, nu pe baza unei anumite aplicaţii a acesteia, ci pe baza logicii inerente definiţiilor şi corelaţiilor lor reciproce;

4. o trecere generală în revistă a domeniilor concrete (sau a ştiinţelor empirice) faţă de care pot fi aplicate aceste elemente simbolice şi ale tehnicii specifice de aplicare care trebuie, într-un fel, să varieze în fiecare din aceste domenii. Aceasta ar include, bineînţeles, exemple caracteristice ale aplicaţiei.

În loc să întruchipeze un asemenea program de studii, astrologia tradiţională se mulţumeşte să stabilească modul în care o hartă natală (sau orară, sau progresată)

trebuie să fie construită, şi să tabeleze semnificaţiile tradiţionale ataşate fiecărui aspect sau poziţii, amestecând puncte de vedere psihologice şi fiziologice cu concepte pur divinatorii. Despre *raţiunea de a exista* a elementelor folosite în judecata superficială (poziţii, aspecte etc.) se spune, de regulă, foarte puţin. Numai în ultimii douăzeci de ani cărţile de astrologie au încercat să studieze „de ce”-ul simbolurilor astrologice; şi numai în cazul cursurilor recent ţinute de Marc Edmund Jones, astrologia a fost predată ca un vast program de simbolizare a tuturor domeniilor vieţii, în corelaţiile sale triple - ca formă, substanţă şi activitate.

Această carte nu este o încercare de a acoperi în mod adecvat tipurile de studii enumerate mai sus. Scopul ei este să paveze drumul către un nou tip de astrologie, care ar fi, din punct de vedere filosofic, sănătos şi a cărui aplicaţie în psihologia modernă ar ajuta oamenii să trăiască mai semnificativ şi, de aceea, mai spiritual.

„Sănătatea” filosofică rezidă în coerenţa absolută a ideilor şi în consistenţa dezvoltării şi aplicării principiilor de bază şi a simbolurilor folosite. Cât despre „utilitatea” psihologică, aceasta ar depinde în mare măsură de tipul de materiale psihologice corelate cu simbolurile astrologice. După cum am spus, majoritatea manualelor de astrologie lucrează doar cu un fel de psihologie „de bun simţ”, având mai degrabă un caracter superficial; altele, cu o psihologie influenţată de idei teozofice mai mult sau mai puţin valabile, nu întotdeauna coerente din punct de vedere psihologic, şi nici înrădăcinate în experienţa omului occidental modern. Ţinta noastră a fost să interpretăm simboluri astrologice în termenii psihologiei occidentale „moderne” influenţate consistent, ca să spunem aşa, de o filosofie ce pune în relief câteva din conceptele fundamentale ale acestui secol.

Noi folosim o terminologie care se găseşte îndeosebi în lucrările lui C. G. Jung, pentru că suntem profund convinşi de valabilitatea ei intrinsecă şi, de asemenea, pentru că se completează în mod remarcabil cu structura

generală a simbolismului astrologie. Prima noastră sarcină este, de aceea, să-l familiarizăm pe cititor cu principiile generale ale «psihologiei analitice" a lui Jung, o psihologie ale cărei rădăcini pot fi găsite în psihanaliza freudiană.

(a) Trei tipuri fundamentale de psihologie

Pentru a clarifica unele chestiuni ce reprezintă o sursă constantă de confuzie, e necesar mai întâi să admitem că termenul „psihologie" este folosit pentru a semnifica diferite ramuri şi tipuri de cunoaştere. Ne va fi probabil de mare ajutor în a lua de bună, pentru moment, antica împărţire a fiinţei umane în spirit, suflet şi corp, şi să spunem că psihologia poate fi şi a fost considerată din trei perspective fundamentale. Există astfel:

1. psihologia *spirituală*, o ramură a filosofiei sau a religiei, care studiază toate valorile umane, în mod introspectiv şi intuitiv, în termeni de credinţe, intuiţii sau percepţii transcendentale.

2. psihologia *fiziologică*, care consideră toate procesele clasificate în mod obişnuit ca „psihologice" (senzaţie, atenţie, sentimente, gânduri etc.) din punctul de vedere al funcţiilor fiziologice.

3. psihologia „analitică", care lucrează, înainte de toate şi în mod direct, cu fapte ale conştiinţei şi ale relaţiei structurale existente între diferitele funcţii ale psihicului.

Tipul spiritual de psihologie consideră omul a fi, în mod esenţial şi în realitate, o fiinţă spirituală care foloseşte un corp în scopul de a dobândi experienţe concrete şi anumite facultăţi care pot fi generate numai în contact cu materia. Existenţa corporală este totuşi considerată ca un rezultat al unei „căderi" şi astfel are o conotaţie peiorativă. Sufletul este nemuritor în măsura în care şi-a asimilat esenţa spirituală şi scopul este eliberarea din sclavia energiilor naturale. O asemenea psihologie, exemplificată în special de ideile Părinţilor creştini şi, într-o mare măsură, în psiho-filozofia lui Platon, este legată de etică. Lumea fizică este o lume a umbrelor, dacă nu chiar a păcatelor şi adevărul, bunătatea şi realitatea rămân într-o lume arhetipală care este, într-un anumit sens, un domeniu

spiritual. În mod concret (sau cel puţin substanţial) psihologia este, în mare măsură, o problemă de înţelegere a modului în care aceste realităţi arhetipale şi sufletul uman (care aparţine în mod esenţial domeniului lor) reacţionează la iluziile lumii naturale; şi a procesului prin care sufletul, pierdut în mrejele corpului, poate să se descâlcească şi să-şi recapete statutul primordial - plus o „conştiinţă a relaţiei" care reprezintă rodul stării întrupate.

Acest tip de psihologie predomină în Orient (dar în niciun caz considerat acolo, în mod exclusiv, ca veritabil) şi oriunde sunt accentuate aprecierile religioase, spiritual-etice, alchimice în dauna celor fizice sau materialiste. Se găseşte într-o mare varietate de expresii, fiecare sistem filosofic sau religios dându-i o formulare particulară. El este temeiul comun al ocultismului tradiţional, dar acolo îl vom găsi câteodată puternic asociat cu un tip de psihologie structurală, care diferenţiază psihologia ocultă de cea a tipului pur religios. Totuşi, diferenţa nu este mare şi, cel puţin aparent, e o simplă problemă de punere a accentului.

Tipul fiziologic de psihologie este unul în care reacţiile psihice - aşa cum sunt senzaţiile, sentimentele, ideile şi actele de voinţă - sunt considerate ca manifestări ale proceselor fiziologice, fiind strict condiţionate de acestea. Metoda unui astfel de tip riguros de psihologie empirică şi experimentală este metoda pur ştiinţifică şi este ceea ce de obicei oamenii de ştiinţă numesc „psihologie". Cu excepţia a ceea ce ar fi putut să fie în India, făcând referire la această clasă de studiu psihologic, putem data începutul unui asemenea tip de psihologie în vremea lui Aristotel. Înainte de el a existat o lungă perioadă de psihologie arhaică, care poate fi numită „fiziologică", în sensul că în gândirea arhaică sufletul nu se diferenţia de corp, aşa cum s-a întâmplat după Pitagora. După cum am arătat în capitolul precedent, unitatea naturii vii şi a omului viu a devenit în mod clar separată într-un domeniu fizic şi unul psiho-mental, începând cu secolul VI î.Chr. De aceea îngrijirea corpului (medicina) a

inclus într-o anumită limită, probleme aparţinând psihicului.

Totuşi consideraţiile referitoare la unitatea corp-psihic au aparţinut alchimiei. Alchimia este ştiinţa fiinţei umane considerată a fi un amestec de procese fizio-psihologice. Doctrina celor patru umori ale corpului (sânge, flegmă, fiere neagră şi fiere galbenă), corespunzând celor patru elemente ale astrologiei (foc, pământ, aer şi apă) şi ducând la enumerarea arabă a celor patru temperamente (sanguin, flegmatic, melancolic şi coleric) este o doctrină alchimică. În alchimia arhaică (care este strâns legată de formele originale de *Hatha Yoga* şi, mai târziu, de cele ale taoismului), concepţia sufletului nu este foarte clar definită pentru că spiritul şi materia sunt văzute laolaltă, nediferenţiate. Corpul vital (sau corpul pneumatic) este în interiorul organismului fiziologic, aşa cum fibrele fructului de mango sunt în fruct - şi scopul vechilor aplicaţii practice ale alchimiei era să-l dezlege pe primul de ultimul, eliberându-se astfel un corp spiritual, liber de calitatea pământească a corpului fizic şi locul unei noi conştiinţe, care poate fi numită suflet.

Cu alte cuvinte, psihologia arhaică trebuie doar în mod superficial asociată tipului ştiinţific de psihologie fiziologică, exact ca şi chimia de alchimie. De la Aristotel, linia psihologiei ştiinţifice moderne trece prin Galen şi psihologii medievali, prin Francis Bacon, Thomas Hobbes, Malebranche, James Stuart Mill, Johannes Mueller, Lotze, Wundt, William James, ajungând în final la behaviorişti, la grupul „Gestalt” şi la psihologul endocrinolog Dr. Berman. Ultimul pune accentul, în cartea *Glande care reglează personalitatea*, pe ceea ce noi numim „minte-corp” - adică unitatea proceselor fiziologice şi psihologice - într-un mod care este similar, deşi diametral opus în metodele sale practice, alchimiei arhaice. Dr. Berman ţinteşte la producerea fiinţei umane perfecte prin tratament glandular generalizat şi la instalarea perfectei armonii funcţionale. Adevăraţii alchimişti aveau acelaşi scop, dar pe considerente de alt gen, şi au încercat să ajungă la el

prin metode diferite.

Al treilea tip fundamental de abordare a psihologiei, numit „analitic”,[21]

lucrează direct şi imediat cu fapte ale vieţii mentale sau, mai degrabă, cu „conţinuturi psihice”. Nu se accentuează problema exactei origini a acestor conţinuturi; adică nu se studiază în mod particular procesul prin care impresionarea nervilor devine o senzaţie psihică adevărată, care se transformă în schimb într-o obişnuinţă, gând, instinct etc. Ea consideră viaţa psihică a omului ca un domeniu în sine şi este preocupată în principal de studiul a ceea ce se întâmplă în domeniul considerat mai mult sau mai puţin independent şi autonom.

Aceasta nu trebuie totuşi interpretată în sensul că psihologul analitic consideră psihicul ca fiind esenţial diferit de corp. Dimpotrivă, Freud şi Jung şi-au început opera psihologică ca medici; şi chiar în ultimele formulări prezentate de Jung, elementul terapeutic este foarte puternic, însă este subliniată sănătatea *psihică*. Punctul de abordare al psihologiei analitice porneşte de fapt de la corp către ceea ce se numeşte *psihic*.

Dar, în timp ce behavioristul şi psihologul strict „ştiinţific” trebuie asemuiţi - în studiul pe care îl întreprind sub aspect fizic şi chimic asupra elementelor psihice luate separat - cercetătorilor din laboratoare, „analistul”, şi în special Jung, este în mod fundamental vindecătorul care lucrează cu echilibrul funcţional al organismului psihic luat ca un întreg.

Cu alte cuvinte, analistul studiază faptele funcţionării psihice, tiparul funcţional determinat de inter-relaţia tuturor acestor fapte, comportamentul întregului psihic.

---

21 Termenul de „psihologie analitică” a fost folosit ca titlu al unei cărţi de G. F. Stout (1896). C. G. Jung îşi numeşte tipul de psihologie „Psihologie analitică”. Noi folosim aici termenul în cel mai general sens al său, dar în mod specific in direcţia interpretării lui Jung - deşi dr.Jung nu ar fi probabil de acord cu ceea ce spunem noi în acest capitol.

Psihologia analitică se diferenţiază de tipul „fiziologic” şi prin aceea că are o ţintă practică. Ea nu analizează de dragul simplei investigări ci cu scopul definit de a vindeca, de a reface întregul - iar cel destinat să joace acest rol este, întâi de toate, psihicul. Dar psihologia analitică nu recunoaşte doar interdependenţa corpului şi a psihicului, ci aproape că postulează identitatea lor. Jung scrie în *Omul modern in căutarea sufletului* (p. 85):

„Distincţia între minte şi corp este o dihotomie artificială, o discriminare indiscutabil *bazată*, mai degrabă pe particularitatea înţelegerii intelectuale, decât pe natura lucrurilor. De fapt, atât de intimă este îmbinarea trăsăturilor corporale şi a celor psihice, încât, nu numai că putem trage concluzii revelatoare despre constituţia psihicului din constituţia fizicului, ci putem chiar deduce din particularităţile psihicului caracteristicile corporale corespondente”.

Aceeaşi gândire este chiar mai puternic formulată în comentariul său la *Secretul Florii de Aur* (p. 131):

„Este caracteristic occidentalului ca, în scopul cunoaşterii, să separe laturile fizice ale vieţii de cele spirituale; dar aceste opoziţii zac împreună in psihic, iar psihologia trebuie să recunoască acest fapt. «Psihicul» este atât fizic, cât şi mental”.

Într-un alt loc, notează:

„Psihicul este un sistem auto-reglator care se menţine în echilibru, întocmai cum procedează şi corpul. Orice corp care merge prea departe are nevoie, imediat şi inevitabil, de o activitate compensatoare. Fără astfel de reglări, un metabolism normal nu ar putea exista şi niciun psihic normal. Putem lua ideea compensării, astfel înţeleasă, ca pe o lege a întâmplării psihice. Prea puţin într-o parte determină prea mult într-alta. Relaţia dintre conştient şi inconştient este una compensatoare”. (*Omul modern în căutarea sufletului*, p.20).

(b) Conştient şi inconştient

Conform lui Freud, toate procesele mentale (cu excepţia receptării de stimuli externi) derivă din influenţa

reciprocă a forţelor care, la origine, sunt de natură instinctuală, adică organică. Există totuşi o forţă în minte, capabilă să excludă din conştiinţă şi din orice acţiune toate tendinţele care, pentru anumite motive, nu sunt acceptabile minţii. Asemenea tendinţe sunt „reprimate”. Ele cad sub pragul conştiinţei şi devin conţinuturi inconştiente. Aceste impulsuri instinctuale reprimate nu sunt totuşi lipsite de putere; ele acţionează indirect, cauzând tulburări psihologice.

Jung admite existenţa acestor conţinuturi reprimate, care în suma lor totală constituie ceea ce el numeşte „inconştientul personal”; dar el vorbeşte şi de „inconştientul colectiv”, care are o origine şi o semnificaţie total diferită:

„Exact după cum corpul uman prezintă o anatomie comună peste şi deasupra tuturor diferenţelor de rasă, la fel şi psihicul posedă un substrat comun. L-am numit pe ultimul inconştient colectiv. Ca moştenire umană comună, el transcende toate diferenţele de cultură şi de conştiinţă şi nu constă pur şi simplu din conţinuturi capabile să devină conştiente, ci din dispoziţii latente spre reacţii identice. Astfel, faptul inconştientului colectiv este pur şi simplu expresia psihică a identităţii structurii creierului, independent de toate diferenţele rasiale. Prin intermediul său poate fi explicată analogia care merge la fel de departe ca şi identitatea dintre diferite teme mitice şi simboluri şi posibilitatea înţelegerii umane în general. Diferitele linii de dezvoltare ale psihicului încep de la un trunchi comun, ale cărui rădăcini ajung înapoi în trecut. Considerat în mod pur psihologic, înseamnă că avem instincte comune de ideaţie (imaginaţie) şi de acţiune. Toată imaginaţia şi acţiunea conştientă au crescut din aceste prototipuri inconştiente şi au rămas legate de ele”. (Comentariu la *Secretul Florii de Aur*, p. 83)

Relaţia dintre conştient şi inconştient este descrisă astfel:

„Fără nicio îndoială, conştiinţa este derivată din inconştient. Aceasta este ceva de care ne amintim prea

puţin şi de aceea încercăm întotdeauna să identificăm psihicul cu conştiinţa; sau cel puţin încercăm să reprezentăm inconştientul ca un derivat, sau ca un efect al conştientului (ca, de exemplu, în teoria freudiană a reprimării)". (*Comentariu la Secretul Florii de Aur, p. 119*)

„*Inconştientul are conţinuturi caracteristice lui însuşi care, ridicându-se uşor în sus din adâncuri, ajung în cele din urmă în conştiinţă*". (*Omul modern în căutarea sufletului, p. 37*)

Acestor conţinuturi care se ivesc din adâncurile inconştientului colectiv li se dă în mod obişnuit numele de „arhetipuri" sau de „imagini primordiale". Se spune, de asemenea, că „instinctele sunt arhetipuri" sau „conţinuturile inconştientului colectiv nu sunt pur şi simplu reziduuri arhaice ale modurilor umane specifice de funcţionare, ci şi reziduuri ale funcţiilor animal-ancestrale ale omenirii. Ele...

„*pot fi găsite în toate minţile. Imaginile primordiale sunt cele mai adânci, cele mai vechi şi cele mai universale gânduri ale umanităţii. Ele sunt, în aceeaşi măsură, sentimente şi gânduri, şi au într-adevăr o existenţă individuală, independentă, într-un fel! ca aceea a „sufletelor parţiale" pe care le putem uşor distinge în toate acele sisteme filosofice sau gnostice bazate pe percepţia inconştientului ca sursă de cunoaştere, ca de exemplu în Geisteswissenschaft-nl (Ştiinţa spirituală) orientat antropozofic al lui Steiner. Concepţia de îngeri, arhangheli, „principate" şi „puteri" la Sf. Pavel, de „armonii" şi „regate" de lumină, la gnostici, sau de ierarhii cereşti la Dionysos Areopagitul, toate vin de la percepţia relativei independenţe a arhetipurilor inconştientului colectiv*". (*Două eseuri despre psihologia analitică, p. 68*)

Nu vom încerca să discutăm aici cele mai controversate afirmaţii conţinute în ultima parte a acestui citat, pentru că scopul nostru este să prezentăm doar nişte concepte fundamentale ale psihologiei analitice, la care vom face frecvente referiri pe parcursul acestei cărţi. Totuşi, problema existenţei „reale" a „zeilor" sau a

„fiinţelor oculte” este de mare interes pentru majoritatea cercetătorilor astrologiei şi o vom menţiona din nou în capitolul „Individual, colectiv, creativ şi procesul ciclic”; de asemenea vom încerca să arătăm ce relaţie există între „imaginile primordiale” ale lui Jung şi anumite clase de fiinţe cosmice menţionate de religie şi de ocultism.

Punctul principal de luat în considerare este că, în timp ce Freud dă inconştientului un caracter pur secundar şi negativ, Jung îl vede ca pe un factor pozitiv şi primordial, de fapt ca pe adevărata matrice din care conştientul creşte prin diferenţiere. El recunoaşte, totuşi existenţa unui „inconştient personal”, care este rezultatul inhibiţiilor şi pervertirilor ce apar în timpul procesului de diferenţiere a conştientului, Acest „inconştient personal” este aproape identic cu inconştientul lui Freud. Dar, deşi este un factor fundamental în psihoterapia lui, Jung îi lasă totuşi „inconştientului colectiv” locul central în filosofia şi atitudinea sa faţă de viaţă.

Cu Freud şi Adler, psihologia este aproape în întregime o chestiune de vindecare psihologică. Primul pune accent pe vindecarea tulburărilor psihice, considerate aproape în mod strict ca boli şi, după ce încearcă să îndepărteze cauzele, „natura” este mai mult sau mai puţin lăsată să rezolve situaţia. Pe de altă parte, Adler lucrează în mod mai particular cu problema readaptării la condiţiile sociale şi la valorile colective ale individului care, pentru un anumit motiv, a fost incapabil să facă o adaptare socială corectă în tinereţe sau după aceea. El porneşte de la individ şi de la inabilitatea sa ca individ de a funcţiona în colectivitate în timp ce Freud încearcă mai degrabă să îndepărteze, din părţile ascunse ale psihicului individului, consecinţele minciunilor şi pervertirilor exercitate asupra individului de către colectiv (familie, obiceiuri rasiale, tendinţe moştenite, influenţe de mediu etc.).

Jung nu încearcă doar să sintetizeze cele două abordări în practica sa terapeutică, ci ajunge mult mai departe. El tinde să devină un „vindecător de suflete”, într-

o manieră care aminteşte de învăţătorii spirituali şi de *guru* orientali - în special de maeştrii şcolii japoneze Zen. Am spus doar „care aminteşte”; pentru că în mod evident, tehnica lui Jung este diferită de cea a vechilor „maeştri spirituali”. Punctul important, totuşi, este că el deţine un ideal de desăvârşire umană pentru clienţii săi, în particular, şi pentru umanitate, în general. Opera sa este utilă şi completă. El tânjeşte după fiinţa umană completă. El are viziunea, nu neapărat a unui „supraom”, ci a unui „om întreg”. Şi încearcă să conducă omul spre împlinirea acestei viziuni, către ţelul pe care îl numeşte *individuaţie*.

(c) Individuaţia

Pentru a pătrunde întreaga semnificaţie a acestui termen este necesar să înţelegem mai întâi situaţia creată, din punct de vedere filosofic şi practic, prin împărţirea de către Jung a psihicului în doua domenii pozitive - conştient şi inconştient. Inconştientul lui Freud nu oferă o problemă specială, cu excepţia faptului de a scăpa de el. El reprezintă o umbră cvasi-patologică negativă, pe care lumina unei conştiinţe sporite şi normalizate, cel puţin teoretic, a disipat-o. Dar inconştientul colectiv al lui Jung nu trebuie disipat, ci trebuie asimilat. Este marea din care ego-ul conştient se iveşte; o mare care poate îneca acest ego, dar care, pe de altă parte, odată funcţionând în structura unei fiinţe organice şi complet conştiente, devine asemenea sângelui acesteia - sângele individualizat de apa de mare.

Acesta este, bineînţeles, un simbol. Dar deţine un anumit adevăr legat de natura relaţiei conştientului cu marele inconştient. Ultimul trebuie integrat primului şi acest proces de integrare ce reuneşte cele două polarităţi ale sufletului este un proces de asimilare constantă a conţinuturilor inconştientului de către conştient. Prin acest proces care este, de asemenea, una din „căsătoriile” psihologice din interiorul omului individual, ego-ul - centrul conştientului - creşte, ca să spunem aşa, dincolo de el însuşi şi devine total integratul Sine - centrul totalităţii fiinţei deplin dezvoltate a omului. Această împlinire (care

într-un sens, nu este niciodată finală, pentru că existenţa sferelor în interiorul sferelor inconştientului colectiv poate fi presupusă sau postulată) este *individuaţia*: „formarea întregului”, sau „formarea perfectă” a mai vechilor sisteme de dezvoltare spirituală - totuşi cu o diferenţă, datorită noului nivel mental atins de omenire.

Jung face cu multă grijă distincţia între idealul de individualism (în special „individualismul brut”) şi acela de individuaţie. El scrie:

„Individuaţia înseamnă a deveni o fiinţa singulară, distinctă şi, în măsura în care individualitatea îmbrăţişează cea mai intimă, ultimă şi incomparabilă unicitate a fiinţei noastre, include şi, ideea de devenire a propriului sine real. Aşadar, individuaţia poate fi de asemenea tradusă ca „ajungerea la sine” sau „realizarea de sine”... Individualismul este o încercare având ca scop punerea, izbitoare a accentului pe particularitatea aparentă, în opoziţie cu consideraţiile şi obligaţiile colective. Dar individuaţia înseamnă, în mod precis, o mai bună şi mai completă realizare a caracterului colectiv al omenirii, pentru că o apreciere adecvată a particularităţii individului este mai favorabilă unei mai bune, realizări sociale decât atunci când particularitatea este neglijată sau reprimată. Pentru că unicitatea unui individ nu trebuie înţeleasă ca o ciudăţenie, ca singularitate a substanţei sau a componentelor sale, ci mai degrabă ca o combinaţie particulară de elemente sau ca o diferenţiere graduală de funcţii şi capacităţi care, în ele însele, sunt universale...

Individuaţia poate însemna doar un proces psihologic evoluţionist ce împlineşte caracterul individual dat. Cu alte cuvinte, este un proces prin care un om poate crea din el însuşi acea fiinţă definită, unică, care se simte pe ea însăşi a fi la bază. Făcând astfel, el nu devine „centrat pe sine”, în sensul obişnuit al cuvântului; el pur şi simplu îşi împlineşte particularitatea naturii sale, ceva care diferă total de egoismul individualismului... În măsura în care individul uman, ca unitate vie, este format din factori universali, această unitate este total colectivă şi de aceea

nu este în niciun fel opusă colectivităţii.... Individuaţia are ca scop o cooperare fundamentală a tuturor factorilor". (*Două eseuri despre psihologia analitică*).

Estetică versus etică

Înainte de a arăta pe scurt principalele caracteristici ale tehnicii pe care o foloseşte Jung pentru a *realiza* scopul individuaţiei, pare important să stabilim mai întâi cum idealul individuaţiei, al unei „cooperări fundamentale a tuturor factorilor" în fiinţa umană totală, conduce la o revizuire a conceptelor noastre tradiţionale de etică şi morală. Acesta este, bineînţeles, un subiect foarte delicat care a generat grave neînţelegeri aşa că nu trebuie să se tragă, din ceea ce vom spune, concluzii pripite.

Aşa cum vom vedea la începutul părţii a doua a acestei cărţi, însuşi actul vieţii implică două direcţii fundamentale de operare funcţională, ce pot fi caracterizate prin termenii *conştientă* şi *experienţă*, într-un sens, împărţirea nu este ca cea dintre stimul şi răspuns, ci are o semnificaţie mai generală. Devenim „conştienţi" deopotrivă de faptele interioare cât şi de cele exterioare, de subiect sau şinele lăuntric, cât şi de obiect sau lumea exterioară. Conştienta, urmând un proces bine definit, conduce la o reacţie mai mult sau mai puţin concretă, în care ego-ul şi lucrul de care acesta a devenit conştient se întrepătrund. Rezultatul acestei întrepătrunderi este ceea ce numim, în sensul filosofic al termenului, o experienţă, adică un „moment trăit complet".

Orice fel de „trăire completă* implică un fel de judecată referitoare la lucrul sau calitatea: 1) de care a fost conştient; 2) relaţia cu acel lucru sau calitate. Dar judecata poate fi esenţialmente de două feluri, într-un caz se manifestă ca un *sentiment*, iar în celălalt ca un *gând*. Jung descrie sentimentul după cum urmează:

„Sentimentul este în primul rând un proces care are loc între ego şi un conţinut dat, un proces care, mai mult, împărtăşeşte conţinutului o valoare definită in sensul de acceptare sau de respingere („plăcere" sau „repulsie"); dar poate apărea şi izolat, în formă de „dispoziţie", diferită de

conţinuturile trecătoare ale conştiinţei sau de senzaţii... Dar chiar şi dispoziţia... semnifică o evaluare; totuşi, nu o evaluare a unui conţinut definit, individual şi conştient, ci a situaţiei total conştiente a momentului... Sentimentul este deopotrivă un fel de *judecare*, fiind totuşi diferit de judecata intelectuală, prin faptul că nu are ca scop stabilirea unei legături intelectuale, ci este exclusiv preocupat de stabilirea unui criteriu subiectiv de acceptare sau de respingere". (*Tipuri psihologice*, p. 544)

Fără a pătrunde mai mult în chestiune, va fi deci clar că toate evaluările morale sau etice sunt asociate sentimentelor; adică ele sunt judecăţi imediate, transmise valorii unui conţinut al psihicului sau al întregii situaţii. Imaginea care vine în conştiinţă, sau situaţia în care individul se găseşte în relaţie cu alte obiecte sau persoane, este „bună" sau „rea". Ego-ul o acceptă sau o respinge într-o manieră imediată şi directă, pe baza fie a unui instinct adânc înrădăcinat, fie a unei atitudini tradiţional-colective deopotrivă înrădăcinate. Morala este alcătuită dintr-un set de judecăţi tradiţionale referitoare la situaţii sau relaţii mai mult sau mai puţin clar definite, din care unele sunt bazate pe ceea ce apare ca instinct biologic, iar altele sunt rezultatele unei atitudini de viaţă conştiente şi deliberat accentuate de un cod de valori religioase, sociale sau filosofice.

Sentimentele-judecăţi şi, în mod mai specific, judecăţile etice referitoare la ce este „bun" sau „rău" sunt valoroase prin faptul că ele consideră întregul unei situaţii precum şi comportarea acestuia asupra întregului organism al experimentatorului. Timpul nu este irosit în analize intelectuale şi „probabile". Pe de altă parte, în afara acestor sentimente-judecăţi, care sunt într-adevăr reacţii instinctuale şi lucrează cu necesităţi biologice, evaluările etice sunt determinate de o „pre-judecată" şi deseori de o idee preconceptă, precum şi de calitatea şi limitările, fie ale ego-ului conştient, fie ale unei imagini rasiale puternice, în inconştient. Cu alte cuvinte, ele iau lucrurile de bune.

În timp ce adevărata intuiţie *apare* dintr-o adaptare imediată a întregului experimentatorului la întregul situaţiei - incluzând toate noile şi niciodată-până-atunci-realizatele sale implicaţii - un sentiment-judecată etic dă valoare fiecărei noi situaţii pe baza estimărilor stabilite tradiţional. Astfel, morala îşi schimbă periodic comandamentele şi, în timp ce ele pot fi expresia intuiţiilor reale colective atunci când sunt «proaspete", ele îşi pierd repede semnificaţia reală, de îndată ce, şi în măsura în care, o nouă organizare a factorilor fundamentali se manifestă în natura umană.

Punctul principal, totuşi, este că toate judecăţile etice împart suma totală a experienţelor în două categorii: una acceptabilă, cealaltă de respins. Deşi aceasta poate fi o necesitate a vieţii într-o lume în care dictează legea opoziţiilor - şi toate „întregurile vii" au de-a face cu distrugerea din exterior sau chiar din interior - totuşi rămâne faptul că, prin trăire aproape exclusivă prin standarde etice sau sentimente-judecăţi, omul singur se separă de experienţa a jumătate din conţinuturile sale de viaţă.

Trăirea etică înseamnă trăirea „întâi de toate în siguranţă", Înseamnă trăire bazată pe frică. În junglă frica este un lucru real şi înseamnă într-adevăr punerea în practică a instinctului de conservare. A fugi sau a muri - iată legea fundamentală în majoritatea cazurilor. Cealaltă soluţie este să te închizi între nişte pereţi care definesc o zonă de siguranţă (căminul) şi o zonă de pericol (exteriorul).

Dacă ne amintim ce s-a spus în capitolul precedent, omenirea se află astăzi, şi s-a aflat de multe secole, într-un fel de junglă psiho-mentală, în care siguranţa relativă a lumii noastre *fizice* civilizate nu produce siguranţă în plus; chiar dimpotrivă. Din punct de vedere mental, putem spune că accentul european pus pe logica intelectuală şi scolastică au ca scop construirea unei zone de siguranţă mentală într-o junglă al nou-intratului domeniu al ideaţiei. Disciplina logică şi matematica ne învaţă cum să construim

un cămin intelectual în cadrul limitelor în care puterea de ideaţie poate funcţiona în siguranţă. Formulele matematice constituie un cadru de siguranţă operativă. Atât timp cât le păstrezi în interiorul tău, poţi avea încredere în rezultatele ideilor tale; dar, dacă le dai drumul, atunci imaginaţia ta haotică te poate conduce pe un drum greşit.

Acelaşi lucru este adevărat şi din punct de vedere psihologic. Etica şi filosofia europeană ne-au învăţat să construim un cămin solid şi bine păzit (sau mai degrabă un castel fortificat): conştientul, peste care conduce atotputernicul stăpân feudal: ego-ul. femeia a fost înrobită de stăpân şi copiii au fost supuşi prin intimidare. Ţăranii care trudeau în jurul castelului (conţinuturile instinctuale ale psihicului) erau admişi în castel sub stricta supraveghere a unui paznic înarmat, atunci când duşmanul ameninţa porţile solid ferecate. Bineînţeles, a fost construită o capelă în interiorul fortăreţei în care un Dumnezeu autocrat, camuflat într-un Salvator pasionat, era divinizat. Întregul tablou al civilizaţiei feudale reprezintă un simbol a exact ceea ce s-a întâmplat atunci în *interiorul psihicului omului*.

De asemenea muzica, expresia directă a psihicului, a dat un tablou simbolic acestei lumi feudale, formalismul şi tonalitatea fiind ilustrări splendide ale acestei dominaţii a *principiului etic de excludere*. Întreaga civilizaţie europeană creştină este bazată pe acest principiu, *bazată*, pe frică psihică şi mentală; şi din când în când pe necesarul, totuşi mereu zadarnicul ideal de „siguranţă întâi de toate”. Şi a atins măreţia în cadrul limitelor stricte cu care şi-a împrejmuit fortăreaţa; în acest sens, civilizaţia europeană înseamnă o supra-focalizare care aruncă o intensă şi penetrantă lumină asupra a ceea ce ea a admis ca fiind valoros şi sigur. Fructele sale constituie, de aceea, o comoară de mare preţ.

Dar... vai! Ce teribilă harababură s-a iscat din ceea ce a fost lăsat în afara pereţilor! Cât de scump plăteşte omenirea pentru un Descartes sau un Bach! Cât de descompuse şi de decăzute sunt conţinuturile

subconştientului - suma totală a reprimărilor noastre moştenite, a condamnărilor şi a fricilor noastre morale! Fiecare focalizare înseamnă limitare şi, astfel, excludere de experienţe şi de conţinuturi psihice.

Trebuie deci plătit pentru ele. Cu cât se exclude mai mult, cu atât judecăţile etice controlează mai mult comportamentul exterior şi interior şi cu atât mai mult generaţiile viitoare vor trebui să sufere consecinţele. Pe de altă parte, a nu focaliza, a nu construi un cămin fortificat (sau conştient), poate însemna o viaţă de dispersare şi de constantă evitare a duşmanilor (dinăuntru şi din afară); o viaţă fără o *realizare* solidă şi de durată - cu excepţia, probabil, a propriului sine profund liber... care, în fond şi la urma urmei, poate însemna cea mai mare realizare dintre toate!

Dar nu dorim să strecurăm aici vreun sentiment-judecată înaintea sentimentelor-judecăţi sau a părerilor etice! Dimpotrivă, intenţionăm să arătăm ca există o altă atitudine care, în timp ce nu neagă valabilitatea sentimentului-judecată înrădăcinat organic şi instinctiv-intuitiv, pune accentul pe un principiu de conduită diferit: principiul *esteticii*.

Estetica (în sensul strict filosofic al termenului) este opusă eticii tot atât de mult pe cât gândirea este opusă sentimentului. Gândirea este definită de Jung drept:

„acea funcţie psihologică care, în concordanţă cu propriile ei legi, pune reprezentările date în legătură conceptuală... Termenul „gândire” ar trebui restrâns la conexiunea reprezentărilor prin intermediul unui concept, unde, cu alte cuvinte, prevalează un act de judecată, indiferent dacă un astfel de act este produsul unei intenţii sau nu”.

Caracteristic gândirii este faptul că reprezintă o *conexiune* de factori. Cu alte cuvinte, ea stabileşte „conexiuni conceptuale” sau, mai general, relaţii bine definite. Reprezintă punctul culminant al procesului de conştiinţă al relaţiei. Ea aduce la lumină forma intrinsecă (structură sau configuraţie) a lucrurilor şi situaţiilor.

Judecata gândirii nu se referă la faptul că un lucru este în sine „bun” sau „rău”, ci dacă forma unei prezentări stabileşte un set de relaţii valabil sau nu. Ea nu spune: „acest lucru este rău”, însemnând întotdeauna „pentru mine”. Ea spune dacă natura factorilor, în situaţia stabilită de relaţie, este mai întâi coerentă şi apoi semnificativă. Analizând această natură a factorilor, ea este mai capabilă să facă o judecată decât dacă, prin accentuarea sau restricţionarea unora dintre aceşti factori, ar putea fi stabilită o nouă configuraţie, care ar fi mult mai coerentă şi mai semnificativă.

Gândirea stabileşte sau *analizează* conexiuni care, în configuraţia lor totală, constituie o formă. Forma este coerentă şi semnificativă, sau nu. În acest proces găsim baza esteticii. Judecata estetică este opusă judecăţii etice prin aceea că nu exclude niciun grup de elemente; ci, cel mult, subordonează pe unele altora având o semnificaţie mai mare. Se spune că procesul estetic este unul de selecţie. Dar selecţie nu înseamnă condamnarea a ceea ce nu este selectat. Dacă un pictor Pictează doar conturul unui corp, aceasta nu înseamnă că el condamna elementele cărnii etc. din acest contur. El le transformă în *valori implicite*. El selectează anumiţi factori şi subliniază anumite elemente sau faze ale configuraţiei totale prezentate de experienţa de viaţă (de exemplu, scena pe care o zăresc ochii lui). Dar aceasta accentuare trebuie astfel produsă, încât să dea *sugestia* tuturor elementelor lăsate voit neprezentate. Într-o adevărată operă de artă sunt conţinute *toate* elementele unei situaţii de viaţă; dar unele sunt reprezentate prin prezenţă efectivă, în timp ce altele sunt implicate în configuraţia totală.

Aceasta, tradusă în termeni de viaţă cotidiană, poate fi ilustrată de următorul exemplu. Un om hotărăşte prin judecată-etică sau prin sentiment-judecată, că experienţele sexuale sunt „rele” şi, acţionând pe baza acestei judecăţi, se castrează (de exemplu, Origen). Acesta este un caz extrem, în măsura în care el implică acţiune fizică violentă; dar într-o formă mai puţin accentuată, tot ascetismul auto-

constrângător este de acelaşi tip. Pe de altă parte, ne putem gândi la o persoană spirituală care a ajuns, în mod normal, dincolo de dorinţa de experienţă sexuală. Forţa sexului este activă în el, dar este transformată. Este „implicată”, dar nu este efectiv reprezentată. Nu există judecată etică valabilă împotriva ei; în configuraţia estetică a întregului fiinţei sale, este sugerat sexul, dar nu accentuat şi nici măcar concret reprezentat în timp ce în omul automutilat, sexul este întotdeauna prezent - *dar într-o formă negativă*, adică ca o umbră pozitivă - de aceea ca „rău”.

Judecăţile etice *creează* răul. Judecăţile estetice produc tensiuni, accentuări, descărcări, contraste, lumini şi umbre, reprezentări efective şi implicate, puncte culminante şi sugestii. Ele compensează opoziţiile şi niciodată nu le condamnă în mod absolut. Ele armonizează; niciodată nu înlătură. Ele lucrează cu întregul relaţiilor pe care le estimează în totalitatea elementelor lor. Niciun element nu poate fi anulat fără a deteriora relaţia. De fapt, *niciun element din orice relaţie nu poate fi anulat vreodată. Se poate doar transforma, prin anulare aparentă, într-o forţă a răului*.

Dar pentru cel care acţionează în concordanţă cu adevăratul principiu al esteticii, nu există „rău”, nici „bine”. Există doar forma sau relaţia, care uneşte toate elementele într-o totalitate ce include lumina şi umbra, culmea şi abisul, accentuarea şi simpla implicare - *toate în mod egal semnificative*; dar fiecare cu o semnificaţie particulară, a sa proprie, o semnificaţie ce poate fi marcată, fie cu un semn *minus*, fie cu unul *plus*. În estetică, singurul rău este lipsa de semnificaţie; dar răul nu rezidă în lucrul sau în situaţia respectivă, pentru că toate lucrurile şi toate situaţiile, fiind expresii ale momentului manifestării lor, sunt semnificative în mod inerent. Lipsa de semnificaţie se datorează doar inabilităţii omului de a percepe semnificaţia. Astfel că nu există rău, exceptând ignoranţa.

Rezultatul este că omul poate fi educat în a percepe

semnificaţia. Constrângerea etică, bazată pe frică, conduce la rău. Educaţia estetică, bazată pe percepţia relaţiei coerente şi semnificative, distruge fantezia întunecată care reprezintă răul. Ea face din întreaga trăire o activitate estetică - o activitate creativă. Distruge - sau ar trebui să distrugă - toate evaluările bazate pe judecăţi trecute şi pe constrângeri ale tradiţiei, întrucât acestea sunt obstrucţii ale trăirii depline a totalităţii momentului. Totalitatea momentului reprezintă Sufletul momentului. Şi sufletul momentului este sufletul tău şi al meu, mereu nou, mereu tânăr, mereu înrădăcinat în semnificaţie, mereu înrădăcinat în calitatea" care este a noastră, marea temă prin care „viaţa" dezvoltă deplinătatea orizontului nostru mereu mai îndepărtat, integrând-o şi transfigurând-o în semnificaţie individuală. A educa omul reprezintă aşadar sarcina noii psihologii şi a noii astrologii prezentate în această carte.

Analiza visului şi asimilarea conţinuturilor inconştiente

Ne vom referi mai târziu la relaţia pe care o are astrologia, aşa după este ea reformulată în această carte, faţă de atitudinea estetică a vieţii. Vom vedea în mod particular cum această atitudine invalidează toate noţiunile de aspecte „rele" şi de planete „malefice", cel puţin in astrologia *natală*. Dar dorim, întâi de toate, să încheiem scurtul nostru studiu asupra psihologiei analitice jungiene prin schiţarea metodelor pentru care el pledează în promovarea procesului de individuaţie. Va fi, într-adevăr, una din cele mai vagi schiţe şi, de aceea, va trebui să facem referire la cărţile lui Jung, în special la *Două eseuri despre psihologia analitică*, *Omul modern în căutarea sufletului* şi *Comentariu la „ Secretul Florii de Aur*".

Am putea spune că primul pas pe calea individuaţiei înseamnă a da la o parte impedimentele care o obstrucţionează. Procesul de individuaţie nu este un spectacol misterios. Este deplina trăire a unei vieţi etice şi sociale necastrate. După cum spune Jung: „Viaţa...dacă este trăită cu completă devoţiune, aduce o intuiţie a

sinelui, a fiinţei individuale”.

Din nefericire, a trăi astfel este dificil, din cauza moştenirii omenirii care face să se simtă acest lucru în influenţa mediului, în tradiţie şi educaţie. Elementele colective apasă asupra germenilor firavi ai plantei personalităţii; şi astfel este tulburat, obstrucţionat, cursul natural al vieţii şi apele sufletului sunt otrăvite. Tendinţele şi energiile reprimate se acumulează în inconştientul personal, unde afectează, pe căi subterane, comportamentul exterior şi sănătatea psihologică. De aceea *analiza* Psihologică, în primul stadiu, trebuie să elibereze aceste reprimări; dorinţele reprimate trebuie făcute conştiente.

Analiza visului ne ajută să ajungem la aceste reprimări şi să le aducem la lumină, privându-le de putere.

„Visele dau informaţii despre secretele vieţii interioare şi revelează celui care visează factorii ascunşi ai personalităţii sale. Cât timp nu sunt descoperiţi, aceştia perturbă viaţa de veghe şi se trădează doar sub forma simptomelor. Aceasta înseamnă că nu putem să tratăm efectiv pacientul doar dinspre partea conştiinţei, ci trebuie să determinăm o schimbare în, şi prin, inconştient, în măsura în care ne permit cunoştinţele actuale, există un singur mod prin care putem face acest lucru: trebuie să fie o asimilare profundă, conştientă a conţinuturilor inconştiente. Prin „asimilare” înţeleg o întrepătrundere reciprocă a conţinuturilor conştiente şi a celor inconştiente şi nicidecum - aşa cum se gândeşte în mod obişnuit - o evaluare, interpretare şi deformare unilaterală a conţinuturilor inconştiente de către mintea conştientă...

Relaţia dintre conştient şi inconştient este compensatorie. Acest fapt, uşor verificabil, permite stabilirea unei reguli pentru interpretarea viselor. Este întotdeauna de ajutor, atunci când ne propunem să interpretăm un vis, să ne întrebăm: ce atitudine conştientă compensează el?...Fiecare vis este o sursă de informaţie şi un mijloc de autoreglare. (Visele) sunt cele mai eficace ajutoare în construirea personalităţii”.

(*Omul modern în căutarea sufletului*, pp. 18-20)

„Visele vorbesc în imagini şi dau expresie instinctelor care derivă din cele mai primitive niveluri ale naturii. Conştiinţa se îndepărtează mult prea uşor de legile naturii; dar ea poate fi adusa din nou în armonie cu natura prin asimilarea conţinuturilor inconştiente.

Prin supravegherea acestui proces, conducem pacientul la redescoperirea legii propriei sale fiinţe... Nu pot să pun laolaltă (într-un spaţiu atât de restrâns), înaintea ochilor dvs., piatră după piatră, edificiul care se clădeşte în fiecare analiză din materialele inconştientului şi îşi găseşte sfârşitul în restaurarea întregii personalităţi. Drumul asimilărilor succesive ajunge dincolo de rezultatele curative pe care le estimează medicul. El conduce, în final, la acel scop îndepărtat (care a reprezentat, probabil, primul impuls către viaţă), la aducerea la realitate a fiinţei umane întregi - adică la individuaţie".

{*Omul modern în căutarea sufletului*, p. 30)

Totuşi, visele nu reprezintă singurele proiecţii ale inconştientului care pot fi asimilate. Există un alt domeniu al activităţii psihologice, pe care Jung îl numeşte „fantezie", şi care este înrădăcinat mai mult in inconştient decât in conştient. Domeniul fanteziei creative se întinde de la cele mai neobservate vise diurne, la cele mai semnificative „inspiraţii" de moment ale artistului creativ, ale omului de ştiinţă sau ale filosofului.

Fantezia creativă reprezintă puntea dintre sentiment şi gândire. „Nu este născută din amândouă, pentru că este mama amândurora - ba mai mult, este însărcinată cu copilul, acel scop final care reconciliază opoziţiile... Ce lucru mare a venit oare în existenţă, care să nu fi fost la început fantezie?" (*Tipuri psihologice*).

Fantezia operează, asemenea viselor, prin proiecţia de simboluri, prin înţelegerea acestor simboluri putem străpunge cele mai adânci niveluri ale inconştientului şi putem asimila înţelepciunea profundă care, de secole, este depozitată la aceste niveluri.

„Inconştientul ne poate da încurajarea şi ajutorul pe

care natura darnică le ţine în rezervă pentru om, în abundenţa mereu curgătoare. Inconştientul... comandă nu numai toate conţinuturile psihice subliminale, tot ce a fost uitat şi omis, ci şi înţelepciunea şi experienţa a nenumărate secole, o înţelepciune care este depozitată şi zace potenţial în creierul omului. Inconştientul este continuu activ, creând, din materialul său, combinaţii ce servesc nevoilor viitoare. El creează combinaţii subliminale de perspectivă, întocmai cum face conştientul, numai că acestea sunt considerabil superioare combinaţiilor conştiente, atât ca rafinament, cât şi ca extindere. De aceea inconştientul poate fi şi un ghid de neegalat pentru om".

(*Două eseuri despre psihologia analitică*, pp. 118-119)

Utilitatea a ceea ce este numit „materialul fanteziei" reprezintă una din cele mai semnificative trăsături ale tehnicii lui Jung. El scrie:

„Trebuie să fim capabili să lăsăm lucrurile să se întâmple in psihic... Conştiinţa este întotdeauna cea care intervine, ajută, corectează şi neagă şi nu lasă niciodată în pace simpla creştere a procesului psihic. Trebuie să eliberăm crampa în conştient. Trebuie creată o nouă atitudine, o atitudine care acceptă iraţionalul şi incredibilul pur şi simplu, pentru că el este ceea ce se întâmplă.

Această atitudine ar fi o otravă pentru o persoană care a fost deja copleşită de lucruri care tocmai se întâmplă, dar este de cea mai înaltă valoare pentru cel care, cu o *critică* exclusiv conştientă, alege din lucrurile care se întâmplă numai pe acelea potrivite conştiinţei lui, şi astfel obţine îndepărtarea graduală din curentul de viaţă într-un golf nemişcat".

(Comentariu la *Secretul Florii de Aur*, p. 91)

„Comentariul" la *Secretul Florii de Aur* oferă o mare cantitate de informaţie despre semnificaţia acestei fantezii creative şi despre Maniera în care drumul poate fi limpezit pentru a conduce la condiţia de integrare şi individuaţie.

El arată, în afară de aceasta, cum se Potriveşte metoda modernă cu una din cele mai vechi concepţii ale înţelepciunii chineze, când aceasta este văzută a se referi la procese psihologice - la integrarea şi la naşterea unei personalităţi superioare a cărei conştiinţă a devenit viziune pură - o conştiinţă care e complet detaşată de lume, căci conţine fără a fi în vreun fel legată de ea.

Motivul filosofic care traversează toate concepţiile lui Jung este acela al reconcilierii opoziţiilor - un vechi şi universal motiv pe care l-a pus în evidenţă civilizaţia chineză şi cea indo-ariană, fiecare într-un mod oarecum diferit, fiecare subliniind una dintre opoziţii. Sistemul chinezesc este în mod particular clar şi fără îndoială că într-o noua formulare va câştiga o şi mai mare influenţă în noua eră. Prin Richard Wilhelm, Jung s-a familiarizat în mod intim cu *Yi Jing*, marea carte în care China antică a prezentat simbolic o minunată sinteză a tuturor activităţilor de viaţă, cuprinzând toată cunoaşterea şi toate performanţele faptice într-o vastă formulă, *Formula Schimbării*.

Aplicarea principiului din spatele formulei, la psihologie şi la procesul de individuaţie este izbitoare şi, într-un sens profund, constituie fundalul concepţiilor şi tehnicilor lui Jung - conştient sau nu de aceasta. In *Secretul Florii de Aur* găsim următorul tablou metafizic:

„Tao cel nedivizat, Cel Mare, dă naştere la două principii opuse ale realităţii, întuneric şi Lumină, *Yin şi Yang*. Acestea sunt gândite la început doar ca forţe ale naturii, separate de om. Mai târziu, polarităţile sexuale şi altele asemenea derivă din ele. Din *yin* vine *ming*, viaţa; din *yang* vine *hsing*, esenţa".

Tao este „cel care există prin sine însuşi", făcând astfel paralela cu „Existentul în Sine" (*Svayambhava*) din buddhismul indian. Dar reprezintă, de asemenea, şi Marele întreg şi Procesul de Integrare. Semnul chinezesc pentru Tao este format din două semne, unul însemnând „cap", celălalt, „mişcare". Wilhelm traduce Tao prin „Semnificaţie", dar în mod obişnuit, a fost tradus prin

„Cale”.

Acesta este, într-un anumit sens cel puţin, Calea, sau mai degrabă procesul din cap. Jung, făcând legătura între „cap” şi conştiinţă, ajunge la semnificaţia: calea conştientă. Tao este sinteza lui *ming*, viaţa cu *hsing*, esenţa. Esenţa şi viaţa, originate într-un singur Tao, au devenit separate în concepţia copilului. Reunirea lor este scopul dezvoltării psihologice.

Tao devine astfel „metoda sau calea conştientă prin care ceea ce este separat se uneşte”, adică esenţa (sau conştiinţa) se uneşte cu viaţa. Conştiinţa separată de viaţă este condiţia pe care C. G. Jung o descrie ca „devierea sau dezrădăcinarea conştiinţei”. De asemenea, „problema de a face opoziţiile conştiente înseamnă reunirea cu legile vieţii reprezentate în inconştient”. A trăi în mod conştient înseamnă a-l înfăptui pe *Tao*. A face aceasta pe de-a-ntregul înseamnă a integra conştiinţa (esenţa) şi energiile inconştientului colectiv (viaţa) Aceasta vine ca un rezultat al unui „proces psihic de dezvoltare care se exprimă în simboluri”. Marele simbol al individuaţiei este *mandala*; adică un cerc magic, conţinând o cruce sau alte formaţiuni fundamental cvadruple.

Un astfel de simbol este zodiacul - şi cuadratura tipică a unei hărţi astrologice (cele patru unghiuri). Toată astrologia natală reprezintă aplicaţia practică a acestei „căutări a cuadraturii cercului” - Calea conştientă: *Tao*. T-A-O împătrit înseamnă cele douăsprezece semne sau case astrologice. Fiecare hartă natală reprezintă *mandata* unei vieţi individuale. Ea reprezintă schiţa procesului de individuaţie pentru un individ particular. A o urma *cu înţelegere* înseamnă a urma „calea conştientă”; calea „totalităţii operative” - altfel spus, calea realizării active a totalităţii fiinţei, adică Sinele.

III. INDIVIDUAL, COLECTIV, CREATOR ŞI PROCESELE CICLICE

La sfârşitul ultimului capitol ne-am referit la *Yi Jing* din China antică şi la a sa „Formulă de Schimbare” bazată pe influenţa reciprocă a celor două polarităţi cosmice,

Yang şi *Yin*. O asemenea formulă prezintă un interes special pentru noi, pentru că ea are origini astrologice evidente. Mai mult, este o expresie caracteristică a filosofiei timpului şi, aşa după cum am postulat într-un capitol anterior, cadrul necesar al oricărei gândiri astrologice solide şi serioase.

Astrologia este, din punct de vedere filosofic, fără sens dacă nu se *bazează* pe o înţelegere profundă a ciclurilor şi a puterii creatoare a fiecărui moment - în special a acelor „momente-germene" care devin astfel prin raţiunea lor de a fi puncte de pornire ale ciclurilor. „Formula schimbării" din *Yi Jing* este o formulă ciclică având scopul de a determina în mod simbolic structura universală şi fundamentală a tuturor ciclurilor; mai mult, a *ciclului* sau a *ciclicităţii*. Întrucât toate procesele vitale sunt ciclice - în esenţă, dacă nu în expresie - o asemenea formulă devine legea de bază a tuturor proceselor vitale. Astfel, este atinsă o sinteză universală a vieţii şi a devenirii - o sinteză probabil mai grandioasă decât cea realizată de Einstein în a sa „teorie a câmpului unificat", care reduce toate fenomenele naturale la o simplă lege.

Formula chinezească nu este unică în istoria gândirii umane. Vom vedea că vechea civilizaţie hindusă a conceput, de asemenea, o sinteză a cunoaşterii universale, care ar putea fi exprimată pe baza unei formule ciclice ce defineşte procesul vital universal ai cărui poli sunt viaţa şi devenirea. Şi noi pretindem că noua civilizaţie, acum în formare lentă, va evolua de asemenea într-o astfel de formulă, pe o nouă bază de analiză a vieţii şi la un nou nivel de funcţionare a minţii.

Evident, discutarea acestor probleme depăşeşte obiectul prezentei cărţi şi totuşi ne vedem nevoiţi să le schiţăm pe scurt, pentru că valorile pe care se *bazează*, noua formulă a ciclului - în estimarea noastră - reprezintă exact factorii de care vor depinde clasificarea şi interpretarea elementelor astrologice. Vechiul dualism chinez al polarităţilor cosmice nu este suficient pentru a interpreta noua abordare a vieţii şi a devenirii. După cum

am spus, umanitatea îşi fixează conştiinţa încet, dar ferm, pe un nou nivel mental şi astfel priveşte procesul de viaţă universal dintr-o altă perspectivă. Trebuie deci determinate noi valori: valori care nu le neagă, totuşi, nici pe cele chineze, nici pe cele hinduse, ci le sunt complementare şi adiţionale valori occidentale, care vor înflori pe continentul american, locul noii civilizat" care apare.

În conturarea acestei noi formule va trebui să statuăm pur şi simplu idei, mai degrabă decât să le discutăm în relaţie cu puncte de vedere tradiţionale. Scopul nostru nu este să scriem un tratat filosofic, ci doar să-i stabilim astrologiei un fundal filosofic. Noua filosofie a timpului, sau a ciclului, urmează să fie scrisă. Urmarea va fi o simplă sugestie a existenţei sale şi o simplă schiţă a acelor aspecte ale sale care se referă în special la psihologie şi la astrologie.

(a) Ciclul: de la germene la germene

Fiecare ciclu poate fi interpretat din punct de vedere structural ca fiind compus din început, mijloc şi sfârşit. Aceşti trei termeni trebuie totuşi înţeleşi mai degrabă într-un sens metafizic, decât în sensul de valori temporale. Ei reprezintă trei factori sau principii fundamentale care constituie, în trinitatea lor, totalitatea unui ciclu.

Cel mai simplu mod de a aborda acest subiect complex va fi de a-i examina succesiv pe fiecare şi a determina, într-un sens general, la ce se referă ei.

ÎNCEPUTUL; începutul unui ciclu este un Unu: o monadă. Prin definiţie, vom spune că o monadă este punctul iniţial de emanaţie al oricărui ciclu de viaţă. Este sămânţa germinatoare sau acel punct din interiorul germenului din care se ivesc rădăcina şi tulpina. Începutul ciclului este momentul de unitate, momentul care revelează prezenţa efectivă a lui Unu. Unitatea absolută este un postulat, un deziderat, un scop abstract, un concept metafizic. Este incompatibil cu viaţa sau manifestarea. Dar Unul-care-este-la-început este o reprezentare a acestei unităţi abstracte şi metafizice - un

avatar al acesteia. Unitatea poate fi atinsă în conştiinţă, prin devoţiune faţă de acest Unu-Tatăl-Mama întregului ciclu. Devoţiunea înseamnă concentrare asupra Unului. De fapt Unu nu mai „ex-istă” ca un Tată manifestat, ci Unu este ca o realitate psihologică în amintirea acelor Fii ai săi care devin purtătorii puterii Sale integratoare - întruchipările sau avatarii acestei puteri.

Această putere este *Tao* şi, în alt sens, este *AUM* al hinduşilor. Este puterea integratoare *care este Viaţa însăşi* şi care singură face posibil procesul de integrare sau individuaţie (despre care am vorbit în ultimul nostru capitol). În organismul fiziologic uman, această putere este aceea a circulaţiei sângelui înrădăcinată în inimă; în psihicul uman, această putere este mai puţin definită pentru că psihicul este, la majoritatea persoanelor, departe de a fi deocamdată un „organism”, dar este puterea care poate fi numită „voinţă către totalitate” sau „voinţă către echilibru mental şi sănătate”, cu care psihologul trebuie să lucreze dacă vrea ca analiza sa să conducă pacientul la sănătate psihologică şi, în cele din urmă, la individuaţie.

Prin urmare, cel care îl venerează pe Unul ca formă sau entitate, ca Tată-de săvârşit, venerează de fapt o amintire, cea mai primordială dintre toate „imaginile primordiale”. Această veneraţie păstrează amintirea vie şi oferă canale prin care energia acestui Unu poate curge. Unu nu mai este acolo, după cum germenele nu mai este existent în copacul care creşte. Dar puterea de creştere care a fost germene este activă de-a lungul ciclului de manifestare a plantelor. Această putere este o forţă integratoare care, în mod constant, „poartă mărturia” unui singur germene.

Cu alte cuvinte, o dată ce perioada de germinare este terminată, germenele dispare, sacrificându-se pentru ca planta să poată exista. Dar energia care era în germene continuă să opereze. Este puterea totalităţii operative. Unu, încetând să mai fie o entitate manifestată, a devenit acum un *proces*.

MIJLOCUL; Acest „proces” este realitatea

fundamentală a „mijlocului” ciclului. Prin termenul „mijloc” trebuie totuşi înţeles *întregul devenirii*: întreaga serie de momente care apar între momentul iniţial de emanaţie şi momentul final de împlinire. Aceste două momente (emanaţie şi împlinire) sunt într-un sens unice; ele constituie *Alpha* şi *Omega* manifestării - sau mai degrabă cele două aspecte ale vieţii, cele două aspecte ale lui Unu. Aşa cum scria D. H. Lawrence într-un inspirat articol, ele sunt Dumnezeul-începutului şi Dumnezeul-sfârşitului. In *Doctrina secretă*, H. P. Blavatsky face referire la aceşti doi „Dumnezei” - care, de fapt, sunt în esenţă unu - respectiv Manu-Rădăcină şi Manu-Germene. Cu excepţia lor, orice altceva aparţine procesului schimbării, fluxului devenirii; adică, celei pe care astăzi oamenii o numesc „viaţă” - seria de activităţi care constituie existenţa.

Totuşi, de-a lungul acestui proces de schimbare, este mai mult sau mai puţin evidentă o putere integratoare: o putere care conferă coeziune şi direcţie multitudinii de transformări ale devenirii. Această putere este energia Tatălui, a Sfântului Duh, a Mângâietorului. Este forţa vitală care integrează toată multiplicitatea părţilor în întreguri organice. Este puterea „holismului”.

SFÂRŞITUL: Momentul împlinirii ciclului este un moment de concentrare, încheiere şi culegere a roadelor procesului de manifestare. Este „Ziua de A Fi cu Noi” a ocultiştilor, a Şaptea Zi. După ce momentul de sfârşit este atins, toate forţele care reprezentau curentele diferenţiate izvorând din Sursa Originară (sau Monada), şi care animaseră nenumăraţii Fii ai unui singur Tată, se strâng într-un vortex de putere şi lumină ce constituie realitatea creatoare a Dumnezeului-de-sfârşit, pentru că acest Dumnezeu va deveni în schimb, prin propria sa reflectare în afară, Creatorul noului Ciclu de „arhetipuri” sau de forme generice.

Deşi o asemenea caracterizare a acestor trei termeni fundamentali ai Ciclului este în cea mai mare parte incompletă, ne va ajuta totuşi să definim cele trei viziuni

fundamentale asupra lumii, care au dat şi trebuie să dea naştere la trei formule fundamentale ale vieţii şi devenirii. Fiecare punct de vedere asupra lumii şi formula sa subliniază unul din cei trei termeni ai Ciclului - o subliniere care, bineînţeles, nu neagă ceilalţi doi termeni, dar care fie îi lasă în fundal, fie le conferă o evaluare mai mult sau mai puţin secundară, sau negativă sau iluzorie. Primele două tipuri de sublinieri, accentuând „începutul" şi „mijlocul" Ciclului - Unu originar şi procesul devenirii - sunt foarte cunoscute omenirii. Primul este tipic vechii civilizaţii hinduse şi tuturor religiilor şi mişcărilor spirituale care, mai mult sau mai puţin, sunt dependente de vechea tradiţie ariană. Ultimul primea o formulare caracteristică în vechea civilizate chineză şi este de asemenea exemplificat prin cea mai mare parte a gândirii filozofico-psihologice şi ştiinţifice a secolului XX. Al treilea tip de subliniere - accentuând valoarea de împlinire şi de capăt al Ciclului - iese încet la suprafaţă din corpusul general al gândirii moderne. Este tipul de subliniere pe care vom încerca să-l caracterizăm într-o nouă formulă ciclică.

(b) Formula ariano-hindusă

India reprezintă în mod tipic (dar bineînţeles nu exclusiv) atitudinea de devoţiune; adică dependenţa de Unu-care-este-la-început. Ea accentuează - în multe moduri - Principiul Prim, *alpha* evoluţiei şi tinderea spre Unitate absolută. Faptul că în India a existat o sinteză universală a cunoaşterii nu este întotdeauna recunoscut; dar poate fi descoperit în zilele de glorie ale vechii *Aryavarta*, ale civilizaţiei ariene, sub marile acumulări care au marcat frumuseţea pură şi simplitatea sistemului antic cu mult înaintea buddhismului - exact după cum *Yi Jing* antedatează cu mult confucianismul. Acest sistem pare să fi fost recuperat, cel puţin în parte, într-un mod oarecum ciudat, de Bhagavan Das; ne referim la marea sa lucrare, *Pranava Veda*.

Integrarea Indiei, fiind bazată pe Unu originar, este esenţialmente *ierarhică* - mult mai mult decât a Chinei, care este *echilibrată*. Toată activitatea şi cunoaşterea sunt

văzute în relaţia-rădăcină a lor faţă de întreitul Unu, care este AUM, procesul lumii derivat din necunoscutul absolut şi Unitatea de nepătruns. În Aum, A simbolizează monada universală, U este lumea iluziei, iar M relaţia dintre cele două. Această relaţie este o relaţie de negaţie, deoarece vechea înţelepciune hindusă, bazată pe Unu, nega Multitudinea, cu excepţia unei obscure obiectivări a acestui Unu.

Astfel, formula procesului lumii este dată ca: „Şinele nu este Non-Sinele". Formula cunoaşterii este că obiectul (Non-Sinele) trebuie să fie cunoscut, astfel că subiectul (Şinele) *realizează*, prin înţelegerea caracterului iluzoriu al acestuia, că nimic nu există în afară de subiect. Integrarea este atinsă prin negare şi renunţare. Procesul lumii este *văzut* ca o iluzie {*maya*). Personalitatea şi schimbarea sunt iluzii; şi, la sfârşitul ciclului, Unu originar se regăseşte în ceea ce a fost în mod originar, adică necorupt de schimbare. Ce a câştigat el prin procesul schimbării? Acum el ştie în mod conştient că „eu sunt cel ce sunt". Astfel, conştiinţa este sfârşitul procesului, dar o conştiinţa care se identifică complet cu subiectul şi retrage din obiect întreaga realitate. Totuşi, toate focurile lasă cenuşă şi astfel este necesar ca un nou ciclu să reîncorporeze această cenuşă într-o nouă existenţă şi într-un nou copac care va creşte. Procesul lumii continuă fără a se termina, prin încarnare după încarnare a aceluiaşi Sine. Timpul devine astfel fatalitatea vieţii - urzeala şi ţesătura *karmei* şi a suferinţei.

Această atitudine fundamentală faţă de viaţă urmează în mod necesar o puternică accentuare a Unului-care-este-la-început. Pentru acest Unu, „procesul" mijlocului de ciclu înseamnă dezmembrare, tragedie sau sacrificiu. Sfârşitul înseamnă întoarcerea la integritatea începutului. De aici nevoia de a repeta AUM în mod succesiv; pentru că M înseamnă încetare, eliberare, dar aduce din nou re-naşterea. Şi adevăratul AUM este cel abia auzit, adevărul inerent retragerii şi abstragerii. A şi U sunt de asemenea rostite *ce O* pentru a. arăta că distincţia

dintre sine şi non-sine este un simplu concept, o iluzie. Astfel OM este tonul integrat - cea mai simplă vocală rostită, care expiră aerul şi închide buzele. Un adevărat simbol al Unului fără al doilea.

Sinteza cunoaşterii şi activităţii universale a urmat asemenea concepte. Din OM a emanat *Gayatri*, sacra invocaţie către Soare şi către unitatea vieţii întregi. Din *Gayatri şi* alte mantre fundamentale au izvorât cele patru Vede; de la Vede s-a ajuns la Vedanta; din acestea toate, care laolaltă alcătuiesc cunoaşterea fundamentală asupra sinelui, îşi au originea cele şase şcoli ale filosofiei indiene, sintetizate în final într-o a şaptea, secretă - *Atma Vidya* - conştiinţa „sfârşitului", care conduce la re-rostirea lui AUM într-un mod universal. Toate acestea sunt doar o schiţă sumară a unuia dintre sistemele fundamentale ale conştiinţei omenirii, un sistem care continuă să fie temelia celor mai multe religii şi tipuri de filosofie ocultă.

Formula chinezească

Sistemul descris înainte este, bineînţeles, fundamental diferit de sistemul chinezesc, care pune accentul pe realitatea „procesului" şi a dualismului implicat în acesta. *Yang* şi *Yin*, cele două polarităţi cosmice, sunt văzute în influenţa lor ciclică reciprocă. Timpul nu mai este fatalitatea care forţează spiritul la reîncarnare, ci realitatea fundamentală a procesului schimbării. Toată viaţa este un ritual al schimbării, o dramă care descrie activităţile asociate lui *Yang şi Yin*, şi care le caracterizează permutările succesive. Aceste permutări sunt simbolizate geometric, la început într-o schemă întreită de manifestare arhetipală (pentru că fiecare relaţie între două elemente implică acţiune, reacţiune şi interacţiune) şi apoi într-un domeniu de activitate înşesit, care este scena dramei efective sau a execuţiei exterioare. Astfel sunt formate şaizeci şi patru de hexagrame, reprezentând toate fazele posibile de interacţiune între cele două principii, în domeniul înşesit de activitate. Aceste hexagrame sunt apoi distribuite într-un cerc, foarte asemănător semnelor zodiacului din

astrologia modernă.

Această serie ciclică de hexagrame reprezintă drama universală a vieţii, tiparul cosmic al întregii activităţi şi al întregii reacţii la activitate (ceea ce putem numi cunoaştere). Mai specific, ea este un fel de grafic al relaţiilor schimbătoare ale Soarelui cu Pământul de-a lungul ciclului anual. Dar această relaţie, care se curbează de-a lungul căii orbitei Pământului, reprezintă de fapt adevărata origine a principiului vital din toate. Viaţa nu vine de la Soare, viaţa este rezultatul relaţiei dintre Soare şi Pământ, dintre energie şi substanţă, dintre Lumină şi întuneric.

La solstiţiul de vară domină *Yang*, la solstiţiul de iarnă, *Yin*; la echinocţii, ele sunt într-o stare de echilibru dinamic. Dar toamna creşte *Yin*, în timp ce primăvara creşte în intensitate *Yang* şi descreşte *Yin* De aici, cele patru puncte fundamentale, crucea activităţii, cele patru acte ale dramei - pe care un al cincilea act le poate sau nu sintetiza. Acest al cincilea act este „chintesenţa” ştiinţei alchimice. Este ai Cincilea Limb - casa Creatorului indiferent dacă se află deasupra sau dedesubt. Este locul sacru unde sălăşluieşte *Tao*, Marea Semnificaţie, vârful piramidei bazat pe cele patru puncte fundamentale ale anului, Simbolul tuturor simbolurilor.

Tao este soluţia tuturor conflictelor şi de aceea nu este un lucru şi nici chiar o esenţă, ci un proces. Este procesul din cap. Este urcuşul Iniţiatului pe treptele care duc la vârful piramidei - un vârf neted, originar, pentru că vârful însuşi poate să fie doar Focul mistic care răsare din altarul înflăcărat; altarul unde cele Patru Erori (care sunt cu adevărat puncte de vedere limitate) sunt arse şi descifrate, rezolvate şi integrate în semnificaţia lui Unu.

Această Semnificaţie a lui Unu, care rezolvă toate conflictele prin echilibrarea şi transcenderea lor, este întruchipată de împăratul Chinei. El reprezintă punctul neutru în care se echilibrează toate energiile cosmice, este Marele Gol, axul roţii. Aceasta, în cadrul Statului. Pentru mistic, însă, fiecare om are potenţial în lăuntrul său un

„palat imperial”. Şi acolo, în cap, *Tao* a atins desăvârşirea ca proces - procesul „circulaţiei Luminii*. „Corpul de Diamant” s-a născut: este împăratul, Dumnezeul-sfârşitului, Germenele-Lumină.

Cuvântul *Tao* poate fi analizat în mod simbolic, astfel încât fiecare din cele trei litere ale sale se referă la un termen al Ciclului. *A* se referă la Unu-care-este-la-început, monada; O sugerează suprema împlinire care, în om, înseamnă Personalitatea integrată, centrată în Sine (şi nu doar eul conştient) - şi, într-o fază următoare de abstragere, chintesenţa Individualităţii; T simbolizează procesul de schimbare a lumii - în om, pentru acea stare de viaţă care este un continuu flux de gânduri, sentimente, intuiţii şi senzaţii, starea de evoluţie mereu schimbătoare a personalităţii. Litera T se află la începutul acestui cuvânt sacru al Chinei, pentru că civilizaţia chineză punea accentul pe elementul „proces” şi litera T, în simbolistica universală, semnifică puterea vieţii curgând prin procesul devenirii, puterea născută de „crucificarea” lui Unu pe tărâmul dualităţii. Totuşi, această putere vitală, atunci când e controlată de om în echilibrul acţiunii, devine energia care conduce înspre interior de-a lungul „Căii Conştiente”, care este *Tao*.

Astfel scopul înţeleptului era să echilibreze în interior polarităţile opuse, să atingă un punct de echilibru în care toate conflictele puteau fi rezolvate simbolic prin obiectivarea şi transcenderea lor, şi să aducă în centrul creator al sinelui său chintesenţa întregului proces de schimbare, cu care să construiască vehiculul spiritual al unui tip relativ de nemurire individuală, ca unul din adevăraţii „Celeşti” - cu alte cuvinte, ca o manifestare spirituală a unuia din Principiile arhetipale din domeniul Universalilor.

Formula „Lumii Noi”

Am arătat anterior ce însemnau *Weltanschauung-ul* chinez şi hindus, sau viziunea lor asupra lumii. Noi pretindem că este posibil un al treilea tip de integrare universală, care nu ar mai pune accentul nici pe Unul-

începutului, nici pe „procesul” pe care îl numim „viaţă” - ci pe suma totală ultimă, împlinirea, însumarea tuturor elementelor din „cercul totalităţii”. Un asemenea sistem ar integra, în mod evident, unele din trăsăturile specifice ale filosofiei chineze şi hinduse. Mai mult, ar încorpora accentul particular pus de creştinism pe personalitate şi pe procesul de crucificare - un accent aparent absent din sistemul chinezesc. În ultimul rând, ar trebui să ofere găzduire noii mentalităţi ştiinţifice, în măsura în care aceasta implică o abordare critică şi analitică a lumii fenomenelor naturale şi o încercare de adâncire în acest mod a înţelegerii procesului schimbării.

Un astfel de sistem, o astfel de atitudine faţă de viaţă se formulează încet chiar sub ochii noştri. Îi lipsesc doar câţiva factori fundamentali de coordonare, o mai clară viziune, liberă de amprenta europeană, un temperament cu adevărat estetic şi creativ - un impuls spiritual colectiv, care chiar şi acum îşi poate lua avânt din colapsul vechii civilizaţii europene.

La formarea unei noi viziuni asupra lumii contribuie spirite din toate sferele activităţii umane. Probabil că termenul „holism” este la fel de bun ca oricare altul pentru a caracteriza această nouă atitudine faţă de viaţă, dacă semnificaţia termenului e generalizată dincolo de definiţia lui Smuts. Am folosit expresia „filosofia totalităţii operative”. Am definit în ultimul capitol adevărata abordare „estetică” faţă de viaţă şi relaţia sa cu noua psihologie, în special cu cea formulată de Jung. Am atins într-un capitol de început noua atitudine a ştiinţei, ale cărei descoperiri vor contribui, probabil mai mult decât oricare alt factor, la stabilirea noii filosofii de viaţă. Trebuie să menţionăm nu numai acele mişcări din domeniul organizării sociale, politice şi al jurisprudenţei, care silabisesc noile propoziţii ale noului limbaj uman ci, mai presus de: toate, presiunea spectaculoasă a factorilor economici, influenţa maşinilor şi a tehnologiei noastre, care vor constitui factorul determinant al schimbărilor materiale.

Există apoi noua conştiinţă religioasă şi forţa curentelor care au de-a face cu ocultismul şi misticismul - chiar şi cu spiritualismul, în cărţile lui Alice Bailey sunt statuate, cu o claritate ireproşabilă, trăsăturile caracteristice ale noului tip de conştiinţă ce se iveşte pretutindeni, precum şi amplele implicaţii ale ideii de lucru în grup pe o bază globală. Studiul ei referitor la activităţile „Noului grup de slujitori ai lumii", realizat pe baza unor idei oculte ce pot tulbura, este o expresie măiastră a unei viziuni care cuprinde întreaga omenire.

Ce este necesar, totuşi, e o simplă prezentare simbolică a principiilor de viaţă, aşa după cum găsim în vechiul *Yi Jing*; *o* formulă generală care asociază, centrează şi cristalizează toate noile idei şi idealuri; care aduce spre formulare, într-o manieră nouă şi semnificativă, forţele fundamentale care caută în orice domeniu un nou mod de adaptare. Realizând evidenta însemnătate a acestei sarcini, ar putea părea o obrăznicie chiar şi simpla încercare. Totuşi, ce ar fi mai simplu decât principiile fundamentale ale *Yi Jing-ului*?

Civilizaţia noastră este împovărată de complicaţii. De aceea, e nevoie de câteva idei sintetizatoare simple, care, în final, pot coordona şi structura agitatul labirint al cunoaşterii noastre intelectuale. Este nevoie de unul sau de câteva *simboluri semnificative* pentru a integra întreaga masă de materiale, date şi cunoştinţe care ne aglomerează enciclopediile. Oare pot fi acestea găsite la momentul actual? Este dificil de spus, dar putem în orice caz putem contribui cu o sugestie la găsirea soluţiei finale. Pe de altă parte, următoarele concepte vor avea o valoare fundamentală pentru noi în determinarea bazelor simbolismului astrologie. Şi, să nu uităm, simbolismul astrologie, ca *simbolism*, încă poate juca unul dintre rolurile cele mai importante în a face concrete şi inteligibile ideile profunde implicate în filosofia noii civilizaţii.

Individual şi colectiv

Toate manifestările vieţii pot fi văzute ca implicând

un dualism al elementelor sau tendinţelor. Acolo unde chinezii vorbeau despre *Yang* şi *Yin*, noi vom folosi termenii „individual* şi „colectiv”; şi vom vedea cum acest dualism este rezolvat prin operarea unui al treilea principiu: „creativul”. Cuvintele însele, bineînţeles, nu sunt noi. Ele au fost folosite în special în psihologie şi în organizarea socială şi politică şi, recent, au fost implicate chiar în teoriile fizicii moderne (în special în dualismul „particule”-”unde”). Ceea ce totuşi n-a fost făcut - din câte ştim - este folosirea altor concepte fundamentale, într-o încercare de integrare a întregii cunoaşteri umane şi în oferirea unei interpretări consistente a vieţii şi a devenirii. Trebuie să repetăm, că noi doar sugerăm cum poate fi făcută o asemenea încercare, şi aceasta pentru a fixa reinterpretarea simbolurilor astrologice pe o temelie cu adevărat atotcuprinzătoare în privinţa scopului său.

Filosofia holismului ne va fi de mare ajutor în a arăta cum procesul de viaţă evoluţionist şi factorii săi pot fi re-interpretaţi în spiritul viitoarei civilizaţii. Întregul şi părţile sunt prezentate ca fiind cei doi termeni ai procesului vieţii, iar considerarea acestor doi termeni drept ţeluri cosmice, e un pas uriaş.

Smuts caracterizează natura procesului lumii astfel:

„Acesta este un univers al formării întregului... Ultima realitate a universului nu este nici materia, nici spiritul, ci întregurile... Holismul ca proces creator activ înseamnă mişcarea universului spre o totalitate mereu mai mare şi mai adâncă. Acesta este procesul fundamental şi toate activităţile, relaţiile organice şi cele psihice trebuie să fie înţelese ca elemente şi forme ale acestui proces...

Apariţia şi auto-protecţia întregurilor în întreg este procesul încet dar ferit de greşeala şi scopul acestui univers holistic”.

{*Holism şi evoluţie*, 1926)

Un asemenea tablou - atunci când este completat de ideea de suflet sau sine, şi care trebuie înţeles ca totalitatea întregurilor (cf. cap.2) - constituie o reevaluare revoluţionară a atitudinii omului faţă de viaţă. Dualismul

materie-spirit, care reprezenta o altă formă de dualism psihologic, aşa cum a însemnat el la origine, cel dintre mişcare şi inerţie, este înlocuit de acela al totalităţii şi părţilor. Şi unitatea procesului este subliniată de faptul că „holismul este un proces de sinteză creatoare... mişcarea universului spre o totalitate mereu mai mare şi mai adâncă".

Nu putem discuta aici, în profunzime, implicaţiile metafizice ale tabloului pe care Smuts îl prezintă. Tot ce putem spune este că, într-o asemenea idee de progresie infinită, aparent de la haos la totalitatea perfectă, la fel ca şi în ideea opusă, susţinută de mulţi oameni de ştiinţă contemporani, a unui univers care încetează să mai funcţioneze şi care alunecă pe un nivel neutru, găsim lipsa unei concepţii cu privire la natura ciclică a timpului şi la relaţia timpului cu totalitatea. Nu vedem cum o formulă de integrare universală poate avea validitate reală, dacă nu este ciclică - adică, dacă începutul şi sfârşitul nu se întâlnesc; şi acel punct de întâlnire poate fi considerat ca absolut şi veşnic - Eternul Acum.

Cu alte cuvinte: 1). procesul de viaţă nu este o simplă progresie ascendentă; 2). el implică două mişcări complementare care, văzute separat, operează în direcţii opuse; totuşi, acestea pot fi integrate într-un al treilea termen; acest termen nu este o mişcare; în el nu există progres implicat.

Prima. mişcare poate fi numită „individuaţie" - cu condiţia ca termenul să fie luat într-un sens mai general decât acela dat de Jung. A doua mişcare poate fi numită „colectivare". Al treilea termen este „creativul". Esenţa întregii chestiuni stă în corecta înţelegere a celui deal treilea termen. Pentru a-i prinde semnificaţia întrucâtva dificilă, va trebui să vedem cum operează cele două mişcări care îl sintetizează şi îl echilibrează.

Individuaţia. Acesta este procesul prin care elemente relativ neasociate (absoluta neasociere fiind de neconceput) se strâng sau sunt strânse laolaltă şi alcătuiesc un întreg. Astfel definit, termenul este sinonim

cu „integrare”.

Colectivarea. Acesta este procesul prin care trăsături caracteristice, facultăţi sau energii ce au fost însuşite de indivizi ca indivizi devin prin transmisie directă sau indirectă proprietatea grupurilor.

Pentru a înţelege în mod clar aceste definiţii, va fi necesar să analizăm cele două concepte - *individual* şi *colectiv* - din punct de vedere filosofic, şi să obţinem astfel un tablou bine definit a ceea ce semnifică aceşti termeni, deseori folosiţi în mod păgubos.

Un *individual* este o entitate în care sunt integrate, într-o manieră unică, un număr de elemente. Aceste elemente sunt moştenite pe linia ancestrală a acelui individ sau asimilate de el într-un fel sau altul, de când a început să existe intr-o stare de relativă independenţă. Caracteristic individualului e faptul că maniera în care sunt combinate aceste elemente moştenite sau asimilate este *unică*.

Această unicitate poate totuşi să nu fie absolută. Se poate referi la o anumită grupare fortuită de entităţi sau la posesia de caracteristici selectate în mod fortuit.

De exemplu, dacă în mijlocul unui grup de peşti care merg într-o direcţie, în curent, vedeţi un peşte înotând în direcţia opusă, acest peşte se comportă ca un individual. Comportarea sa are o caracteristică care este unică. Dacă trei peşti se comportă într-un fel şi mii de peşti se comportă în altul, despre cei trei peşti încă se poate spune că au o comportare relativ individuală. Consideraţi totuşi ca entităţi în ei înşişi, ei sunt probabil peşti exact în acelaşi fel ca ceilalţi peşti şi, astfel, nu se poate spune că sunt „individuali”.

Apoi, dacă vă uitaţi la o cărămidă în perete, puteţi spune că toate cărămizile sunt la fel. Totuşi puteţi spune că ele ocupă locuri individuale, pentru că fiecare cărămidă, prin faptul că ocupă un loc definit, este unică. Două cărămizi nu ocupă acelaşi loc.

Pe de altă parte, cuvântul *colectiv* se referă la agregate care, vorbind relativ, nu au caracteristici unic

definite sau baze în timp şi în spaţiu; şi nici atribute posedate în comun de mai multe entităţi. Ochii albaştri reprezintă factori colectivi, dar ochii prietenului meu X sunt individuali pentru că sunt unici şi reprezintă una din caracteristicile constelaţiei unice de factori umani care e cunoscută drept X. Cu alte cuvinte, relaţia dintre individual şi colectiv este într-un fel analoagă aceleia dintre particular şi universal; numai că termenul „universal" are diferite conotaţii şi un sens etimologic în afara punctului pe care îl construim acum. Trebuie, de asemenea, adăugat faptul că stricta semnificaţie a individualului şi a colectivului variază conform tipului de entităţi la care ele se aplică. Semnificaţia generală rămâne totuşi aceeaşi.

Se poate spune că fiecare entitate vie posedă atât elemente individuale cât şi colective. Ca orice dualism fundamental de principii, cele două nu sunt separate niciodată. Ceea ce contează şi poate fi măsurat este proporţia relativă în care cele două coexistă. În ciclul anual de transformare din China nu a fost găsită nicio zi în care fie *Yang*, fie *Yin* să nu opereze. Dar când *Yang* creştea în putere, *Yin* descreştea, şi vice-versa. În mod similar, din punctul de vedere al holismului nu există întreg care să nu poată fi considerat ca parte a unui întreg mai mare (cel puţin potenţial), şi nici vreo parte care să nu reprezinte întregul pentru părţi mai mici, din care ea reprezintă suma totală şi sinteza.

Deoarece lucrăm cu fiinţe complexe, cu organisme care leagă laolaltă miliarde de celule şi miliarde de vieţi prin intermediul unui aranjament structural mai mult sau mai puţin definit, ne confruntăm cu necesitatea de a folosi termenii de individual şi colectiv ca adjective ce denumesc elementele constitutive ale acestor întreguri complexe.

Individual şi colectiv denumesc pentru totdeauna tot ceea ce *este*, tot ceea ce este întotdeauna împins de cele două mari puteri spre calitatea individuală sau spre cea colectivă. Aceasta este marea dramă universală a existenţei.

În mod firesc, drama aceasta este cea mai semnificativă şi mai completă în fiinţa umană. Astfel, observând-o cum operează în fiinţa noastră totală, vom putea fi capabili să o vedem operand în atomi sau în galaxii, în moduri mai simple sau mai grandioase.

Formula transformării ciclice

Următoarea formulă ciclică este, în mod evident, cel mai simplu cadru, care trebuie suplimentat în fiecare caz particular de unul mult mai complet; dar ea reprezintă o paralelă a formulei chinezeşti *Yang-Yin* şi noi susţinem că ea are aceeaşi valabilitate universală. Valoarea ei constă în faptul că ne oferă o nouă perspectivă asupra factorilor psihologici (conştienţi şi inconştienţi) şi ne permite să interpretăm toate procesele de viaţă la nivel psiho-mental.

Începem ciclul cu individul, adică cu o entitate unică ce integrează un număr de elemente colective. Din acest individ sunt emanate, printr-o operaţie pe care o vom studia acum, noi elemente reprezentând exteriorizarea sinelui său individual.

Aceste elemente, odată eliberate de individ, devin elemente colective. Ele se manifestă minţilor altor indivizi, care ar putea sau nu să le asimileze; ele devin proprietatea comună a tuturor oamenilor. Asemenea elemente colective emanate de indivizi sunt adăugate la depozitul de experienţă colectivă şi de cunoaştere colectivă. Ele se acumulează şi constituie memoria-rasei, din care se manifestă o cultură sau, în general, o civilizaţie.

Civilizaţia, în sensul său cel mai înalt (şi nu după cum e zugrăvită de Spengler, care îi vede doar umbra) este, într-adevăr, un proces. Este procesul de integrare a elementelor colective. Fiecare generaţie de oameni împinge procesul cu un pas mai înainte, în măsura în care indivizii din cadrul acelei generaţii emană noi elemente din propria lor personalitate individuală. Civilizaţia, ca proces, culminează în formarea a ceea ce misticii au numit „Oraşul Sfânt”, „Noul Ierusalim” sau „Loja Albă”. Adică ea se termină în edificarea unei formaţiuni sau entităţi individuale - la *nivel psihomental* - pe care o putem numi,

precum H. Blavatsky, „Germenele-Manu”. Este germenele plantei psiho-mentale a civilizaţiei.

Acest germene, ca Individ psiho-mental şi *cosmic*, emană la începutul unui nou ciclu elemente colective. Aceste elemente colective constituie „imaginile primordiale ale inconştientului” despre care vorbeşte Jung. De asemenea, ele reprezintă „revelaţia primară” a teozofiei, „suma totală a ideilor interioare” ale altor sisteme filosofice. Acestea, combinate cu o perspectivă nouă sau, în general vorbind, cu noi materiale substanţiale, constituie în schimb *structurile arhetipale* («şinele astral”) ale unui nou tip de rasă. Din matriţa pe care o constituie acest nou tip de rasă se vor manifesta prin procesul de evoluţie sau individuaţie, indivizi. Şi ciclul începe din nou.

Faza procesului ciclic de-a lungul căreia individul emană elemente care devin „materialul” psiho-mental colectiv de civilizaţie, este faza de colectivare. Faza de-a lungul căreia acest „material” devine integrat în „Germenele-Manu” sau „Oraşul Sfânt”, reprezintă faza de individuaţie.

Ea reproduce, pe o scară mai largă, procesul în urma căruia un om particular integrează toate energiile psiho-mentale ale fiinţei sale şi devine „individuat” în sensul jungian al termenului. Un procedeu similar este acela pe care ştiinţa modernă îl numeşte „evoluţie” - de la amoebă la om; dar spre deaosebire de acest proces, care este o linie direct progresivă, individuaţia este un proces ciclic.

Ideea dezvoltării simultane a omului ca specie şi multitudinea de oameni ca personalităţi relativ individuale ar putea provoca confuzie. De aceea, trebuie să distingem între *omul generic şi omul personal*, între „omul mai puţin individualizat” şi „Marele Individualizat”. Omul generic reprezintă imaginea emanată (sau „umbra”) a „Germenelui-Manu” din ciclul cosmic precedent; şi acest Germene-Manu este „Marele Individualizat” care este o „manifestare o întregului”, format din chintesenţa „oamenilor mai puţin individualizaţi” - adică a

personalităţilor umane.

Acest „Mare Individualizat” al sfârşitului de ciclu se manifestă ca şi „Creator” al începutului de ciclu. El „creează” o nouă specie: propria sa imagine. Astfel, „Dumnezeu” l-a creat pe om după propria sa imagine; dar „Dumnezeu” este suma „individuată” a tuturor elementelor psiho-mentale colective emanate de indivizii precedentului ciclu. Indivizii, printre oameni, emană astăzi „idei” şi „energii” care, odată individuate la oarecare distanţă în sinteza-sfârşit a tuturor civilizaţiilor omeneşti, vor deveni „Dumezeul” care va „crea” pe Pământ (sau poate în altă parte) alte noi specii de „oameni”, atunci când va începe viitorul ciclu cosmic.

Nu trebuie să uităm totuşi că omul generic, fiind astfel creaţia sau emanaţia „Marelui Individualizat”, este, la origine, o masă de elemente colective. Omul generic nu este un individ, ci matricea din care se va ivi individul după un lung proces de individuaţie. Probabil încă şi mai important, trebuie să realizăm că un proces are loc *la început la nivel fiziologic şi apoi la nivel psiho-mental*. Astfel, mitologiile antice vorbesc de câteva „Creaţii”; *Doctrina secretă* menţionează mai întâi proiecţia „umbrelor astrale” (adică forme arhetipale) ale oamenilor, apoi pe aceea de „scântei ale Minţii”, nucleele din care germinează şi se dezvoltă viaţa psiho-mentală a omului. Cele două sunt una, într-un anumit sens, dar ele operează la niveluri diferite de viaţă şi prin organizarea unui fel diferit de „substanţă”.

Fără a intra în discutarea dificilelor aspecte de cosmogonie „ocultă”, putem totuşi spune că *nici*o creaţie nu este născută din, sau emanată de creatorul său ca *individual* - ea este născută doar cu o potenţialitate (mai mult sau mai puţin constrângătoare) de individual. Astfel, trebuie să facem diferenţa, în fiecare om, între şinele de rasă şi şinele individual. Primul este colectiv prin natura sa; ultimul, individual. Cu alte cuvinte, tipul de om generic (homo sapiens) atinge la început un anumit punct de cristalizare, care este individuaţia generică; apoi începe

procesul de integrare personală, dintr-o asemenea temelie generică.

Individuaţia generică este un proces ce afectează suma totală a fiinţelor umane aparţinând unui singur grup mai mult sau mai puţin clar determinat. Ea operează prin strângerea laolaltă, într-un mediu geografic determinat, a unor fiinţe umane care au fost proiectate (ca emigranţi") în exteriorul câtorva grupuri relativ individuate şi astfel au devenit, din punct de vedere al rasei, „elemente colective". Aceste elemente colective, de diferite caracteristici, s-au omogenizat în mod lent. Ceea ce le omogenizează într-un tip generic (sau, mai târziu într-o „cultură") sunt experienţele comune şi asimilarea comună a anumitor idei şi „creaţii" emanate de indivizii creativi ai grupului. Şi prin termenul de „indivizi creativi" nu înţelegem doar „artişti creativi". Oricine are o nouă idee şi descoperă o nouă semnificaţie în orice experienţă sau asociază laolaltă anumiţi factori de experienţă într-un mod nou şi, în special, într-un mod simbolic - este un creativ. Întrucât ceea ce a creat el astfel e asimilat de câţiva oameni din grupul său, este făcut un nou pas spre integrarea de grup sau individuaţia generică.

Corpurile noastre au fost construite şi tipurile iar funcţiile lor stabilite exact în acest mod, însă de-a lungul a milioane de ani de individuaţie generică. Moştenirea comună a omenirii s-a acumulat în mii de milenii. Această moştenire comună este „inconştientul colectiv" formulat de Jung. El are o putere formatoare excepţională şi formaţiunile sale stabilesc tipul generic - atât pentru corpurile cât şi pentru psihicurile noastre. Dar, să nu uităm, aceste formaţiuni-energii ale inconştientului colectiv nu sunt numai rezultatul asimilării creaţiilor „individualilor mai puţin evoluaţi"; ele sunt conectate, de asemenea, în mod cauzal, la acele „imagini primordiale" sau „idei interioare", care emanau la începutul ciclului actualei noastre umanităţi din „Marele Individual", „Germenele-Manu" al precedentului ciclu.

Din nou, ceea ce sporeşte complexitatea problemei

este faptul că individuaţia şi colectivarea operează la diferite niveluri şi se îmbină una cu alta. Dar dacă pricepem următoarea formulă, un fir al Ariadnei ne poate conduce în siguranţă prin labirintul procesului vital ciclic: acest proces de viaţă este *de la colectiv la colectiv prin individual* Sau am putea spune şi: *de la orice nivel de individuaţie la următorul nivel de individuaţie mai înalt, prin creativ*. Prima formulare este din punctul de vedere al substanţei, a doua din acela al spiritului sau unităţii.

Dacă analizăm formularea conformă spiritului, avem formula ciclică menţionată la începutul acestui capitol: început-mijloc-sfârşit; sau Dumnezeul-începutului - procesul vital dualist - Dumnezeul-sfârşitului; sau Germene-plantă-germene; sau monadă-personalitate-Sine, psihologic vorbind. Folosind simbolismul lui *alpha* şi *omega*, am Putea simboliza formula prin cuvântul *amo*, care înseamnă în latină „iubesc”. Comparându-l cu latinescul *Amen*, cu sanskritul *Aum* şi cu chinezescul *Omi*, s-ar putea dovedi plin de înţeles pentru cercetătorul interesat de simbolism. Conform prezentului nostru alfabet, formaţia simbolică ar trebui să fie *Amz*, *M* simbolizează colectivul - care este bineînţeles analog elementului-mamă *ma* şi al mării {*mar* în latină); 4 şi *Z*, cele două stagii ale Germenelui sau Individului, cel iniţial şi cel culminativ sau sintetic. *A* înlocuieşte monada, din punct de vedere psihologic; *M* - personalitatea (în sensul dat de noi termenului, echivalentul sanskritului *manas*), *Z* simbolizează ceea ce numim, împreună cu Jung, Şinele (în sanskrită, *Sva*; S fiind echivalentul sanskrit al lui Z rădăcină găsită, cu mici diferenţe, în practic toate limbile indo-europene).

Dacă acceptăm totuşi formula: „de la colectiv la colectiv prin individual”, susţinem ca primordial procesul de schimbare a lumii, marele ocean de elemente cosmice ce formează, mai mult sau mai puţin întreguri individuale care se pot sparge din nou în părţi. Individul este atunci pur şi simplu curgerea trecătoare a procesului, creasta valului unui mereu neobosit ocean.

Calitate, structură şi substanţă

Elementele colective (cosmice sau umane) reprezintă întotdeauna polul substanţei, opunându-se individualului care stă de partea spiritului, întrucât există elemente de toate tipurile şi la toate nivelurile de viaţă, substanţa poate fi de mai multe tipuri. Astfel, vorbim de substanţa fizică şi de cea psiho-mentală. Substanţa este rezultatul procesului de colectivare (dezintegrare sau creare). Substanţa care rezultă din dezintegrare este humusul alcătuit din frunze putrezite, ce va furniza elemente chimice noii vegetaţii de primăvară. Substanţa care rezultă din creaţie are în mod simbolic natura substanţei-germene.

Alice Bailey, în valorosul său volum ce încearcă să reconcilieze psihologiile orientală şi occidentală, scrie: „cuvântul-cheie «substanţă», cu sugestia lui de materialitate, este un termen impropriu; este de ajutor, totuşi, să reducem acest cuvânt la rădăcinile sale latine: «sub» şi «stare». Astfel, substanţa este aceea care *stă dedesubt*, sau este la bază. Substanţa, în sens fiziologic, înseamnă *substrat*, *bază*. În dicţionarul Webster este definită ca „ceea ce stă la baza tuturor manifestărilor exterioare; aceea în care proprietăţile sunt inerente”. Pe temeiuri filosofice consecvent logice trebuie să postulăm „substanţa psiho-mentală” ca substrat al activităţilor psiho-mentale ale spiritului (sau, în om, „calitatea” individuală care este realitatea sa spirituală). Fiecare domeniu de manifestare a spiritului trebuie să aibă un tip de substanţă corespondent, spiritul şi materia fiind corelate în mod absolut. Substanţa psiho-mentală poate fi considerată o emanaţie şi un produs rafinat al substanţei fizice. Sau, poate fi acea substanţă fizică care e condensarea unei „minţi-esenţă” universale.

Dacă un asemenea argument ar trebui dat la o parte ca fiind metafizic” şi nu *bazat* pe experienţă, să dăm la o parte atunci toată fizica atomică. Eterul, curbura spaţiului, electronii şi fotonii sunt postulaţi ca substraturi ale activităţilor înregistrate. Activităţile sunt înregistrate, dar niciun ochi nu poate vedea vreodată eterul sau electronul

şi, cu atât mai puţin, „spaţiul curbat”. Există o la fel de mare evidenţă - de fapt mult mai mare - pentru existenţa unei substanţe „psiho-mentale”, decât pentru cea a existenţei electronilor, care sunt *doar necesităţi logice*.

În afară de aceasta, orice concept de supravieţuire a conştiinţei, adică nemurirea - un concept pe care Jung îl consideră o cerinţă normală pentru sănătatea psihologică - solicită bineînţeles o substanţă psiho-mentală. Pentru că, odată ce substanţa fizică dispare, trebuie, în mod evident, să existe un alt tip pentru a servi ca substrat pentru conştiinţă. Dacă aceasta este negată, atunci negarea este pur şi simplu un joc de cuvinte şi un ataşament arhaic al conştiinţei faţă de „imaginea primordială” a unei substanţe *tangibile*.

Experimentarea efectivă de către om a unei asemenea substanţe psiho-mentale postulate depinde mult de capacitatea omului de a-şi dezvolta simţuri suprafizice sau organe de percepere directă. Chiar dacă el nu poate, există totuşi „evidenţa deductibilă”.

În opoziţie cu substanţa, ceea ce noi numim „calitate” reprezintă identitatea spirituală a întregului viu. În discuţia noastră despre filosofia timpului (din capitolele precedente) am văzut că fiecare moment de timp *creează* o anumită calitate care este, în mod figurat, întipărită asupra oricărui întreg ce atinge condiţia de existenţă independentă la acel moment. Calitatea momentului şi calitatea totalităţii întregului sunt identice. Această calitate, întrucât este proiectată în afara timpului, ca să spunem aşa, reprezintă monada întregului particular considerat. Este Unul-începutului. Este polul individual.

Calitatea, sau monada, se poate referi la specie sau la o singură persoană umană. Ar trebui să fie evident, din ce s-a spus anterior, că *la nivel fiziologic calitatea este generică*, *nicidecum personală*. Cu alte cuvinte, psihologic vorbind, există doar o monadă pentru întregul omenirii, întocmai cum există o singură monadă pentru specia de pisică sau de câine. Individualitatea este inerentă speciilor sau subspeciilor, nicidecum specimenului particular - o

anumită pisică sau un anumit câine. Există, totuşi, un număr infinit de gradaţii. Individualizarea, devenirea diferită de normă, îşi are locul său la nivel fiziologic dar - şi acesta este lucrul important - numai în măsura în care asigură o bază Pentru (punct de vedere substanţial) sau este expresia (punct de vedere spiritual) factorilor psiho-mentali.

Trebuie adăugat că individuaţia fiziologică este cu un ordin mai jos decât individuaţia psiho-mentală. Prima reprezintă colectivul, ultima pune accentul pe individual. Acest lucru va fi clar dacă ne amintim că începutul ciclului umanităţii (de fapt al oricărui ciclu) este un *act creator*, care eliberează elemente colective ce au potenţialitatea individualizării. Pentru a ne repeta: fâinţa-Germene a sfârşitului precedentului ciclu emană, în mod creator, la începutul ciclului uman, o formă prototip (sau structură). Această formă, plus energia cu care este înzestrată, reprezintă exteriorizarea calităţii sau ideii care, în interiorul fiinţei-Germene, a condiţionat actul creator. Această calitate reprezintă monada *speciei umane*, arhetipul-numen al acesteia. El se exteriorizează în actul creator atât ca energie, cât şi ca structură. Structura rămâne neschimbată, după cum se comportă schiţa în timpul unei operaţiuni de construcţie. Dar energia trece printr-un proces de diferenţiere şi transformare; adică, ca să spunem aşa, banii (energia socială) puşi deoparte pentru construcţie la începutul operaţiunilor *devin* lemn, cărămidă, ţevi şi salarii pentru muncitori.

Cu alte cuvinte, ideea clădirii este arhetipul. El condiţionează operaţiunile de construcţie - actul creator. Ultimul implică exteriorizarea „ideii de clădire” ca schiţă; şi, de asemenea, eliberarea unei sume de bani-energie pentru a plăti construcţia. Când operaţiunile de construcţie sunt terminate, schiţa a devenit *substanţializată într-un corp concret*. Energia s-a transformat în muncă şi în strângerea de materiale; dar aşa cum clădirea (sau, să spunem, o casă-apartament) este închiriată, banii cheltuiţi cu clădirea se vor întoarce, la

sfârşitul ciclului afacerii, la sursă, aducând un profit (dacă totul merge bine).

Această exemplificare arată că „actul creator” eliberează elemente colective (adică banii - o valoare strict colectivă) dar cu potenţialitate de individualizare (schiţa, ca exteriorizare a „ideii”). Odată terminată, casa-apartament va avea o anumită cantitate de individualitate generică. Ea va avea o anumită calitate pe baza cantităţii de bani (energie) cheltuită, ca şi pe baza structurii sale. Ea va atrage o anumită clasă de oameni ca locatari. Aceşti chiriaşi, prin faptul că trăiesc laolaltă şi interacţionează, vor construi o comunitate de interese, gânduri şi comportament (dacă ni se îngăduie să forţăm puţin acest punct) - care ar putea fi descrisă ca entitatea psiho-mentală a casei-apartament. În interiorul structurii generice a casei se va dezvolta o structură psiho-mentală individuală. Bineînţeles, ultima va fi modelată într-un anumit fel de prima. Totuşi, această casă-structură va fi fost „creată” de arhitectul-proprietar *cu scopul de a atrage, prin caracteristici speciale, o anumită clasă de oameni*.

Dacă aţi adăuga faptul că arhitectul-proprietar poate fi un grup de persoane care cooperează în vederea construirii casei pentru a locui în ea, aţi putea avea un tablou mai complet, din punct de vedere spiritual-Acel grup de cooperare este acum fâinţa-Germene a precedentului ciclu. Este propria lui energie-bani care a fost cheltuită pentru casa unde, ca grup, el va locui şi din care va obţine noi beneficii - şi un sens suplimentar de integrare. Poate că această casă se construieşte în timpul verii, când grupul de cooperare are o vacanţă; sau poate că întregul grup încă trăieşte într-un alt oraş, în timp ce se construieşte casa din acest nou oraş. Fapt este că grupul nu se mută în casă, ca locatari, decât atunci când casa este terminată - deşi schimbările minore şi mobilarea interioară a celor câteva apartamente sunt ulterioare luării în posesie a apartamentelor.

Evident, această exemplificarea nu trebuie luată prea

literal; dar ea poate ajuta la focalizarea câtorva dintre ideile abstracte afirmate anterior. O putem urma mai departe, luând în considerare comportamentul acestui grup de cooperare ca locatari. Structura casei, adică modul în care sunt proiectate apartamentele, determină un mare număr de activităţi zilnice, cum ar fi mersul din dormitor la baie, de la baie la bucătărie etc. Aceste activităţi sunt inconştiente; ele depind de structura generică a casei. Ele sunt puternice şi fixe, determinate de structura neschimbată, de „imaginile primordiale”, adică de schiţa originală a casei (prototipul speciei umane) care, în schimb, reprezintă exteriorizarea ideii de clădire, care era condiţionată de vechile obiceiuri, de vechea conştiinţă şi bunăstare a grupului de cooperare care proiectează această „idee”. Cu alte cuvinte, ele sunt rezultatele finale ale unui lung, foarte lung trecut.

Pe de altă parte, tipul de gândire pe care îl au oamenii la birourile lor, in studiile lor şi în toate activităţile emoţionale desfăşurate între locatari în apartamentele lor, sau modul în care se vizitează unii pe alţii nu sunt foarte mult legate sau condiţionate de planul casei. Multe lucruri diferite pot fi făcute în living sau în dormitor - de la a face dragoste la a servi ceaiul, a juca bridge sau a da un recital. Activităţile psihologice şi conştiente ale locatarilor sunt relativ independente de structura casei, în timp ce mişcările lor fiziologice şi cvasi-inconştiente sunt mai adaptate la aceasta.

Exemplificarea devine destul de stingheritoare în acest punct, dar poate încă servi unui scop. Ceea ce ea încearcă să transmită este diferenţa dintre structurile permanente, care sunt generice în om, şi structurile nepermanente, care sunt mai mult personale. Primele se referă la inconştient, ultimele la conştient. Genericul este colectivul în măsura în care reprezintă trăsături specifice şi atribute care sunt proprietăţile comune ale multora. Pe de altă parte, aceste trăsături specifice generice pot fi schiţate nu numai faţă de experienţe şi reacţii comune, sub aceleaşi condiţii extinse geografic şi ambiental (după cum

Pretinde Jung, care este un om de ştiinţă modern) ci, trebuie spus, că din punct de vedere spiritual, ele îşi au originea în actul creator al «Marelui Individualizat", „Dumnezeul-sfârşitului" din precedentul ciclu.

Astfel, „inconştientul generic" ar fi un termen mai bun, în măsura în care sunt privite elementele care implică structuri fundamental comune. Pe de altă parte, termenul „inconştient colectiv" ar indica în mod mult mai specific, rezultatele procesului de civilizaţie pe plan psiho-mental - formarea lentă a ideilor omenirii care, pas cu pas, integrează sufletele şi minţile tuturor oamenilor în fiinţa-Germene de la sfârşit de ciclu - la nivel psiho-mental. „Generic" se referă mai mult la ceea ce rezultă din structurile fiziologice comune tuturor oamenilor, în timp ce „colectiv" se aplică mai strict acelor elemente psiho-mentale care, în cursul evoluţiei umane, sunt eliberate de indivizi creativi şi, după ce au fost asimilate de multe generaţii, devin moştenirea comună a întregii omeniri.

Structurile generice şi individuale din corp

Ca să nu fim acuzaţi de separarea fiziologicului de psiho-mental, a corpului de psihic, vom diferenţia în corp structurile individuale de cele generice şi vom arăta pe scurt relaţia lor, care constituie paralela, la nivel fiziologic, a relaţiei psihologice dintre conştient şi inconştient, pe care este bazată metoda psihologică a lui Jung.

O asemenea diferenţiere este, bineînţeles, relativă şi nu absolută. Orice parte a corpului poate prezenta trăsături specifice, care sunt caracteristicile unui anumit individ şi nu ale altuia. Toate funcţiile fiziologice sunt în esenţă generice, totuşi totalul care funcţionează în fiecare corp ar putea fi descris printr-o formulă prezentând un anumit caracter de unicitate.

Ajungem astfel din nou la ideea fundamentală că elementele sunt colective, dar combinând în moduri complexe pe fiecare dintre acestea se ajunge, într-o anumită limită, la individual. În orice astfel de dualism fundamental - *yang* şi *yin*, pozitiv şi negativ, individual şi colectiv - suntem întotdeauna martorii unui proces de

combinaţie a celor două polarităţi. Acest proces poate însemna, fie un conflict nemilos, fie o adaptare armonioasă bazată pe legea compensaţiei şi a permutării ciclice.

Analizând dualismul colectiv-individual, găsim o constantă schimbare de accent între: 1) fidelitatea faţă de tipul generic; 2) accentul asupra variaţiilor individuale. Între aceste două atitudini balansează, în mod constant, pendulul de viaţă - după cum ne arată studiul trecutelor civilizaţii. Balansarea se manifestă mai întâi în raport cu natura fiziologică a omului. Întrucât această natură-corp devine relativ fixată, şi un tip-rasă este produs exteriorizând, în corpurile fizice, într-un grad de relativă perfecţiune, „ideea" arhetipal „creativă", principiul individualizării (cel care accentuează diferenţele individuale) creşte ca putere. Apoi se întâmplă de parcă „viaţa" a încercat să extragă, din cele mai mici variaţii individuale ale structurii fiziologice generice, toate posibilităţile ce trebuiau să elibereze individualitate într-o altă direcţie, sau la un alt nivel.

De exemplu, în timp ce structura craniului a fost relativ fixată din punct de vedere rasial, a apărut posibilitatea dezvoltării circumvoluţiunilor cerebrale în *adâncome* sau în interior. Creierul a crescut în importanţă în cadrul relativ fixatei structuri osoase: creierul, mediul prin care pot fi subliniate diferenţele individuale, s-a dezvoltat în detrimentul structurii osoase a tipului generic. Astfel elementele conştiente, bazate pe creier şi pe sistemul nervos cerebro-spinal, au devenit din ce în ce mai accentuate, în timp ce elementele inconştiente, *bazate* pe ganglionii sistemului simpatic (în principal plexul solar) şi pe cerebel, au fost împinse oarecum în fundal.

Marele sistem simpatic, cu plexurile sale nervoase, este, în mod esenţial, locul comportamentului psihologic generic (instinct) şi al imaginilor sau impulsurilor inconştient-colective. Este matricea din care, sau prin care, operează „imaginile primordiale" ale inconştientului. Lucrul acesta a fost afirmat la începutul anului 1904 (înainte de lucrările importante ale lui Jung) de Edward

Carpenter, în cartea sa *Arta creaţiei* (Cap. VI-XI). Carpenter, extrăgându-şi parţial informaţia din psihologia sud-indiană, descrie formarea progresivă a imaginilor-rasă prin experienţa nenumăratelor generaţii, şi pretinde că aceste imagini-rasă devin asociate cu plexul nervos care guvernează activităţile şi sentimentele instinctuale înrudite din corpul uman. El consideră aceste plexuri nervoase ca fiind chiar sursele marilor emoţii colectiv-instinctuale. Astfel marele sistem simpatic este văzut ca „un fel de organ al emoţiilor, într-un mod asemănător felului în care e privit creierul ca organ al gândirii". Această viziune a fost însuşită de mulţi psihologi; totuşi, am folosi aici mai degrabă termenul de „sentimente" decât cel de „emoţii".

După cum am văzut, judecăţile-sentimente sunt asemenea instinctelor, adică informaţie imediată referitoare la valoarea vitală a unei situaţii sau relaţii. Sentimentele, în omul mai mult sau mai puţin individualizat, sunt puternic legate de gânduri, dar ele reprezintă, exact la fel, cele mai evidente dezvoltări ale instinctelor colective. Sentimentele pot fi astfel numite instincte individualizate. Ele sunt individualizate în proporţia în care sistemul cerebro-spinal domină marele simpatic, aşa cum creierul mare domină plexul solar, care este creierul sau centrul marelui sistem simpatic şi reprezintă astfel poarta pentru „mesajele" inconştientului colectiv şi pentru imaginile sale primordiale mai mult sau mai puţin individualizate.[22]

Sistemul cerebro-spinal şi creierul sunt locurile sau organele ego-ului conştient - factorul individual din om. Ego-ul este, conform lui Jung „un complex de reprezentări ce constituie centrul domeniului meu de conştiinţă şi care

22 De aceea se practică concentrarea pe plexul solar, atunci când omul doreşte să devină un agent mai mult sau mai puţin activ faţă de o „imagine primordială" sau „Dumnezeu". Plexul solar este guvernat, din punct de vedere astrologie, de Jupiter, care simbolizează veneraţia religioasă, contactul cu „zeii" şi reprezintă, în general, reflectarea colectivului universal - Parabrahman sau condiţia Para a conştiinţei din filozofia hindusă.

pare a poseda un foarte înalt grad de continuitate şi de identitate. Aşadar, eu vorbesc de asemenea de un *complex-ego*" (*Tipuri psihologice*). El este definit de S. Radhakrishnan (citat de Alice Bailey în *Sufletul şi mecanismul său*) drept „unitatea psihologică a acelui curent de conştiinţă care experimentează ceea ce se constituie ca viaţă interioară a unui sine empiric".

Ego-ul reprezintă „principiul de separare" simbolizat în astrologie prin Saturn. Este acela care spune: „eu sunt această entitate particulară şi unică şi nu alta". Este organul cu caracter variabil al tipului generic. El guvernează peste prima fază a procesului de individuaţie. În general vorbind, putem împărţi procesul de individuaţie în două faze: faza de *diferenţiere*, în timpul căreia individul potenţial îşi subliniază propriile diferenţe faţă de norma generică şi faza de *asimilare*, în timpul căreia individul diferenţiat asimilează conţinuturile inconştientului colectiv, într-un mod foarte asemănător corpului care creşte prin asimilarea materialului-hrană furnizat de pământul „colectiv".

Aceste două procese operează, într-o anumită limită, sincron, dar accentul asupra unuia sau altuia *caracterizează* „vârsta" personalităţii individuale. Stadiul de asimilare presupune o dezvoltare avansată a naturii psiho-mentale a omului - adică, de fapt, o vastă *memorie colectivă* a rasei, memoria moştenită a tuturor realizările obţinute de multele şi variatele civilizaţii.

Găsim din nou aici un motiv pentru a diferenţia factorii colectivi generici de acele atribute psiho-mentale care sunt produsele acumulate de civilizaţie după civilizaţie, şi care constituie moştenirea colectivă a omenirii de mai târziu. Poate fi spus, în treacăt, că plexurile nervoase ale marelui simpatic (şi ale cerebelului) sunt porţi de intrare sau agenţi pentru influxul de energii generice (instincte şi cele mai primordiale dintre „imaginile primordiale"), în timp ce lobii creierului (care sunt cotiledoanele acelui germene uman: capul) sunt potenţiale depozite pentru roadele colective ale trecutelor

civilizaţii. Cu alte cuvinte, ceea ce este numit, în totalitatea sa, „creierul”, trebuie subdivizat în două seturi fundamentale de părţi: acelea care sunt (figurat vorbind) depozite ale trecutului şi acelea care scot din aceste depozite elementele colective şi le re-combină în formaţiuni individuale.

Poate fi menţionat chiar şi un al treilea set (conform tradiţiilor orientale), care se referă la viitorul stadiu de individuaţie şi de integrare finală a tuturor factorilor de viaţă. În China purta numele de „Casa Creatorului” şi părea a se referi la părţi cum ar fi glandele pituitară şi pineală, la al patrulea ventricul şi la alte „cavităţi”. *Secretul Florii de Aur* lucrează cu unele din procesele „oculte” despre care se spune că apar tocmai în centrul capului şi în spatele rădăcinii nasului. La fel şi cărţile despre *Kundaiini Yoga* hindusă.

Kundalini Yoga este un sistem de integrare a colectivului şi a individualului la nivel psihologic. Cel puţin aşa a fost în toate timpurile arhaice, ca parte a sistemului *tantric*, în perioada când omenirea funcţiona cu dificultate la nivel psiho-mental. De aceea, integrarea ar putea să nu fie un proces cu adevărat psihologic, şi încă şi mai puţin, unul mental. Energiile colectivului (încuiate în chakras-uri sau centrele marelui sistem simpatic) erau asimilate progresiv prin intermediul exerciţiilor speciale de respiraţie şi al posturilor, de către centru] voinţei individuale din om (probabil în centrul capului sau între sprâncene). Toate energiile şi instinctele generice ale corpurilor erau trase spre cap şi supuse voinţei individuale a ego-ului (sau, chiar mai mult, a monadei). Acesta era numit „procesul de întoarcere spre înăuntru”; energiile monadice diferenţiate erau reunificate, ca să spunem aşa, de un act de voinţă.

Tipul mai recent de Kundalini Yoga, de la 600 î.Ch. sau mai târziu, accentuează integrarea psihologică a elementelor colective de către ego-ul individual. Dar depinde încă mult de factorii psihologici. Totuşi, în India, aceasta încă este pătrunsă de atitudinea devoţională care

conservă, prin voinţă spirituală şi concentrare asupra unităţii absolute, imaginea memoriei vii a Dumnezeului-începutului. Dar se pare că se dezvoltă o nouă tehnică de integrare (sau este pe punctul de a se dezvolta în Occident, în pregătirea „erei noi") care va pune aproape complet accentul procesului la un alt nivel, cel psiho-mental. Într-o serie de conferinţe ţinute de Jung despre Kundalini Yoga, a fost făcută, in mod evident, o încercare de a interpreta sistemul, în mod strict, ca o tehnică de individuaţie psihologică sau ca un sistem simbolic. În *Doctrina secretă* a lui H. P. Blavatsky şi mai ales în cărţile de meditaţie şi în *Tratatele despre Focul Cosmic* şi *Magia Albă* ale lui Alice Bailey, este dată o nepreţuită informaţie despre *noile* locaţii ale chakras-urilor (legate *acum* de coloana vertebrală, datorită noului accent individual şi psiho-mental) şi, de asemenea, despre noile metode de dezvoltare a ceea ce se numeşte psihologia „ocultă".

Indiferent dacă vorbim despre cea mai veche formă de *tantra* fiziologică, despre tipul mai psihologic de *Kundalini Yoga*, despre procesul de individuaţie din psihologia lui Jung sau despre noi forme de meditaţie folosite de diferite „şcoli ezoterice" - în fiecare caz avem de-a face cu interpretări şi tehnici de integrare, care înseamnă, de obicei, acelaşi lucru la niveluri diferite: asimilarea elementelor colective de către individ în vederea edificării Sinelui perfect sau a corpului-Suflet, „Templul lui Solomon", „Corpul-Christic" sau „Corpul de Diamant". Astfel, rezolvarea relaţiei fundamentale între individual şi colectiv este, întotdeauna, procesul de individuaţie.

Acest proces constă în schimbarea graduală a centrului de gravitaţie a „personalităţii" umane. Kundalini este ridicată de la cel mai jos Plex sacral {*Muladhara chakra*) spre centrul dintre sprâncene (*Ajna chakra*), locul ego-ului conştient. Fiecare *chakra* reprezintă un stadiu al Procesului. Prin intermediul inimii, sunt integrate plexul solar (şi plexurile de mai jos pe care le sintetizează) şi centrul conştient din cap. Aceasta reprezintă „căsătoria

mistică”, nu atât între „bărbat” şi „femeie” în interiorul fiecărei persoane, cât mai degrabă între „individual” (ego) şi „colectiv” (şinele generic din plexul solar).

În *Secretul Florii de Aur*, unirea este între „esenţă” (individual) şi „viaţă” (colectiv). Esenţa fără viaţă este pură abstracţie sau „Eu”-l lipsit de calităţi. Viaţa fără esenţă este simplu instinct sau comportament generic perfect adaptat. De aceea esenţa trebuie să asimileze viaţa. Golul trebuie umplut de Apele Vieţii. Aceasta este sinteza. Individul adevărat nu se împotriveşte colectivului ca un eu conştient care se opune cu voinţa sa energiilor generice. Individul adevărat este înflorirea şi rodirea colectivului, care se găseşte împlinit în şi prin el. El este colectivitatea devenită conştientă şi semnificativă. El este picătura care a fost asimilată de totalitatea vieţii oceanului, devenind astfel un *exemplar perfect al* „apei de mare personificate”.

Aceasta este „totalitatea operativă”, care operează ca, şi printr-un, întreg particular. Un om individual care acţionează ca agent al Omului-întreg acţionează, totuşi, în concordanţă cu propriul său destin particular, ca individ. Calea totalităţii operative este *Tao*. Este calea relaţiei; „calea de mijloc” care *integrează*, individualul şi colectivul, gândirea şi sentimentul, estetica şi etica. Este calea *Kundalini - care* este o „serpentină” pentru că este ciclică. Este *via dolorosa* a misticismului creştin, fiecare staţie a sa fiind unul din *chakras-uhle* spinale; este „Muntele Căpăţanii” - Golgota. În *chakras-urile* mai joase domină colectivul (ca şi în sex); în cele mai înalte domină individualul, până când este atinsă Crucea, la baza craniului (unde, de fapt, se încrucişează nervii). Apoi Isus este crucificat între doi tâlhari, în centrul capului. Dar după cea de-a treia zi (sau ventricul), El se înalţă şi este văzut în „Corpul înălţat”, în gloria care este Lotusul cu o mie de petale, deasupra coroanei capului - *Sahasrara chakra*, „aura” sfinţilor occidentali şi a buddha-şilor orientali, strălucirea Totalităţii lucrătoare.

Natura personalităţii

Acum putem întreba: care este diferenţa dintre

abordarea „ocultă” şi cea „psihologică” (în sensul lui Jung)? Diferenţa este una esenţială. Ultima se ocupă doar cu „procesul vital”, cu dezvoltarea „personalităţii”. Prima lucrează şi ea cu acest „proces”, dar îl consideră mai degrabă un interludiu creator (sau dezintegrator) între „începutul” şi „sfârşitul” unui ciclu; după cum am văzut în prima parte a acestui capitol, „procesul” reprezintă mijlocul ciclului.

Vom defini termenul „personalitate” drept exteriorizarea mereu schimbătorului tipar produs de influenţa reciprocă a colectivului şi a individualului în întreaga entitate umană (corp şi psihic). Ea reprezintă „bilanţul” zilnic al „procesului” de viaţă - un bilanţ care, pentru mulţi dintre noi, este de cele mai multe ori negativ! Personalitatea este deci fiinţa umană aşa cum apare ea cotidian, cu comportamentul, gândurile si sentimentele ei. Este „partea din faţă”, pe care omul complet o prezintă lumii exterioare. În spatele ei există numeroase curente şi conflicte ale inconştientului şi conştientului, tendinţe corporale şi psihologice, toate fiind mai mult sau mai puţin amalgamate în acel complex de reprezentări care este personalitatea. Sunt posibile multe *cazuri*, potrivit accentului care este pus pe unul sau pe altul dintre factorii procesului vital al întregii fiinţe. Centrul, sau conducătorul personalităţii, poate fi ego-ul conştient atunci când, şi dacă, domină valorile individuale; dar poate fi şi o „imagine primordială” a inconştientului sau un instinct puternic. Frica sau sexul pot şi ele să conducă la personalitate sau dorinţa de capitulare totală faţă de „imaginea primordială”, faţă de un „zeu” sau faţă de o nălucă.

Personalitatea, ajunsă aproape de sfârşitul procesului de individuaţie, este deplin integrată în Sine şi centrată în jurul lui. Exact la apariţia procesului, personalitatea este în mod normal împărţită în două părţi: partea fiziologică, condusă de instincte şi impulsuri moştenite (sau de puterea mediului) şi partea psihologică, care este mai degrabă potenţială, decât efectivă şi este una cu monada şi

cu „imaginile primordiale”. Acest stadiu este cel al omului primordial, un animal corporal şi un psihic „spiritual”. Găsim astfel în el atât cele mai fine aspiraţii devoţionale, cât şi cele mai violente pasiuni instinctuale - pasiuni naturale, nu individualizate' sau neutralizate. Într-un stadiu ulterior şi pentru variate motive, personalitatea se poate împărţi în „suflete parţiale”; avem cazuri de personalitate dublă sau multiplă care operează într-un, şi printr-un, singur corp.

Procesul de dezvoltare a personalităţii este analog procesului *Kundalini*, în măsura în care avem de-a face în ambele cazuri cu schimbarea progresivă a echilibrului forţelor individuale şi colective faţă de integrare sau dezintegrare. Dar strict vorbind, „ridicarea lui *Kundalini* este un proces ocult - într-un anumit sens, un proces forţat; de aici, marele pericol implicat în el. În noua abordare psihologică, procesul este acela de individuaţie (în sens jungian); şi el presupune la început o dezvoltare conştientă a psihicului, un relativ puternic accent pe ego-ul individual, pentru că acest ego este *punctul focal* pentru asimilarea energiilor colective. Fără un astfel de punct focal, şi încă unul puternic, afluxul energiilor colective ar copleşi conştiinţa şi, fără îndoială că ar apărea divizarea personalităţii. Ar fi un caz de punere a dinamitei într-un motor de automobil prost construit. Motorul ar exploda. De aceea, este necesar să se construiască mai întâi un motor individual puternic, rezistent ca oţelul, înainte de a turna în el energii colective. Cu alte cuvinte: „Pruncii nu trebuie hrăniţi cu carne!”

Vom interpreta aceasta din punct de vedere astrologie, atunci când vom studia efectele unor planete ca Uranus, Neptun şi Pluto, care simbolizează forţele colective sau inconştiente. Doar dacă ego-ul individual al nativului nu este puternic, aceste forţe sunt obligate să devină distructive faţă de unitatea personalităţii. Astfel, ele acţionează ca o benzină înalt-îmbunătăţită în motoare Rolls Royce. Funcţionarea este formidabil sporită. Vom vedea şi faptul că tiparul constituit de toate planetele reprezintă

personalitatea - bilanţul relaţiei colectiv-individual. Acest bilanţ nu este unul static; de aici ideea de „progresii” - în acest caz, progresii *secundare*. Acestea măsoară mişcările bilanţului de-a lungul vieţii. Progresia axelor hărţii se referă la dezvoltarea factorilor individuali; „tranzitele” planetare se referă strict la factorii colectivi. Dar despre aceasta mai târziu!

Complexele şi, în general, ceea ce Jung numeşte „inconştientul personal” (sau „inconştientul” freudian) reprezintă manifestările unei balanţe cel puţin temporar „pe roşu”, rezultatele inabilităţii de a asocia în mod integrator şi de a adapta corespunzător colectivul şi individualul. (Tendinţele moştenite faţă de asemenea inadaptabilităţi sunt arătate în planete *retrograde*. Relaţia între tiparul planetar - în special Soarele - şi cele două axe ale harţii natale, indică potenţialităţi viitoare ale adaptării cu succes sau ale nereuşitei).

Adaptarea colectivului la individual, şi viceversa, reprezintă „căsătoria psihologică”. Individul *perse* este doar o structură abstractă, o formulă. El trebuie umplut cu viaţă şi lumină, cu elemente colective, în primul stadiu al procesului de dezvoltare a personalităţii, „viaţa” curge înăuntru (adică energiile generice de natură fiziologică). Întrucât creşterea psiho-mentală începe cu adevărat, iar ego-ul conştient o certifică, „lumina” începe să curgă în structura abstractă a sinelui individual. Prin „lumină” se înţelege esenţa civilizaţiei - în înţelesul spiritual al cuvântului; sinteza darului tuturor adevăraţilor indivizi creativi pentru omenire ca întreg.

În afara acestei „lumini” este construit organismul psiho-mental permanent al fiinţei umane individuale: sinteza şi germenele unui întreg ciclu de dezvoltare a vieţii - „Corpul de Diamant”. Acest corp strict individual (care, în mod prezumtiv, reprezintă ceea ce învăţăturile teozofice numesc „Corpul Cauzal”) este ceea ce noi am numi „suflet”. Imensa majoritate a oamenilor sunt doar *suflete potenţiale*. Structura sau forma există acolo în măsura în care ele funcţionează ca „individuali”; dar, de obicei, este

foarte puţin în această structură; şi am spune că sufletul este doar potenţial. El nu funcţionează ca un „organism”. Nu există vitalitate reală în el. Lumina nu străluceşte pentru că „Circulaţia de Lumină” mistică (conform *Secretului Florii de Aur*) nu *operează*. Încă.

Sufletul începe să funcţioneze ca un organism efectiv doar când monada (Dumnezeul-începutului) - care a devenit, într-un anumit sens, procesul vital (sau personalitatea) - renaşte în interiorul structurii ego-ului conştient individual. Înainte de aceasta există doar amintirea sau reminiscenţa monadei - Arhetipul antic şi primordial „care stă la pândă”, ca să spunem aşa, din cel mai adânc interior sau din cele mai înalte înălţimi - care părea a fi sufletul. Dar se întâmplă astfel numai după ce Monada-începutului renaşte în interiorul Ego-ului ca Sine-al-sfârşitului, pentru ca sufletul să devină un organism efectiv al substanţei psiho-mentale care vibrează cu lumina - aşa cum organismul fiziologic pulsează cu sângele.

Odată petrecut acest proces, ego-ul „se pierde” în Sine. Dar aceasta nu este, evident, o pierdere. Ego-ul era pur şi simplu centrul fazei de diferenţiere individuală - un fel de eşafodaj. Deoarece Şinele asimilează în întregime energiile colective, el devine întregul psihicului. Distincţia dintre inconştient şi conştient încetează (cel puţin în ceea ce priveşte acest ciclu), omul devine total conştient, devine Cel-trezit, Buddha (vorbind la figurat). El nu are nevoie să se abandoneze inconştientului în somn sau chiar în moarte. Corpul se poate dezintegra; dar întrucât individul şi-a construit „corpul nemuritor” alcătuit din substanţă psiho-mentală, el nu îşi va pierde şinele individual - atât *timp cât omenirea trăieşte*. Pentru că, să ne amintim, această substanţă psiho-mentală este alcătuită din esenţa civilizaţiei umane, este alcătuită din „Lumina-Omului-întreg” şi poate să dureze doar atât timp cât Omul întreg durează.

Astfel, Ego-ul simplu-individual devine Şinele individual-plus-colectiv, o expresie focalizată şi un agent al Omului-întreg. Lumina Omului-întreg este tocmai

substanţa fiinţei sale şi poate chiar radia ca o vibraţie particulară în jos şi în afara corpului fizic. Dar această lumină devine diferenţiată în concordanţă cu tipul sinelui individual pe care îl condiţionează şi îl *focalizează*. În mod structural - şi care, în schimb, depinde de monada originară. De aceea vorbeşte ocultismul de „Şapte Raze”: şapte mari grupuri de monade la început (şi Suflete sau Sine după individuaţie), care înseamnă, pentru realitatea spirituală a Omului-întreg, ceea ce culorile înseamnă pentru lumina albă.

Ceea ce trebuie subliniat este că *structura fundamentală* a sinelui individual nu este schimbată, deoarece ego-ul devine Şinele şi individuaţia este atinsă. Ea se umple cu lumină. Apoi, trebuie să realizăm diferenţa dintre, pe de o parte, personalitatea care devine condusă de o „imagine primordială”(sau „zeu”) şi acţionează ca un simplu medium; Şi, pe de altă parte, fiinţa individuată care, ca Sine, devine un *focar individual* pentru Omul-întreg - un agent operativ cu o *sarcină* de executat, subsumată activităţii şi nevoii întregului. Înţelepciunea primei este întotdeauna mai mult sau mai puţin separativă (chiar acolo Unde pare să unifice); înţelepciunea ultimei este o expresie focalizată a înţelepciunii şi civilizaţiei întregului trecut şi prezent al omenirii, *diferenţiată doar pentru o utilizare particulară şi conştientă*. Domeniul conştientului este acela al opiniilor şi al teoriilor. Domeniul inconştientului este acela al instinctelor, al imediatului şi incontrolabilului nesaţ. Domeniul Sinelui este acela al adevărurilor clare în mod conştient, percepute în mod unanim de toţi aceia care sunt pe deplin una cu întregul ultim: oamenii-Germene (în sanskrită *Shista*), care constituie, în suma lor totală, Dumnezeul-sfârşitului; nu o singura entitate, ci o *Gazdă*, unanimă, căreia acum cincisprezece ani i-am dat numele de *Sinantropie*.

(c) Recapitulare

Ajunşi în acest punct, e bine să revedem ce am stabilit până acum; după aceea va fi mai uşor să încheiem acest capitol cu o foarte scurtă schiţă a unora dintre

posibilităţile de extensie şi aplicare a Formulei noastre ciclice. Înainte de toate, am dedus că filosofia timpului, care reprezintă fundalul necesar pentru o vitală şi holistică prezentare a astrologiei, îşi găseşte expresia în mod fundamental în doi factori: momentul şi ciclul. Când, în două capitole precedente am discutat despre esenţa creativă a momentului, sarcina noastră a fost să studiem Ciclul. Am afirmat apoi că, în decursul civilizaţiilor trecute, au fost produse formulele care definesc esenţa şi structura ciclului; şi că asemenea formule, *bazate* cum erau pe caracteristicile punctelor de vedere asupra lumii civilizaţiilor considerate, serveau ca mijloace cvasi-algebrice de integrare a întregii cunoaşteri posedate de acele civilizaţii. Am analizat pe scurt esenţa Ciclului şi am separat cei trei termeni care, în trinitatea lor, constituie totalitatea: *începutul*, *mijlocul*, *sfârşitul* sau Unul-care-este-la-început, procesul de devenire, Sinteza-Germene - asfârşitului.

Am găsit că pot fi determinate trei tipuri fundamentale de viziuni asupra lumii, fiecare dintre ele subliniind una din cele trei componente ale Ciclului şi am studiat pe scurt Formulele ciclice care exprimau concepţia civilizaţiei indiene, cu accentul său devoţional pe monadă sau Unu originar, şi pe aceea a civilizaţiei chineze, cu accentul său etic pe procesul dualist al devenirii care, sub condiţia echilibrării, devine „calea conştientă”, adică *Tao*, *calea* ce duce la realizarea în, şi prin, perfecta Armonie.

Am definit apoi cei trei termeni ai noii Formule ciclice: *individual*, *colectiv şi creativ* precum şi interdependenţa lor în diferitele stadii ale ciclului. Am subliniat in special punctul de vedere care considera Ciclul drept un proces conducând de la „omul mai puţin individualizat” la „Marele Individualizat” prin opera creativului, proces în care se eliberează elemente colective ce sunt integrate într-o sinteză mai largă. Această sinteză este temelia substanţială a „Marelui Individualizat” care, în schimb, proiectează în mod creativ structurile monadice ale viitorilor „mai puţin individualizaţi”.

Aici apare o complicaţie, deoarece creativul *operează* în câteva moduri, în concordanţă cu una sau alta din fazele întregului Ciclu considerat. Astfel, se poate referi la diferiţi factori ulteriori care, la început, nu par a fi analogi. Pentru a aduce materia creativului la o focalizare psihologică, am discutat diferite tipuri de „integrare creativă" prin care este rezolvat conflictul dintre individual şi colectiv. Conceptul de „personalitate", ca bilanţ între tendinţele individuale şi cele colective şi ca întreg creator al fiinţei umane armonizate; conceptul de *kundalini*, ca proces fizio-psihologic prin care sunt integraţi centrii generici sau colectivi ai corpului şi individului sau centrii conştienţi ai sistemului cerebro-spinal; conceptul de „individuaţie", aşa cum a fost prezentat de Jung, ca o serie de asimilări ale conţinuturilor de viaţă inconştiente de către ego-ul conştient... acestea şi multe altele se referă la termenul fundamental: creativul.

În timp ce vorbim de sfârşitul de ciclu ca moment de însumare şi sinteză, trebuie de asemenea să realizăm că acesta reprezintă faza de manifestare maximă a creativului. În alt sens, creativul este factorul care unifică sfârşitul şi începutul tuturor ciclurilor. Şi după cum ciclurile sunt în cadrul ciclurilor, *fiecare moment poate fi considerat ca acel moment creativ când sfârşitul unui ciclu dă naştere începutului unui nou ciclu*. Acesta este Acum-Creativul - trăind în el, omul devine asemenea unui zeu, un agent pentru creativitatea „Marelui Individualizat", care, la limită, este Dumnezeul universal - Totalitatea Supremă a întregului absolut.

Am putea încheia acest capitol adăugând că cei trei termeni ai Formulei ciclice (individual, colectiv, creativ) ca şi cele trei expresii ale Ciclului (început, mijloc, sfârşit) pot fi corelate cu trei tipuri esenţiale de fiinţe umane - şi, de asemenea, cu trei tipuri fundamentale de viziuni asupra Universului şi problemele sale, adică trei tipuri fundamentale de cunoaştere.

Credinciosul tipic se uită înapoi către Unul-care-este-la-început. El tânjeşte după unitate, dar această tânjire ia

forma unui dor după un trecut glorios şi spiritual, după Vârsta de Aur, care este prima perioadă a ciclului, când „primii născuţi” - Strămoşii divini - trăiau scăldaţi în amintirea strălucitoare a lui Unu. Prin veneraţie şi concentrare credinciosul păstrează Imaginea acestui Unu. Astfel, el păstrează vie nu numai amintirea Sursei Originare dar, ca o consecinţă, şi faptul că procesul de viaţa este monist, pentru că este un proces înrădăcinat în Unul.

Omul de ştiinţă şi psihologul (precum şi filosoful de tip bergsonian) studiază procesul şi încearcă, fie să pună ordine în aparenta lui confuzie, fie să ajute omul să meargă în siguranţă de-a lungul procesului Până când e atins capătul - natura pe care ei o presupun prin deducţie generală. Ocultistul, dacă este unul adevărat, reprezintă o combinaţie intre credincios şi omul de ştiinţă. Pentru că el cunoaşte, in diferite grade, realitatea şi forma Unului-de-început sau Monadei şi, totodată, el poate cunoaşte rezultatul procesului ce va avea ca finalitate suma integrată care reuneşte într-o sinteză organică toate roadele întregului proces.

Artistul şi filosoful lucrează şi ei, în moduri diferite, în termenii acestui ideal de finalitate; primul, prin producerea de opere de artă, care sunt simboluri profetice ale sintezei organice a Ultimei Zile; ultimul, prin idei referitoare la scopul şi semnificaţia întregului proces vital.

Credinciosul se contopeşte cu Unu originar - care este „Marele Individualizat”, Creatorul său, Tatăl-Mama sa. Această contopire, când nu este directă, se *realizează* prin intermediul unui învăţător spiritual (*guru*, preot sau hierofant) care se presupune a fi realizat o asemenea identificare cu Unu originar. Omul de ştiinţă, într-un mod pozitiv, analitic şi truditorul obişnuit, într-un mod pasiv, neajutorat, sunt deopotrivă implicaţi în procesul de devenire, ultimul fiind cu adevărat cufundat în el. Cât despre personalitatea creatoare - fie de forme, fie de semnificaţii - ea strânge în sine nevoile şi dorinţele arzătoare ale colectivului şi le împlineşte în mod creator,

cugetând profetic Ia ceea ce va deveni germenele şi arhetipul următoarei faze a ciclului - următoarea „Distribuire”.

(d) Cele trei mari abordări ale cunoaşterii

O *analizai* similară poate fi făcută şi în privinţa celor trei abordări fundamentale ale cunoaşterii. De obicei, asemenea abordări ar fi probabil definite ca religie, ştiinţă şi filosofie. Noi credem totuşi că, în viitor, noua - şi, fără îndoială pentru cei mai mulţi oameni, foarte enigmatica - clasificare ar trebui să fie: abordare *astrologică*, *psihologică şi estetică*.

Abordarea astrologică lucrează cu începutul tuturor lucrurilor şi al ciclurilor. Cea psihologică se referă la studiul procesului vital - aşa numitul „mijloc” al tuturor ciclurilor, lumea schimbării. Abordarea estetică lucrează cu semnificaţia şi sinteza ultimă a tot ce există.

O asemenea nouă clasificare poate fi justificată de faptul că de-a lungul ultimilor treizeci de ani religia, ştiinţa şi filosofia au experimentat adânci şi vitale transformări. Religia, în măsura în care reprezintă o abordare practică a vieţii bazată pe unitate şi identificare cu viaţa lui „Dumnezeu”, ar trebui să se refere la Monadă, la începutul şi principiul tuturor lucrurilor. Ştiinţa, bineînţeles, încearcă să analizeze şi să descopere legile procesului de schimbare a lumii, ale vieţii universale şi ale nenumăratelor sale transformări. Noi susţinem - deşi nu acesta este locul potrivit pentru a încerca să dăm substanţă unei asemenea pretenţii - că ştiinţa va trebui să folosească din ce în ce mai mult metode psihologice, pe măsură ce va găsi că acei atomi şi acele universuri se comportă din ce în ce mai mult ca personalităţi-Psihologia, prin utilizarea metodelor ştiinţifice, este pregătită pentru sarcina de „asimilare” a datelor colective furnizate de ştiinţa modernă. Cât despre filosofie, credem că funcţia sa reală este să dezvăluie semnificaţia ultimă a tuturor lucrurilor şi proceselor şi să conducă la marea sinteză a sfârşitului de ciclu - la înţelepciunea care este suma *totală*., chintesenţa întregii civilizaţii - la Frumos. Pentru

că Frumuseţea este „corpul de semnificaţie” suprem, corpul de glorie şi de perfecţiune. Dar nu vrem să susţinem că astrologia se va transforma într-o „religie a stelelor”. Departe de aceasta! Ce vrem să subliniem este că, în căutarea sa pentru „Cauza primă” (adică pentru Dumnezeul-începutului sau Monada), religia va folosi o metodă şi o bază de gândire cu nimic deosebită de aceea pe care se va fonda o astrologie re-evaluată. Harta natală a umanităţii poate deveni, în final, un fapt cunoscut, iar când ciclurile de precesie ale echinocţiilor şi alte mari cicluri sunt cu adevărat studiate, omul poate fi capabil să zărească simbolul fiinţei sale generice şi al destinului său - Arhetipul Omului. A vedea acest arhetip a fost întotdeauna considerată ca o experienţă a acelui misterios proces numit de adevăraţii ocultişti „iniţiere”. Dar chiar şi iniţierea poate deveni o experienţă a Omului-întreg; astfel, „religia demodată” va deveni în mod evident lipsită de valoare. O *intuiţie simbolică* a realităţii şi a destinului omului, şi, probabil, a întregului nostru sistem solar (cel puţin din punct de vedere uman) poate deveni atunci posibilă. Aceasta ar fi „religia” - şi, în acelaşi timp, cea mai înaltă formă posibilă a astrologiei. Lucrarea noastră este polarizată spre acest ţel îndepărtat. Mai întâi trebuie să învăţăm a cunoaşte simbolul arhetipal al fiecărei fiinţe şi al fiecărui destin omenesc. Apoi, copiii sau strănepoţii noştri vor putea într-o zi să arunce o privire spre Arhetipul Omului întreg - nu în extaz mistic sau prin iniţieri oculte, ci în conştiinţa clară şi individuală a unei minţi pe deplin trezite la realitatea simbolurilor şi la realitatea de a fi una cu Şinele. O minte „limpede precum cristalul”, mintea Personalităţilor deplin individuate, a Oamenilor-Germene.

În încheiere, vom adăuga că dualismul individual-colectiv şi principiul său reconciliant operativ, creativul - poate fi schiţat la rădăcina majorităţii, ba chiar a tuturor problemelor filosofice şi psihologice. Noi susţinem că el ar putea servi ca formulă fundamentală subliniind formulele mai specializate ale tuturor ramurilor cunoaşterii, Şi astfel ar reprezenta cheia de boltă a încercării de integrare

universală. Relaţia dintre individual şi colectiv reprezintă, în mod evident, temelia tuturor ramurilor ştiinţei şi artei organizării sociale - excluzând politica, sociologia, jurisprudenţa şi, am adăuga, economia.

În toate aceste domenii, scopul înseamnă o adaptare satisfăcătoare a individului şi a colectivităţii, a drepturilor şi îndatoririlor individului şi ale Statului. În economie, dualismul fundamental specializat este acela al producţiei şi consumului; dar un factor egal ca importanţă este distribuţia. Consumul este o specie de individuaţie, distribuţia, de colectivare; producţia are rolul creativului. Toate bolile economice derivă din inoportuna importanţă relativă a unuia dintre aceşti factori; în anumite cazuri, cura este în prezent, o criză este într-adevăr cauzata de o supra-stimulare a tuturor celor trei factori şi a operării lor la un nou nivel.

Apariţia maşinilor a cauzat o schimbare profundă în *semnificaţia vitală a producţiei* sau a muncii. Astfel, umanitatea trebuie să se adapteze unui nou concept cu privire la semnificaţia muncii - de la nivelul fiziologic-muscular la cel mental. A înţelege aceasta înseamnă, credem, a înţelege întregul tipar al schimbărilor sociale începând cu secolul XVIII încoace.

Democraţia a pus, fără îndoială, un accent inedit pe factorul individual în societatea umană; dar pentru că îndatorirea creativă şi responsabilitatea individului nu a fost subliniată în mod corespunzător, factorul individual a *dominat* nejustificat în atitudinea „individualismului brut” şi a profitului individual, cu preţul colectivării corespunzătoare (distribuirea de bunuri); astfel, au apărut trusturile şi monopolurile. Ca reacţie împotriva predominanţei individului, vedem în comunism şi fascism accentuarea factorilor colectivi şi generici.

Accentul pus pe creativ se găseşte în acele mişcări dedicate utilizării timpului liber în comunităţile muzicale şi în toate acele activităţi care reconciliază individul şi colectivitatea. Legea modernă este fondată pe un nou concept al relaţiei individului cu colectivitatea, mutând

către colectivitate mult din sentimentul de vinovăţie care aparţinea odată în mod exclusiv individului şi accentuând valoarea creativului - chiar dacă încătuşată.

Aceeaşi schimbare este limpede evidenţiată în studiul istoriei; eroii individuali au pus în umbră tendinţele colective, economia şi semnificaţia acestui sau acelui tip de muncă şi producţie. Pe de altă parte, tendinţele de colectivare ale anilor care au urmat au reacţionat în psihologia maselor prin producerea de biografii, şi de cărţi de popularizare. Studiul culturilor trecute arată o alternanţă între accentul individual şi cel colectiv. Alexandria urmează Atenei, creştinismul, culturii greceşti. Din cel mai general punct de vedere, am putea spune că în vechea Asie, India reprezenta focarul individual; China, pe cel colectiv; Indochina (în special civilizaţia khmerilor), pe *cel* creativ.

Asemenea generalizări sunt, evident, periculoase, dar ele pot aduce omului un simţ al ordinii şi o viziune generală care au o mare valoare din punct de vedere psihologic şi sunt necesare pentru a compensa atitudinea şi mentalitatea omului pierdut în analiza amănunţită a fenomenului, în cadrul tendinţei de schimbare nesfârşită şi, aparent, fără formă. Forma vine numai după perceperea începuturilor de cicluri şi din intuiţia scopului şi a semnificaţiei ultime.

Cel mai fascinant caz de aplicare a principiului relaţiei inerente trinităţii individual-colectiv-creativ este, probabil, acela al noii fizici. Ne referim în special la dualismul undă-particulă, care pare a fi atât esenţa luminii, cât şi a materiei (fotoni şi electroni). Din punctul nostru de vedere, lumina reprezintă creativul. Unitatea luminii, fotonul, acţionează în anumite condiţii asemenea undei, în altele asemenea particulei. Fotonul este unitatea de eliberare a energiei - care se referă evident la creativ.

Aspect destul de interesant, toate filosofiile oculte vorbesc de lumina primordială şi de monadele umane ca scântei în mijlocul acestei Lumini. Tot aşa şi fotonii. „Fohat”, în Tibet, e numele Creatorului universal, a cărui

emanaţie primordială este Lumina.

Atomul este constituit dintr-un nucleu şi din electroni care se învârtesc în jurul lui. La început s-a crezut că nucleul era strict pozitiv şi electronii negativi, însă vechiul dualism *Yang - Yin* lasă drum unei noi interpretări: nucleul reprezintă colectivul, electronul - individualul. Fotonul este creativul, iar cuanta, legea emanaţiei creatoare. Odată eliberată, unitatea de energie se deteriorează în tipuri diferite de raze, exact ca imaginea emanată sau ideea, şi devine un element colectiv asimilat de alte unităţi. Se poate întâmpla ca o asemenea formulare să nu fie corectă şi ca fizica intra-atomică să rămână încă în mare măsură *terra incognito*.. Totuşi, credem că dualismul fundamental pe care îl prezentăm îşi poate găsi locul ca o interpretare filosofică (ultimă) a structurii atomice.

Un alt punct important este că noua fizică pare să ne conducă la ideea că nu e posibilă nicio ştiinţă a individualului, ci doar ştiinţa statistică a grupurilor. Poate ar fi mai bine să spunem, ştiinţa interacţiei individului cu grupul - ceea ce noi numim proces vital. Toată ştiinţa empirică lucrează cu procesul vital, şi numai cu el, iar esenţa acestui proces este constanta adaptare a individualului şi a colectivului. În acest sens, procesul de viaţă lucrează întotdeauna cu „personalităţi” - adică, bilanţuri. Universul nostru este un univers-credit. Moartea reprezintă faliment. Entropia şi „încetarea funcţionării” sunt concepte ale crizei.

Am putea continua să lucrăm cu interpretări filosofice similare, dar spaţiul (preocuparea colectivă) ne interzice această plăcere (individuală). Ca un ultim gând al studiului ce şi-a propus drept obiectiv fundamental stabilirea unei formule a Ciclului, vom face referire la invocaţia arhaică auzită în tot Tibetul: OM MANI PADME HUM. Această «formulă magică” este o formulă a întregului proces vital, aşa după cum I-am schiţat în acest capitol. OM este monada începutului -'^pulsul originar al ciclului. MANI se referă la mintea creativă, la acea «bijuterie” centrală reprezentând principiul creativ.

PADME înseamnă «lotus* şi simbolizează sfârşitul, sinteza, individuaţia, fraternitatea sfârşitului din care emană „mireasma” sau chintesenţa procesului vital

— într-un sens, conştiinţa. HUM este mireasma emanată, retragerea corpului desăvârşit în chintesenţă şi abstract. În total paisprezece, sau de două ori câte şapte litere: şapte fiind numărul procesului de viaţă - care este dublu.

Astfel: OM, *Bijuteria din interiorul Lotusului*, *HUM* Adică: din Unul se iveşte Creativul; şi, prin lucrarea Creativului, colectivul este adus la sinteză; şi din sinteză emană chintesenţa, Ideea, a cărei energie este din nou Unu.

IV. O CHEIE PENTRU SIMBOLISMUL ASTROLOGIC

Dacă vom analiza mai profund domeniul simbolismului astrologie, aşa cum studiem semnificaţia multelor sale elemente, vom descoperi că conceptele prezentate în capitolele precedente ne vor da posibilitatea să interpretăm într-o manieră consecventă, logică şi naturală, succesiunea factorilor astrologiei.

În special, vom descoperi că opoziţia dintre individual şi colectiv reprezintă minunata cheie către înţelegerea esenţială şi practică a elementelor astrologice, care sunt produse, de obicei, în perechi de polarităţi opuse. La început, astrologia poate părea un sistem dualist profund, foarte asemănător cu sistemul chinezesc *Yi Jing*. Dar va fi uşor pentru noi să subliniem faptul că, în spatele acestui dualism evident, există întotdeauna un al treilea termen ce trebuie aflat şi care integrează opoziţiile. Şi acesta este, probabil, cel mai important punct din această reformulare a astrologiei: că el revelează cu consecvenţă o cale spre integrare, un factor de semnificaţie individuală care, folosit în mod creativ, ne poate ajuta să percepem totalitatea oricărui întreg, strălucirea luminii creatoare care singură poate integra opoziţiile, făcându-le astfel semnificative.

(a) Signaturile şi faptele semnificative

„A formula semnificativ” înseamnă a percepe toate

situaţiile sau entităţile pe care cineva le întâlneşte ca semne ale lucrărilor Spiritului. In fiecare dintre cele mai mici detalii ale tiparului-lumii se poate vedea la lucru Totalitatea întregului; se pot simţi toate forţele fundamentale care reprezintă urzeala şi ţesătura oricărui ciclu de viaţă. În orice situaţie, în orice entitate organică operează toate aceste forţe, întocmai cum fiecare moment reprezintă sinteza tuturor momentelor trecute şi sursa tuturor momentelor viitoare. Întregul este activ pretutindeni.

Dar cum să se vadă această acţiune? Cum să se penetreze „vălul iluziei" care acoperă fiecare entitate separată şi pare să facă din ea ceva neasociat cu toate celelalte? Cum să se ajungă la interiorul tiparului, la *aranjamentul particular al elementelor universale*, care este „adevărata fiinţă"?

Ceea ce este implicat aici reprezintă puterea de a lucra cu situaţii sau entităţi vii ca întreguri; o putere la care deja ne-am referit. Este instinct la nivel inconştient. Este intuiţie sau percepţie holistică sau „clarvedere" la nivel conştient (şi nu clarvedere instinctuală obişnuită).

Reprezintă puterea de a vedea la lucru tiparele de viaţă universale, în funcţionarea organismelor şi proceselor particulare.

In fiecare om operează individualul, colectivul şi creativul, dar bineînţeles, în cele mai variate proporţii. Un spectator obişnuit este atras de rezultatul exterior, aparent unic, al combinaţiei. El este incapabil să *analizeze* forţele la lucru, să priceapă semnificaţia combinaţiei lor. Omul este exact domnul cutare sau cutare. „Văzătorul" vede în acest om o concentrare specială a principiilor fundamentale de viaţă şi este capabil să „localizeze" fiecare principiu de viaţă acolo unde aparţine, trasându-i înapoi obârşia prin implicaţii, pricepând imediat suma totală a legăturilor omului cu întregul univers. El vede astfel semnificaţia omului şi, pe lângă aceasta, el vede semnificaţia relaţiei omului cu întregul.

Instinctul oferă toată această cunoaştere animalului

care acţionează în mod corespunzător - dar el nu ştie de ce acţionează. Pentru animal, totul poartă o semnificaţie de viaţă. Este semnul unui fapt fundamental de viaţă. Aceste fapte sunt câteva, dar acolo unde au legătură cu animalul, este „clarvedere”. Fiecare trăsătură specifică a unei situaţii sau persoane este citită ca „signatură” a vieţii care este concentrată în, şi prin, ea.

Alchimiştii medievali au pus un mare accent pe această teorie a signaturilor, urmând astfel vechea tradiţie chineză - dacă nu cumva tradiţia universală a omenirii arhaice. Forma şi trăsăturile specifice ale plantei, pietrei, copacului, animalului etc. erau considerate signatura spiritului care sălăşluieşte în ele. Alchimistul se presupunea a fi un expert grafolog care descifra imediat Signatura; de la Semn se merge direct către viaţă; de la simbol, la realitate.

Semnătura unui om nu este legală dacă nu conţine prenumele *individului* şi numele de familie (colectiv). Ea conţine de obicei şi alte caracteristici sau trăsături care se referă la ritmul individului - adică la factorul *creativ* din el.

Acesta reprezintă, bineînţeles, un simbol amuzant - vor spune mulţi. Adevărat, dar de ce „doar” un simbol? Prin perceperea valorii unor astfel de simboluri, viaţa este formulată semnificativ. Fiecare obiect şi situaţie devin semne ale sumei totale a legăturilor ce asociază obiectul şi situaţia la întregul univers. Atenţia acordată de om unui astfel de obiect *focalizează*, dintr-o dată, în el, întregul proces vital. Drama vieţii universale este *văzută* a fi interpretată pe acea mică scenă, care devine astfel un microcosmos - o imagine a întregului.

Din nou, este acelaşi lucru care apare într-o acţiune cu adevărat instinctuală. Actorul nu este pur şi simplu un animal. Este întreaga specie animală şi, în spatele ei, întreaga fiinţă planetară care acţionează, întregul de viaţă este focalizat într-o acţiune instinctuală: adâncime şi adâncime de semnificaţie - dar fără conştiinţa care *să o vadă pe aceasta ca semnificativă*. Este natural - dar nu semnificativ, până când omul ajunge la stadiul în care

„vede” în ea signatura principiilor eterne şi universale.

După cum vom vedea, o hartă natală astrologică este o adevărată Signatură - şi trebuie citită ca atare. În ea trebuie să se găsească numele individului şi cel al colectivului - plus semnul creativului. Dar nu am ajuns încă aici, la discutarea interpretării hărţii. Există, înainte de a atinge acest punct, o altă signatură de descifrat: signatura Fiinţei Pământului.

Pământul este signatura acelui întreg planetar în care oamenii „trăiesc şi îşi au fiinţa” ca simple celule ale unui vast corp. Toate valorile colective - sau mai degrabă generice - din om, vin de la Pământ. Poate că Pământul este corpul unei entităţi spirituale cosmice, Logosul Planetar (cum îl numesc ocultiştii). Dar din tot ce ştim, Pământul trebuie considerat drept vasta matrice a Omului-întreg. Omenirea se întinde pe tot globul. A înţelege Pământul înseamnă a înţelege umanitatea. Deoarece fiecare fiinţă umană singulară este un reprezentant al omenirii, primul lucru de făcut, înainte de a spera să înţelegem un om particular în termenii raporturilor şi principiilor universale, este să înţelegem Pământul. Pământul ca o signatură. Trebuie să citim fiecare literă a numelor şi să înţelegem toate faptele Pământului. Ele trebuie să ne devină semnificative. Felul cum se mişcă Pământul, poziţiile lui, viteza, raporturile lui cu tot ce mişcă în jurul lui, relaţia lui cu Soarele, din care aparent a provenit. Toate aceste lucruri trebuie să devină signaturi. Astrologia trebuie formulată din toate aceste *fapte semnificative* ale Pământului. Ea nu poate părăsi Pământul pentru că atunci ar părăsi chiar tărâmul faptelor, iar *astrologia lucrează numai cu fapte* - dar fapte care sunt văzute ca signaturi ale vieţii Pământului.

Evident, există multe tipuri de fapte. Astrologul, fiind în mod *originar* un „văzător”, va fi capabil să vadă clar ce fapte au semnificaţie de viaţă, ce fapte sunt pur superficiale. Mai mult, astrologia, fiind doar unul din multele sisteme simbolice ale vieţii, poate opera numai printr-o anumită categorie de fapte. Aceste fapte sunt, în

primul rând, acelea care influenţează sau sunt experimentabile fiinţelor umane de pe suprafaţa globului. Nicio faptă nu este susceptibilă a fi o signatură pentru om dacă omul nu o poate experimenta şi vedea efectiv, direct sau indirect. De exemplu, Uranus şi Neptun nu au avut valoare ca signaturi până când omul nu *le-a văzut*. Dacă există planete în afară de acelea pe care le cunoaştem acum, ele nu au semnificaţie pentru noi atât timp cât ele nu reprezintă fapte care să fie experimentate cu ochiul liber sau cu telescopul. Nimic nu poate fi un simbol dacă nu devine obiectul unei experienţe semnificative.

Acestea fiind înţelese, vom începe să studiem acele fapte ale vieţii Pământului care sunt cele mai semnificative pentru omenire. Aceste fapte - cum sunt anotimpurile, clima etc. — sunt toate rezultatele diferitelor mişcări ale pământului. Aceste mişcări se vor dovedi a fi materialele din care astrologia îşi extrage simbolismul. Fiecare mişcare va fi văzută ca o signatură a unuia dintre cele mai importante principii ale existenţei.

(b) Mişcarea subiectivă şi cea obiectivă

Am repetat de mai multe ori propoziţia: „astrologia este algebra vieţii”. Dar deocamdată nu am subliniat îndeajuns faptul că viaţa *este în mod esenţial mişcare ciclică*. În capitolele precedente vorbeam despre trinitatea timp-spaţiu-lumină, iar în termenul „lumină” includeam toate energiile care, în mod fundamental, constituie „viaţa”. Lumina şi viaţa sunt, din punct de vedere filosofic şi practic, sinonime. În spatele amândurora putem percepe, printr-un proces suplimentar de abstractizare, elementul de mişcare. Mişcarea, spaţiul şi timpul constituie o veche şi fundamentală trinitate metafizică. „Viaţa” este sinteza celor trei. Dar ceea ce numim „viaţă” în mod mai particular este simbolizat prin mişcare. În vechiul simbolism, acestei mişcări care este Viaţa i s-a spus „Marele Suflu”, inspiraţia şi expiraţia lui Brahma, Creatorul. Dar în actualul nostru simbolism astrologie avem de-a face cu un alt fel de dualism al mişcării.

Toate mişcările necesită de fapt spaţiu şi timp. Totuşi,

din punct de vedere filosofic este necesar să distingem două tipuri de mişcări: mişcarea care nu implică deplasarea centrului fiinţei şi mişcarea care implică o astfel de deplasare. Aceste două tipuri sunt uşor de recunoscut, când sunt astfel descrise, aşa cum le găsim exemplificate cel mai evident în comportamentul corpurilor celeste. Fiecare planetă se roteşte în jurul axei sale (primul tip) şi face ocoluri în jurul soarelui (al doilea tip). Aceste două tipuri ne oferă un nou dualism al direcţiei de viaţă şi se potriveşte cel mai logic cu dualismul individual-colectiv.

Primul tip de mişcare poate fi numit „*mişcare în timp*" sau „*mişcare subiectivă*", deoarece nu creează nicio schimbare a direcţiei corpului ca întreg. Este o mişcare în limitele sinelui; astfel, prin extensie, este o mişcare interioară sau subiectivă. Ea simbolizează schimbări interioare precum şi ceea ce Bergson numeşte „timp" sau „durată reală", adică serii de modificări ale stărilor interioare ale conştiinţei. Ea se referă la fiinţa subiectivă, la individ.

Al doilea tip de mişcare, pe de altă parte, este în mod fundamental „*mişcare în spaţii*/ sau „*mişcare obiectivă*", căci aduce cu sine schimbarea de poziţie şi deplasarea centrului fiinţei. Este mişcarea vizibilă şi tangibilă prin spaţiu. Spaţiul, după cum am văzut în capitolul precedent, reprezintă un cadru pentru influenţa reciprocă a relaţiilor părţilor în interiorul unui întreg. El este substratul tuturor relaţiilor, al tuturor schimburilor reciproce. Prin mişcare în spaţiu, prin deplasarea efectivă a propriului centru, omul se pune în relaţie cu ceilalţi, câştigă experienţe concrete şi obiective cu privire la alţii, devine conştient de realitatea întregului colectiv din care el este doar o parte.

Am exemplificat astfel prin intermediul principalelor mişcări ale corpurilor celeste dualismul individual-colectiv. „Algebra noastră de viaţă" va folosi aceste două tipuri de mişcări ca temelie pentru simbolismul său. Rotaţia axială şi revoluţia orbitală vor fi cei doi piloni pe care se va sprijini templul simbolismului astrologie - un templu de o

simplitate doriana, odată ce este înţeles în deplinătatea echilibrului său şi în logica construcţiei sale. Astrologia este un *studiu în mişcare semnificativă*. Ea interpretează simbolic mişcările corpurilor celeste şi le asociază mişcărilor forţelor vitale din interiorul tuturor organismelor şi ciclurilor. Aceste mişcări ale forţei de viaţă sunt reprezentate atât printr-o serie de stări de conştiinţă, cât şi printr-o serie de evenimente organice; prin ceea ce se întâmplă în interiorul individului şi prin evenimentele care au semnificaţie în termenii colectivului.

Baza acestui studiu al mişcării semnificative este, bineînţeles, Pământul. Pământul nu atât ca obiect material, cât mai degrabă ca simbol al omului, cel care interpretează şi simbolizează. Astrologia, aşa cum o prezentăm, este, în mod necesar, „antropocentrică", adică centrată pe om. Este un efort făcut de om de a reduce numeroasele şi agitatele evenimente ale vieţii la o serie complexă de mişcări ordonate şi ciclice. Astrologia, în aspectul ei cel mai profund, este acel efort al omului de a-i conferi Naturii semnificaţia de ordine, de cosmos. Toate ştiinţele, bineînţeles, lucrează pentru acest ţel. Dar astrologia, care probabil le antedatează pe toate, urmăreşte ţelul într-un mod mai general şi mai structural decât orice altă metodă de gândire, pentru că ea nu este o simplă ştiinţă care înregistrează fapte, ci este şi o filosofie care interpretează aceste fapte pe bază de idei - şi deopotrivă, o artă care aplică interpretarea la cazuri individuale.

Fiecare tip de interpretare creativă trebuie să fie centrată în jurul celui care o interpretează. Individul este temelia interpretării creative, în astrologie, aşadar, totul se referă la punctul, în timp şi spaţiu, al observatorului (sau nativului). O hartă natală este universul văzut din punctul, în timp şi spaţiu, al evenimentului-naştere. Nativul a cărui hartă natală e interpretată este văzut în centrul propriului său univers. Faptul naşterii, poziţia sa în spaţiu şi momentul său în timp creează un univers în jurul lui. Fiecare factor de interpretare se roteşte in jurul acestui fapt al naşterii.

Deoarece oamenii trăiesc pe întreaga suprafaţă a Pământului şi nu doar într-un anumit loc, Pământul, ca întreg, trebuie să fie considerat simbolul omului. Ritmurile mişcărilor Pământului vor fi folosite pentru a simboliza ritmurile fiinţei umane *generice*. Pe de altă parte, un om *individual* este născut într-un singur punct particular al suprafeţei Pământului; şi, de aceea, în timp ce omenirea generică nu este afectată de rotaţia axială a Pământului, personalitatea individuală a unui om va fi determinată tocmai de această rotaţie axială. Cu alte cuvinte, nu există zi sau noapte (rezultatele rotaţiei axiale) pentru omenire ca întreg, întrucât este întotdeauna zi pentru o jumătate a omenirii şi noapte pentru cealaltă. Dar există zi şi noapte pentru un om particular care ocupă un loc particular pe suprafaţa globului. Pe de altă parte' raporturile (aspectele) Pământului cu celelalte plante ale sistemului au exact aceeaşi semnificaţie pentru omul colectiv cât şi pentru orice om individual; atâta doar că poziţia omului individual pe suprafaţa globului va *localiza*, aceste aspecte într-un segment al *propriilor sale* ceruri, fie sub sau deasupra orizontului şi, mai precis, în ceea ce astrologia numeşte „case”.

Astfel, toate valorile care au de-a face cu individul şi cu problemele sale de conştiinţă ca individ, vor fi în mod simbolic legate de rotaţia axială a Pământului şi de factorii astrologiei creaţi de aceasta, în principal cercul caselor şi cele două axe ale sale, verticală şi orizontală. Pe de altă parte, valorile colective care aparţin comportamentului uman, cum ar fi fiinţa rasială şi cea generică, se vor referi la revoluţia orbitală anuală a Pământului în jurul Soarelui. Această revoluţie orbitală este cea care schimbă în mod constant relaţia Pământului cu Soarele şi planetele. Întrucât ultimele se rotesc de asemenea în jurul Soarelui, se produce un tipar complex de mişcări planetare şi de relaţii logice. Tocmai pentru a fi capabili să facem diagrama unei asemenea constante schimbări de tipar s-a născut ideea de „zodiac” sau, cel puţin, ar trebui folosită într-o astrologie reformulată ia un nivel abstract şi

simbolic. Zodiacul devine astfel o serie de puncte de referinţă care ne permit să reprezentăm grafic, în mod exact, poziţia tuturor planetelor şi a Soarelui în *relaţie cu mişcarea orbitală a Pământului*. Această mişcare este cea care creează ciclul anului.

Zi şi an - individual şi colectiv

Înţelesul colectiv al ciclului anual va fi mai evident dacă realizăm că, datorită înclinaţiei axei Pământului (care nu este perpendiculară pe orbita Pământului), unghiul de incidenţă al razelor Soarelui *variază* de-a lungul anului, cauzând schimbarea anotimpurilor. Anotimpurile şi clima influenţează fiinţa colectivă şi conştiinţa raselor şi grupurilor umane. Ele afectează creşterea şi dezvoltarea corpurilor şi a tuturor elementelor fiziologice care aparţin domeniului colectiv.

Ciclul anual este, într-adevăr, de mare importanţă în dezvoltarea individului, dar aceasta mai degrabă în termeni de creştere sau de descompunere fiziologică a corpului fizic, decât în termeni de modificări periodice ale forţelor vitale din corp. Energiile vegetale şi animale din om sunt aduse sub influenţa sa - în special primele, deoarece ultimele sunt probabil mai puternic conectate la tendinţele lunare. Marele sistem simpatic, dominat de plexul solar, e puternic influenţat de acest ritm anual, care afectează şi influxul de energii ale „inconştientului colectiv" în conştient.

Ar mai putea fi adăugat faptul că, după cum spune Biblia, o zi a Domnului este ca un an din viaţa omului. Aceasta înseamnă că Domnul (spiritul-Rasă colectiv: Iehova) îşi regăseşte ciclul-unitar al sinelui individual într-un an. Pentru conştiinţa colectivă a Omului - întreg, revoluţia orbitală a Pământului în jurul Soarelui înseamnă o „zi". „Ziua* este întotdeauna unitatea sinelui. Şinele omului colectiv operează printr-o unitate fundamentală: ciclul orbital.

Marele ciclu polar

În afară de acestea, există un alt ciclu fundamental: ciclul precesiei echinocţiilor. Ar trebui mai degrabă numit

„Marele ciclu polar”. Este creat de o mişcare specifică de rotaţie a axei Pământului, care poate fi comparată cu mişcarea unui titirez şcolar. Această mişcare de rotaţie schimbă foarte încet direcţia axelor polare şi, prin urmare, punctele în care ecuatorul Pământului taie planul eclipticii (calea anuală aparentă a Soarelui). Astfel, pe de o parte, Polul Nord indică succesiv o serie de stele, descriind un cerc complet în aproximativ 25868 ani; pe de altă parte, punctul vernal (Echinocţiul de primăvară) se deplasează înapoi printre constelaţii (de aici termenul de „precesia echinocţiilor”) de-a lungul cercului eclipticii.

Însă lucrul important este că axa polară a Pământului indică stea după stea. Steaua Polară se schimbă: acum este Polaris din constelaţia Ursa Mică, dar, în cinci mii de ani, va fi Alfa Cephei. În concordanţă cu faptele astronomic-telurice, polii Nord şi Sud ai Pământului reprezintă intrarea şi respectiv ieşirea energiilor cosmic-magnetice. Interpretând aceasta, tradiţia ezoterică s-a referit întotdeauna la Polul Nord şi la poarta prin care Puterea cosmică curge în Pământ ca simbol al Conştiinţei divine. Din aceasta, s-a stabilit probabil o comparaţie între axa polară a Pământului şi coloana vertebrală a omului, care este „sceptrul puterii” prin care energia spiritului operează în interiorul omului. Polul Nord corespunde apoi cu vârful capului, cu misteriosul centru care, atunci când funcţionează perfect, reprezintă omul desăvârşit înconjurat de un fel de aură.

A spune că acest „sceptru al puterii” Pământului îşi modifică direcţia, înseamnă a spune că însăşi *calitatea* puterii cosmice primită de Pământ se schimbă ciclic, urmând mişcarea de rotaţie a axei Pământului. Acum, punctul interesant este că această rotaţie înseamnă o deplasare a centrului Pământului. Aparţine astfel primei categorii a «mişcării în timp” sau „mişcării subiective”. Dar „subiectul” implicat aici este individul al cărui centru fizic este una cu centrul Pământului, adică cu marele întreg planetar despre care am vorbit. Axa polară, cel Puţin în mod simbolic, reprezintă „EU SUNT”-ul acestui

întreg planetar.

Întrucât se mişcă, ea îşi schimbă relaţia cu stelele de care pare „a fi legată”. Cu alte cuvinte, şinele întregului planetar se modifică, consonând cu diferite tonuri cosmice.

Aceste schimbări ale sinelui planetar constituie realitatea a ceea ce numim „Era Peştilor”, „Era Vărsătorului” etc., prin referire la precesia echinocţiilor - un efect secundar, nu o cauză. Astfel, „ziua” reprezintă ciclul-unitate al omului individual, al cetăţeanului de pe suprafaţa acestui glob, care trebuie să se rotească pentru a avea toate punctele sale iluminate zilnic de soarele de *amiază*, (exceptând regiunile polare). „Anul” este ciclul-unitate al omului colectiv, o mulţime de fiinţe răspândite pe toată suprafaţa globului. „Marele ciclu polar” reprezintă ciclul-unitate al Individului planetar, al cărui centru este acelaşi cu centrul Pământului[23].

Cu acest ultim ciclu avem de-a face cu ceea ce numim Creatorul cosmic. Fiecare „Eră”, cum ar fi Era Peştilor, începe cu o eliberare de puteri cosmice creative, ce devin materialele colectivate pe care oamenii le vor folosi la construirea civilizaţiilor. Prin această consideraţie putem să înţelegem mai bine cele două moduri în care operează această rotaţie a axei Pământului. Schimbarea Stelei Polare înseamnă schimbarea direcţiei

---

23 Următoarea afirmaţie, în mod clar una ştiinţifică, se referă la cauzele precesiei şi rotaţiei polare: „Acest comportament specific al ecuatorului Pământului (precesia) se datorează gravitaţiei Soarelui şi Lunii asupra proeminenţei centurii ecuatoriale a Pământului, combinată cu forţa centrifugă la ecuatorul Pământului. După cum ecuatorul stă înclinat faţă de ecliptică, aceasta atracţie tinde, per total, să-şi întindă inelul proeminent faţă de însuşi planul eclipticii. Dar învârtirea Pământului în jurul axei sale previne aceasta şi efectul rezultant este o foarte lentă mişcare de precesie în unghiuri drepte faţă de direcţia forţei de atracţie, similară cu aceea exemplificată de ataşarea unei mici greutăţi la exteriorul inelului unui giroscop-Trei cauze contribuie la producerea precesiei: dacă Pământul era o sferă perfectă, dacă ecuatorul său era în acelaşi plan cu mersul său în jurul Soarelui (şi cu orbita lunară) sau dacă Pământul nu ar fi avut rotaţie în jurul axei sale, atunci nu ar fi existat precesie.” (Noua astronomie de Davis P. Todd).

corespunzătoare a axei - ceea ce este un lucru. Alt lucru este schimbarea poziţiei zodiacale a echinocţiilor. Prima se referă la axa polară - axa de integrare spirituală; ultima se referă la ecuator - cercul sau centura vitalităţii fiziologice. Acest dualism al axei polare şi al ecuatorului este foarte important şi va fi studiat mai jos.

Aceşti doi factori nu sunt în mod obişnuit clar separaţi şi aceasta poate duce la confuzii cu privire las începutul „Erei Vărsătorului”. Poate însemna că axa polară, în mişcarea sa, a devenit deja conectată cu „noua stea” (sau orice ar putea fi), care simbolizează *impulsul spiritual creativ Bl* noii ere. Şi totuşi, Soarele poate că nu a atins încă, prin mişcarea de precesie a Echinocţiilor, constelaţia Vărsătorului - care s-ar referi la *vitalitatea şi manifestarea fiziologică* a impulsului creativ al noii ere. Cu alte cuvinte, în timp ce impulsul spiritual creativ este deja deasupra noastră, va mai fi nevoie de ceva timp înainte ca forţele vitale care construiesc structurile exterioare ale noii ere să opereze din plin.

Pentru un motiv particular - totuşi, foarte reprezentativ pentru actualul stadiu de dezvoltare a omenirii - am abordat în special aspectul manifestării fiziologice - acela care lucrează cu relaţia ecuatorului cu ecliptica şi am uitat aspectul spiritual creativ - acela care lucrează cu mişcarea axei polare. Ceea ce ar trebui să studiem şi ceea ce va studia viitoarea astrologie ocultă este cercul descris de poli în timpul perioadei de 25868 ani - Marele ciclu polar.

Centre ale mişcării

Până acum am abordat cele trei tipuri fundamentale de mişcare ale Pământului. Încă un punct important trebuie clarificat - faptul că toate mişcările ciclice (singurele considerate în simbolismul vieţii) trebuie să-şi capete semnificaţia din înţelesul atribuit centrului unei astfel de mişcări. Rotaţia zilnică a Pământului are axa polară a Pământului drept „centrul său”. Revoluţia anuală a Pământului este centrată în jurul Soarelui.[24] Cât priveşte

24 Orbita Pământului este eliptică. Soarele este astfel unul dintre

mişcarea de rotaţie a axei Pământului, ea este centrată de fapt în jurul *polului eclipticii*; adică exact perpendiculara la planul orbitei Pământului - o abstracţie, dar una semnificativă.

Linia abstractă care leagă cei doi poli ai Pământului este axa de rotaţie a planetei noastre. Această axă trebuie considerată ca fiind „centrul" ciclului rotaţiei zilnice. Aşa cum am spus, această axă polară simbolizează linia de putere a planetei, exact după cum coloana vertebrală umană reprezintă linia de putere a fiinţei umane. Această „putere" este puterea de a fi un sine individual, un „Eu". Axa polară este linia de manifestare a EU SUNT-ului planetei, considerată ca fiinţă cosmică. Prin această linie curge puterea de a fi un sine individual, într-un sens general, ea se referă la sistemul nervos cerebro-spinal. De aceea, mişcarea ciclică a globului pământesc în jurul acestei axe *trebuie* să se refere la dezvoltarea ciclică a sinelui individual al tuturor fiinţelor vii de pe suprafaţa pământului sau din cadrul globului pământesc şi susceptibile de a fi „indivizi". Trebuie să fie aşa tocmai din cauza principiului „logicii holistice" - logica simbolului - pe care deja am discutat-o în capitolul „Astrologia faţă în faţă cu gândirea modernă".

În simbolismul astrologie, această rotaţie axială a pământului este schiţată prin intermediul cercului sau roţii caselor. Cele douăsprezece case sunt douăsprezece faze ale acestei mişcări zilnice a Pământului. O asemenea mişcare ar trebui considerată ca o „mişcare subiectivă" sau „mişcare în timp"; rezultă că cercul caselor ar trebui înţeles mai specific asemenea cadranului unui ceas. Acest „cadran al caselor" se referă astfel, în mod particular, la o dezvoltare secvenţială - dezvoltarea sinelui individual al omului de-a lungul vieţii sale.

Filosofic vorbind, trebuie să reţinem că necesitatea

---

cele două puncte focale ale elipsei. Se poate atribui o semnificaţie simbolică celuilalt punct focal, chiar dacă nu se găseşte nici o entitate fizică acolo. Dar această chestiune ar fi Prea abstractă pentru prezenta noastră consideraţie.

acestei rotaţii zilnice a Pământului este determinată de faptul că Pământul reprezintă (un vast glob de substanţă solidă şi opacă. Întrucât oamenii trăiesc pe suprafaţa globului, conştiinţa lor cu privire la Univers (sau la viaţă, în general) este restricţionată la jumătate din deplinătatea sa. Acest fapt, interpretat simbolic, este nevoia omului normal de a experimenta, în mod alternativ, o perioadă de manifestare şi una de non-manifestare. In termeni de existenţă zilnică, aceasta înseamnă conştiinţa trează şi somn.

Deoarece Pământul interzice accesul sinelui omului la aproape jumătate din Univers, Pământul trebuie să se rotească pentru a aduce fiecărei creaturi care trăieşte pe suprafaţa sa, în fiecare zi, o viziune completă a lumii. Astfel, în momentul naşterii, roata horoscopului va reprezenta o proiecţie a acestui fapt fundamental al conştiinţei. Jumătatea mai joasă a roţii se va referi la ceea ce este dedesubtul suprafeţei Pământului, iar jumătatea superioară, la ceea ce este deasupra. Axa orizontală a hărţii este, de fapt, orizontul - care împarte lumea vie în două tărâmuri: vizibil şi invizibil; şi prin extensie obiectiv şi subiectiv, exterior şi interior.

Această linie orizontală a hărţii natale revelă astfel faptul unei necesare împărţiri a conştiinţei în două tărâmuri, pentru orice existenţă individuală de pe suprafaţa Pământului. Dar există altceva care trebuie luat în considerare. Personalitatea şi conştiinţa individuală sunt dependente tocmai de experienţele lor de viaţă şi de lumină. Este adevărat că universul este plin de stele ale căror raze penetrează Pământul, dar până când una dintre aceste stele nu a devenit un centru *focalizat* de viaţă şi lumină pentru Pământ - un Soare - nu ar putea exista personalitate sau conştiinţă individuală pe Pământ.

Astfel, ar trebui să fie clar că, în timp ce orizontul şi linia orizontală de pe hartă sunt expresii ale dualismului conştiinţei, trebuie să existe un punct care să indice focalizarea vieţii şi luminii prin Soare, căci viaţa şi lumina reprezintă *susţinerea* necesară a conştiinţei. Acest punct

este, în mod evident, punctul amiezii. Dacă Pământul se roteşte în jurul axei sale nu este numai (din punct de vedere antropocentric) pentru ca în fiecare zi omul să fie conştient de întregul universului; ci şi pentru ca el să poată fi energizat, în fiecare *amiază*, de influxul direct al vieţii şi luminii solare. Întrucât Pământul se roteşte, amiaza soseşte în fiecare punct al globului, care astfel este vitalizat şi iluminat.

Din acest punct de vedere s-ar putea spune că în faptul rotaţiei axiale este implicată imposibilitatea oricărui întreg de a avea toate părţile energizate dintr-o dată de către forţa vitală. De aceea, e nevoie de succesiune sau timp. Un exemplu poate clarifica aceasta. Este nevoie de timp pentru ca sângele să circule de-a lungul corpului, vitalizând toate funcţiile fiziologice şi organele lor. O asemenea analogie între ciclul circulator al sângelui şi rotaţia axială a Pământului nu trebuie să fie luată prea literal; totuşi, ea are o mare semnificaţie. Pentru că, exact după cum, prin intermediul circulaţiei sângelui, forţa vitală este distribuită tuturor părţilor întregului organism, aşa este distribuită zilnic peste întregul Pământ, prin intermediul rotaţiei axiale, forţa vitală care emană de la Soare (simbolul „inimii”).

O să desluşim mai târziu întreaga semnificaţie a cuvântului „distribuită”, acum însă dorim să stabilim semnificaţia fundamentală a celor două axe ale cercului caselor: orizontala, reprezentând dualismul conştiinţei (subiectiv şi obiectiv, eu şi ceilalţi) - şi verticala, al cărei vârf simbolizează punctul de amiază, punctul susţinerii solare; de asemenea, şi punctul în care individul particular se găseşte în cea mai deplină legătură posibilă cu forţele ce vitalizează fiinţa universală simbolizată de Soare.

La orizont, omul se vede pe sine ca o pură fiinţă *particulară*; dar, întrucât se asociază cu Soarele, el absoarbe viaţa şi devine un participant la viaţa *universală*. Orizontul (şi, în special, orizontul estic: ascendentul hărţii natale) defineşte, limitează, particularizează. Meridianul sau zenitul (mijlocul-cerului hărţii natale) vitalizează,

colectivizează, universalizează.

Aceasta ne conduce la studiul celei de-a două mişcări a Pământului - revoluţia sa anuală în jurul Soarelui. Această mişcare dă naştere la ceea ce este numit zodiac. Deoarece fiecare mişcare ciclică ia semnificaţia centrului în jurul căruia apare, se va vedea că zodiacul are aceeaşi semnificaţie fundamentală ca şi Soarele - tot aşa cum cercul caselor are aceeaşi semnificaţie fundamentală cu cea a axei polare a Pământului. Semnificaţia Soarelui poate fi formulată în diferite moduri, în concordanţă cu nivelul de interpretare. Ea trebuie totuşi să se bazeze pe trei factori fundamentali: Soarele este sursa de viaţă şi de lumină pentru om; este tatăl şi mama sistemului solar ca întreg, al cărui centru îl ocupă.

În primul temei, Soarele reprezintă forţa vitală. Reprezintă puterea vitalizatoare, integrantă, care îl face pe om întreg pe fiecare plan de fiinţare, care face să rodească totul şi aduce fiecare organism la un punct de realizare creativă. In al doilea temei, Soarele reprezintă forţa care ţine laolaltă întregul sistem solar. Toate relaţiile inter-plane tare sunt formulate astfel organic şi semnificativ în termenii Soarelui; aşa cum, în alt plan, relaţiile mutuale dintre fraţi şi surori sunt, în mod fundamental, semnificative în termenii originii lor comune - mama şi tatăl. Putem de asemenea spune că, după cum complexul tipar al interdependenţei ce leagă toate glandele şi organele corpului este formulat semnificativ pe baza curentului de sânge, tot astfel şi tiparul complex al relaţiilor planetare este formulat semnificativ pe baza circulaţiei forţei solare sau prin referire la Soare, centrul sistemului şi stăpânul gravitaţiei.

Zodiacul ne oferă deci, întâi de toate, un tablou al desfăşurării ciclice a forţei vitale, atât în natură cât şi în om; apoi furnizează şi un fundal pentru dezvoltarea complexului tipar al relaţiilor inter-planetare şi intra-sistemice. În primul caz, reprezintă fluxul şi refluxul forţei vitale universale de-a lungul unui ciclu anual. În al doilea caz, constituie un sistem de coordonate ce ne permite să

formulăm în fiecare moment configuraţia tuturor elementelor sistemului solar...dar întotdeauna, bineînţeles, *din punctul de vedere al celui care interpretează*, al omului de pe acest Pământ - un punct de importanţă capitală ce va fi dezvoltat în capitolul următor.

În timpurile străvechi, după cum am văzut în primul capitol, zodiacul a reprezentat pur şi simplu un calendar agricol, trasat în mod solemn de preoţii iniţiaţi, la porunca împăratului, sau a regelui, care schiţa schimbările din anotimp. Mişcarea aparentă a Soarelui a fost înregistrată prin verificarea ei pe permanentul tipar de referinţă furnizat de constelaţii. Deoarece calitatea şi intensitatea razelor solare se schimbă de-a lungul anului - şi se părea că aceste schimbări corespundeau conjuncţiilor succesive ale Soarelui cu stelele şi grupurile de stele - astrologii inventivi au crezut, probabil, că stelele înseamnă *ceva* pentru Soare, „ceva" care îl face să-şi modifice calitatea şi intensitatea razelor.

În felul acesta, atunci când Soarele „intra" într-o constelaţie a zodiacului, energiile sale luau ceva din natura constelaţiei. Soarele a ajuns să fie văzut ca o lentilă prin care misterioasa putere a constelaţiilor devenea focalizată. Au fost descrise astfel douăsprezece tipuri de energii cosmice iar forţa vitală solară avea caracteristicile acestora, succesiv, lună după lună.

Pentru mintea modernă, totuşi, este clar că forţa solară în sine nu se schimbă din cauza „influenţei" constelaţiilor, care sunt doar configuraţii vizuale legând stelele ale căror distanţe şi caracteristici sunt deseori atât de variate, încât exclud posibilitatea existenţei unei semnificaţii de grup a *constelaţiei ca atare*. Zodiacul este pur şi simplu un dispozitiv simbolic pentru a defini şi măsura desfăşurarea ciclică a forţei vitale, aşa cum aceasta se răspândeşte de la Soare la Pământ de-a lungul ciclului de revoluţie orbitală. El ajută la trasarea modificărilor ciclice ale relaţiei Soare-Pământ (adică particular-universal, individual-colectiv). Semnificaţia zodiacului este semnificaţia mişcării orbitale. După cum

am mai spus, mişcarea orbitală în sistemul solar reprezintă acel tip de mişcare care solicită deplasarea centrului; mişcare obiectivă, mişcare care implică schimbarea relaţiei în spaţiu. Este mişcarea părţilor în cadrul unui întreg organic. Fiecare întreg este compus din părţi care se mişcă în relaţie una cu alta şi, în cele mai perfecte sisteme (cum ar fi sistemele solare sau atomii), se mişcă pe orbite, în jurul unui centru comun.

Mişcarea orbitală reprezintă astfel mişcarea ritmică a relaţiei, în timp ce rotaţia axială reprezintă ciclul de autodezvoltare. Dezvoltarea relaţiei solicită deplasarea centrului, însă dezvoltarea personalităţii individului solicită un proces de, să spunem, meditaţie sau introspecţie. Comparam, cu puţin timp înainte, rotaţia axială a Pământului cu ciclul circulaţiei sângelui. Circulaţia sângelui nu implică deplasarea în spaţiu a organismului uman ca întreg. Dar toate activităţile unui om, aşa cum trece el prin viaţă, în oraşul său natal, implică deplasarea in spaţiu, pentru că ele se referă la rezolvarea relaţiilor sale cu semenii săi. Aceste relaţii sunt cauza mişcării lui la birou, la club, la casa părinţilor etc.; şi toate aceste deplasări pot fi divizate pe fundalul mai mult sau mai puţin permanent al străzilor şi clădirilor oraşului.

În acelaşi mod revoluţia Pământului în jurul Soarelui se poate spune că este motivată de nevoia de a rezolva variatele relaţii dintre Pământ şi Soare, şi dintre Pământ şi celelalte planete. O astfel de revoluţie poate fi divizată pe fundalul mai mult sau mai puţin permanent al stelelor fixe, schiţate ca şi constelaţii (blocurile şi străzile Universului). Când un astrolog spune că Soarele este în Berbec, el înţelege că relaţia Soare-Pământ poate fi localizată în raport cu anumite puncte ale cerului. Această poziţie îi conferă relaţiei caracteristici mai mult sau mai puţin cunoscute, tot aşa cum, de exemplu, faptul că doi oameni de afaceri se întâlnesc într-un birou şi stabilesc un contract, nu înseamnă că dacă semnarea contractului ar fi avut loc într-o sală de bal, ar fi avut o altă semnificaţie.

Stelele reprezintă astfel puncte de referinţă ce

permit astrologului să dividă curba relaţiei schimbătoare dintre Soare şi Pământ şi a tuturor relaţiilor planetare. În cazul relaţiei Soare-Pământ, anotimpurile pot servi la definirea fazelor relaţiei; dar poziţia Soarelui în legătură cu stelele este un mod mult mai precis de determinare - cu condiţia luării în considerare a fenomenului de precesie al echinocţiilor. Acest fenomen arată nu numai că oamenii se mişcă încoace şi încolo în cadrul oraşului, dar că oraşul însuşi îşi schimbă topografia - de exemplu, un cartier rezidenţial devine un centru de afaceri, o mahala devine un cartier de vile, sau viceversa.

Acest exemplu este, în mod evident, departe de a fi perfect; totuşi, dacă nu este luat prea literal, prezintă ceva din valorile relative ale celor trei tipuri de mişcări ale Pământului pe care le-am studiat. Ne rămâne totuşi, pentru a completa această parte a lucrării, să indicăm natura şi semnificaţia „centrului" mişcării de rotaţie a axei Pământului - cauza „Marelui ciclu polar" sau ciclul de precesie a echinocţiilor.

E necesar să spunem că axa Pământului se mişcă în jurul *axei ideale* a Pământului: linia polilor eclipticii - adică, o perpendiculară la Planul orbitei Pământului. Axele planetelor sunt înclinate pe planul orbitei lor, şi ele trebuie toate să se mişte mai mult sau mai puţin aşa cum o fac axele Pământului. Când vorbim de axele planetare, vorbim de ceva care este de polaritate opusă Soarelui. Soarele este centrul colectiv al sistemului. El asociază toate planetele laolaltă. Puterea Soarelui este simţită în special la ecuator. Planul ecuatorului este planul celei mai mari acţiuni a Soarelui, deci planul de-a lungul căruia forţele de integrare ale Soarelui penetrează Pământul. El reprezintă intensitatea maximă a energiilor de viaţă colectivă. În om, se referă la Marele sistem nervos simpatic dominat de plexul solar, centrul instinctelor rasiale şi, în general, al emoţiilor.

Pe de altă parte, axa polară reprezintă cele mai individuale energii ale vieţii planetare. Astfel, planul ecuatorial şi axa polară simbolizează opoziţiile. S-ar putea

ca motivul semnificativ pentru care planul ecuatorial al Pământului să nu coincidă cu planul orbitei Pământului (ecliptica) este că puterea colectivă a Soarelui să nu poată fi supra-focalizată sau supra-puternică. Dar ca rezultat al acesteia, axa polară nu mai este perpendiculară la planul orbitei şi de aceea ea trebuie (în sens filosofic) să se rotească. Trebuie să se direcţioneze succesiv către diverse stele şi se poate întâmpla ca, făcând astfel, forţele cosmice individualizante, legate de axa polară, să fie întărite şi să devină capabile să echilibreze influenţa colectivă a Soarelui.[25]

Influenţa Soarelui este pentru Pământ asemenea influenţei conştiinţei de sânge şi a sinelui rasial pentru individul care încearcă să funcţioneze ca individ. Este ca iubirea maternă care leagă şi deseori se opune dezvoltării factorilor individuali la copii. Aceasta probabil pentru că Pământul îşi orientează axa de individualizare către stele, aşa cum tânărul individ se orientează către profesori, dincolo de cercul familiei şi de cel al casei sale. Apoi, întrucât nu mai există puterea unică de influenţă a mamei, sosesc succesiv diverşi profesori şi inspiratori care trezesc, fiecare la rândul lui, o anumită calitate sau fază a sinelui individual. Şi aceasta poate fi semnificaţia, în termenii dezvoltării Omului-întreg, a „Marelui ciclu polar”. Rotaţia polară nu implică deplasarea centrului Pământului. Ea este astfel o mişcare subiectivă, dar „subiectivă” în sens planetar.

Înainte de a părăsi această fază fascinantă a

---

25 Unghiul format de planul ecuatorului Pământului şi planul eclipticii nu este constant. El variază în limita a 2 V2 grade, şi ciclul variaţiilor pare să cuprindă aproximativ patruzeci de mii de ani. Aceasta, bineînţeles, înseamnă şi o schimbare în înclinarea axei Pământului, care modifică de asemenea cercul trasat de rotaţia axei menţionate. Există încă şi alte mişcări ciclice ale Pământului şi schimbări ciclice în orbita Pământului. Excentricitatea şi poziţia liniilor absidelor ultimei, permit variaţii ciclice respectiv de aproximativ 250000 şi 21000 de ani. Toate aceste mişcări lente se referă la Fiinţa planetară ca întreg şi la dezvoltarea progresivă a Omului ca tărâm de viaţă.

astrologiei, dorim totuşi să discutăm pe scurt problema diviziunii acestui Ciclu polar. Avem aici un ciclu complet de mişcare al axei Pământului şi se naşte întrebarea: să ne gândim la el ca fiind divizat în douăsprezece secţiuni, ca şi cum ar fi un fel de „zodiac polar” (adică spiritual creativ)? După toate probabilităţile, nu ar trebui împărţit astfel. Mai degrabă ar trebui împărţit în şapte sau şaptezeci de secţiuni. Motivul concret pentru o astfel de segmentare este că există o diviziune naturală a cursului polilor datorită a ceea ce se numeşte „nutaţie”. Nutaţia este o mică şi periodică balansare sau vibraţie a polilor Nord şi Sud ai Pământului, pe măsură ce ei se deplasează în jurul polilor eclipticii. Aceasta se întâmplă datorită schimbărilor periodice ale poziţiei Lunii, care modifică uşor direcţia atracţiei lunare asupra proeminenţei ecuatoriale a Pământului. Aceste schimbări periodice corespund cu acelea ale nodurilor lunare, care încheie un ciclu într-o medie de 18,6 ani. Există astfel aproape 1400 de oscilaţii polare datorită „nutaţiei” în cadrul fiecărui Mare ciclu polar. Cercul mişcării polare nu este o simplă curbă, ci una ondulatorie. Existând, în medie, 1400 de asemenea unde, acest fapt ne poate ajuta să stabilim o segmentare naturală a cercului mişcării polare.

Paisprezece este dublul lui şapte şi ocultiştii se referă, în mod repetat, la şapte raze sau faze de manifestare cosmică; de asemenea şi la şapte rase, sub-rase, familii-rasă şi cicluri planetare similare. Pare atunci logic să propunem o împărţire a Marelui ciclu polar în şapte perioade (şi poate în şapte sub-perioade), pentru a servi ca fundal unor asemenea cicluri septenare, care se referă la diferenţierea creativă a tipurilor sau calităţilor planetare şi generice.

Am împărţi astfel Marele Ciclu Polar în şapte perioade de aproape 3700 de ani fiecare. Fiecare din aceste perioade ar acoperi 200 de „nutaţii” şi 200 de cicluri complete ale nodurilor lunare. Există totuşi o altă alternativă, sugerată de H. P. Blavatsky în *Doctrina secretă*, şi care se referă la Kabbala.

În *Cartea Misterelor* (*Siphra Dizenioutha*)[26], care reprezintă temelia Kabbalei, citim următoarele (secţiunea a V-a):

„31. Copacul care este alinat rezidă în el însuşi. În ramurile sale, păsările (*suflete şi îngeri*) sălăşluiesc şi îşi fac cuiburile. La poalele lui, acele animale care au putere [*personalităţi umane*) caută. umbra.

32. Acesta este copacul care are două cărări pentru aceleaşi sfârşit. Şi are aproximativ şapte coloane (sau palate) şi cele patru splendori se rotesc în jurul lui pe cele patru feţe ale lor.

33. Şarpele care se grăbeşte înainte cu trei sute şaptezeci de paşi. «El dă roată munţilor şi se avântă grăbit peste dealuri», aşa cum este scris (în Biblie). El îşi tine coada în gură, între dinţi. El este străpuns prin fiecare parte”.

Blavatsky comentează ultimul paragraf spunând:

„Când se aminteşte de şarpele cosmic care aleargă cu 370 de paşi, aceasta înseamnă perioadele ciclice ale marelui an tropical de 25.868 de ani, împărţit în calculul ezoteric în 370 de perioade sau cicluri, după cum un an solar este împărţit în 365 de zile.” (*Doctrina secretă*, II, p.531, ediţia a III-a)

„Copacul” la care se face referire mai sus este axa Pământului - cel puţin conform unui anumit nivel de interpretare; ramurile lui sunt curenţii magnetismului planetar care, putem spune, se constituie ca un întreg, se constituie drept „corpul vital” sau „aura” planetei. Cele „şapte coloane sau palate” s-ar referi la cele şapte palate ale Polului, adică la cele şapte diviziuni ale marelui Ciclu polar de rotaţie. „Cele patru splendori” *s-ar putea* referi la cele mai strălucitoare patru stele din cărarea ciclică (Polaris şi Vega; Alfa Cephei şi Alfa Draconis). Polul Nord a indicat şi va indica aceste stele respectiv la aproximativ 2 700 î.Ch. (Alfa Draconis), 2 100 d.Ch. (Polaris), 7 500 d.Ch. (Alfa Cephei), 13 000 d.Ch. (Vega).

---

26 Vezi Zoharul, trad. rom. Ilie Iliescu, Editura Herald, Bucureşti, 2001.

Cât despre „şarpe”, el se referă la marea undă de viaţă planetară, energia ascendentă şi descendentă care trece prin „coloana vertebrală” planetară, „Eu Sunt-ul” planetar: Axa Pământului. El poate fi numit „kundalini planetar”. Este dificil de spus dacă Kabbala încearcă să transmită ideea că ciclul total al mişcării polare (care ar controla, în mod natural, mişcarea în serpentină a lui Kundalini), trebuie să fie împărţit în 370 de perioade de aproximativ 70 de ani fiecare (după cum sugerează Blavatsky), sau, dacă fiecare dintre cele 7 „coloane sau palate” trebuie să fie împărţită în 370 de perioade a câte 10 ani fiecare, în minte se ivesc diferite posibilităţi de împărţire, dar într-un fel numerele 7 (sau 70) şi 370 (sau 3 700) par a fi cele fundamentale.

Punctul important rămâne totuşi că drumul polului, din cauza mişcării secundare a nutaţiei, este de fapt un drum în serpentină, făcând cercuri în jur cu „coada sa în gură* (sau aproape astfel, întrucât polul niciodată nu se întoarce exact în acelaşi loc al sferei celeste, atât de complexă fiind, de fapt, mişcarea). Ar părea atunci logic să avem un număr exact al curbelor mai mici, cel puţin în fiecare mare diviziune a întregului ciclu, care ar da ca rezultat 7 mari ere, fiecare împărţită în 370 de perioade de 10 ani; sau, încă mai bine, 70 şi 700 de sub-perioade de câte 370 şi, respectiv, 37 de ani fiecare. Această divizare în 7, 70 şi 700 de perioade poate fi cheia planetară a „misterului celor 777 de încarnări la care se referă Blavatsky; la fel şi Alice Bailey în *Un tratat despre Focul Cosmic*[27]

---

27 Într-o curioasă şi renumită carte, Un locuitor pe două planete, scrisă, se pare, la dictarea unei entităţi invizibile numită Phylos Tibetanul (aproximativ în 1886), este reprodus un tablou simbolic al „Locului Sfânt”, unde omul poate să stea faţă în faţă cu Christos cel viu (Desăvârşitul EU SUNT). Acesta ar fi, în mod simbolic, „Polul Nord”, „Ţara nemuritoare” a fiecărei fiinţe umane. Figura reprezintă un cerc larg pe care apar şapte stele cu şapte colţuri, în timp ce pe fiecare parte a acestui cerc sunt văzute un rând de stele mai mici descriind o cale ce reprezintă sau, cel puţin sugerează, calea nutaţiei Polului Nord. Tăind cercul în mod diametral se obţine un „sceptru de

.

Rămâne totuşi o mare problemă: cum să se selecteze un început pentru Marele ciclu polar. Două posibilităţi par cele mai atractive, prima posibilitate este de a începe ciclul de îndată ce axa polară a pământului ajunge exact în punctul actualei Stele Polare, Polaris din constelaţia *Ursa Mică*, care ar trebui să aibă loc intre 2 000 şi 2 100 d.Ch. A doua posibilitate este de a începe ciclul de îndată ce axa polară indică cât mai aproape posibil spre marea stea Vega din constelaţia Lyra

Prima soluţie este recomandată din două motive: 1). Polaris este probabil cea mai strălucitoare stea care se află exact pe cercul descris de prelungirea axei Pământului; 2). Credem că ideile ajung să fie întotdeauna acceptate în *preajma momentului* când are loc aspectul la care se referă ideea. Cu alte cuvinte, iminenţa unui eveniment reclamă o interpretare adecvată a acestuia.

A doua soluţie este atractivă în măsura în care Vega a fost întotdeauna considerată ca o stea de semnificaţie specială şi e posibil ca ea să se afle aproape de punctul în care *sistemul solar* se mişcă *ca întreg*.

Fapt semnificativ, totuşi, este că arcul acoperit de mişcarea Polului Nord între Vega şi Polaris este de aproximativ patru ori 51°43', adică spaţiul dintre 4 puncte ale unei stele cu şapte colturi - reprezentând un interval de timp de aproximativ 14800 ani (4x3 700). Am putea nota următoarele date şi corespondenţe nu ca o apreciere definitivă, ci ca o sugestie pentru studiul ulterior:

1. Polaris - Steaua Polară - 23800 î.Ch.
2. Cepheus - constelaţia polară - 20100 Î.Ch.
3. Alfa Cygni - Steaua Polară - 16400 î.Ch.
4. Vega - Steaua Polară - 12700 Î.Ch.
5. Hercules - constelaţia polară - 9000 î.Ch.

---

putere" a cărui înclinare este aproape exact înclinaţia polului pe eliptică. Patru mari simboluri (un ochi, o stea, o frunză şi o carte) sunt văzute În interiorul cercului. Pe cele două pagini ale cărţii deschise sunt date zece cuvinte-cheie (Ordine, Justiţie, Adevăr, Milă, Înţelepciune-Frumuseţe, Dragoste, Fraternitate, Putere, Folos). Întregul tablou este tipic kabbalistic şi foarte sugestiv.

6. Draco - constelaţia polară - 5300 î.Ch.
7. Draco - constelaţia polară - 1600 Î.Ch.
apoi din nou Polaris - Steaua Polară - 2100 d.Ch.

Nu trebuie totuşi uitat faptul că aceste date sunt foarte aproximative şi că alte mişcări polare (cum ar fi ciclul de variaţii în înclinarea axei pământului) introduc modificări ritmice. De asemenea, se poate întâmpla ca, după două mii de ani de observaţii ştiinţifice precise, să putem descoperi factori neaşteptaţi. Dacă, de exemplu, un electron pare a sări din orbită în orbită, întocmai cum face cercuri în jurul nucleului atomului, conform legii cuantice, de ce nu ar putea o planetă să-şi schimbe brusc orbita, să aibă bruşte variaţii de ritm - care s-ar putea supune legilor deocamdată nedescoperite? H. P. Blavatsky se referă la aceasta într-una din scrisorile către Sinnett, unde ea observa că lungimile vieţilor patriarhilor din Biblie erau, în mod simbolic, aceleaşi cu lungimile anului, întrucât aceştia s-au schimbat după lungi perioade de timp. Conform acestui lucru, Pământul ar trebui să se mişte de regulă mai aproape de Soare, şi astfel lungimea anului ar descreşte. Aceasta poate explica perioadele enorme date istoriei planetelor în consemnările brahmanice.

Totuşi punctul important, din punct de vedere simbolic şi filosofic, îl reprezintă pentru noi faptul de a ne gândi la această mişcare polară ca la manifestarea fundamentală a factorului creativ din astrologie, exact după cum ne gândim la rotaţia axială ca la o expresie a factorului individual şi la revoluţia orbitală ca la o expresie a factorului colectiv.

Dar prin termenul „creativ” ne referim aici la creativitatea cosmică, la revărsarea arhetipurilor şi a ideilor primordiale care marchează începutul tuturor noilor cicluri planetare. Vom vedea mai târziu că există un alt factor astrologie care simbolizează de asemenea „creativul”, dar într-un sens mai personal. Acest factor este „Gradul zodiacului” - produsul unei combinaţii şi integrări a rotaţiei axiale (individual) şi a revoluţiei orbitale (colectiv).

Creativul este întotdeauna rezultatul unei sinteze şi a unei integrări de elemente. Astfel, rotaţia axei Pământului reprezintă sinteza factorilor diferiţi care implică, pe de o parte, influenţa gravitaţională a Soarelui şi Lunii asupra centurii ecuatoriale a Pământului (gravitaţia fiind forţa responsabilă pentru revoluţia orbitală şi astfel este asociată colectivului) şi, pe de altă parte, rotaţia axială a Pământului.

V. O CLASIFICARE A PUNCTELOR DE VEDERE ASTROLOGICE

Trei tipuri de astrologie

Studiul anterior referitor la cele trei tipuri de mişcare planetară şi la relativele lor semnificaţii în termenii simbolismului astrologie ne va permite să punem ordine în confuzia care tulbură minţile celor mai mulţi cercetători. Motivul acestei confuzii este faptul că astrologia se află la un punct de cotitură; că este făcută o încercare generală de a o reformula, pe baza valorilor acceptabile pentru mintea modernă, şi că, într-o astfel de încercare, nu a fost stabilită nicio linie de demarcaţie între puncte de vedere care, în mod normal, sunt în conflict.

Fiecare fază a vieţii şi fiecare tip de cunoaştere poate fi abordat din cel puţin trei direcţii fundamentale, punând accentul respectiv pe atitudinea individuală, colectivă şi creativă - ultima fiind din nou susceptibilă de cel puţin o dublă interpretare. Fiecare din aceste atitudini, corespunzătoare tipurilor umane definite (din punct de vedere psihologic şi fiziologic), îşi accentuează propriul său punct de vedere particular şi uită de celelalte sau le neagă valabilitatea. În special când intrăm în domeniul unor astfel de tipuri neortodoxe de cunoaştere cum ar fi astrologia - şi, în general, ocultismul şi filosofia ocultă sau ezoterică - punctele de vedere conflictuale par încă şi mai ireductibile, pentru că există mai puţină experienţă şi evidenţă comună în a transforma ideile în fapte, ipotezele în legi. Este deci necesar, mai ales pentru a se evita haosul, să se recurgă la o clasificare a punctelor de vedere, care va lăsa loc oricărui tip şi va asocia toate eforturile

individuale şi de grup pe baza unui tipar atotcuprinzător, inerent naturii lucrurilor studiate.

Realizarea faptului că astrologia se ocupă în mod esenţial de mişcările corpurilor celeste ne va ajuta să elaborăm o astfel de clasificare. Dacă recunoaştem trei tipuri de mişcare planetară, atunci te putem extinde semnificaţia, pentru a putea caracteriza, pe baza acestor mişcări, trei tipuri fundamentale de abordare a astrologiei. Un tip de astrologie va funcţiona în principal pe baza mişcării axiale şi va accentua factorul individual din om (astrologia natală) sau dintr-o situaţie (astrologia orară). Alt tip va aborda orice element legat de revoluţia orbitală, de Soare şi ecliptică, şi va accentua factorul colectiv în comportamentul omului şi în influenţa care determină acest comportament. Un alt tip - foarte puţin dezvoltat deocamdată - va avea un caracter ocult mai accentuat şi va lucra cu vaşti factori planetari, cu influenţa cosmică (spirituală şi creativă) a stelelor şi a Divinelor Ierarhii - sau cu simboluri percepute în mod ocult, care dezvăluie semnificaţia creativă a fiecărui factor astrologie.

Fiecare tip ar trebui, în mod normal şi logic, să-şi dezvolte propria sa tehnică de interpretare, propria procedură în aplicarea principiilor generale la cazuri particulare, propriile tabele de date; şi să-şi accentueze firesc proprii săi factori fundamentali, chiar până la punctul de a nu recunoaşte practic vreo semnificaţie a factorilor speciali, care sunt strict produsele altor tipuri de accentuări. Într-o astfel de focalizare nu există nimic rău. Totuşi, ar trebui avută destulă înţelegere filosofică şi o viziune largă pentru a înţelege situaţia în întregul ei şi a stabili în beneficiul tuturor relativa semnificaţie a diverselor metode, tehnici, accente sau excluderi teoretice.

Nu putem spera să realizăm aceasta într-o manieră completă şi pe deplin satisfăcătoare, după cum nu putem - prin scurta trecere în revistă a fundalului istoric al astrologiei (Capitolul I) - să înfăţişăm un tablou adecvat al creşterii şi evoluţiei astrologiei în trecut. În acelaşi timp sperăm, totuşi, să fim capabili să transmitem, în cele ce

urmează, idei cuprinzătoare referitoare la principalele caracteristici ale acelor ramuri ale prezentei astrologii care par solide, rodnice şi valabile.

1. ASTROLOGIA INDIVIDULUI

Aceasta include, în special, astrologia fiinţei umane individuale (astrologia natală) şi astrologia situaţiei individuale (astrologia orară). Într-un fel, acesta este cel mai cuprinzător tip, cel puţin în mod potenţial. Ca „astrologie orară", poate fi aplicată oricărui tip de situaţie iar ca „astrologie natală" se poate referi la „naşterea" oricărei entităţi atomice, umane sau cosmice. Dar ceea ce înţelegem prin „astrologia individului" este mai ales un tip de abordare ce accentuează caracteristicile individului şi o interpretare individuală a acestuia. Ea va sublinia valori care sunt asociate mişcării axiale a Pământului.

„Astrologia orară" este un tip de practică astrologică în care astrologul judecă elementele unei situaţii particulare şi dezvoltarea lor probabilă în viitorul apropiat şi, astfel, este capabil să-şi sfătuiască clientul cu privire la cea mai bună soluţie a oricărei probleme implicate în situaţia dată. Înseamnă proiectarea unei hărţi pentru perioada situaţiei aduse în atenţia astrologului. În primul rând, harta este interpretată din punct de vedere al „caselor" (produse de rotaţia *axială* a Pământului), al guvernării planetare şi, mai ales, în conformitate cu o tehnică individuală.

Factorul interpretării individuale este esenţial. Valabilitatea astrologiei orare depinde în întregime de „ecuaţia personală" a astrologului. Ea reprezintă cel mai strict tip individual de astrologie - chiar dacă se supune unor reguli rigide de interpretare.

„Astrologia natală", în cel mai strict sens al termenului, se referă la momentele naşterii individuale. Ea solicită drept premiză obligatorie *precizia* absolută în cunoaşterea momentului „primei respiraţii" - momentul in care fiinţa umană atinge condiţia de individ sau, cel puţin, de existenţă independentă. O astfel de precizie absolută este necesară pentru a stabili, dincolo de orice îndoială,

cadrul caselor - cadrul exact al *personalităţii individuale şi al destinului unic* al nativului. Este adevărat, bineînţeles, că sunt folosiţi factorii colectivi derivaţi din poziţia Soarelui, planetelor, semnelor zodiacale etc.; dar până şi aceştia sunt asociaţi în mod specific dezvoltării unei situaţii individuale: viaţa nativului. Pe lângă aceasta, astrologia natală presupune o largă cunoaştere a mediului colectiv şi a naturii individului studiat (exact după cum astrologia orară presupune o „întrebare" care stabileşte situaţia generală considerată). Fără o astfel de cunoaştere, astrologul nu poate in niciun fel să spună dacă harta natală se referă ia un om sau la un animal, la o creatură abjectă sau la un aristocrat cultivat. De aceea, fără o cunoaştere generală a speciei, rasei sau clasei nativului, astrologia natală poate fi doar foarte vagă şi nu îşi îndeplineşte funcţia, care este *eliberarea şi să creşterea semnificaţiei unui destin individual şi a unei personalităţi unice - sporindu-i astfel individualitatea şi unicitatea*.

De aceea, o astrologie natală adevărată se *bazează* esenţial pe înţelegere psihologică. Ea are de-a face cu interpretarea subiectivă a faptelor obiective. Ea este un sistem de interpretare creativă a vieţii şi un simbolism creator aplicat unei personalităţi individuale. Teoretic, ea subliniază factorii derivaţi din rotaţia Pământului în jurul axei polare, exact după cum ea studiază o fiinţă umană ca un complex de atribute şi de tendinţe centrate mai mult sau mai puţin în jurul axei individuale - „Eu sunt"-ul sau ego-ul, sistemul coloanei vertebrale şi cerebro-spinal al acelei fiinţe omeneşti. Ea este tipul de astrologie pe care îl vom studia în mod special în restul cărţii.

2. ASTROLOGIA COLECTIVULUI

Aceasta este, în general vorbind, „astrologia naturală sau mundană", tipul care a fost asociat cu apariţia activităţilor legate de orice formă de cultivare şi cultură umană. Ea a dat naştere calendarului agricol bazat pe cercetarea modificărilor forţei vitale - în special a influenţelor Soarelui şi Lunii. A devenit mai târziu simbolul unei Legi etice şi spirituale. Ca „naturală", astrologia se

referă la schimbări în anotimpuri, climă, vreme; ca „mundană”, ea lucrează cu apariţia şi căderea statelor Şi naţiilor şi cu determinarea vastelor influenţe ce modelează temperamentele grupurilor şi ale colectivităţilor.

Două puncte sunt remarcabile în evaluarea acestui tip de astrologie: 1). Faptul că ea lucrează cu influenţele efective, cu razele şi curenţi magnetici despre care se spune că emană de la Soare, stele şi Planete, şi care produc schimbări în toate fiinţele pământene. Aceste schimbări sunt la început fiziologice, dar ele reacţionează imediat în psihic - în principal prin emoţii. 2). Faptul că abordarea sa este fundamental obiectivă, ceea ce o face aplicabilă tratamentului „ştiinţific*. Adică ea este larg experimentală, se dezvoltă prin intermediul judecăţilor statistice şi poate fi verificată prin teste obiective de un anumit fel şi prin măsurători. Modul ei de operare nu este fundamental diferit de cel al ştiinţei care lucrează cu forţe telurice, cutremure, vreme şi cu toate schimbările mai mult sau mai puţin ciclice care *afectează toate* speciile biologice de pe Pământ. Ea lucrează cu stările sufleteşti colective ale oamenilor şi naţiunilor, tot aşa cum ştiinţele se ocupă de creşterea seculară a copacilor, rocilor şi continentelor. Ea lucrează cu colectivităţi umane sau cu schimburile psihologice umane din cadrul colectivului.

După cum s-a menţionat deja, cea mai clară manifestare a acestui tip de astrologie este văzută în opera lui T.O. McGrath, în studiile sale de afaceri ciclice în corespondenţă cu ciclurile petei solare (11,2 ani), cu ciclul nodurilor lunare (18,6 ani) şi cu alte două cicluri de 40 de luni, respectiv de 56 de ani. El nu-şi numeşte opera „astrologie”, pentru că lucrează cu poziţiile heliocentrice ale planetelor - care sunt văzute mai mult ca declanşatoare ale transmiterii de operaţiuni solare - şi pentru că, în general, abordarea este pur statistică şi concretă. Soarele, stelele şi planetele reprezintă uriaşi magneţi; mişcările lor eliberează forţe electrice. Sistemul solar ca întreg şi vecinătăţile fiecărei planete în particular sunt văzute ca vaste câmpuri magnetice ce inter-acţionează unul cu altul.

Este o ştiinţă a „electro-dinamicii cosmice”.

Edward Johndro a fost probabil primul care a dezvoltat această abordare până la un punct de mare complexitate. El nu a părăsit în întregime domeniul astrologiei natale. Dar chiar şi atunci când *lucrează* cu activităţi individuale, el accentuează în mod evident, ba chiar aproape exclusiv, rolul factorilor colectivi şi concreţi din individ. De exemplu, poziţia geografică - locul de rezidenţă al persoanei - este de o excepţională importanţă; omul este văzut aproape în totalitate ca un produs al mediului, ca o simplă unitate într-un vast sistem de relaţii planetare şi celeste, un exemplu particular al speciei *homo sapiens*. Un alt kabbalist şi astrolog, Paul Counsil, urmează aceeaşi linie de abordare; şi un mare număr de cercetători din acest domeniu îi dezvoltă gândirea în mod ferm.

Ei se specializează, totuşi, în probleme mundane: în determinarea cutremurelor, a „hărţilor natale” ale oraşelor şi naţiunilor, precum şi în diverse alte probleme ce afectează colectivităţile umane. De obicei, ei se mândresc cu faptul că sunt „ştiinţifici” sau „matematici”; însă ei nu sunt „matematici” în cel mai profund sens al termenului, ci mai degrabă exponenţii unui sistem electro-dinamic extins, care consideră forţa şi influenţa reciprocă a planetelor ca pe ceva foarte real şi concret, chiar dacă acestea sunt formulate mai degrabă în termenii forţelor electrice, decât în cei ai gravitaţiei newtoniene. Ei nu lucrează cu „simboluri” - aşa cum face cel mai recent tip de fizică atomică - ci cu „forţe vitale” care emană de la stele şi Soare.

Într-un astfel de tip de astrologie, Soarele ocupă firesc cea mai importantă poziţie, ca sursă a forţei vitale a întregului sistem. Abordarea este, în mod logic, heliocentrică. Ceea ce se studiază mai întâi sunt emanaţiile solare, iar planetele se comportă, în majoritatea cazurilor, ca reflectoare sau stimulatoare ale descărcărilor solare. În vechea astrologie ptolemeică, Soarele era văzut ca punctul focal al zodiacului, o bandă a cerului de peste douăzeci şi trei de grade în fiecare parte a eclipticii. Zodiacul era

tărâmul Soarelui. Toate planetele par a se mişca în cadrul limitelor sale. Proiectat pe globul pământesc, zodiacul reprezintă centura ecuatorială; de asemenea, tărâmul Soarelui. Astfel, în timp ce „astrologia individului" se referă, în special, la axa polară, „astrologia colectivului" lucrează cu forţele ecuatoriale. În om, aceste forţe acţionează prin marele sistem simpatic şi, în principal, prin plexul solar (şi alţi centri). În *Yoga* hindusă, aceşti centri sunt „lotuşii" sau „*chakras*". Dar cele două sisteme trebuie diferenţiate: a) sistemul care lucrează cu aceşti „lotuşi", care sunt focare de conştiinţă şi fiinţă colectivă; b) sistemele care lucrează cu centrii din coloana vertebrală. Un al treilea sistem de „centri" poate fi, în mod evident, găsit în interiorul capului - oferindu-ne din nou trei termeni fundamentali: *colectiv*, *individual* şi *creativ*.

În noul tip de „astrologie colectivă", problema este mai complexă. Soarele este chiar şi mai mult punctul focal al studiului; dar un zodiac planetar şi unul solar trebuie să fie folosite pentru a face problemele logice şi coerente - definind câmpul magnetic al Pământului care învăluie Pământul şi, respectiv, cel al Soarelui care cuprinde întregul sistem solar. Astrologia ptolemeică continuă să domine astrologia obişnuită din prezent şi este evident că aşa trebuie să fie din cauza considerentelor practice şi a nivelului la care încă trăiesc cele mai multe fiinţe omeneşti - un nivel fiziologic, ecuatorial şi colectiv. Este evident că pentru o rapidă, ieftină şi profesională interpretare astrologică, nu poate fi oferit altceva decât „interpretări ale semnului-Soarelui": plexul solar, emoţional-vital, interpretări ecuatoriale având de-a face cu cele *douăsprezece tipuri fundamentale de instincte rasiale Şi de focalizări colective de energie*. Apoi, foarte puţine persoane cunosc cu exactitate momentul naşterii, ceea ce face imposibilă o interpretare precisă, pe baza factorilor rotaţiei axiale (case, ascendent, părţi etc.). Astfel, factorul strict individual rămâne nesigur; adesea este o simplă Potenţialitate şi poate fi văzut în termenii „tiparului de circumstanţe ale destinului". Astrologia ecuatorial-

colectivă este potrivită persoanelor care duc o viaţa pur colectivă.

Viaţa colectivă, în epoca noastră de dezintegrare rasială şi culturală, înseamnă, în mod obişnuit o viaţa haotică, condusă de ritmul nebunesc al comportamentului urban. Dar, în vremurile antice, ea însemna o creştere terestră armonioasă, nu deosebită de aceea a plantelor şi copacilor. Marele om era floarea şi fructul tribului sau rasei sale, o expresie colectivă adusă la punctul de perfecţiune structurală. Era un om perfect în măsura în care îşi manifesta în mod perfect calităţile colectivităţii sale rasiale. Atunci era văzut ca focalizarea conştientă a unei colectivităţi mai înalte - colectivitatea strămoşilor perfecţi, într-un sens; o vastă Ierarhie Celestă, într-un sens şi mai îndepărtat (deşi de asemenea „ancestral”). Un astfel de om a devenit un Mediator între cer şi Pământ. Ceea ce ne conduce la cel de-al treilea tip de abordare a astrologiei.

3. ASTROLOGIA OCULTA

Astrologia ocultă nu trebuie considerată în întregime separată de cele două tipuri precedente, nu mai mult decât se poate vreodată considera creativul separat de individual şi colectiv. Am văzut că rotaţia polilor este determinată de o combinaţie de factori: în principal, de rotaţia planetei în jurul axei sale şi de presiunea Soarelui (şi a Lunii) asupra proeminenţei centurii ecuatoriale. Această proeminenţă este ea însăşi un rezultat al rotaţiei axiale şi al forţelor centrifuge care o generează. În acelaşi mod, abordarea ocultă a astrologiei este determinată de calitatea abordării individului şi de nivelul instinctelor colective (vitalitatea moştenită) pe care individul le concentrează.

În timpurile arhaice, conştiinţa oamenilor era fundamental centrată la nivel fiziologic. Inteligenţa era atunci instinctul organic făcut conştient, iar apoi, în mod progresiv, despărţit de condiţiile particulare şi dotat cu semnificaţie universală. Acest proces era cu adevărat ceea ce s-a înţeles prin „iniţiere”. Ca rezultat al iniţierii, omul era capabil să-şi proiecteze conştiinţa şi instinctele

universale asupra sferei celeste - Corpul lui Dumnezeu (Macrocosmos şi Macroprosopos în Kabbala). Dar era de asemenea capabil să primească Corpul lui Dumnezeu în propriul său organism fizic.

Cu alte cuvinte, universalul devenea particular în măsura în care particularul devenea universal. Se credea că şi reversul era de asemenea adevărat, pentru că universalul - Dumnezeu şi Ierarhiile celeste de constructori - s-a proiectat El însuşi pe Pământ. În exteriorul acestui Pământ evolua o fiinţă alcătuită după înfăţişarea lumii arhetipale celeste şi a Ierarhiilor sale - după adevărata înfăţişare a lui Dumnezeu Un microcosmos, în potenţialitate totuşi, nicidecum actualizat până la acest prim proces de iniţiere menţionat, potenţiala „înfăţişare a lui Dumnezeu" devenea energizată de voinţa creativă a lui „Eu sunt", latentă în fiecare om, şi apărea ca un fapt spiritual efectiv - aşa numitul corp-Christic.

Pentru a explica în întregime acest dublu proces ar fi nevoie de un volum separat, ceea ce, de fapt, ar însemna foarte puţin dacă nu s-ar experimenta procesul în sine; dar lucrul principal de priceput este că el implica: 1). *o concentrare structurală* a universalului ca un prototip latent în corpul fizic al omului; 2). o *expansiune a conştiinţei* de la conştiinţa ego-ului particular la o conştiinţă *organică* universală. Aceste două procese pot fi numite involuţie şi evoluţie. Involuţia înseamnă aici alcătuirea de către Ierarhiile celeste a unui prototip „astral" în interiorul omului fizic ca formă potenţială divină a omului. Pe de altă parte, evoluţia se referă la expansiunea şi universalizarea conştiinţei omului, prin eforturile propriului său „Eu sunt" individual, până când acest „Eu sunt", asimilând puterea tuturor „virtuţilor" sau Razelor, devine identificat cu Dumnezeu şi un avatar al lui Dumnezeu.

Astrologia ocultă (atunci când este corespunzător înţeleasă) clarifică mult din ceea ce este confuz şi încâlcit în aceste două procese. *Procesul involutiv se referă la domeniul ecuatorial al zodiacului, iar procesul evolutiv la*

axa polară şi la mişcările sale. Până acum nu a existat practic nicăieri vreo menţiune directă a factorilor astrologiei implicaţi în acest proces evolutiv ocult. Singurul lucru menţionat a fost schimbarea *nivelului instinctual al omenirii*, care coincide cu intrarea Soarelui, prin precesia echinocţiilor, în constelaţiile zodiacale. Aceasta este totuşi' doar o jumătate a poveştii, mai degrabă o consecinţă decât o *cauză*.. Să spunem din nou că motivul precesiei echinocţiilor este rotirea axei polare.

Zodiacul, în sistemul ptolemeic, este o centură de foc creator care înconjoară pământul, focul acesta fiind concentrat asupra planetei noastre prin discul Soarelui - Soarele fiind o simplă lentilă prin care întregul zodiac îşi focalizează energia îndoisprezecită asupra Pământului. Ierarhiile zodiacale sunt Ierarhii de constructori - „Cosmocratori", cum mai sunt numite. Împreună ele constituie Puterea cosmică formatoare (*Mahat* în sanskrită). În muzică ele sunt simbolizate de ciclul de 12 cincimi care domină secvenţa „tonalităţii", ciclul de 12 „lyus" ce constituie baza muzicii chineze. Ele reprezintă seria Marilor Strămoşi, Patriarhii Bibliei şi ai cosmogoniei hinduse, cele douăsprezece Porţi ale «Oraşului Sfânt" în interiorul „Corpului christic" al omului etc. Ele se referă la marele sistem simpatic şi la „lotuşii" lui (două Ierarhii pentru fiecare „lotus" ca şi două semne zodiacale guvernate de fiecare planetă, Soare-Lună fiind în mod simbolic o planetă). Ele se referă în special la plexul solar şi la diafragmă: centura ecuatorială unde pasiunile «tropicale" de deasupra (inima) şi de dedesubt (sexul) se *centralizează*. În şi prin zodiac, substanţa-pământ devine Om. Dar de-a lungul căii axei polare („copacul" „Eu-Sunt"-ului), Omul se *polarizează* alternativ la cele şapte mari Raze ale Logosului sau Dumnezeu. El se identifică cu cele şapte Raze şi cu cei şapte Avatari ai Christosului cosmic (sau Vishnu) şi *devine al optulea* Krishna, Christosul uman, Dumnezeul cel viu, Ishvara-în-corp.

Astfel, în timp ce Ierarhiile zodiacale sunt, în simbolistica cosmică, Constructorii corpurilor sau

vehiculelor umane (reprezentate alegoric în Biblie de „Templul din pustie” şi de „Templul lui Solomon”)[28], Stelele Reşedinţei Eterne (Polul Nord) simbolizează învăţătorii şi Avatarii Spirituali care, unul după altul, în concordanţă cu principiul *permutării Razelor*, *apar* şi energizează „Eu sunt”-ul Omului. Ei personifică marile energii oculte ale Dragonului înţelepciunii (constelaţia Draco), al cărui cap arată înspre Vega, a cărui coadă separă Ursa Mare de Ursa Mică şi al cărui corp anterior se curbează în jurul polului eclipticii - Marele Gol. Acesta este „Palatul din centru” al cosmogoniei chineze, *Tien-Ki*, a cărui culoare este purpura.

În privinţa problemei Razelor, pe care ezotericii o tratează cu atâta nepăsare, vom cere îngăduinţa să citǎm din *Doctrina Secretă* unde, aparent, învăţătura apărea în forma sa teozofică modernă:

„Steaua sub care este născută o Entitate umană, spune învăţătura ocultă, va rămâne pentru totdeauna steaua sa, de-a lungul întregului ciclu al încarnărilor sale într-o singură *Manvatara*. *Dar aceasta nu este steaua sa astrologică*. Ultima se referă la *personalitate*, în timp ce prima se referă la INDIVIDUALITATE, „îngerul” acelei stele (sau Dhyani-Buddha) va fi „îngerul” care ghidează sau conduce, ca să spunem aşa, la fiecare nouă renaştere monada, *care este o parte a propriei sale esenţe*, deşi vehiculul său, omul, poate să rămână pentru totdeauna ignorant în privinţa acestui fapt. Adepţii au fiecare un Dhyani-Buddha al lor - „Sufletul lor geamăn” mai bătrân -

---

28 (Cf. Un tratat despre focul cosmic - de Alice Bailey, p.934 şi altele). Cei şapte „Rishi ai Ursei Mari” sunt deseori corelaţi cu cele şapte Raze cosmice şi cu cele şapte Planete „sacre”; merită să notăm că constelaţia Ursa Mare este în exteriorul cercului descris de Polul Nord. Simbolistica acestei constelaţii în jurul şi parţial în interiorul acestui cerc este în ea însăşi un fascinant subiect de studiu. Dintre toate, Draco este probabil cea mai sacră şi misterioasă. Corpul dragonului taie cercul rotaţiei polare aproximativ în locul în care se află Polul Nord în 3102 î.Ch. - începutul marelui ciclu Kali Yuga în cosmogonia hindusă. Aceasta trebuie probabil să fie considerat, dacă nu începutul întregului ciclu polar, cel puţin ca unul dintre principalele sale diviziuni.

şi ei îl cunosc, numindu-l „Tatâl-Suflet” şi „Tatăl-Foc”. Totuşi, abia în ultima şi suprema iniţiere ei ajung să-l cunoască, atunci când stau faţă în faţă cu Imaginea strălucitoare...

Există şapte constructori de grupuri de astfel de Dhyani Chohani şi aceste grupuri vor fi găsite şi recunoscute în orice religie, pentru că ei sunt cele ŞAPTE raze primordiale... Adică cele şapte planete conducătoare, *sferele* unde locuiesc cele şapte spirite sub care este născut fiecare din cele şapte grupuri umane ce sunt ghidate şi influenţate de acestea”. (*Doctrina Secretă*, voi. I, p. 572, prima ediţie)

În cartea *Un tratat despre focul cosmic*, scrisă de Alice Bailey, se pune un mare accent pe abordarea ocultă a astrologiei. Totuşi, subiectul nu este studiat ca un întreg, ci sunt date doar indicii enigmatice cu privire la astfel de stele, cum ar fi Ursa Mare, Sirius, Pleiadele etc. Sperăm că cele de mai sus vor arunca o oarecare lumină asupra domeniului simbolismului, deocamdată neatins.

Un lucru trebuie totuşi adăugat. Pentru ocultist, aceste constelaţii şi stele nu sunt în mod aparent simboluri, ci manifestări ale fiinţelor cosmice care influenţează planeta noastră şi omenirea. Prin aceasta astrologia ocultă este legată de astrologia mundană şi vitalistă - care lucrează cu forţa vitală, cu raze solare şi cosmice şi altele asemenea. În acelaşi timp, *Un tratat despre focul cosmic* este în întregime bazat pe Legea corespondenţei - aşa cum sunt toate lucrările oculte, incluzând Kabbala şi *Doctrina Secretă*. Dar a folosi Legea corespondenţei înseamnă de fapt a folosi simbolismul. Dacă există o „corespondenţă” între macrocosmos şi microcosmos, între părul unui om şi părul Marelui Om din Ceruri (ca în Kabbala) - atunci, fie oricare dintre obiectele „corespondente” poate fi considerat ca un simbol pentru celălalt, fie amândouă sunt la fel de simbolice faţă de o realitate pur subiectivă, neformulată. Astfel „astrologia ocultă” este, de fapt, în special pentru cercetătorii cu înclinaţii filosofice, un sistem simbolic cosmic legând

naturile ecuatorială şi polară din Om cu zonele asociate cerurilor din jurul Pământului.

O altă formă de astrologie ocultă, de data aceasta simbolică într-o manieră dramatică şi efectivă, este cea care a dat naştere seriei de tablouri simbolice (câte unul pentru fiecare grad zodiacal). Vom discuta mai târziu despre acesta. Aici este suficient să spunem că această astrologie calcă pe urmele *Yi-Jing-ului* şi ale întregului ezoterism chinez şi tibetan; şi, înaintea lor, pe urmele a ceea ce s-a numit Revelaţia primordială a omenirii. Am analizat deja această chestiune în capitolul „Procesul ciclic", atunci când am vorbit despre Imaginile şi Arhetipurile primordiale. Toate acestea sunt manifestări ale Creativului cosmic - aşa cum, de altfel, este şi astrologia ocultă, pentru că Cerul însuşi nu e altceva decât una din primele şi cele mai puternice „Imagini primordiale". Şi poate fi considerat ca o creaţie a Unului Individual, pe care unii îl numesc Marele Arhitect al Universului şi alţii îl venerează ca Dumnezeu.

Elemente fundamentale în „astrologia armonică"

După ce am discutat temeiul „logic" al simbolismului astrologie şi după ce am separat cele trei mari abordări ale interpretării astrologice, cele trei tipuri fundamentale de astrologie, vom studia acum simbolismul astrologie legat de „astrologia individului". Vom arăta îndeosebi modul în care elemente de astrologie universal acceptate - cum sunt casele, semnele zodiacale şi planetele - trebuie să fie interpretate într-un tip de astrologie care pune accentul pe valorile psihologice. Am numit deseori un asemenea tip de astrologie, *astrologie armonică*, pentru că furnizează o bază pentru armonizarea şi integrarea psihicului uman. Ea considera harta natală ca pe o *strună-de-viaţă a fiinţei individuale şi a destinului pe care îl simbolizează*; putem spune, de asemenea, că o consideră ca pe adevăratul *Nume* al acestei fiinţe individuale. Ea *realizează* faptul că cei mai mulţi oameni trăiesc doar în anumite părţi ale fiinţei lor, în mod fragmentar şi incomplet. Deplinătatea pe care ei o reprezintă în mod esenţial, ca şi Indivizi compleţi,

este acolo potenţială, arhetipală, dar exprimată sau manifestată pe bucăţi. Această deplinătate este adevărata Coardă a sinelui lor individual; însă numai câteva note ale corzii răsună din când în când, altele nu vibrează niciodată, şi astfel nu există intensitate sau plenitudine în viaţa lor.

A ajuta omul să-şi *realizeze* deplinătatea fiinţei şi să-şi ducă la îndeplinire destinul său - iată care este scopul astrologiei armonice! Harta natală este cheia spre împlinirea unui individ şi a manifestării sale exterioare - destinul său. Este izbânda simfoniei care înseamnă un om viu. Este tiparul arhetipal, formula simbolică, Signatura întregii fiinţe. Este schiţa clădirii reprezentând şinele său perfect - şi care conţine, de asemenea, graficul de timp în concordanţă cu care stadiile operaţiei de construcţie vor continua în secvenţă ordonată - ceea ce noi numim Destinul omului.

Astrologia nu înseamnă doar studiul unui interesant sistem simbolic; ea nu este, în mod fundamental, nicio prezicere a viitorului pentru a satisface curiozitatea personală. Este un studiu practic cu un scop foarte definit - chiar dacă, în mod obişnuit, neînţeles. Un scop vital. Ea reprezintă, cel puţin potenţial, temelia unei noi tehnici de a trăi, a unui nou principiu de conduită (sau, am putea spune, a unei noi *Yoga*) - implicit deja, mai mult sau mai puţin, în tehnica psihologiei analitice (tehnica lui Jung) la care s-a făcut aluzie într-un capitol precedent, când am studiat dualismul idealurilor, caracterizat prin termenii *etic şi estetic*.

Dacă luăm o astfel de atitudine faţă de astrologie, va trebui să ne limităm la domeniul valorilor psihologice. Este adevărat că nu putem cu adevărat separa psihicul de corp. Fiziologia şi psihologia sunt strâns legate una de cealaltă. Cei din vechime ştiau acest lucru, dar au rezolvat corelaţia în termeni de *corpuri mai subtile* (*vital* şi astral, mai ales). Ştiinţa modernă tinde să accepte ideea de „câmp magnetic” şi de „emanaţii electrice” care, atunci când funcţionează perfect, vor îndeplini probabil aceeaşi funcţie

- o funcţie de corelare, ca aceea care a dat valoare conceptelor arhaice sau „oculte”.

În prezent, totuşi, având în vedere dificultatea practică de a aplica astrologia în fiziologie şi medicină, pare mult mai înţelept să concentrăm interpretarea astrologică la nivel psihologic, indicând pur şi simplu posibilitatea corelaţiilor organic-fizice, când acestea par evidente şi de excepţională influenţă asupra dezvoltării psihologice. De aceea, privim fiinţa umană prin harta sa natală mai mult ca pe *o* entitate psihologică. Ea este o fiinţă particulară, unică. Nu există o altă fiinţă *exact ca ea*. Realizăm totuşi că această fiinţă unică este un amestec de elemente care nu se găsesc doar în ea, ci şi într-o mulţime de alte fiinţe - în special în acelea care constituie, în mod colectiv, cadrul său spaţio-temporal, adică mediul său şi strămoşii săi. Această fiinţă unică este o coardă particulară sau o combinaţie de elemente colective.

Prin urmare, ceea ce este individual reprezintă *cadrul structural* in care elementele colective sunt organizate mai mult sau mai puţin adecvat. Este forma sinelui. Substanţa, pe de altă parte, este de natură colectivă. Corpul omului este alcătuit din molecule care sunt părţi ale marii rezerve a acestui Pământ. La fel, psihicul omului poate fi văzut ca fiind alcătuit din elemente psihice - le putem oare numi *psihoni*? — care sunt părţi ale vastului rezervor format din inconştientul colectiv al omenirii ca întreg sau din grupuri definite în cadrul omenirii (rase, triburi, naţii, familii, biserici etc.). Casele unei hărţi natale şi toate elementele care îşi au originea în rotaţia axială a Pământului se referă la factorul individual din om - la structura sinelui său individual. Pe de altă parte, *semnele zodiacului* şi toate elementele avându-şi originea în revoluţia orbitală a Pământului se referă la factorul colectiv, la substanţa fiinţei sale. Vom adăuga aici că *planetele* se referă la energiile generate de constanta relaţie schimbătoare a factorilor colectivi cu cei individuali.

Zodiacul reprezintă domeniul Soarelui şi al

planetelor sale. Este simbolul general al relaţiilor vitale ce pot fi exprimate ca gravitaţie. Gravitaţia este simbolul relaţiei, al atracţiei şi repulsiei dintre membrii unui grup. Este un factor aparţinând, în mod simbolic, categoriei de „ecuatorial”. Pentru că, după cum am *văzut*, termenii „ecuatorial”, „orbital”, „solar” se referă la acelaşi factor fundamental: colectivul. Zodiacul reprezintă astfel un fundal pentru exprimarea diferitelor variaţii orbitale ale planetelor. Este o cale potrivită de întipărire şi înregistrare a relaţiilor reciproce complexe dintre o planetă şi Soare, şi dintre o planetă şi celelalte planete.

Planetele sunt astfel, în termenii poziţiilor lor zodiacale, puncte focale pentru energiile colective. Pe de altă parte, ele reprezintă în termenii poziţiilor caselor lor (adică prin referire la orizont şi meridian), centre de activităţi în cadrul structurii individuale a fiinţei (şi destinului). Întrucât planetele pot fi interpretate conform celor două seturi fundamentale de referinţă (semne şi case), ele reprezintă centrele de forţă şi de activitate ale căror caracter, intensitate şi mod de operare sunt determinate de constantul echilibru schimbător al colectivului cu individualul: adică, personalitatea.

De exemplu, Jupiter în Berbec se referă la un anumit tip de energizare şi activare al tipului de substanţă şi funcţie organică reprezentată de semnul zodiacal Berbec. Jupiter în casa a şaptea indică faptul că orice (din conştiinţa şi din destinul individului) este simbolizat de casa a şaptea va fi afectat de un tip de activitate jupiteriană. Deoarece casa a şaptea se referă la senzaţii şi la relaţii, acestea vor opera conform unui ritm jupiterian expansiv, iar nativul va avea asociaţi şi parteneri care îi vor extinde viziunea şi sfera de acţiune.

Ceea ce numim azi „personalitate” reprezintă o sinteză de tipare de comportament. Este suma totală a tuturor mişcărilor şi emoţiilor exterioare ale fiinţei umane: ritmul total al activităţilor sale vitale - de la modul în care merge şi îşi contractă buzele, la comportamentul lui pe câmpul de luptă sau într-o sală de concert. Reprezintă un

complex de activităţi. Fără activitate nu ar putea exista „personalitate”. Comportamentul personalităţii este un amestec de influenţe moştenite şi de mediu care operează în cadrul unei structuri a sinelui individual - factorul individual. La fel, planetele sunt caracterizate de semnele lor zodiacale după natura lor şi ele *operează*. În moduri particulare în concordanţă cu poziţiile lor din structura caselor. Suma totală a planetelor, incluzând Soarele şi Luna - *tiparul planetar*, cum îl numim - reprezintă astfel personalitatea ca întreg.

Din cele arătate până acum se va deduce, probabil, că tiparul planetar simbolizează cel de-al treilea termen fundamental: creativul. Simbolizează, dar numai în mod potenţial. El înseamnă întâi de toate activitate, dar activitatea nu semnifică neapărat creativitate. Orice om este activ, dar câţi sunt creativi? *Creativitatea este activitatea semnificativă a unei personalităţi relativ individuate*. Elementul de semnificaţie este acolo spre a fi subliniat; şi, după cum vom vedea, acest element trebuie să fie revelat de simbolurile *gradelor care* sunt energizate şi înfăţişate de activitatea planetelor localizate pe acestea. Totuşi planeta nu trebuie să clarifice - şi adesea nici nu o face - semnificaţia simbolică a gradului, în care caz tipul de activitate reprezentat de planetă *nu este creativ*. Personalitatea umană nu a atins încă punctul de relativă individuaţie şi individul nu are încă puterea de a da vieţii şi destinului său o semnificaţie creativă[29].

SECŢIUNEA A DOUA

VI. CADRANUL CASELOR

La început ar fi bine să încercăm să clarificăm un punct care a creat confuzie printre cercetătorii astrologiei. Dacă privim o hartă natală obişnuită, în cel mai simplu stadiu al său, observăm o roată împărţită de douăsprezece spiţe în douăsprezece secţiuni egale din punct de vedere geometric, de câte treizeci de grade de arc. Apoi vedem

29 Nu mai menţionăm rotaţia polilor şi factorii asociaţi acesteia pentru că aceştia se referă la Creativul planetar şi la schimbările generice ce afectează Omul-ca-întreg, nu o personalitate particulară.

că, pe circumferinţă, acolo unde spiţele se termină, sunt scrise semne şi grade zodiacale - dând longitudinea acestor spiţe - adică, poziţia lor ecliptică sau zodiacală.

Atunci, întrebarea care se pune este: „Ce trebuie considerat in mod exact ca fiind o casă?”

După cum am spus, casele se refereau la factorul individual - şi totuşi fiecare hartă are aceleaşi douăsprezece diviziuni angulare, acelaşi cadru principal. Astrologul poate considera chestiunea ca una de mică semnificaţie; dar ea are un aspect filosofic care adânceşte semnificaţia termenului „individual”. Pe scurt, toate fiinţele umane sunt ca nişte variaţiuni pe o singura temă: omul. Structura generică a tuturor indivizilor umani este esenţial aceeaşi. Aceasta înseamnă că, deşi structura caselor reprezintă simbolul sinelui individual, această structură este, din punct de vedere geometric, aceeaşi pentru toţi indivizii.

Ceea ce aduce o relativă unicitate individului este modul în care cadrul împărţit în douăsprezece este corelat cu zodiacul. Şi această corelaţie este indicată de gradele şi semnele zodiacului scrise la începutul (sau cuspida) fiecărei case. Înclinaţia axei Pământului pe planul orbitei Pământului prezintă variaţii mai mari, în funcţie de latitudinea locului de naştere. Ca rezultat, în fiecare casă sunt cuprinse, de regulă, mai mult sau mai puţin de treizeci de grade.

Chiar şi aşa, există evident un număr limitat de posibilităţi şi, de aceea, fiecare individ nu este unic în aşa numitele caracteristici ale casei individuale. Aceasta se referă, din nou, la faptul că există un număr limitat de tipare individuale, dar punctul important este că fiecare tip-tipar operează ca un *factor care individualizează*. Când vorbim de „individ”, nu înţelegem „unicul absolut”; ne referim la ceea ce presupune poziţia şi semnificaţia de unicitate. În mod prezumtiv, ar Putea exista altă entitate exact la fel; dar în case vom vedea mereu ceva ce - în fiecare din aceste „unicităţi” identice - le constrânge către Propria conştiinţă şi *realizare* interioară, către unicul „Eu

sunt”. Şi aceasta este ceea ce contează din punct de vedere psihologic.

(a) Semnificaţia celor douăsprezece case

Considerând acum structura împărţită în douăsprezece a caselor, vom evoca ceea ce a fost scris în ultimul capitol referitor la axele orizontală şi verticală ale hărţii natale - orizontul şi meridianul. Ceea ce este dedesubtul axei orizontale, este făcut invizibil de către Pământ. Orice există dedesubtul Pământului, trebuie să ajungă la noi *prin Pământ*. Este tărâmul interior subiectiv. Ceea ce este deasupra, ajunge la noi *prin aer*. Este tărâmul exterior, obiectiv. Dacă există emanaţii, în primul caz ele ajung la noi prin picioare; în ultimul, în mare măsură prin cap (un important factor ocult). Aceasta explică de ce semnul zodiacal care simbolizează capul, Berbecul, se referă la începutul obiectivării, în timp ce Peştii, simbolizând picioarele, se referă la conştiinţa interioară subiectivă.

Originea semnificaţiilor caselor poate fi înţeleasă în două moduri, în primul, întreaga roată este considerată ca o structură statică care operează complet, dintr-o dată. Cele două axe menţionate mai sus reprezintă structura spaţiului, a spaţiului particular al nou-născutului. Ele formează crucea sa de încarnare. Este viaţa universală împărţită în patru părţi în spaţiu şi care, astfel, ia forma de fiinţă particulară. În, şi prin, acest cadru natura umană colectivă operează într-un mod particular, care caracterizează omul ca fiinţă individuală. Cele două axe împart harta în patru sferturi, numite în mod tradiţional Est-Nord, Nord-Vest, Vest-Sud, şi Sud-Est. Aceasta rezolvă semnificaţia ascendentului, a Imum Coeli (nadirul), a descendentului şi, respectiv, a mijlocului-cerului, căci în astrologie fiecare diviziune a spaţiului sau a timpului poartă semnificaţia punctului său de origine. Astfel, pătrarul de Est-Nord (primele trei case) poartă semnificaţia ascendentului, pătrarul de Sud-Est, pe aceea a mijlocului-cerului etc. Fiecare pătrar este împărţit în trei „case” secundare, pentru că fiecare lucrare a vieţii este

esenţial întreită, incluzând acţiunea, reacţiunea şi rezultatul ambelor (fie conştiinţa, fie dezintegrarea) - de asemenea, şinele, non-sinele şi relaţia lor. Crucea individualităţii particulare generează la om patru moduri fundamentale de viaţă, patru operaţii fundamentale în procesul de existenţă ca individ. Acestea pot fi descrise (folosind terminologia lui C. G. Jung) ca: intuiţie, sentiment, senzaţie, gândire.

Dar casele ar trebui considerate, mai logic, asemenea cadranului unui ceas, ca o simplă proiecţie în spaţiu a unui set de indicatori (sau numerale) care înregistrează o mişcare periodică ce apare în mod real în timp. În acest caz, trebuie să ne imaginăm linia orizontului mişcându-se în sens opus direcţiei acelor ceasului. Cuspidele casei întâi şi casei a şaptea reprezintă poziţia orizontului aşa cum apare el de fapt la momentul primei respiraţii. Linia cuspidelor casei a doua şi casei a opta reprezintă poziţia orizontului *două ore mai târziu*; linia cuspidelor casei a treia şi casei a noua, poziţia orizontului patru ore mai târziu. Fiecare casă reprezintă un interval de două ore. Cuspidele casei dau poziţiile succesive ale ascendentului (jumătatea estică a orizontului) la fiecare două ore - tot aşa cum pe cadranul unui ceas se înşiră punctele pe care limba mică le va indica într-un interval de 12 ore. „Cadranul caselor” astrologice este un cadran de 24 de ore cu numai o singură limbă.

Vom înţelege semnificaţia acestei concepţii atunci când vom studia ciclul de 28 de ani al dezvoltării sinelui individual. Pentru moment însă, va fi mai simplu să considerăm casele ca o segmentare a spaţiului din jurul nou-născutului în douăsprezece secţiuni de 30 de grade, generate de cele două axe fundamentale, orizontul şi meridianul. Accentul trebuie pus aici pe aceste două axe. Cuspidele caselor intermediare pot fi calculate în diferite moduri, dar cu orizontul şi cu meridianul avem doi factori fundamentali ai fiinţei individuale din care derivă elementele secundare. Cele două axe reprezintă atunci ceea ce poate fi numit „cuadratura spaţiului” - crucea

existenţei individuale.

Orizontul este *linia conştientei* Este aşa conform celei mai evidente logici a semnificaţiei simbolice; pentru că ea diferenţiază cele două tipuri fundamentale de conştientă. Deasupra orizontului este tot ce poate fi perceput cu simţurile; dedesubtul orizontului este domeniul acelei conştiente interioare, pe care Jung o numeşte pe drept „intuiţie". Intuiţia este facultatea conştiinţei prin care percepem fapte interioare Senzaţia este conştienta non-sinelui, a altora. Deoarece ascendentul reprezintă punctul-germene al emisferei inferioare, el îşi asumă în mod necesar semnificaţia de *conştientă de sine pură*; descendentul, fiind punctul-germene al emisferei superioare, este simbolul *conştientei faţă de alţii* Astfel, intuiţia şi senzaţia sunt văzute ca doi factori complementari, asociaţi respectiv cu Estul şi Vestul.

Omul devine conştient de propria sa existenţă ca »Eu", printr-un proces interior care înseamnă intuiţie, în timp ce senzaţia este rezultatul unei conştiente a cauzelor exterioare, atribuite impresiilor simţurilor. O senzaţie adevărată nu este o simplă impresie, ci mai degrabă rezultatul combinaţiei unei impresii a simţurilor şi a conştiinţei noastre de sine. O placă fotografică primeşte impresii similare cu cele receptate de retina noastră; dar senzaţiile vizuale care corespund acestor impresii conţin, cu excepţia ultimei, propria noastră capacitate de a reacţiona la stimuli. Toate senzaţiile implică, de aceea, o relaţie între obiect şi subiect. Astfel, senzaţia este pe drept atribuită descendentului care, în mod tradiţional, guvernează problemele legate de relaţie, parteneriat, căsătorie etc.

Prin intuiţie devenim conştienţi de ceea ce suntem în mod esenţial. pe baza acestei conştiente - „Eu sunt asta şi asta" - începem să atribuim judecăţi imediate acelor schimbări pe care le experimentăm în interiorul psihicului nostru. Nu simţim - în mod spontan, instinctiv - ceva pentru, sau împotriva acestor schimbări. Apare astfel un nou mod de operare: *sentimentul* Din senzaţii şi din

corelaţiile lor se naşte un nou proces: *gândirea*. Gândul este rezultatul senzaţiei, exact după cum sentimentul este rezultatul intuiţiei. Ceea ce era abstract ca şi conştientă intuitivă, devine concret ca sentiment. Ceea ce era vag, fugitiv, trecător ca senzaţie, devine fixat, relativ permanent, ca gând. Mai mult decât atât, ceea ce reprezintă o simplă problemă de conştiinţă devine o experienţă concretă, efectivă, având formă şi scop - adică semnificaţie. Sentimentele implică experienţă şi experienţa se manifestă, fie ca sentiment (dacă baza sa este *subiectivă*), fie ca gând (dacă baza este *obiectivă*). A experimenta nu înseamnă în mod simplu a primi o impresie, ori a fi conştient de ceva, ci înseamnă a merge în adâncul lucrului (sau sinelui) şi a stabili semnificaţia acestuia prin sentiment sau prin gândire.

În felul acesta dobândim semnificaţia axei verticale, care se referă la *experienţa concretă*. Conştienta orizontală devine focalizată în punctele verticale ca experienţă concretă. Receptivul devine activ, după cum orizontul devine meridian. Axa orizontală care se referă la conştiinţă este, pentru a folosi un termen al lui Jung, *iraţională*; în timp ce axa verticală este asociată operaţiilor *raţionale* ale sinelui. Conştienta propriului sine sau a altora nu implică un proces raţional - este un fapt direct de viaţă. O impresie nu este raţională în sine. Ea doar *este*. Apoi, noi începem să raţionăm pe baza ei. Dacă este o experienţă interioară, îi atribuim o judecată imediată, ia început prin sentiment, Sentimentul nu este raţional în acelaşi mod în care este gândirea; totuşi, ambele au o valoare ca judecăţi pe baza cărora acţionăm ulterior, ca unii care acordă semnificaţii. Le putem astfel numi raţionale din cauza operaţiei particulare din conştiinţă pe care ele o implică. Trebuie totuşi să subliniem faptul că aceşti termeni sunt folosiţi conform sensului lor strict filosofic, şi nu cum sunt folosiţi în mod obişnuit, în vorbirea curentă.

Dacă dorim apoi să interpretăm, din punct de vedere psihologic, o hartă natală în care găsim Scorpionul ca

ascendent, Taurul ca descendent, Leul în mijlocul cerului şi Vărsătorul în Imum Coeli, vom începe să tragem următoarele concluzii: intuiţia operează pe baza Scorpionului, iar nativul „se va găsi el însuşi" în *mod natural*, prin folosirea metodelor potrivite caracteristicilor Scorpionului. Aceste caracteristici ale Scorpionului îi vor furniza tot ce este mai bun deoarece, pentru el, cea mai naturală cale spre o deplină conştientă reprezintă ceea ce, în mod fundamental, este el. Prin sex, prin controlul energiilor vitale, printr-o eliberare fermă de putere, el va atinge deplina conştientă de sine. Acelaşi tip de raţionament s-ar aplica şi celor patru unghiuri.

Scopul astrologiei armonice este de a conduce oamenii la înţelegerea întregii lor naturi şi fiinţe; realizare, corelare, integrare - şi astfel, sublimare. Este necesar apoi ca ea să permită persoanei a cărei hartă este analizată să facă lucrurile pe care - dacă *instinctul* său nu a fost frustrat de familie şi societate - le-ar fi făcut pur spontan. Semnul (şi gradul) zodiacului la cele patru unghiuri înfăţişează astfel calea naturală de împlinire a activităţii simbolizate şi este cel mai bun mijloc de a funcţiona pe cale intuitivă, prin sentimente sau gânduri, după caz. El reprezintă ceea ce omul, în mod esenţial, *este* - dar, în multe cazuri, ceea ce a fost distrus de existenţa socială şi intelectuală; indică astfel cum să se ajungă, dincolo de trăsăturile superficiale şi dobândite, la calităţile fundamentale care sunt cu adevărat ale fiinţei omeneşti.

Semnele zodiacului ne furnizează un set de douăsprezece caracteristici de viaţă, de calităţi ale fiinţei sau de atitudini faţă de viaţă - după cum dorim să le considerăm. Apărând în personalitatea oricărui individ particular, ele arătă calităţile care trebuie atribuite *congenital* variatelor facultăţi şi moduri de activitate ale persoanei. Ele revelează, ca să folosim un termen oriental, *dharma* acelei persoane. Dharma focului este să ardă, a tigrului să fie feroce, a omului născut cu o natură artistică să creeze etc. A citi unghiurile unei hărţi, înseamnă astfel a citi *dharma* completă a nativului.

Aceasta va fi suplimentată de o interpretare a semnelor pe cuspidele celorlalte case. Casele „succedante” (a doua, a cincia, a opta, a unsprezecea) semnifică reacţia la acţiunea exprimată în casele „angulare” (prima, a cincia, a şaptea, a zecea). Acestea se pot referi fie la o reacţie pozitivă, fie la una negativă. Dacă reacţia este pozitivă, ce este semnificat în casa „angulară” devine *consolidat* şi *focalizat* prin intermediul limitărilor şi contrastelor. Dacă prima casă înseamnă conştienta sinelui, aceasta conştientă devine consolidată de limitările impuse de moştenirea trecută (fiziologică şi psihologică); sau, într-un stadiu ulterior, prin posesiunile de toate felurile. Dar, dacă reacţia este negativă, atunci această moştenire sau aceste posesiuni înăbuşă conştiinţa sinelui, apăsând asupra intuiţiei Eu-lui „spiritual” cu toată inerţia materialismului.

Asemănător, casa a cincia poate să consolideze experienţele şi sentimentele reprezentate de casa a patra, ca de exemplu, căminul (casa a patra); sau, altfel, conţinuturile sale pot însemna pierderi în problemele specifice casei a patra, întrucât plăcerea şi speculaţia pot conduce la pierderea unei case. Prea multă plăcere smintită toceşte sentimentele, însă învăţătura şi exprimarea artistică sporesc şi focalizează aceste sentimente, forţându-le să se confrunte şi să dea formă materialelor implicate (copii sau materiale estetice - casa a cincia). Aceeaşi linie de gândire se aplică la interpretarea casei a opta (consolidarea sau pierderea puterii de relaţie) şi a casei a unsprezecea (consolidarea şi pierderea vieţii profesionale şi publice; prieteni sau speranţe himerice, care îndepărtează de la realitate).

În ce priveşte casele „cadenţe”, ne confruntăm fie cu rezultatul sau pierderea implicată în casele succedante, fie cu activităţile şi expresia modului psihologic de operare (angulare), după ce acesta a fost focalizat (succedante). Astfel, casa a treia simbolizează chestiunile care au de-a face cu activităţile exterioare unei moşteniri fizico-psihologice integrate. Substanţa corpului nostru devine cu adevărat a noastră prin sistemul nervos, care asociază

şinele abstract celulelor rasiale moştenite. Aceste influenţe atavice ale casei a doua se manifestă în casa a treia ca fraţi şi surori, sau, mai degrabă, ca mod al nostru de a ne asocia cu ele. Fiecare tip posibil de legături intime (în propriul corp, sau în cercul familial, sau în zona atinsă de mici călătorii) este caracterizat aici. Pe de altă parte, dacă a doua casă înseamnă pierderea sinelui în natura atavică (sau în posesiunile obţinute în ciclurile ulterioare ale vieţii), atunci casa a treia înseamnă nevroză, *gelozie* familială, invidie şi, probabil, nebunie.

În casa a şasea noi culegem roadele unor servicii făcute celorlalţi, ca o consecinţă a unei case a cincia constructive; sau, altfel, boală, sau obligaţia de a-i servi pe ceilalţi, ca urmare a risipei şi îngăduinţei în probleme ca exprimarea de sine, educaţia de acasă etc. În casa a noua, pierderea senzaţiilor sau puterii de relaţie (moarte, faliment etc.) ne obligă să facem o „lungă excursie” peste graniţa ţării noastre... sau a acestui plan de existenţă. Dar în cazul în care casa relaţiei şi căsătoriei s-a dovedit pozitivă, noua putere pe care o obţinem din consolidarea oportunităţilor ivite din contactele umane, ne permite să ne extindem activităţile, fie prin excursii fizice, fie prin expansiunea mentală a conştiinţei. La descendent găsim indicele puterii noastre de senzaţie. Senzaţiile focalizate şi consolidate prin puterea care curge în sus prin coloana vertebrală (Scorpion-Kundalini) devin în final gânduri abstracte şi consonanţă religioasă cu ideile universale (Săgetător - casa a noua).

Casa a douăsprezecea semnifică, în mod negativ, dispariţia idealurilor şi speranţelor noastre sociale - introspecţia pentru descoperirea semnificaţiei vieţii. Închisoarea viselor şi iluziilor noastre ne ţine prizonieri până când ne manifestăm într-o nouă viziune. Sau ne obligă, în chip nelămurit, să intrăm într-un nou ciclu de sclavie. Sau altfel, ea semnifică capitolul final al unei perioade bine trăite şi de tranziţie către o nouă naştere, la un nivel mai înalt de personalitate, ale cărei temelii vor fi fost munca noastră altruistă pentru societate şi pentru

prietenii noştri, muncă inspirată de idealuri nobile şi generoase.

Diagrama următoare redă grafic afirmaţiile anterior şi îşi dovedeşte folosul prin faptul că face o paralelă între semnificaţiile convenţionale şi cele psihologic-filozofice ale caselor:

O astfel de schiţă a semnificaţiilor caselor nu epuizează totuşi posibilităţile de semnificaţie. Aceste posibilităţi sunt, de fapt, infinite, tot aşa cum posibilităţile aplicaţiilor oricărei formule algebrice complexe sunt, practic, infinite. Cel care înţelege cu adevărat semnificaţia reprezentării

DIAGRAMĂ[30]

CASA	INTERPRETARE TRADIŢIONALĂ	INTERPRETARE FILOSO
I.	Forma corporală; înfăţişare personală şi perspectivă asupra vieţii.	Conştienta de sine; p vedere subiectiv. „Sem Principiul-formei; Destinul pa
II.	Sănătate; posesiuni; câştig sau pierdere.	Substanţa de viaţă fo către sine, materialul trebu salvat. „Pământul”. E Substanţa socială disponibilă

30 Atribuirea casei a patra tatălui şi a casei a zecea mamei, a fost disputată foarte puternic. În timpurile medievale, fiul urma aproape întotdeauna profesia tatălui; de aceea, întrucât profesia este întotdeauna asociată casei a zecea, ideea de tată părea de asemenea legată de casa a zecea, în special din punctul de vedere al fiilor. De asemenea, mulţi astrologi asociază semnele zodiacale caselor astfel: Berbecul corespunde primei casei, Racul casei a patra, Capricornul casei a zecea. Deoarece Racul este „guvernat” de Lună (care simbolizează mama) şi Capricornul de Saturn (care simbolizează tatăl), a părut logic să se asocieze mama casei a patra şi tatăl pasei a zecea. Am fi înclinaţi să credem că aceste co-relaţii sunt interschimbabile, în concordanţă cu nivelul de viaţă la care se situează omul. O co-relaţie cu adevărat fiziologică poate fi schimbată la nivel psihologic. Mama poate domina căminul fizic (casa a patra); dar tatăl poate forma căminul psihologic: sufletul.

		realiza destinul (bunăstare, p Substanţa chimică a corpulu Metabolism.
III.	Fraţi (de comunitate), vecini, călătorii scurte, literatură; josnicie.	Relaţia sinelui pers substanţa fizică, a Semănăt Pământul: Germenele; formator care sintetizează i simţurilor şi care uneşte individual şi elementele mediul.
IV.	Casa şi părinţii; tatăl; sfârşitul vieţii. Afaceri legate de pământ şi proprietăţi.	Concretizarea sinelui; Baza sa de operare. Tatăl, germene poartă tiparul astr corpului.
V.	Urmaşi, copii, creaţii artistice speculaţie, amuzament.	Exteriorizarea sinelui. creativă şi procreativă. Amuza
VI.	Boală; servitori şi subordonaţi. Duşmani personali.	Conflicte care rezu exteriorizarea sinelui. altora, incluzând celulele corp. Boală; relaţia între sclav, angajator şi angajaţi.
VII.	Căsătorie şi parteneriat.	Sensul relaţiei umane p „a da” şi „a lua”; schimb re energii vitale şi de idei.
VIII.	Moarte şi moştenitori.	Distrugerea limitărilor ca rezultat al schimburilo reciproce; lărgirea punct vedere; regenerare şi Ocultism practic şi afaceri h contracte şi rate de cumpărar
IX.	Religie, filosofie; ştiinţă, scrieri, călătorii la distanţă.	Mintea abstractă şi relaţiei în asocieri; internaţionale; adaptare m idei rasiale şi nevoi colective.

X.	Onoare, promovare, faimă poziţie publică; de asemenea, mama.	Concretizarea relaţiilor; operare în societatea umană afaceri de stat. Mama - în concretizate conştiinţa ra sufletul naţional.
XI.	Prieteni; dorinţe şi speranţe. Linguşitori.	Exteriorizarea poziţiei cercul de cunoştinţe şi prie idealuri ale relaţiei umane ş visele şi eforturile Reformator
XII.	Duşmani ascunşi; soartă, închisoare.	Conflict cu forţele ine societăţii; puterea limita nivelului de conştiinţă al ridicarea deasupra aceste eforturi individuale, prin exercitată în mod ocult. F fatalitatea renaşterii într- limitată, fie pentru a r eşecurile, fie pentru sacrifici compasiune. Forţele care şinele la reîncarnare, în karmei; eliberare.

Într-o diagramă a celor douăsprezece operaţii fundamentale ale personalităţii, va observa apariţia de noi sensuri sau semnificaţii, ori de câte ori *analizăm un nou nivel* al sinelui. Roata caselor este o formulă universală.

Oriunde se aplică opoziţiile polare ale sinelui şi non-sinelui, ale conştiinţei şi experienţei, ale abstractului şi concretului - acolo poate fi folosită cel mai eficient roata caselor, pentru a aduce un tipar de ordine aparentei confuzii de fenomene, oricare ar fi ele. Oriunde aglomerarea de elemente substanţiale poate fi considerată o entitate organică, un circuit relativ închis de energii vitale, acolo se aplică roata caselor şi diferenţierea ei împătrită şi îndoisprezecită de *puncte de vedere*. Aceasta deoarece energiile vitale se mişcă într-un circuit închis (acţiune metabolică) şi alcătuiesc colectivitatea celulelor din care aceste energii vitalizează un organism. Fiecare organism este, într-o anumită limită, o entitate individuală.

În măsura în care este o entitate individuală, în el se va ivi un anumit tip de conştientă (a propriului sine şi a altora) şi un anumit tip de experienţă concretă (subiectivă, ca sentimentul sau instinctul; obiectivă, ca grupări de senzaţii sau gânduri dobândite).

Este adevărat că în toate lumile inferioare omului există o foarte mică conştientă de sine - dacă există - şi un foarte mic simţ al ego-ului format ca bază pentru exprimarea de sine individuală. Cu alte cuvinte, subiectivul, tărâmul sinelui de sub orizont, nu este dezvoltat în entitatea individuală separată. Însă un asemenea tărâm e dezvoltat în specia vegetală sau animală ca întreg - constituind ceea ce Bergson numeşte „geniul speciei".

Doar la nivelul uman fiecare specimen este, cel puţin în mod potenţial, un individ complet. „Geniul speciei", adică realitatea arhetipală a OMULUI (ceea ce hinduşii numesc „Manu"), *poate* deveni centru al personalităţii atunci când omul este cu adevărat „individuat". Şi odată cu aceasta, el devine Christos cel viu, Dumnezeul-din-interior.

Cu alte cuvinte, un om încetează a fi o creatură de pe suprafaţa pământului - un animal. El începe să trăiască atât deasupra cât şi dedesubtul orizontului, în mod obiectiv şi subiectiv. Propriul său centru se identifică cu centrul Pământului. El devine astfel o fiinţă planetară - un microcosmos.

De aceea, emisfera inferioară a hărţii natale se referă la formarea şi exprimarea potenţială a Dumnezeului interior. Acolo, în punctul nadirului („Soarele de miazănoapte" al masoneriei), ego-ul conştient al omului se naşte în ieslea „sentimentelor". Apoi, după ce a fost regenerat de încercările pe care le implică relaţiile umane şi existenţa socială, acest ego devine, în final, din ce în ce mai cuprinzător. Centrul fiinţei colective, care este simbolizat de zenit şi de punctul de amiază, este asimilat de ego-ul individual! Acesta, în schimb, oferă hrană pentru o mai adâncă conştientă a propriului sine şi a celorlalţi. În cele din urmă, cele patru „unghiuri" ale hărţii devin

integrate în centrul hărţii - sau, în alt sens, într-o a treia dimensiune, ca vârful unei piramide construite pe aceste patru „unghiuri”. Punctul de integrare sau de individuaţie este ceea ce Jung numeşte: Şinele.

În simbolistica rozacruciană, Şinele este trandafirul care înfloreşte în centrul crucii. Este, de asemenea, focul care se înalţă din rotirea centrului svasticii. Este vârful piramidei egiptene - care era o încăpere de iniţiere.

Dezvoltarea Sinelui individual

Din cele arătate anterior este evident că roata caselor trebuie inerent interpretată mai degrabă pe baza devenirii, decât a vieţii statice. Ea este un tipar temporal; un tipar de dezvoltare care înregistrează în mod fundamental un *proces*. *Şi* acest proces reprezintă marele proces psihologic de individuaţie: „Marea Operă” alchimică - „construcţia Templului” din Biblie. Omul - Arhetipul universal sau „Mânu” - este crucificat în entitatea fiziologică (animalul uman perfectibil) şi după *trei zile* se iveşte asemenea lui Christos - „Individul” uman care a devenit perfect.

Simbolismul acestor „trei zile” este susceptibil de infinite aplicaţii - asemenea simbolismului celor „şapte zile” ale creaţiei. Ultimul se referă la construirea entităţii fiziologice; într-un sens mai larg, la acela al fiinţei Planetare (de unde şi împărţirea în şapte a Marelui ciclu polar). Primul se referă la construirea „individului” uman ca fiinţa psiho-mentală. Din punct de vedere astrologie, putem utiliza roata caselor Pentru a schiţa această construcţie a individului uman. Vom vedea că fiecare „zi” înseamnă in realitate un ciclu de 28 de ani. Astfel, întregul Proces va dura teoretic 84 de ani - ceea ce reprezintă ciclul de revoluţie al lui Uranus în jurul Soarelui, un fapt semnificativ, care va primi o semnificaţie sporită de îndată ce studiem simbolul lui Uranus.

Cele două procese (fiziologic şi psiho-mental sau generic şi individual) sunt strâns legate; şi aceasta reiese cu atât mai evident, atunci când se studiază „din punct de vedere kabbalistic” numărul 7. Dacă se adună toate cifrele

care preced acest număr (procesul de adunare kabbalistică se obţine numărul 28, pentru că 1+2+3+4+5+6+7=28. Dar dacă procesul de adunare se face pentru fiecare număr pană la 7, avem ca sumă totală numărul 84. Adică obţinem următoarea diagramă:

1	care dă în mod kabbalistic	1
2	„	1+2=3
3	„	1+2+3=6
4	„	1+2+3+4=10
5	„	1+2+3+4+5=15
6	„	1+2+3+4+5+6=21
7	„	1+2+3+4+5+6+7=28
28		84

Semnificaţia „adunării kabbalistice* poate fi intuită, probabil, printr-o ilustrare geometrică a procesului, care, în acest caz, are o semnificaţie particulară.

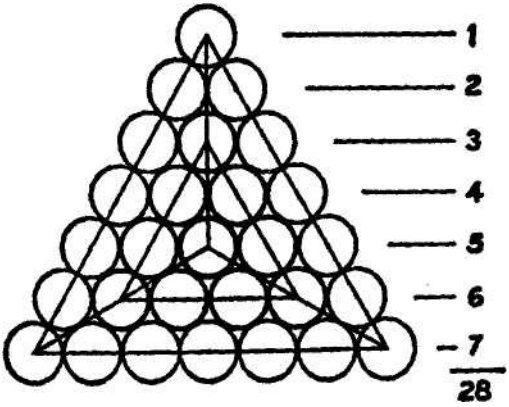

Din analiza figurii alcătuite din 28 de cercuri egale şi tangente, devine cât se poate de clar că numărul 28 se referă la *trei domenii de existenţă*. Domeniul exterior este marcat de 18 cercuri exterioare; domeniul din mijloc de 9 cercuri de mijloc; şi domeniul interior de un cerc central.

Singurul număr anterior care oferă o figură simetrică centrată în jurul unui cerc este 4; din punct de vedere kabbalistic este egal cu 10. Numărul 10 se referă la cosmic; dar numărul 28 este numărul *Omului tripartit* Omul ca spirit, suflet şi corp. Spiritul este 1; sufletul este

4; corpul este 7. De aceea numărul individului perfectibil este 28. Dar procesul de *realizare* deplină a individuaţiei solicită ca fiecare factor component (sau număr) să fie de asemenea dezvoltat pe deplin; şi astfel durata sa este de 84 ani. Prin dezvoltarea doar a numerelor fundamentale (1, 4 şi 7), avem un total de 39; adică 1+10+28. La vârsta de 39 ani, omul atinge o stare de semnificaţie particulară în dezvoltarea sa spirituală - al 40-lea an fiind de asemenea anul-germene al decadei 40-50, care reprezintă a cincia decadă. Omul este, de asemenea, simbolizat ca o stea cu cinci colţuri. A cincia secţiune a stelei este capul - organul creativului. În timpul acestei a cincia decade, omul îşi găseşte lucrarea sa de destin. Într-adevăr, în acest sens, „viaţa începe la 40 de ani!”[31].

După această scurtă călătorie pe tărâmul numeric, sau a simbolismului kabbalistic, ne întoarcem la *analiza*, astrologică a ciclului de 28 ani. Un asemenea ciclu reprezintă una din „zilele” despre care vorbea Isus, atunci când spunea: „Distruge acest templu şi Eu îl voi ridica din nou în trei zile”. Fiecare zi reprezintă, nu un ciclu de rotaţie luat în mod literal al Pământului în jurul axei sale, ci un ciclu de rotaţie al sinelui individual al omului în jurul

---

31 Formula implicată în aceste paragrafe poate fi folosită pentru a determina semnificaţia arhetipală a tuturor momentelor hotărâtoare din ciclul vieţii umane, dar e necesar ca ea să fie aplicată cu atenţie şi înţelegere. Putem oferi mai multe exemple pentru a clarifica problema. Dacă luăm în consideraţie 15 cercuri aranjate în modul descris mai sus, vedem că ele constituie două serii - un triunghi exterior de 12 cercuri şi un triunghi interior de 3 cercuri; numărul 15 este „suma kabbalistică” a lui 5; dar dacă această sumă este pe deplin dezvoltată, urmând procedura de mai sus, ea dă numărul 35. Numărul 35 reprezintă punctul de viaţă care aduce în mod simbolic Căsătoria cerului şi a Pământului. Este dezvoltarea numărului 5 - numărul Marelui Iniţiator. Figura de 15 cercuri este simetrică, dar conţine numai două serii: cercul spiritual interior încă lipseşte. Acest cerc interior va apărea în figura dezvoltată din numărul 6, adunând anii 22 şi 56 (cf. coloanelor din stânga şi din dreapta figurii). Aceştia sunt anii de trezire spirituală. Însă figurii îi lipseşte temelia, cu numai 22 de cercuri, ea va dobândi această temelie şi va deveni simetrică, cu 28 de cercuri - numărul deplin al individuaţiei).

axei sale, adevăratul său „EU SUNT” adumbrit de Steaua Polară spirituală - monada, sau „Tatăl din Ceruri” veghind la fiecare fiinţă umană.

Acest ciclu de 28 ani poate fi împărţit pe harta natală. Cu alte cuvinte, harta natală nu trebuie folosită doar ca un tipar-spaţial ce dezvăluie schiţa unui sine care şi-a încheiat ciclul; secvenţa în timp a operaţiunilor construcţiei poate fi, de asemenea, descoperită pornind de la ascendent, începutul construcţiei, şi continuând, de-a lungul circumferinţei hărţii, într-o mişcare inversă acelor ceasului. Când se atinge din nou ascendentul, primul ciclu de 28 de ani este încheiat şi începe cel de-al doilea, care se încheie în cel de-al 56-lea an; urmează al treilea ciclu de 28 de ani, ajungând la sfârşit la vârsta de 84 ani, care marchează terminarea teoretică şi simbolică a *templului interior* al omului. Acesta reprezintă sfârşitul procesului de individuaţie.

Totuşi, templul poate să nu fie niciodată terminat şi, în aproape fiecare caz din prezent, el *nu este* terminat. La fel, indiferent dacă este realizată sau nu, curba dezvoltării este acolo, ca potenţialitate, împreună cu *schiţele*, Marele Arhitect (Dumnezeul care sălăşluieşte în Steaua Polară, conform chinezilor) îi oferă omului un *grafic de timp de operare*. Structura spaţială trebuie să fie terminată într-o anumită perioadă de timp, iar operaţiunile de construire trebuie continuate într-o ordine clară; mai întâi această parte a schiţei, apoi cealaltă, apoi următoarea etc. Mai întâi temelia, apoi primul şi al doilea nivel incluzând marea Cupolă care acoperă totul. Există astfel trei perioade: de la naşterea fizică până la vârsta de 28 de ani; apoi de la ceea ce ar trebui să însemne naşterea psiho-mentală (28 de ani) la 56 de ani; în final, de la această potenţială a treia naştere, sau naşterea spirituală, până la sfârşit (84 ani).

Aceasta corespunde din nou cu vechea tradiţie, conform căreia natura omului este întreită: corp, suflet, spirit. Mai mult, cele trei mari cicluri de 28 de ani formează adevărata bază a anticei idei referitoare la Primul născut, la al doilea şi la al treilea născut. Însă

brahmanismul popular a trecut foarte repede peste această a doua naştere din raţiuni practice şi uşor de înţeles. În timpul primilor 28 de ani, omul îşi perfecţionează (întotdeauna teoretic) corpul fizio-psihologic - sau, mai bine zis, *şinele rasial*. El *realizează* originea şi trecutul familiei şi al rasei sale, apoi se manifestă ca un *sine individual* nou-născut. Discriminând, selectând, respingând şi alegând din ceea ce i-a oferit trecutul omenirii pentru propria sa individualitate, el construieşte pe temelia acestui trecut (pentru că fiecare templu trebuie să aibă o temelie) structura sinelui său individual.

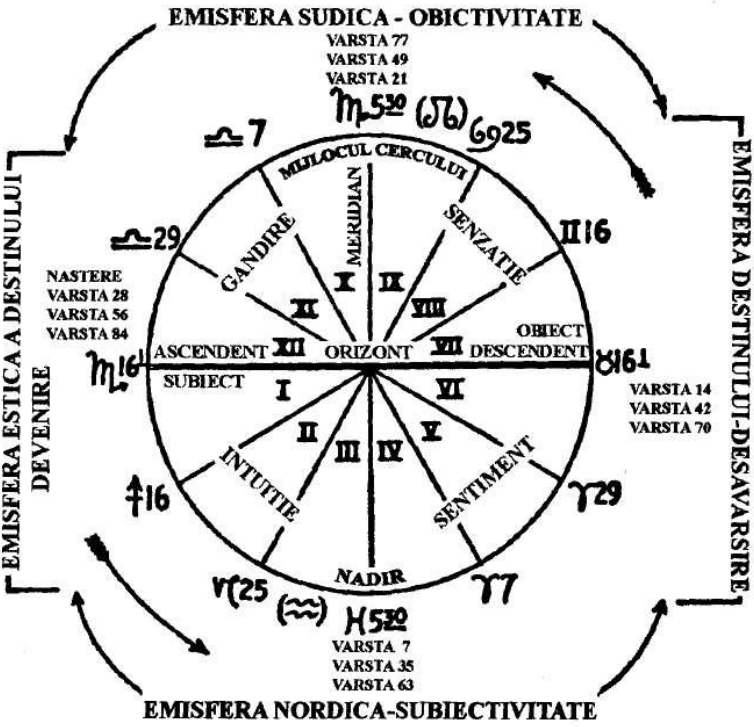

Diagramă: **O interpretare simbolică acercului caselor**

În final, dacă această structură este complet terminată, el atinge, la vârsta de 56 de ani, momentul când

Spiritul universal se naşte în interiorul său - a treia naştere sau naşterea spirituală. Aceasta este simbolizată prin construirea cupolei templului - o replică a Bolţii Cereşti, ea însăşi un simbol al Sinelui universal, sau Dumnezeu. Când această etapă este de asemenea încheiată, omul trece în alte sfere, în mod conştient şi fără pierderea identităţii personale, dacă şi-a construit un „vehicul al nemuririi”. Primul ciclu vede în mod potenţial desăvârşirea corpului de *pământ*, al doilea ciclu, aceea a corpului *sănătăţii*; al treilea, aceea a corpului de *lumină* - în exteriorul pântecului fizic al mamei se naşte un organism din carne şi oase. La a doua naştere, un *Sunet* răsună în afară, *Ishvara* sau *Logosul*, Vocea Dumnezeului-din-interior. La a treia naştere, *Lumina* se revarsă asupra Sinelui dedicat - aşa cum o simbolizează Wagner în consacrarea Graal-ului în ultimul act al operei *Parsifal*.

Fiecare ciclu este o revoluţie completă a întregului „tipar al sinelu”, adică a axei hărţii natale. Această revoluţie *simbolică* este măsurată temporal intr-o asemenea manieră, încât la fiecare şapte ani, un braţ al crucii ajunge în poziţia pe care a ocupat-o la început. Cu alte cuvinte, la vârsta de şapte ani ascendentul ajunge pe poziţia ocupată la naştere de Imum Coeli, ultimul ajunge pe aceea a descendentului natal etc. La paisprezece ani, ascendentul ajunge pe poziţia natală a descendentului; la douăzeci şi unu de ani, a mijlocului cerului. La douăzeci şi opt de ani ajunge în propria sa poziţie natală şi începe un al doilea ciclu, în acelaşi fel.

Teoretic, întreaga cruce axială se roteşte în douăzeci şi opt de ani. Din motive practice, revoluţia ascendentului este, de regulă, cea mai valoroasă pentru studiu, pentru că ascendentul simbolizează adevărată esenţă a sinelui, atitudinea omului şi calea spre el însuşi. El este acea viziune particulară despre viaţă, acea calitate particulară de viaţă căreia omul, ca identitate individuală, trebuie să-i fie reprezentant. Ascendentull este standardul valorilor omului ca sine individual. El reprezintă astfel centrul însuşi al întregii conştiinţe. Întrucât el are o mişcare

ciclică de-a lungul unei perioade de douăzeci şi opt de ani, se poate obţine un valoros grafic al dezvoltării secvenţiale a atitudinii centrale a omului faţă de viaţă.

În aceeaşi manieră se pot de asemenea schiţa, în mod valoros, transformările succesive ale celorlalte trei puncte fundamentale ale conştiinţei. Schimbarea atitudinii omului faţă de ceilalţi, faţă de lumea exterioară în general, va fi reprezentată grafic de revoluţia descendentului. Atitudinea lui fundamentală în gândire şi sentiment poate fi dedusă din mişcarea simbolică a axei verticale a hărţii natale. Indicaţii extrem de valoroase vor fi oferite de fiecare casă, cu condiţia ca să nu se aştepte să se găsească o mare precizie, în termeni de apariţie a evenimentelor concrete. În această discuţie noi nu *analizăm* întocmirea hărţii întâmplărilor vieţii exterioare ci cu schimbări în lucrarea interioară a sinelui individual; adică, cu schimbări ale punctelor de vedere psihologice şi a atitudinilor interioare faţă de întregul vieţii, subiective şi obiective. Acestea pot fi asociate cu evenimente exterioare; dar, chiar şi atunci, ceea ce contează este mai degrabă direcţia schimbărilor subiective, decât orice dată exactă cu care s-ar putea „lega". Tipul de abordare potrivit analizei acestor cicluri de dezvoltare este pur psihologic.

O asemenea analiză serveşte pentru a verifica şi interpreta matematic descoperirile psihologiei referitoare la dezvoltarea progresivă a psihicului uman şi a funcţiilor sale, sau a modurilor sale de activitate. Ea verifică, de asemenea, vechea idee „ocultă" a împărţirii vieţii omeneşti în cicluri de 7 ani, fiecare marcând dezvoltarea unui aspect particular al caracterului individului şi a mijloacelor de exprimare ale sinelui. Primii 7 ani arată dezvoltarea puterii conştientei de sine sau a intuiţiei - aşa cum este înţeleasă de Jung. Tânărul copil observă totul pe baza personalităţii. Este dificil pentru el să facă diferenţierea între obiectiv şi subiectiv, neanimat şi animat, pentru că el trăieşte cu totul într-o lume subiectivă. El are mai degrabă „intuiţia" lucrurilor, decât percepţii obiective. El nu a sucombat încă în faţa „ereziei separaţiei", care *creează*, o prăpastie între

subiect şi obiect (sau alte subiecte), între Eu şi Tu.

Astfel misticul, care se străduieşte să se identifice cu marele Tot, este impulsionat să ajungă din nou „ca un copil” - un stadiu asociat teoretic perioadei de după cea de-a treia naştere, între 56 şi 63 de ani. Acest prim interval de 7 ani corespunde de asemenea copilăriei omenirii, când omul vedea în fiecare obiect o entitate psihică sau „spirit”, când zidul dintre invizibil (subiectiv) şi vizibil (obiectiv) era aproape inexistent. Într-un sens general, reprezintă acel tip de abordare a vieţii numit *animism*,

Între şapte ani şi paisprezece ani, sentimentele se maturizează. Prin „sentimente” se înţelege, repetăm, judecăţile directe asupra experienţelor pe baza dezvoltării anterioare a conştiinţei de sine. Şinele abstract, înţeles în mod intuitiv, devine, în jurul vârstei de şapte ani, un suflet concret, sau un ego. Acest ego îi permite copilului să aibă experienţe puternic subiective. Este vârsta exprimării creative de sine, după cum va spune fiecare educator progresist (perioada casei a cincia în jurul vârstei de nouăzece ani). Rezultatul acesteia înseamnă deseori boală, criză de pubertate (perioada casei a şasea).

La paisprezece ani încep adevăratele contacte cu lumea exterioară. Lumea obiectivă devine clar separată de subiectiv. Aceasta înseamnă dezvoltare sexuală: confruntarea cu celălalt sex, duşmanul şi prietenul. Aceasta înseamnă frică, necunoaşterea „potrivirii”, sentimentul insecurităţii într-o lume cu care se confruntă periculos şi cu care, într-un fel - dar cum? — trebuie să se adapteze. La douăzeci şi unu de ani, mintea care s-a maturizat în afara jocului (sau dramei) relaţiei obiective, devine consolidată de viaţa publică, de experienţa exterioară, de responsabilitatea socială. Omul se maturizează.

Apoi mintea trebuie să-şi reprezinte şi să-şi găsească propriile sale idealuri, proprii săi prieteni. Acesta este stadiul casei a douăsprezecea. La punctul de mijloc al acestui ciclu septimal, adică la vârsta de douăzeci şi patru de ani şi jumătate (teoretic cel puţin), omul se confruntă cu

marea criză a discriminării între diferitele tipuri de idealuri şi tovarăşi. El trebuie să se „hotărască” asupra a ceea ce va fi. De obicei, aceasta determină natura şi caracterul celei de-a „doua naşteri”, la douăzeci şi opt de ani; dar nu înainte, totuşi, ca el să treacă printr-o perioadă de readaptare, probabil cu preţul unei adânci suferinţe, (stadiul casei a douăsprezecea, în jurul vârstei de douăzeci şi şase - douăzeci şi şapte de ani).

Ce va fi această a două naştere depinde de rezultatele întregului ciclu de 28 de ani. Noul ciclu va arăta, ca şi predecesorul său, o diferenţiere şi o dezvoltare progresivă a celor patru facultăţi de bază ale Sinelui şi ale subdiviziunilor lor; dar, de data aceasta, la nivelul sinelui individual - dacă *un asemenea nivel poate fi pe deplin atins*. Ceea ce depinde, bineînţeles, de ceea ce a apărut în timpul primului ciclu (acela al personalităţii rasiale). Şinele rasial, individual, universal - trei cicluri; o certitudine, două potenţialităţi. Dacă nivelul sinelui individual nu este atins, cel puţin în germene, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, atunci fiinţa umană se conformează pur şi simplu tiparului rasial de conştiinţă, şi continuă să trăiască ca oricare altă fiinţă omenească obişnuită. Va fi precum este unul din miile de germeni care cad pe Pământ, dar încă nu prind rădăcină.

Aceasta nu înseamnă că un tânăr de douăzeci şi opt de ani va deveni un individ adevărat, ci că el atunci începe stadiul dezvoltării individuale reale. Înainte, el şi-a împlinit trecutul (al rasei sale, al Propriului său Sine, dacă este acceptată noţiunea de reîncarnare). Acum, el îşi construieşte prezentul. După cinzeci şi şase ani, el se va maturiza şi va deveni germenele viitorului (al rasei sale şi al propriului său Sine)...dacă poate. Cel de-al treizeci şi cincilea an vede ascendentul în punctul nadirului. Aceasta corespunde unui nivel mai înalt (dacă a doua naştere este un succes) a ceea ce a apărut la vârsta de şapte ani.

Între aproximativ treizeci şi şapte şi patruzeci de ani este din nou, stadiul exprimării de sine (stadiul casei a cincia) la acest nivel psihomental. Se nasc noi idei,

demarează, iniţiative; lucrarea, cu adevăra individuală, a destinului devine clară. Se va manifesta în mod obiectiv în jurul vârstei de patruzeci şi doi de ani, când omul se confruntă din nou cu lumea exterioară şi lucrarea sa. Acesta reprezintă din nou un punct de întoarcere; se solicită un nou tip de adaptare, deseori foarte dificil de formulat. Psihanalistul îşi recrutează cei mai mulţi dintre pacienţi din această perioadă a vieţii, pentru că o clară reorientare psihologic-mentală devine imperativă. Este „schimbarea de viaţă", a doua pubertate - un timp foarte interesant, cel puţin pentru psiholog! Vine apoi vârsta de patruzeci şi nouă de ani, deseori timpul pentru cea mai intensă activitate socială. Omul devine o forţă în societate datorită împlinirilor sale individuale. La cinzeci şi şase de ani începe cel de-al treilea ciclu. Pentru om a venit timpul să se confrunte cu Spiritul şi, probabil, să devină transfigurat de Spirit - sau de lucrarea sa. Omul se orientează spre moarte sau spre nemurire. Spre moarte, dacă nu a avut succes. Spre nemurire, dacă a avut succes. Succes în ce? În construirea propriului vehicul de nemurire. Ceea ce înseamnă unul sau mai multe din următoarele trei lucruri:

1. Succes în construirea unei familii şi in faptul de a deveni un

„strămoş" a cărui posteritate se va perpetua din punct de vedere fizic şi psihologic. De exemplu, descendentul direct al lui Confucius trăieşte astăzi - după aproape optzeci de generaţii, dacă nu ne înşelăm. Aceasta este nemurirea fizio-psihologică.

2. Succes în construirea unei Opere, care va fi păstrată în amintire, generaţie după generaţie. Acesta este cazul tuturor marilor genii din religie, artă, arhitectură, ştiinţă, politică.

3. Succes in construirea unui „corp spiritual", in care Şinele să poată continua să funcţioneze în mod conştient, după moartea trupului. Aceasta este nemurirea spirituală.

La şaizeci şi trei de ani vedem culminaţia combinată a ciclurilor de 7 şi 9 ani. Într-un anumit sens, spiritul şi

materia, sau individualul şi colectivul (7 şi 9), pot fi atunci pe deplin armonizate. La şapte, treizeci şi cinci şi şaizeci şi trei de ani, ego-ul conştient este trezit la o nouă viaţă. Apoi, vârsta de şaptezeci de ani vede o a „treia pubertate”, cu intrare într-o nouă relaţie, care deseori înseamnă moarte. Şi astfel tradiţia vorbeşte despre viaţa omului ca fiind în mod normal de „trei de douăzeci şi zece”. De aici se înţelege că la vârsta de şaptezeci de ani începe ultimul stadiu, când omul se asociază noii vieţi. De obicei corpul nu poate suporta tensiunea acestui nou tip de relaţie şi aceasta înseamnă moarte. Dar dacă organismul (fiziologic şi psihologic) se poate repolariza în concordanţă cu un nou ritm de contacte de viaţa, atunci se *poate* deschide adevărata lume interioară. Astfel omul învaţă să fie familiar cu ritmul „lumii celeilalte”, cu entităţi sau energii de dincolo” - indiferent de ce poate să însemne termenul. El devine bătrânul înţelept în care colectivul acţionează într-un nou mod, aducând pe Pământ viziuni ale unei lumi de pură semnificaţie. Dacă se întâmplă aceasta, apare o schimbare ulterioară a magnetismului la şaptezeci şi şapte de ani (de şapte ori unsprezece) - pentru că unsprezece este numărul Soarelui şi al circulaţiei energiei solare de-a lungul sistemului solar. Apoi, la optzeci şi patru de ani apare a „patra naştere”, care duce omul pe un nou tărâm de semnificaţie şi destin: care înseamnă dezintegrare a personalităţii sau nemurire (relativă).

Astfel, ciclul destinului individual este, ca să spunem aşa, *arhetipal* Fiecare personalitate îşi trăieşte tiparul său particular în acest cadru, adesea ştergând în exterior urmele marilor principii structurale. Dar cu cât este mai semnificativ destinul, cu atât mai real este el faţă de ciclul fundamental schiţat aici: la fel după cum, cu cât este mai semnificativ individul, cu atât mai adevărat este el faţă de forma arhetipală a Omului, într-o anumită eră planetare. Acesta este marele paradox, personalitatea suprem individuată revelează perfect în schiţa sa de caracter, de conştiinţă şi destin, forma Omului generic. Cel mai individualizat devine cel mai universal, tocmai din cauză că

este cel mai individualizat. Aceasta se întâmplă pentru că el devine o manifestare absolută a creativului. El devine un „Erou solar” - un Model sau un Avatar, ale cărui fapte şi personalitate sunt, în mod universal, semnificative.

VII. SEMNELE ZODIACULUI

Ce este de fapt zodiacul?

Putem înainta uşor cu studiul privind semnificaţiile atribuite semnelor zodiacale luate în mod singular sau ca grupări tradiţionale; dar, a face aceasta, ar însemna, de fapt, să luăm lucrurile de bune şi să evităm confruntarea cu serioasele probleme referitoare la zodiac şi la locul pe care acesta îl ocupă în orice sistem de interpretare astrologică, sistem care să fie coerent şi *logic* din perspectivă holistică. De aceea trebuie să ne întoarcem din nou la temelii şi să încercăm să aflăm care sunt chestiunile esenţiale implicate în constituirea unui zodiac.

Zodiacul ptolemeic a fost deja descris ca o centură de foc creator înconjurând Pământul şi focalizat asupra Pământului în principal prin Soare şi, secundar, prin planete. Centrul acestei centuri de foc este ecliptica, calea aparentă a Soarelui. Semnele zodiacului sunt identificate cu constelaţiile (cel puţin în astrologia pre-ptolemeică) şi, de asemenea, cu ierarhiile celeste ale Constructorilor cosmici. Aceste ierarhii constituie, în mod colectiv, Mintea Universală, energia operativ creativă a macrocosmosului. Zodiacul ca întreg este o vastă lentilă cosmică care focalizează asupra Pământului puterile combinate ale ierarhiilor, făcând astfel din Pământ-ca-întreg, sau din Om-în-întreg, un microcosmos.

Întrucât Soarele trece pe rând prin dreptul celor douăsprezece constelaţii zodiacale, procesele operative ale vieţii pe Pământ sunt pornite şi împinse spre finalizare. Primăvara şi toamna sunt puncte de pornire logice, deoarece în zonele temperate ele marchează schimbări clare de anotimp şi schimbă fizionomia suprafeţei Pământului prin efectul anotimpului asupra vegetaţiei. Acest fapt evident este formulat mai precis prin măsurarea schimbărilor poziţiei răsăriturilor şi apusurilor de soare.

Soarele se situează la punctul său cel mai de sud, la solstiţiul de iarnă; apoi „se mişcă spre nord” (şi, de asemenea, mai aproape de zenit) până când atinge punctul cel mai nordic, la solstiţiul de vară. Astfel, în mod normal, anul solar se divide in două jumătăţi: „când Soarele se mişcă spre nord” şi „când Soarele se mişcă spre sud”. Prima jumătate este spirituală, a doua, materială - în majoritatea sistemelor oculte. Punctele echinocţiale, pe de altă parte, fiind momente la care Soarele pare nemişcat, reprezintă puncte de echilibru.

În aceste sisteme antice, întregul an este văzut ca o mare *dramă simfonică de integrare*, sub suprema dominaţie a Soarelui şi cu partitura secundară executată de soliştii celeşti: planetele. Este o dramă a integrării *colective*, care afectează rasa ca întreg, planeta ca întreg. Nu există o integrare *astrologică* cu adevărat individuală. Integrarea individuală este rezervată iniţierii secrete şi, într-un anumit sens, nu este o „integrare” individuală, ci, mai degrabă, atribuirea unui corp fizic de către o entitate supra-fizică - o stea. Şi astfel iniţierea este asociată ciclurilor stelare, aşa cum se poate vedea din cercetarea reziduurilor procesului egiptean de iniţiere care avea loc în interiorul piramidei, cu orificii telescopice indicând către anumite stele având legătură cu procesul de iniţiere.

În vremea aceea *nu există o astrologie a individului şi nicio cunoaştere publică a faptului rotaţiei axiale a Pământului*. Descoperirea publică a rotaţiei Pământului corespunde cu începutul epocii individualismului, Renaşterea - o altă „dovadă” a corectitudinii simbolismului nostru! Pitagoreicii, în Grecia, ştiau de rotaţia Pământului, dar aceasta reprezenta pentru ei o problemă mai mult sau mai puţin sacră, sau secretă - întocmai ca procesul de individuaţie, care atunci era o chestiune de pură iniţiere secretă.

Descoperirea publică a rotaţiei Pământului în jurul axei sale polare şi a revoluţiei sale în jurul Soarelui a răsturnat astăzi complet baza simbolismului astrologie. În orice caz, a adus o scindare între astrologia originară şi

cea tradiţională. Ceea ce astrologii nu vedeau, şi nici acum nu văd încă pe deplin, este că sfericitatea Pământului şi faptul rotaţiei sale au introdus un sens complet nou de spaţiu, care a necesitat o reevaluare a zodiacului. În astrologia ptolemeică nu există o diferenţă *fundamentală* între mişcarea de rotaţie a sferei stelelor fixe şi a diferitelor ceruri planetare. Dar acum, când se ştie că Pământul se roteşte în jurul axei sale, este formulat un evident dualism al mişcării. Dualismul rotaţie axială (care dă naştere tuturor factorilor colectivi) - revoluţie orbitală (la care iau parte toate planetele.

Cu alte cuvinte, unitatea zodiacului este ruptă; ceea ce a fost simbolul unei simple operaţii de viaţă care construieşte forme, corpuri şi suflete, devine un sistem complex de mişcări, cu cel puţin două tipuri fundamentale de semnificaţie. *Şi noi trebuie să privim faptul în faţă*. Noi trebuie, fie să nu ne desprindem de lumea ptolemeică şi să spunem că avem de-a face, în mod pur, cu un sistem simbolic de viaţă bazat pe mişcare aparentă şi pe date concrete oferite de *simţurile* noastre, fie să producem noi dovezi şi teorii pentru a explica zodiacul într-un mod intelectual, ştiinţific. Diferenţa dintre sistemul ptolemeic şi cel modern este diferenţa dintre percepţia directă şi cunoaşterea intelectuală. Astrologia trebuie să aleagă calea pe care doreşte să o urmeze.

Dacă adoptăm perspectiva astronomică modernă, atunci trebuie să încetăm a considera zodiacul ptolemeic ca factor fundamental în astrologie şi, în locul său, să punem accentul pe cercul sau cadranul caselor. Pentru că noi lucrăm cu ultimul, în noul nostru mod, întocmai cura anticii făceau cu zodiacul, ca simbol al integrării dramei anuale - colectivă şi planetară.

Aşa cum am spus, în vechime nu a existat o concepţie referitoare la tipul real de *integrare individuală*., cu excepţia anumitor aspecte legate de procesul de iniţiere. Integrarea individuală este ceea ce C. G. Jung numeşte „individuaţie”. Şi ceea ce ar trebui să realizăm este că acest proces de individuaţie va lua, în timp, locul

procesului de iniţiere. Acum, nu Soarele este cel care se roteşte, focalizând spaţiile stelare de viaţă nelimitată asupra Pământului colectiv, ci Pământul este cel care se roteşte, şi această rotaţie are o semnificaţie individuală pentru că omul este individual. El devine, într-un sens mai larg, simbolul procesului de individuaţie.

Am studiat acest proces atunci când am vorbit despre cele trei cicluri de 28 de ani ale vieţii umane - măsurate de-a lungul cadranului caselor. Astfel, acest cadran al caselor poate fi considerat acum factorul fundamental, în locul zodiacului solar, tiparul integrării sau realizării vieţii. Individul îşi poate experimenta propriile sale cicluri de conştiinţă prin asemenea cicluri simbolice ale rotaţiei Pământului pentru că acum el este centrat, cel puţin potenţial, în propria sa Stea Polară - şi nu mai este o creaţie a Soarelui, cu plexul solar deschis, prin care se revarsă energiile dătătoare de viaţă.

Zodiacul rămâne, bineînţeles, tiparul dezvoltării colective şi al funcţionării universale a vieţii; dar, întrucât punem accentul pe procesul psihologic de individuaţie, trebuie să subliniem, de asemenea, casele, ca un set de puncte de referinţă, adică ca de terminatoare de cicluri fundamentale de dezvoltare a individualităţii. Şi totuşi, frumuseţea simbolismului este arătată în aceasta: că nimic nu se schimbă de fapt, cu *excepţia punctului de vedere*. Această afirmaţie va fi clarificată mai jos.

„Anul este ziua Domnului”. Dar cine este Domnul din punct de vedere astrologie? Este Polul Nord, finalul integrator sau vârful plane tarului „Eu Sunt” (axa polară). Şi toţi ştim, cel puţin teoretic, că la

Polul Nord anul este împărţit *într-o zi de şase luni şi o noapte de şase luni* într-adevăr, anul Polului Nord este o „zi”; şi găsim aici cadranul nostru de case care se aplică într-o manieră modificată: şase luni

Soarele este dedesubtul orizontului, şase luni deasupra lui; un ciclu planetar zi-noapte şi, astfel, posibilitatea ca un cadran al caselor să măsoare procesul îndoisprezecit de conştiinţă de-a lungul acestei „zile”

a Domnului!

Aceasta este foarte logic, dacă realizăm că anul solar este la origine o înregistrare a schimbărilor anotimpurilor. Dar aceste schimbări ale anotimpurilor sunt datorate înclinaţiei axelor Pământului; care este şi raţiunea pentru ziua şi noaptea de şase luni experimentate (din nou vorbind relativ) la poli. Aceasta arată că ceea ce reprezintă un ciclu de un an (colectiv) asociat zonelor temperate, reprezintă un ciclu de o zi (individual) asociat polilor. Putem interpreta aceasta spunând că ceea ce este colectiv pentru celule, în cadrul întregului organism, este individual pentru organism ca întreg. Individual şi colectiv sunt termeni relativi. Relativi la ce? La punctul de vedere asumat.

Biblia şi cărţile oculte spun că oamenii sunt celule din trupul Domnului. Astrologia polară lucrează cu Individul planetar („Domnul”), iar ciclul *său* de individuaţie este anul. El funcţionează numai prin axa polară şi evenimentele legate de această axă polară (înclinaţie, rotaţie etc.) reprezintă bazele simbolismului astrologiei polar-planetare. Faptul înclinaţiei axiale, cuplat cu acela al revoluţiei întregii planete în jurul Soarelui, constituie baza pentru „*ziua*” polară - exact după cum rotaţia suprafeţei globului în jurul axei sale este cauza pentru „ziua” noastră, a oamenilor... celule ale corpului planetar.

Fiind totuşi celule, noi ne asociem unul cu altul în mod constant - şi aceasta este relaţia: acest schimb colectiv reciproc, care este descris, în mod simbolic, de zodiac. În acest caz, putem considera Pământul ca pe un corp imens în care oameni-celule „se mişcă şi îşi află viaţa”. Dacă zodiacul este un tablou al relaţiilor şi al mişcărilor acestor oameni în cadrul corpului-Pământului, atunci urmează, în mod logic, că *semnele zodiacului sunt diviziuni anatomice ale corpului Pământului*. Totuşi, aici nu e vorba de planeta materială, ci de planeta ca *domeniu de relaţii*. Acest domeniu este într-adevăr creat de rotaţia Pământului şi de curenţii magnetici generaţi de poli. Este de asemenea legat de *ionosfera* (situată deasupra

stratosferei) influenţată de razele ultraviolete ale Soarelui. Pe scurt, zodiacul este ceea ce savanţii astrologi numesc „câmpul magnetic” al Pământului, ceea ce ocultiştii numesc „aura Pământului” sau oul aurie al Fiinţei planetare.

În mod abstract, el este domeniul în care sunt întreţesute toate relaţiile între fiinţele vii de pe Pământ. Este marea matrice a colectivului, energizată şi trezită în mod ritmic de radiaţiile solare şi, în mod prezumtiv, de razele cosmice şi de altele asemenea. Este un câmp magnetic, dar poate fi descris într-un mod mai puţin ştiinţific, ca un înveliş de foc sau de electricitate, în *cadrul căruia se roteşte Pământul*, *dar care*, *el însuşi rămâne constant polarizat în aceeaşi direcţie*: *către polul eclipticii*.

Linia polilor eclipticii este axa ideală a Pământului în jurul căreia axa efectivă se roteşte în 25 868 ani. Zodiacul poate fi astfel imaginat ca Pământul *ideal*, corpul arhetipal al întregului planetar în care oamenii trăiesc ca celule şi grupuri de celule.

Probabil că o astfel de afirmaţie va părea în contradicţie cu cele precedente, care arată zodiacul ca rezultat al revoluţiei Pământului în jurul Soarelui şi un fundal pentru mişcările orbitale ale tuturor planetelor. Dar trebuie să ne aducem aminte ce am adăugat: întotdeauna în relaţie cu Pământul!

Amintindu-ne aceasta, putem spune că zodiacul este sistemul solar asociat Pământului. Un pas mai departe: este întregul relaţiei solar-planetare proiectată asupra învelişului solar sau spiritual al Pământului. Sau, din nou: este zona din jurul Pământului în care emanaţiile colective ale Pământului se integrează în emanaţiile colective ale Soarelui şi ale planetelor. Şi se poate foarte bine ca zona să corespundă, de fapt, în regiunile care înconjoară Pământul, cu centura ecuatorială de pe suprafaţa globului. La drept vorbind *nu contează*, din punctul nostru de vedere, ce definiţie sau formulare se adoptă.

Zodiacul, aşa cum îl foloseşte astrologia occidentală, este atât o idee, cât şi un fapt. Ca *idee*, este expresia

mişcărilor şi a relaţiilor combinate între Soare, Lună, planete şi Pământ. Este o expresie a fiinţei colective şi a relaţiei dintre părţile sau organele care constituie împreună un întreg organic. Este expresia totalităţii organice. Deoarece totul trebuie să fie asociat observatorului de pe Pământ, putem proiecta această „expresie" în jurul Pământului şi o putem numi „oul aurie", „Pământul ideal", sau orice indică totalitatea vieţii în operare dinamică. Putem chiar proiecta zodiacul-idee pe suprafaţa Pământului şi să determinăm astfel care localitate aparţine semnului zodiacului - aşa cum au făcut astrologii Johndro şi Counsil, fiecare pornind de la o anumită „bază a lumii" pentru proiectare. În fiecare caz, ceea ce se realizează reprezintă schiţa elementelor colective şi a schimbului reciproc organic.

Acest lucru devine chiar şi mai evident prin proiectarea tradiţională a zodiacului asupra corpului uman sau - ceea ce este mai puţin uzual, dar mai corect - asupra „aurei" umane sau a oului aurie. Vedem aici un anumit semn al zodiacului atribuit fiecărei părţi a corpului, într-adevăr, zodiacul reprezintă atunci un tipar al schimbării reciproce organice, o schiţă a circuitelor forţei vitale (Soarele), după cum el energizează diferitele părţi şi organe ale colectivităţii integrate celulelor - ceea ce numim corp. Astfel zodiacul este văzut ca fiind tiparul ideal şi matricea formatoare a fiecărui „corp".

Ca fapt al aplicaţiei astrologice practice, zodiacul, aşa cum îl folosim în lumea occidentală, trebuie să fie considerat ca şi „câmp magnetic" al Pământului, acesta fiind singurul mod de a ne justifica măsurătorile astrologice din perspectiva sistemului solar heliocentric-ştiinţific Aceasta este explicată foarte lucid în cartea lui Alan Leo, *Răspândirea horoscopului*, din care vom cita următoarele:

„Zodiacul pe care îl folosim este într-adevăr aura Pământului. Este o sferă sau un ovoid, ai cărei poli coincid cu polii eclipticii, iar mijlocul său, ori planul ecuatorial, este ecliptica.... Din motive până acum neexplicate,

această sferă este polarizată într-o singură direcţie; adică, rămâne întotdeauna într-o singură poziţie, oricare ar fi locul Pământului pe orbita sa; în acest sens este comparabilă cu obişnuita busolă marinărească, al cărei cadran circular arată cu Polul lui Nord într-o singură direcţie. Această sferă este împărţită în douăsprezece părţi, ca bucăţile unei portocale, şi acestea constituie semnele zodiacului. Planul său ecuatorial este foarte important, pentru că el este cel pe care îl măsurăm în semne sau grade şi care determină poziţia zodiacală a planetei.

Este clar acum că, dacă această sferă sau aură rămâne constant „plutitoare" într-o singură poziţie, în timp ce Pământul se deplasează in jurul Soarelui, *razele* solare vor trece succesiv prin fiecare semn. Dacă plasaţi o lampă în mijlocul unei mese şi daţi ocol mesei o singură dată, având întotdeauna în faţă un anumit colţ al camerei, *razele* de lumină vor străluci, pe rând, pe fiecare parte a capului - nas, obraz stâng, spatele capului, obraz drept ş.a.m.d. este lesne de înţeles că această „aură" nu se roteşte în fiecare zi odată cu rotaţia Pământului în jurul axei sale, ci că Pământul se învârteşte în *interiorul ei*, ca roata într-un giroscop".

Cu alte cuvinte, această „aură" reprezintă colectivitatea întregului sistem solar in relaţie cu Pământul. Pământul se roteşte în interiorul ei, *exact după cum orice individ se mişcă în interiorul propriului său mediu* - mediu care, pentru individ, este colectivul, adică suma totală a relaţiilor pe care individul le poate experimenta. Zodiacul este mediul colectiv al Pământului şi, astfel, al omenirii ca întreg. Toate raporturile cosmice în care Pământul poate intra vreodată, toate radiaţiile exterioare care pot vreodată să penetreze atmosfera Pământului, şi astfel plămânii şi sângele oricărui organism care respiră pe Pământ - totul trebuie să treacă prin zodiac. În alt sens, zodiacul reprezintă placenta corpului embrionic al Pământului. Toate energiile constructoare care produc creşterea embrionului trebuie să treacă prin

placentă. Placenta este zona formatoare, zona în, şi din care, energiile şi substanţele constructoare ale macrocosmosului vitalizează microcosmosul, aşa cum energiile mamei *vitalizează* embrionul.

Întrucât *razele* solare şi cele planetare trec succesiv prin fiecare din semnele zodiacale, microcosmosul în creştere primeşte „hrană" sau stimulaţie - până când atinge, în final, starea de dezvoltare perfectă. Pământul nu este perfect dezvoltat, nici rasa umană. Astfel, an după an, Pământul, rasa umană şi toate celelalte specii de viaţă de pe acest glob primesc mai multă „substanţă cosmică", mai multă „hrană macrocosmică" - substanţa însăşi a Ierarhiilor celeste din simbolismul ocult; Pâinea celestă şi Apele vieţii universale.

Se va vedea astfel că, *în* ultimă instanţă, *nu contează dacă se spune că Pământul se roteşte în jurul Soarelui sau Soarele în jurul Pământului*. În astrologie sunt trei factori cu care lucrăm: microcosmosul, macro-cosmosul şi relaţia dintre ele. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă particularul, universalul şi suma totală a agenţilor prin intermediul cărora universul devine focalizat ca un întreg organic particular. Suma totală a acestor agenţi constituie zodiacul. Şi, în ceea ce ne priveşte pe noi, ca oameni, întregul univers se roteşte în jurul nostru, *exact după cum viaţa mamei se roteşte în Jurul copilului*. Egoism? Nici pe departe; doar bun simţ. Ştiinţa modernă, în încercarea de a fi impersonală şi obiectivă, încă nu *realizează* faptul că, atunci când totul este spus şi făcut, ea este impersonală şi obiectivă doar în raport cu *fiinţele umane individuale*. Tot ce face ştiinţa este să ne ofere o cunoştinţă valabila pentru toţi oamenii *de pe acest Pământ*. Din punct de vedere filosofic, chiar practic vorbind, cunoaşterea ştiinţifică este total

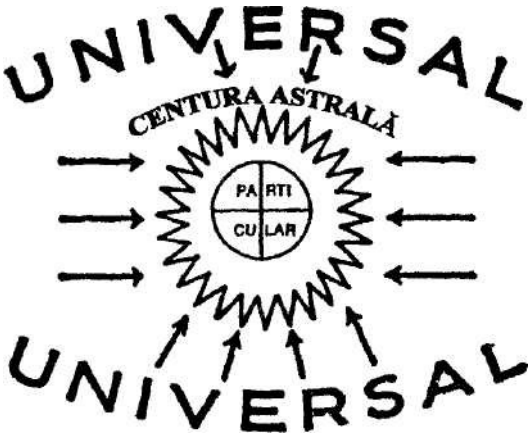

condiţionată şi limitată de graniţele Pământului. Pământul este ca un embrion în interiorul placentei. Embrionul poate şti doar în mod direct ce i se întâmplă, ce se petrece în jurul său şi aceasta în funcţie de viaţa din interiorul pântecului. Şi astfel, zodiacul este de fapt ceea ce teozofii numesc „Cercul de care nu se trece” al Pământului.

În terminologie ştiinţifică, cunoaşterea tuturor locuitorilor de pe Pământ este absolut limitată la ceea ce apare în câmpul magnetic al Pământului. Ei pot cunoaşte exteriorul numai prin tulburările din acest câmp magnetic. Cunoaştem despre Soare, planete şi stele, numai din efectele lor asupra câmpului magnetic al Pământului. Noi n-avem absolut niciun mijloc de a cunoaşte dacă razele stelelor nu sunt refractate regulat de câmpul magnetic al Pământului. Tot ce putem face este să măsurăm cu exactitate turbulenţele din acest câmp magnetic, sau „aura Pământului”. Nu există posibilitate filosofică sau teoretică de cunoaştere directă a ceea ce se află de fapt dincolo de graniţele acestui câmp. Putem şti doar „prin deducţie”. Cu alte cuvinte - pentru a folosi expresii pe care noua şcoală de idealişti le-a popularizat, în special printre fizicienii englezi - cunoaşterea noastră este valabilă doar în termenii „cadrului intelectual” pe care l-am adoptat. Acest „cadru”, care este probabil cea mai marc creaţie obiectivă a omului, se referă la el.

Ştiinţa modernă recunoaşte faptul că este „centrată

pe om” - o interpretare a factorilor experimentaţi în mod colectiv, valabili în mod colectiv, pentru omenirea de pe Pământ.

Zodiacul simbolizează cadrul la care fiecare fenomen astronomic trebuie să se refere. Există astfel centrare pe om şi centrare pe Pământ. El reprezintă o abstractizare şi un simbol, exact după cum, în alegoria biblică, Oraşul Sfânt (cu cele douăsprezece porţi ale sale) reprezintă o abstracţiune şi un simbol. Zodiacul este peretele care separă toţi locuitorii de pe suprafaţa Pământului de univers. În mod simbolic, acest perete are douăsprezece porţi, douăsprezece semne zodiacale, douăsprezece canale prin care curge energia universală. Vorbim de „peretele” unui atom, dar înţelegem prin acesta doar limitele unui câmp magnetic; şi trimitem acum particule înalt-încărcate prin acest perete şi eliberăm, din „Oraşul Sfânt” al atomului, unul sau mai mulţi fotoni.

De ce vorbim despre „porţi” într-un „perete”? Din două motive: 1). Deoarece graniţele unui câmp magnetic diferenţiază destul de clar interiorul de exterior, pentru ca el să apară ca un perete solid. 2). pentru că energia, venind dinspre exterior spre interior şi de aici din nou spre exterior, poate intra sau ieşi doar în mase, numite în fizica modernă „cuante”. Acest fapt poate fi exprimat mai precis, şi totuşi simbolic, de conceptul de „porţi” - care se deschid şi închid în mod ritmic, ca *valvele unei inimi*.

Fapt este că zodiacul pe care îl folosim în astrologia modernă trebuie considerat ca ceva înconjurând Pământul, şi nicidecum ca o creaţie a Pământului, ca un glob care se roteşte. El este expresia relaţiei Pământ-univers şi, în mod mai particular, a relaţiei Pământ-Soare, căci această sferă postulată sau simbolică din jurul Pământului este evident orientată către ecliptică şi polul eclipticii. Nu participă la rotaţia axială a Pământului sau la înclinaţia axei acestuia. Astfel, ea este asemenea zodiacului ptolemeic - deoarece e văzută prin ochelarii astronomiei moderne. Este „sfera celestă” a astronomilor, dar limitată la vecinătatea Pământului, ca în fizica modernă.

Totuşi, mulţi astrologi - deseori de dragul simplităţii sau pentru că nu analizează atent temeiurile logice ale sistemului pe care-l folosesc - se referă la zodiac ca şi cum ar fi o vastă sferă centrată pe Soare şi care cuprinde întregul sistem solar. Există apoi unii care vorbesc In mod deliberat despre el ca de un „câmp magnetic al Soarelui". Nu este, bineînţeles, nimic rău în această ultimă idee, numai că ea nu corespunde nici cu realitatea faptică, practică, nici cu ideea filosofică a zodiacului, în modul în care aplicăm astăzi termenul de „zodiac".

Cea mai simplă ilustrare a afirmaţiilor de mai sus este conţinută în următorul fapt: dacă semnele zodiacale reprezintă o segmentare în douăsprezece părţi a spaţiului din jurul Soarelui, iar Pământul trece Printr-unul din aceste segmente în fiecare lună întrucât se roteşte în jurul Soarelui, atunci el rămâne în cursul lui aprilie, să spunem, în semnul Balanţei (şi Soarele apare astfel în Berbec). Dar dacă este aşa, Luna, care se roteşte în apropierea Pământului, rămâne în acest semn al Balanţei aproximativ la fel cât Pământul, adică o lună întreagă! Cu alte cuvinte, întreaga construcţie a astrologiei, aşa cum o folosim astăzi, se sfărâmă în bucăţi. Trebuie să ne gândim la un zodiac al Pământului prin care se mişcă Luna (zodiacul lunar din trecut, poate?); trebuie să renunţăm la ideea de planete retrograde. Cu alte cuvinte, trebuie să avem un nou cadru astrologie de referinţă. Ideea este totuşi atractivă pentru savantul astrolog. Din punctul nostru de vedere, el nu se potriveşte cu principiile fundamentale ale simbolismului astrologie, căci implică ideea că putem, în mod legitim, să ne închipuim că ne aflăm, pe Soare şi că putem interpreta viaţa şi relaţiile planetare de acolo. Pentru noi, aceasta nu este, din punct de vedere filosofic, acceptabil.

În astrologie noi lucrăm cu interpretarea faptelor experienţei. Astfel, atât timp cât experimentăm în, şi prin, naşterea pământească şi a corpurilor condiţionate-pământesc, nu putem să ne asumăm punctul de vedere imaginar al unei fiinţe cu o naştere-solară sau cu un corp

condiţionat-solar. Nu ştim nimic despre Soare, cu excepţia faptului că este un centru de radiaţii care ne influenţează. Numim acest centru „Soare”. Simbolic şi teoretic, totul lucrează de parcă Soarele ar fi ceea ce îl facem să fie. Noi îl experimentăm doar din punctul de vedere al Pământului. Şi, după cum am spus, astrologia lucrează cu *fapte experimentate*, *formulate semnificativ*.

Nu contrazicem prin aceasta afirmaţiile anterioare. Putem accepta interpretarea ştiinţei moderne relativă la mişcările relative ale Soarelui şi planetelor, chiar dacă adoptăm atitudinea definită mai sus. Concepţia astronomică cu privire la sistemului solar este un sistem de interpretare a faptelor observate - unul foarte convenabil, iar din punct de vedere intelectual, minunat. Dar ceea ce contează pentru noi, sunt faptele. Pe baza acestor fapte, astronomia stabileşte un model al sistemului solar. Pe baza aceloraşi fapte, astrologia stabileşte un simbolism al interpretării vieţii. Amândouă sunt la fel de logice. Şi dacă prima pare a lucra mai precis decât ultima, aceasta se întâmplă deoarece ultima *lucrează*, cu un domeniu de viaţă care este mai precis în termeni de semnificaţie, decât în termeni de evenimente; un domeniu în care „principiul de nedeterminare” operează puternic.

Semnificaţia şi clasificarea semnelor zodiacale

În astrologia antică, *bazată*, pe concepţia ptolemeică a universului, casele reprezentau diviziuni statice ale spaţiului de deasupra şi de dedesubtul Pământului plat. Nefiind o expresie a mişcării planetare, ele nu puteau fi o expresie a Vieţii. Astfel ele aveau de-a face doar cu circumstanţele exterioare, stabilind direcţii fixe pentru activităţile Vieţii. De aceea, întreaga bază de clasificare a operaţiilor vieţii era zodiacul şi cursul ciclic al Soarelui prin semnele acestuia. Echinocţiile şi solstiţiile serveau, în cel mai firesc mod, la împărţirea zodiacului în patru mari sferturi, corespunzând anotimpurilor. Împărţirea era bazată în mod exact pe relaţia planului ecuatorial al Pământului cu ecliptica, calea aparentă a Soarelui. Acolo unde aceste două planuri se intersectează, sunt

echinocţiile; acolo unde sunt cel mai depărtate, solstiţiile. Aceasta ne dă cele patru semne *cardinale* ale zodiacului: Berbec şi Balanţă, la echinocţiile de primăvară şi toamnă - Rac şi Capricorn, la solstiţiile de vară şi iarnă.

Aceste patru semne erau văzute ca puncte cruciale ale anului, ca perioade de activitate specială a forţei vitale şi de eliberare specială de putere. Era totuşi clar că tipurile de eliberare care apăreau în timpul acestor patru perioade fundamentale erau de naturi diferite. La echinocţii, venea timpul celui mai mare impuls de viaţă; la solstiţii, al celui mai mic impuls, tot aşa cum, observând oscilaţiile unui pendul, I-am vedea mişcarea ca fiind cea mai rapidă atunci când traversează punctul de echilibru, şi cea mai lentă atunci când îşi atinge poziţiile finale.

Pentru antici, ecliptica părea a oscila înspre sud şi înspre nord în relaţie cu Pământul, încheind o oscilaţie completă în fiecare an. Pentru noi, cei moderni, polii Pământului sunt cei care execută mişcarea de oscilaţie în raport cu Soarele, întorcându-se spre, şi de la, Soare. Când Polul Nord se plasează faţă în faţă cu Soarele, este vară în emisfera nordică; când îşi ascunde faţa de Soare, este iarnă. Aceeaşi oscilaţie de pendul, dar văzută fie din punctul de vedere al relaţiei ecuator-ecliptică, fie din acela al relaţiei pol-Soare. Rezultatul, în ambele cazuri, este că semnele echinocţiale ale zodiacului, Berbec şi Balanţă, sunt semne de mare impuls pozitiv, în timp ce semnele solstiţiale, Racul şi Capricornul, sunt semne de impuls negativ. Pe de altă parte, la punctele solstiţiale, polarităţile de viaţă (*Yang* şi *Yin* din filosofia chineză) trebuie să fie experimentate în calitatea lor cea mai pură. Cel mai pur *Yang* (cu cel mai puţin adaos de *Yin*) este experimentat de Pământ la solstiţiul de vară; cel mai pur *Yin* (cu cel mai mic adaos de *Yang*) este experimentat de Pământ la solstiţiul de iarnă; în timp ce, la echinocţii, cele două polarităţi sunt amestecate în mod egal.

Avem astfel două seturi de factori. La echinocţii, impulsul vital este cel mai mare. La solstiţii, calităţile proprietăţilor de viaţă trebuie să fie simţite în modul cel

mai pur. Acest lucru ne oferă semnificaţiile celor patru perioade fundamentale ale anului, caracterizate în termenii celor patru „elemente”: foc şi aer, apă şi pământ. Focul (Berbecul) şi aerul (Balanţa) sunt expresiile impulsului; apa (Rac) şi pământul (Capricorn) sunt expresiile calităţilor de viaţă sau polarităţilor. La echinocţii avem extreme de *mişcare* şi activitate (fie spre Soare, fie de la Soare, pozitive sau negative ca direcţie); la solstiţii găsim, în mod potenţial, extreme ale *realizării* (fie a polarităţilor *Yang*, fie a celor *Yin*).

Termenii *Yang* şi *Yin* trebuie totuşi să nu producă confuzii. În realitate, ei înseamnă obiectiv şi subiectiv, exterior şi interior; astfel, conform tradiţiei antice, ei se refereau la bărbat şi la femeie. De la Berbec la Balanţă: aceasta este perioada de existenţă obiectivă, perioada când se manifestă vegetaţia. Este domeniul *frunzei*. De la Balanţă la Berbec: aceasta reprezintă perioada de existenţă subiectivă, perioada în care vegetaţia este latentă, ascunsă sub crusta Pământului. Este domeniul *germenelui*. Frunza şi germenele sunt două mari simboluri ale exteriorului şi interiorului, ale obiectivităţii şi subiectivităţii.

Berbecul reprezintă, de aceea, extremul impuls către condiţia de frunză, extremul realizării, în şi prin realitatea obiectivă, care este Racul - planta *realizată* în fruct: maturitatea obiectivă.

Balanţa, pe de altă parte, reprezintă extremul impulsului către condiţia de germene, către extremul de *realizare*, în şi prin realitatea subiectivă, care este Capricornul - naşterea conştiinţei christice în interior: maturitatea subiectivă.

Astfel focul (Berbecul) este mişcarea către manifestare obiectivă; dorinţa primordială pentru manifestare, setea de viaţă într-un corp: *Tarika*, voinţa de a trăi ca un sine separat, în filosofia buddhistă. Focul este realizat în apă (Rac); impulsul-de-a-fi este *realizat* în seva plantelor, în laptele şi limfa care susţin toată viaţa animală; sufletul personal, de asemenea.

Aerul (Balanţa) reprezintă mişcarea către realizare subiectivă - dorul de Dumnezeu-interior, setea de „Eliberare” sau setea de „Nirvana”. Eliberare din ce? Din legătura cu corpul şi şinele separat. Reprezintă mişcarea de îndepărtare de soarele *fizic şi* mişcarea către „dincolo”. Aerul este realizat în Pământ (Capricorn): dorul de Dumnezeu este satisfăcut prin naşterea Corpului-christic din interior - Pământul spiritual, Noul Ierusalim.

Pe baza terminologiei precedente - individual, colectiv, creativ - avem următoarea diagramă:

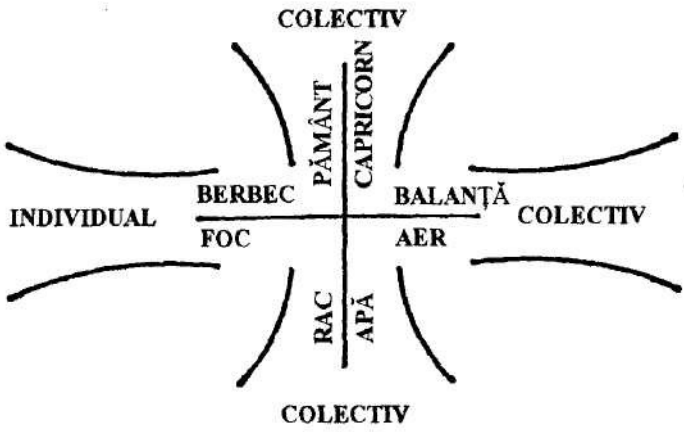

Aceasta ar putea să pară în conflict cu ceea ce am spus despre zodiac, care se referea la colectiv ca întreg. Dar trebuie să realizam că individualul şi colectivul sunt termeni pur relativi. Corpul este „colectiv” pentru şinele individual; totuşi este un întreg, deci un organism individual. Când vorbim de „individual”, cu referire la zodiac, vorbim de aceste energii cosmice care construiesc totalitatea oricărui întreg. Totalitatea şi şinele individual sunt aproape sinonime - acelaşi fapt privit din două puncte de vedere diferite.

Focul este individual pentru că reprezintă principiul care animă întregul sine individual. Este ceea ce răsare afară din Pământ, spre Soare. Este focul germinator care propulsează nucleul germenelui spre Soare, spre Dumnezeu-care-este-peste-tot.

Aerul este „colectiv”, pentru că el reprezintă principiul care aduce fiecare individ separat şi fiecare corp la comuniune subtilă cu respiraţia. Aerul leagă plămânii şi sângele fiecărei entităţi care respiră. Este cel care iese afară din apă, spre spaţiul atotcuprinzător. Este emanaţia tuturor corpurilor, parfumul tuturor vieţilor. În, şi prin, el toate vieţile ating unitatea în germenele care îmbrăţişează totul, adică Dumnezeul-Misterului: *Spaţiul*.

Apa reprezintă manifestarea „creativă” a impulsului de a fi un individ separat. Pământul este manifestarea „creativă” a impulsului de a atinge un stadiu de *solidaritate* spirituală absolută. Solidaritatea reprezintă faţă de spiritual ceea ce soliditatea reprezintă faţă de materie, în ambele cazuri înseamnă Pământ. În cadrul scopului vieţii unui anumit om, solidaritatea trebuie să fie stabilită între toate centrele de viaţă organice şi magnetice, înaintea formării Corpului-christic - un simbol sau semn al acestei perfecte solidarităţi.

Poate că am stârnit nedumerire atunci când am făcut ca opoziţia individual-colectiv să coincidă cu echinocţiile, în timp ce am găsit că opoziţia *Yang-Yin* coincide cu solstiţiile. Contradicţia este mai mult aparentă decât reală. Dualitatea chinezească a principiilor polarităţilor se referă la *fapte concrete*, în timp ce noi avem de-a face, atunci când vorbim despre individual şi colectiv, cu *principii de mişcare* sau cu tendinţe ale conştiinţei. Cu alte cuvinte, ne plasăm la un nivel abstract care, in mod evident, ne schimbă focalizarea. Din punct de vedere practic, există o diferenţă foarte mică. Racul, în mod tradiţional, guvernează „căminul” şi Capricornul, „viaţa publică” sau „profesia” - într-adevăr, sfera creativităţii individuale şi cea a creativităţii colective.

O mare confuzie apare în aplicarea simbolismului astrologie pentru că diferitele puncte de vedere ale interpretării nu sunt destul de clar diferenţiate. Când manualele obişnuite înşiră toate lucrurile pe care Racul se presupune a le reprezenta, acest lucru reprezintă de fapt o îngrămădire a unei mulţimi de „semnificaţii” care sunt

rezultatele câtorva tipuri de interpretare. Racul înseamnă un lucru dintr-un anumit punct de vedere şi alt lucru din alt punct de vedere. Acest fapt justifică prezenta noastră atitudine, care ţinteşte spre o clarificare şi clasificare a semnificaţiilor. Se poate încerca interpretarea semnelor zodiacului din mai multe puncte de vedere, fiecare oferind o tendinţă particulară de semnificaţii. Dar dacă nu se înţelege modul in care este produsă fiecare tendinţă şi *logica producerii ei*, apare confuzia.

Până acum ne-am referit la cea mai generală interpretare a zodiacului, *bazată*, pe cele patru momente fundamentale ale ciclului anual. Este evident că se recomandă o diferenţiere şi mai nuanţată; de fapt, este chiar necesară. Şi există două moduri esenţiale în care se poate face aceasta. Structura împătrită a semnelor „cardinale" (Berbec-Balanţă; Rac-Capricorn) ne oferă patru secţiuni de câte 90° fiecare. Fiecare secţiune poate fi împărţită în două subdiviziuni de 45° fiecare; sau în trei sub-secţiuni de 30° fiecare. Ultima procedură este cea obişnuită, dar îşi pierde mult din semnificaţie când nu este corelată cu prima procedură care, din nefericire, este foarte puţin înţeleasă.

Diferenţierea energetică. Împărţirea în patru a zodiacului pe care l-am studiat până acum ne oferă patru tipuri fundamentale de *substanţă* cosmică: foc-aer, apă-pământ. Aceasta este cea mai mare diferenţiere zodiacală, deoarece zodiacul ca întreg simbolizează, după cum deja s-a menţionat, construirea unui microcosmos. Substanţa reprezintă cel mai important lucru în orice construcţie. Dar şi „energia" şi „forma* sunt la fel de importante. De aceea, vom vedea că zodiacul este, în modul cel mai logic, susceptibil altor două tipuri de diferenţiere, care se referă la energie şi, respectiv, formă.

Energia nu este foarte diferită de substanţă, este substanţa activată şi eliberată, după cum ne-a arătat fizica modernă în modul cel mai clar. Putem astfel să ne aşteptăm ca principiul de „diferenţiere energetică" să fie similar aceluia de „diferenţiere substanţială*. Ambele sunt

bazate pe principiul dualismului polar acţiune-reacţiune. *Zodiacul-energie* va fi astfel împărţit în opt, în timp ce *zodiacul-substanţă* este împărţit în patru.

Conform lui T. O. McGrath:

„Este cunoscut faptul că toate corpurile, cum ar fi Soarele şi sateliţii săi, sunt corpuri încărcate şi înconjurate de un câmp magnetic, şi că în orice corp magnetic care are doi poli (Soarele şi sateliţii lui sunt astfel de corpuri) circulă curenţii magnetici de la Polul Nord la Polul Sud, devenind neutri la fiecare 90° şi ating maximum de intensitate la fiecare 45°”. (*Măsurarea timpului şi Soarele*, p.12)

Dacă aşa stau lucrurile, este evident că punctele de maximă eliberare de energie trebuie să se găsească la jumătatea drumului dintre echinocţii şi solstiţii. Aceste puncte se află astfel pe următoarele grade zodiacale ale ciclului: 45-135-225-315; sau, in terminologia zodiacală obişnuită: 15° Taur; 15° Leu; 15° Scorpion; 15° Vărsător. Aceste 200 puncte nu sunt necunoscute ocultiştilor. Ele corespund cu ceea ce a fost numit „Cele patru porţi ale coborârii avatarice”, deoarece un „avatar”, în terminologia antică, înseamnă de fapt o *eliberare de energie cosmică*, semnificaţia expresiei fiind evidentă. Aceste Patru Porţi sunt simbolizate de cele patru creaturi simbolice: Taurul - Leul - Vulturul - îngerul. Fiecare din ele descrie un tip particular de eliberare dinamică, un tip particular de Rază de Putere şi de „iniţiere* eliberatoare de putere.

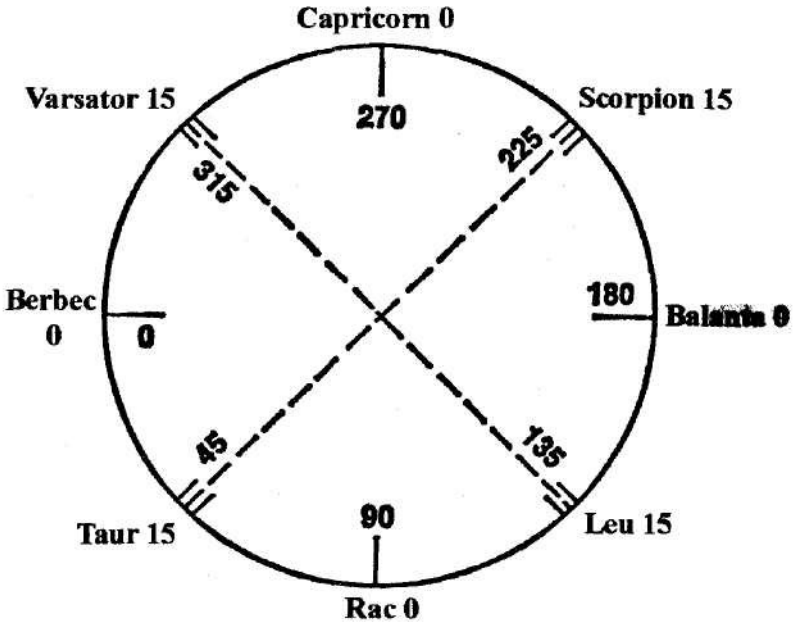

Taurul şi Leul reprezintă puterea de *individuaţie*, puterea înrădăcinată în planetă, adică impersonalitatea concretă. Pe de altă parte, Vulturul şi îngerul simbolizează puterea de *colectivare*, puterea care extinde individualul la colectiv şi universal. Am putea adăuga că Taurul reprezintă puterea de formare a fiinţei individuale, în timp ce Leul reprezintă puterea care emană din fiinţa individuală. Vulturul reprezintă puterea de formare a fiinţei universale, în timp ce îngerul reprezintă puterea care emană din fiinţa universală.

În ciclul anual, cele patru puncte „avatarice” apar aproximativ pe 6 mai, 8 august, 8 noiembrie, 5 februarie. La aceste momente, energiile sau realizările care au fost strânse la echinocţii şi solstiţii sunt eliberate şi formulate efectiv. Pentru un numerolog este interesant de aflat că cifrele din numărul fiecăruia din aceste opt puncte ale ciclului, înseamnă cifra 9: (45, 90, 135 etc.). Baha'u'llah, marele profet persan, era născut pe 12 noiembrie, foarte aproape de punctul Vulturului - un timp foarte potrivit pentru cineva care predică învăţătura unei „religii Universale”. El a luat numărul 9 ca simbol al mesajului

său.

Diferenţierea de formă. Energia operează într-un ritm polar acţiune-reacţiune; astfel, orice tip de diferenţiere energetică este bazat, în mod teoretic, pe diviziuni şi subdiviziuni egale: 2-4-8. În simbolismul antic, 8 reprezintă numărul Soarelui; 888, numărul lui Christos. Numărul 9 îl reprezintă pe cel care exercită puterea octuplă. Dar ce înseamnă exercitarea puterii, dacă nu există o formă de putere - un motor - în care să se *păstreze* şi din care să se *elibereze* puterea voinţei? Nu putem să discutăm complet semnificaţia termenului „formă de putere" (acesta a fost discutat în cartea noastră, *Arta ca eliberare de putere* - 1929). Este suficient să spunem că nu poate exista eliberare controlată şi ritmică de putere dacă nu există un fel de „motor* prin care să se efectueze această eliberare. Toate motoarele sunt „forme de putere", adică forme care controlează generarea, concentrarea şi distribuirea de putere.

Întotdeauna sunt trei operaţii: generare, concentrare şi distribuire. De aceea numărul fundamental al tuturor formelor de putere este trei (şi, probabil, al tuturor tipurilor de inginerie). Inginerul foloseşte efortul şi forţa. Acestea sunt două lucruri, însă termenul „foloseşte" implică un al treilea principiu. Acţiune şi reacţiune: aceasta este pură energie-ritm. Dar este necesar un al treilea termen: interacţiune, dacă energia trebuie să construiască un corp organic. Un corp nu înseamnă o conductă prin care fluxurile de energie îşi au fluxul şi refluxul. El asimilează substanţa. El menţine energia. El transformă puterea. El foloseşte fluxul şi refluxul pentru a-şi spori nivelul sau potenţialul energetic. Şi aceasta este „existenţă organică" - care implică întotdeauna trei facultăţi fundamentale: auto-menţinerea, auto-reproducerea şi auto-realizarea. Am putea enumera la infinit trinităţi de principii din toate domeniile fiinţării şi devenirii. Dar aici, cu zodiacul şi cu toate elementele „ecuatoriale", avem în principal de-a face cu puterea care construieşte şi regenerează organisme sau corpuri. Şi cea

mai satisfăcătoare formulare a trinităţii elementelor care intră în această operaţie de construcţie este una deja menţionată: generare, concentrare şi distribuţie.

Am văzut că în cele patru puncte fundamentale ale ciclului anual există o generare de putere. Rezultatele acestei generări sunt patru tipuri fundamentale de „substanţe”: foc-aer, apă-pământ. *Prin* aceste patru „substanţe” sau elemente cosmice va opera puterea, în concordanţă cu ritmul triplu mai sus menţionat. Aceasta ne va da următoarea schemă de operare:

La echinocţiul de primăvară: Puterea-Foc este generată → apoi concentrată → şi în final distribuită

La solstiţiul de vară: Puterea-Apa este generată → apoi concentrată → şi în final distribuită

La echinocţiul de toamnă: Puterea-Aer este generată → apoi concentrată → şi în final distribuită

La solstiţiul de iarnă: Puterea-Pământ este generată → apoi concentrată → şi în final distribuită

i

ră

ă

on

tor

orn

or

Semnele zodiacale de generare a puterii sunt numite: semne *cardinale*.

Semnele zodiacale de concentrare a puterii sunt numite: semne *fixe*.

Semnele zodiacale de distribuire a puterii sunt numite: semne *mutabile*.

Ele se pot referi la spirit, suflet şi minte - toate trei

operând în interiorul „corpului” total sau „oul aurie”: microcosmosul. Acest microcosmos poate fi de asemenea numit folosind termenul in cea mai cuprinzătoare semnificaţie: personalitatea. Personalitatea, sau încă şi mai bine, Persoana Vie, este sinteza spiritului, sufletului şi minţii care *operează*. Într-un corp (sau corpuri, dacă se acceptă conceptul ocult al câtorva vehicule distincte pentru energiile spirituale, animice şi mentale centrate în structura fizică vizibilă). Spiritul - sau viaţa - generează. Sufletul concentrează. Mintea distribuie. Personalitatea se manifestă - sau se ascunde! Lucrarea vieţii în fiecare fiinţă umană înseamnă a revela, în acţiunea personalităţii, generările spiritului, concentrările sufletului şi distribuţiile minţii.

Pentru a face complet tabloul simbolic, trebuie doar să facem legătura între clasificarea cvadruplă şi cea triplă. Vom încerca apoi să înţelegem cum:

Puterea-Foc (Berbec)	se concentrează prin Pământ (T se distribuie prin Aer (Gemeni),
Puterea-Apă (Rac)	se concentrează prin Foc (L distribuie prin Pământ (Fecioară),
Puterea-Aer (Balanţa)	se concentrează prin Apă (Sc se distribuie prin Foc (Săgetător),
Puterea-Pământ (Capricorn)	se concentrează prin Aer (Va se distribuie prin Apă (Peşti).

Această schemă poate părea mai degrabă încurcată şi tulburătoare; vom încerca astfel un alt mod de a stabili „formula” zodiacală:

Spirit-Foc (Berbec) este Foc generator: Foc Electric.

Suflet-Foc (Leu) este Foc concentrator: Foc Solar.

Minte-Foc (Săgetător) este Foc distribuitor: Foc prin Fricţiune.

Aceasta înseamnă că atunci:

Când Focul generează, el *operează* în termenii Spiritului. Când Focul concentrează, el operează în termenii Sufletului. Când Focul distribuie, el operează în termenii Minţii.

Cu alte cuvinte:

Focul generator este punctul de pornire al sinelui individual (Berbec). Focul concentrator se referă la eliberarea creativă a sinelui, prin intermediul căreia sufletul se cunoaşte ca întreg şi asemenea divinităţii (Leu).

Focul distribuitor este acel foc care amestecă, sintetizează şi universalizează toate elementele şi energiile înainte de naşterea lui Christos - naşterea fiinţei universale (Săgetător)[32].

Aceeaşi procedură va înfăţişa mai clar semnificaţia celorlalte elemente:

Apa generatoare (Rac) operează in termenii spiritului. Ea este puterea care dă naştere sinelui concret, care creează o bază concretă de operare - un cămin - pentru şinele individual.

Apa concentratoare (Scorpion) operează în termenii sufletului. Ea concentrează şi susţine impulsul de colectivare al Spiritului-aer (Balanţa), impulsul de „re-naştere în Christos".

Apa distribuitoare (Peşti) operează în termenii Minţii. Ea efectuează sinteza energiilor care au fost aduse la *focalizare* creativă în Capricorn şi vitalizate în Vărsător.

Aerul generator (Balanţa) operează în termenii spiritului. El este puterea care strânge şi face comune emanaţiile indivizilor.

Aerul concentrator (Vărsător) *operează*. În termenii sufletului. El conferă vitalitate şi impuls pământului spiritual (Capricorn); este respiraţia sufletului colectiv.

Aerul distribuitor (Gemeni) operează în termenii minţii. El exteriorizează şi interpretează impulsionarea individuală a Berbecului, odată ce a fost focalizat şi

---

32 Nu vom încerca aici să explicăm mai în detaliu ce reprezintă aceste trei Focuri; dar in Doctrina secretă a lui H. P. Blavatsky şi în Un tratat despre Focul cosmic a lui Alice Bailey, se spune că aceste trei Focuri operează în şi prin toate organismele vii. Va fi relativ uşor să se realizeze corespondenţele, dacă există o înzestrare cu tipul de minte necesar unei asemenea performanţe. Dacă nu, poate fi folosită formularea astrologică acceptată sau formularea pe care o vom prezenta acum şi în care semnele zodiacului sunt interpretate în funcţie de tiparul caselor studiat anterior.

insubstanţializat în Taur.

Pământul generator (Capricorn) *operează* în termenii spiritului;

 el este puterea de încarnare, puterea de asumare a unui corp - din punct de vedere al implicării spiritului. Pământul concentrator (Taur) operează în termenii sufletului;

 el conferă substanţă şi profunzime impulsurilor Berbecului. Pământul distribuitor (Fecioara) operează în termenii minţii;

el răspândeşte eliberarea creativă a sinelui Leului prin spaţiu, unde este văzut ca o masă de energii polare (Fecioara Luminii). Discriminarea apare in minte, întrucât se iveşte problema lucrului cu polarităţile, cu lumina şi umbra.

Din acestea putem vedea cum fiecare element cosmic e susceptibil de a-şi asuma trei funcţii diferite, aşa cum un om poate întrucâtva acţiona, simţi şi gândi în acelaşi timp: 1). ca tată faţă de fiul său; 2). ca soţ faţă de soţia sa; 3). ca un camarad şi co-lucrător cu asociaţii şi prietenii săi. Adică, (în general vorbind): generând, concentrând şi distribuind energia propriei sale fiinţe.

Zodiacul ca ciclu al individului planetar

Până acum am considerat semnele zodiacale ca fiind mai mult o serie de energii cosmice proiectate, ca să spunem aşa, de Macrocosmos (cele douăsprezece Ierarhii) asupra microcosmosului; cu alte cuvinte, ca o serie de operaţii formatoare sau de faze ale construirii acestui microcosmos. Acesta este punctul de vedere colectiv-ecuatorial. Dar la zodiac ne putem gândi, de asemenea, şi ca la ciclul de case al Individului planetar care „sălăşluieşte” la Polul Nord şi Pentru Care un an înseamnă o zi, cu şase luni de lumină solară (Berbec spre Balanţă) şi şase luni de întuneric (Balanţă spre Berbec), cel puţin teoretic vorbind. Dintr-un astfel de punct de vedere, zodiacul este mai degrabă interpretat în termenii *conştiinţei*, decât în cei ai energiei.

O asemenea interpretare în termenii conştiinţei este

cea mai valoroasă, căci pune semnele zodiacale în raport cu casele şi, astfel, se observă o întrepătrundere de semnificaţii, care ajută la înţelegerea, atât a multor afirmaţii tradiţionale confuze, cât şi a semnificaţiilor caselor şi a semnelor. Pe lângă aceasta, se dezvoltă un fel de formulă algebrică, care poate fi uşor demonstrată ca fiind sub-structura tuturor interpretărilor dramatice şi mitologice ale zodiacului, cunoscută atât astrologilor cât şi ocultiştilor. Cea mai remarcabilă dintre aceste interpretări este, fără îndoială, cea redată în amănunţime în cartea lui Sampson, *Zodiacul*. Alice Bailey dă o altă interpretare tradiţională, atunci când asociază „Povestea celor douăsprezece munci ale lui Hercule". Hercule este Soarele iar cele douăsprezece munci ale sale reprezintă cele douăsprezece operaţii cosmice ale zodiacului, văzute dintr-un punct de vedere mai degrabă regenerator, decât formator.

În lucrările astrologice obişnuite, semnele zodiacale sunt prezentate ca factori fundamentali de semnificaţie, iar casele îşi modelează semnificaţiile după acestea. Dar, din punctul nostru de vedere, găsim în tiparul împărţit în douăsprezece al cadranului caselor, o formulă fundamentală de desfăşurare individuală; şi acest tipar - unul pur abstract - stabileşte cea mai universală serie de semnificaţii. Este, bineînţeles, un tipar pur numerologic, lucrând cu semnificaţia numerelor, de la 1 la 12 inclusiv; dar numerele sunt făcute semnificative prin proiecţia lor geometrică. Această proiecţie este roata sau cadranul caselor. Berbecul devine astfel semnificativ, fiind proiecţia organic-ecuatorială a numărului 1; Taurul, a numărului 2 etc. până la Peşti, ca numărul 12. Axa l-6 reprezintă dualismul sinelui şi non-sinelui, al lui „Eu" şi „Tu"; axa 4-7 reprezintă dualismul experienţei: experienţa subiectivă şi cea obiectivă - sau a comportamentului privat şi public. Sperăm că următorul tabelul alăturat va clarifica problema; el ar trebui studiat în raport cu tabelul semnificaţiilor caselor (diagrama prezentată la Capitolul VI). Manualele astrologice moderne, cum sunt cele scrise

de Alan Leo, C. E. O. Carter[33], A. G. Libra, Parker etc. sunt pline de indicaţii valoroase referitoare la semnificaţia semnelor zodiacale, singulare sau în grupuri. După cum scrie Carter:

„Sarcina interpretării scenariului zodiacal a fost încercată de mulţi scriitori, fiecare abordând lucrarea din propriul său punct de vedere. Este departe de mine, chiar şi în mod tacit, de a nu fi de acord cu concluziile lor sau de a căuta să dau la o parte tot ce s-a scris înainte. Conţinuturile Cercului de înţelepciune zodiacală sunt inepuizabile şi prezintă toate variatele aspecte ale totalităţii Adevărului". (*Zodiacul şi sufletul*, p.14)

Ultima propoziţie din acest citat ne oferă un indiciu care merită să fie dezvoltat in extenso; ne referim, în special, la termenul „conţinuturi". Ara spus că zodiacul este elementul „substanţei". Dar substanţa înseamnă şi conţinuturi. Zodiacul ne dă o cunoaştere a conţinuturilor de viaţă ale fiecărei entităţi vii. Casele ne spun maniera în care aceste conţinuturi sunt distribuite în forma sinelui şi a destinului. Planetele reprezintă puncte focale şi, de asemenea, simboluri pentru toate activităţile vitale. Gradele ne oferă un indiciu pentru semnificaţia inerent creativă a tuturor activităţilor şi a tuturor focalizărilor.

Secţiune 14.02 FORMULA ZODIACALĂ			
Semne zodiacale	Semnificaţie abstractă	Semnificaţie concretă şi tradiţională	Pă guverna corpulu
BERBEC	Ideea de sine. Structura arhetipală primordială a individului. Dorinţa de a se manifesta.	Dorinţă, pionierat. Curaj, voinţă, iniţiativă. Intrare în forţă în lucruri. Grabă şi impulsivitate. Putere masculină.	Ca sistemu cerebro spinal.
TAU	Substanţa	Inerţie, simţ	G

33 în special Zodiacul şi sufletul, cap. „Semnele şi planetele ca idealuri cosmice".

RUL	primordială de manifestare a sinelui. Sinteza trecutului ca tendinţe moştenite. Toate posesiunile fundamentale.	practic, concreteţe dependenţă de pământ şi de energiile pământului. Determinare. Energie. Rodnicie. Putere feminină.	cerebel urechil
GE MENI	Relaxare între sine şi substanţă. Funcţia de legătură şi impulsul de integrare prin ritm şi formă.	Intelect, senzaţie şi acţiune nervoasă. Schimbare. Dualitate. Nelinişte. Inteligenţă. Abilitate literară şi artistică. Îndemânare.	N plămân Mâini, umeri.
RAC	Temelia concretă pentru căminul şi exprimarea lui „Eu sunt”. Organismul viu şi puterea lui de creştere.	Toate sentimentele domestice. Sufletul şi toate sentimentele. Receptivitate; Sensibilitate. Imaginaţie.	C a pi sânii stomac Membr mucoas
LEU	Putere de exprimare a lui „Eu sunt”. Toate modurile de exprimare de sine şi de activitate creativă. Omul, actorul şi executantul.	Exprimare imperioasă de sine. Asumarea autorităţii. Iubire de plăceri şi lux. Speculaţie. Arte Procreare. Intuiţie. Intensitate dinamică.	In coloana vertebr
FEC IOARĂ	Judecarea sinelui şi a vieţii după toate activităţile	Discriminare critică a minţii. Facultăţi analitice. Susceptibilitate.	In l mi metabo general

	creative. Discriminare prin *analiza*, critică a rezultatelor acţiunii. Adaptare.	Pregătit să servească şi să fie servit. Ordine. Capriciu. Perspectivă utilitară.	hranei; solar; s
BALANŢA	Realizarea non-Sinelui, întâlnirea cu „ceilalţi”; obiectivarea conştiinţei prin asociere şi parteneriat.	Conştiinţă socială; amabilitate; iubire de frumos; tânjire după camaraderie. Simpatie. Echilibru. Justiţie. Devoţiune spirituală. Totalitate operativă.	R şi p ficatul.
SCORPION	Substanţă de asociere şi căsătorie. Manifestarea nevoii de a se uni cu ceilalţi. Regenerarea atitudinii de centrare pe sine.	Sex; ocultism; toate tipurile de putere şi operare magică; funcţie regenerativă; voinţă; încăpăţânare. Spirit răzbunător, gelozie; forţă conducătoare.	O e s intestin inferior băşica
SĂGETĂTOR	Expansiune a relaţiei. Relaţia dintre relaţii; legătura abstractă şi interpretare prin perspectivă.	lipsă de prejudecată; viziune; onestitate, tendinţă de generalizare; compasiune, voinţă de a cuceri noi domenii; pasiune pentru idei. Plăcere pentru călătorii şi petreceri în aer liber.	C e; c regiune pelvian nervul sistemu muscul
CAPRICORN	Temelia concretă pentru relaţii. Viaţa în organismul social.	Ambiţie, perseverenţă, geniu politic, rezervare. Încredere puternică în factorii sociali şi în	S l, s osos; genunc toate

	Susţinerea căsătoriei.	toate structurile permanente - inclusiv cele spirituale. Industrie; stabilitate.	articula
VĂR SĂTOR	Puterea de a exprima idealuri şi de a crea în termeni de comportament social. Creativitate a relaţiei şi căsătoriei.	Idealism, umanitarism; exprimare de sine prin mişcări colective, frăţii; sentimente de grup; Goana după senzaţional. Dramatic; geniu creativ, ca exponent al rasei.	Pi e şi gl sistemu sanguin
PEŞ TI	Judecata societăţii în privinţa idealurilor şi modului lor de operare; relaţia judecată ca atare şi „cei doi” retrăgându-se fiecare în propria lor meditaţie de sine	Deschidere faţă de viaţă; resemnare; psihism misticism; memorie; convenţionalitate; devoţiune; introspecţie. Renunţare de sine; complex de inferioritate; preocupări spirituale	La picioare sistemu limfatic

VIII PLANETELE SI PERSONALITATEA

Am definit „personalitatea” ca pe o „sinteză a tiparelor de comportament; ca suma tuturor mişcărilor şi emoţiilor exterioare ale fiinţei umane: ritmul total al operaţiunilor sale de viaţă - de la modul în care merge şi îşi contractă buzele, până la comportamentul său pe câmpul de luptă sau într-o sală de concert”. Am spus că, fără activitate, nu ar putea exista „personalitate”; putem vorbi despre ea ca de un complex de activităţi. Asemenea afirmaţii reprezintă o suficientă dovadă că noi nu dăm

termenului semnificaţia, mai degrabă peiorativă, pe care i-o conferă în mod obişnuit teozofii şi cei care se ocupă cu filosofia ezoterică.

Noi nu considerăm personalitatea ca reprezentând fiinţa „exterioară", în contrast cu aşa numita individualitate sau fiinţă „interioară". Simţim că această opoziţie, sau dualism, nu este fructuoasă în prezentul stadiu al dezvoltării umane. Mai degrabă, tinde să focalizeze comportamentul uman într-un mod care este mai mult devoţional şi etic decât integrator şi estetic - ultimul termen fiind folosit după cum a fost el definit anterior. Pentru noi, şi probabil pentru oameni ca Smuts, ca şi pentru majoritatea psihologilor moderni, personalitatea este *întreaga fiinţă umană în funcţiune*. Nu înseamnă întreaga fiinţă umană în esenţă, sau în mod abstract, ci în manifestare efectivă şi în limita în care este perceptibilă altor personalităţi care funcţionează *la acelaşi nivel de* operare.

Niciun astrolog (sau psiholog) nu poate interpreta o viaţă şi un destin la un nivel mai înalt decât acela pe care el însuşi funcţionează. Un funcţionar cu mintea îngustă, dintr-un orăşel, nu poate cunoaşte personalitatea unui sfânt sau a unui geniu. El va emite, bineînţeles, o judecată superficială asupra acesteia sau o va venera, dar nu va fi în poziţia să o cunoască şi să o evalueze ca personalitate - chiar dacă s-ar putea să reacţioneze foarte exact la unele din trăsăturile sale caracteristice. Personalitatea semnifică totalitatea în *acţiune*. Şi nu există nicio percepţie reală, nicio înţelegere a personalităţii, dacă nu este înţeleasă totalitatea componentelor sale, în mod conştient sau prin sentimente intuitive. Şi nimeni nu poate înţelege această totalitate dacă el însuşi nu este pe acelaşi nivel de dezvoltare umană, sau, dacă nu este pe un nivel mai înalt, astfel încât să fie capabil să se transpună temporar pe un nivel inferior.

Aceste remarci sunt necesare pentru că adesea oamenii vorbesc despre personalitate ca şi cum ar fi un lucru înţeles la fel de toată lumea. A reacţiona la câteva

faze ale personalităţii şi a înţelege sau chiar a fi conştient de realitate - adică de umanitate în întregul ei, care este personalitatea însăşi - acestea sunt două operaţiuni foarte diferite. Personalitatea, ca o sinteză a tiparelor de comportament, poate cuprinde multe faze de activitate, foarte dificil de înţeles. Nu ne referim aici la o dedublare exagerată a personalităţii care produce două tipuri absolut distincte de comportament în raport cu un singur organism fizic, ci pur şi simplu la faptul că personalitatea poate implica o serie de activităţi care transcend dezvoltarea normal-conştientă a omenirii, aşa cum este ea astăzi. Personalitatea reprezintă un „bilanţ" care arată mereu schimbătoarea relaţie a conştientului cu inconştientul, a factorilor individuali cu cei colectivi, în întreaga fiinţă umană. Oamenii ale căror fiinţe interioare sunt inundate cu proiecţii din învelişurile mai adânci ale „inconştientului colectiv" sunt, ca personalităţi, complexe şi greu de pătruns. Numai perechile lor pot să-i cunoască, pot să cunoască tiparul complet al comportamentului lor, la toate nivelurile. Walt Whitman scria, cu frumuseţea criptică a rostirii:

„Numai ei înşişi se înţeleg pe ei înşişi şi pe cei asemenea lor Şi numai sufletele înţeleg alte suflete".

Fără îndoială că una dintre cele mai mari realizări ale tehnicii astrologice este puterea care se obţine atunci când într-o hartă natală se vede schiţa unei personalităţi concrete. Am văzut deja cum se pot separa şi interpreta factorii individuali şi cei colectivi care constituie, ca să spunem aşa, urzeala şi ţesătura personalităţii. Dar tiparul tapiseriei trebuie să fie înţeles numai prin studiul acelor entităţi astrologice care reprezintă focare de culoare, de activitate şi de semnificaţie. Aceste entităţi, considerate în corelaţiile lor infinite şi nu ca puncte separate, alcătuiesc laolaltă desenul vieţii tapiseriei. Ele revelează personalitatea ca un tipar de comportament multifaţetat, care simbolizează de la „cea mai mare" realitate, până la cele mai exacte sau transcendente moduri de activitate fizio-psihologică.

Aceste entităţi astrologice se împart în două categorii generale. În primul rând, planetele însele, incluzând Soarele şi Luna; în al doilea rând, puncte abstracte derivate din raporturile stabilite, fie între orbitele planetelor (noduri), fie între poziţiile planetelor faţă de orizont şi meridian (părţi). Acest capitol va fi dedicat unei scurte analize a semnificaţiei fundamentale a planetelor în termenii personalităţii; următorul, unui studiu al nodurilor şi al celor mai importante dintre părţi.

Va trebui, totuşi, să împărţim încă o dată domeniul studiat şi *vom* clasifica planetele în cel puţin două moduri esenţiale. Primul tip de clasificare are de-a face cu puterea care motivează şi cu sursa activităţilor simbolizate de planete. Vom distinge între *planete care se referă la conştient* şi *planete care se referă la inconştient* - folosind termenii de „conştient" şi „inconştient" aşa cum au fost folosiţi ei de C G. Jung şi definiţi într-un capitol anterior (cf. „Astrologia şi psihologia analitică"). În afara acestor două categorii vom plasa Soarele ca simbol al energiilor integratoare ale Sinelui, care este descris de Jung ca „centrul totalităţii psihicului". Psihicul include atât conţinuturi inconştiente, cât şi conştiente. A integra aceste conţinuturi - adică a asimila în mod conştient conţinuturile inconştientului - este esenţa procesului de individuaţie, al cărui simbol activ este Soarele.

(a) Soarele ca integrator

Astrologia, fiind un sistem de interpretare simbolică a semnificaţiei faptelor astronomice, trebuie să diferenţieze în mod evident între Soare - o stea dătătoare de viaţă şi lumină, care este centrul sistemului astronomic de care aparţinem - şi planete, care sunt simple reflectoare sau transmiţătoare de lumină, asemenea Pământului. Dacă ne referim la ego ca la „un complex de reprezentări care constituie centrul domeniului conştiinţei şi pare a poseda un foarte înalt grad de continuitate şi identitate", este clar că simbolul astrologie al acestuia este însuşi Pământul, aşa *cum este văzut din locul naşterii nativului*. Domeniul continuu de conştiinţă al oricărui om reprezintă ceea ce

este conţinut în graniţele orizontului său şi, prin implicaţia a ceea ce, deşi dedesubtul orizontului, se va manifesta în câmpul său de conştiinţă.

Cu alte cuvinte, cuadratura hărţii astrologice (orizont şi meridian - şi, în special, ascendent şi mijlocul-cerului) reprezintă forma câmpului de conştiinţă. Ego-ul poate fi considerat drept punctul de naştere, centrul hărţii, sau, într-o simbolizare mai exactă, vârful piramidei construit pe cele patru unghiuri ale hărţii. Ego-ul nu este integratorul - pentru că el este doar un punct abstract. Nici ascendentul şi nici mijlocul-cerului nu sunt factori de integrare, pentru că ei au doar implicaţii structurale. Ei determină *forma* care va trebui să fie luată de procesul de integrare. Ei nu simbolizează *calitatea energiei* prin eliberarea căreia acest proces va fi, sau va putea fi încheiat.

A construi câmpul de conştiinţă ca o *structură clar formată*, *centrată în mod precis pe ego*, este ca şi cum s-ar construi un ochi perfect, cu putere de focalizare precisă prin lentilele şi muşchii ochiului astfel încât imaginea reflectată asupra retinei să cadă exact pe „pata galbenă” a acesteia, care este singura dotată cu sensibilitate deplină la lumină. Este ceea ce marele oftalmolog şi filosof, dr. Bates, numeşte „fixare centrală”; şi această operaţie solicită practică musculară şi practică de vizualizare sau de formare a imaginii, incluzând relaxarea.

În sens psihologic, „fixarea centrală” se referă la utilizarea intelectului - mecanismul focalizării conştiente - conform legilor gândirii logice şi formale. O foarte mare parte, dacă nu toată, a filosofiei clasice Şi post-clasice greceşti (în special de la Aristotel încoace), toată ştiinţa occidentală (in special de la Renaştere încoace) şi filosofia ştiinţifică Modernă (de exemplu Bertrand Russell) a constituit şi constituie încă Un vast antrenament colectiv de „fixare centrală” mentală. În domeniul psihic-spiritual, anumite tipuri de practici ezoterice, unele derivate din concepţia buddhistă din răsărit, altele din filosofia pitagoreică, aveau drept scop o „fixare centrală” similară a energiilor sufleteşti într-o structură formată de „Eu sunt”.

După cum deja s-a menţionat, era aproximativ secolul VI î.Ch. atunci când această problemă a focalizării mentale începea să domine perspectiva elitei omenirii. Acest proces de „fixare centrală” în câmpul conştientului a continuat de-a lungul ciclului european (în special de la Abelard încoace) şi a produs omul de tip occidental cu a sa „contracţie a conştientului”, după cum atât de elocvent a numit-o Jung.

Întocmai cum W. H. Bates cerea pacienţilor săi să-şi relaxeze ochii imaginându-şi o pată perfect neagră, tot aşa Jung cerea acestora să-şi relaxeze intelectualismul conştient, prin „lăsarea lucrurilor să se întâmple” şi prin practici de relaxare psihică, ca acelea de folosire a „fanteziei” spontan-creative.

Dacă axele hărţii reprezintă astfel structura câmpului de conştiinţă - structura „ochiului” în mod simbolic - Soarele simbolizează „lumina”

care eliberează energia (fotonii), prin intermediul căreia devine posibilă vederea. Într-un sens real, ochiul, ca organ al viziunii, este modelat structural de natura luminii. La fel şi ego-ul - „Eu”-l conştient - este modelat de puterea care emană de la Sine. De aceea se spune, cu îndreptăţire, că ascendentul şi celelalte „unghiuri” ale hărţii *distribuie* puterea Soarelui, după cum vom vedea în capitolul următor. Soarele este energia vitală. Axele hărţii reprezintă canale pentru distribuirea şi

„transformarea” acestor energii solare în câmpul conştiinţei.

Soarele, totuşi, nu ar trebui considerat un simbol al Sinelui. El este *puterea* Sinelui, dar Şinele însuşi nu înseamnă numai putere. Este puterea în relaţie cu forma. Este puterea care operează printr-o formă şi care regenerează substanţa. Cu alte cuvinte, Şinele - dacă natura sa poate fi în întregime stabilită din punct de vedere astrologie - este relaţia dintre Soare şi axe, orizont şi meridian.

Încă şi mai exact, el reprezintă relaţia dintre semnificaţia poziţiilor zodiacale ocupate de Soare şi cele

patru unghiuri - semnificaţie în termeni de semne zodiacale (sau subdiviziuni de semne), de grade şi de relaţia angulară între aceste poziţii. Ultima se referă la aspectele dintre Soare, ascendent şi mijlocul-cerului; mai mult chiar, la poziţia în casă a Soarelui.

Această poziţie în casă a Soarelui denotă faza de sine individual şi perioada de viaţă în şi prin care puterea integratoare a Sinelui va funcţiona cel mai puternic. Referindu-ne la precedenta noastră înregistrare a semnificaţiilor caselor şi la graficul ciclului de 28 de ani, aceste două elemente ale personalităţii şi destinului pot fi uşor stabilii

— cu condiţia, bineînţeles, ca momentul naşterii să fie cunoscut cu exactitate. Poziţia zodiacală a Soarelui (şi poziţia sa de grad) va arăta calitatea acestei puteri de integrare în ea însăşi.

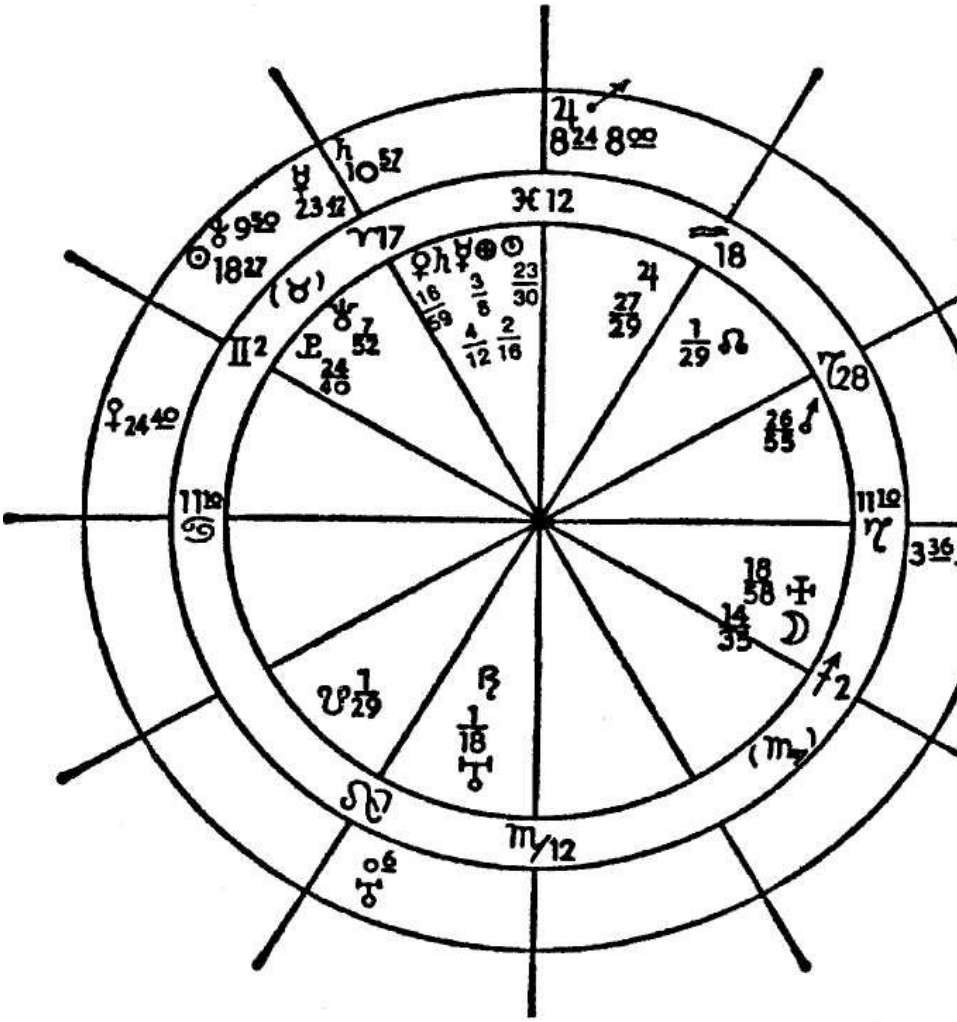

ALBERT EINSTEIN
14 Martie 1879
(timp local, 11:26 A.M.)
Ulm, Germania

(Planetele din cercul exterior sunt progresate pentru început de aprilie, 1935.)

Să luăm, de exemplu, harta lui Einstein. Soarele este la 24° Peşti, în casa a zecea. De aici, calitatea puterii integratoare a Sinelui său va fi: sinteză, perfecţionare,

meditaţie şi introspecţie. Dar Soarele, fiind în casa a zecea, casa activităţii publice, profesiunii şi a gândirii (ca funcţie a personalităţii individuale), această putere va opera prin aceste caracteristici ale casei a zecea. Poziţia Soarelui indică, de asemenea, că o intensificare a puterii semnificative a destinului său apărea atunci când Einstein era în al douăzeci şi doilea an al său, adică în 1901. Apoi, el devenea inspector de patente la Berna, Elveţia; şi este probabil că, aproximativ în acea perioadă, puţin după teoria cuantei a lui Planck, era dezvoltată, cel puţin în fază rudimentară, teoria relativităţii. Această teorie a fost adusă în atenţia lumii ştiinţifice în 1905 - când „punctul sinelui” lui Einstein a ajuns în conjuncţie cu Pluto. Mai mult, gradul Soarelui care, după cum am spus, „dă un indiciu în privinţa semnificaţiei inerent creative a tuturor activităţilor şi focalizărilor”, poartă acest potrivit simbol: „O mică insulă în mijlocul oceanului; locuitorii săi fericiţi şi-au creat propria lor lume”. Ce poate fi mai semnificativ în harta unui om care scria despre „universuri-insulă” şi crea noi perspective cosmice?

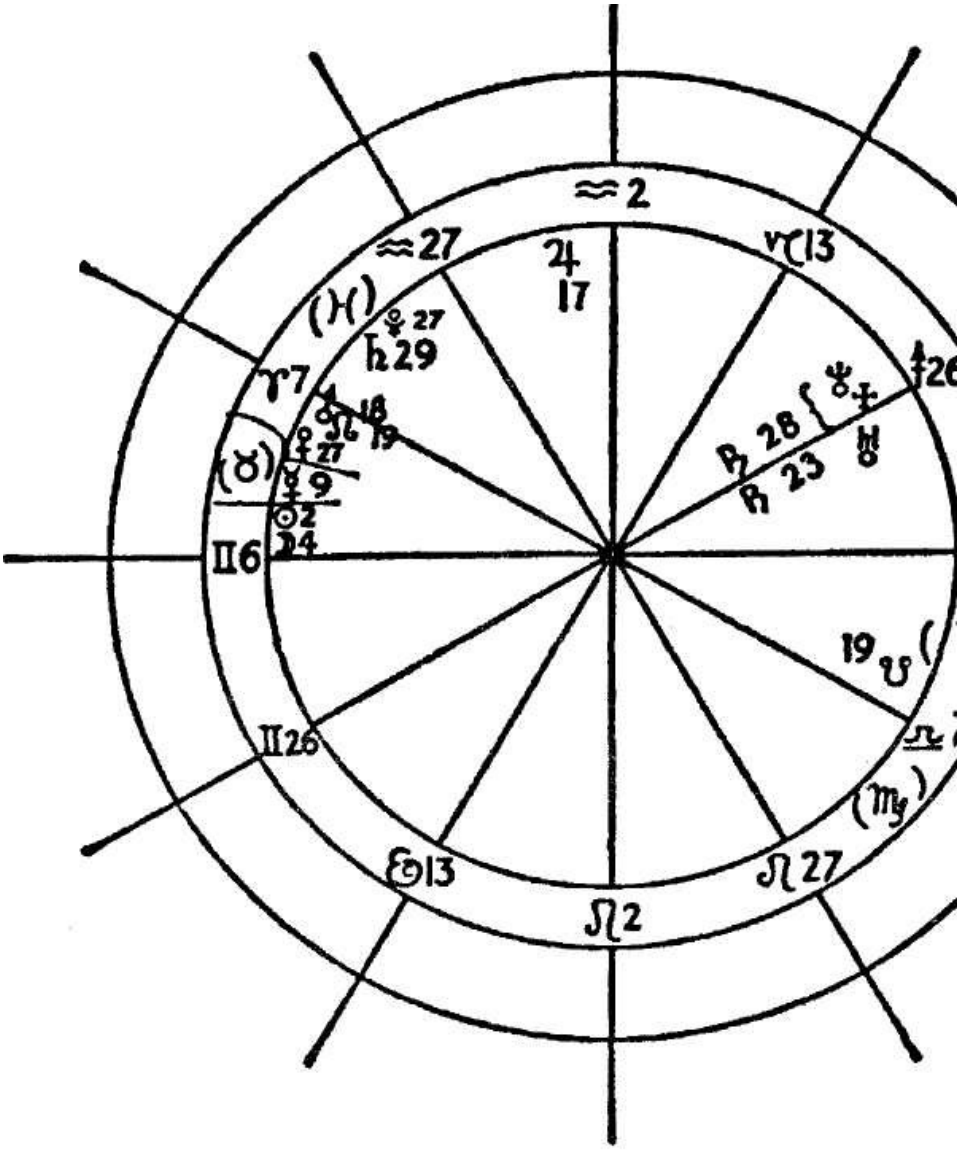

REGINA VICTORIA
NASCUTA IN 24 MAI 1819
ORA 4:15 A.M

(Aceasta este harta dată în „O mie şi una de naşteri remarcabile”. O hartă puţin diferită poate fi găsită în

revista *Astrologia Americană*. „Epoca victoriană văzută prin harta natală a reginei Victoria” de D. Rudhyar)

Ca un alt exemplu putem da harta reginei Victoria, care simbolizează nu numai o personalitate, ci, cel puţin prin implicaţii, şi epoca care îi poartă numele. Soarele tocmai răsărise la momentul naşterii şi era cam la o oră după lună nouă în Gemeni. Avem aici o personalitate cu rare daruri intelectuale (Gemeni), o epocă care avea toată rigiditatea şi îngustimea punctelor de vedere ale intelectualismului accentuat; care, în plus, vedea creşterea uimitoare a mijloacelor de transport şi călătorie şi a tulburărilor nervoase. Semnificaţia casei a douăsprezecea este arătată de faptul că, după moartea soţului său, regina Victoria a trăit practic în izolare în cea mai mare parte a lungii sale vieţi; şi că a acţionat cel mai bine din spatele scenei şi prin câţiva mari prim-miniştri, cum ar fi, de exemplu, Disraeli. Simbolul gradului Soarelui oferă semnificaţia de aristocraţie şi de putere efectivă a individualităţii. Putem spune că întreaga epocă victoriană este o manifestare tipică a casei a douăsprezecea - un rezumat, o perioadă de precipitare karmică, capătul extrem al unui ciclu precedând un nou şi remarcabil început pe cale de a se manifesta.

Cel mai semnificativ moment din viaţa ei a fost când, la vârsta de cincizeci şi şase de ani, erau în mod clar formulate planuri pentru consacrarea Imperiului britanic şi, ca un gest de început, fiul său a fost trimis în India. Atunci, „punctul sinelui” său a ajuns în Soarele său şi personalitatea ei a devenit într-adevăr simbol mondial, care îşi manifestă pe deplin puterea destinului - adică a Sinelui ei adevărat. Consacrarea ei ca „împărătească a Indiei” s-a produs un an mai târziu, întrucât „punctul sinelui” era în trigon cu Jupiter şi în casa întâi. Aceasta şi Jubileul de Diamant din 1897 (când „punctul sinelui” a ajuns în conjuncţie cu Jupiter, în casa a zecea) erau gesturile exterioare ale puterii. Dar, adevărata personalitate a reginei nu trebuie găsită în ele, ci în mult mai ascunsele mişcări „din spatele scenei”, pe care Luna

sinodică a casei a douăsprezecea le simbolizează în mod atât de competent.

(b) Planete care se referă la conştient

Vom analiza acum domeniul ego-ului particular, care este domeniul conştiinţei centrate în jurul realizării: „Eu sunt aceasta sau aceea”. Această realizare a „Eu”-lui conştient, şi anume că el este acea fiinţă Particulară şi nu alta, reprezintă primul factor fundamental din viaţa conştientă. Fiecare entitate vie trebuie mai întâi să *fie* ea însăşi ca formă unică definită. Acesta este aspectul lui Saturn. Apoi trebuie să se *menţină*, iar un asemenea factor de auto-menţinere se realizează Prin principiul compensator al acţiunii, care reprezintă temelia întregii vieţi organice. Acesta este aspectul lui Jupiter. În final, ea trebuie să se reproducă printr-un fel de acţiune creatoare care, din punct de vedere astrologie, se referă la Marte.

Aceste trei planete (Saturn-Jupiter-Marte) trebuie considerate ca cele trei planete pozitive sau „masculine”. Şi din motive pe care le vom analiza mai târziu, fac pereche cu alte trei planete, care sunt considerate ca negative, sau „feminine”, respectiv: Luna, Mercur şi Venus. Termenii „masculin” şi „feminin” nu sunt cei mai fericiţi. Ar fi mai bine să spunem că Saturn, Jupiter şi Marte iniţiază procese de viaţă. Ei acţionează ca *agenţi cauzali*, în timp ce Luna, Mercur şi Venus fixează şi însufleţesc, încheie sau aduc la rod aceleaşi procese. Vom considera, de aceea, aceste şase „planete ale conştientului” ca fiind trei perechi, fiecare pereche fiind legată cu una din cele trei operaţii fundamentale de viaţă mai sus menţionate. Motivul acestei proceduri va fi pe deplin explicat mai târziu pentru că a face acest lucru acum ar complica, în mod inutil, lucrurile.

Saturn-Lună: Saturn, în mitologia greacă, este guvernatorul Epocii de Aur, prima vârstă a copilăriei şi inocenţei. Se referă la primul proces prin care forţa vitală universală devine diferenţiată, limitată, particulară, devine celulă vie, germene iniţial. Un asemenea proces de diferenţiere este condiţia absolut necesară pentru

existenţa individuală, adică existenţa ca entitate autonomă, separată. Tocmai de aceea Saturn simbolizează, din punct de vedere psihologic, acel proces care conduce la realizarea lui „Eu sunt”. Aceasta, totuşi, nu este o realizare simplă pe cât pare şi a părut multora. Astfel psihologul modern vorbeşte de „complexul ego-ului”, aşa cum a fost definit anterior: „un complex de reprezentări ce constituie centrul domeniului conştiinţei mele”[34].

În interiorul „domeniului conştiinţei” curge viaţa; cu alte cuvinte, au loc schimbări, energia este eliberată în acţiuni şi reacţiuni. Această „energie psihică”, care este conţinută şi operează în domeniul conştiinţei mele (în interiorul graniţelor ego-ului meu, exprimat, în mod simbolic, de Saturn), este reprezentată din punct de vedere astrologie, de către Lună. Luna reprezintă acea porţiune a Soarelui care este împrejmuită de Saturn - dacă o asemenea propoziţie caracteristică astronomiei poate fi îngăduită. Reprezintă acea porţiune a energiei vitale a fiinţei complete de care eu sunt conştient ca de mine însumi, ca ego conştient care sunt eu. Saturn se referă la structura abstractă a acestui ego. Luna toarnă în această structură „energie psihică” - şi rezultatul este o entitate conştientă, o entitate particulară vie. De aceea relaţia Saturn-Lună este relaţia: formă-spre-energie. Forma condiţionează energia, există deci cu adevărat o acţiune reciprocă profundă, care este prea complexă spre a fi discutată într-o succintă trecere în revistă.

Jupiter-Mercur. Jupiter este un simbol mult mai misterios decât par să creadă cei mai mulţi astrologi. Reputaţia sa ca semn de noroc pur nu pare a rezista testului analizei psihologice deşi, într-un sens abstract şi ultim, procesul pe care îl simbolizează conduce întotdeauna la o creştere şi la o expansiune a conştiinţei - dar din când în când, prin chinuri groaznice. Jupiter este, în mod obişnuit opus lui Saturn, deoarece expansiunea este opusă contracţiei. Saturn diferenţiază entitatea particulară de matricea universală de viaţă. Jupiter aduce

34 Tipuri psihologice, p.540

ego-ului încătuşat ceea ce îi va putea compensa unilateralitatea, făcându-l astfel din nou întreg şi universal.

Funcţia lui Jupiter poate fi cel mai bine exprimată în psihologia practică (sau analitică) prin termenul de „compensare". Caracterul auto-compensator al psihicului, ca organism, a fost menţionat în capitolul dedicat psihologiei analitice. Jupiter se referă astfel la *anima* şi *animus* din teoria lui Jung. Dar el semnifică mai mult - reprezintă funcţia de compensare în toate aspectele posibile. Marc Edmund Jones defineşte Jupiter ca „punctul de precipitare al sufletului - la ieşirea din el însuşi - către viaţa tangibilă şi fiinţa definită". El arată „punctul de exprimare al adevăratei personalităţi, sau scopul încarnării". Aceasta înseamnă totodată „compensaţie" în sens metafizic, căci sufletul poate fi privit ca ceva ce luptă continuu pentru armonizare şi integrare şi al cărui „scop este încarnarea", ca neutralizare a dizarmoniilor şi eşecurilor din trecut - pentru a stabili armonia la un nivel deplin conştient.

Jupiter reprezintă astfel puterea de acţiune justă din noi, vocea adevăratului nostru destin. Ego-ul nostru conştient (Saturn-Luna) este rezultatul trecutului nostru, sinteza limitărilor şi ancestralităţii noastre. Reprezintă prezentul, ca suma totală a trecutului, însă Jupiter reprezintă viitorul, trăgând acest prezent înainte. Este destinul care trebuie să fie al nostru, destinul care ne va compensa insuficienţele şi pe care, realizându-l, vom deveni întregi. Sufletul şi ego-ul sunt cei doi poli ai unei realităţi care operează prin compensare. Astfel, pentru o conştiinţă masculină, sufletul, dacă este proiectat ca o imagine, este, în mod normal, o femeie - Muza, Eternul Feminin care ne trage înainte etc. Pentru o conştiinţă feminină, sufletul este eroul, imaginea christică, Adonai, Sigfried Victoriosul etc. Este întotdeauna ceea ce ne finalizează, ceea ce ne face întregi. Reprezintă, de asemenea, pentru cel credincios, Dumnezeul încarnat, Salvatorul, învăţătorul spiritual sau guru: acel personaj

divin care vine la noi ca reprezentant al Totalităţii, oricum ne-am imagina noi această totalitate. De aceea, Jupiter reprezintă calea lui Dumnezeu înspre oameni. Este religie. Este ceremonie. Este, de asemenea, Regele, ca simbol al totalităţii în Stat; el, a cărui justiţie şi putere (în mod ideal) compensează slăbiciunea şi eşecurile cetăţenilor, într-un stat democratic el reprezintă Constituţia.

Mercur face operativă funcţia lui Jupiter. Şi, de aceea, reprezintă inteligenţa, vehiculul sufletului. Dar vai! Un vehicul care dă adesea la o Parte Personajul divin pe care îl poartă şi fuge cuprins de amoc, mânat de toanele Lunii sau dominat de puterea cristalizator-separativă a lui Saturn, Mercur, ca şi guvernator al sistemului nervos, aduce senzaţii ego-ului, pentru ca ego-ul să poată învăţa lecţia relaţiei cu obiectele lumii înconjurătoare. El unifică reacţiile corpului. Este slujitorul lui Zeus-Jupiter - dar, adesea, un mesager fără valoare şi un hoţ. Luna, polul feminin al lui Saturn, are toane şi se schimbă în mod constant. Mercur, care păstrează o relaţie similară faţă de Jupiter, este întotdeauna neobosit şi singur se modelează după obiectul senzaţiei sau al gândului. Yoga hindusă este în mare măsură, un sistem de concentrare prin intermediul căruia funcţia lui Jupiter supune funcţia lui Mercur.

Dacă Jupiter îşi asumă poziţia de Dumnezeu răzbunător; dacă nu există niciun alt mod de a contracara cristalizările lui Saturn-Mercur tinde probabil să devină în mod egal distructiv şi să spulbere perioadele lunare, pentru că Mercur este întotdeauna mai mult sau mai puţin ostil Lunii - dacă nu cumva Saturn a devenit subordonat acelor funcţii ale inconştientului pe care le vom studia mai târziu.

Marte-Venus: Cu această pereche avem de-a face cu forţele centrifuge şi centripete ale experienţei. Marte „*arată* tendinţa vieţii de a se auto-exprima, ieşind din ea însăşi înspre afară, fără a ţine cont, în mod particular, de condiţiile exterioare”. „Este primul impuls de viaţă în toată revelarea exterioară a sinelui” (Marc Jones). Cu alte cuvinte, reprezintă dorinţa de a se îndepărta de centru,

Eros-ul primordial, *libido-ul*, deoarece curge în afară prin psihic. Simbolizează toate începuturile, toate impulsurile iniţiatoare; proiecţia de sine, ca o eliberare de energie pură.

Ceea ce iese în afară din psihic ca Marte, se reîntoarce în el ca Venus. Venus este efectul experimentat ca rezultat al modului în care lumea exterioară reacţionează la ieşirile noastre marţiene. Impulsul lui Marte se reîntoarce acasă plin de experienţe, probabil cu vânătăi şi posibil cu înţelepciune. Venus este sfârşitul experienţei şi ceea ce am dobândit ca rezultat al ei; reprezintă astfel, pentru ego, furnizorul de conştiinţă, cunoaştere şi înţelepciune. Este simbolizată prin albine, pentru că albinele aduc înapoi la stup mierea strânsă de la flori, care este produsul final al plantei. De aceea, este simbolul tuturor artelor, al întregii înţelepciuni sociale, a tot ce este maturizat prin experienţă, înseamnă şi emoţii; pentru că noi avem emoţii, sau afecte, ca rezultat al contactelor exterioare. Din relaţie apare bucuria sau durerea, cântecul sau disperarea, arta sau senzualitatea. Sufletul relaţiei este iubirea. Iubirea marţiană este iubirea care înseamnă dorinţă, proiecţie de sine, forţa brută de a se reproducere pe sine prin ceilalţi, dar fără legătură cu aceştia. Iubirea venusiană este iubirea înţeleaptă, iubirea care se iveşte din schimbul reciproc, din camaraderie altruistă: iubire-înţelepciune.

Aceasta este schiţa trinităţii conştiente a puterilor vitale esenţiale» fiecare activă şi reactivă, pe care astrologia le simbolizează ca Saturn-Lună, Jupiter-Mercur, Marte-Venus. Fiecare entitate vie trebuie mai întâi să fie ea însăşi, ca formă definită (Saturn); apoi trebuie să se *menţină* ea însăşi, ca un sistem auto-compensator (Jupiter); în final, trebuie să se *reproducă* prin acţiune creativă (Marte). „Fiinţa” se manifestă prin sentimente (Lună); menţinerea operează prin inteligenţă sau instinct (Mercur); „auto-reproducerea” este demonstrată prin puterea de a avea copii sau idei (Venus); astfel se prezintă sfera conştientului. Ajungem acum la procesul prin care se

realizează transcenderea sau distrugerea conştientului.

Planete care se referă la inconştient

A. INCONŞTIENTUL PERSONAL

Modul în care planetele Neptun şi Pluto au fost descoperite serveşte ca o ilustrare simbolică a relaţiei dintre conştient şi inconştient. S-a observat că anumite anomalii în comportamentul lui Uranus ar putea fi explicate numai prin postularea influenţei unei alte planete aflate dincolo de orbita sa. Această influenţă a fost măsurată cu atenţie şi locul lui Neptun a fost determinat în mod aproximativ, după care astronomii au putut să găsească această planetă la locul descoperit în mod analitic.

Existenţa multor anomalii psihologice, nevroze şi stări supra-normale i-a determinat pe unii psihologi să încerce să schiţeze un domeniu psihologic necunoscut, a cărui existenţă a fost presimţită cel mai mult prin modul în care el tulbură comportamentul conştient. Este evident că ego-ul nostru conştient nu este întotdeauna stăpânul casei sale, şi că, din când în când, puteri care par să se ivească de nicăieri sau dintr-o ceaţă ancestrală, ne copleşesc conştiinţa. Micile noastre categorii şi bariere sunt distruse; simţurile noastre de auto-conservare şi de practica socială sunt uitate - şi ne mişcăm rătăciţi, legănându-ne încoace şi încolo din cauza unor comenzi profunde, rostite de forţe necunoscute.

C. G. Jung a fost probabil primul dintre psihologii moderni care a recunoscut că domeniul acestor forţe necunoscute era cu adevărat unul dublu. Prin aceasta, el a continuat (în mod inconştient, probabil) vechea tradiţie kabbalistică, care vorbeşte de o „memorie a Naturii”, de o «lumină astrală”, care este de asemenea dublă, mai joasă şi mai înaltă - înşelătoare şi ademenitoare în porţiunile joase, celestă şi pură în cele înalte. Interpretarea dată de Jung inconştientului personal şi celui colectiv este în mod firesc diferită, sub aspect exterior, de învăţătura ocultă referitoare la lumina astrală; deşi ultima poate demonstra într-o zi că o susţine şi o adânceşte pe prima.

După cum am arătat deja, inconştientul personal reprezintă suma totală a conţinuturilor reprimate şi ascunse ale psihicului omului. Freud a început studiul acestui domeniu în care sunt ascunşi germenii nevrozelor şi spre care ne îndreptăm toate sentimentele, gândurile, impresiile pe care refuzăm să le admitem pe altarul fiinţei noastre conştiente şi de la care ne dăm înapoi cu teamă, ură înăbuşită sau dezgust. Viaţa ne-a adus aceste fapte psihice şi le-a umplut cu energie vitală; dar în loc de a distribui această energie vitală, pentru a se cheltui în corelaţie cu ego-ul nostru, în cadrul sferei gândirii, sentimentului şi comportamentului conştient, noi întoarcem îndărăt, ca să spunem aşa curgerea acestei energii şi împingem gândurile sau sentimentele impresiile sau intuiţiile care ne tulbură, spre peşteri întunecoase, unde memoria nu le mai poate chema la lumina conştientului. Acolo, ele pot să se descompună, trimiţând emanaţii otrăvitoare în conştient; sau presiunea subterană pe care o exercită ne poate conduce în mod inconştient la fapte şi gânduri care tulbură ego-ul nostru conştient.

Astrologia nu are, probabil, nicio cale de a controla aceste conţinuturi ascunse şi reprimate ale inconştientului personal, deşi ea conţine în simbolismul său anumiţi factori care ne permit să discernem şi să analizăm acţiunea tendinţelor represive ce deformează şi stăvilesc curgerea normală a funcţiilor psihologice. Cu alte cuvinte, ea poate detecta mişcarea energiei psihice din conştient către inconştient, întrucât aceasta apare în psihic. Ea poate determina polaritatea funcţiilor psihologice, din care unele acţionează într-o direcţie reprimată şi interioară, iar altele operează în mod normal, de la centru înspre exterior.

Ajungem aici la factorul mişcării planetare retrograde. Datorită faptului că pe Pământ vedem sistemul solar dintr-un punct întrucâtva periferic, şi nu din centru, celelalte planete ale sistemului se mişcă într-o manieră aparent neuniformă. Din când în când, ele par a sta nemişcate, sau par a se mişca înapoi, în direcţia opusă

cursului lor normal în jurul Soarelui. In primul caz, vorbim de o planetă staţionară; în cel de-al doilea, de o planetă retrogradă. Altfel, mişcarea planetei este directă. Aceste caracteristici geocentrice ale planetelor (Soarele şi Luna nu sunt incluse, căci ele sunt întotdeauna directe) sunt de mare importanţă din punct de vedere psihologic.

Direct, retrograd, staţionar: această trinitate a modurilor de mişcare planetară corespunde cu unele elemente fundamentale din ceea ce numim *dinamica psihologică*. În spatele acestor tipuri de mişcare găsim încă şi mai generalul factor de *viteză planetară* (viteza aparentă, în acest caz). Din punctul de vedere al observatorului terestru, viteza cu care planetele se mişcă de-a curmezişul cerului se schimbă în mod constant. Aceste variaţii de viteză corespund variaţiilor de intensitate funcţională a factorilor psihologici simbolizaţi de planete. Intensitatea funcţională *variat*, ca rezultat al multor cauze, dar variaţiile de viteză reprezintă cel puţin una din aceste cauze, simbolic vorbind. Acest lucru este demonstrabil în special când *analizăm* variaţiile de viteză ale lui Mercur şi ale Lunii, dar se aplică tuturor planetelor.

Cu cât viteza este mai mare, cu atât mai rapidă este curgerea energiei psihice în, şi prin, funcţia considerată. Când planeta devine staţionară, viteza, bineînţeles, este zero. Funcţia simbolizată este arătata ca având o stabilitate maximă. Un tip particular de încăpăţânare poate descrie bine această condiţie. Acel factor particular din alcătuirea conştientă a persoanei nu-i va da drumul. Va rezista schimbării. Îi va conferi o extraordinară putere de inerţie. Aşa cum a fost la început, aşa va fi întotdeauna după. Persoane născute cu planete staţionare, vor prezenta întotdeauna o caracteristică a acestei naturi. Aceasta, bineînţeles, va fi accentuată, dacă planeta staţionară este şi guvernatoarea hărţii sau dacă este puternic plasată. Factorul psihologic care îi corespunde se va menţine tăcut dar cu încăpăţânare în cadrul conştiinţei, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Pot fi date numeroase exemple, dar dificultatea

constă în faptul că, de regulă, caracteristicile psihologice descrise de o planetă staţionară nu sunt evidente, cu excepţia punctului de vedere al analizei psihologice. Saturn staţionar în harta lui Richard Strauss reprezintă o bună ilustrare a egocentrismului puternic şi a unui simţ al formei egal ca intensitate. Prezenţa sa în Balanţă oferă o semnificaţie artistică adăugată.

Se spune că o planetă staţionară este „direct staţionară" sau „retrograd staţionară", în concordanţă cu direcţia mişcării sale ulterioare, în analiza psiho-astrologică o planetă poate fi considerată staţionară în intervalul celor câteva minute din punctul exact la care îşi schimbă direcţia cursului. Factorul de viteză implicat aici este pur relativ; practic, tot ce se cere sau este util să fie considerat, este dacă viteza planetei e peste medie (în care caz se mişcă repede), sau sub medie (mişcare lentă).

Planetele retrograde simbolizează întoarcerea libido-ului (energia psihică sau forţa vitală) din conştient în inconştient. Dacă o planetă este retrogradă, funcţia pe care ea o reprezintă nu este activată pentru operare conştientă; conţinuturile psihice legate de această funcţie în loc să se manifeste direct în conştient şi, astfel, să influenţeze direct comportamentul nostru, sunt împinse temporar în inconştient. Aceasta nu înseamnă, în mod necesar, că ele sunt deposedate de energia lor. Ele fuzionează cu alte conţinuturi inconştiente, apoi reapar mai târziu în conştiinţă, prin intermediul uneia din aceste funcţii ale inconştientului pe care le vom studia acum. Ultimele corespund planetelor Uranus, Neptun şi Pluto.

Putem, la început, să considerăm planeta Saturn drept constructorul complexului ego-ului. Prin diferenţiere şi izolare, Saturn stabileşte separat o anumită cantitate de energie vitală şi o leagă de o formă. Construieşte pereţi pentru a proteja şi diferenţia entitatea particulară astfel condiţionată şi separată de mediul său. Cu alte cuvinte, Saturn stabileşte un sistem de apărare împotriva lumii exterioare, prin accentuarea caracteristicilor separate ale ego-ului. „Eu sunt această calitate particulară şi nimeni

altcineva nu este sau n-o poate atinge”.

Dacă Saturn este retrograd la naştere, nativul nu va experimenta sau simţi aceasta în mod natural şi spontan. El nu o va simţi ca fiind adevărată, în special în raport cu lumea exterioară. Mecanismul său saturnian de apărare nu va fi direcţionat împotriva agresiunilor lumii exterioare - cel puţin nu imediat şi spontan. El nu se va simţi puternic în raport cu lumea exterioară - pentru că tiparul fiinţei sale conştiente nu este foarte rigid. El va ceda uşor influenţelor exterioare, care vor tinde în mod constant să-i păteze tiparul conştiinţei. El va fi, într-un fel, fără apărare în raporturile exterioare şi va apărea ca timid, introvertit, speriat, ne-ambiţios - sau va lua o atitudine arogantă pentru a-şi ascunde slabul postament. Manierele sale pot fi atunci aspre şi explozive.

Saturn retrograd va direcţiona înspre interior această putere cristalizatoare de tipar şi formatoare de pereţi. Afirmarea de sine va fi împotriva influenţelor interioare. Persoana va ceda în exterior, dar va arăta o mare putere de rezistenţă împotriva sugestiilor interioare, inconştiente. Se va fortifica spontan împotriva impacturilor venite din inconştientul colectiv, din tradiţia rasei şi din standardele colective. Îşi va dezvolta un simţ al destinului, care îl separă în interior de camarazii săi, în timp ce deseori nu va fi capabil să reziste presiunii solicitărilor făcute asupra lui de prieteni şi de alţii asemenea. El va fi cu încăpăţânare egocentric în cel mai intim sine al său, în timp ce ar putea fi incapabil să reziste oricui îi cere favoruri sau daruri.

Se poate, de asemenea, întâmpla ca un om cu Saturn retrograd să fie foarte preocupat de construirea sau întărirea individualităţii sale crescânde. Funcţia de diferenţiere funcţionează atunci în interior, întărind câmpul magnetic al Sinelui şi cristalizându-i conţinuturile într-o formă deocamdată inconştientă. El va ceda în afară doar pentru a fi mai capabil să îndure înăuntru. Un asemenea factor astrologie este găsit la persoanele care trebuie să-şi păzească individualitatea de influenţele

psihice, religioase sau rasiale, care sunt puternice îndeosebi în mediul lor familial apropiat. Duşmanul este în inconştient, presându-l din interior. Trecutul ameninţă prezentul. Prima sarcină psihologică este, de aceea, una de protecţie şi de afirmare *interioară* de sine. Astfel acţionează funcţia lui Saturn în interior şi efectul său va fi, de obicei, simţit doar indirect în conştiinţă şi în comportament, amestecat cu alte elemente inconştiente. Nicolae al II-lea, ultimul împărat al Rusiei, avea Saturn retrograd. Ramakrishna, marele mistic hindus şi vizionarul Swedenborg sunt alte exemple.

În asemenea cazuri Luna (opoziţia polară a lui Saturn) se găseşte, ca să spunem aşa, neprotejată. Luna nu poate fi niciodată retrogradă; dar din cauza mişcării în jurul Pământului, ea este *fie în interiorul, fie în exteriorul orbitei Pământului*. Când este în interior (mai aproape de o conjuncţie solară), ea operează în legătură mai strânsă cu energia solară a Sinelui. Când este în exterior (mai aproape de o, opoziţie solară), sentimentele sunt mai „extravertite", sau dominate de mintea obiectivă. Se poate de asemenea spune că, în exteriorul orbitei Pământului, Luna urmează impulsul centrifugal al lui Marte, planeta tuturor începuturilor; când este în interior, ea se supune atracţiilor centripete ale lui Venus, planeta împlinirii şi a realizării. Dacă Luna este înăuntru orbitei Pământului şi Saturn este retrograd, sentimentele sunt direcţionate spre interior; avem un caz clar de introvertire. Iubirea merge mai degrabă spre o imagine interioară decât spre persoane efective şi reale. Sentimentele sunt, în orice caz, neprotejate atunci când Saturn este retrograd. Ele nu sunt ancorate în mod ferm în ego-ul conştient.

Când Jupiter este retrograd, funcţia de compensare a sufletului este întoarsă înspre interior, afectând conştiinţa aproape exclusiv prin inconştient, adică prin intermediul viselor şi al proiecţiilor similare. Dacă în acelaşi timp Uranus este puternic, aceste proiecţii din inconştient pot deveni extraordinar de însufleţite. Dacă Jupiter este slab prin poziţia semnului, aceasta *poate* însemna că funcţia de

compensare este înzestrată cu energie puţină; dar dacă, în acelaşi timp, este puternic prin poziţia casei, compensarea, deşi slabă, este constant înfăţişată conştiinţei prin puterea evenimentului.

Această remarcă se aplică mai mult sau mai puţin tuturor planetelor. Aspectele faţă de alte planete pot, totuşi, să introducă şi alţi factori contrari. Jupiter într-o casă angulară (casa întâi, a patra, a şaptea, a zecea) reprezintă un mod tipic de putere a poziţiei casei. Dacă este directă, nativul este conştient condus de destinul său, de obicei pentru un scop-grup. El poate experimenta această putere interioară sub forma unei mari personalităţi, care îl conduce la ţelul propus. Aceasta se întâmplă mai ales dacă Jupiter este retrograd. Dacă este staţionar, nativul este aproape în întregime expus la această putere conducătoare. Împăratul Austriei, Franz Josef, a cărui domnie pare să fi fost exact centrul de precipitare al karmei europene, avea, conform lui Alan Leo, Jupiter retrograd în casa a patra. Bismark avea de asemenea Jupiter retrograd. Aristide Briand, faimosul prim-ministru francez, avea Jupiter şi Saturn retrograd conjuncte în casa a patra.

Mercur retrograd simbolizează o minte întoarsă spre interior, fie din cauza unei tendinţe mistice, fie datorită unei încetineli congenitale a percepţiei sau a unei inabilităţi de a proiecta gândurile în afară. Conform lui Marc Jones, poziţia lui Mercur înainte şi după Soare, înseamnă deopotrivă sete mentală sau chibzuinţă mentală. „Chimia mentală” poate fi arătată prin legarea laolaltă a acestor poziţii ale lui Mercur la viteza de mişcare a Lunii. Paul Clancy a schiţat un paralelism între viteza minţii şi viteza mişcării lui Mercur. În exterior, un Mercur retrograd poate da o minte înceată; dar, în niciun caz, nu este în mod necesar aşa. Poate fi şi o minte preocupată mai mult de inconştientul colectiv, mintea unui vizionar. Abdul Baha, pe care bahaii îl considerau un personaj divin, avea Mercur şi Saturn retrograde şi în trigon. Mercur era la 6° Gemeni, în avans faţă de Soare; Luna, în conjuncţie cu marea stea

Perseus, Regulus de asemenea în trigon cu Neptun în Vărsător. În alte cazuri, avem exemple mentale deosebite. Un exemplu de minte şubredă este dat de Ludovic al XVI-lea, regele francez executat de revoluţionari. El avea Mercur retrograd, în conjuncţie exactă cu Soarele şi, de asemenea, Saturn şi Uranus retrograde.

Marte retrograd indică faptul că impulsurile de a acţiona nu decurg dintr-o exprimare spontană, de la ego înspre exterior, ci se mişcă înapoi, spre inconştient, unde se unesc cu unele conţinuturi inconştiente (deseori imagini colective). El reprezintă puterea inerentă din ultimele, care, într-adevăr, impulsionează nativul să acţioneze. Acţiunea nu apare astfel din impulsuri spontane, conştient-clare, ci dintr-o motivaţie mai mult sau mai puţin inconştientă. Printre cele câteva planete retrograde din harta lui Annie Besant, fosta preşedintă a Societăţii Teozofice, îl găsim pe Marte. Deseori actele sale au fost urmarea unor motive ascunse în inconştientul personal sau în cel colectiv.

O asemenea situaţie poate afecta forţele sexuale. Ele pot fi aruncate înapoi în inconştient, formând complexe şi nevroze. Pe de altă parte, putem avea de-a face cu o încercare clară de a sublima dorinţa, ca în diferitele discipline *Yoga*. În cazul lui Annie Besant, notăm, de asemenea, că ea a devenit cunoscută mai întâi ca *partizan* al controlului naşterii.

Cu Venus retrograd obţinem o situaţie în care roadele experienţei nu sunt aduse în ego-ul conştient şi asimilate normal sau eliberate prin diferite tipuri de emoţii. Există deseori o puternică lipsă de adaptare la condiţiile existenţei exterioare. Viaţa emoţională nu este satisfăcută şi conţinuturile inconştiente perturbă curgerea naturală a conştiinţei şi a iubirii. Din când în când se întâlneşte un puternic accent pe creaţia artistică, dar este de obicei colorat de sentimente anormale. O nevoie de băuturi alcoolice sau de droguri poate fi legată de aceasta. Poetul romantic Alfred de Musset avea Venus retrograd staţionar.

Planetelor retrograde nu trebuie să li se ceară să spună prea multe, pentru simplul motiv că ele indică doar direcţia în care operează unele funcţii psihologice, dar nu şi ce se întâmplă ca rezultat al acestei mişcări care curge înapoi şi care trebuie să fie judecată pe baza hărţi1 ca întreg. Un băiat şi o fată, în loc să meargă la muncă într-o fabrica, iau trenul şi se duc în oraş. Am putea afla că s-au dus în oraş, dar aceasta nu ne va spune cum se vor comporta şi ce vor întâlni în oraş. La fel, noi ştim că atunci când o planetă este retrogradă, funcţia pe care o simbolizează nu operează în aşa numitul „mod normal". Energia psihică folosită de această funcţie merge în direcţia inconştientului. Ce se va întâmpla cu ea acolo depinde de toţi ceilalţi factori ai hărţii.

B. INCONŞTIENTUL COLECTIV

Prin planetele studiate până acum am găsit un mijloc de analizare a alcătuirii şi constituţiei fiinţei umane individuale, aşa cum funcţionează ea în mijlocul colectivităţii din care face parte. Familia, naţiunea, rasa, grupul religios, clubul, sindicatul şi fabrica reprezintă tipuri variate de colectivitate. Individul acţionează în mijlocul lor şi poate ajuta la crearea sau la transformarea lor. Dar şi ele acţionează asupra individului. Dacă el se dă înapoi de la contacte şi experienţe în cadrul colectivităţii, devine inhibat şi capătă complexe şi atitudini specifice pe care planetele retrograde, împreună cu alte elemente astrologice, ne ajută să le analizăm.

Dacă individul se confruntă normal cu grupul său şi cu societatea, în general, atunci societatea îl influenţează. Colectivul din el, cel care este identic în toţi oamenii din grupul său, impune asupra individului standardele sale veşnice. Societatea pune mâna pe individ prin instinctele şi tradiţiile sale. Imagini primordiale bat în pereţii lui, cerând dreptul de a intra. Aceste imagini pot fi divine sau diavoleşti. Ele reprezintă vocea totalităţii care constrânge părţile individuale ale întregului să ia seama. Şoaptele acestei voci colective sunt întunecate şi posesive; sunetele sale înalte sunt vibraţii de lumină, cântece ale sufletelor

eliberate, care trag în sus, spre ţelul final al Omului.

Această voce a colectivului, în măsura în care acţionează asupra indivizilor, este simbolizată de trinitatea planetelor îndepărtate: Uranus, Neptun şi Pluto. E semnificativ faptul că acestea au devenit cunoscute în *mod public* într-un moment în care umanitatea a spart barierele separatoare ale credinţelor dogmatice şi, material, dacă nu spiritual, toţi oamenii au curs în oceanul umanităţii colective. Uranus devenea cunoscută întrucât revoluţiile americană şi franceză au spart apăsarea feudală şi medievală; Neptun, deoarece umanismul şi renaşterea spiritului religios (sau al polului său opus, materialismul) au măturat lumea; Pluto, deoarece omenirea îşi parcurge drumul spre noi structuri de realizare socială.

În viaţa individului, aceste planete acţionează în diferite moduri §i în variate grade de intensitate. Cu cât mai universală sau „mai îndreptată spre întreg" este conştiinţa, cu atât mai constructivă şi eficace este acţiunea acestor agenţi planetari ai totalităţii. În cel ne-renăscut, ele pot fie să rămână în mod individual ineficace, fie să devină simboluri ale distrugerii învelişului ego-ului. În orice caz, ele vin spre ego-ul individual ca forţe de dincolo de conştiinţă, purtând mesaje, dând lovituri sau tulburându-l pe cel pe care zeii l-au condamnat la orbire şi nebunie spirituală. Ele pot simboliza vârful spiritual al umanităţii colective, indiferent dacă acesta este numit biserica triumfătoare, Sinodul celor binecuvântaţi sau Loja Albă a adepţilor iniţiaţi. Ele pot, de asemenea, să înlocuiască ceea ce ziarele numesc „societate", sau puterea mulţimii. Ele pot fi agenţii acelor forţe colective pe care oamenii învaţă să le cunoască sub numele de religie. Ele pot chiar vorbi despre evenimente cosmice petrecute dincolo de sistemul nostru solar şi duc veştile iniţiate de galaxia noastră şi presimţirile spaţiilor de dincolo. In orice caz, ele reprezintă totalitatea care vorbeşte particulelor individuale.

Dacă ne limităm la abordarea psihologică şi la relaţia dintre inconştientul colectiv şi ego-ul particular, putem

spune că Uranus reprezintă puterea *proiectivă* a inconştientului, Neptun, puterea sa *dizolvatoare* şi Pluto, puterea sa *regeneratoare*. Uranus aduce conştientului reprezentări şi impulsuri simbolice. Acestea pot apărea în vise sau în conştiinţa de veghe. De la Uranus vin inspiraţiile poetului, artistului, inventatorului, omului de ştiinţa, politicianului, reformatorului religios, Uranus este caracterizat de puterea sa formatoare de imagine. El regenerează conştientul prin faptul că îi aduce perspective ale întregului, imagini şi idei ale Minţii universale. Strict vorbind, el nu „regenerează". În loc de aceasta, el proiectează imagini şi idei care au puterea să *transforme*, care sunt germenii noii conştiinţe.

Transformarea şi creaţia sunt cuvintele-cheie ale acestei planete revoluţionare, care toarnă în mod constant noi cuante dinamice în inima ego-ului - tulburând, stimulând, agitând, dezmembrând sufletul divinei nemulţumiri, nebunia anarhistului şi cea a nelegiuitului. Geniu sau nebunie; inspiraţie sau perversiune.

Neptun acţionează în moduri mai subtile şi mai misterioase. El devorează ca un acid puternic cristalizările ego-ului, chemând mereu particularul şi pe cel înlănţuit la starea fără de limită a universalului. El reprezintă iubirea insistentă, plină de compasiune, cuprinzătoare a întregului pentru partea separată - care poate nici măcar nu ştie că este o „parte" - o iubire care poate fi cea mai tandră, dar care, totuşi, este aşa de plină de orizonturi cosmice şi pace universală încât sentimentele noastre limitate, înguste, se retrag din faţa ei cu tăcută veneraţie. Neptun reprezintă omul transfigurat de Christos-ul dinlăuntrul său, dar poate fi şi omul pierdut într-un „paradis artificial", umblând după droguri pentru a fi condus dincolo de închisoarea percepţiei normale şi a rutinei cotidiene, în tărâmul viselor şi al viziunilor.

Orice forţă care neagă limitările şi tinde să ne facă întregi, care slăbeşte puterea punctului de vedere particular şi *injectează*. În el fluidul dorinţelor nepământeşti; orice factor care dizolvă cristalizările şi

pune lentilele ego-ului în afara focarului, care ne tulbură zilele cu năzuinţe divine, şi ne răpeşte de la familie şi de la căminul nostru în pacea albă ca zăpada a mănăstirilor sau în fermentaţia vie a junglei - toate acestea aparţin simbolului lui Neptun.

Din punct de vedere psihologic, părţii corporale guvernate de semnul zodiacal în care este poziţionat Neptun îi lipseşte creşterea diferenţiată şi focalizată. Ea apare ca nedezvoltată. Energia vitală nu reuşeşte să se concretizeze îndeajuns. Dimpotrivă, acolo unde este plasat Uranus găsim deseori o creştere anormală, un fel de supraabundenţă; nu atât abundenţă de forţă vitală, cât o tensiune specifică de energie ce *creează* genii sau monştri. Neptun reprezintă simbolul mării, al nediferenţiatului, al materiei cosmice în stadiul prenatal sau al *nirvanei* şi infinitei compasiuni. El arată modul în care societatea acţionează asupra individului; în timp ce Uranus indică mai mult puterea fecundatoare a individului, modul cum acţionează el asupra societăţii, constructiv sau distructiv. Nota fundamentală a lui Neptun este eliberarea, universalizarea sau ne-focalizarea.

Pluto este planeta celei de-a doua naşteri, guvernatorul Misteriilor - guvernatorul fiecărui tip de adunare de grup, de organizare parlamentară, în care sunt hotărâte noi politici pentru colectivitate, sau de ceremonial, prin care individul şi societatea sunt readaptaţi conform cerinţelor unei noi legi a vieţii. Şi Jupiter are de-a face cu organisme de guvernare şi cu ceremonialuri religioase, dar în *cadrul limitelor fixate de Saturn*.

Cu alte cuvinte, Jupiter simbolizează zeii şi religia rasială bazată pe relaţia de rudenie şi de sânge. El înlocuieşte ierarhia cu autocraţia - politică sau religioasă - aceasta pentru că Saturn a fixat înainte de toate ego-ul, Unul, ca şi conducător în cadrul anumitor graniţe. Conducerea lui Zeus urmează aceleia a lui Chronos-Saturn. Jupiter ca *guru* - învăţătorul spiritual sau ghidul religios - implică elemente de relaţie personală.

Pe de altă parte, planeta Pluto este strict impersonală şi nu recunoaşte un Dumnezeu sau un rege personal; numai un preşedinte ales, ca să spunem aşa. Regele său este Legea. Este nemiloasă şi absolut justă - dar justă pe baza unei Legi care deseori transcende înţelegerea noastră limitată şi care, astfel, poate părea crudă. Pluto asociază ego-ul cu un centru mai mare al fiinţei, parte conştient, parte inconştient. El conduce la ceea ce C. G. Jung numeşte Şinele, totalitatea fiinţei. El simbolizează stadiul final al procesului de individuaţie, a doua naştere, «formarea perfectă", iniţierea, „Naşterea Dumnezeului Viu", căci Pluto reprezintă Dumnezeul-din-adâncuri, Dumnezeul făcut concret şi actual în cadrul şi în centrul personalităţii. Astfel, personalitatea devine transfigurată într-o Persoană Vie. În acest sens, Pluto este simbolul Incarnării lui Dumnezeu, al Frăţiei Apostolice, reflexia ordinii cosmice zodiacale, a Lojii Albe pe Pământ.

Pluto reprezintă Legea Sinelui-întreg în opoziţie cu legea ego-ului Particular (Saturn-Jupiter). Dominaţia lui vine după ce acest ego a fost impregnat cu ideile-germene şi arhetipurile lui Uranus, şi şi-a pierdut toată rezistenţa şi mândria prin botezul lui Neptun. Atunci Pluto, judecând ego-ul pe talere în care sunt comparate conştientul şi inconştientul, concretul şi abstractul, particularul şi universalul, îl iniţiază în Tovărăşia Perfectului. Ideea sa fundamentală este *renaşterea*; de asemenea, concretizarea Totului în Unul universal.

Dintre toate semnele astrologice care au fost sugerate ca simboluri (sau cauze) ale Primului Război mondial, doar unele par valabile. Pluto era în conjuncţie cu solstiţiul de vară în iunie 1914 şi ajungea în mod aparent la prima sa conjuncţie, pentru scurt timp, în septembrie 1912, timp în care era pus la cale Războiul Balcanic. Solstiţiul de vară reprezintă punctul de fecundaţie cosmică. Viaţa devine concretă în pântec. Misterul „vărsării de sânge" poate, de asemenea, însoţi vastele fecundaţii sau iniţieri cosmice.

Pluto intra în Capricorn in 1761-1762. Era aproape

de momentul în care Swedenborg vorbea de coborârea pe Pământ a „Noului Ierusalim”. Din acest moment, lua formă revoluţia americană. În 1938, Pluto va intra în Leu. Aceasta poate marca începutul unei noi ere. Conform simbolismului numerologic al Piramidei, această eră urma să înceapă la 16 septembrie 1936.

Este interesant faptul că intrarea lui Neptun şi Pluto pe scena astrologică a corespuns momentului în care diferitele aspecte ale inconştientului au câştigat recunoaştere publică. Pluto a fost descoperită exact la 84 ani (ciclul lui Uranus) după Neptun (1846). În 1848 Europa a fost martora unei mari prefaceri revoluţionare. Este data manifestului comunist al lui Marx. 1848 marchează şi începutul răspândirii spiritualismului. Bahaismul, marea mişcare spirituală, a fost iniţiat în 1844. În orice caz, a fost un timp al entuziasmului religios şi al idealurilor umanitare - cu adevărat un timp neptunian. La fel, Uranus devenea cunoscut în mijlocul erei revoluţionare care a trezit toată lumea occidentală la o realizare de noi arhetipuri de relaţie socială. Pluto a fost observat pe 21 ianuarie 1930, când Soarele intra în semnul Vărsătorului. Decada astfel inaugurată promitea să *rivalizeze* cu aceea care le-a făcut pe Uranus şi Neptun cunoscute. Idealurile New Deal-ului sunt tipic plutonice, în măsura în care avem în acest New Deal o încercare de a include toate clasele sociale într-un tip de organizaţie integrală, în care cei doi factori, individualismul şi colectivismul, vor fi armonizaţi.

Neptun formează întregul, dar conduce şi la lipsa de formă. Pluto aduce mesajul formei concrete, a organizării. Dacă adesea îl vedem ca dezorganizare, este pentru că putem descoperi numai primul stadiu al procesului. Marele Război a însemnat *dezorganizare*, deşi a testat puterea oamenilor de a se organiza pe o scară niciodată imaginată până atunci. A făcut să se înţeleagă eficienţa şi precizia. A creat maşinăria pe care omul o poate folosi în mod constructiv, dacă aşa doreşte.

Nu este cu totul improbabil ca sub dominaţia lui Pluto - după cum caută să sugereze Paul Clancy - în viitor

să apară dovezi concrete şi ştiinţifice ale nemuririi omului. Alice Bailey anunţa şi ea acelaşi lucru; şi nu există nicio îndoială că Pluto lucrează cu toate manifestările concrete ale noii ordini.

Uranus, Neptun, Pluto simbolizează procese care aduc inconştientul şi puterile sale subliminale la pragul conştiinţei şi al ego-ului. Ei reprezintă astfel intermediarii între sistemul solar şi galaxie. Cometele sunt, de asemenea, intermediari, dar de o calitate mai trecătoare, putem percepe inconştientul în termenii unei acumulări de conţinuturi atât personale cât şi colective; de fapt trebuie să facem aşa, dacă e să considerăm conştiinţa drept limita organismelor fizice. Dar ocultistul va pretinde, bineînţeles, că inconştientul colectiv nu este doar produsul generaţiilor anterioare de oameni ci şi al Fiinţelor supra-umane şi supra-terestre. El va considera stelele fixe, din punct de vedere astrologie, ca simboluri ale acestor entităţi cosmice, căci intuiţia trezită poate simţi, chiar nedesluşit, dincolo de tărâmurile cunoscute de minţile umane. Uranus, Neptun, Pluto reprezintă astfel legături între stele şi planetele intra-saturniene - între „zei” şi oameni.

Mai rămâne un punct de atins: care este semnificaţia celor trei planete îndepărtate, atunci când sunt retrograde? Probabil aceea a acţiunii de întoarcere a elementului colectiv către colectivitate, dar cu puterea adăugată a individualului, pentru a-l face efectiv într-un nou mod. Pentru a formula mai clar: mai devreme sau mai târziu, rasele şi grupurile degenerează implacabil. Indivizii care alcătuiesc aceste colectivităţi eşuează în a acţiona în concordanţă cu cele mai adânci instincte şi adevăruri arhetipal aparţinând omenirii, biologic sau spiritual, în afara totalităţii acestor eşecuri particulare, apare o pervertire şi decadenţă generală a colectivităţii. O rasă, o naţiune sau un grup religios apucă pe căi nefaste şi astfel se dezintegrează. Ceea ce au cauzat indivizii, indivizii trebuie să readapteze. Apar reformatorii, care proclamă anticele adevăruri uitate, probabil sub un nou veşmânt. Aceşti oameni sunt conduşi de spiritul viu al umanităţii

colective pentru a reforma trupul bolnav al colectivităţilor din care ei sunt părţi. Această acţiune reformatoare a colectivităţii de către colectivitate, prin individ, este simbolizată de mişcările retrograde ale lui Uranus, Neptun, Pluto.

Uranus reformează sau mai degrabă transformă în mod „direct” ego-ul conştient; când este retrograd, el simbolizează reforma inconştientului, a adâncurilor ascunse din care se manifestă ego-ul. În unele cazuri, poate însemna că toate cămările întunecate sunt aerisite şi rufele murdare ale familiei date la o parte; între altele, înseamnă că omul este de fapt agentul unui tip de impuls reformator care trebuie să schimbe mintea rasei sau a grupului său. Imaginile uraniene pe care el te proiectează sunt impregnate, întâi de toate, cu o energie iconoclastă. Acestea nu numai că vor stimula conştientul rasei, dar vor genera furtuni în inconştient. Neptun retrograd este deseori găsit acolo unde făţărniciile religioase sunt nefireşti şi acuzatoare; acolo unde mândria subconştientă este asimilată în mod subtil. Misticii au deseori un asemenea factor proeminent în hărţile lor, în special dacă se împotrivesc în mod pozitiv convingerilor zilei. Cât despre Pluto retrograd, se poate presupune că ar avea tendinţa să facă pierdută distrugerea organizată; aceasta, într-o hartă individuală, poate fi pusă în legătură cu un protest specific împotriva ordinii stabilite a societăţii.

Sistemul solar ca personalitate

Până acum abordarea noastră a avut de-a face cu factori pur psihologici şi am considerat planetele drept simboluri care ne-ar permite să schiţăm cele trei tipuri principale de activităţi caracteristice oricărui organism însufleţit, activităţi care determină ce este organismul, cum se auto-menţine, cum se reproduce. Am studiat apoi problemele apărute ca urmare a reprimării activităţilor natural-organice, aşa cum sunt simbolizate de planetele retrograde. În final, am analizat cele trei moduri de activitate prin intermediul cărora ego-ul particular este capabil să se depăşească şi să participe la universalitate.

Imaginea lui Saturn, care reprezintă temelia egoismului particular, se stinge apoi în caracter într-un fel de reprezentare plutoniană. Modul jupiterian compensator de activitate dă drumul procesului neptunian de sublimare. Tipul marţian de auto-reproducere este înlocuit de creativitatea uraniană.

Dacă abordăm totuşi subiectul dintr-o direcţie inversă, adică pornind de la analiza sistemului solar ca întreg şi proiectând rezultatul acesteia în experienţa noastră fizio-psihologică, obţinem un tablou mai logic şi mai ordonat. Conceptul nostru de personalitate se măreşte şi îşi asumă perspective cosmice. Întregul sistem solar, văzut ca un complex organism de viaţă, devine o personalitate cosmică. Totuşi, trebuie să evităm greşeala de a ne pierde baza de operare: Pământul. „Cosmici", aşa cum putem fi, suntem întotdeauna înrădăcinaţi în Pământ. Singurul sistem solar pe care îl cunoaştem este cel văzut prin atmosfera Pământului şi prin intermediul simţurilor şi al instrumentelor pământeşti. De fapt, nu cunoaştem nimic dincolo de Pământ şi de reacţiile pe care le experimentează Pământul. Trebuie să rămânem întotdeauna centraţi pe Pământ pentru că atât timp cât operăm prin vehiculele conştiinţei născute terestru, toate experienţele noastre sunt condiţionate de calitatea planetei noastre şi de toate simbolurile *vitale* pe care le putem concepe, fiind în mod necesar interpretări şi extensii ale acestor experienţe, care trebuie fundamentate din punct de vedere al Pământului şi al Omului ca fiinţă planetară.

De aceea, dacă vorbim despre sistemul solar, acesta apare investigatorului ştiinţific ca răspândindu-se pe fiecare parte a drumului descris anual de Pământ. Există corpuri celeste în interiorul graniţelor orbitei Pământului şi există altele în afara lor. Este adevărat că Soarele reprezintă, în mod demonstrabil, unul dintre focarele acestei orbite eliptice a Pământului şi, de asemenea, al tuturor celorlalte orbite planetare. Dar toate acestea înseamnă că noi, observatorii umani, nu suntem în centrul

sistemului - acum ştim îndeajuns ca să realizăm aceasta! — ci îi aparţinem ca simplă planetă. Faptul că ştim că Soarele reprezintă centrul sistemului, şi nu Pământul, nu face legitim niciun punct de vedere cu adevărat heliocentric. Noi cunoaştem acest lucru în mod intelectual, totuşi toate experienţele noastre sunt în mod necesar centrate pe Pământ.

Cu alte cuvinte eu (ego-ul) ştiu acum că domeniul conştiinţei mele (propriul meu Pământ) nu este centrul fiinţei mele totale. Eu consider totuşi că există un Sine care, întocmai că Soarele, este centrul acestei fiinţe totale. Totuşi, eu nu *experimentez* ca un Sine, ci doar ca un ego. Eu postulez posibilitatea unei identificări a acestui ego cu Şinele. Dar dacă *am experimentat* o asemenea identificare, eu nu aş mai fi de acum încolo o personalitate centrată pe ego. Eu aş fi un Personaj divin, un vehicul solar al conştiinţei.

Se poate întâmpla să existe Personaje divine care operează printr-un corp născut pe Pământ, dar dacă este aşa, personalitatea înrădăcinată în acel corp şi percepută de omul obişnuit nu reprezintă adevărata lor personalitate. Şi astfel nu putem discuta cu folos despre o „Personalitate solară”, pe care noi, ca fiinţe pământene nu o vom experimenta niciodată pe deplin; nu există valabilitate în asumarea punctului de vedere privind centrarea pe Soare ca bază a unui sistem de interpretare de viaţă simbolică. Zborurile noastre cosmice pornesc de pe şi se termină pe Pământ - sau altfel ele trebuie să rămână vise şi speculaţii fără semnificaţie vitală.

Să considerăm, de aceea, sistemul solar din punctul de vedere al Pământului şi al Omului, ca întreg planetar. Vom împărţi sistemul solar în acea parte care este conţinută înăuntrul orbitei Pământului, şi acea parte care este în exteriorul orbitei Pământului. Înăuntrul orbitei Pământului găsim planetele interioare: Venus, Mercur şi Soarele; în afara ei, planetele exterioare: Marte-Jupiter-Saturn şi Uranus-Neptun-Pluto. Poziţiile relative ale acestor planete în cadrul acestor două domenii celeste vor

conferi fiecăreia semnificaţia sa simbolică esenţială; pentru că, să repetăm încă o dată, semnificaţiile fundamentale ale planetelor aparţin acestora *prin logica poziţiilor lor în relaţie cu Pământul şi datorită caracteristicilor lor astronomice*, cum ar fi viteza de Evoluţie şi de rotaţie, masa, culoarea, numărul de sateliţi etc. Cu alte cuvinte, Venus are o anumită semnificaţie fundamentală, pur şi simplu pentru că este prima planetă dintre Pământ şi Soare. La fel, nu poate fi nicio îndoială faţă de semnificaţia fundamentală a lui Pluto, pentru că această semnificaţie este derivată din poziţia, caracteristicile sale orbitale etc. Bineînţeles că o asemenea semnificaţie este atât fundamentală, cât şi foarte abstractă sau generală - pe cât de abstracte sau generale sunt semnificaţiile numerelor 2 şi 3. De aceea, în aplicarea acestei semnificaţii la interpretarea nativităţilor particulare, statistica şi experienţa acumulată sunt nepreţuite. Ele nu dau, totuşi, naştere semnificaţiei fundamentale.

Acest fapt este important mai ales când considerăm Luna ca factor astrologie. Pentru antici, Luna era „fata în casă” a Soarelui, „lumina” secundară care strălucea noaptea. Întregul simbolism al Soarelui şi al Lunii era construit pe aceste date de experienţă referitoare la lumina Soarelui şi a Lunii şi la corelaţiile fizio-psihologice stabilite între lumina Soarelui (zi, căldură etc.) şi lumina Lunii (noapte, mister, teamă etc.).

Asemenea corelaţii nu mai reprezintă principalii generatori d(semnificaţie în termenii cunoaşterii şi ai comportamentului ştiinţific modern. Mai întâi, lumina artificială a schimbat noaptea în zi şi existenţa oraşului modern a făcut din zilele de serviciu un fel de noapte. Dar mai profund decât aceasta, atribuirea de semnificaţii planetelor (şi tuturor factorilor astrologiei) trebuie stabilită acum în funcţie de ceea ce, pentru noi, oamenii moderni, reprezintă baza noastră de cunoaştere ştiinţifică, intelectuală.

Din punct de vedere astronomic, Luna ocupă într-

adevăr un loc special, ca satelit al Pământului. Rotindu-se în decurs de o lună în jurul Pământului, ea se află jumătate din timp în interiorul orbitei Pământului, jumătate din timp, în afara ei. Ca rezultat al acestui lucru, Luna reprezintă *legătura* între domeniile interioare şi cele exterioare ale sistemului solar, între planetele interioare şi cele exterioare. Datorită acestei funcţii de legătură, ea apare în mod constant crescătoare şi descrescătoare: un ritm clar dualist. La Lună Nouă, Luna se află în cel mai interior punct din interiorul orbitei Pământului. La Lună Plină, ea se află în cel mai exterior punct al orbitei Pământului. Subiectivitate şi obiectivitate.

Anterior, când am studiat planetele pe perechi, am spus că Luna reprezenta contrapartea feminină a lui Saturn. Dar o astfel de afirmaţie, adevărată într-un anumit sens, nu trebuie luată drept categorică. *Există* un „mister* în legătură cu Luna şi acesta se referă la schimbarea petrecută (cel puţin potenţial) la sfârşitul epocii arhaice (aproximativ 600 î.Ch.). Dacă studiem acum sistemul solar din punct de vedere al orbitei Pământului şi procedăm la împerecherea planetelor exterioare şi a celor interioare, vom avea următorul rezultat:

Marte şi Venus, care stau de fiecare parte a Pământului, devin opuse polar; la fel Jupiter şi Mercur; apoi Saturn şi Soarele. Înainte de a discuta aici semnificaţia Soarelui, să repetăm că planetele exterioare sunt pozitive în sensul că se referă la *cauzele* activităţilor reprezentate de perechi, în timp ce planetele interioare se referă la *rezultate* şi astfel sunt numite negative. Marte simbolizează puterea iniţiatoare şi de impulsionare care iniţiază toate activităţile vitale; Venus - energia de împlinire, purtătoare de roade - încheie toate ciclurile de activitate. Jupiter simbolizează puterea de circulaţie din interiorul fiecărui întreg organic şi ceea ce le extinde din interior şi le face întregi. Mercur reprezintă sistemul nervos şi apoi puterea gândului care consolidează şi devine vehiculul puterii jupiteriene. Saturn reprezintă puterea originară, care începe fiecare manifestare vitală

prin separarea din oceanul nediferenţiat de viaţă, a unui fragment particular din acesta şi care, prin construirea unui perete în jurul acestui fragment, ne permite să fim o entitate separat-independentă.

Dar cine este opusul polar al lui Saturn? În mod logic, ar trebui să fie Soarele. Au existat multe discuţii în jurul acestui aspect şi s-a în calcul chiar şi planeta intra-mercuriană, Vulcan. Nu ştim dacă Vulcan există sau nu, dar nu se poate pune bază semnificaţiei astrologice pe simple fapte astronomice posibile. Semnificaţia poate fi atribuită mult mai satisfăcător *fotosferei Soarelui*. Ocultiştii au spus că noi nu cunoaştem adevăratul Soare, că ceea ce vedem este doar, ca să spunem aşa, lumina care vine printr-o fereastră deschisă. Lumina constituie ceea ce se poate numi suprafaţa Soarelui, partea radiant-activă a Soarelui. De fapt este tot ceea ce ştim despre Soare, în mod senzorial şi fizic. El reprezintă sursa „vibraţiilor solare”; şi aceasta înseamnă pentru noi viaţă şi lumină. Saturn fixează graniţele fiecărui organism particular viu şi ajută astfel la focalizarea ca şi printr-o lentilă, în cadrul acestor graniţe, a luminii difuze a spaţiului interstelar sau galactic. Soarele este, într-un. anumit sens, chiar aceasta lentilă. Fotosfera reprezintă totalitatea razelor de lumină şi căldură focalizate şi care umplu graniţele organismului viu. Saturn diferenţiază. Fotosfera face entitatea diferenţiată vie.

Avem astfel o dublă trinitate de planete interioare-exterioare. Fiecare din aceste planete simbolizează o polaritate a vieţii întreite: trei pozitive şi trei negative. Care este a „şaptea”? — pentru că în toate filosofiile se spune că marele număr al tuturor manifestărilor de viaţă este 7. A şaptea (planetă)este cea care corelează polarităţile opuse. Mai mult, este cea care colectează aceste energii polare şi le distribuie printr-un flux ciclic către organismul viu. Este Luna.

Fără Lună nu ar exista schimb reciproc, nu ar exista nicio relaţie între planetele interioare şi cele exterioare. Nu ar exista nicio curgere de energii în şi prin Pământ. Pe

fiecare parte a Pământului stau planetele. Dar Luna este cea care colectează energiile lor, după cum ea se mişcă înapoi şi înainte, între punctul cel mai interior şi cel mai exterior al orbitei Pământului. Adunându-le şi amestecându-le, ea le distribuie Pământului, hrăneşte Pământul cu aceste energii.

Astfel Luna reprezintă pântecul şi mama Pământului. Este fluidul limfatic. Este curgerea apei, seva din interiorul plantei. Ea adună toate forţele cosmice şi le distribuie embrionului din pântecul ei. Ea adună toate sărurile minerale ale Pământului şi le distribuie întregii plante. Este placenta care înconjoară orbital Pământul, aşa cum placenta înconjoară embrionul. Luna poate fi într-adevăr numită „mama". Ea este iubirea maternă, apele vieţii. Dar este şi iubirea maternă posesivă, care sugrumă şi ţine copilul la piept, trăgându-l înapoi către leagăn. Din punct de vedere psihologic, ea reprezintă complexul matern, sclavia simţămintelor şi sentimentalitatea.

Oare există doar o singură planetă interioară şi una exterioară? Aici începe să se deschidă „misterul Lunii". Pentru că trebuie să existe bineînţeles, o singură „Lună", un singur factor de legătură pentru fiecare dualitate polară. Vedem că există trei perechi de planete, trei puteri de viaţă fundamentale (fiind un sine, automenţinându-se, reproducându-se). În fiecare organism viu trebuie să existe trei „Lune" şi atunci Luna noastră fizică reprezintă doar agentul care leagă cea mai apropiată pereche planetară - Marte şi Venus, pentru că ea este cea mai apropiată, cea mai vizibilă, cea mai evidentă, cea mai exterioară şi mai conştient constrângătoare - sursa celor mai manifeste dorinţe şi sentimente. Dar trebuie să existe şi o „Lună" care să coreleze cuplul Jupiter-Mercur şi să le distribuie energiile armonizate spre Pământ; şi din nou o „Lună" care să distribuie spre noi energiile corelate ale lui Saturn şi ale fotosferei.

Dar unde sunt aceste „Lune"? Probabil că nu există mase fizice celeste *efective* de substanţă care ar îndeplini funcţiile acestor două „Lune mai înalte" sus menţionate.

Probabil că ele există într-o stare invizibilă, reflectând prea mult lumina spre infraroşu sau ultraviolet pentru a fi vizibile. Probabil că sunt acele „Lune mai înalte” pe care „*clarvăzătorii*” le-au *văzut* şi le-au considerat ca planete care se rotesc în jurul Soarelui. Poate că „planeta-mister” din spatele Lunii este următoarea „Lună mai mare”. Sunt multe „poate”. Dar care din ele?

Ceea ce avem noi în vedere sunt *ciclurile mişcării şi distribuţiei de energie*. Unul din aceste cicluri operează cu şi prin Luna noastră vizibilă, şi reprezintă un ciclu de aproximativ 28 de zile. Un alt ciclu! Începe să fie cunoscut ca un ciclu de 40 de luni, care afectează schimburile financiare şi căldura Soarelui. Alt ciclu este binecunoscutul „ciclu de pete solare” de unsprezece ani şi ceva. Toate asemenea cicluri sunt într-adevăr căi ciclice de energie care circulă (sau corelări abstracte ale mişcării). Indiferent dacă ele operează prin intermediul unui corp fizic cum ar fi Luna noastră, sau prin unele fluxuri de particule magnetice - nu există nicio diferenţă în *ceea ce priveşte simbolismul astrologie* Ceea ce contează în activitatea ciclică este curgerea de „ceva”, astfel ca astrologul să o poată asocia în mod simbolic unei funcţii vitale (colectivă şi socială, ca şi individuală). Ce reprezintă acest „ceva” - dacă este fie o planetă în stare solidă, fie un curent de particule electrice, sau chiar o abstracţiune pur şi simplu - aceasta ar trebui să fie de mică importanţă pentru astrolog. Astronomul este cel care trebuie să găsească toate faptele ştiinţifice în privinţa acestui lucru.

Următoarea schiţă poate ajuta la clarificarea modului în care şi locului unde operează „Lunile” - bineînţeles în mod schematic. Prima (Luna noastră fizică) face legătura între orbitele lui Marte şi Venus şi are o perioadă de aproximativ 28 de zile. Ea se referă la domeniul acţiunii fizice şi al procreării fiziologice. Reprezintă toate „sentimentele” legate de acest domeniu. Ea vitalizează toate lucrurile, chiar pe acelea foarte îndepărtate, legate de sex şi de întreaga activitate creativă, în măsura în care această activitate are o bază materială concretă de

manifestare prin mişcări ale corpului (toate artele frumoase, deoarece ele implică o activitate musculară de un gen sau altul). Ea vitalizează aproape exclusiv bărbatul şi femeia care funcţionează la un stadiu instinctual şi fiziologic. Mai mult, ea operează în şi prin ciclul de creştere şi de decădere al tuturor organismelor biologice.

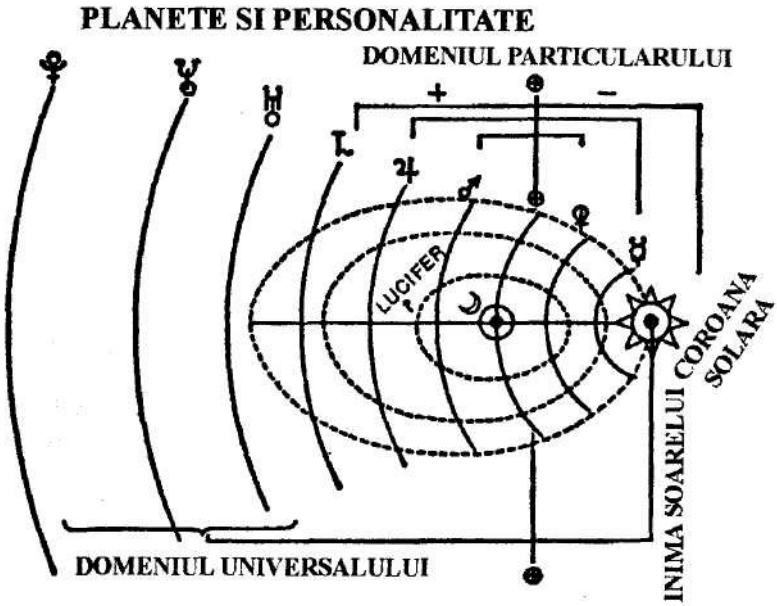

A doua „Lună” leagă orbitele lui Jupiter şi Mercur, colectându-le şi distribuindu-le energiile către Pământ. Perioada acestei activităţi este probabil de 40 de luni. Numărul este semnificativ şi leagă ciclul cu ciclul de gestaţie de 40 de săptămâni. Acest număr 40 este găsit cel mai frecvent în simbolismul biblic şi se referă la o perioadă de suferinţă şi de formare interioară (aşa cum este perioada de gestaţie). Despre răposatul Abdul Baha, conducătorul cauzei bahaiste, s-a spus chiar că a fost întemniţat la Akka (care înseamnă pântec) pentru 40 de ani: un simbol al formării noii ere spirituale începute după moartea sau naşterea sa.

Se pare că ciclul de 40 de luni are două semnificaţii, tot aşa cum Jupiter are două semnificaţii: 1). *spirituală* -

care se referă la procesul de creştere a sufletului şi la dezvoltarea psiho-mentală sau iniţiere; 2). *financiară* - ca un ciclu de 20 de luni în sus şi 20 de luni în jos, care explică toate mişcările preţurilor şi ale volumului tranzacţiilor

(cf. T.O.Mc Grath, *Radiaţia solară şi activitatea în afaceri*, din Buletinele din aprilie-mai-iunie, 1934). Destul de interesant, simbolul lui Jupiter reprezintă într-adevăr forma numărului 4. Mai trebuie adăugat că asteroizii dintre Jupiter şi Marte pot fi rezultatul exploziei unei astfel de „Lune", la care unele tradiţii se referă probabil ca la „Lucifer".

A treia „Lună" leagă orbita lui Saturn şi fotosfera Soarelui. Ea se referă la „ciclul de pată solară" de 11,2 ani. Conform lui H. P. Blavatsky, acest ciclu măsoară bătăile inimii sistemului solar, „circulaţia sângelui* său. Acest „sânge" magnetico-cosmic curge de la fotosfera spre Saturn (limita sistemului solar, considerat ca o unitate strictă) în 5 ani; se întoarce înapoi la fotosfera în ceva mai mult de 5 ani, şi circulă în interiorul Soarelui însuşi încă un an şi ceva. Ciclul de 11 ani se referă la schimbările magnetice clare din corpul uman - la stările din interiorul coloanei vertebrale. Se referă, probabil, şi la procesul de integrare spiritual-dinamică cunoscut in ocultismul oriental drept „procesul *Kundalini*. El leagă centrul lui Saturn de la baza coloanei vertebrale cu „lotusul" multi-petală din vârful capului - „aura" sfinţilor şi a buddha-şilor - o adevărată fotosfera sau coroană a „soarelui spiritual" din interiorul capului.

Trebuie să analizăm acum planetele cele mai exterioare: Uranus, Neptun şi Pluto. Dacă luăm în continuare ca element de bază orbita Pământului, vom vedea că aceste planete universale sunt echilibrate numai în interiorul adevăratei „inimi a Soarelui".

In discuţia noastră anterioară despre „Soarele ca integrator", am arătat că Soarele reprezintă puterea Sinelui - nicidecum Şinele însuşi. Această putere integratoare a Soarelui operează, întâi de toate, în timpul

dezvoltării psihicului omului în limitele conştientului definite de Saturn. Saturn plus puterea-Soarelui (fotosfera) constituie „Eu sunt”-ul - Saturn este „Eu” şi puterea-solară este „sunt” - considerând întotdeauna sistemul nostru solar centrat pe Pământ ca o „personalitate cosmică”.

Apoi saturnianul „Eu” este transcens prin întreitul proces vital simbolizat de Uranus-Neptun-Pluto. Aceste trei planete reprezintă ceea ce Jung numeşte „non-Eu”, cel care trebuie să fie asimilat de către „Eu”. Întrucât această asimilaţie are loc, „personalitatea cosmică” se extinde; mai mult, ea experimentează o repolarizare sau o „conversie ^ în interiorul „inimii Soarelui” răsare transfiguratul „Eu” şi acest „Eu îşi găseşte „sunt”-ul In puterea trinitară a lui Uranus-Neptun-Pluto. Aceasta trinitate planetară constituie procesul prin intermediul căruia „personalitatea cosmică” se găseşte *legată* de mai vastul întreg astronomic, ca să spunem aşa, de *galaxie*.

Se poate pune întrebarea: ce se înţelege cu adevărat prin „inima Soarelui”? Este Şinele. Şi Şinele reprezintă totalitatea personalităţii realizate şi integrate - o abstracţiune. Dar chiar şi această *abstractizare* este susceptibilă a fi concret simbolizată, în termenii „întregului mai vast”. Putem spune astfel că „inima Soarelui”, în termenii întregului galactic (centrat pe Pământ), reprezintă steaua care (în interiorul galaxiei noastre) este poziţionată exact în spatele Soarelui. Aceasta, totuşi, are cu greu o semnificaţie practică pentru noi, oamenii obişnuiţi!

Ce are totuşi semnificaţie este ideea că acolo există un ciclu de legătură între orbita lui Uranus şi „inima Soarelui”, a patra „Lună”. Acest ciclu este ciclul de 28 de ani al sinelui individual care, repetat de trei ori (o dată pentru fiecare din cele mai exterioare trei planete), dă timpul simbolicei „construcţii a Templului lui Solomon” (Soarele Omului): 84 de ani - perioada de revoluţie a lui Uranus în jurul Soarelui. Două cicluri de 28 de ani (unul de cincizeci şi şase de ani) constituie, conform lui McGrath, ciclul de afaceri major. Acest ciclu este egal cu trei cicluri

nodale de 18,6 ani fiecare şi cu cinci cicluri de pată-solară de 11,2 ani fiecare. Aceste corespondenţe, când sunt pe deplin înţelese, aruncă lumină asupra semnificaţiei lui Neptun, căci perioada siderală a lui Neptun este egală cu trei perioade de 56 de ani.

Toate aceste cicluri, care pot fi considerate drept „Luni" mai înalte, sunt cele mai importante în studiul „personalităţii cosmice" pentru că ele simbolizează „funcţiile de legătură" între energiile-sufleteşti care, atunci când sunt pe deplin integrate, reprezintă substanţa acestei „personalităţi cosmice", atât de convenabil simbolizate pentru noi de tiparul complex al sistemului solar, aşa cum este el înţeles de pe Pământ. Asemenea „funcţii de legătură" erau păstrate în mod ezoteric şi sacru-misterios în cosmo-psihologia arhaică. De aici, „Misterul Lunii*,

Acest mister, pentru antici, consta în considerarea Lunii drept opusul polar al lui Saturn. Când omenirea funcţiona doar la nivel fiziologic şi mintea reprezenta cu greu un factor *independent* sau o bază pentru focalizarea energiilor vitale, Luna a fost într-adevăr cea care, ca forţă-Maternă, a însufleţit ego-urile (graniţele saturniene) oamenilor. Oamenii sunt încă, din punct de vedere psihologic, în pântecul Mamei - şi aceasta la nivelul fiziologic-instinctual (Marte-Venus) de operare. Dar când oamenii devin polarizaţi mental şi ies afară din pântecul-Matern psihologic în domeniul energiei pure şi al gândirii independente, ei sunt alimentaţi progresiv cu puterea fotosferei solare. Ego-urile lor saturniene devin iluminate şi „Luna cea mai înaltă", Lucifer (adică Purtătorul de Lumină), „poartă lumina" către ele, lumină care corelează Jupiter şi Mercur. Pasul următor în dezvoltarea spirituală îi va face iluminaţi de puterea Lunii *Kundalini* (Isis?) ce leagă Saturn şi fotosfera solară; alt pas îi va vedea vitalizaţi de corelaţia Uranus-Soare (Osiris?).

Noi credem că „misterioasa planetă din spatele Lunii" nu era o planetă, ci această a doua „Lună", pe care am numit-o Lucifer, legătura dintre Jupiter şi Mercur. Asteroizii sunt rămăşiţele - oare nu reprezintă ei mai

degrabă, starea prenatală? — a acestui Lucifer. Oare nu pot fi miriadele de asteroizi un simbol al stării răvăşite a energiilor psihomentale ale oamenilor sau ale forţelor sufleteşti? Marea Lucrare spiritului reprezintă integrarea acestor forţe sufleteşti răvăşite într-un organism spiritual, un „Templu al Dumnezeului cel Viu". Astfel, fiecare om trebuie să integreze în propria sa fiinţă aceşti „asteroizi" şi să fac;, din ei o „Lună" prin care puterea sufletului (Jupiter) şi a minţi (Mercur) vor fi corelate şi făcute operative în mod ciclic.

După această muncă preliminară de integrare, concentrare sau *yoga* psiho-mentală, va veni un nou stadiu - simbolizat de *Kundalini*-Isis. Atunci vălul lui Isis trebuie să fie ridicat de candidatul la iniţiere. Omul se găseşte înconjurat de aura Dumnezeului cel viu, de strălucirea limbilor de foc ale Coroanei. În final, omul însuşi devine un Soare. Inima sa bate la unison cu „inima Soarelui".

Luna fizică reprezintă *astăzi* omenirea obişnuită. Cele trei „Luni mai înalte" simbolizează cele trei stadii de iniţiere masonică: Ucenicul, Companionul, Maistrul. Aceste stadii simbolizează, sub aspect ritualic, cele trei faze fundamentale ale procesului de integrare a personalităţii, - ale gestaţiei „Dumnezeului cel Viu", copilul-Christos din interiorul psihicului.

IX. LEGĂTURILE PLANETARE

Studiul „Lunilor" mai înalte şi a „funcţiile de legătură* pe care acestea le simbolizează ne-a pregătit pentru consideraţiile ulterioare, formulate de-a lungul aceleiaşi linii de gândire. In acest capitol vom re-interpreta elementele astrologice tradiţionale cunoscute sub numele de „noduri" şi „părţi". Primele au fost folosite de secole în India, în special în asociere cu Luna. Ultimele par să fi reprezentat trăsătura caracteristică a astrologiei arabe. Amândoi aceşti factori servesc la stabilirea punctelor de legătură între planete şi Pământ. Ei se referă la lucrarea personalităţii ca un întreg unificat şi ca o unitate in infinit de complexele legături ale relaţiei sociale.

Nodurile planetare

Nodurile unei planete reprezintă două puncte opuse, acolo unde planul orbitei planetei intersectează ecliptica. Întrucât ecliptica nu este doar calea aparentă descrisă de Soare pe sfera celestă (adică printre constelaţii), ci şi „un plan prin centrul Soarelui prin care străbate orbita medie a Pământului”, rezultă că nodurile planetare reprezintă punctele în care linia de intersecţie a planului unei orbite planetare şi planul orbitei Pământului întâlnesc sfera celestă (adică, „cupola cerurilor”). Soarele este, în mod natural, în punctul de mijloc al acestei linii de intersecţie.

Ceea ce este implicat în ideea de noduri, reprezintă deci un tip de relaţie existentă între planurile orbitelor planetare şi planul orbitei Pământului. Mărimile diferitelor unghiuri de înclinaţii ale orbitelor planetare faţă de ecliptică pot fi luate ca reprezentări ale acestor relaţii orbitale; dar acestea ne-ar da, ca simboluri, numai valori numerice - care s-ar potrivi într-un sistem de simbolism astro-numeric, dar nicidecum în astrologie, pentru că toate măsurătorile relaţiei astrologice trebuie întotdeauna să se refere la factorul poziţie zodiacală. Linia nodurilor planetare se termină în două puncte pe sfera celestă care are longitudine zodiacală; astfel, aceste puncte sunt luate ca simboluri ale relaţiei dintre orbitele planetei şi Pământ.

Motivul pentru care orbitele planetelor sunt considerate importante este că, atunci când vorbim despre orbită avem de-a face cu valori ale mişcării. Şi, după cum am văzut deja, toţi adevăraţii factori astrologiei pot fi deseori separaţi în factori ai mişcării. Astrologia este o algebră care utilizează mişcările ciclice ca simboluri ale sale (cf. cap. „O cheie pentru simbolismul astrologie”). Astfel, planurile mişcărilor orbitale pot fi într-adevăr considerate ca semnificative, semnificaţia fiindu-ne revelată de poziţia zodiacală a liniei lor de intersecţie.

Orbita unei planete reprezintă ciclul total de activitate dinamică a acestei planete în relaţie cu Soarele. Soarele stă acolo ca integrator al întregului sistem pe care el îl ţine laolaltă şi îi dă semnificaţia totală ultimă. Planeta în sine simbolizează un mod particular de activitate vitală

şi, într-o anumită măsură, independent. Dar orbita sa este o reprezentare a acestei activităţi caracteristice, nu ca un lucru în sine, ci mai degrabă în relaţie cu Soarele. De aceea, orbita semnifică aspectul integrator al activităţii planetare, adică această activitate operând clar în interiorul întregului organic şi pentru realizarea ţelului central de integrare a personalităţii.

Relaţia orbitei planetei cu orbita Pământului este partea pe care activitatea vitală reprezentată de o planetă o ocupă, în orice moment, în schema de dezvoltare a omenirii născute pe Pământ. Dacă Uranus simbolizează forţa regeneratoare care tinde să aducă umanităţii ca întreg imagini universale ce vor înlătura formula saturniană stereotipă de egoism separator, atunci nodurile lui Uranus ne vor spune maniera în care această forţă regeneratoare operează în prezent. Indicaţia oferită va fi generală şi va acoperi o mare perioadă de ani, sau de secole, căci nodurile planetare se mişcă foarte încet de-a lungul zodiacului, după câte s-ar părea cu mişcare directă şi retrogradă, alternativ. În prezent, linia de noduri a lui Uranus se întinde de la 13,40 Gemeni, până la 13,40 Săgetător; şi, ceea ce este de accentuat, forţa regeneratoare a lui Uranus operează, şi a operat de secole, prin mintea omului.

O analiză mai aprofundată a semnificaţiei nodurilor va atribui semnificaţii opuse şi complementare celor două terminale de linii ale nodurilor, Nodul Nord şi Nodul Sud. Acest dualism nodal este logic, pentru că fiecare tip de activitate vitală, în relaţie cu centrul de integrare al sistemului organic, poate lua o valoare pozitivă sau una negativă. Integrarea şi dezintegrarea merg întotdeauna mână în mână. Fiecare element al vieţii poate opera ca un factor distructiv sau ca unul constructiv, astfel fiind legea universală a vieţii.

Nodul Nord este polul pozitiv de integrare, Nodul Sud fiind polul negativ, unde are loc un fel de dezintegrare (totuşi poate să nu fie „rău”). Primul este un punct de ingerare şi asimilare; ultimul, un punct de eliberare şi

evacuare. Vom studia această polarizare de activităţi vitale mai în detaliu, atunci când vom considera nodurile lunare. Între timp, aceste scurte remarci vor fi suficiente pentru a indica opoziţia generală de semnificaţii manifestate în cele două noduri.

Dacă ne referim din nou la prezenta poziţie a nodurilor lui Uranus, vom vedea că Polul Sud, fiind în al patrusprezecelea grad în Gemeni, arată că regenerarea pozitivă ajunge în prezent la omenire prin utilizarea intelectului concret şi prin stabilirea de legături spaţiale care reprezintă două din caracteristicile fundamentale ale Gemenilor; există, de asemenea, o accentuare uraniană integratoare asupra dezvoltării sistemului nervos, a comunicaţiilor poştale etc.

Pe de altă parte, calităţile Săgetătorului privitoare la idealismul religios, supunerea faţă de autoritate etc. — chiar la nivel de abstracţiune metafizică - sunt văzute ca negative din punctul de vedere al acţiunii planetare a lui Uranus. Ele constituie „linia de ultimă rezistenţă”; ele rezultă mai ales din deprinderile trecute de integrare şi astfel constituie „mecanisme de evadare” psihologică. Cu toate acestea, eliberările uraniene puternic creative pot însoţi liniile Săgetătorului prin indivizi ce acţionează ca „ultim cuvânt” într-un domeniu de realizare care, fiind cu grijă dezvoltat de milenii, poate să nu ofere nimic vital constrângător, şi, totuşi, să fie capabil să producă perfecţiune absolut formală.

Simbolul pentru actuala poziţie de grad a Nodului Nord al lui Uranus este: „Doi oameni, total separaţi, comunică telepatic”. Aceasta este foarte semnificativ, dacă e să dăm crezare afirmaţiei deseori repetată în cărţile lui Alice Bailey: „dezvoltarea facultăţii telepatice este cea mai importantă sarcină cu care se confruntă acum pionierii spirituali ai rasei”. Pe de altă parte, Nodul Sud al lui Uranus se află pe un grad simbolizat prin: „Sfinxul şi piramidele sunt vestigii glorioase ale trecutului” - lucru care evidenţiază faptul că acum tot trecutul glorios al omenirii este sintetizat, înregistrat, adus la culminaţie,

prin numeroase tipuri de activităţi umane - de la arheologie la metafizica ocultă. Totuşi, aceasta sugerează şi că dependenţa de aceste glorii trecute, naţionale sau religioase, reprezintă foarte adesea rezultatul retragerii de la sarcina viitorului, fiind, evident, o formă de evadare bazată pe frică.

Următorul tabel oferă poziţiile zodiacale ale nodurilor planetelor, pentru anul 1935. Variaţia anuală este, în fiecare caz, mai mică de un minut.

	Nodurile Nord	Nodurile Sud
Mercur	Taur 17°33'	Scorpion 17°33
Marte	Taur 19°03'	Scorpion 19°03'
Uranus	Gemeni 13°40'	Săgetător 13°40'
Venus	Gemeni 16°05'	Săgetător 16°05'
Jupiter	Rac 9°47'	Capricorn 9°47'
Pluto	Rac 19°25'	Capricorn 19°25'
Saturn	Rac 23°05'	Capricorn 23°05'
Neptun	Leu ll°03'	Vărsător ll°03'

Modul în care în prezent sunt distribuite nodurile în zodiac este foarte interesant, pentru că ele acoperă o zonă mai mică de 90°, nord sau sud - de fapt 84°, care ne aminteşte de ciclul lui Uranus şi de cel al «construcţiei Templului". Este interesant, în special, că solstiţiul de vară se află în prezent aproape exact în centrul configuraţiei. Acest solstiţiu reprezintă perioada celei mai intense manifestări solare (în filosofia chineză, dominaţia principiului *Yang*), în timp ce solstiţiul de iarnă reprezintă punctul de cea mai joasă vitalitate solară (dominaţia principiului *Yin*)- Poziţiile nodurilor planetare combinate

sunt astfel corespondente cu puncte ale dinamismului solar, exact analogic. Acesta ar avea tendinţa să arate că puterea integratoare a sistemului solar ca întreg asupra Pământului este acum la apogeul său (sau aproape de el), pentru că maximum de activitate integratoare a planetelor este, ca să spunem aşa, sincronă cu maximum de activitate a Soarelui, integratorul. Un studiu al simbolurilor gradelor pe care se găsesc nodurile planetare, după cum a fost subliniat în precedentul nostru exemplu (Uranus), va fi de mare interes pentru cercetătorul tendinţelor planetare contemporane.

La cele de mai sus trebuie să adăugăm faptul că planetele, în cursul lor lunar sau zilnic, ating gradele zodiacului pe care sunt poziţionate nodurile lor; se remarcă astfel o accentuare clară a caracteristicilor pozitive sau negative. Când planetele trec prin Nodul lor Nord, ele operează pozitiv, activ; în timp ce la punctul lor de Nod Sud ele sunt receptive şi pasive - adică funcţia sau calitatea pe care ele o semnifică *operează*. Într-o manieră pasivă (totuşi puternică). Într-o hartă individuală, o planetă situată peste Nodul ei Nord este foarte dominatoare din punct de vedere psihologic; efectul ei agită conştiinţa, în sensul că toată energia vitală integratoare primită de nativ are tendinţa de a se asocia calităţii particulare exprimate de planetă. Pe de altă parte, o planetă situată peste Nodul său Sud se poate referi la un tip definit de evadare psihologică. Nativul poate fi tentat să eludeze problema reprezentată de planetă sau, altfel, să fie pasiv şi să „lase lucrurile să se întâmple” în sfera de activitate pe care o indică planeta.

Un rezultat foarte clar trebuie de asemenea observat (cu mai multă claritate, probabil, într-un tip de personalitate mai dezvoltată), atunci când planetele importante dintr-o hartă sunt poziţionate pe grade ce reprezintă punctele nodale ale altor planete. Caracteristicile ultimelor *vorbesc în şoaptă*, ca să spunem aşa, despre activităţile primelor. Regele George al V-lea al Angliei, de exemplu, îşi avea Soarele peste Nodul Nord al

lui Uranus. Fără îndoială, domnia sa a fost plină de întâmplări uraniene. Harta lui Franklin D. Roosevelt este de asemenea caracteristică în acest sens. Jupiter-ul său este pe Nodul Nord al lui Mercur şi Nodul Nord al lui Uranus corespunde cu Mijlocul-Cerului. Mai mult, Soarele său se află pe Nodul Sud al lui Neptun. Dacă Neptun reprezintă puterea colectivităţilor, Nodul Sud al lui Neptun ar simboliza acea putere dezintegrată şi lăsată să urmeze linia de ultimă rezistenţă. Soarele lui Roosevelt ar străluci atunci în mijlocul unei asemenea situaţii şi ar adăuga putere elementului neptunian. Propriul său Neptun, plasat între Saturn şi Jupiter (mai aproape de ultimul), este în mod simbolic între întuneric şi „individualismul saturnian brut", pe de o parte, şi Jupiter şi puterea de expansiune şi de circulare a energiei, pe de altă parte.

Un efect încă şi mai puternic poate fi aşteptat acolo unde linia nodurilor unei planete coincide cu orizontul sau meridianul dintr-o hartă natală; sau chiar cu linia cuspidelor a două case opuse. În aceste *cazuri* calitatea planetei este puternică, totuşi subtilă, influenţând toate chestiunile asociate celor două case opuse (şi complementare).

Nodurile lunare

In timp ce nodurile lunare sunt de asemenea produse de intersectarea orbitei lunare cu ecliptica şi, în timp ce, din cauza acestui fapt fundamental, semnificaţia liniei nodurilor şi a celor două noduri urmează principiul general deja statuat, totuşi ele diferă de nodurile planetare. Întâi de toate, ele sunt pur geocentrice şi nu heliocentrice - fiind nodurile unui satelit, ale unei planete-tovarăş a Pământului. Nodurile lunare reprezintă de fapt punctele in care Luna, ca şi corp celest, este văzută de pe Pământ trecând de la o latitudine nordică la una sudică şi viceversa. Cu alte cuvinte, ele sunt puncte critice în relaţia planetei cu satelitul - tot atât de critice, ca să spunem aşa, pe cât sunt punctele echinocţiale pe Pământ care, prin analogie, pot fi numite „nodurile solare" (în relaţie cu ecuatorul celest şi *nu* cu ecliptica), şi care reprezintă

momente clare de schimbare a relaţiei Soare-Pământ.

Alte momente critice în relaţia Lună-Pământ sunt acelea care marchează intrarea şi ieşirea Lunii din spaţiul figurativ limitat de orbita Pământului, momente care corespund aproximativ ultimelor şi primelor pătrare ale Lunii. Dar acestea se referă îndeosebi la problema generală a „aspectelor" dintre corpurile celeste; sau altfel, la „funcţiile de legătură" ce integrează activităţile factorilor astrologiei înăuntru Şi în afara orbitei Pământului - după cum am menţionat în capitolul precedent.

Atunci când studiem nodurile lunare, noi considerăm o relaţie stabilită între planul orbitei lunare şi acela al orbitei Pământului. Ultima este centrată in jurul Soarelui, asemeni tuturor orbitelor planetare. Dar Prima este centrată în jurul Pământului. Astfel, relaţia orbitei lunare cu orbita Pământului, tradusă pe baza relaţiei între centrele acestor două orbite, devine relaţia dintre Pământ şi Soare! Dar acesta este un nou tip de relaţie Pământ-Soare, care se referă la cea mai intimă semnificaţie a posibilităţii de adaptare între ego-ul centrat pe Pământ şi voinţa sa, pe de o parte, şi a Sinelui solar şi a voinţei Sale, pe de altă parte.

Prin urmare, ceea ce se vede prin nodurile lunare este relaţia dintre voinţa „umană" şi voinţa „divină", dintre eforturile conştiente de integrare a unei personalităţi centrate pe ego şi orientarea super-conştientă sau de impuls stimulator care *lucrează* spre realizarea Personalităţii „cosmice" totale sau divine. Prima este rezultatul condiţionării individului prin ereditate şi mediu; ultima reprezintă adevăratul factor de destin. Prin destin înţelegem planul ordonat prin actualizarea căruia, în mod la fel de perfect, o personalitate poate deveni un fapt de viaţă, aşa cum a fost, în mod potenţial, conţinut în momentul-germene al naşterii individului, în „monadă".

În Nodul Nord al Lunii vedem destinul la lucru; la Nodul Sud, voinţa umană. Liniile nodurilor ne arată directivele destinului, scopul destinului - şi ce se află în

spatele acestui scop, în trecut. Mai mult decât orice altceva, el ne spune „de ce”-ul vieţii individuale. De ce ego-ul particular a fost proiectat în afara oceanului Vieţii universale - de ce ne naştem şi pentru ce. Linia nodurilor este un fel de „linie de clivaj” reprezentând prima polarizare a fiinţei. La un capăt al acestei linii vedem trecutul (Nodul Sud), la celalalt, viitorul; din ce s-a manifestat personalitatea, ce se înţelege prin realizare. Aceste lucruri nu vor fi determinabile în termeni de întâmplări concrete, ci se va formula clar o direcţie generală - în măsura în care linia nodurilor indică spre două case într-o hartă şi, astfel, către două faze clare ale sinelui. Vor fi determinaţi cei doi *poli ai destinului*: pozitiv şi negativ.

Modul în care individul se va orienta de-a lungul acestei Linii a Destinului va determina, în mare măsură, dacă viaţa lui va fi un succes sau un eşec; sau mai corect, dacă realizările lui pot fi înregistrate ca pozitive sau negative. Prin realizări negative se înţeleg cele aparţinând cu adevărat trecutului sufletesc, care sunt, fie o repetiţie a unor lucruri astfel învăţate încât au devenit aproape automate, fie sfărâmarea cristalizărilor psiho-mentale. Realizările pozitive, din contra, sunt lucruri însemnând un constructiv pas înainte, naşterea unei noi facultăţi.

Aceasta problemă a orientării de-a lungul liniilor de demarcaţie atinge adevăratele rădăcini ale simbolismului astrologie. Niciodată nu putem înţelege o hartă astrologică fără temeiul acestei relaţii diametrale ce leagă casele opuse şi, într-o mai mică măsură, semnele. Cuadratura fundamentală a unei hărţi, liniile verticale şi orizontale formate de orizont şi meridian este cheia tuturor tipurilor mai profunde de interpretări astrologice; pentru că aici avem de-a face cu procesul primordial de segmentare şi multiplicare a celulelor. Fiecare creştere, fiecare manifestare de viaţă are loc de-a lungul anumitor axe; şi în timp ce axele convenţionale ale spaţiului (Nord, Sud, Est, Vest, *Zenit*, Nadir) formează structura dezvoltării *sinelui individual*, axele nodale (sau liniile nodurilor) ne oferă

forţele direcţionale ale destinului.

Acesta este adevărul, mai presus de toate, al axelor nodurilor lunare; dar, de asemenea, într-un mod mai puţin evident, al tuturor nodurilor planetare. Fiecare planetă reprezintă o calitate particulară a întregului proces de viaţă şi, astfel, a funcţiei psihologice. Axele nodale ale planetei simbolizează principala *linie de solicitare* în dezvoltarea acelei calităţi. În termeni mai grosieri, lucrurile se vor întâmpla de-a lungul acelei linii - în măsura în care priveşte această calitate. Caracteristicile celor două case afectate de această „linie de stres” vor arăta ce direcţii de viaţă, ce faze ale sinelui individual vor experimenta tensiunea.

Axele constituite de nodurile lunare au legătură directă cu adevăratul proces de *individuaţie*. Vedem aici la lucru forţe care încearcă să integreze „Eu”-l particular şi Şinele mai mare; vedem facultatea de asimilare a noii substanţe de existenţă şi de respingere a valorilor care nu mai sunt de folos pentru că au fost retezate de tot ceea ce a însemnat necesitate vitală pentru şinele individual. Putem merge chiar mai departe, spunând că acolo avem o linie de acţiune metabolică, nu altul decât acel canal tubular care se întinde de la gură la anus. La Nodul Nord, viaţa este absorbită, substanţa experienţei este ingerată şi redusă la materie asimilabilă; la Nodul Sud asimilăm conţinuturile de viaţă în mod automat, fără efort şi eliminăm deşeurile.

În această ilustrare fiziologică Pământul simbolizează diafragma. Deasupra diafragmei este domeniul Nodului Nord, dedesubt, domeniul Nodului Sud. Primul reprezintă noul aliment şi procesul activ de digestie; ultimul, vechea hrană acum digerată şi asimilată, schimbată într-o activitate automat-instinctuală - plus respingerea reziduurilor neasimilabile. Marc Jones numeşte axele nodale lunare „axele ursitei”. Dar fără îndoială că axele digestive, incluzând stomacul, intestinele etc. reprezintă „axele ursitei” corpului nostru.

Aceasta ilustrare nu este totuşi perfectă. Într-un sens

mai general, Nodul Nord reprezintă punctul în care o entitate particulară absoarbe sau primeşte substanţa vitală. Este canalul prin care puterea de integrare (care este viaţa) intră în Pământ şi în locuitorii săi; pentru că acolo Luna devine un vas în care această putere este turnată şi din care se revarsă spre toate planetele. Nodul Sud reprezintă, din contra, punctul în care Luna devine distribuitorul automat (şi ejectorul) forţei pământeşti-asimilate, care cândva a fost solară. În Nodul Sud, Soarele Şi Luna sunt absolut neasociate.

Luna se disipa la Nodul Sud şi se *focalizează*, la Nodul Nord. Astfel are loc integrarea (la polul Nord al axelor) şi dezintegrarea (la polul Sud); sau concentrarea şi distribuţia. *Progresul* se face la Nodul Nord, prin efort; *obişnuinţa* se stabileşte la polul Sud, prin automatism bazat pe repetiţie.

Dacă am sta de-a lungul axei nodale, ne-am uita în viitor având în faţă Nordul, şi am accepta trecutul având în faţă Sudul. Nodul Nord are deci de-a face cu munca care trebuie împlinită, cu noua realizare, cu noua facultate ce trebuie dezvoltată; şi dacă dorim să *facem eforturi în* acea direcţie, vom primi de la ea putere din abundenţă. Nodul Sud reprezintă munca care a fost făcută, realizarea binecunoscută, execuţia de rutină dusă deja prin timp. Astfel are loc opoziţia dintre, pe de o parte, integrarea de sine, individuaţia, efortul, linia celei mai mari legături prin efort şi, pe de altă parte, ruinarea de sine, automatismul, inerţia, linia de ultimă rezistenţă.

Nodul Sud reprezintă întotdeauna, în orice hartă, un minunat indice al liniei de ultimă rezistenţă, în special prin poziţia sa de casă. Pentru că, ce înţelegem oare prin linia de ultimă rezistenţă, dacă nu ideea de execuţie uşoară? În schimb, uşorul depinde de repetarea unor execuţii similare, şi este construit ca obişnuinţă sau ca instinct. Ce este uşor de făcut este ceea ce noi, ca suflete individuale reîncarnate, sau ca punct de încheiere al unui lung lanţ de transmisie ereditară - am făcut înainte. El reprezintă astfel o realizare trecută. El indică faptul că în trecut a fost

construit un mijloc adecvat şi eficient, că la naştere a fost moştenită o facultate sau o tendinţă, pentru realizarea căreia nu a trebuit să luptăm în mod conştient.

Trebuie să fie clar că un asemenea dar sau instinct moştenit nu este rău şi, de aceea, Nodul Sud într-o hartă nu are în sine însuşi o semnificaţie rea sau distructivă. Dacă a fost numit punctul de „ruinării de sine”, este doar pentru că noi urmăm prea des linia de ultimă rezistenţă, care reprezintă păstrarea lucrului deja binecunoscut nouă, în execuţia căruia putem excela. Făcând aşa, refuzăm să progresăm, să ne mişcăm spre noi realizări. Devenim sclavii marelui nostru dar natural. În loc să *folosim* aceasta abilitate naturală pentru un nou tip de dezvoltare, ea „fuge de noi” - şi ne conduce la propria noastră ruină. Dacă suntem controlaţi de abilităţile noastre înnăscute, în loc să le controlăm noi pe ele, ratăm principalul scop al vieţii.

Dacă Nodul Nord reprezintă un punct de receptare a puterii spirituale, Nodul Sud nu e în niciun caz un simbol al neputinţei. Este, totuşi, un simbol de inadaptare la noile condiţii. El semnifică o facultate nativă, dar de regulă găsim că viaţa ne interzice într-o anumită măsură folosirea acestei facultăţi. Ea aparţine trecutului într-un fel şi numai dacă nu o vom subordona noului scop şi nu o vom controla îndeaproape, ea va pune în primejdie dezvoltarea unei noi facultăţi vitale reprezentând următorul nostru pas.

Pe de altă parte, atunci când considerăm tipul de facultate caracterizat de poziţia Nodului Nord, găsim că viaţa ne forţează, în multe feluri şi în mod constant, să o dezvoltăm. Viaţa reclamă acea putere - şi doreşte să ne copleşească cu ea dacă ne străduim în acea direcţie; dacă deschidem un canal. Fiecare efort făcut în acea direcţie va fi răsplătit - numai dacă nu ne agăţăm cu încăpăţânare de atitudinea reprezentată de Nodul Sud. Putem să o facem în mod inconştient. În acest caz, un complex psihologic este pe cale a se dezvolta. Prezentul va fi fără speranţă, sfâşiat între trecut şi viitor. Atunci rezultatul va fi neputinţa. Şi vom experimenta tragedia „soartei”. Trecutul va trebui să moară, înainte ca viitorul să poată trăi. Şi ne vom găsi

lipsiţi de darul nostru nativ de unele lovituri ale destinului, pentru că am devenit identificaţi cu el, pierduţi în el, „ruinaţi” de el. Aceasta înseamnă cu adevărat „ruinarea noastră de sine”[35].

Unul dintre cele mai simple exemple pe care le-am putea da este acela al nodurilor din casele a patra şi a zecea. Avem aici o opoziţie între casă şi profesie, între viaţa privată şi cea publică. Dacă Nodul Nord este în casa a *zecea*, viaţa publică şi profesia vor fi canalul către integrarea de sine. Nodul Sud în casa a patra va indica faptul că nativul are un impuls înnăscut pentru construcţia unei case şi aceasta îi poate cauza retragerea din viaţa publică. Dacă se retrage prea mult, viaţa sa de cămin va deveni distructivă. Se va dezintegra în mâinile sale chiar dacă el va fugi înapoi spre ea cu dor şi plin de speranţă. Dacă, din contra, el lucrează atent la idealul său profesional, poate fi capabil să facă din casa sa (în cel mai larg sens al termenului) şi din propria sa personalitate, adevărata temelie pentru viaţa sa publică.

Există, totuşi, şi o altă interpretare posibilă, conform căreia activitatea publică şi eforturile profesionale sunt văzute ca generatoare de energie, care apoi este *eliberată* în sfera casei sau a sufletului (casa a patra) Nodului Sud. Această a doua interpretare este mai pozitivă sau mai spirituală. Ea explică, de exemplu, de ce un geniu ca Richard Wagner avea Nodul Sud în casa a zecea. El a eliberat în mod public, prin creaţia sa, energia generată prin sentimentele şi căminul său, sau prin viaţa interioară (casa a patra).

Funcţionarea nodurilor nu este întotdeauna uşor de

---

35 Nodul Sud se poate referi şi la ceea ce Jung numeşte persona, care reprezintă rezultatul eforturilor făcute de individ pentru a-şi integra comportamentul pe baza unui tipar social sau a unei „imagini” care, în cel mai bun caz, satisface doar o parte a întregii sale fiinţe. Individul îşi cristalizează comportamentul sub forma acestei „imagini” şi îşi asumă astfel o parte, pe care o menţine, fie prin voinţă egocentrică, fie sub constrângerea tradiţiilor sociale sau a necesităţii sociale. Aceasta „persona” este o personalitate falsă, pentru că destinul total al individului nu poate opera în şi prin ea.

detectat doar prin simplul fapt de a fi familiarizat cu nativul. Cei mai mulţi dintre noi ascundem cu grijă faptul că urmăm linia ultimei rezistenţe. Ascundem aceasta cel mai mult faţă de noi înşine. Şi aparenta uşurinţă cu care putem executa anumite tipuri de acţiuni ne conduce la convingerea că ar trebui să continuăm să le executăm. În unele cazuri, ar trebui; dar atunci semnificaţia pe care le-o atribuim ar trebui să fie diferită. Aici, ca în fiecare caz în care se lucrează cu aprecierea spirituală a comportamentului, ceea ce contează nu este actul în sine, ci motivul sau voinţa din spatele sau din interiorul actului.

Un studiu al nodurilor lunare ne ajută mult să ne probăm motivaţiile, ca şi ale altora, deoarece, confruntaţi fiind cu mai multe situaţii, noi putem supune acţiunile şi reacţiile noastre testului-acid al Polarităţii nodale. Am urmat oare în această situaţie linia ultimei rezistenţe, sau linia celei mai mari integrări? Nodurile ne vor spune când avem cele mai mari şanse de a ne „auto-păcăli". Mai mult, putem fi capabili ca în hărţile orare să găsim cu exactitate care este motivaţia noastră adevărată într-un caz particular. Dar citirea de hărţi orare într-un asemenea mod psihologic este într-adevăr a artă rară, pe care foarte puţini vor fi vreodată capabili să o stăpânească.

„Ascendenţii" planetelor

Acest subiect deseori de confuz, care ne introduce în mai generalul concept de „Părţi", poate fi uşor înţeles dacă vom reafirma, într-o manieră uşor diferită, ideile deseori repetate în această carte. Ştim că Soarele reprezintă puterea de individuare, de integrare, vitalizatoare, care îl face pe om întreg pe toate planurile fiinţei. Cât despre crucea spaţială formată de linia orizontului şi de linia Zenit-Nadir la naştere, am văzut că ea a constituit un cadru simbolic pentru toate operaţiile fiinţei noastre individuale, în şi prin care natura umană operează într-un mod particular ce ne defineşte ca fiinţă individuală. Cu alte cuvinte, această cruce reprezintă exteriorizarea - într-un tipar structural, funcţional - a acelei „calităţi" spirituale care reprezintă esenţa supremă a personalităţii individuale

a omului. Ea defineşte modul particular în care *operează*, forţa vitală a Soarelui.

Aceasta este uşor de înţeles odată ce realizăm că poziţia zodiacală a Soarelui, în momentul primei respiraţii, reprezintă punctul exact al orbitei Pământului din jurul Soarelui unde s-a născut nativul, în timp ce Crucea hărţii natale determină momentul exact al zilei în care a apărut naşterea; de aici, stadiul precis al rotaţiei zilnice a Pământului în jurul axei sale.

Soarele într-un horoscop reprezintă emanaţia dinamică a calităţii fundamentale a sinelui individual al omului, pentru că aceasta este mişcarea Pământului în jurul Soarelui, implicând deplasarea efectivă în spaţiul care, în mod simbolic, generează asemenea „calităţi esenţiale”. Fiecare din aceste „calităţi” reprezintă un aspect particular de viaţă, o relaţie particulară între natura umană şi sursa întregii vieţi din sistemul solar. Orbita Pământului (zodiacul) este suma tuturor asemenea relaţii posibile, adică a tuturor tipurilor (sau Raze) de individualităţi umane.

Dar în timp ce Pământul se mişcă cu aproximativ un grad pe orbita sa, el se roteşte în jurul axei sale, prezentând succesiv toate *părţile* globului său luminii Soarelui - cu alte cuvinte, vitalizându-şi toate părţile prin aducerea lor spre a fi fecundate de semnificaţia acelei relaţii particulare Soare-Pământ. Se va vedea astfel că orice punct de pe glob (numai dacă nu este prea aproape de poli) primeşte acest impact fecundator de la Soare,de aproximativ 365 de ori într-un an. Aceasta constituie (cu o uşoară discrepanţă, al cărei înţeles va fi discutat mai târziu) realitatea spirituală a gradului ca o subdiviziune a zodiacului.

De aceea susţinem că există doar 365 (sau 360) de tipuri fundamentale de personalitate individuală pe Pământ, fiecare fiind rezultatul unei relaţii particulare şi *complete* între Pământ şi Soare, simbolizate de gradul zodiacal al Soarelui natal. Aceasta relaţie deplină nu este instantanee, deoarece solicită, pentru a fi totală, o rotaţie

completă a pământului în jurul axei sale. Aceasta relaţie aduce în mod succesiv toate părţile Pământului în contact direct cu emanaţia Soarelui (la amiază). Crucea axială într-o hartă natală defineşte o fază particulară a acestei mişcări *care distribuie puterea Soarelui prin întreaga fiinţă* (*psihic şi corp*) *a nativului*. Cu alte cuvinte, ne arată ora şi minutul zilei în care a apărut naşterea. Mai mult, determină structura acestei fiinţe întregi, pentru că ceea ce constituie fiinţa individuală particulară este modul particular în care aceasta forţă vitală solară e distribuită prin întregul său organism. Acest „mod particular" se manifestă ca structură a organismului.

Cele două axe ale hărţii - şi în special ascendentul, care simbolizează într-un mod mai precis „unicitatea" individului - determină astfel structura fundamentală a corpului şi, de asemenea, a psihicului. Mai mult, relaţia Soare-Ascendent reprezintă relaţia forţei vitale care individualizează omul cu tipul structural de activitate ce caracterizează personalitatea individuală.

Această relaţie poate fi estimată nu numai prin poziţia Soarelui în case, ci, de asemenea, mult mai precis, prin distanţa măsurată în longitudine zodiacală dintre ascendent şi Soare. Când această distant corespunde în special valorilor semnificative (de exemplu o jumătate, o treime, o pătrime, o cincime, o şesime, o optime a întregului de 360 de grade al circumferinţei), astrologia spune că sunt formate anumite „aspecte" între cei doi factori consideraţi - o problemă pe care o vom studia în alt capitol.

Putem extinde acest principiu al relaţiei Ascendent-Soare la alte planete, pentru că planetele simbolizează moduri diferenţiate de activitate a vieţii. Puterea planetară este distribuită de rotaţia axială a Pământului pe întreaga suprafaţă, exact după cum este şi forţa solară vitală. Poziţia caselor planetelor face referire la maniera în care este efectuată această distribuţie. Dar dacă vrem să ştim mai precis şi mai semnificativ *caracterul unic al acestei distribuţii, ca factor al personalităţii individuale a*

nativului, va trebui să determinăm punctele care au faţă de planeta considerată aceeaşi relaţie pe care ascendentul o are faţă de Soare. Cu alte cuvinte va trebui să determinăm, prin deducţie analogică sau printr-un fel de simbolizare „de gradul II”, „ascendenţii Planetelor”.

La ce ne conduce aceasta procedură, atunci când este generalizată, vom vedea imediat, dar deocamdată o vom lua de bună şi vom analiza modul cum operează ea în cel mai important caz: acela al Lunii. Scopul nostru va fi să definim maniera în care puterea Lunii este distribuită prin organism. Pentru a face acest lucru, vom ridica o „Cruce” simbolică, care va fi în relaţie cu locul zodiacal al Lunii aşa cum crucea formată de orizont şi meridian este în relaţie cu Soarele. Vom calcula în special punctul zodiacal care stă în relaţie cu Luna, aşa cum ascendentul stă cu Soarele. Ne putem referi la un asemenea punct abstract ca la „ascendentul Lunii”.

Acest punct a fost folosit în astrologie, pentru o lungă perioadă de timp, sub numele de *Pers Fortuna*: Partea de Noroc. El este găsit adunând longitudinile ascendentului şi Lunii şi scăzând din această sumă longitudinea Soarelui.

Dacă ascendentul reprezintă activitatea caracteristică a sinelui individual, Partea de Noroc va simboliza activitatea caracteristică a personalităţii egocentrice obişnuite, condiţionată în mare măsură de reacţiile-sentiment şi de stările „lunare”. În sistemul sibian, „Partea de Noroc indică în orice hartă că direcţia de viaţă în care sau prin care nativul, fie se exprimă în modul cel mai avantajos, fie este forţat de viaţă ca întreg să se exprime”[36]. Termenului „nativ” i-am adăuga doar, „ca un ego conştient”. Partea de Noroc reprezintă activitatea congenitală a omului ca ego conştient, care nu ţine cont de toate intuiţiile sale mai adânci şi de cauzele inconştiente sau supra-conştiente. Ea lucrează cu reacţia sa strict personală faţă de viaţă, cu reacţiile spontane ale personalităţii conştiente pe care el a construit-o, sau pe care viaţa l-a forţat să o construiască.

36 Marc Edmund Jones, Astrologia profesională, Lecţia a XII-a.

În astrologia medievală, Partea de Noroc reprezenta „bunăstarea” nativului. Conform lui E. Parker, într-o asemenea direcţie de viaţă îşi va găsi nativul fericirea; aceasta în special în termeni de poziţie a casei. Cele trei interpretări sunt foarte clar asociate, căci omul este fericit să funcţioneze potrivit reacţiilor sale personale spontane, iar atât fericirea cât şi spontaneitatea reacţiilor personale sunt de obicei mult implicate în chestiunile băneşti, sau cel puţin în co-operare socială şi credit (al căror simbol sunt banii).

Valoarea Părţii de Noroc va deveni foarte clară pentru oricine a observat indivizii care o au în conjuncţie cu Jupiter sau cu Saturn. Avem aici două tipuri fundamentale de reacţii conştiente faţă de viaţă: optimism şi pesimism - modificate, după cum pot fi, de alţi factori. Avem aici, de asemenea, pe de o parte, o tendinţă de a obţine credit şi co-operare socială pentru orice speculaţie personală şi, pe de alta parte, o tendinţă a nativului de a fi constant întors spre sine însuşi, ca un străin într-o ţară ciudată, ale cărui reacţii naturale conştiente faţă de viaţă sunt probabil nefamiliare şi tulbură colectivitatea în care el trăieşte.

Aceeaşi procedură, descrisă în legătură cu Luna, poate fi continuată cu referire la alte planete. „Ascendenţii” tuturor planetelor sunt semnificativi şi merită a fi studiaţi într-un tip rafinat de analiză astrologică. Unul dintre cei mai valoroşi, practic vorbind, este „ascendentul” lui Uranus, căruia i-am dat numele de „Parte de Imagine”. El arată cum puterea de proiecţie a imaginii inconştientului operează în fiinţa şi în destinul individual. El simbolizează geniul creativ al individului, contactul său cu cele mai profunde surse ale fiinţei şi reacţiile sale la un asemenea contact.

„Ascendentul” Lunii *revelează* reacţii conştiente faţă de situaţii exterioare condiţionate de ereditate şi de mediu. „Ascendentul” lui Uranus caracterizează inconştientul, reacţiile creative la situaţii ce afectează întregul domeniu al conştiinţei.

Teoria generală a „părţilor" astrologice

„Ascendenţii" planetelor se determină prin calcularea „arcelor" (sau diferenţelor de longitudine) dintre Soare şi planete şi prin adunarea valorii acestor arce la longitudinea ascendentului efectiv. Această procedură poate fi urmată în cazul oricăror două planete - sau chiar a oricăror două puncte astrologice determinate anterior. Ca rezultat al unei asemenea proceduri, putem localiza pe zodiac un număr aproape infinit de puncte simbolice. Acestea sunt „Părţile", aşa de mult folosite de către astrologii arabi.

Procedura implică doi factori: primul, factorul de *distanţă* între două planete, măsurat pe baza longitudinii zodiacale. Se consideră că o asemenea distanţă stabileşte o relaţie semnificativă între două planete, sau între orice alte două puncte justificate de referinţă. Acesta este factorul pe care sunt întemeiate toate „aspectele" astrologice. Totuşi, „aspectele" sunt construite doar de câteva valori semnificative de distanţă, determinate prin împărţirea întregii circumferinţe prin utilizarea de simpli numitori (cel mai mult 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 12) - cum ar fi 180°, 120°, 90°, 72°, 60° etc. Totuşi, teoretic, orice distanţă este semnificativă şi acest factor-distanţă este făcut încă şi mai semnificativ dacă este legat de ascendent.[37]

Tocmai aceasta este ceea ce constituie realitatea Părţilor. O *Parte reprezintă distanţa dintre două planete, care este asociată din punct de vedere al semnificaţiei sale cu ascendentul*. Ascendentul este punctul conştiinţei individuale. De aceea o Parte dă semnificaţie relaţiei dintre două moduri particulare de activitate a vieţii (planete) în termenii Percepţiei intuitive a vieţii şi destinului individului.

---

37 Marc Jones a folosit acest factor al distanţei într-o foarte originală manieră, într-un sistem de interpretare studiat sub numele de Astrologia pitagoreică, care lucrează parţial cu gradul de împlinire sau aproximare a „aspectelor". Cf. capitolului „Forma şi tiparul aspectelor planetare".

Astfel, Partea de Noroc arată cum relaţia dintre energiile solare şi cele lunare operează în determinarea atitudinii individului faţă de el însuşi şi faţă de destinul său. Partea de Imagine indică maniera în care factorii de integrare (Soarele) şi de transformare-regenerare (Uranus) ai fiinţei sale cooperează la sporirea individualităţii creative, la unicitatea nativului.

Puneţi orice altă planetă în locul Soarelui şi va funcţiona acelaşi principiu. Semnificaţii speciale sunt eliberate atunci când cele două planete considerate formează o pereche pozitivă-negativă: Saturn-Lună, Jupiter-Mercur, Marte-Venus. Altele, acolo unde activităţile vieţii sunt antagoniste, cel mai semnificativ fiind cazul lui Jupiter şi Saturn. Nu numai planetele pot fi împerecheate, ci şi astfel de puncte astrologice cum ar fi „Luna Nouă înainte de naştere”, iar distanţelor lor asociate ascendentului se constituie, de asemenea, ca Părţi.

Părţile revelează semnificaţii pe baza caselor lor, înainte de toate şi, de asemenea, pe baza semnului şi poziţiei lor de grad, în funcţie de conjuncţiile lor cu alte planete. Ele constituie „puncte sensibile” într-o hartă. Numai că sunt posibile aşa de multe, încât numărul lor le scade semnificaţia.

Acest număr este cu atât mai mare cu cât distanţa dintre două planete poate fi asociată (adăugată) nu numai ascendentului, ci şi mijlocului-cerului, descendentului şi nadirului (sau Imum Coeli). Fiecare din aceste patru puncte reprezintă o funcţie a personalităţii şi, de aceea, este îndreptăţit să devină un centru de referinţă pentru combinaţiile activităţilor planetare. Şi aceasta nu este totul! Când luăm în considerare distanţa dintre două puncte ale circumferinţei zodiacale se pot obţine, în mod evident, două arce de măsurare. Presupunând că măsurăm distanţa în direcţia în care cresc semnele zodiacului (invers acelor de ceas), atunci putem măsura distanţa de la Soare la Lună; dar exact la fel şi cea de la Lună la Soare.

În ilustrarea de pe pagina alăturată socotim 25 de grade de la Soare la Lună şi de aceea 335 de grade de la

Lună la Soare. Dacă adăugăm aceste 335 de grade la longitudinea ascendentului (sau, ceea ce este la fel, dacă scădem 25 de grade din longitudinea lui), obţinem o nouă Parte de Noroc, tot atât de departe *deasupra orizontului*, pe cât era Partea originală *dedesubtul* orizontului. Şi dacă operăm la fel în legătură cu cele patru unghiuri, găsim opt puncte simbolice create de relaţia Soare-Lună!

Astrologia Părţilor este, într-adevăr, un fel de „algebră de grup" funcţionând aproape neîntrerupt cu corelaţii şi permutări între elementele originale ale formulei de naştere. Complexitatea sa o face, bineînţeles, foarte puţin răspândită. Totuşi, nu există nicio îndoială că ea reprezintă cel mai abstract şi ultim tip de gândire astrologică - acela prin care ajungem mult mai aproape de viaţa însăşi şi de variata sa reţea de relaţii. Gândiţi-vă pentru un moment la miriadele de canale nervoase dintr-un corp uman, fiecare stabilind o cale de legătură între diferite tipuri de celule. Senzaţii, reacţii, acte de voinţă, sentimente, instincte, gânduri, toate se deplasează de-a lungul acestei incredibile ţesături complexe de viaţă. Rezultatul îl reprezintă personalitatea. Şi dacă trebuie să aproximăm cu instrumentele noastre de analiză infinita varietate de conexiuni ce trebuie analizate, este evident că nu ne putem lipsi de mulţimea Părţilor care lucrează.

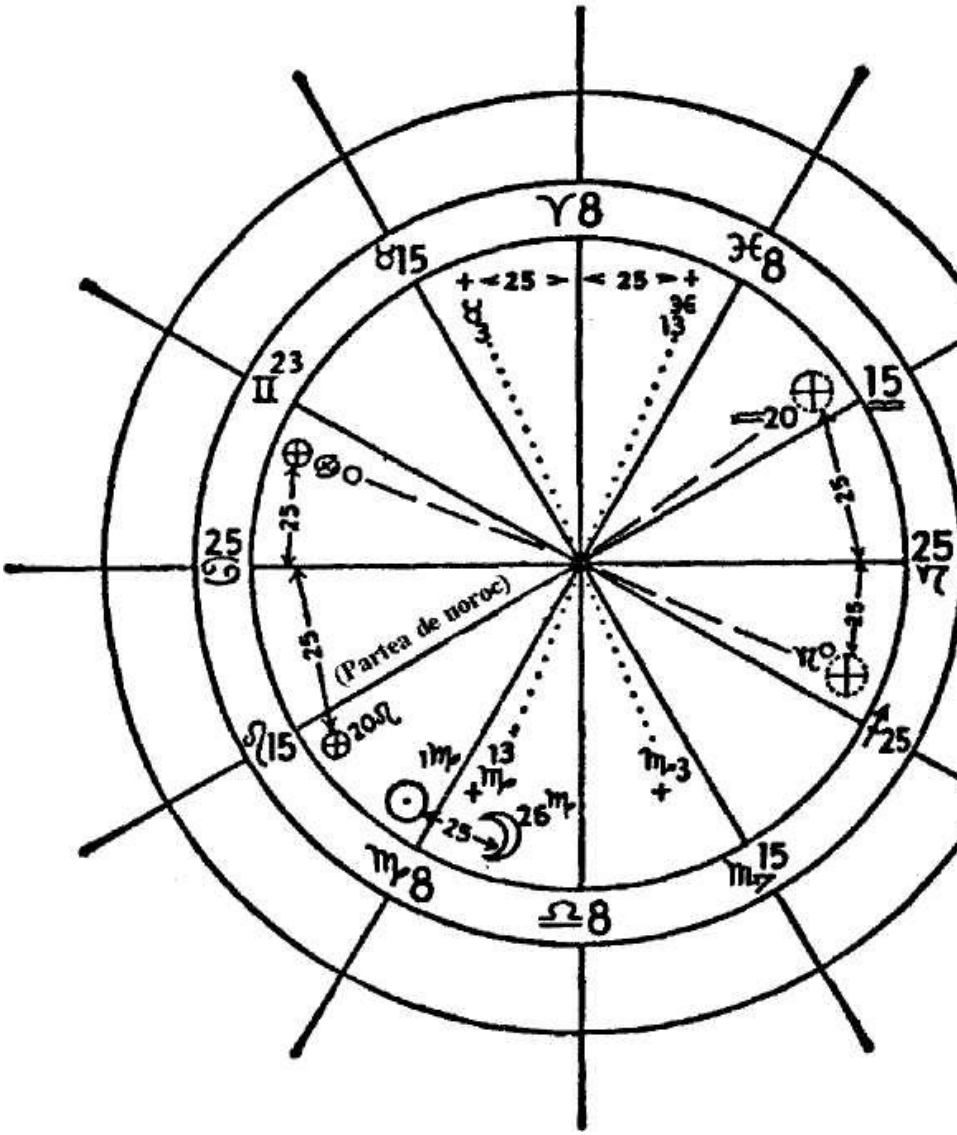

Perspectivele deschise de acest tip de analiză sunt vaste şi aproape dincolo de înţelegere, pentru că personalitatea este omniprezentă.

Astrologia studiază personalitatea fiecărui minut de viaţă, a fiecărei situaţii - atât a naţiilor cât şi a indivizilor. Ea reprezintă, într-adevăr, algebra variatei şi

schimbătoarei Vieţi.

Cele opt puncte posibile interpretând ca „Părţi'' relaţia Soarelui cu Luna - în două direcţii şi aplicate fiecăruia din cele patru unghiuri.

X. GRADELE ZODIACULUI ŞI SIMBOLURILE „SABIENE”

Gradul nu reprezintă doar o simplă subdiviziune a semnului zodiacal sau a întregului zodiac. El este, ca element astrologie, autonom şi pe o poziţie (deşi puţin înţeleasă) de semnificaţie capitală. Gradul este cel mai misterios element din astrologie şi reprezintă într-adevăr cheia tuturor interpretărilor astrologice mai profunde, pentru că în grad ajung la un punct de sinteză cele două mişcări ale Pământului - şi, în mod simbolic, cele două mari principii ale întregii vieţi: colectivul şi individualul, universalul şi particularul. În grad suntem martorii operării creativului într-o personalitate individuală sau într-o situaţie particulară. Aici stă revelată „semnificaţia” - pentru oricine ştie cum să citească simbolurile.

Ignorând deocamdată discrepanţa numerică existentă între cele 365 de zile şi cele 360 de grade, vedem că gradul reprezintă spaţiul acoperit de Pământ în revoluţia sa orbitală în timp ce efectuează o rotaţie axială completă. Gradul reprezintă astfel proiecţia spaţială a unităţii-timp, ziua. În grad sunt integrate valoarea-timp şi valoarea-spaţiu şi sunt combinate cele două mişcări ale Pământului. Fiecare rotaţie axială completă *distribuie* peste tot Pământul o anumită fază a funcţiei vitale asociate semnului zodiacal (sau segmentului orbitei Pământului) în care apare această rotaţie particulară. Deoarece Pământul se mişcă pe orbita sa în timp ce se roteşte în jurul axei sale, poate exista doar un număr limitat de rotaţii axiale în cadrul revoluţiei anuale în jurul Soarelui. Fiecare rotaţie generează astfel, din punct de vedere orbital, un grad. Aceste grade nu sunt simple subdiviziuni ale zodiacului, întrucât existenţa lor nu depinde de nicio diferenţiere intrinsecă cauzată de natura zodiacului însuşi sau de forţa vitală universală. Depinde doar de rotaţia axială a

Pământului. Gradul este astfel părtaş la două naturi. El este un element orbital condiţionat de rotaţia axială. El trebuie să simbolizeze astfel acel factor din viaţă care „reconciliază opoziţiile”.

Ce înseamnă aceasta funcţie de reconciliere a opoziţiilor se poate vedea în studiul nostru anterior referitor la psihologia analitică a lui Jung, ca şi din conţinutul capitolului nostru „Individual, colectiv, creativ”. În „zi” vedem cum operează succesiv toate fazele conştiinţei de la starea de veghe la cel mai adânc somn. Toate stadiile sunt prezente, în mod teoretic, de la conştiinţa clară la cea mai adâncă inconştienţă. Dar dacă o „zi” reprezintă un ciclu fundamental de viaţă trebuie să existe ceva care integrează toate aceste stadii, o funcţie a relaţiei dintre conştient şi inconştient.

Această funcţie se manifestă în moduri variate, pe de o parte în vise, pe de alta, în fantezia creativă. În prima predomină inconştientul; în ultima, conştientul. Dar în ambele cazuri găsim la lucru un proces de legătură sau de integrare şi acest proces se manifestă prin proiecţia de imagini, care sunt simboluri. Visele sau marile inspiraţii de geniu sunt la fel ca produsele unui proces de integrare ce leagă conştientul şi inconştientul. Într-un sens, ele sunt condiţionate de forma stării de conştiinţă - deoarece gradul este condiţionat de rotaţia axială a Pământului - dar *energia* cu care sunt ele înzestrate vine din inconştient; gradul *este* o parte din zodiac.

Se poate spune că planeta Uranus (şi, în alt mod, Jupiter) simbolizează această activitate a inconştientului în relaţie cu conştientul; dar ce reprezintă o planetă este activitate pură. Indiferent dacă individul extrage sau nu din activitate „nestemata semnificaţiei”, planeta însăşi nu o revelează; nici nu indică calitatea particulară a semnificaţiei faptului că individul, în cel mai bun caz, *ar putea-o* extrage din împlinirea acestei activităţi; adică natura „nestematei de semnificaţie”.

Ceea ce revelează gradul este „calitatea” arhetipală a orice apare în limitele sale, personalitatea potenţială a

oricărei manifestări de viaţă concentrată acolo. Zodiacul considerat ca o serie ciclică, completă a gradelor devine mai mult decât o reprezentare de energii colective - devine matca universală de semnificaţii. El devine Timp, în sensul său cel mai înalt: o serie ciclică de momente creative, care reprezintă „pântecul sufletelor", din care fiecare emite o „calitate" devenind „monada" fiecărei entităţi şi care atinge existenţa independentă din cadrul acelui moment. Timpul, astfel înţeles, este identic cu marele concept chinezesc de *Tao*.[38] Gradele sunt unităţi de Timp creativ. Ele revelează graniţele marilor „momente" creative pentru fiinţele umane de pe acest Pământ.

Faptul că există 360 de asemenea grade înseamnă, *din punct de vedere planetar*, că există tot atât de multe tipuri fundamentale individuale ale sinelui pe Pământ; tot atât de multe „semnificaţii" încarnate ca „grupuri de fiinţe umane". Este un număr planetar. Există Un număr diferit pentru fiecare planetă şi este determinat (arhetipal, mai degrabă decât fenomenal, după cum vom vedea) de relaţia dintre durata revoluţiei planetei şi cea a rotaţiei sale axiale. Această relaţie dintre cele două durate reprezintă semnificaţia mistică şi creativă a Timpului. Am putea spune că este numărul operativ al lui *Tao* pe Pământ - tot aşa cum, de exemplu, numărul *Pi* (3,14159) este numărul operativ al vieţii, considerat din punct de vedere universal.

Din cele afirmate devine clar faptul că realitatea gradului, fiind de o asemenea natură transcendentă, poate fi considerată şi studiată numai pe baza unei reprezentări simbolice particulare ataşată acesteia Fiecare grad al zodiacului trebuie să poarte, de aceea, un simbol; şi acest simbol va revela semnificaţia - individualitatea potenţială - sau orice este găsit poziţionat în acest grad; indiferent dacă este o planeta sau o cuspidă, sau orice alt punct abstract.

Cum se pot percepe sau *vizualiza*, aceste simboluri? Răspunsul nu este uşor de dat. Pentru a percepe simboluri care reprezintă „pântece de semnificaţie" trebuie să existe

38 Aceste idei au fost dezvoltate in prima parte a acestei cărţi.

o facultate de percepere spirituală; mai mult, puterea de a face explicite şi revelatoare imaginile vizualizate. Termenul de „clarvedere” nu elucidează prea mult, dar trebuie să-l folosim în acest context. Spaţiul ne interzice să explicăm la ce fel de tip de „clarvedere” ne referim. Este, cu certitudine, mai asemănător cu adevărata intuiţie, decât cu simplele daruri „psihice”. Putem spune că este un tip special de „percepţie holistică” - dar una care are dimensiune planetară. Trebuie să adăugam şi faptul că revelarea simbolurilor poate ajunge la public numai prin câteva stadii de transmisie. Cei care au de fapt o asemenea „percepţie planetară” pot transmite simboluri discipolilor care, la rândul lor, le înregistrează pentru uzul general.

În seria de manuale astrologice ale lui Alan Leo, găsim broşura intitulată *Gradele zodiacului simbolizat*, care oferă două seturi de interpretare simbolică a gradelor. Prima, a lui Charubel, este foarte valoroasă. A doua, dintr-o sursă medievală, pare complet inutilă. Marc Edmund Jones a emis un alt set, care este de departe cel mai bun. Simbolurile sunt prezentate ca tablouri foarte moderne; dar se spune că ele derivă din surse egiptene foarte vechi. Noi credem că ele constituie o revelare astrologică importantă; o semnificaţie şi o înţelegere ce se conturează din ce în ce mai mult pe măsură ce trec anii.

În acest ciclu de simboluri „sabiene”, avem ceva similar cu ciclul *Yi Jing*, aşa cum a fost el interpretat de regele Wen cu aproximativ trei mii de ani în urmă. Clarvăzătorul chinez a folosit tablouri şi scene luate din natură şi din simpla viaţă agricolă de atunci pentru a transmite, prin intermediul imaginilor, semnificaţii altfel de neexprimat. El trebuia să folosească aceste tablouri şi scene pentru că, dacă nu erau familiare şi uşor de experimentat de către oamenii timpului său, aceştia nu ar fi fost capabili să extragă semnificaţia *iniţală* închisă în ele. Acelaşi lucru este valabil şi astăzi. De aceea simbolurile „sabiene” înregistrate de Marc Jones ne prezintă tablouri şi scene moderne, care ne sunt relativ familiare, sau cel puţin în limita experienţelor noastre indirecte. Este posibil

ca formularea acestor 360 de simboluri să nu fie încă perfectă; este posibil ca, în unele cazuri, scenele descrise drept simboluri să nu fie suficient de adânc înrădăcinate în experienţa obişnuită a omenirii, şi să nu fie în mod universal sau vital impunătoare. Dar în principi, credem că o asemenea serie de simboluri ajunge la adevărata rădăcina a semnificaţiei planetare pentru epoca noastră actuală şi că, după ce au fost rafinate ici şi colo, şi după ce a fost făcut clar ritmul său structural prin studii de interpretare la diferite niveluri, seria va avea o semnificaţie comparabilă cu aceea a celor şaizeci şi patru de simboluri ale seriei Yi *Jing*. În orice caz, valoarea sa practică în aplicarea astrologiei este, pentru noi, în mod absolut, dincolo de orice îndoială. A fost dovedită în sute de cazuri; de fapt, ori de câte ori a fost testată în mod practic, atât în hărţile natale cât şi în cele orare importante.

Am putea adăuga, pentru înţelegerea deplină a problemei, că există motive foarte plauzibile ca fiecărui grad să i se poată ataşa câteva simboluri valabile înregistrate mai mult sau mai puţin în acelaşi fel de către persoane având „calităţi” spirituale diferite. Trebuie să înţelegem totuşi că în domeniul semnificaţiei pure valorile sunt foarte diferite de acelea întâlnite în analizele intelectuale sau ştiinţifice. În primul rând, elementul individual este suprem; în al doilea rând, este legat de factorul de timp. Un simbol poate fi valabil acum, dar se poate dovedi fără valoare peste câteva secole. Problema nu este una de adevăr sau de corectitudine, ci una de valoare. Şi valorile se schimbă ciclic. Un set de valori poate fi „adevărat” sau mai degrabă vital semnificant *acum*; de asemenea poate să fi fost la fel de semnificativ în urmă cu cinci mii de ani. Totuşi, ar fi putut să aibă o valabilitate mică sau niciuna acum o mie de ani.

Din aceleaşi motive, culturile şi exprimările artistice se schimbă periodic. În cadrul ciclurilor există cicluri de semnificaţie. Fiecare rasă, fiecare ciclu este imaginea simbolică a unei vaste semnificaţii planetare sau cosmice.

Oamenii care se străduiesc să dobândească *adevăratele* valori spirituale, îşi rafinează conştiinţa interioară până la punctul în care pot deveni recipiente, „graal”-uri în care curge - şi numai acolo poate curge - „vinul semnificaţiei”. Ei sunt „văzătorii”, geniile creative ale rasei - avatarii Timpului, germenii de semnificaţie pentru grupul monadic de care aparţin prin drept spiritual.

Aceste grupuri monadice pot fi descoperite prin intermediul analizei astrologice. Ele sunt, într-un sens, ascunse în spatele zodiacului. Dar nu în spatele *zodiacului de semne* înţeles în mod obişnuit ci mai degrabă în spatele mai misteriosului *ciclu de 360 de grade*. Numărul cheie într-un astfel de ciclu nu este 12, ci 6. Ciclul este unul de conştiinţă, conştiinţa fiind vehiculul semnificaţiei. Astfel, prima sa diviziune este una corespunzând conceptului de *orizont*, şi, de asemenea, împărţirii teoretice între zi şi noapte, care se referă la împărţirea între conştient şi inconştient, exterior şi interior, bărbat şi femeie, senzaţie-gândire şi intuiţie-sentiment. Conceptul de *meridian*, Pe de altă parte, se referă la elementul de „putere”. Harta natală a individului foloseşte ambele axe pentru că naşterea înseamnă crucificare în spaţiu, iar numărul 4 reprezintă numărul formării. Zodiacul obişnuit, care simbolizează „puterea formatoare” universală, a trebuit, de aceea, să fie împărţit în 4 secţiuni, care prin secţionare în trei a dat împărţirea în doisprezece - sau prin secţionare în doi, cea în opt.

Comunicaţia este bazată pe tipul de activitate spirituală care în mod constant „reconciliază opoziţiile”. Este, într-un sens absolut, sursa acestei activităţi; într-un sens relativ şi concret este rezultatul acesteia Nota sa dominantă este astfel 2 înmulţit cu 3, numărul 3 referindu-se la principiul manifestării fundamentale sau individuaţie. Cu alte cuvinte găsim, în termeni de semnificaţie, ciclul împărţit în 6 faze Fiecare fază reprezintă realitatea spirituală a ceea ce teozoful numeşte „*Raza*”. Fiecare Rază, întrucât se manifestă în *mod concret*, trebuie să se subdividă ea însăşi în 4 părţi: crucificarea Razei. Avem

astfel cei 24 de patriarhi ai Bibliei stând în jurul tronului lui Dumnezeu.

În timpurile antice, când manifestarea era mai mult potenţiala şi energică decât concretă şi efectiv întrupată, fiecare Rază era mai degrabă împărţită în trei, dând numărul 18 - cele 18 capitole din *Bhagavad Gita* - Krishna era al 19-lea, exact ca în prima fază a mişcării bahaice, unde Bab-ul (Vestitorul Avatarului) şi cei mai apropiaţi tovarăşi ai săi formau 19 - „Literele Existenţei" - pentru că ei constituiau grupul înainte de manifestarea concretă a „Gloriei lui Dumnezeu" - Baha'u'llah.

Cei 24 de patriarhi reprezentau cele 24 de ore ale zilei, pentru că ziua reprezenta unitatea de timp şi realitatea gradului, care, în schimb, este unitatea semnificaţiei. Fiecare „oră" înseamnă, de aceea, 15 grade în *zodiacul complet de semnificaţie'*, întocmai cum fiecare Rază înseamnă o perioadă de două luni - sau două semne succesive ale zodiacului (care se referă, în mod tradiţional, la perechea masculin-feminin; de exemplu, perechea Berbec-Taur).

În interpretarea ciclului de simboluri „sabiene", Marc Jones se referă la aceste „ore" ca la, *durate*" şi le împarte pe fiecare în secţiuni de câte cinci grade: „în fiecare oră primele cinci grade exprimă factorul domeniului obişnuinţei din om; următoarele cinci grade, domeniul emoţional; ultimele cinci grade, domeniul mental - ordinea tuturor împărţirilor întreite în.... evoluţia de la materie în sus, către spirit" {*Astrologia simbolică* - Lecţia a II-a).

În acest punct pare totuşi necesar să răspundem la două întrebări. Prima: dacă într-un an sunt 365 de zile, de ce atunci există numai 360 de grade? A doua întrebare: Oare nu există mai degrabă şapte Raze decât şase?

La aceste întrebări se poate răspunde simultan, cele două răspunsuri derivând din acelaşi principiu. Putem afirma pe scurt acest principiu, spunând că în Natură există întotdeauna o valoare de nedeterminare, unde două polarităţi fundamentale trebuie să fie interpretate una pe baza celeilalte. Poziţia axială a Pământului este un factor-

temporal, subiectiv-cosmic şi individual. Revoluţia orbitală este un factor-spaţial, obiectiv şi universal. Primul nu poate servi ca o unitate de măsură exactă pentru a-l determina pe ultimul. Nu putem măsura un set de valori printr-o unitate aparţinând altui domeniu de valoare. Colectivitatea nu reprezintă o sumă exactă de indivizi. Într-un grup pot fi 360 de indivizi, însă valoarea grupului nu reprezintă suma exactă a valorii fiecărui individ. În orice colectivitate există un adaos de creştere, un *plus*; o cantitate misterioasă care, într-un sens, nu este o cantitate - în orice caz, niciodată nu e un *număr raţional*.

Procesul poate fi inversat şi se poate afirma că individul nu reprezintă o fracţie exactă a valorii de grup. Viaţa nu este aşa de matematică pe cât am putea crede; şi fizica modernă a descoperit aceasta în timpul investigării comportamentului electronilor. Rezultatul a fost principiul de nedeterminare al lui Heisenberg: nu poţi şti exact şi în acelaşi timp poziţia şi viteza unui electron. La fel, nici două mişcări planetare de ordine diferite nu pot fi asociate în mod cantitativ prin numere raţionale.

Probabil că simbolul cel mai universal al acestei legi a relaţiei cosmice trebuie găsit în valoarea lui *Pi*, care măsoară relaţia dintre circumferinţă şi diametru, 3,14159. Ar părea logic ca circumferinţa să conţină 3 diametre sau 6 raze. Dar ea conţine mai mult de 6 raze, întocmai cum anul conţine mai mult decât 6 x 60 de zile.

„Mai mult”-ul reprezintă coeficientul de nedeterminare din toate procesele de integrare. El reprezintă libertatea sufletului, a Şaptea zi a Creaţiei, Atman-ul filosofiei hinduse, Imprevizibilul. Ocultiştii vorbesc de şapte Raze. Dar a şaptea nu este cu adevărat o Rază; este o punte între cele două aspecte înşesite ale fiinţei. Din punct de vedere muzical, reprezintă „nota conducătoare” a scării majore. Este valoarea iraţională prin care lungimea circumferinţei este mai mare decât suma unghiurilor a şase raze; adică, 14159... Ea reprezintă libertatea tuturor razelor; cea prin care ele pot fi mai mult decât ceea ce sunt. La fel, dacă se împarte 365 ¼ la 360,

se obţine o valoare zecimală care reprezintă, în mod simbolic, cea prin care, în fiecare an, individul poate creşte la o stare mai înaltă de individualitate. Aceasta valoare, destul de curios, dă din nou numărul 14 - fiind,014+.[39]

În alt sens, zilele în plus înseamnă şi faptul că orbita Pământului nu este perfectă şi nici viteza Pământului constantă. Aceasta se poate referi la înclinarea axei polare peste planul eclipticii. Oricum ar fi, 360 trebuie luat ca număr arhetipal, care, pe Pământ, măsoară relaţia dintre individual şi colectiv, adică numărul creativ al Pământului ca arhetip de semnificaţie. Domeniul de semnificaţie *este* domeniul arhetipal; şi *nici*o manifestare concretă nu este vreodată o replică

Perfectă a arhetipului său. La fel, niciun ciclu astronomic nu poate fi calculat în numere întregi; şi, putem adăuga, nicio viaţă efectivă nu este vreodată adevărată în mod absolut şi rigid faţă de tiparul oferit de harta natală; nicio grupare de pronosticuri nu poate fi vreodată absolut exactă. Undeva, la un moment dat, va *apărea* întotdeauna o discrepanţă. Altfel universul ar fi atins deja un punct de perfecţiune statică.

Faptul că viaţa *este*, reprezintă cea mai sigură indicaţie că spiritul şi materia, semnificaţia şi forma nu pot fi niciodată adaptate perfect, iar accentele lor opuse nu se reconciliază niciodată. De aceea întotdeauna trebuie să fie distrugere şi regenerare. În afara „nedeterminării” se iveşte libertatea creativă a lui Shiva - simbolul tuturor tranziţiilor, zeul „Primei *Raze*”. Toată creaţia, care este absolut semnificativă, este imprevizibilă, pentru că răsare dintr-o imperfecţiune relativă, în afara nevoii perpetue de

39 Numărul 365 ¼ se referă la ziua solară, dar într-un an solar există 366 ¼ zile siderale. Se poate lua oricare din aceste două valori, după cum se consideră (1) mişcarea Pământului de-a lungul orbitei sale, adică în legătură cu Soarele; sau altfel, (2) ciclul de rotaţie axială a Pământului în raport cu stelele fixe (ziua siderală). Diferenţa este subtilă din punct de vedere filozofic. Ziua siderală se referă la individ ca individ; ziua solară, la individ în relaţie cu sursa sa spirituală - reprezentată în mod simbolic de către Soare.

a găsi o nouă formă de integrare a neintegrabilului.

Există un mare adevăr simbolic în tradiţia potrivit căreia în anii bisecţi, la 29 februarie, femeile pot fi cerute în căsătorie de către bărbaţi. Această zi în plus simbolizează partea nerealizată a oricărui ciclu; şi în această parte, chemarea substanţei necăsătorite către spirit se înalţă la spirit. Şi trebuie auzită. Şi răspunsul este Avatarul, fiinţa-Christos, al Şaptelea Care este Primul.

Oferim acum seriile „sabiene" de grade-simboluri într-o versiunea condensată. Vom adăuga doar aceste câteva remarci, extrase din cursul lui Marc Jones:

„Astrologia simbolică este o artă vie şi trebuie studiată ca atare. Simbolurile asociate gradelor zodiacale trebuie rareori luate în mod literal. Ele reprezintă mai degrabă catalizatori spre o înţelegere mai înaltă a astrologului, dezvoltare care îl va face capabil să adauge conţinut şi semnificaţie fiecărui factor de viaţă".

Marc Jones dă o interpretare pozitivă şi una negativă fiecărui simbol. În prezenta versiune, este dată îndeosebi semnificaţia pozitivă, deşi ocazional sunt menţionate ambele semnificaţii. Acest dualism de semnificaţii este expresia faptului că întreaga fiinţă se poate orienta către spirit sau către materie, şi toată condiţionarea este susceptibilă a avea două tipuri fundamentale de interpretare - care, în schimb, pot fi asociate unuia sau câtorva (cel puţin trei) niveluri de conştiinţă. Aşadar, aplicarea simbolurilor la cazuri individuale solicită o tehnică *bazată* pe o înţelegere mai înaltă. Orice fracţie a unui grad trebuie să fie considerată ca un grad întreg. 15°O' Berbec trebuie să se citească ca 15° Berbec; dar 15°1' Berbec, ca şi 15°59' Berbec, reprezintă 16° Berbec. Simbolurile sunt expresia unei perioade de activitate, a unui ciclu a cărui semnificaţie este eliberată dintr-o dată în momentul de început.

Berbec

I. INTERVALUL DE REALIZARE

1° „O femeie s-a ivit din ocean; o focă o îmbrăţişează".

Potenţialitate a individualităţii: individul se iveşte din colectiv şi realizează şinele pentru prima dată.

2° „Un actor de comedie distrează un grup de prieteni"

Înţelegere obiectivă prin extragerea elementelor caracteristice ale fiinţei. Bucuria descoperirii vieţii; sau evadare prin umor.

3° „Un profil de bărbat sugerează contururile ţării sale"

Şinele individual ca avatar al unei realităţi colective mai mari ca participant la schema mai largă a societăţii sau vieţii.

4° „Doi îndrăgostiţi se plimbă pe o alee izolată a parcului"

Deplinătate a participării conştiente la viaţă, fără responsabilitate, încheierea unui ciclu de activitate care implică saturare.

5° „Un triunghi alb, cu aripi de aur în partea superioară"

Evoluţia valorilor în sfera sinelui, dar într-un stadiu încă nesubstanţializat. Dorinţă pentru un ţel spiritual.

6° „Un pătrat negru; una din laturile sale este luminată în roşu"

Efort primar către şinele individual. Interes impulsiv şi necontrolat pentru orice lucru dat. Mare nelinişte interioară.

7° „Un om se exprimă în acelaşi timp în două domenii"

Dualitatea conştientă prin care omul se diferenţiază în mod real şi pentru prima dată de animale. Capacitate de adaptare în muncă. Expansiune de sine.

8° „O pălărie de femeie cu franjuri fluturate de vântul de răsărit

Prima încercare reală de exteriorizare de sine şi de întrupare în conştiinţă. Sunt sugerate forţele răsăritene de individualizare.

9° „Un clarvăzător priveşte concentrat într-o sferă de cristal"

Orientare dinspre interior. Obţinerea de avantaje din toţi factorii unei situaţii date şi cunoaşterea momentului când să se ia decizii. Asigurare.

10° „Un învăţat creează noi forme pentru simbolurile ancestrale"

Înţelegere profundă, dincolo de mijloacele normale. Vedere abstractă care integrează interiorul şi exteriorul. Darul de a interpreta.

11° „Cârmuitorul unei ţări este prezentat în mod oficiat

Bun administrator al idealurilor rasiale colective. Conformitate bună şi necesară cu standardele, dar lipsită de imaginaţie. Idealizare.

12° „Un stol de gâşte albe zboară la înălţime, de-a lungul cerului senin"

Un suflet încă imatur şi neadaptat social; nu coboară spre o exprimare concretă deplină şi fermă. Descoperire de sine.

13° „O bombă neexplodată este acum pusă în siguranţă"

Frici imperceptibile ale sinelui pe cale de a se naşte: stimularea creativă a unei noi perspective şi a unei noi identităţi spontan revelate.

14° „Un şarpe încolăceşte un bărbat şi o femeie într-o strânsă îmbrăţişare"

Puterea înţelepciunii mai înalte manifestată în natura bipolară. Protecţia geniului mai înalt al Sinelui. Realizare în adevăr.

15° „Indian împletind un coş în lumina aurie a apusului"

Realizarea deplină şi conştientă a sinelui, prin memoria tuturor puterilor dobândite în trecut. Capacitate de memorare.

BERBEC

II. INTERVALUL DE EXAMINARE

16° „Spiriduşi în veşminte strălucitoare, dansând în lumina caldă a apusului"

Relaţia între părţile conştiente şi cele inconştiente

ale vieţii. Asistenţă invizibilă deseori implicând obligaţie faţă de forţele externe.

17° „Două celibatare pretenţioase şed împreună în tăcere"

Perspectiva echilibrată şi calmă implicând, fie mare demnitate şi integritate de sine, fie inabilitate de a trăi viaţa pe deplin.

18° „Un hamac gol atârnă între doi copaci minunaţi"

Odihnă după oarecare realizare notabilă. Capacitatea conştiinţei de după act de a culege fructele activităţii. Detaşare.

19° „Un covor magic plutind peste o suburbie industrială urâtă"

Capacitatea de a transforma viaţa cotidiană prin puterea de semnificaţie creativă; sau evadare într-o fantezie inutilă.

20° „O tânără hrănind lebede într-un parc, într-o zi de iarnă"

Participarea sinelui la o viaţă mai cuprinzătoare decât orice concepţie a sinelui. Protecţie sau nevoia de ea.

21° „Un pugilist, înfierbântat de putere, intră în rine?

Sacrificare completă a sinelui în lucruri pur fizice. Afirmare de sine intensă, fizică şi psihologică.

22° „Poartă ce se deschide spre grădina tuturor lucrurilor dorite"

Bucurie şi totală lipsă de inhibiţii în viaţa obiectivă. Exaltare de sine sau sclavie faţă de dorinţa de fericire.

23° „O femeie într-o rochie de vară cară o greutate preţioasă, ascunsă.

Prima maturitate a vieţii conştiente din orice fază de experienţă. Simţ al valorii şi delicateţei - sau risipă. Inocenţă.

24° „O perdea de fereastră suflată către interior, a luat forma unui corn al abundenţei

Şansa bună care însoţeşte un efort susţinut. Năvălirea forţelor spirituale în ego-ul conştient. Protecţie.

25° „O promisiune dublă îşi revelează înţelesurile interioare şi exterioare

Cooperare fortuită între elementele interioare şi cele exterioare ale fiinţei. Un sens al responsabilităţii faţă de sine şi societate.

26° „Un om stă să «explodeze» sub bogăţia a ceea ce are de oferit

Dotare supremă şi inepuizabilitate de resurse în toate domeniile posibile de viaţă. Câteodată, obsesie legată de potenţialităţi.

27° „Prin intermediul imaginaţiei, o oportunitate pierdută este recâştigată"

Început de maturitate mentală şi de uşoară creştere a facultăţii creative. Revizuirea de atitudine. Curăţenie prin casă în mod mental.

28° „o mulţime aplaudă un om care a spulberat o iluzie îndrăgită"

O nouă lumină este lăsată să cadă asupra ideilor dragi. Neînfricată, constructivă şi publică confruntare cu fapte de existenţă. Adaptare.

29° „Un cor celest s-a înălţat pentru a cânta armonii cosmice"

Punerea în acord a conştiinţei cu puterile cosmice. Înţelegere şi credinţă armonioasă în ordinea şi semnificaţia vieţii.

30° „Răţuşte tinere se zbenguie pe un heleşteu"

Cooperare socială esenţială şi apreciere a sinelui. De asemenea, un sentiment de reţinere interioară. Mulţumire.

TAUR

III. INTERVALUL DE EXPERIENŢĂ

1° „Un râu de munte limpede curge printr-un defileu stâncos".

Puritate, excelenţă şi disponibilitate imediată a forţei şi puterii vitale, împrospătare. Susţinere de sine.

2° „O furtună electrică ilumineză cerul strălucitor"

O simţire a puterii şi minunii forţelor naturii. Transformare completă a implicării întregii fiinţe. Uimire şi teamă.

3° „Terase naturale conduc la o pajişte cu trifoi înflorit.

Invitaţie pe care întreaga natură o adresează omului pentru afirmare de sine. Posibilităţi de inspiraţie în orice experienţă. Speranţă,

4° „Cupa de aur a curcubeului străluceşte în mijlocul ploii scânteietoare"

Resurse nelimitate. Inundat de simţul puterii. Abundenţă de iubire spirituală arătată căutătorilor de idealuri înalte.

5° „O văduvă tânără, transfigurată de durere, îngenunchează la un mormânt

Revelaţia semnificaţiei din spatele aparenţelor trecătoare. Neobosită căutare a înţelegerii. Naşterea din iluzie la realitate.

6° „Un pod în consolă, în construcţie peste o prăpastie adâncă"

Învingerea dificultăţilor şi a limitărilor prin inteligenţă. Efort direcţionat spre rezolvarea unei probleme. Canalizare.

7° „Femeia din Samaria vine să scoată apă din fântână"

Câştigarea perspectivei printr-o întoarcere la sursele ancestrale ale vieţii. Abordarea introspectivă a inconştientului colectiv.

8° „O sanie alunecă cu viteză peste pământul încă neacoperit de zăpadă"

Independenţa voinţei sinelui de circumstanţele externe. Puterea de a modela viaţa după viziunea profetică a deschizătorilor de drumuri.

9° „Un pom de Crăciun încărcat cu daruri şi lumânări aprinse"

Un simbol al promisiunii pe care viaţa exterioară o oferă celui cu inima curată; al nemuririi dobândite prin jertfa de sine în folosul neamului.

10° „ O soră drăguţă de la Crucea Roşie se grăbeşte într-o misiune caritabilă

Implicare firească, nelimitată a sinelui în serviciul semenilor. Exprimare de sine prin înţelegere plină de compasiune.

11° „O femeie udând straturi de flori deplin înflorite”

Parteneriatul creativ al omului şi naturii în slujba frumuseţii. Răspunsul bogat al naturii la grija sau lipsa de grija a omului.

12° „Cuplu tânăr se plimbă pe strada principală, uitându-se la vitrine”

Interesul lăuntric pentru viaţa exterioară, care duce la participare şi la împlinire sufletească. Proiecţie de sine. Estimare.

13° „Un portar echilibrează plin de voioşie un munte de bagaje”

Bucuria manifestată a efortului. Credinţa în rezultatele finale ale unei plonjări în lucruri. Limită a încrederii în sine.

14° „La reflux, copiii se bălăcesc printre crustaceii ce se reîntorc în apă pe bâjbâite”

Nevoia de *realizare* a unităţii vieţii în multiplicitatea formelor sale. Contact inconştient cu stadii mai înalte de fiinţare.

15° „Un om înfofolit, purtând o pălărie elegantă de mătase, înfruntă furtună”

Supremaţia minţii conştiente asupra forţei naturii brute. Apreciere deplină a dificultăţilor exterioare. Mari resurse interioare.

TAUR

IV. INTERVALUL DE DESFĂTARE

16° „Un bătrân încearcă din răsputeri să împărtăşească unei mulţimi adevăruri ascunse”

Posesie conştientă de cunoştinţe şi potenţialitate mai mare decât poate fi folosită. Mare deplinătate interioară. Izolare spirituală.

17° „O bătălie simbolică între «spade» şi „torţe»

Lupta între putere şi iluminare, dorinţe fizice şi inspiraţii mai înalte. Orientare de sine. Entuziasm divin.

18° „O femeie aeriseşte o geantă veche printr-o fereastră însorită”

Revoltă împotriva colţurilor învechite, întunecoase, ale fiinţei. Psihanaliză. Nemulţumire de sine. Voinţă

puternică pentru transformare de sine.

19° „Un continent nou, verde şi proaspăt, se iveşte din ocean"

Potenţialitate pentru tangibilă manifestare de sine în toate fiinţele. Originalitate debordantă. Imbold spontan, bogat creativ.

20° „Fâşii de nori, asemenea unor aripi, străbat cerul"

Stare exaltată de conştiinţă; strălucire şi generozitate a fiinţei şi Înţelegerii. Expansiune de sine mistică şi extatică.

21° „Un deget se mişcă indicând pasaje semnificative într-o carte"

Simbol al discriminării spirituale, al capacităţii de a ajunge în miezul oricărei probleme. Memorie bună. Perspicacitate.

22° „Un porumbel călător de culoare albă se avântă peste apele zbuciumate"

Libertate de înţelegere, forţa bazată pe posesia unei adevărate misiuni Activitate transcendentă. Eliberare de sine.

23° „Un magazin de bijuterii plin cu cele mai minunate podoabe"

Abundenţă de valori spirituale permanente; sau etalare socială a realizărilor tradiţionale ale rasei. Belşug de daruri interioare.

24° „Un indian, cu scalpuri umane atârnate la cingătoare, călăreşte mândru"

Intervenţie în forţă a energiilor elementare în şinele supra-conştient. Întoarcere la valorile primare. Învingerea inhibiţiilor.

25° „Un parc public vast dezvăluie privelişti splendide şi inspiratoare"

Forţa socială a colectivităţilor. Puterea culturii tradiţionale, încredere în realizările stabilite. Inflexibilitate.

26° „Un cântăreţ spaniol de serenade, la grilajul ferestrei iubitei sale"

Puterea dorinţei bine-defânite care asigură succes în toate contactele de viaţă. Putere imaginativă care constrânge manifestarea.

27° „O bătrână indiancă, zâmbind luminos, vinde podoabe”

Oferirea plină de demnitate a fructelor înţelepciunii pentru tineretul exuberant. Înţelegere răbdătoare a destinului; sau altfel, implicare în toate.

28° „O femeie matură retrezită la viaţa romantică, se admiră pe ea însăşi”

Nouă perspectivă a vieţii, reîntinerire originală. Farmecul irezistibil al experienţei mature. Răzvrătirea speranţelor interioare.

29° „Doi cizmari bătrâni, vorbăreţi, lucrează aşezaţi pe o laviţă veche”

Un simbol al motivului diluat, bătălia lui „pro şi contra” în lăuntrul fiinţei. Judecată analitică, recapitulativă.

30° „Un păun îşi etalează penajul pe terasa unui vechi castel”

Măreţie personală sau splendoare inconştientă. Retragere sigură pentru sufletul solitar acolo unde îşi poate revela gloria cea mai intimă.

GEMENI

V. INTERVALUL DE STĂRUINŢĂ

1° O barcă cu fundul de sticlă, dusă de curent deasupra minunăţiilor submarini.

Adâncimea realizării într-o conştiinţă în contact constant cu sursele vieţii. Sensibilitate la imagini colective.

2° „De Crăciun, Moşul umple pe furiş şosetele”

Generozitatea naturală din orice inimă umană obişnuită. Atenţie la dorinţele celorlalţi; mândria deseori ascunsă a binefăcătorilor.

3° „Curtea regelui Ludovic al XIV-lea în grădinile Tuilleries”

Un grad de aristocraţie originală şi perfecţiune a comportamentului. Realizare de sine în formă şi tradiţie. Forţa colectivă.

4° „Ilice şi vâsc aduc spiritul Crăciunului într-un cămin”

Spirit de vacanţă ca încercare de a conserva pentru indivizi bunăstarea şi puterea fondului rasial. Căldură socială.

5° „O revistă radicală de stânga prezintă o primă pagină senzaţională

Puterea constrângătoare a propagandei sociale. Exteriorizarea simpatiei emoţionale într-o reformă organizată. Eficienţă.

6° „Muncitori de noapte forează în căutarea ţiţeiului, în mijlocul zgomotului şi a confuzie”

Activitate exagerată în goana după bunăstare materială. Capacitate de a conduce pe cineva la câştiguri viitoare şi speculative.

7° „O fântână veche, plină cu apă curată, umbrită de copac”

Relaţie profundă şi matură între om şi realitatea fundamentală dătătoare de viaţă a mediului său. Siguranţă interioară; echilibru.

8° În jurul unei fabrici închise, greviştii merg în cerc, provocator”

O agitaţie a factorilor colectivi, inconştienţi, ai fiinţei spre repolarizarea ego-ului conştient. Protest inutil.

9° „Un arcaş medieval, cu tolba şi săgeţile gata de luptă”

Superioritate şi uşurinţă bazată pe antrenament. Ochire sigură. Ghidare de sine sigură. Pregătire. Ajutor invizibil la necaz.

10° „Aeroplan, după o secvenţă de zbor, se redresează cu graţie”

Capacitate de a plonja în experienţă fără abandonarea principiilor sau a stăpânirii de sine. Expansiune de sine prin sacrificiu.

11° „Teritorii recent descoperite oferă domenii virgine de experienţă”

Noi perspective de dezvoltare concretă, conştientă. Oportunităţi reînnoite şi lărgite. Chemarea naturii pentru

spiritul pionierului.

12° „O tânără sclavă neagră îşi cere drepturile de la stăpâna sa"

Voinţă de ridicare peste condiţionările şi limitările rasiale; sau un. sens al nevoii de a se conforma cu lucrurile, aşa cum sunt ele.

13° „Un pianist celebru începe să cânte în faţa unei audienţe uriaşe"

Exaltare extremă a poziţiei sociale. Atingerea punctului culminant al sinelui. Simţ înspăimântător de goliciune la sfârşitul căutării.

14° „Doi oameni, trăind departe unul de celălalt, în comunicare telepatică"

Stăpânirea conştientă a limitărilor spaţio-temporale ale existenţei obişnuite. Realizarea realităţilor fundamentale în toate situaţiile.

15° „Doi copii olandezi făcându-şi lecţiile împreună"

Abordare conştientă a adevărului spiritual şi a semnificaţiilor fundamentale. Receptivitate. Claritate a gândului de-a lungul liniei tradiţionale.

GEMENI

VI. INTERVALUL DE NELINIŞTE

16° „O femeie militantă pledează plină de pasiune în faţa unei mulţimi"

Ridicarea sufletului uman pentru recunoaşterea de către natura exterioară a nevoilor fiinţei interioare. Afirmare de sine.

17° „Capul unui tânăr se transformă în cel al unui gânditor matur"

Progres - de la participarea viguroasă la lucruri exterioare, la *realizarea* realităţilor mai profunde. Înţelepciune înnăscută. Creştere fermă.

18° „Doi chinezi conversează în chineză în mijlocul unei mulţimi de occidentali"

Alienare, dar, de asemenea, independenţă faţă de mediu. Susţinere de sine conştientă, în ciuda tuturor condiţiilor. Individualizare.

19° „ O carte veche, voluminoasă, expusă in arhivele

unui muzeu”

Rezervă de cunoaştere şi înţelepciune colectivă dincolo de exprimarea de sine cu adevărat individuală. Consideraţie faţă de experienţa trecută.

20° „Un restaurant cu autoservire expune o abundenţă de feluri de mâncare”

Distribuire risipitoare de resurse vitale. Bunăstare interioară. Îndestulare sau folosire discriminatorie de energii naturale. Rezervă bogată.

21° „O demonstraţie muncitorească aglomerează piaţa mare a unui oraş”

Un val impetuos de instincte naturale din domeniul ego-ului conştient. Luptă oarbă. Puterea constrângătoare a destinului.

22° „Cupluri care dansează umplu hambarul la o sărbătoare a recoltei”

Bogăţia vieţii în asocieri bazate pe instincte naturale. Căldura simplei existenţe. Realizare de sine normală.

23° „Trei pui de pasăre privesc mândri din cuibul lor înalt

Stabilire conştientă în suflet şi în natura sa întreită. Încredere interioară În sine. Superioritate a fiinţei reale.

24° „Copii lipsiţi de griji patinează lin pe un eleşteu îngheţat

Capacitatea de a folosi fiecare ocazie, chiar şi în cel mai dificil mediu, pentru recreare şi relaxare. Apreciere.

25° „Un grădinar curăţă palmieri frumoşi cu cea mai mare grijă”

Capacitatea omului de a-şi controla mediul şi impulsurile cele mai puternice ale naturii sale. Grijă activă pentru posesiuni.

26° „Copaci acoperiţi cu gheaţă, cu ramurile îndreptate către cer, asemenea unei dantele”

Conferire creativă de semnificaţie tuturor lucrurilor. Puterea transformatoare a frumuseţii. Apreciere pătrunzătoare a proceselor naturale.

27° „O ţigancă tânără, apărută din păduri, se uită în zare spre oraşele Îndepărtate”

Creşterea conştiinţei de la instinctual la intelectual. Anticipare şi încredere ridicată în sine. Dor adânc.

28° „Fiindu-i oferită soluţia falimentului, un om părăseşte sala de judecată”

Eliberare de sine din presiunea colectivă imposibil de suportat. Hotărâre de a strânge iarăşi forţe pentru o nouă încercare. Protecţie.

29° „Prima mierlă a primăverii cântă din vârful unui copac”

Recapitularea ocaziilor trecute în pragul unui nou ciclu de experienţă. Realizarea de noi potenţialităţi.

30° „O paradă de frumuseţi în costume de baie, în faţa mulţimii, pe o plajă întinsă”

Folosirea vanităţii individuale în ridicarea standardelor rasiale. Examinarea valorilor intelectuale pentru folosirea lor în viaţa sufletului.

RAC

VII. INTERVALUL DE EXPANSIUNE

1° „Marinar gata să înalţe un steag nou pentru a-l înlocui pe cel vechi”

Dorinţa născută de a se centra la o tendinţă de viaţă mai cuprinzătoare şi mai semnificativă. Decizie constrângătoare. Repolarizare.

2° „Un om aflat pe un covor magic observă vastele panorame desfăşurate sub ei”

Lărgirea perspectivei. Supremaţia inteligenţei asupra împrejurărilor. Conştientizare. Stăpânire de sine obiectivă.

3° „Un explorator arctic mână un ren prin canioanele de gheaţă”

Instinctul de pionierat, de dâră luminoasă, îmboldeşte omul să treacă dincolo de toate lucrurile. Plonjare în posibilităţile virgine ale vieţii.

4° „O pisică flămândă argumentând unui şoarece, înainte de a-l mânca”

Imboldul de justificare de sine prin sofisticărie intelectuală sau consideraţii socio-etice. Simţ de siguranţă de sine că face bine ceea ce face.

5° „Un automobilist, întrecându-se nebuneşte cu un

tren rapid, este ucis”

Omul individual este pus să dea socoteală pentru obligaţiile sale faţă de societate. Cutezanţă înfrântă. Tragică evadare din deşertăciune.

6° „Mulţimi de păsări sunt ocupate să-şi căptuşească cuiburile cu pene” Pregătire instinctivă pentru exprimare matură şi deplină a sinelui. Planificare subconştientă sau visare de vise inutile.

7° „într-o poiană feerică, doi mia elfi dansează în lumina lunii.”

Recunoaşterea de către om a jocului evaziv al forţelor inferioare din natură. Cooperare cu invizibilul. Noroc neobişnuit.

8° „Iepuri în veşminte omeneşti ireproşabile defilează cu demnitate”

Sforţarea spre o participare într-o ordine mai înaltă prin comportament imitativ. Dorinţa de creştere; exploatare de sine.

9° „O micuţă domnişoară, dezbrăcată, se întinde peste un iaz, încercând să prindă un peşte”

Prima curiozitate a fiinţei; sforţare inocentă spre înţelegere. Dorinţă neobosită. Poftă nesocială sau infantilă.

10° „Un diamant minunat este tăiat într-o formă perfectă”

Realizare spirituală sau apogeu al fiinţei civilizate. Actualizarea potenţialităţilor şi continuarea cu hotărâre spre adevăratul sine.

11° „Un clovn caricaturizează vesel toate genurile de trăsături umane”

Discriminare clară şi înţelegere a naturii umane. Atingere luminoasă a existenţei măiestrite; stăpânire de sine; sau frivolitate.

12° „ O chinezoaică îngrijeşte un prunc înconjurat de o aură de lumină divină”

Promisiune faţă de toţi oamenii că Dumnezeu poate lua naştere în interiorul sufletelor lor. Integrarea personalităţii. Iluminare; sau frustrare.

13° „O mână cu degetul mare proeminent este

întinsă cu receptivitate”

Voinţă puternică, activă, sigură de sine şi stăruitoare, totuşi oarbă plonjare înainte, în realitate. Eliberare de iluzii plăcute.

14° „Un bătrân, singur, înfruntă întunericul in nord-est”

Neînfricare; forţă nobilă, perpetuă de sine, care apare din cunoaştere. Curaj în confruntarea cu problemele spirituale.

15° „Oameni veseli şi lenevoşi odihnindu-se după un ospăţ copios”

O întoarcere spre lucrurile superficiale pentru întărirea de sine. Mulţumire de sine în senzaţii. Saturaţie neinteligentă; mărginire.

RAC

VIII. INTERVALUL DE INVENTIVITATE

16° „Un om, cu un pergament în mână. În faţa lui este conturat un pătrat”

Tendinţa fundamentală de a reveni la tiparele-rădăcină ale fiinţei: „punerea de acord” cu realitatea cotidiană. Control asupra vieţii.

17° „Sufletul arhetipal se umple cu conţinuturi de viaţă”

Strângerea tuturor valorilor şi experienţelor de viaţă în conştiinţa perfect formată. Cunoaştere spirituală integrată.

18° „într-o ogradă aglomerată, o găină cotcodăceşte în mijlocul puilor”

Abordare constructiv-practică, naturală, a vieţii şi a bucuriilor simple. Participare deasupra lucrurilor. Devoţiune de grup inocentă.

19° „O fată aristocrată şi plăpândă se mărită cu un tânăr proletar”

Amestecul roadelor culturale ale trecutului cu impetuozitatea unui sânge nou. Asimilare de conţinuturi inconştiente.

20° „Un grup de cântăreţi de serenade fac atmosferă veselă într-o gondolă veneţiană”

Exaltare a relaţiilor sociale într-o manieră tradiţională. Agăţare Sentimentală de vechile idealuri de viaţă. Înclinaţie spre romantism.

21° „O primadonă a operei cântă pentru o audienţă sclipitoare"

Elevaţie şi popularizare a valorilor umane prin artă, ca factor social. Realizare supremă a ambiţiei de viaţă.

22° „O tânără visătoare aşteaptă o barcă cu pânze să se apropie"

O tânjire către viaţa vie ca mare aventură. Puterea constrângătoare a totalei dorinţe susţinute şi a visării de vise.

23° *„Un grup de indivizi intelectuali se întâlnesc să discute*"

Schimbul reciproc de idei în orice elită, ca bază pentru dezvoltarea culturală a întregului. Camaraderie mentală sau fizică.

24° „O femeie şi doi bărbaţi naufragiază pe o insulă din Mările Sudului"

Cele trei „suflete" din om - acţionai, emoţional, mental - „exilate" în corp. Realizare potenţială. Sensul fiinţei pierdut în viaţă.

25° „Un conducător al oamenilor învăluit în mantia invizibilă a puteri"

Sprijinul elementelor inconştiente în fiecare luare de poziţie neînfricată şi pozitivă a ego-ului. Restituire de forţă; sau descoperire de sine.

26° „Oaspeţii citesc în biblioteca unei case luxoase"

Manifestare a conştiinţei asupra nivelurilor mai înalte ale fiinţei, o dată ce viaţa a fost realizată la niveluri normale. Împlinire conştientă.

27° „O furtună violentă se dezlănţuie într-un canion locuit"

Intensificare a elementelor necesare trezirii posibilităţilor latente. Ivirea ocaziei. O coborâre a puterii cosmice.

28° „O fată indiancă îşi prezintă prietenul de la colegiu tribului său"

Sufletul uman ca mediator între forţele primordiale naturale şi rigoarea intelectuală. Înţelegere de sine. Racord.

29° „O muză greacă cântăreşte în talere de aur gemeni nou-născuţi"

Revelarea valorii latente în toate lucrurile prin puterea imaginaţiei creatoare. Pătrunderea dincolo de aparenţe.

30° „O doamnă cu descendenţă aristocratică se adresează mândră unui club

Voinţa şi abilitatea de a menţine o supremaţie socială bazată pe o tradiţie atent stabilită. Aristocraţie interioară sau exterioară.

LEU

IX. INTERVALUL DE ASIGURARE

1° „Sub tensiune emoţională, sângele năvăleşte în capul unui om"

Un simbol fundamental al omului: puternică, periculoasă intrare în domeniul sufletului. Revărsare irezistibilă a sinelui. Activitate *per se*.

2° „Şcoala este închisă din cauza unei epidemii; *copiii se joacă împreună*"

Rezultat constructiv al inconvenientelor vieţii în dezvoltarea valorilor folosite în comun. Sensibilitate de sine. Sustragere de la lucruri.

3° „O femeie matură, care tocmai şi-a tuns scurt părul, se priveşte în oglindă"

Simţ al libertăţii faţă de vârstă şi realizarea valorilor tinereţii. Creare de sine şi independenţă faţă de soartă. Putere a voinţei.

4° „Un om bătrân, cu privirea pierdută la capul unui cerb de pe peretele clubului"

Dezvoltare de sine prin cultivarea activităţilor masculine. Subordonarea tiparului de comportament individual celui social. Gust.

5° „Sugerând figuri geometrice, mase de granit stau suspendate deasupra unui canion"

Permanenţa elementelor fundamentale din natură,

sub schimbări şi accentuări temporare. Răbdare. Fermitate a cunoaşterii de sine.

6° „O frumoasă de modă veche şi o fetişcană se admiră una pe cealaltă"

Realizare a valorii subiective neschimbate dincolo de aparenţele schimbătoare. Schimb reciproc de simpatie. Conştiinţă de sine crescută.

7° „Constelaţiile strălucesc în întunericul cerului din deşert"

Simţul minunii primordiale şi veneraţie în faţa vieţii. Credinţă arzătoare într-o fiinţă spirituală complementară propriei noastre fiinţe. Realizare.

8° „Un proletar, arzând de pasiune socială, agită mulţimile"

Supunerea substanţei incipiente influenţei unei ordini noi, printr-o Puternică viziune născută din reprimare şi suferinţă. Revoluţie.

9° „Suflători în sticlă modelează cu ajutorul respiraţiei forme incandescente"

Puterea formativă a sufletului în momente de intensitate emoţională. Exprimare de sine controlată. Arta ca fapt spiritual.

10° „Dimineaţa devreme, roua străluceşte în soarele care se revarsă peste câmpii"

Prospeţimea reacţiei spontane la viaţă şi emoţii. Ridicarea luminii în experienţă; sau altfel, farmec superficial.

11° „Copiii se joacă sub un stejar imens, feriţi de soare"

Puterea susţinătoare şi protectoare a fondului strămoşesc împotriva emoţiilor. Înţelegere a restricţiei culturale înnăscute.

12° „O petrecere în aer liber, aflată în toi, sub lumina felinarelor japoneze"

Relaţie facilă a sufletelor umane în perioadele de relaxare de după încordare. Examinare sau pierdere de sine în valori sociale.

13° „Un bătrân căpitan se odihneşte într-o căsuţă

simplă, dar plină de bun gust, lângă mare”

Recompensă de creştere de la domeniile exterioare spre cele interioare. Seninătate prin înfrângerea furtunilor. Maturizare de sine câştigată. Retragere.

14° „Asemenea unui Heruvim, un suflet omenesc şopteşte, căutând să se manifeste”

Dorinţa de a fi, a suferi şi a creşte, care aduce Spiritul pe Pământ. Dăruire sufletească deplină. Dor de experienţă.

15° „Carnavalul de Lăsata Secului umple străzile New-Orleans-ului”

Eliberare spectaculoasă, dramatică, de energii ale subconştientului. Exaltare de sine pentru recunoaştere socială. Mulţumire de sine şi libertinaj.

LEU

X. INTERVALUL DE INTERPRETARE

16° „înviorate de furtună, câmpuri şi grădini se încălzesc la soare”

O întoarcere la valori, după o majoră criză de viaţă. Puterea purificatoare a suferinţei învinge. Stăpânirea tensiunilor - sau indiferenţă.

17° „Un cor bisericesc alcătuit din voluntari face dintr-o repetiţie un eveniment social”

Utilizarea instinctelor umane obişnuite ca temelie pentru râvna înaltă. Participare mundană la Misterii. Bucurie în credinţă.

18° „Un chimist conduce un experiment în faţa studenţilor săi”

Aplicarea practică a principiilor vieţii obişnuite; iluminare activă; sau trezire forţată spre potenţialităţi interioare.

19° „O barcă de agrement transformată într-un club, ticsită cu cheflii”

Puterea transformatoare a bucuriei pure asupra existenţei de rutină. Camaraderie în efortul de a face viaţa mai fericită, mai liberă.

20° „Indieni americani îndeplinind un ritual maiestuos închinat soarelui”

Chemarea instinctivă sau tradiţională a omului la energiile vitale de susţinere. Simţământ de conformitate în comportament. Cult.

21° „Păsări domestice, intoxicate, încearcă năucite să zboare de jur împrejur"

Prima realizare şovăielnică a fiinţei spirituale. Inspiraţie forţată pe care ego-ul nu o poate susţine. Falsă intoxicare de sine.

22° „Un porumbel călător aterizează, în zori, în faţă stăpânilor săi"

Întoarcerea energiilor sufleteşti către Sinele, după o experienţă semnificativă. Aventură. Iluminare practică.

23° „La circ, un călăreţ fără şa face să palpite mulţimea excitată"

Supremaţie acordată omului care şi-a stăpânit simţurile şi emoţiile. Deplină utilizare a puterilor interioare. Cutezanţă.

24° „Un yoghin cu puteri transcendente - totuşi dezordonat, neglijent

Accentuare spirituală cu preţul rafinării exterioare. Focalizare interioară a energiilor. Abnegaţie de sine. Caracter.

25° „Un om solitar traversează cu îndrăzneală deşertul pe spinarea unei cămilă

Superioritatea cunoaşterii şi a voinţei asupra naturii ostile. Control de sine mental. Forţa spirituală în confruntare cu karma trecută.

26° „Când lumina apare printre nori, se formează un curcubeu perfect"

Promisiunea nemuririi conştiinţei după moartea lucrurilor inutile. Legătură spirituală prin forţa emoţională. Binecuvântare.

27° „La răsărit, lumina creşte încet; stelele dispar"

Puterea transformatoare a impulsurilor creative, deoarece ele duc ideile spre manifestare concretă. Agitaţie spre oportunitate. Putere sufletească.

28° „Miriade de păsări, sălăşluind într-un copac mare, ciripesc fericite"

Natura socială a experienţei întrucât omul găseşte susţinere într-un întreg mai mare al fiinţei. Exprimare de sine normală, colectivă.

29° „O sirenă îşi aşteaptă prinţul care o va face nemuritoare"

Tânjire pură după o nouă ordine a sinelui. Punct critic în „evoluţia manifestată". Perspectivă; sau sens al incompetenţei.

30° „O scrisoare nesigilată, plină cu noutăţi vitale şi confidenţiale"

Credinţă fundamentală în generozitatea întregii vieţi. Credinţă nechibzuită sau dorinţa de a vedea până la temelia tuturor lucrurilor încredere.

FECIOARĂ

XI.INTERVALUL DE IDEALIZARE

1° „Cele mai frumoase trăsături ale unui bărbat sunt idealizate într-un portret

Puterea de modelare a ideii sau a idealului asupra formei exterioare de comportament. Încheierea realizării. Extindere pură. Intenţie.

2° „O cruce mare albă stă singuratică pe vârful unui deal înalt"

Dominarea mediului prin realizare de sine individualistă. Eminenţa dobândită cu preţul luptei. Siguranţă de sine deplină,

3° „Doi îngeri aduc protecţie unei familii, în sălbăticie"

Garanţie divină către om, de asigurare a tuturor nevoilor lui. Ajutor atunci divin când eforturile umane eşuează. Simţ inconştient de putere.

4° „Copii negri se joacă cu băieţi albi, inconştienţi de diferenţele rasiale"

Camaraderie fundamentală a întregii vieţi sub principii sociale de bază. Simţ stimulator de diferenţiere. Ridicare deasupra contrastelor.

5° „Irlandez visează la «spiriduşi», dedesubtul unui copac"

Imaginaţie constructivă întrucât revelează domenii

inconştiente ale fiinţei. Fantezie creativă. Contact cu energiile interioare vitale.

6° „Copii excitaţi călăresc un carusel de bâlci ţipător, vulgar"

Cultura plăcerii ca forţă transmutată. Plonjare fără teamă în viaţă. Repetiţie nesfârşită şi inutilă de experienţă.

7° „Într-un harem somptuos, femei cu ochii strălucitori râd fericite"

Fază timpurie de dezvoltare a sufletului individual aflat sub protecţia constrângătoare a vieţii. Libertate faţă de responsabilitate; sau reţinere.

8° „O fetiţă aristocrată de cinci ani ia prima sa lecţie de dans"

Condiţionare socială timpurie a elementelor superioare ale fiinţei, început adecvat în disciplinarea de sine. Dezvoltare convenţională.

9° „Un artist modern expresionist pictează o pânză ciudată"

Geniul originar al fiecărui suflet individual nepreocupat de valori colective. Exprimare de sine absolută, netradiţională.

10° »Un om cu două capete priveşte atent spre viaţa de dincolo"

Conştiinţa care funcţionează atât în domeniul interior cât şi în cel exterior. Competenţă în înţelegere. Supra-sensibilitate la fluxurile vitale.

11° „Un băiat tipic, modelat totuşi de aspiraţiile mamei sale"

Eficacitate a nuanţelor vieţii, a idealurilor în conferirea realităţii sau profunzimii lucrurilor materiale exterioare. Conformitate cu lumina interioară.

12° „O mireasă, râzând, îl mustră pe ginerele care i-a ridicat vălul"

Dezvăluirea de roade ascunse ale naturii celui care îndrăzneşte şi iubeşte. Deplină apreciere a vieţii planetare. Putere de pătrundere.

13° „Un puternic om de stat câştigă pentru cauza sa o mulţime isterizată"

Puterea personalităţii ca încarnare a idealurilor rasiale subconştiente. Sublimarea motivelor. Transmutarea energiilor.

14° „Un arbore genealogic splendid, gravat pe un pergament"

Importanţa fondului ancestral în toate realizările. Puterea de a experimenta profund. Sensibilitate culturală. Moştenire.!

15° „O batistă veche de dantelă; *un parfum rar*; *o oglindă*"

Fragilitate fundamentală a valorilor materiale care îşi schimbă nuanţa în spiritual. Delicateţe şcolită şi aristocratică. Reţinere cultivată.

FECIOARĂ

XII. INTERVALUL DE EXPERIMENTARE

16° „Copii se îngrămădesc în jurul cuştii urangutanului din grădina zoologică"

Lecţia pe care bătrânul poate să o ofere tânărului în toate domeniile. Experienţă indirectă. Inerţia instinctelor. Echilibru.

17° »O erupţie vulcanică transmite puternice energii telurice"

Izbucniri irezistibile de impulsuri zăvorâte, creative sau regeneratoare. Spargerea „complexelor". Voinţa spre totalitate.

18° „Două fete tinere emoţionate experimentează o masă de spiritism"

Dorinţa umană pentru contactul cu lumea de dincolo. Cercetare, chestionare neobosită a faptelor superficiale ale fiinţei. Curiozitate latură.

19° „O cursă de înot se apropie de sfârşit, în faţa unei mari mulţimi"

Susţinere socială a realizării individuale. Încurajare. Competiţia ca mijloc de creare a conştiinţei-grup.

20° „Un grup de colonişti îşi încep călătoria în maşini vechi"

Ridicarea spre realizare, în ciuda echipamentului neadecvat. Bucurie În întâmpinarea chemărilor vieţii.

Aventură din convingere.

21° „Două echipe feminine angajate într-un concurs de baschet"

Sănătatea fizică ca preludiu la integrarea interioară. Evaluare de sine sau refuz de confruntare cu şinele. Ritmul instinctelor.

22° „Un blazon regal cu garnitură din pietre preţioase este expus într-un muzeu"

Conservarea vechilor valori rasiale pentru a fi adorate de către indivizi tineri. Certificat de merit. Aristocraţie.

23° „Un îmblânzitor de lei intră fără teamă în arena circului"

Entuziasm în confruntarea cu energiile trezite şi testarea forţei morale. Încredere în sine. Curaj şi stăpânire.

24° „O carte pentru copii o prezintă pe micuţa Măria şi mielul ei"

Prospeţime a punctului de vedere neinhibat de preocupări socio-intelectuale. Simplitate vibrantă. Imaginaţie născută din spirit.

25° „Un steag coborât in bernă, în faţa unei mari clădiri publice"

Abilitatea de a împlini o sarcină cât mai bine cu putinţă. Respect pentru realizarea trecută. Cultivarea spiritului public.

26° „Cu ochii spre ceruri, un băiat slujeşte la o liturghie citită de roboţi"

Abilitatea de a găsi inspiraţie în rutina zilnică. Speranţa care apare în mijlocul inimii inerte. Reînnoirea spiritului.

27° „Bătrâne doamne bând ceaiul de după amiază, într-o casă bogată"

Conservarea valorilor sociale şi culturale. Superioritate orientată spre interior; sau, altfel, pură infatuare. Prestigiul poziţiei.

28° „ Un bărbat chel domină o întrunire de personalităţi naţionale"

Puterea conducătoare a adevăratei personalităţi în momente de criză. Intensă capacitate de lucru. Manifestare restrictivă a sinelui interior.

29° „Manuscris foarte vechi dezvăluie discipolilor vechile Misterii"

Înţelegerea care este construită pe muncă fermă şi răbdătoare şi pe aspiraţie stăruitoare. Puterea fecundatoare a înţelepciunii antice.

30° „Un apel telefonic de urgenţă îl eliberează pe gospodar de îndatorirea cotidiană"

Bucuria înrolării într-o sarcină care extinde linia orizontului. Ridicare volitivă spre ocazie, sau evadare din destinul îngust.

BALANŢĂ

XIII. INTERVALUL DE AŞTEPTARE

1° „Străpuns de o săgeată de lumină, un fluture este «făcut perfect»

Moartea simbolică, care înseamnă iniţiere în realitatea şi înţelepciunea spirituală. Trezire bruscă. Sete de lumină interioară.

2° „Este interpretată o simfonie care dramatizează ascensiunea eroică a, omului"

Inspiraţie prin identificare creativă cu marea mişcare a ciclurilor. Expansiune spirituală. Încurajare reînnoită.

3° „Zorii unei noi zile, revelând o lume complet transformată"

Puterea care transformă perioadele de tăcere şi întuneric, conducând la revelaţii tulburătoare. Cunoaştere a proceselor cosmice.

4° „Pelerini strânşi în jurul focului de tabără, într-o tăcută comuniune''

Camaraderie a idealurilor mai înalte care susţin indivizii pe dificila lor cale spre realitate. Participare matură la viaţă.

5° „Discipoli inspiraţi ascultă cuvintele învăţătorului lor"

Cunoaşterea şi experienţa puse la încercare. Măreţia cheamă la sine ceea ce îi aparţine. Căutare ordonată.

Neîncredere în aparenţe.

6° „Aflat în transă, un pelerin îşi vede idealurile devenite concrete”

Confruntare inevitabilă cu rezultatele concrete ale idealurilor. Lecţii ce trebuie învăţate încă de aici. Bucuria inimii.

70 „Vrăjitoarea hrăneşte pui de găină înspăimântaţi de un şoim pe care ea l-a îmblânzit”

Controlul forţelor naturii de către inteligenţa mai înaltă. Îmblânzirea puternicului, înălţarea slabului. Transmutare prin muncă.

8° „Un şemineu străluceşte misterios într-o gospodărie părăsită”

Prezenţa constantă a nevăzutului susţinând forţele din fiecare activitate valoroasă. Mare profunzime a efortului iniţial. Providenţă.

9° „Trei «bătrâni maeştri» atârnă singuri într-o galerie de artă”

Coeziune eficace a celor trei „suflete” ale omului; mintea, sentimentul şi instinctul. Înţelepciune integrată. Comportament inteligent.

10° „O canoe lăsând în urmă vârtejuri strâmte, atinge ape calme”

Recompensa întregii extinderi sincere şi curajoase a sinelui în viaţă. Un destin sigur. Bazare pe îndemânare şi circumstanţe.

11° „Un profesor bătrân învaţă cu bunăvoinţă o clasă de adolescenţi”

Cooperare a forţelor superioare veritabile cu fiinţe mai puţin evoluate. Bunăvoinţă în a asista şi proteja. Bunătate.

12° „Mineri ies la lumina soarelui dintr-o mină adâncă”

Profunzimea participării la munca lumii. Întregul sufletesc oferind şinele pentru a servi; sau inabilitatea de a aduce şinele către efort.

13° „Copii dând drumul la baloane de săpun, la o petrecere de adolescenţi”

Stimulare sănătoasă a relaţiei umane prin joacă şi veselie. Fantezie creativă; rotirea viselor inutile. Relaxare.

14° „Bogat proprietar de pământ îşi face siesta în grădinile sale tropicale"

Adaptare corespunzătoare la ritmul naturii. Încredere în schema ordonată a lucrurilor; dependenţă nechibzuită faţă de ceilalţi.

15° „Un morman de organe de maşini; toate sunt noi şi toate circulare"

Participare perfectă şi fără efort la ordinea universală. Abordare calmă a exprimării de sine; satisfacţie de sine inertă.

BALANŢĂ

XIV. INTERVALUL DE REVELARE

16° „O echipă veselă repară debarcaderul plajei, distrus de furtună"

Rezultate constructive ale forţelor aparent distructive; stimulare pentru o nouă realizare. Reacţie veselă la munca necesară.

17° „Un căpitan de marină la pensie, in uniformă, contemplă vasele care navighează"

Participare indirectă sau potolită la viaţă. Transferul activităţii de la fizic la mental; sau implicare de sine în trecut.

18° „Doi oameni arestaţi sunt aduşi în faţă curţii de judecată"

Responsabilitatea individului faţă de societate în termeni de comportament normal. Reîntoarcere la valori. Obligaţie de confruntare cu fapte obiective.

19° „Tâlhari se ascund, gata să atace o caravană puternic înarmată"

Protest împotriva perpetuării de privilegii şi bunăstare sociala nemeritată. Repudierea sclaviei. Recuzarea datinii.

20° „Bătrân rabin stă mulţumit într-o cameră plină cu cărţi"

Interes în valorile permanente, mai degrabă decât în cele trecătoare. Acumulare de veche înţelepciune făcută

folositoare. Muncă competentă.

21° „Mulţimilor adunate în duminici fierbinţi le face plăcere răcoroasă briză marină"

Popularitate fundamentală a valorilor naturale. Comuniune cu obiecte de valoare recunoscută universal şi real. Asociere.

22° „Un copil râde întrucât păsările se caţără şi beau apă dintr-o fântână veche"

Înţelegere intuitivă a sufletelor simple în chestiuni spirituale. Bucurie tinerească de viaţă. Nouă înţelegere a nevoilor sufleteşti.

23° „Glasul cocoşului salută cu tonalităţi exuberante răsăritul soarelui"

Capacitate de împrospătare a surselor interioare ale vieţii mereu reanalizate. Anticiparea oportunităţii. Siguranţă de sine.

24° „Un fluture îşi desface aripile, etalând încă una pe partea stânga"

Potenţialitate de noi forme şi oportunităţi în fiecare viaţă. Expansiune instinctivă a sinelui; sau plonjare In non-sine.

25° „Căderea frunzei aurii învaţă pe un elev indisciplinat ce este viaţa"

Descoperirea elementelor mai profunde ale înţelepciunii după ce cunoaşterea intelectuală se toceşte. Creştere prin înţelegerea semnificaţiilor fundamentale.

26° „Un vultur şi un porumbel alb se transformă cu repeziciune unul in celălalt

Cooperare necesară între minte, voinţă, spirit - şi inimă, iubire. Putere a echilibrului şi compensării psihologice. Unitate.

27° „Ca o pată de lumină pe cerul senin, un aeroplan pluteşte in linişte"

Vieţuire dincolo de tensiunea obişnuită a existenţei. Viziune mentală superioară. Observare obiectivă, calmă; forţă interioară ascunsă.

28° „Un om cuprins de o tristeţe adâncă. Neobservaţi, îngerii ii vin în ajutor"

Susţinere spirituală dată celui care se deschide în întregime destinului său. Realizare lentă de progres. Ajutor nesolicitat.

29° „Uriaşe mulţimi de oameni se grăbesc spre cunoaştere"

Dorinţă intensă de înfrângere a vieţii pasionale oarbe şi de a-i ridica pe ceilalţi. Viziune intelectuală. Extindere mentală tensionată.

30° „Un frenolog descoperă mormane de cunoaştere cercetând un craniu"

Abilitate de a citi semnificaţii spirituale în obiecte concrete. Obiectivarea adevărurilor abstracte. Inteligenţă în înţelegere.

SCORPION

XV. INTERVALUL DE CONSERVARE

1° „Turiştii dintr-un autobuz se căznesc să vadă mulţimi şi clădiri"

Perspectiva pe care timpul liber o conferă afacerilor cotidiene. Apetit pentru lucruri mai cuprinzătoare. Perceperea vieţii ca întreg. Relaţie socială.

2° „Dintr-o sticlă spartă emană încă urme de parfum"

Mireasma fină a faptelor bine făcute, aşa cum persistă *în* memoria oamenilor. Amintire stimulatoare. Nemurire spirituală.

3° „O petrecere veselă cu ocazia ridicării unei case, printre pionierii vestului"

Împărtăşirea constructivă de experienţă, care edifică valori sociale. Schimb reciproc de eforturi. Necesitatea de a învăţa cooperarea.

4° „Un tânăr poartă o lumânare aprinsă la primul său serviciu religios"

Început de participare spirituală la lucrarea lumii. Inspiraţie susţinută. Legătură conştientă cu realităţi interioare.

5° „Un ţărm masiv, stâncos, rămâne de secole neatins de furtună"

Revelarea elementelor absolut stabile din întreaga viaţă. Puternică încredere născută din percepţie

fundamentală; sau inerţie spirituală.

6° „Dealurile californiene: «*Goana după aur*» *le strică liniştea*"

Căutarea pasionată de valori universale, distrugătoare de tihnă culturală. Salt spre oportunitate. Căutare avidă.

7° „Scufundători marini, de adâncime, sunt lăsaţi în jos, în ape"

Plonjare îndrăzneaţă, cu scop practic, în misterele vieţii. Desăvârşire a sinelui individual prin cercetarea energiilor inconştiente.

8° *„Un lac de munte aflat la înălţime e scăldat de lumina lunii pline*"

Iluminarea sufletului prin înţelepciune transcendentă. Atingere tăcută a forţei cosmice; sau ambiţios şi schimbător efort pentru măreţie.

9° „Un dentist repară dinţi stricaţi de obiceiuri civilizate"

Inventivitate mecanică şi control asupra naturii, necesar pentru a echilibra accentuarea pe minte şi sine a omului. Creativitate aplicată.

10° „Un supeu amical retrezeşte legături interioare de neuitat"

Camaraderie înrădăcinată în fapte trecute. Apariţia personalităţii de grup. Fraternitatea de idealuri înalţă eforturile individuale.

11° „Un om pe cale de a se îneca este salvat, adus înapoi mulţimii"

Extindere a căldurii caracterului uman. Economisirea puterii de constrângere socială pentru suflete prea emoţionate. Idealuri umanitariste.

12° „Înalţi oficiali sunt strânşi la un bal important al ambasadei

Recunoaştere socială a realizării ca substanţă a ritualului unei asocieri umane. Certificare a rangului. Ambiţie.

13° „Într-un laborator improvizat, un inventator se află aproape de izbândă"

Puterea conducătoare spre desăvârşire, aşa cum este înfăţişată de toţi binefăcătorii omenirii. Activitate mulţumitoare de sine. Păcălire inteligentă.

14° „Lucrători instalează o linie telefonică de-a lungul unui traseu ameninţător"

Dorinţă de asociere indiferent de timp şi spaţiu. Legarea domeniilor separate. Existenţă spirituală, „în ciuda" naturii.

15° „Copii veseli se joacă pe cină mormane de nisip alb"

Lumea celor cinci simţuri ca teren de joacă al lui Dumnezeu şi al sufletului. Onestitate în exprimarea de sine. Sclavie a tiparelor simţurilor.

SCORPION

XVI. INTERVALUL DE ÎNŢELEGERE

16° „O fată cu trăsături aristocratice zâmbeşte fermecător"

Extindere înflăcărată a sinelui in clipele de frumuseţe pură. Îndemn spre întâmpinarea potenţialităţilor vieţii. Înflorire.

17° „O femeie, fecundată de propriul spirit, este «cea măreaţă cu prunc»„

Deplinătatea încrederii în sine şi în destinul individual. Cooperare între forţele spirituale şi cele materiale. Revelare de sine pură.

18° „ Un drum şerpuieşte printre păduri splendide de toamnă"

Lumina care transfigurează sufletul în urma pasiunilor, s-a stins. Revelarea bunăstării interioare. Desăvârşire radiantă.

19° „Un bătrân papagal înţelept repetă conversaţia pe care a surprins-o"

Dependenţă de mediul interior şi de cel exterior pentru substanţa înţelegerii. Transmitere de cunoaştere. Canalizare.

20° „O femeie dă la o parte perdele misterioase care închid calea sacră"

Curaj necesar lărgirii sferei fiinţei. Dorinţa de a

stărui dincolo de sine. „Femeia” din interior, care deschide porţile către Spirit.

21° Soldat pregătit să se confrunte cu acuzaţia de dezertare de dragul iubirii”

Conflict între vechile şi noile perspective. Consimţire de a se confrunta cu haosul, de dragul unei noi ordini. Supunere faţă de emoţii.

22° „ *Vânătorii de raţe sălbatice mărşăluiesc*”

Căutare agresivă de subzistenţă exterioară sau interioară. Suprasaturare pragmatică a dorinţei. Încorporare tragică de idealuri. Exerciţiu.

23° „Iepure alb, liniştit, se metamorfozează într-un spiriduş”.

Revelare de stimuli vitali neaşteptaţi, latenţi în toate fiinţele. Mari potenţialităţi creative. Capacitate de menţinere în sine. „

24° „Mulţimi tulburate de un mare mesaj se reîntorc acasă”

Puterea ideilor bine formulate de a deveni fapte efective. Inspiraţie practică; sau altfel, inabilitate de a da piept cu o provocare vitală.

25° „Graţie unui bun diagnostic pe bază de raze X, viaţa unui om este salvată”

Puterea penetrantă a realităţii. Dependenţa faptelor exterioare de structurile sau cauzele fundamentale. Discriminare precisă şi aplicată.

26° „Cu repeziciune, indienii îşi ridică corturile. Tabăra este făcută”

Abilitatea de a se simţi acasă în orice mediu exterior sau interior. Funcţionare eficientă. Retragere în familial şi cunoscut.

27° „O fanfară militară, strălucitoare şi zgomotoasă, mărşăluieşte cu fast”.

Dorinţa de a-i impresiona pe ceilalţi cu gloria situaţiei sociale înalte. Materializarea valorilor subiective normale. Spectacol.

28° „Regele ţării de basm este întâmpinat cu solemnitate pe tărâmul său”

Respect necesar pentru valorile simbolice care menţin forţele vitale integrate. Realizare de sine prin devoţiune faţă de Unul.

29° „Prinţesa pledează în faţa regelui incaş pentru fiii săi capturaţi"

Medierea sufletului între spirit şi materie. Puterea susţinătoare a instinctelor. Trezirea de sine către nevoia de acţiune.

30° „Halloween conferă transmitere socială neastâmpărului tineresc"

Nevoia de a da frâu liber instinctelor nesociale în limitele tradiţiilor sociale. Transmitere planificată de presiune interioară.

SĂGETĂTOR

XVII. INTERVALUL DE RECEPTIVITATE

1° „Veterani se strâng pentru a retrezi vechi amintiri"

Puterea de coeziune a experienţei sociale. Camaraderie născută din Înfăptuiri comune, care stimulează Sinele. Reuniune înflăcărată.

2° „ Valuri înspumate dansează ritmic în bătaia vânturilor"

Reacţie veselă la chemarea vitală către activitate. Puterea de a agita şi imprima propriul ritm asupra celor materiale. Mândră podoabă.

3° „Doi oameni liniştiţi, fumând confortabil pipe, joacă şah"

Re-crearea unei lumi de manifestare prin simboluri şi inteligenţă. Încredere cultivată în judecata sinelui.

4° „Sub privirile părinţilor fericiţi, un copil face primii săi paşi"

Bunăvoinţa vieţii în crearea oportunităţilor sigure pentru creştere. Deplină apreciere a oportunităţii. *Criza*. În dezvoltarea de sine.

5° „Sus, într-un copac bătrân, o bufniţă solitară stă cocoţată solemn"

Observare echilibrată a dramei vieţii. Judecată matură. Încredere în situaţia şi devenirea de sine.

6° „Un joc de crichet este urmărit de o mulţime pitorească"

Socializarea impulsurilor competitive ale omului. Solidaritate instinctivă care construieşte conştiinţa de rasă. Capitalizarea îndemânării.

7° „Cupidon bate zâmbind la uşa unei inimi omeneşti"

Fericirea care îl aşteaptă pe fiecare om dornic să-şi accepte deplinătatea, împlinirea prin experienţă. Chemarea deliciului dragostei.

8° „în cuptorul universului se formează noi metale"

Hotărârea irezistibilă de *a fi*; capacitate infinită pentru muncă grea. Cristalizarea scopului şi a voinţei prin experienţă.

9° „O mama îşi conduce copiii in sus, pe o scară spaţioasă"

Avansare conştientă a sinelui de la un plan la alt plan. Curaj real în abordarea vieţii. Ghidare interioară în întreaga creştere.

10° „ O simbolizare scenică a «zeiţei oportunităţii» „

Puterea semnificaţiei creative, întrucât ea transformă simple fapte în simboluri universale. Exteriorizare de impulsuri interioare.

11° „O lampă care arde continuu aruncă lumină asupra unui idol arhaic"

Influenţa masei sociale asupra individului. Puterea „imaginilor primordiale ale inconştientului". Activitate dominată de soartă.

12° „Un steag devine un vultur; vulturul, un mândru cocoş"

Dezvoltarea conştiinţei de la abstract la concret, de la general la personal. Stăpânirea creşterii. Noroc extrem.

13° „O văduvă tânără surprinsă de o nouă iubire"

Eterna chemare la desăvârşire prin iubirea care învinge sensibilitatea personală şi tiparele fixate. Revizuirea atitudinii.

14° „Sfinxul şi piramidele, rămăşiţe ale unui trecut glorios, continuă să dăinuie"

Realizare bazată pe măreţia trecută. Puterea morţii infinite asupra existenţei. Vaste resurse ale sinelui. Antecedente.

15° „Marmota ieşită din hibernare îşi caută umbra"

Revelarea scopurilor fundamentale ale vieţii şi ciclurilor prin semne prevestitoare. Întipărire universală a relaţiei de viaţă. Divinaţie intensă.

SĂGETĂTOR

XVIII. INTERVALUL DE DETAŞARE

16° „Un ocean calm; o navă nemişcată; pescăruşi planând leneş"

Momentele de pauză care susţin şi prevestesc schimbarea. Stare de pregătire grijulie pentru acţiune; sau suferinţă iscată de necunoaşterea a ceea ce se află înainte.

17° „Oamenii se strâng înainte de ivirea zorilor pentru slujba de Paşti, în aer liber"

Existenţa spirituală în conformitate cu legea naturală. Ieşirea din îndoială şi disperare. Încredere fără rezerve într-o putere mai înaltă.

18° „Pe o plajă fierbinte se joacă copii, protejaţi de pălării de soare"

Forţa protectoare care garantează comportamentul liber al indivizilor. Contact însufleţitor cu energiile colective ale vieţii.

19° „Pelicani deranjaţi de oameni se mută în locuri necunoscute"

Re-accentuare înspre înăuntru a temeliilor. Recuperare prin retragere în interior. Evadarea introvertitului. Mutare dintr-un loc în altul în reorientare.

20° „Oameni care taie gheaţa unui iaz îngheţat pentru a o folosi in timpul verii"

Adâncimea de operare necesară pregătirii următoarei faze de viaţă. Sacrificiul prezentului pentru viitor. Penetrarea acţiunii.

21° „Un copil şi un câine se joacă în mod solemn, purtând amândoi ochelari pe nas"

Utilitatea măştii. Ridicarea la nivelul situaţiilor prin imaginaţie, asumarea unei părţi înaintea dezvoltării

naturale.

22° „Magazinul s-a închis, spălătorii chinezi revin la caracterul rasial".

Retragere către lumea interioară a sinelui după înfăptuirea exterioară, întoarcere sigură la tiparele ancestrale ale comportamentului. Echilibru facil.

23° „În New York, insula Ellis urează imigranţilor «bun venit»!"

Noi deschideri care îi aşteaptă pe toţi cei care doresc să-şi rişte şinele de dragul unui sine mai mare. Reorientare. Prezumţie.

24° „Simbolicul «sturz» se aşează pe un mic bordei"

Binecuvântarea acordată tuturor acelora care sunt oneşti cu ei înşişi. Susţinere neaşteptată. Fericire. Noroc complet.

25° „Un copilaş bogat îşi călăreşte calul strălucitor-colorat"

Creştere prin experienţe indirecte, imaginative, pe care viaţa ni le-ar putea contesta. Detaşare de realitate. Conservare de sine.

26° „Un purtător de drapel se distinge într-o bătălie piept la piept

Exaltarea dârzeniei fizice ca suport necesar pentru idealurile rasiale avântate. Efort spectaculos, dotare dincolo de realizare.

27° „Viziunea sculptorului prinde formă sub mâinile lui"

Puterea inteligenţei formatoare asupra materiei. Caracterizare sigură şi înţelegere. Exprimare de sine necontenită.

28° „Pod antic este martorul îndemânării oamenilor uitaţi"

Elemente trainice în înţelegere, ca simboluri ale comunităţii Invizibile a omului. Coordonare fermă.

29° „Un băiat gras, transpirat, dornic să slăbească, coseşte o pajişte"

Dorinţă pentru condiţie fizica bună, inerentă tuturor fiinţelor vii. Este construită în mod conştient şi de aceea e

hotărâre demnă de încredere. Străduinţă persistentă.

30° „Papa reţine atenţia auditoriului într-o sală a Vaticanului"

Bunăstare a resurselor spirituale care pot fi captate pentru glorificarea fiecărei relaţii. Formă concretă a idealurilor.

CAPRICORN

XIX. INTERVALUL DE AMĂGIRE

1° „Un şef indian cere puterea de la adunarea tribului"

Stăpânirea unei situaţii prin planificare pragmatică şi întâmplare. Îndrăzneala se ridică către oportunitate. Încredere de sine extremă.

2° „ Vitralii într-o catedrală gotică; unul dintre ele, deteriorat de război"

Rezistenţă fundamentală la schimbarea temeliilor vieţii. Încredere în sine. Mărturie a frumuseţii împotriva forţei brute.

3° „Sufletul, ca un spirit care planează, dornic să câştige experienţă"

Motivaţie interioară şi pură. Puterea de a rămâne superior limitărilor fizice; de a demonstra libera voinţă. Detaşare.

4° „Petrecăreţi îmbarcându-se într-o mare canoe, pe un lac cu lumină ca de felinar"

Exteriorizare prin indivizi a impulsurilor colective ale rasei. Dragoste naivă de plăceri. Exploatare de sine.

5° „O tabără a indienilor americani: *un feroce dans războinic începe*"

Mobilizarea energiilor latente pentru afirmarea hotărâtă de sine. Obsesie prin forţe elementare. Trezire violentă la realitate.

6° „Zece buşteni zac sub o alee acoperită ce duce spre păduri mai întunecate"

Nemărginire a experienţei, întrucât omul se mişcă de la împlinire la o desăvârşire mereu mai mare. Ascuţime în cunoaştere. Profunzime.

7° „Un hierofant bine ascuns conduce un ritual al

puterii"

Strângerea laolaltă a puterii unui grup pentru un singur scop şi o singură voinţă individuală. Starea de *„avatar*". Responsabilitate,

8° „Într-o sufragerie mare, inundată de lumina soarelui, canarii cântă"

Fericirea care radiază, dintr-o personalitate integrată. Fixare fermă în confortul social sau respectabilitate.

9° „Un înger purtând o harpă apare pe cărarea cerească"

Armonia fundamentală a individualităţii desăvârşite. Realizarea armoniei în viaţa cotidiană prin înţelegere detaşată şi foarte înaltă.

10° „într-o barcă cu pânze, marinarii hrănesc un albatros domesticit"

Învingerea fricii instinctive prin blândă convingere. Cucerire plină de bunăvoinţă. Cultivare de valori spirituale. Inocenţă.

11° „Fazanii îşi arată culorile strălucitoare pe o pajişte vastă"

Bogăţie latentă de resurse naturale înfăţişate prin procese selective. Capitalizare de oportunităţii. Abundenţă.

12° „Minuni naturale sunt descrise într-o conferinţă ştiinţifică"

Pătrunderea prin aparenţe; dezvăluirea splendorii magice a miezului lucrurilor. O atingere universală vie. Viziune pătrunzătoare.

13° „Dedesubtul vârfurilor înveşmântate de zăpadă, un adorator al focului meditează''

Fixare fermă pe principii imemoriale. Conştiinţa unităţii absolute. Adâncime a penetrării sufleteşti. Cucerire de sine.

14° „în jungla deasă, un basorelief marja perfect conservat

Puterea omului de a lăsa urme permanente ale înfăptuirilor lui. Nemurire personală. Fecundare a

viitorului de către trecut. Asigurare.

15° „într-un spital, salonul copiilor este plin cu jucării"

Bunătate a vieţii în probele tragice ale primelor încercări de regenerare de sine. Responsabilitate administrată; sau evadare.

CAPRICORN

XX. INTERVALUL DE DEPENDENŢĂ

16° „ Terenurile şcolii, pline cu tineri în uniforme de gimnaziu"

Dependenţă normală de stimularea fizică. Entuziasm robust în abordarea competiţiilor vieţii; sau impulsivitate imatură.

17° „O femeie care se reprimă îşi găseşte eliberarea psihologică în nudism"

Evadare din sclavia inhibiţiilor sociale. Readaptarea relaţiei spirit-corp. Purificare de sine. Confruntare de sine.

18° „Steagul britanic este arborat pe un nou distrugător britanic"

Extremă obiectivare a resurselor lăuntrice. Chemarea vieţii. Realizare de sine splendidă. Deplină conştiinţă a competiţiei.

19° „O fetiţă de cinci ani îi face cu mândrie piaţa mamei sale"

Capacitate de anticipare a standardelor obişnuite. Încredere de sine sporită. Aşteptarea condiţiilor de a ajunge şinele din urmă.

20° „În biserica goală se aude corul repetând"

Deplinătatea nerealizată a vieţii chiar şi în cele mai serbede ore. Pregătire pentru activitate. Rază de speranţă în ciuda dificultăţilor.

21° „O întrecere de ştafetă. Fiecare alergător sare cu nerăbdare spre locul său"

Cooperare excesivă şi compromis în relaţiile de viaţă. Deplină capitulare a sinelui faţă de serviciu. Comportament de grup planificat.

22° „General învins îşi predă sabia cu o demnitate nobilă"

Înfrângere aparentă care aduce farmec adevăratei victorii spirituale. Aplecare spre datină. Cucerire în conformitate cu norma stabilită.

23° „Un soldat primeşte cu demnitate două decoraţii pentru curaj"

Recompensă oferită de societate pentru îndeplinirea responsabilităţii individuale. Recunoaşterea valorii; noroc nemuncit.

24° „O femeie păşind în refugiul sigur al unei mânăstiri"

Bunătate protectoare a vieţii faţă de inimile ostenite. Curentul subteran liniştit al existenţei reale. Asistenţă forţată. Evadare oportună.

25° „Un copilaş face giumbuşlucuri pe carpete pufoase, într-un magazin oriental"

Prima *realizare a* valorilor culturale prin plăcere senzuală. Rafinarea senzaţiilor. Îmbogăţire psihologică.

26° „Un spiriduş strălucitor dansează în ceaţa unei cascade"

Transcendenţa spiritului în raport cu mediul şi corpul. Lumina înţelegerii. Resurse sufleteşti inepuizabile. Efervescenţă.

27° „Oameni urcă pe un vârf sacru; *dedesubt, lumea - deasupra, pacea*"

Legătură necesară între ceea ce este deasupra şi ceea ce este dedesubt în experienţa personală a căutătorului. Dualism echilibrat al vieţii subiectiv-obiective.

28° „Colivia unei case de ţară, plină cu păsări cântătoare"

Sporirea personalităţii prin legătura strânsă cu valorile spirituale. Prilej de bucurie în semnificaţia lucrurilor; sau confuzie mentală.

29° „O ţigancă citeşte norocul în ceştile de ceai ale doamnelor din înalta societate"

Căutarea înţelegerii lăuntrice printre toate condiţionările vieţii. Primă abordare a realităţii. Dorinţa de a transcende rutina.

30° „Directorii unei mari firme se întâlnesc în şedinţă secretă”

Activitatea elementelor interioare formative ale personalităţii reale. Comasarea energiilor sufleteşti într-o împrejurare critică. Conducere spirituală.

VĂRSĂTOR

XXI. INTERVALUL DE APĂRARE

1° „O chilie veche din chirpici se adăposteşte pe brunele dealuri californiene”

Stăpânirea omului asupra mediului, în timp ce devine o parte integrantă a lui. Recunoaşterea valorilor stabilite. Impresionabili ta te.

2° „Furtună neaşteptată aduce uşurare câmpurilor zgribulite”

Eliberare de condiţii potrivnice prin dezvoltări spectaculoase şi violente. Galvanizarea acţiunii. Vizită cosmică.

3° „Un dezertor realizează dintr-o dată eroarea comportării sale”

Abilitate de a pricepe experienţa trecută şi de a trage foloase din ea. Examinare de sine ascuţită. Trezirea unei noi cutezanţe. Decizie.

4° „Un învăţat hindus se dezvăluie dintr-o dată ca un mare vindecător”

Supremaţia facultăţilor nebănuite ascunse adânc înlăuntru. Utilitate conştientă a puterii divine. Revelarea sinelui.

5° „ Un conducător al lumii este văzut a fi ghidat de spiritele strămoşilor săi”

Bogata moştenire ancestrală a fiecărui individ, care reprezintă temelia puternică a caracterului. Inspiraţie directă, adevărată.

6° „Într-un ritual alegoric al Misteriilor, un bărbat oficiază singur”

Stimul restrictiv în fiecare suflet de a exprima necunoscutul şi mai-mult-decât-fizicul. Sensibilitate la scop înalt. Conflict.

7° „Din Oul cosmic, viaţa se naşte proaspătă şi

virginală”

Nouă actualizare a efortului prin puterea scopurilor nerealizate. Exprimare de sine dincolo de orice aşteptare. Protecţie spirituală.

8° „*Figuri de ceară etalează veşminte frumoase în vitrinele magazinului*”.

Nevoia de prezentare publică a virtuţilor şi standardelor de viaţă. Exteriorizarea valorii ce poate fi împărtăşită cu ceilalţi.

9° „*În meditaţie, un steag este văzut transformându-se într-un vultur*”

Proces de realizare spirituală deoarece se progresează de la standardele exterioare la cele interioare. Renaştere sau revoltă împotriva corvoadei.

10° „*Neafectat de popularitatea acum în descreştere, un om face planuri din nou*”

Abilitatea de a se ridica deasupra vicisitudinilor succesului trecut. Credinţa în sine. Dependenţă de mediul nativ. Proiecţie.

11° „*Artist, departe de lume, primeşte o inspiraţie nouă*”

Puterea creativă din om: relaţia sa cu comportamentul social. Cristalizare de sine într-o formă a puterii; sau altfel, exploatare de sine.

12° „*Scara generală a vieţii*: *fiecare aterizare, o nouă treaptă a vieţii*” Puncte de pauză şi de tranziţie, unde sufletul îşi poate evalua progresul. Efort gradat. Necesitatea separării de trecut.

13° „*Un barometru atârnă sub portalul unui han rural liniştit*. Punct avantajos în conştiinţa de unde viaţa poate fi observată şi măsurată în pace. Retragere lăuntrică a unui suflet care caută adevărul.

14° „*Pe un deal abrupt, un tunel oferă scurtătură unui tren*” Drumul din interior spre succesul exterior. Asistenţă sigură faţă de truditorul pregătit a se confrunta cu faptele. înţelegere şi făptuire directă.

15° „*Pe un gard, două turturele îşi cântă fericirea pură*”

Fericirea contagioasă din relaţiile umane. Revelarea realităţii constructive.

Radiaţie de adevăr spontan.

VĂRSĂTOR

XXII. INTERVALUL DE PERSPECTIVA

16° *„La biroul său, un om de afaceri studiază un proiect complex*”. Controlul central al operaţiilor necesare în toate întreprinderile organizate. Funcţie de conducere. Siguranţă în decizie. Management.

17° „Câine de pază la datorie, întrucât minerul aurifer doarme lângă descoperirea sa”.

Facultăţi protectoare native în toţi oamenii, întrucât aceştia se adaptează la condiţii noi. Organizare competentă a afacerilor.

18° *„La carnaval, ultimul om îşi scoate masca, stimulat de fete*”. Dorinţa introvertitului de a se apăra de judecata socială. Credinţă în valoarea de sine. Conservarea experienţei.

19° *„Incendiul forestier odată potolit, luptătorii obosiţi jubilează*”. Exagerarea problemelor de viaţă, care revelează omului adevărata lui statură şi care îl extind. Provocare plină de nerăbdare. Ascendenţă.

20° „Porumbel alb se învârteşte în cerc, deasupra; coboară, aducând un mesaj”

Binecuvântarea fiecărui efort de către „Sfântul Duh” al semnificaţiei revelate. Exaltarea tuturor eforturilor individuale. Celebritate.

21° „O femeie este dezamăgită întrucât bărbatul îi părăseşte budoarul”

Construirea de capital bazat pe nefericire, prin care este câştigată justificarea spirituală. Supremaţie asupra experienţei. Retragere lăuntrică.

22° *„Copii se joacă pe o carpetă nouă, moale, în odaia lor*”

Căldura şi bogăţia vieţii date acelora care sunt dornici să înveţe din viaţă. Amplă cunoaştere de sine sau apreciere de sine. Confort.

23° „Un urs mare, dresat, şezând pe un scaun uriaş

în timpul unui spectacol”

Nevoia de a construi un vehicul concret, potrivit pentru puterea cosmică, îndeplinire dincolo de mediul nativ. Efort spre echilibru.

24° „Eliberat acum de pasiuni, un om propovăduieşte înţelepciunea profundă”

Utilizarea experienţei şi a pasiunii de către inteligenţa care rămâne ne-implicată. Cucerire de sine. Calm autentic.

25° „Un fluture iese la iveală din crisalida lui, prima dată cu aripa dreaptă”

Avansul necesar al voinţei asupra elementelor de reflex. Abordare voită a problemelor existenţei. Potrivire cu idei străine. Alegere.

26° „Un mecanic este văzut gata să testeze bateria unei maşini”

Capacitatea sinelui de a capta şi distribui puterea spirituală. Transmitere controlată de putere prin emoţii. Măsurare.

27° „Printre cărţi rare, un vas vechi de ceramică cu violete proaspete”

Realitatea valorilor spirituale sau estetice, care leagă generaţii de căutători ai Celui prea înalt. Adăugare sau angajare faţă de valoare.

28° „O grămadă uriaşă de lemne tăiate cu fierăstrăul asigură căldura pentru iarnă”

Bogată contribuţie a naturii oferită celor care lucrează cu anticipaţia. Pregătire inteligentă. Credinţă calmă, totuşi puternică, în Providenţă.

29° „Odată metamorfoza încheiată, un fluture îşi desface aripile”

Nemurirea sinelui adevărat. Gradare într-un nou domeniu al vieţii. Proiecţie încrezătoare a sinelui; lipsă de încredere în sine.

30° „Câmpii luminate de lună, cândva ale Babilonului, înfloresc în alb”

Prospeţimea sufletească lăuntrică a poeziei vieţii. Sentimentul nutrit spiritual care iluminează inima. Voci din

trecut.

PEŞTI

XXIII. INTERVALUL DE INOCENŢA

1° „Sâmbătă după amiază târziu: *mulţimi umplu piaţa publică*”

Natura socială a responsabilităţilor umane. Un ultim moment, raliere bucuroasă la o sarcină. Sinteză-germene la sfârşitul ciclurilor.

2° „ Veveriţa, arătând discernământ omenesc, se ascunde de vânător”

Instinctul conservării de sine ca bază a unei *realizări* mai mari. Înălţarea sinelui la temeiuri mai sigure. Transferare.

3° „O pădure pietrificată: *o mărturie permanentă a vieţii antice*”

Stăpânirea formei asupra materiei. Nemurire arhetipală. Mânuire conştientă a existenţei. Participare la impulsuri rasiale.

4° „Maşini se îngrămădesc pe istmul îngust dintre două staţiuni”

Legătură în activitatea tuturor valorilor comunitare. Liberă plutire a ideilor spre desăvârşire. Simţul semnificaţiei în relaţie.

5° „O mulţime înduioşată se adună într-un bazar de obiecte bisericeşti”

Schimbul reciproc de spirit şi înţelegere pe care sunt construite grupurile. Nouă dezvoltare de sine. Descurajare controlată. Comerţ.

6° „O paradă a cadeţilor din West Point se desfăşoară in timp ce soarele apune”

Exaltare de sine prin consacrarea faţă de sarcina apărării valorilor colective. Testare de sine. Percepere de scopuri înalte.

7° „Ceaţa ascunde ţărmul; dar pe o stâncă luminoasă se odihneşte o cruce”

Concentrarea valorilor în mijlocul haosului existenţei exterioare. Lumina clară a înaltei realizări. Acceptarea limitelor vieţii.

8° „O cercetaşă, în tabără, suflă triumfător în goarnă”

Deplinătatea vieţii aşa cum se manifestă ea în slujba întregului. Socializare spirituală. Îndemn de a participa la munca neamului.

9° „Începe cursa: *un jocheu dă pinteni calului ca să mărească viteza”*

Capacitatea omului de a se avânta în orice tip de activitate. Accelerare de sine. Cheltuire prematură de energie.

10° Aviatorul navighează de-a lungul cerului, stăpân al tărâmurilor înalte”

Transcenderea problemelor obişnuite. Câştigarea de responsabilităţi celeste. Împlinirea celor mai înalte idealuri. Încoronare.

11° „Căutători ai iluminării sunt îndrumaţi într-un sanctuar”

Pătrunderea minţii conştiente în domeniile intuitive ale sufletului. Dedicare de sine. Trezire de sine; sau capitulare în faţa fricilor lăuntrice.

12° „Candidaţi, examinaţi de loja iniţiaţilor”

Încercare lăuntrică grea la care este supus fiecare căutător adevărat. Individul confruntându-se cu înţelepciunea colectivă. Reafirmarea scopului. Revelaţie divină.

13° „Arme vechi într-un muzeu: *într-o cutie de sticlă, o sabie sacră”*

Curaj şi neînfricare necesare căutării spiritului şi a înţelegerii adevărate. Adevărată credinţă în sine; sau goliciune a fricii.

14° „O doamnă tânără, înfăşurată in blănuri, îşi etalează desăvârşita eleganţa”

Reclamă superficială necesară valorii lăuntrice. Certificare de merit real. Stimă înfrântă. Bunăstare stânjenitoare.

15° „Un ofiţer într-o uniformă de campanie neîngrijită îşi instruieşte oamenii”

Supunere în faţa aparenţelor exterioare în locul

necesităţilor reale. Constrângere puternică pentru a fi înfăptuită o mare obligaţie. Oportunitate însuşită.

PEŞTI

XXIV. INTERVALUL DE PROTECŢIE

16° „Într-un muzeu liniştit, un student la arte soarbe din inspiraţie"

Sursa subiectivă a puterii în jurul întregii manifestări. Comuniune cu puterea acumulată a rasei. Realizare profundă, vibrantă.

17° „Paştele: *bogaţii şi săracii arată deopotrivă ce au ei mai bun*"

Un simbol al „momentelor înalte" din viaţă, când omul se provoacă pe sine însuşi şi îşi reînnoieşte credinţa în circumstanţe. Perfecţionare de sine.

18° „Într-un cort uriaş, un spiritist faimos îşi conduce şedinţa"

Întărire a credinţei care poate deschide un mediu nou. O revizuire a ideilor înapoi la sursă. Trecere critică în revistă a vieţii.

19° „într-o lungă plimbare, maestrul şi elevul îşi împărtăşesc tăria"

Funcţia de întărire trupească a sufletului. Eliberare din karma rasei. Transmutarea faptelor cotidiene în inteligenţă.

21° „În liniştea serii, cina îl aşteaptă pe fermier"

Dobândirea unei bogate experienţe ori de câte ori o încercare grea se termină. Hrănire spirituală. Risipă de forţe.

21° „Un copil supravegheat de un slujitor chinez mângâie un miel alb"

Încercare a sufletului în multele lui potenţialităţi şi virtuţi mai înalte. Expansiune de sine: sau refuz de a creşte în spirit.

22° „Jos, un munte simbolic al industriei ajunge un nou Moise"

Succesul omului întâlnind provocarea unei noi ordini. Codificare de noi valori. Menţinere la cele mai înalte standarde.

23° „Un «medium de materializare» invocă forme fantomatice nepământeşti"

Etalare de puteri care, deşi fizice, transcend conştiinţa noastră obişnuită. Stăpânire subiectivă sau pasivitate faţă de forţele vitale.

24° „Într-o insulă pierdută, oamenii îşi construiesc fericiţi propria lor lume''

Adaptabilitate şi creativitate inerentă omului. Siguranţă extremă în exprimarea de sine. Centralizare de forţe divine.

25° „După reforme drastice, un cler purificat oficiază in chip nou"

Abilitate periodică de a curăţa canalele serviciului spiritual de toată *zgura* egoistă. Viziune reală. Transformare a sufletului.

26° „Doi îndrăgostiţi fascinaţi şi un filosof urmăresc luna nouă"

Polifonia valorilor deoarece omul trăieşte la diferite niveluri ale conştiinţei. Chemare lăuntrică spre realizare. Transmutarea semnificaţiei.

27° „Luna plină răsare pe cerul limpede de toamnă"

Puterea vizualizării creative prin care marii Visători transcend realitatea exterioară. Dominare completă a circumstanţelor.

28° „Sub luna plină câmpurile par ciudat de vii"

Puteri de regulă neobservate, eliberate la împlinirea proceselor naturale. Chemarea adresată inimii de către mintea universală. Deplinătate.

29° „Om de ştiinţă face teste cu ajutorul analizei spectrale"

Capacitatea minţii de a-şi transfera puterea maşinilor. Lărgirea percepţiei. Împlinirea viziunii. Analiză subtilă.

30° „ Visul unui vizionar capătă acum viaţă: *un chip este cioplit în stânci imense*"

Manifestare concretă finală a tuturor imaginilor poetice mai înalte şi ale adevărurilor temeinice ale rasei. Culminare sigură a efortului.

XI. FORMA ŞI TIPARUL ASPECTELOR. PLANETARE

Forma este, în general vorbind, elementul de viaţă care defineşte particularul în cadrul universalului. Fiecare manifestare particulară de viaţă are o formă ce o caracterizează din punct de vedere esenţial şi spiritual, dându-i o semnificaţie determinabilă în termenii modului în care ea se raportează ca întreg la viaţa universală. Forma e o abstracţie. A vorbi despre formă ca despre o realitate tangibilă înseamnă a folosi greşit termenul şi a-l confunda cu „corpul”. Una din practicile cele mai nefericite din teozofia modernă a fost aceea de a folosi termenul „formă” acolo unde s-a înţeles „corp”. Confuzia este aparent înrădăcinată într-un vechi curent din filosofia hindusă, dar cel mai probabil se datorează unei greşeli de traducere a cuvintelor; sau poate unei interpretări greşite sau a unei neînţelegeri a conceptului dincolo de cuvinte. Mintea noastră de tip occidental este aptă să materializeze conceptele metafizice ale răsăritului şi, făcând aceasta, să se implice într-o abordare a vieţii care nu este cu adevărat integratoare.

Forma este o abstracţie. Ea semnifică tiparul esenţial sau relaţia părţilor din cadrul unui întreg, prin intermediul căreia acest întreg este definit ca o entitate particulară. Forma reprezintă un complex de relaţii: o formulă totală a relaţiei părţilor faţă de părţi şi a părţilor faţă de întreg. Astfel Individualitatea acestui întreg este definită complet şi formulată semnificativ de către această formă.

Corpul este formă nesubstanţializată şi substanţă încorporată. Forma în sine nu are implicaţii substanţiale, deşi ea este - la origine şi în termeni de scop al vieţii - determinată de *nevoia* elementelor substanţiale pe care ea le corelează şi le integrează într-un corp. Corpul reprezintă o aglomerare de elemente substanţiale (atomi, molecule etc.) făcută permanentă şi semnificativă prin faptul că are formă. Forma este abstractă. Este schiţa zgârie-norului care-şi defineşte structura în mod general şi în toate detaliile sale de funcţionare. Zgârie-norul final este un corp substanţial şi tangibil.

Forma defineşte semnificaţia şi scopul corpului. Se poate concepe un domeniu al formei pure neoperative şi neconectate cu substanţa sau materialele: un domeniu al schiţelor şi formulelor algebrice, într-un sens, este lumea arhetipurilor sau ideilor - cu excepţia faptului că această energie este întotdeauna asociată cu ceea ce se numesc arhetipuri sau idei, în timp ce în *mod obişnuit* nu există energie legată de concepte, de formule algebrice sau schiţe. Se poate spune că aceasta este diferenţa dintre idee şi concept: ideea este încărcată cu energie vitală potenţială; conceptul este pur intelectual. Distincţia ar putea fi asemănătoare cu cea dintre algebră (un sistem simbolic abstract care „lucrează", adică e folosită la interpretarea datelor experienţelor) şi algoritm (de asemenea un sistem simbolic perfect logic, dar unul care deocamdată nu a fost niciodată utilizat sau aplicat).

În acest sens - care nu este universal acceptat - o idee este un germene la nivel psiho-mental. Este un germene pentru că este atât formă cât şi energie. Ideea va germina în final şi va deveni un corp: u organism individual sau unul social-rasial - o mare mişcare umană o instituţie operând printre oameni. Pe de altă parte, conceptul este simplă structură intelectuală, formă neîncărcată deocamdată cu energia vitală. Un concept devine o idee atunci când o fiinţă - umană, supraumană sau divină - se identifică cu conceptul şi îl umple de energie.

Avem astfel o trinitate fundamentală: energie-formă-substanţă, sintetizate de un al patrulea termen: personalitate. Personalitatea reprezintă, totuşi, manifestarea ultimă a unui termen mai universal: activitatea. Când activitatea devine cu adevărat *creativă* în sens individual, se naşte adevărata personalitate. Dar am folosit anterior termenul *personalitate* ca însemnând „un tipar al comportamentului uman"; şi astfel, în măsura în care considerăm în primul rând aspectul psihologic al astrologiei, putem folosi termenul de personalitate ca pe al patrulea termen în care sunt sintetizate energia, forma şi substanţa.

În capitolele precedente am studiat cei patru factori fundamentali ai astrologiei: cadranul caselor, semnele zodiacului, planetele şi gradele. Am subliniat că primii doi factori erau generaţi de cele două mişcări principale ale Pământului, rotaţia axială şi revoluţia orbitală, corespunzând astfel cu elementele de viaţă individuale şi respectiv colective. Gradul, fiind o sinteză a celor două mişcări, revelează elementul creativ, elementul de semnificaţie. Ne-am referit mai departe la planete (considerate în totalitatea lor ca sistem solar văzut de pe Pământ) ca indicatori ai personalităţii.

Aceste caracterizări erau făcute în relaţie cu psihologia umană. Dar dacă vrem să le lărgim şi să includem astfel fiecare manifestare posibilă de viaţă, va trebui să ne referim la cei patru termeni menţionaţi mai sus: energie, formă, substanţă şi activitate. Folosind acum aceşti termeni, putem redefini factorii astrologiei fundamentali după cum *urmează*.:

Zodiacul este *substanţa*. Este substanţa tuturor manifestărilor de viaţă pe Pământ, pentru că se referă la relaţia variabilă a Pământului cu sursa şi originea întregii vieţi. Semnele zodiacului simbolizează cele douăsprezece tipuri fundamentale de substanţă vitală, la fiecare nivel de viaţă. Substanţa simbolizează colectivul. Fiecare factor astrologie se referă întotdeauna la zodiac, exact după cum fiecare manifestare individuală a vieţii se naşte din şi este o combinaţie particulară de materiale colective.

Cadranul caselor simbolizează astfel *forma*, căci el *caracterizează*. În mod fundamental „combinaţia particulară" - adică individualul. În timp ce zodiacul este un factor spaţial şi obiectiv, cadranul caselor se referă în mod inerent la valorile temporale şi subiective, la forma sinelui individual, simbolizat în primul rând de „crucea din interiorul cercului" - roata astrologică obişnuită fiind o diferenţiere ulterioară, prin împărţire la trei a *mandalei* fundamentale a sufletului.[40]

Totuşi forma poate fi considerată fie din punctul de

40 cf- capitolului „Astrologia şi psihologia analitică".

vedere al sinelui individual, fie din acela al personalităţii active şi creative. Adică poate fi reprezentată din punct de vedere astrologie de relaţia pământului cu spaţiul zodiacal înconjurător - câmpul magnetic al pământului; sau de relaţia Pământului cu totalitatea sistemului solar înconjurător. Cu alte cuvinte, orientarea mea particulară faţă de viaţă, ca individ, este un factor subiectiv. Este modul în care eu *realizez*, simt, pricep sau gândesc despre mine însumi. Este viziunea mea asupra vieţii. Mă asociază cu viaţa. *Forma* acestei relaţii este dată de case.

Pe de altă parte, ca o personalitate umană implicată în acţiuni şi reacţii, trăind cu alte personalităţi într-o vastă lume de relaţii umane, am şi eu un anumit *ritm al comportamentului*. Acest ritm *este* personalitatea mea; şi poate exprima exact propriul meu punct de vedere asupra vieţii - sau nu poate. Aceasta pentru că ritmul este o încercare de adaptare sau de echilibrare a factorilor individuali şi colectivi din viaţa mea; există astfel un fel de compromis - în cel mai bun caz, integrarea tendinţelor opuse. Din punct de vedere astrologie, acest ritm complex de comportament este simbolizat de sistemul solar ca întreg, aşa cum este văzut de pe Pământ; adică *prin poziţiile asociate tuturor planetelor* (incluzând întotdeauna Soarele şi Luna) în *harta mea natală*. Pe acesta l-am numit „tiparul planetar”, care ne dă un al doilea tip de formă - formă nu în relaţie cu individualul în sine, ci cu personalitatea, sau cu termenul „activitate”.

Avem astfel, ca să spunem aşa, forma subiectiv-determinată de relaţia dintre axele hărţii şi ecliptică; şi forma obiectiv-determinată de poziţiile relative ale tuturor planetelor; şi de asemenea, de poziţiile acestora faţă de axele hărţii (orizont şi meridian). Vom studia pe scurt aceste două tipuri de formă. Dar mai există ceva; am considerat elementele „substanţă”, „formă” şi „activitate”, dar deocamdată nu s-a spus nimic referitor la „energie”.

Energia este factorul mişcării implicat în toţi ceilalţi factori discutaţi până acum. Mişcarea este principiul energizant din întreaga existenţă. Ea este în miezul

substanţei zodiacale răspândite în spaţiul colectiv. Este puterea de desfăşurare din centrul a tot ce a fost născut din matca timpului. Este puterea vitală din labirintul activităţilor din şi prin care personalitatea se demonstrează. Mai mult, semnificaţia se naşte dintr-o combinaţie de mişcări. Este ca şi cum individul interpretează substanţa colectivă a tuturor funcţiilor şi activităţilor din care se iveşte semnificaţia. Semnificaţia este simbolizată de „gradul" care reprezintă, din punct de vedere arhetipal, cantitatea de spaţiu orbital acoperită de Pământ într-o zi; cantitatea de substanţă universală (zodiac) asimilate de individ în ciclul său fundamental de conştiinţă (ciclul rotaţie-zi al Pământului).

Semnificaţia este omniprezentă, dar numai ca potenţialitate. Fiecare simbol astrologie trebuie interpretat nu doar pe baza poziţiei sale într-unui sau altul din semnele zodiacale, ci şi în funcţie de poziţia sa în (sau pe) grad. De aceea el are, cel puţin potenţial, semnificaţie. Dar domeniul de semnificaţie nu e doar „individual", ci este şi „colectiv". Numărul de grade al zodiacului este un număr finit. Şi acest număr caracterizează statutul spiritual al planetei ca întreg. Semnificaţia reprezintă astfel un factor planetar aplicabil indivizilor. Este poarta prin care omul individual intră în fiinţă, sau fiinţarea Individului planetar. Invers, există o acţiune a Individului planetar (numeşte-l Logos sau Dumnezeu) asupra omului individual, aşa după cum există una asupra omenirii colective. Ultima este revelată în ceea ce numim „Marele cerc polar" - numit în mod obişnuit ciclul de precesie a echinocţiilor; prima poate fi găsită într-o simbolizare a „gradelor" acestui ciclu. Ce se înţelege prin „grade" într-un astfel de ciclu poate fi sugerat indirect prin mişcarea secundară a polilor (nutaţie), al căror cerc este egal cu cercul Nodurilor lunare.

Să mai adăugăm faptul că Luna şi acele cicluri de energie pe care le-am considerat drept „Luni mai înalte", reprezintă un aspect particular de energie în termenii factorului „personalitate". Luna este simbolul vizibil al

acestor cicluri de energie pentru că ea este satelitul Pământului. Revoluţia sa în jurul Pământului reprezintă mişcarea efectivă centrată pe Pământ. Fazele sale pot fi observate ca afectând procesele de creştere ale vieţii. La niveluri mai înalte, cele câteva „Lune” controlează tendinţele energiei psihice, mentale şi spirituale.

Forma subiectivă

Ceea ce vom analiza aici este, într-adevăr, factorul înclinaţiei Pământului pe planul orbitei sale, aşa cum se manifestă în hărţile natale ale indivizilor. Datorită acestei înclinaţii, o casă conţine, în majoritatea cazurilor, mai mult sau mai puţin de treizeci de grade de longitudine zodiacală. Compresia sau lărgirea spaţiului zodiacal în interiorul unui cadru fix format de cele douăsprezece case, creează un anumit tip de formă. Acelaşi semn al zodiacului poate apărea pe două cuspide succesive, sau ar putea fi „semne interceptate”. Aceasta scoate la iveala importante elemente de semnificaţie, care nu pot fi cu uşurinţă înţelese: dacă nu se acordă o mai mare atenţie problemei cuspidelor - o problemă deseori greşit înţeleasă.

Referindu-ne şi la capitolele precedente, insistăm asupra unui fapt: „cadranul caselor” trebuie să fie considerat ca un cadran de ceas proiectând în spaţiu un proces ce are loc în timp. Cercul celor douăsprezece case schiţează pe o coală de hârtie plată rotaţia Pământului în jurul axei sale, schimbările succesive ale poziţiei orizontului de-a lungul zilei. Două cuspide opuse reprezintă o poziţie a orizontului la fiecare două ore întrucât Pământul se roteşte în jurul axei sale, ale cărei extremităţi sunt Polul Nord şi Polul Sud. În harta natală, linia formată de cuspide în casa întâi şi în casa a şaptea reprezintă de fapt orizontul la timpul şi la locul naşterii. Linia formată de cuspidele caselor a doua şi a opta dă poziţia orizontului două ore mai târziu; linia formată de cuspidele casei a treia şi a noua, poziţia orizontului patru ore mai târziu etc. Astfel, conţinuturile unei case reprezintă suma totală a fenomenelor celeste care ating orizontul în decursul unei perioade de două ore; şi fiecare

cuspidă ar trebui considerată drept orizontul de răsărit - punctul de conştiinţă al sinelui - la momente diferite şi asociate fazelor succesive ale sinelui individual şi destinului.

Fiecare cuspidă poartă semnificaţia fundamentală a „orizontului de răsărit”. Ea marchează începutul unei noi perioade de conştientă şi este un moment de primă semnificaţie în raport cu tot ce va apărea în perioada de început. Fiecare cuspidă reprezintă un moment de început, un moment-naştere. Lucrul de care şinele nativului, „Eu Sunt”-ul, devine conştient în timpul acestui moment determină semnificaţia perioadei de două ore care urmează. El devine conştient de o anumită secţiune sau grad al zodiacului - şi întreaga perioadă (casa) este caracterizată de, „guvernată” de, acel grad şi semn al zodiacului - şi, prin implicaţie, de planeta a cărei funcţie corelează cu natura semnului.

Cu alte cuvinte, la fiecare cuspidă „Eu sunt-ul se naşte într-unui din aspectele sale. Acest moment al cuspidei este un moment-germene, un moment de tranziţie de la un stadiu de fiinţare la altul. Cele douăsprezece cuspide reprezintă douăsprezece mari *tranziţii de viaţă* şi poartă astfel semnificaţia acelor momente critice din viaţă, în care nu există doar un coridor de la o fază la alta, ci apare ceva care este unic şi care participă la semnificaţia „naşterii” sau a „germenului”.

Astfel de „momente-germene” sunt exprimări creative ale întregului individ. Ele reprezintă forme de manifestare ale sinelui: acte creative, momente de libertate. Individul este „liber” numai pe cuspidele sale. Se întâmplă ca doar în timpul acestor momente de „tranziţie ale vieţii” omul să nu fie condiţionat total de consecinţele faptelor sale trecute, de efectul cauzelor anterioare. Numai atunci el poate opera cu adevărat ca un „individ”, pentru că în orice alt moment el este legat de grupul său, de colectivitatea din care a devenit o parte. El este o piesă în angrenajul grupului său, legat de iniţiativa pe care a luat-o în momentul-cuspidă Şi de mediul pe care l-a ales -

mai mult sau mai puţin voit - în care să-şi ducă la bun sfârşit această iniţiativă. La cuspidă individul este, ca să spunem aşa, „în punct neutru” - capabil să se mişte în orice angrena sau cu orice viteză alege.

De exemplu, la cuspida casei a şaptea, individul îşi alege în mod simbolic colegul sau partenerul. Cuspida este simbolul iniţiativei sale şi al „libertăţii” lui creative, în această fază a experienţei sale de viaţă din casa a şaptea. Odată ce a ales, el nu mai este liber; el trebuie să lucreze rezultatele acestei iniţiative. Cuspidele caselor a opta şi a noua arată momentele secundare de alegere în relaţie cu această chestiune a parteneriatului. La prima, regenerarea de sine este posibilă in cadrul sferei relaţiei umane; la ultima, expansiunea de sine şi extinderea perspectivei vieţii.

Conceptul de cuspida trebuie extins în practică la acela de „zonă de cuspida”. La anumite vieţi, viteza de tranziţie a vieţii este mare şi dintr-o dată vin schimbări; la altele, tranziţia este foarte graduală. Ca atare, este dificil de determinat dimensiunile exacte ale acestor zone de cuspida. Dar în majoritatea cazurilor, ele nu ar trebui să se întindă pe mai mult de 3-4 grade. Planetele poziţionate în cadrul acestei zone au o semnificaţie creativă particulară. Ele accentuează elementul de libertate individuală şi caracterizează, conform propriei lor naturi, natura şi potenţialitatea operării libere a „Eu sunt”-ului în relaţie cu faza sinelui reprezentată de casă.

Planetele poziţionate exact la începutul unei case „răsar” din punctul de vedere al cuspidei acestei case şi reprezintă *impulsuri de început* Planetele poziţionate exact la sfârşitul unei case reprezintă *calităţile împlinite* şi „culesul roadelor” experienţei asociate unei faze particulare a sinelui. Planetele aflate în interiorul zonei de cuspida, aceste planete indică faptul că şinele se va manifesta creativ şi se va realiza puternic, fie prin impulsul de început, fie prin calitatea care se împlineşte, după caz.

Odată înţeles acest lucru, putem rezolva problema „semnelor interceptate”, cu alte cuvinte, cazul în care un

semn zodiacal nu apare pe nicio cuspidă, ci este făcut sandwich, ca să spunem aşa, într-o casă. Atunci când un semn nu apare pe o cuspidă, aceasta arată că şinele individual al nativului nu operează în mod creativ, sau nu atinge conştiinţa prin calitatea de viaţă simbolizată de acel semn. Nativul, ca fiinţă spirituală, nu-şi exersează libertatea prin intermediul puterii acelui semn; dar o exersează în mod dublu, ca să spunem aşa, prin intermediul semnului care apare pe două cuspide succesive. Prin „dublu", înţelegem în relaţie cu două faze fundamentale ale fiinţei şi destinului său.

Cu alte cuvinte, probleme majore nu apar pentru el pozitiv prin calitatea reprezentată de semnul interceptat. Dacă, de exemplu, Berbecul este interceptat în casa a zecea, calitatea impulsivă a Berbecului nu este o problemă majoră în viaţa nativului. El nu are de ales, fie că o foloseşte sau nu. El, ca sine individual, nu se exprimă prin ea. Ceea ce se întâmplă este că această calitate a Berbecului, ca să spunem aşa, este *luată de bună* în toată problematica casei a zecea. Ea poate fi văzută operând pe fundalul tuturor activităţilor publice şi profesionale ale nativului - *subconştient sau instinctiv*. Înseamnă că această calitate a Berbecului operează ca un „complex" psihologic. Se poate ca nativul să fi fost inhibat; în acest caz, probabil din cauza poziţiei sociale a tatălui. Poate a devenit substanţa unui „complex de inferioritate"; şi acest complex conduce nativul cu putere, totuşi *inevitabil şi probabil tragic*, către realizări publice.

Astfel, calitatea Berbecului domină problematica casei a zecea; dar dominaţia în aceste cazuri poate fi una aproape nevrotică. Este înrădăcinată în factori inconştienţi, factori asupra cărora individul ca individ are foarte puţin control şi prin care nici nu câştigă conştiinţă adevărată, nici nu se exprimă în mod creativ. Şi se poate întâmpla astfel deoarece în vieţile trecute sufletul individului a câştigat, din calitatea semnului interceptat, tot ceea ce ar fi putut să câştige - şi în acest caz calitatea este construită în noua personalitate ca instinct de

necontestat. Sau poate fi altfel, pentru că personalitatea s-a formulat sub o presiune externă ce a inhibat dezvoltarea conştientă şi armonioasă (spirituală) a calităţii, şi astfel s-a dezvoltat un „complex”.

Rezultatele exterioare vor fi foarte diferite în fiecare caz; totuşi, din punct de vedere astrologie se poate stabili existenţa unui anumit caracter fatal legat de calitatea semnului interceptat - ceva care este intrinsec sau subconştient, care operează cu inevitabilul, şi asupra căruia individul nu are practic control. Va fi puternic, dacă nu chiar patologic sau tragic. Va însemna întotdeauna un fel de dezechilibru din punct de vedere psihologic. Dar tocmai acest dezechilibru poate însemna o concentrare de forţe care vor conduce nativul la realizări remarcabile. După cum C. G. Jung subliniază adeseori, un „complex” nu este neapărat ceva necesar „rău”. Deseori răul reprezintă mijlocul prin care individul se ridică deasupra mediei şi a normei. Îl îndeamnă spre înălţimile realizării individuale - cu condiţia efectuării unei adaptări psihologice care, din punct de vedere individual, să fie semnificativă şi fermă.

Dacă, pe de o parte, calitatea semnului interceptat are un asemenea caracter de motivaţie inconştientă şi inevitabilă, pe de altă parte, calitatea semnului răspândit pe două cuspide succesive se arată a fi de o importanţă decisivă în viaţa conştientă şi deliberată a nativului. Dacă, de exemplu, semnul Leu guvernează casa a doua şi a treia, problemele aparţinând acestor case vor fi rezolvate de individ prin intermediul calităţii Leului. Lucrând cu posesiunile sale ancestrale, ca Şi cu mediul său apropiat, nativul se va exprima şi se va găsi pe sine însuşi printr-o afirmare de sine puternică şi emoţională.

Vom studia într-un capitol ulterior problema progresiilor; dar Putem spune aici că ori de câte ori Luna progresată (sau Soarele) sau „punctul Sinelui” trece printr-un semn interceptat, ritmul de viaţă (extern sau intern) este de obicei accelerat. Individul se confruntă cu probleme adânc înrădăcinate în trecut şi care sunt constrângătoare. Pe de altă parte, când aceşti indicatori

mobili ai desfăşurării vieţii trec prin semne mai întinse, ritmul de viaţă încetineşte sau devine mai liber de constrângere. Individul pare să-şi ia un moment de repaos şi să pornească în căutarea unui tip de lucru ceva mai liniştit şi mai prudent.

Asemenea indicaţii date de semnele interceptate şi de cele mai întinse trebuie, bineînţeles, să fie modificate de alte indicaţii, deseori mai importante, care derivă din poziţiile, aspectele planetare etc. Dar prin utilizarea tuturor diferitelor elemente legate de cuspide, astrologul cu intuiţie poate citi povestea spirituală a individului, într-un mod care, probabil, nu poate fi copiat.

Poate că acestui motiv i se datorează faptul că gradul exact al cuspidelor este atât de greu de determinat! Căci povestea spirituală a dezvoltării individului ar trebui să rămână întotdeauna un mister adânc pentru cercetătorul superficial.

Forma obiectivă

A. ASPECTE PLANETARE

Prima condiţie pentru înţelegere deplină a problemei „aspectelor* este înţelegerea reală a sferei, cercului şi circumferinţei,

S-a spus că „toate formele ating condiţia sferei" - că cercul este forma perfectă. Dacă totuşi forma înseamnă definirea particularului în cadrul universalului, atunci sfera şi cercul (pentru cel care consideră viaţa tri sau bi-dimensională) nu trebuie considerate „forme" în schimb, ele sunt simboluri ale vieţii universale. Întrucât ar fi o regretabilă eroare să gândim viaţa universală ca fiind „fără formă" - în ciuda faptului că acest lucru este deseori făcut - putem extinde conceptul de formă şi să spunem că cercul (sau sfera) reprezintă „Forma universală", suma sau culminaţia seriei evolutive a formelor particulare şi, astfel, imperfecte.[41]

Ea este într-adevăr „universală" prin derivaţie etimologică, pentru că fiecare punct al acesteia „se întoarce către unu", către centru. Pentru uşurinţa analizei

41 Sunt imperfecte tocmai prin caracterul lor particular.

noastre putem descrie un cerc ca fiind totalul unui număr infinit de circumferinţe infinit apropiate, care au acelaşi centru.

Avem astfel de-a face, în mod fundamental, cu circumferinţa şi centrul; şi circumferinţa este o curbă în care fiecare punct se află la distanţă egală de un centru comun. Aceasta simbolizează o stare a fiinţei în care este atinsă universalitatea absolută de puncte de vedere; cu alte cuvinte, Mintea universală, Personalitatea perfectă, pe care omul a numit-o Dumnezeu. Dumnezeu nu este fără formă, El este echilibrul tuturor formelor, armonia desăvârşită sau integralitatea tuturor punctelor de vedere. O Persoană divină este un om care, deşi *operează* temporar în interiorul unei forme particulare, totuşi şi-a echilibrat astfel fiinţa spirituală încât „corpul său de lumină” este o sferă perfectă a vieţii şi înţelegerii. El a atins - nu dincolo de formă, ci dincolo de starea dezechilibrată pe care o implică forma particulară - condiţia de „Formă universală”. În filosofia gnostică, un astfel de Unu este numit Eon sau sferă. Într-un anumit sens, el nu este doar un „Unu”, ci o Mulţime absolut centrată, integrată, unanimă.

Dar fiecare din noi este, într-un sens psihologic, o mulţime de vieţi şi Marea Lucrare psihologică armonizează şi integrează „forţele sufleteşti”. Şi este aşa chiar într-un sens şi mai adânc - deoarece corpul nostru fizic reprezintă o mulţime de „vieţi”, iar în omul perfecţionat (omul celei de-a „treia naşteri”) individualul trage această mulţime spre el însuşi, ca spre un centru şi face din ea substanţa „corpului său de lumină” - Sfera perfectă şi radiantă a substanţei-spirit.

Dacă procedăm acum de la universal la particular, vom vedea că naşterea ca personalitate particulară înseamnă apariţia unui dezechilibru liniar sau unghiular în interiorul cercului sau sferei. O fiinţă particulară este una în care unele elemente (sau puncte de vedere) sunt subliniate, altele atenuate. El nu mai este un individ „perfect circular”, ci o fiinţă unghiulară, cu puncte de

accentuare şi concentrare de energie şi zone de vid relativ.

Această particularizare a universului (care înseamnă naştere) poate fi simbolizată cu exactitate prin înscrierea unui poligon în interiorul cercului. Există o infinitate de poligoane ce pot fi înscrise într-un cerc, unele regulate (cu laturi de lungimi egale), toate celelalte neregulate. Poligoanele regulate, cum ar fi triunghiul echilateral, pătratul, pentagonul, hexagonul, heptagonul etc. sunt figuri geometrice având respectiv, trei, patru, cinci, şase, şapte etc. laturi. Dacă sunt trasate linii de la centrul cercului la punctele figurii, se formează unghiuri la centru. Triunghiul produce trei unghiuri de câte 120 de grade fiecare; pătratul, patru unghiuri de 90 de grade; pentagonul, cinci unghiuri de 72 de grade, hexagonul, şase unghiuri de 60 de grade etc. Dacă, pe de altă parte, considerăm un poligon neregulat, asemeni celui din figura de pe pagina următoare, observăm că este alcătuit dintr-un număr de laturi inegale, contractând arce inegale, care reprezintă unghiuri inegale.

Dacă se marchează pe circumferinţă cele douăsprezece semne ale zodiacului, considerate în mod arhetipal ca elemente egale ale câmpului magnetic circular ce înconjoară Pământul, şi mai departe se divide fiecare semn, astfel încât să se marcheze gradele pe circumferinţă; dacă, mai mult, se leagă prin linii fiecare din aceste 360 de marcaje de grad, s-ar obţine un poligon regulat cu 360 de laturi. Forma obţinută ar reprezenta, în mod simbolic, forma perfectă a unei fiinţe încă identificate cu un corp pământesc. Ea ar fi o fiinţă particulară - dar una în care fiecare posibilă „calitate vitală” de pe planeta noastră ar fi egal reprezentată.

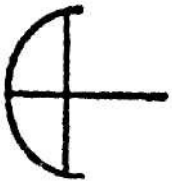

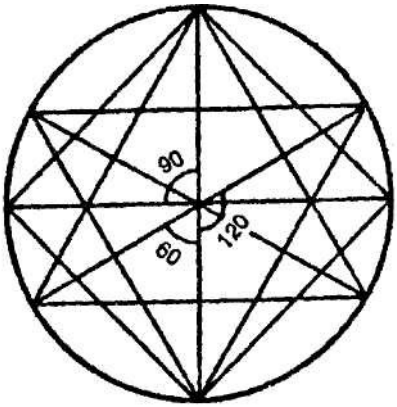

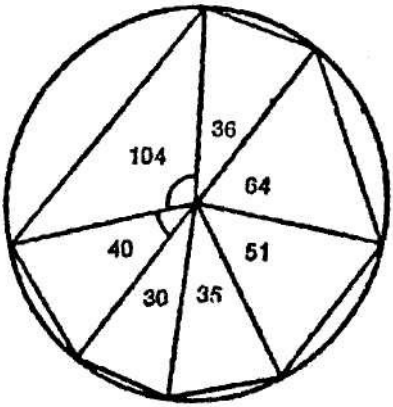

POLIGOANE REGULATE **POLIGON NEREGULAT**

„Dumnezeul” planetei noastre (ceea ce teozoful numeşte „Logos planetar”) ar trebui să fie imaginat totuşi nu ca un astfel de poligon complet, ci ca o circumferinţă, sau cercul însuşi considerat ca o serie completă de arce, fiecare având o semnificaţie universală. Aceasta ar simboliza calitatea universală a fiinţei Sale totale. Din acest punct de vedere, putem vedea că simbolurile gradelor zodiacului sunt încercări de a construi punţi între aceste spaţii, între minuscula latură a unui poligon regulat cu 360 de laturi şi arcul (segmentul circumferinţei) pe care această linie îl subîntinde. Dacă analizăm o asemenea relaţie între linie şi curbă la orizont, avem un simbol interesant, pentru că obţinem figura unui arc, linia orizontului fiind săgeata trasă de un arcaş invizibil. Întrucât linia orizontului este o linie a conştiinţei de sine şi a intuiţiei, avem o ilustrare grafică a efortului etern al omului, Arcaşul, ţintind în spaţiu - Universalul. Arcul său este chiar simbolul a cărui coardă întinsă este imaginea concretă prezentată în simbol, iar lemnul curbat, semnificaţia interioară şi universală a simbolului. Actul tragerii cu arcul înseamnă actul pătrunderii prin aparenţe şi atingerii Sinelui Universal, care aici devine *spaţiu*, cercul al cărui centru este peste tot şi a cărui circumferinţă nu este nicăieri. Acest simbol este unul antic, deseori găsit în filosofia hindusă şi întruchipată de

asemenea în simbolismul semnului zodiacal al Săgetătorului.

Dacă într-o harta natală obişnuită se unesc prin linii punctele determinate pe ecliptică de poziţia planetelor, se obţine un poligon neregulat cu zece laturi. Acest poligon reprezintă „forma obiectivă" ce caracterizează în mod simbolic personalitatea nativului - în sensul în care noi folosim acest termen. Prin trasarea razelor ce leagă punctele poligonului de centru, unghiurile sunt formulate aparent şi separă fiecare planetă de celelalte.[42] Asemenea poligon este ceea ce deja am numit „tipar planetar". Sarcina astrologului este să îl *analizeze* şi să-i extragă semnificaţia vitală.

Din punct de vedere teoretic, fiecare valoare unghiulară îşi are, bineînţeles, semnificaţia particulară, întocmai cum fiecare grad al zodiacului îşi are propria semnificaţie. Întrucât natura relaţiei dintre două planete, în această fază a analizei astrologice, este caracterizată de unghiul ce separă poziţiile zodiacale (longitudinile) ale celor două planete, este evident că o distanţă unghiulară de 92 de grade este la fel de semnificativă în sine ca cea de 90 de grade.

Totuşi, aşa cum împărţim orbita Pământului (sau câmpul magnetic) în doar douăsprezece regiuni pe care le numim „semne zodiacale", tot aşa, şi din motive valabile şi din punct de vedere filosofic, folosim în majoritatea cazurilor, în scopul analizei formei, doar primele

---

42 Ne-am putea întreba ce semnifică, ca formă particulară, un poligon ce nu ar Putea fi înscris într-un cerc. Ar fi o formă „ne-organică", adică o formă în care principiul totalităţii (circularitatea) nu ar putea opera şi integra părţile separate. Aceasta apare în mod simbolic în cazuri de schizofrenie, de personalitate multiplă, de nebunie şi de suicid. Mâna omului care trage este ghidată de una din energiile sufleteşti care, din cauza dizarmoniei interne sau a constrângerii externe, a explodat, ca să spunem aşa, în afara cercului totalităţii psihicului. În acest sens, fiecare sinucigaş este parţial nesănătos. Nu el se omoară pe sine însuşi, ci una din «forţele sale sufleteşti", care a explodat în afara cercului sacru al sinelui, apasă pe trăgaci. Alt cuvânt care descrie procesul este, bineînţeles, „obsesie".

douăsprezece poligoane regulate şi unghiurile pe care ele le generează. Cu alte cuvinte, considerăm că acolo sunt douăsprezece (sau chiar şase) tipuri fundamentale de *formă-relaţie* între activităţile de viaţă simbolizate de planete; şi noi simbolizăm aceste tipuri prin unghiurile produse prin divizarea celor 360 de grade ale întregii circumferinţe în trei, patru, cinci, şase - până la douăsprezece părţi. Două planete „se aspectează una pe cealaltă" atunci când sunt separate de un unghi care măsoară o astfel de valoare: de exemplu 120, 90, 60 de grade etc. Lista, numele şi caracteristicile acestor aspecte vor urma.

Este totuşi necesar să adăugăm că, referitor la „aspecte", ne confruntăm cu o situaţie nu prea diferită de cea pe care am găsit-o atunci când am discutat despre „cuspide". Adică, trebuie să extindem conceptul de „aspect", astfel încât să-l facem să semnifice nu doar o valoare unghiulară exactă (90 de grade), ci o „zonă unghiulară" (cum ar fi între 85 şi 90 de grade). Aspectul-cuadratură exact măsoară până la o distanţă angulară de 90 de grade. Dar se spune de asemenea că două planete formează o cuadratură atunci când distanţa lor angulară măsoară orice valoare cuprinsă între, să spunem, 85 şi 95 de grade, Aceasta este adevărat pentru orice aspect, în special pentru cele mai semnificative.

Totuşi, în scopul unei înţelegeri mai profunde a factorului relaţiei planetare sau „formei-personalităţii", este necesar să considerăm nu numai „zonele angulare", ci fiecare valoare angulară. Aceasta mai ales pentru motivul că *substanţa* fiinţei nu este suficient analizată de diferenţierea îndoisprezecită a zodiacului în semne, ci deseori solicită o diferenţiere ulterioară.

În cursul său intitulat *Astrologia pitagoreică*, Marc Edmund Jones a abordat, într-o manieră remarcabil de originală şi de convingătoare, problema modului cum să se *analizeze* toate valorile posibile ale relaţiei angulare dintre planete. După studierea aspectelor astrologice fundamentale, el a mers mai departe în analiza

semnificaţiei gradului de exactitate (sau a gradului de separare) a aspectelor. Dacă distanţa angulară dintre două planete este de 85 sau 95 de grade, aceste două planete formează o „cuadratură”, dar cuadratura nu este exactă. Este o cuadratură minus sau plus 5 grade. Dacă distanţa dintre planete a fost de 88 sau 93 de grade, aspectul ar fi o cuadratură minus 2 sau plus 3 grade.

Dacă, totuşi, s-ar lua în consideraţie o „zona angulară” de, să spunem, 7 grade pe fiecare parte a exactităţii aspectului, s-ar obţine aspecte cu un *coeficient de inexactitate* variind de la O la 7. Valoarea acestui coeficient este, conform lui Marc Edmund Jones, deosebit de semnificativă şi *caracterizează*, maniera în care aspectul însuşi operează. Problema este prea complexă pentru a fi discutată aici; a fost însă menţionată pentru a arăta cum poate fi formulată semnificativ fiecare valoare angulară.

Tabelul de aspecte care urmează va clarifica problema pentru că vom vedea, de exemplu, că un „sextil” reprezintă o valoare angulară de 60 de grade, „semi-cuadratura” de 45 de grade. Dacă se ia în considerare o zonă de 7 grade de fiecare parte a valorii exacte, va fi de fapt acoperită fiecare valoare angulară. Pentru că 53 de grade este un sextil de „coeficient 7”, iar 52 de grade este o semi-cuadratură de asemenea de „coeficient *7*”. Prin această metodă fiecărei valori angulare i se conferă o semnificaţie individuală.[43]

Numele aspectelor	Valori angulare	Semnifi caracteristică

43 Se poate observa că primul aspect după conjuncţie, considerând distanţa angulară, este semi-sextilul sau 30°. Chiar dacă luăm în considerare 10 sau mai multe grade de „orb” pentru o conjuncţie, încă există câteva valori angulare nejustificate, în analiza subtilă pot fi luate în consideraţie jumătatea semi-quintilului (18°) şi chiar a semi-sextilului (15°). Dar ideea principală este că nici un aspect de semnificaţie practică nu apare până când două planete nu sunt separate de un întreg semn zodiacal (30°). De fapt, dacă planetele sunt poziţionate în două semne diferite, pot exista „aspecte” la mai puţin de 30°. Dar ele nu sunt în mod obişnuit luate în seamă.

Conjuncţie	O°	Activita
Opoziţie	180°	Conştie
Trigon	120°	Creaţie
Cuadratură	90°	Constru
Quintil	72°	Artă
Sextil	60°	Product
Septil	51°26'	Fatalita
Semi-cuadratură (şi sesquiquadrate)	45° (şi 135°)	Conştie
Nonagen	40°	Creaţie
Semi-quintil (şi bi-quintil)	36° (şi 144°)	Uniune
Unu-al-l1-lea	32°43'	Conştie
Semi-sextil (şi Quincunx)	30° (şi 150°)	Creaţie

(adaptată după M.E. Jones - *Astrologie pitagoreică*)

Dintre aceste aspecte, cele mai comune sunt: conjuncţia, opoziţia, trigonul, cuadratură, sextilul. Semi-sextilul este de obicei considerat ca o subdiviziune a sextilului; semi-cuadratura, o subdiviziune a cuadraturii. Quintilul este - din nefericire - puţin uzitat iar septilul, nonagenul şi unu-al-unsprezecelea nu se găsesc practic niciodată în manualele moderne de astrologie.

Toate aceste aspecte sunt generate de înscrierea în interiorul unui cerc a poligoanelor regulate - cu excepţia conjuncţiei şi a opoziţiei, care solicită o atenţie specială. Conjuncţia reprezintă, în mod fundamental, prototipul întregii manifestări particulare pentru că ea subliniază elementul de activitate într-un mod particular sau personal. Ara putea spune că simplul fapt că o planetă este poziţionată pe un grad, înseamnă că este stabilită o conjuncţie între planetă şi acel grad. Gradul în sine este unul dintre cele 360 de faze armonizate şi integrate ale fiinţei universale. Dar când o planetă ajunge în acel grad, în harta unui anumit om, calitatea gradului devine deodată însufleţită, energizată, accentuată. Secvenţa armonioasă de 360 de grade devine astfel tulburată. Unul dintre grade dobândeşte un *accent*. Particularitatea fiinţei este

rezultatul unui *tipar de accente*, în timp ce în fiinţa universală nu există accente permanente, nu există puncte formatoare de structură. Tocmai faptul acesta a fost interpretat greşit ca însemnând „fără formă”.

În orice hartă, planetele sunt puncte de subliniere, de accentuare, eliberează energie, sunt surse de activitate. Calitatea semnificativă de energie eliberată este determinată de simbolul gradului; tipul de activitate, de planetă. Acesta este elementul de activitate care devine materia primă a personalităţii. Activitate înseamnă stres, tensiune, dezechilibru. De aceea fiecare planetă reprezintă o stare de dezechilibru a tonalităţii zodiacale, tot aşa după cum, ca să folosim expresia lui Goethe, „culorile sunt suferinţele şi bucuriile luminii”. Zodiacul reprezintă cercul echilibrat al totalităţii. Planetele introduc dezechilibru diferenţiere, suferinţe şi bucurii - care înseamnă accente în sus, sau accente în jos.

O planetă poziţionată în intervalul unui grad creează un accent. Două planete în aceeaşi poziţie pot, fie să sublinieze mai departe accentul, fie să estompeze direcţionarea eliberării de energie implicată prin accentuare. Totul depinde de: 1) natura planetelor aflate în conjuncţie; 2) „coeficientul de inexactitate” al conjuncţiei.

De exemplu, dacă două planete de polarităţi opuse, cum sunt Marte şi Venus, sunt în conjuncţie pe exact acelaşi grad, este indicat un fel de scurt-circuit psihologic. Este arătat un fel curios de centrare de sine şi inerţie emoţională, care poate produce un tip accentuat de narcisism. Dar dacă aceste două planete sunt separate de câteva grade, atunci, în timp ce există un simţ caracteristic de încredere în sine şi deseori un fel de „hermafrodism” psihologic, aceasta contribuie la autocontrolul emoţional al tipului care este găsit, de exemplu, la ocultişti. Există, totuşi, întotdeauna suspiciunea unui „complex” care stă ascuns în spatele fiecărei astfel de conjuncţie a planetelor masculin-feminine; el stă, de fapt, în *spatele fiecărei conjuncţii*, în special al conjuncţiilor multiple sau „stellium”. Dar se întâmplă că deseori, prin „complexe” de

un anumit tip, să se inducă eliberări puternice de energie psihică; probabil întotdeauna.

O conjuncţie este un simbol al tensiunii particulare ce eliberează activitate - din când în când exploziv, ca în cazul conjuncţiilor dintre Marte şi Saturn, Uranus şi Saturn etc. Ea subliniază unicitatea fiinţei particulare sau a activităţii particulare implicate. Nu contribuie la echilibrul spiritual, dar generează impuls de un tip sau altul. Este o masă concentrată de energie. Dacă această energie va fi eliberată în mod constructiv sau distructiv, sau dacă va fi total eliberată, depinde de natura planetelor şi de distanţa efectivă dintre planetele considerate a fi „în conjuncţie”.

Aspectul de opoziţie reprezintă opusul şi antidotul unei conjuncţii. Două planete în opoziţie sunt poziţionate, în termeni de longitudine zodiacală, exact pe direcţii opuse din punctul de vedere al observatorului terestru. De aceea observatorul este, ca să spunem aşa, subiectul a două impulsuri contrare. El poate fi efectiv „tras deoparte” de către opoziţie. Dar, de asemenea, dacă cele două planete opuse sunt considerate ca doi poli ai unei baterii, el poate fi *iluminat* de curgerea scânteietoare de la pol la pol. Aceasta se întâmplă în special acolo unde cele două planete sunt în mod fundamental de polarităţi opuse.

Pentru a înţelege opoziţiile, trebuie să se înţeleagă pe deplin moţiunea de polaritate. Ascendentul şi descendentul, zenitul şi nadirul din fiecare hartă sunt puncte în opoziţie zodiacală. Conştiinţa integrată este rezultatul acestor opoziţii fundamentale. Încă o dată, totul depinde dacă individul are sau nu puterea de a „reconcilia opoziţiile”; dacă el le va strânge laolaltă sau va fi „tras deoparte” de către ele. În primul caz, conştiinţa lui se va extinde şi se va obiectiva; în al doilea, va experimenta confuzia psihologică şi nu va şti pe ce drum să o apuce. Şi astfel el va suferi, fiind chinuit de îndoială.

La opoziţie suntem martorii operării, mai mult sau mai puţin simultane, a accentului şi contra-accentului. Dacă aspectul nu este exact, se stabileşte un ritm rapid

care poate duce la obiectivitate intensă de conştiinţă, aproape conştientă absolută. Dar dacă aspectul este exact, sau dacă nativul are o foarte înceată „viteză de reacţie”, contra-accentul neutralizează accentul. Poate însemna *nirvana*, absorbţia particularului în universal - şi se spune că Buddha a atins *nirvana* la Lună plină de mai (opoziţia Soare-Lună). Dar poate însemna şi dezintegrare, schizofrenie şi altele asemenea, de unde adesea şi nefasta semnificaţie a eclipsei lunare.

Cu greu se poate spune că opoziţia şi conjuncţia *creează* forma; mai degrabă, după cum am văzut, ele produc accentuarea şi contra-accentuarea, care reprezintă fenomene fundamentale ale vieţii personalităţii. Celelalte aspecte, ca să spunem aşa, vor distribui ideea de accent sau subliniere; şi vor transmite astfel ideea de scop. Va exista accentuare şi contra-accentuare, *tinzând spre acest sau acel scop*. Scopul însuşi va fi împlinit dacă aspectele implică închiderea formei poligonale care este temelia aspectului; adică, dacă sunt formate configuraţiile numite „Marele trigon” şi „Marea cruce” - sau foarte rarele „Mare quintil şi „Mare sextil”.

Ce se înţelege prin aceasta va fi uşor de priceput dacă realizăm că formele poligonale cu care avem de-a face de regulă în astrologie sunt bazate fie pe triunghi, fie pe pătrat. Trigonul, sextilul, semi-sextilul (şi quincunxul) sunt în mod fundamental triunghiulare; cuadratura şi semi-cuadratura (şi sesquiquadratul - o cuadratura şi jumătate) sunt Patrulatere. Prima serie se consideră de obicei „norocoasă”; cea de-a doua „nenorocoasă”. Dar o astfel de evaluare etică, care-şi găseşte întreaga semnificaţie în „astrologia orară”, este aproape deplasată în tipul pe care îl studiem aici. În locul său vom folosi o altă clasificare de semnificaţii şi vom spune că seria triunghiulară are de-a face cu stadii diferite de *ideaţie creativă* (în-”formare”), în timp ce seria patrulateră are de-a face cu *nesubstanţializarea formelor*.

Aceşti termeni pot suna ciudat, dar sunt destul de simpli. Trigonul este un aspect de „viziune” şi

„perspectivă”. Se referă la naşterea ideilor şi a punctelor de vedere, la faza iniţială a unui nou plan şi scop. Conjuncţia reprezintă accentul. Deoarece accentul acesta începe să opereze, el ia forma unei idei, a unui proiect nou, a unui interes al personalităţii de a se exprima în mod creativ. Intr-un stadiu ulterior sextilul aduce cu sine proiectul sau ideea la un punct în care este *văzut* efectiv la lucru în cadrul urzelii şi ţesăturii personalităţii. Încă şi mai departe, semi-sextilul *arată*, ideea descompusă în elementele sale polare şi corelată cu rutina activităţii zilnice.

Dacă analizăm acum seria patrulateră, observăm în cuadratură puterea care forţează ideea abstractă să devină un corp concret. Este puterea de încarnare, de naştere - înseamnă într-adevăr crucificare din punct de vedere spiritual. Din punctul de vedere al materiei înseamnă extragerea pietrelor din carieră şi aşezarea lor în pereţii perpendiculari ai viitoarei clădiri. Nota dominantă este mobilitatea. Semi-cuadratura simbolizează prima realizare a sinelui după ce a fost zidit în materie. Poate fi o realizare depresivă; dar poate fi şi prima *realizare* de putere, pentru că puterea necesită un fel de nesubstanţialitate.

Semi-cuadratura reprezintă astfel un aspect de putere pentru sufletul care înţelege legile vieţii şi ale puterii. Dar reprezintă un aspect de disperare şi de mare singurătate pentru sufletul care îşi regretă „libertatea” sa spirituală. Dacă cuadratura semnifică „mobilizare”, semi-cuadratura are semnificaţia de „acţiune”, în sensul militar al termenului. Individul este în serviciul scopurilor colective.

Există totuşi altă serie, de asemenea importantă: seria quintilului, semi-quintilului şi semi-semi-quintilului (18°). Această serie se referă la funcţionarea factorului individual în sine; şi, ca *atare*, este foarte puţin înţeleasă. Ea este bazată pe o diferenţiere împărţită în cinci şi integrează, ca să spunem aşa, cele două serii precedente. Când două planete sunt în aspect de quintil, relaţia dintre ele este văzută a elibera o valoare de semnificaţie

individuală. Din quintile, *geniul* unui individ poate fi determinat într-o anumită limită. Între cuadratura (90°) şi sextil (60°), quintilul (72°) arată libertatea creativă a individului în modelarea materialelor în forme fidele ideii pe care vrea să o exprime. Acolo este găsită „urma individuală" a geniului care transformă o acţiune de rutină într-o execuţie inspirată, eliberatoare de semnificaţie. Semi-quintilul se referă în special la *tehnica* execuţiei. Jumătatea lui (18°) sugerează punctul în care simpla accentuare (conjuncţia) se orientează spre execuţia semnificativă: factorii imponderabili ai talentului.

Septilul este semnificativ numai în sens planetar. Reprezintă, să ne amintim, diviziunea „Marelui ciclu polar". Prin septil putem vedea, în cazuri rare, o eclipsare a scopului planetar - într-adevăr, după cum spune Marc Jones, vedem fatalitatea la lucru. Cât despre nonagen, importanţa sa poate fi revelată la o vârstă la care numărul 9 vine să sporească semnificaţia - după cum este evidenţiat de faptul că 9 este numărul sacru în bahaism şi numărul pe care templele Bahai trebuie întemeiate. Am vorbit înainte de semnificaţia numărului 40. Relaţia dintre planete având o distanţă de 40 de grade între ele poate indica naştere spirituală sau iniţiere în domeniul la care se referă planeta. Ea semnifică „naşterea în afara captivităţii".

Toate aceste aspecte au fost analizate din punctul de vedere al conjuncţiei. Dar unele dintre ele pot fi analizate şi din punctul de vedere al opoziţiei. Adică, un aspect de sesqiquadrat (135°) este o opoziţie (180°) mai puţin o semi-cuadratură (45°). Un quincunx (150°) este o *opoziţie*, mai puţin un semi-sextil (30°) etc. În aceste aspecte secundare observăm operaţia de „contra-accent". Ele indică, în analize subtile, reacţia la activitatea personală: reziduuri de activităţi. Se pot referi şi la revenirea" activităţii asupra sursei ei: sublimare interioară, transmutare spirituală. Aşa numitul bi-quintil (144°) poate fi de asemenea considerat drept o opoziţie mai puţin un semi-quintil (36°). Putem vedea aici la lucru tehnica de introversiune creativă. Dar, negativ vorbind, aceasta poate

sugera şi anumite tipuri de obsesii, un „complex” care îşi creează halucinaţiile.

Să repetăm faptul că niciun aspect nu este fericit sau nefericit. Fiecare poate fi văzut ca o fază pozitivă sau negativă a personalităţii[44]. Mai important încă este faptul că niciun aspect nu are o semnificaţie reală dacă nu e văzut ca o parte integrantă a întregului tipar planetar. Trebuie să analizăm, mai întâi, fiecare aspect în mod separat pentru a obţine elementele fundamentale de realizare sintetică. Dar aceasta înseamnă pur şi simplu faza preliminară a dobândirii unei tehnici de interpretare. Adevăratul interpret citeşte tiparul planetar tot aşa cum un lector citeşte un cuvânt sau o propoziţie. Numai începătorul silabiseşte literele una câte una.

B. TIPARUL PLANETAR CA ÎNTREG

Aici nu avem de-a face cu relaţia elementară dintre două planete, ci cu relaţiile care implică întreaga personalitate, care *concentrează semnificaţia întregii personalităţi*. Când o persoană este întâlnită pentru prima dată, individul intuitiv capătă la început un „sentiment” general, sintetic, de la o asemenea întâlnire. Totalitatea lui reacţionează faţă de totalitatea celeilalte persoane. Aceasta este ceea ce am numit anterior «percepţie holistică”. Dacă o astfel de percepţie este foarte pătrunzătoare, ea va distinge una sau două caracteristici fundamentale care, ca să spunem aşa, concentrează „sentimentul” trezit de respectiva persoană.

Trăsăturile specifice ale întregii personalităţi ale acestei persoane se vor evidenţia ca *centri de semnificaţie*. Semnificaţia se va organiza în jurul acestor *centri*. Prin

---

44 În astrologia orară, „personalitatea” devine, pentru prognoze generale etc., „situaţia particulară şi problema analizată”. Acestea, nefiind organisme efective, nu reacţionează sau compensează sublinieri sau accente speciale. În asemenea cazuri, seria patrulateră de aspecte semnifică o distrugere a factorilor, în timp ce sfera triunghiulară reprezintă o integrare a valorilor. Astfel una este considerată bună, cealaltă, rea. Dar unde există o fiinţă organică adevărată, aceşti termeni etici devin subordonaţi scopurilor întregului organism.

intermediul acestor centri persoana va fi clasificată într-unui din cele câteva tipuri generale şi o astfel de clasificare va centra şi clarifica „sentimentul” general.

Determinarea centrilor de semnificaţie - ceea ce Marc Jones numeşte „determinatorii focali” - este primul şi cel mai important factor în interpretarea unei hărţi natale, dacă o astfel de interpretare trebuie să reveleze cu adevărat totalitatea, *existenţialitatea* personalităţii - şi nu doar să fie o informaţie fragmentară despre comportamentul persoanei Nu este *cel* mai important, dar e cel mai dificil factor. Fiecare interpret individual trebuie, mai mult sau mai puţin, să-şi dezvolte propria sa tehnica de „determinare focală” - conform geniului pe care propria sa hartă îl revelează. Apoi, numai cel care este (în mod relativ) un întreg poate avea percepţii holistice corecte şi, pentru a determina centrii de semnificaţie, el trebuie, de asemenea, să fie un centru de semnificaţie. Există totuşi câteva principii generale de „determinare focală” care pot fi statuate, pentru că ele reprezintă, în fond, doar extensii ai bine cunoscuţilor factori astrologiei pe care este fondat însuşi simbolismul zodiacului, caselor şi aspectelor. A înţelege aceasta înseamnă a înţelege „forma” sau *Gestalt* - în termenii psihologiei moderne; înseamnă a înţelege geniul „grupărilor” şi al „tiparelor de comportament”, exact după cum, în noile *metode* de învăţare a cititului, copilul nu mai este învăţat să silabisească literă cu literă ci, în loc de aceasta, să recunoască dintr-o dată grupuri de litere sau formaţii de cuvinte. În mod asemănător, astrologul care caută să înveţe cum să aprofundeze existenţa personalităţii pe care harta o simbolizează, ar trebui să se antreneze în recunoaşterea instantanee a fundamentelor planetare şi a formaţiilor zodiacale. Tabelarea factorilor este de ajutor în verificarea rezultatelor şi în obţinerea unui grad mai fin de *analiză*.. Dar percepţia holistică trage întregul şi părţile sale spre un centru de semnificaţie şi existenţă. Ea revelează „sufletul” situaţiei, puterea care animă întregul - totalitatea întregului, energia-spirit din interiorul formei.

Prima şi cea mai simplă determinare a întregii semnificaţii a tiparului planetar se face atunci când planetele sunt distribuite în moduri specifice prin cele patru pătrare ale hărţii; adică în relaţie cu „axa individualităţii” - orizont şi meridian. În scopul simplificării, vom enunţa pe rând semnificaţia generală (foarte generală!) care trebuie atribuita configuraţiilor fundamentale ce pot fi întâlnite.

Toate planetele deasupra orizontului: „Nativul trăieşte cu necesitate în exterior, în mijlocul vieţii” sau „îşi găseşte punctul de focalizare a propriei conştiinţe interioare în întregime în evenimente exterioare” (M Jones). O tendinţă spre extravertire şi spre adoptarea unui punct de vedere deseori materialist (cf. hărţilor Reginei Victoria şi a lui Mussolini).

Toate planetele dedesubtul orizontului: „Nativul trăieşte în el însuşi sau pe tărâmuri mai subiective” sau „îşi găseşte punctul de focalizare a propriei sale conştiinţe interioare în reacţiile interne” (M. Jones). O tendinţă spre introvertire. Un tip intuitiv.

Toate planetele la estul sau la vestul meridianului: „Meridianul zenitului împarte universul (întreaga experienţă) în domenii de înălţare a lucrurilor (Est) şi de fixare a lor (Vest). Dacă toate planetele sunt în est, nativul este solicitat să decidă în fiecare problemă şi să creeze problema după propria voinţă; în timp ce, dacă sunt în vest, el trebuie să accepte alegerile şi problemele de viaţă după cum acestea sunt plasate înaintea lui” (M. Jones). Aceasta este o împărţire determinată de o „voinţă externă”. De regulă o preponderenţa exclusiv estică indică un accent pe gândire - pentru că gândirea este elementul de liber-arbitru (relativ); în timp ce o preponderenţă exclusiv vestică indică o accentuare a sentimentului, pentru că sentimentele sunt determinate mai ales de condiţionarea exterioară a relaţiei dintre subiect şi subiect sau dintre subiect şi obiect.

Mai mult, toate planetele pot fi găsite într-unui din cele patru pătrare. Aceasta se întâmplă rar, dar produce o

şi mai mare accentuare a uneia din cele patru funcţii ale personalităţii umane: intuiţie (pătrarul N-E), sentiment (pătrarul N-V), senzaţie sau relaţie (pătrarul S-V), gândire (pătrarul S-E).

În considerarea unor astfel de probleme trebuie avute în vedere două idei importante. Prima este că nu pot fi trase concluzii clare din faptul că într-o casă nu se găseşte nicio planetă. Absenţa accentuării nu înseamnă o subliniere negativă. Totalitatea trebuie întotdeauna să fie înţeleasă ca bază a oricărei fiinţe organice; de aceea ea este întotdeauna implicată chiar în absenţa oricărei accentuări. Această absenţă a accentuării poate însemna realizarea anterioară a calităţii reprezentate de casă sau de semnul neaccentuat; sau poate însemna o stare virgină de non-diferenţiere. Ea se referă întotdeauna mai degrabă la o stare inconştienţă decât la una conştientă. Dar sănătatea este inconştientă până când este experimentată de persoană bolnavă ca absenţă a bolii. La fel, inconştienţa poate fi cea mai potentă ca fundal de sănătate psihologică. Să repetăm faptul că Dumnezeu sau Fiinţa Universală este dincolo de accentuările planetare, pentru că fiecare „grad” al totalităţii Fiinţei Universale este accentuat în mod egal. Omul are „planete” doar pentru că este o fiinţă particulară. Dumnezeu nu are niciuna - vorbind la figurat, bineînţeles.

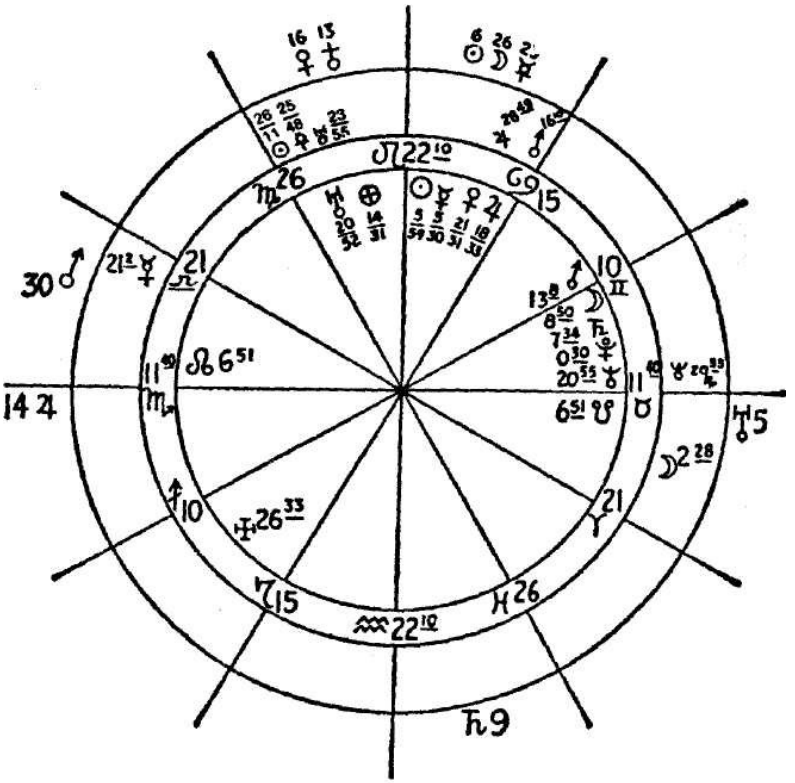

Al doilea punct se referă la ceea ce M. Jones numeşte „echilibru în greutate”, o problemă care se potriveşte perfect cu principiile psihologiei Gestalt. Dacă nouă planete sunt găsite într-o singură emisferă şi cea de-a *zecea* în cealaltă, această a zecea planetă se evidenţiază puternic, din punct de vedere al formei. Un tipar este constituit într-o planetă care, din *cauza*, poziţiei sale, este văzută a echilibra pe celelalte noua. Ea devine un factor absolut „remarcabil”; şi într-o limită considerabilă, distruge implicaţia celorlalţi factori planetari din cealaltă emisferă. M. Jones compară această planetă izolată formal („singleton”) cu o durere de dinţi care domină întreaga conştiinţă. Este un tip de accentuare „iraţională” care tinde să distrugă simţul totalităţii personalităţii. Este un factor autocrat care îşi dictează voinţa singulară restului organismului, care, prin contrast, *apare* inhibat.

BENITO MUSSOLINI Născut la Doria (Prov. Forli), Italia, 20.07.1883, 1:19 P.M.

Ca o ilustrare interesantă, avem harta lui Mussolini, care arată un tip dual de accentuare a formei. Toate planetele sale sunt deasupra orizontului. Mai mult, Uranus stă singur în emisfera estică - mai precis în pătrarul S-E. Accentuarea de masă este în secţiunea hărţii care se referă la relaţia umană şi denotă realizarea de sine prin contacte umane şi viaţă obiectivă. El este văzut a accepta opţiunile şi problemele de viaţă atunci când acestea se ivesc înaintea lui: un om guvernat de festinul său obiectiv. Dar, în timp ce aceasta este adevărat într-un sens fundamental, Uranus, accentuat ca „singleton de poziţia casei", indică faptul că există o puternică şi insistentă eliberare de factori inconştienţi ce operează ca voinţă volitivă (emisfera estică) şi, mai mult, că operaţia se realizează printr-un mecanism de gândire spontan (pătrarul S-E). Ultimul fapt e coroborat cu: 1). o concentrare planetară în semnele zodiacale de gândire concretă (Gemeni şi Fecioară) sau de putere formatoare de imagini vii (conjuncţia Venus-Jupiter în Rac, în casa „viziunii"); 2). faptul că Nodul Nord al Lunii este în casa a douăsprezecea, implicând putere eliberată prin meditaţie sau introspecţie subiectivă.

Acest ultim fapt şi puterea factorilor rasiali inconştienţi din viaţa lui Mussolini sunt accentuaţi mai departe de masarea tuturor planetelor înăuntru unui trigon exact al lui Neptun şi Uranus (planete ale inconştientului). Întreaga configuraţie este echilibrată, ca să spunem aşa, de fiecare parte a conjuncţiei Jupiter-Venus, care este sextil atât pentru Uranus cât şi pentru Neptun. Aceasta aparţine totuşi unui alt tip de accentuare, la care vom ajunge imediat. Deocamdată trebuie să subliniem plasarea tuturor elementelor în emisfera sudică. Aceasta reprezintă o accentuare fundamentală a factorilor colectivi sau obiectivi - astfel încât Uranus poate totuşi sugera, în mare măsură, lucrarea unei voinţe sau a unei puteri interioare condiţionate de sine, deşi această voinţă e

văzută operand singură în termenii factorilor colectivi. Chiar atunci când „partea sa de imagine” (eliberarea sa de geniu) este poziţionată dedesubtul orizontului, ea se află totuşi în casa a doua, care se referă la posesiunile moştenite şi atavice - un factor colectiv, deşi în interiorul domeniului individual.

Un alt tip de accentuare este produs de plasarea tuturor planetelor în toate cele patru diviziuni fundamentale ale zodiacului.

Toate planetele între Berbec şi Balanţă (în ordinea semnelor): Aceasta indică faptul că principala responsabilitate a vieţii este spirituală (M. Jones) - sau, am spune că se referă mai degrabă la proiecţia ideilor şi arhetipurilor într-o manifestare obiectivă. Mussolini este un uimitor exemplu al acestui tip de accentuare - indiferent dacă place sau nu tipul de idei pe care el îl proiectează.

Toate planetele între Balanţă şi Berbec: Aceasta indică faptul că «principala responsabilitate a vieţii este materială” (M. Jones) - sau se referă mai degrabă la dezvoltarea facultăţilor care sunt rezultatul unei Activităţi spirituale anterioare şi matricea viitoarelor manifestări.

Toate planetele în semne de lungă ascensiune (de la Rac la Capricorn): „Viaţa interioară este trăită pentru a se manifesta vieţii exterioare” (M. Jones). Aceasta reprezintă perioada când Soarele se mişcă spre Sud. Ceea ce a fost dobândit în timpul celeilalte jumătăţi a anului este adus la obiectivitate. Sufletul ajunge la manifestare.

Toate planetele în semne de scurtă ascensiune (de la Capricorn la Rac): „Viaţa interioară este trăită pentru a face ca viaţa exterioară să i se manifeste” (M. Jones). Aceasta reprezintă perioada când Soarele se mişcă spre Nord: în mod tradiţional, o perioadă de creştere spirituală şi de realizări interioare. Fructele experienţei obiective sunt strânse şi există un proces interior de maturizare, de creştere a semnificaţiei.

Aici se poate de asemenea aplica principiul singletonului - o planetă într-o secţiune a zodiacului care le

echilibrează pe toate celelalte din secţiunea opusă. Mai mult, vom adăuga că prin schimbarea cuvintelor „toate planetele” cu „majoritatea planetelor” se poate obţine o mai puţin puternică, totuşi notabilă, preponderenţă a valorilor.

Indiferent dacă se ia în considerare cercul caselor sau semnele zodiacale, ceea ce urmează a fi făcut este o împărţire în patru a întregului ciclu prin fixarea a două axe în unghiuri drepte. O asemenea operaţie este asociată determinării aspectelor de cuadratură. Ea se referă la stabilirea unei structuri de manifestare, prototipul a ceea ce reprezintă, bineînţeles, cele „patru anotimpuri ale anului”. Se poate încerca acelaşi lucru cu oricare dintre axele furnizate de simbolismul astrologie - în special cu *axele nodale* ale planetelor. Am spus anterior că axele nodurilor lunare pot fi considerate ca stabilind „linia de destin” dintre trecut şi viitor (*karma şi dharma*) a unui individ. Astfel, emisfera luată în calcul de la Nodul Nord (invers acelor de ceas) se referă la puterea de dezvoltare a noi facultăţi spirituale, în timp ce emisfera luată în calcul de la Nodul Sud se referă la rezolvarea tendinţelor trecute.

În harta lui Mussolini, toate planetele se află în emisfera calculată de la Nodul Sud, care oferă o mărturie remarcabilă - surprinzătoare pentru mulţi. Dictatorul italian este arătat a înfăptui în această viaţă ceea ce a făcut prezumtiv în câteva vieţi anterioare - sau, să o afirmăm diferit, ca fiind ultimul dintr-o lungă linie ancestrală de figuri similare. În acest sens, se poate spune că el este o replică a imaginii lui Cezar; o reafirmare a unei vechi formule rasiale, care nu adaugă astfel nimic nou din punct de vedere spiritual, ci reprezintă o culminaţie a karmei rasiale - a karmei individuale de asemenea, conform teoriei reîncarnării.

Aceeaşi procedură poate fi urmată prin considerarea axelor nodale ale planetei, însă rezultatele solicită o interpretare prea subtilă pentru a fi de importanţă practică. Harta lui Mussolini oferă din nou posibilităţi interesante de interpretare, de-a lungul liniei de *analiză* a

nodurilor planetare, întrucât cel puţin cinci dintre planetele sale sunt situate pe Nodul Nord al celorlalte planete. Aceasta ar avea tendinţa sa arate că personalitatea sa reprezintă un tipar desenat conform unui plan interior supra-personal. L-am putea numi „avatar rasial”, cu excepţionale forţe rasiale psihice în spatele său. Aceasta este sugerată de simbolul gradului Soarelui.

Un alt tip de accentuare zodiacală este furnizat de distribuţia inegală a planetelor: 1) în semne de foc, aer, apă, pământ; 2) în semne cardinale, fixe sau mutabile. Acesta este un tip de accentuare foarte des întâlnit în practica astrologică modernă. Se pare, totuşi, că are o mică semnificaţie, cu excepţia situaţiei unei inegalităţi de distribuţie foarte mare. Este nevoie de cea mai clară preponderenţă a planetelor într-un tip de semn zodiacal, dacă vrem să se ajungă la concluzii semnificative. Trebuie să ne referim la analiza noastră a semnificaţiei categoriilor zodiacale. O accentuare planetară din orice categorie va înfăţişa semnificaţia şi puterea acestei categorii în viaţa nativului.

Am studiat până acum formaţiile planetare care erau determinate prin referinţă: 1) la cercul caselor; 2) la cercul semnelor zodiacale, prima se referă în mod fundamental la caracterul şi la destinul individului; a doua, la factorii colectivi ai fiinţei sale. Prin considerarea „tiparelor de aspecte” făcute de către planete, avem un alt tip de determinare a formei, care se referă îndeosebi la personalitatea însăşi, şi care reprezintă o extensie a principiului de „aspect”. Următoarele sunt aspecte implicând mai multe planete; cu alte cuvinte, grupări planetare. Urmează numele lor şi o scurtă descriere:

Stellium Aceasta este o conjuncţie multiplă; o accentuare complexă care implică mai mult de două planete poziţionate într-o zonă mică. Există un stellium de casă, când o masă de planete (cel puţin patru sau cinci) se află într-o singură casă; un stellium de semn, sau de jumătate de semn. Aici, ca la o conjuncţie simplă, depinde mult de ceea ce reprezintă planetele şi cât de distanţate

sunt una de cealaltă. Rezultatul înseamnă deseori confuzie şi implicare personală în calităţile reprezentate de casă sau semn. Accentele planetare se estompează unul pe celălalt. Ce se indică este mai degrabă calitatea reprezentată de casă sau semn, decât activitatea simbolizată de cele câteva planete.

Coadă de evantai. Acest tip exagerat de opoziţie apare când un singleton se opune unui stellium; adică atunci când o planetă, aflată singură într-o emisferă, se opune tuturor celorlalte planete din emisfera opusă. Conform lui M. Jones, „singleton-ul îşi are partea de contribuţie la aruncarea accentului înapoi, în emisfera care conţine celelalte planete. Accentul stellium-ului devine o greutate psihologică sau interioară a manifestării. El indică un suflet cu o problemă mai mult decât fizică". Semnificaţia semnului accentuat (mai degrabă decât casa) devine factorul important. Secolul XX s-a deschis cu cel mai caracteristic stellium, opunându-l pe Neptun tuturor celorlalte planete (pană atunci cunoscute). Pentru a adăuga semnificaţie acestei configuraţii, el s-a echilibrat exact pe axa nodală a Lunii. Plasând pe Pluto pe hartă, se diminuează poziţia de singleton, pentru că această planetă se află aproape de Neptun. Chiar dacă atât Neptun cât şi Pluto se referă la factori universali, iar configuraţia e cu totul remarcabilă, este totuşi profitabil să fie considerată un evantai - cu un mâner bifurcat!

Mare Trigon - în acesta şi în următoarele aspecte multiple ne confruntăm cu manifestarea perfectă a aspectelor singulare. Am văzut că un trigon a fost produs prin înscrierea unui triunghi echilateral în circumferinţă; o cuadratură, prin înscrierea unui pătrat etc. Considerăm acum configuraţiile în care o planetă (sau câteva planete) sunt găsite poziţionate la fiecare din unghiurile poligonului înscris.

Astfel, un Mare Trigon este o figură în care trei planete sunt reciproc asociate prin unghiuri de 120°. Unii astrologi au considerat o asemenea configuraţie foarte favorabilă, alţii nefavorabilă. Că ar trebui considerată

nefavorabilă când trigonul este luat întotdeauna drept cel mai armonios aspect, nu pare foarte logic. Totuşi există ceva adevăr în aserţiune, când ne confruntăm cu o formaţie *exact* triunghiulară; pentru că atunci când unele dintre activităţile cele mai importante ale personalităţii sunt strâns asociate din punct de vedere simbolic, ele sunt aşa de echilibrate sau „formate", încât există un foarte mic imbold pentru manifestare şi creaţie exterioară. Marele Trigon reprezintă astfel, în special când este o formaţie foarte exactă, un simbol al inerţiei spirituale relative. Dacă totuşi una din planete (sau grupuri de planete) care intră în această configuraţie formează un aspect de cuadratură cu cealaltă planetă, atunci această cuadratură acţionează ca un „canal de transmitere" pentru energiile zăvorâte în Marele Trigon.

De obicei, Marele Trigon produce o accentuare pe una din cele patru calităţi zodiacale (foc, aer, apă, pământ), întrucât în mod normal el leagă cele trei semne care se referă la aceeaşi calitate. Totuşi, aceasta nu se întâmplă dacă planetele sunt poziţionate lângă cuspide. De aceea se poate spune că Marele Trigon nu are semnificaţie particulară din această cauză. Dacă leagă, să zicem, trei semne de foc, atunci implicaţia este că această calitate „de foc" (mişcarea spre manifestare obiectivă sau „emanaţie") este profund *formată* în interiorul fiinţei nativului.

Crucea Mare sau *Cosmică*). Această configuraţie este stabilită de patru planete (sau grupuri de planete) aflate în relaţie reciprocă de 90 de grade. Ea trebuie considerată drept cea care stabileşte „cubul perfect", sau „piatra perfectă" a cunoaşterii masonice. Ea simbolizează întruchiparea totală a ideii, scopului sau sinelui - cu alte cuvinte, *realizare* în existenţa obiectivă şi concretă. În sens negativ, ce se are în vedere este cristalizarea şi înrobirea spirituală în materie.

Cel mai obişnuit mod în care este găsită o cuadratură multipla reprezintă totuşi o configuraţie în formă de T. Figura cuadraturii nu este completă. În locul celor patru braţe ale crucii avem un *Tau* egiptean sau, prin implicaţie,

o cruce - care este, bineînţeles, hieroglife unui om cu braţele întinse orizontal. Într-o hartă natală cu o asemenea configuraţie, există o casă goală (sau semn) unde ar trebui să fie capul omului. Ceea ce este indicat aici este maxima eliberare de spirit sau scop înspre existenţa materială. Aceasta este o configuraţie foarte dinamică. Cele trei braţe ale crucii aruncă un puternic accent pe casa goală, care deseori este, ca să spunem aşa, ocupată de un vârtej. În faza de sine individual şi destin reprezentată de casa goală, nativul este de obicei neajutorat, chinuit de conflicte aprinse. Doar ego-ul foarte puternic şi conştient este capabil să stăpânească o asemenea eliberare *disonantă* de putere. Şi dacă o face, atunci această uriaşă cantitate de energie îi aparţine.

Perfecţiunea unor formaţiuni poligonale mai complexe, asemenea quintilului şi sextilului, este un fenomen rar. Dar, uneori, trei planete sunt într-un aspect reciproc de quintil - sau, mai degrabă, trei dintre ele constituie două quintile, iar cele două din exterior sunt asociate aspectului de tri-quintil (216°) - o legătură foarte creativă între cele trei tipuri de activităţi simbolizate de planete, cu sugestia că ceea ce a fost creat este o facultate spirituală, care, foarte probabil, poate să nu fie evidentă în viaţa exterioară.

O formaţiune hexagonală completă (Mare sextil) este chiar mai rară; dar deseori trei planete sunt într-un sextil corelat - cel mai exterior constituind un trigon împărţit în mod egal de cel din mijloc. Aceasta este ceea ce se observă în mod evident în harta lui Mussolini, cu accentul adăugat de faptul că toate planetele sunt poziţionate în interiorul trigonului lui Uranus şi Neptun (despărţit în două de conjuncţia Venus-Jupiter). Această configuraţie particulară tinde să arate că întreaga personalitate este, de fapt, o „formaţiune a inconştientului rasei” guvernată de conştient. Conjuncţia Jupiter-Venus din centrul configuraţiei indică punctul de manifestare al puterii formatoare a inconştientului colectiv în termenii conştiinţei. Fiind în casa a noua, această putere nu este

doar formatoare ci şi expansivă. Conjuncţia Venus-Jupiter se arată a fi o ordine idealistă. Fiind în Rac, voinţa ideală se proiectează cu clare contururi de imagine. Jupiter este situat într-un grad (19° Rac) care simbolizează „adaptarea interioară a valorilor de către procesele inconştiente ale naturii, luând din trecut ce este cel mai bun pentru inspiraţia noului" (M. Jones).

O configuraţie complet hexagonală a apărut în 15 iulie 1935, cu Uranus în Taur; Mercur, Soarele şi Pluto în Rac; Venus şi Neptun in Fecioară; Jupiter în Scorpion; Luna în Capricorn; şi Saturn în Peşti - legând toate semnele „feminine" ale zodiacului. Aceasta a fost o configuraţie înalt-productivă pentru muncă şi în special pentru *planificare detaliată*, în termeni de activitate practică susţinută. Copiii născuţi într-un astfel de moment ar trebui să se dovedească organizatori plini de abilităţi - în special pentru că cuadratura Soarelui şi a lui Marte eliberau în acelaşi timp putere, care altfel ar fi rămas în condiţia statică de plăcere şi îngăduinţă de sine estetică.

O configuraţie de acelaşi tip este cea în care patru planete constituie alternativ sextile şi trigoane. Este format un dreptunghi ale cărui proporţii geometrice sugerează o semnificaţie mistică. În harta soţiei unuia dintre cei mai mari pictori în viaţă, Uranus în 8° Fecioară, Luna în 6° Scorpion, Jupiter în 4° Peşti, Neptun în 12° Taur constituie o asemenea configuraţie. Uranus este în sextil cu Luna şi în trigon cu Neptun, care e în sextil cu Jupiter şi în trigon cu Luna. Aceasta este o combinaţie interesantă de trigoane, sextile - şi, bineînţeles, două opoziţii. Un bun simbol de „misticism practic". Această persoană a reprezentat o forţă remarcabilă în susţinerea soţului său, atât în interior cât şi în exterior, combinând conştiinţa spirituală, productivitatea exterioară şi planificarea practică.

În toate astfel de tipare planetare clare am putea întotdeauna bănui probleme definite în sfera personalităţii. Fiecare din aceste probleme reprezintă manifestarea complexelor psihologice care tind să facă personalitatea

„diferită” şi deseori neadaptată din punct de vedere social sau, altfel, personalitatea să poarte povara responsabilităţii supra-personale (planetare), care solicită o strictă concentrare şi particularizare a punctului de vedere. Harta lui Mussolini este tipică în acest ultim caz. Este o hartă supra-concentrată. Omul trăieşte numai pentru a servi scopului rasial şi va muri în acel scop.

Pe de altă parte, o hartă fără nicio concentrare remarcabilă poate însemna, fie o personalitate împrăştiată, fie o fiinţă al cărei destin este să lege, să armonizeze şi să fie un simbol al totalităţii fiinţei. Aceasta este bineînţeles semnul unui individ adevărat, unul care aproximează imaginea Individului perfect - Dumnezeu sau Fiinţa totală accentuată în mod egal. Un Mussolini nu este un individ, ci un scop rasial făcut personalitate. El reprezintă cea mai particularizată fiinţă: omul muncii colective. Acest fapt este făcut clar de fiecare factor posibil din harta sa, chiar şi de cel al poziţiei Nodului Sud (punctul de karma) din casa a şasea (a serviciului, muncii şi discipolatului către un ideal sau personalitate) şi pe un grad de „reală capitalizare a tradiţiei şi valorii temeinice”. (*Femeia din Samaria vine să scoată apă de la fântâna lui Iacob*).

XII. HARTA NATALĂ ŞI PROGRESIILE

Sinele şi destinul

Se spune că pe portalul templului din Delphi, in Grecia antică erau inscripţionate cuvintele: *Cunoaşte-te pe tine însutii* Aceste cuvinte reprezentau într-adevăr nota dominantă a unei epoci de civilizaţie care pentru prima dată în istoria omenirii, căuta să ridice centrul conştiinţei omului la nivel intelectual. Marea problemă de viaţă pentru civilizaţia greacă - şi pentru majoritatea culturii europene care s-a dezvoltat din sămânţa sădită de greci - a fost *problema cunoaşterii*: natura, limitările şi extinderea cunoaşterii. Acest lucru a condus la un studiu al procesului de dezvoltare a conştiinţei şi a sferei raţionale a ego-ului; apoi, prin reacţie complementară, în creştinism, la dezvoltarea unui sistem de etică devoţională - care, la rândul său, s-a preschimbat într-un sistem de etică

raţională.

Noi pretindem că o nouă problemă fundamentală de viaţă confruntă „noua lume” a Occidentului - prin care înţelegem nu numai rasele care trăiesc pe continentul american, ci şi toţi oamenii care vor să se manifeste din tiparul european clasic într-un nou domeniu de viaţă. Continentul american, credem noi, reprezintă simbolul acestui nou domeniu de viaţă, dar nu arealul exclusiv al oamenilor născuţi acolo. Noua problemă de viaţă pentru astfel de oameni - în mod individual - şi pentru continentul american - în sens planetar - este *problema realizării*. Şi astfel îi prezentăm pe viitorii constructori ai templului „Misteriilor” americane cu o exprimare-cheie, nu nouă în sine, bineînţeles, dar nouă ca punct focal pentru conştiinţa colectivă: *Realizează-te pe tine însuţi*!

Cunoaştere şi *realizare*: două cuvinte de excepţională importanţă când sunt folosite ca termeni focali pentru întreaga civilizaţie! Într-un anumit sens, ele pot fi observate a corespunde altor două puternice cuvinte: spaţiu şi timp. Cunoaşterea este spaţială în esenţa sa pentru că derivă din stabilirea unor relaţii între extindere şi contracţie. Cunoaşterea intelectuală este bazată pe *analiză*, şi obiectivitate, pe izolarea factorilor şi elementelor studiate separat de întregul căruia i-au aparţinut, şi din care ele au fost transferate din motive analitice, experimentale sau chiar estetice.

Pe de altă parte, realizarea este temporală şi ciclică - holistică în esenţa sa. Este un *proces* care se desfăşoară chiar în miezul duratei şi este condiţionat de legile generale ale devenirii ciclice. Nu este analitic sau etic, nici măcar raţional sau predominant conştient. Nu poate fi schiţat printr-o formulă *exactă*. Nu poate fi definit precis, astfel încât să se potrivească tuturor cazurilor particulare sau individuale, chiar urmează un ritm bine definit, cu apogeuri calculate şi faze critice.

Mai mult, acest proces de *realizare* nu *lucrează*, cu părţile unui organism sau cu elementele unei situaţii ca factori detaşabili; el se referă întotdeauna la întreguri.

Realizarea părţilor este legată de realizarea întregului din care ele fac parte. Nu poate exista realizare izolată a unei părţi. Poate fi doar o împlinire relativă sau iluzorie.

Întrucât fiecare parte este un întreg, exact după cum fiecare întreg poate fi considerat o parte dintr-un proces mai vast, există totuşi momente de relativă *realizare*; „tranziţii de viaţă” în timpul cărora totalitatea operează în interiorul oricărui întreg *realizat*. Când aceasta se întâmplă, acest întreg se *realizează* la rându-i ca parte a unui întreg mai mare - iar durata şi ciclurile sale de *realizare* continuă, mereu şi mereu. Dar fiecare *realizare* - deşi o putem considera spaţial şi intelectual ca fiind pur relativă în termenii unui întreg mai mare - este, în fond, una absolută. Este absolută în măsura în care totalitatea operează în mod absolut în fiecare întreg realizat, mic sau mare.

De fapt, micimea sau mărimea sunt spaţiale, evaluări „cognitive”. In termeni de *realizare*, fiecare întreg *realizat* este de fapt un *Dumnezeu* absolut. Această realizarea este deseori simbolizată de termenul „eternul acum”. O putem numi *realizare* „mistică”. Cum este ea numită contează puţin. Realizarea experimentată nu are nevoie de o definiţie intelectuală. Este o experienţă total subiectivă; şi această experienţă este „una-cu” momentul *în care ea* apare. Un asemenea moment este ceea ce noi am numit anterior un „moment-germene” - ceea ce teozoful modern numeşte (şi *materializează*) într-un sens planetar „germenele-Manu”.

Am afirmat asemenea idei în capitolele anterioare: „Astrologia faţă în faţă cu gândirea modernă” şi „Individual, colectiv, creativ” etc., dar a fost necesar să le reformulăm într-o manieră modificată, pentru că dualismul fundamental cunoaştere-realizare, spaţiu-timp reprezintă cheia celei mai importante deosebiri pe care o întâlnim atunci când ajungem să considerăm aplicabilitatea şi utilitatea practică a astrologiei. Pe de o parte, avem ceea ce se numeşte *harta natală radicală*, care ne oferă tiparul simbolic sau hieroglifa fiinţei individuale - o figură spaţială.

Pe de altă parte, avem ceea ce poartă numele de *progresii* sau *direcţii*, *care* au ca scop determinarea dezvoltării fiinţei individuale de-a lungul duratei vieţii sale pământeşti - un element temporal.

Starea confuză în care se află azi teoria şi practica astrologică se datorează în mare măsură lipsei de înţelegere a relaţiei existente între aceste două domenii de determinare astrologică: spaţial şi temporal. Mai mult, se propun a fi luate în considerare sisteme după sisteme de progresii sau direcţii - aparent satisfăcătoare în multe cazuri, nesatisfăcătoare în la fel de multe. Mai niciodată nu s-a făcut încercarea de a se conferi o interpretare filosofică, coerentă, a ceea ce înseamnă cu adevărat „progresiile", a raţiunii pentru care ele operează pe deplin - atunci când operează. Prezentul capitol şi următorul vor fi dedicate sugerării unei astfel de interpretări, în speranţa de a elucida câteva puncte fundamentale şi de a oferi soluţii problemelor care provoacă confuzii.

Harta natală a unui individ - care indică tiparul format de corpurile celeste ce înconjoară Pământul în raport cu orizontul şi meridianul şi în termenii longitudinii zodiacale - este numită, de asemenea, harta *radicală*, fiind considerată factorul-rădăcină în întreaga interpretare astrologică. Termenul „rădăcină" este inexact, „germene" fiind un cuvânt mult mai potrivit, pentru că „forma arhetipală" a ceea ce va fi este focalizată în germene şi nu în rădăcină. Dar distincţia este una pur filosofică, fără aplicaţii practice în problemele pe care le analizăm acum.

O hartă natală este reprezentarea macroscopică simbolică a deplinătăţii potenţiale a microcosmosului îmbunătăţit. Reprezintă „schiţa" omului complet. Este un set de potenţialităţi definind prin implicaţie *tot ce ar putea fi posibil de găsit* în omul îmbunătăţit. Pentru că se referă doar la potenţialităţi, ea este în întregime abstractă. Pentru că este o reprezentare alcătuită din factori macrocosmici (planete, orizont etc.), ea este pur simbolică. Nu indică nimic factual, nimic concret, nimic „sortit" în mod precis. Ea schiţează ce s-ar întâmpla dacă

personalitatea s-ar maturiza conform arhetipului, dacă realitatea s-ar potrivi exact cu potenţialitatea. Niciun singur eveniment precis din viaţa unui om nu poate fi găsit ca atare în harta sa natală. Ceea ce poate fi schiţat reprezintă tipuri mai mult sau mai puţin definite de eventualităţi potenţiale, cu grade de „actualizare" ce variază mai mult sau mai puţin precis la momente determinate din viaţa sa.

Cu alte cuvinte, harta natală reprezintă un set de factori spaţiali ce determină structura arhetipală sau forma omului întreg - dacă el devine vreodată întreg. Nimic nu poate indica în *mod absolut* dacă omul *va* deveni întreg sau va rămâne - ca majoritatea oamenilor - o schiţă vagă, cu contururi neclare, în mare măsură estompată de fundalul rasial colectiv. Totuşi, din întreaga hartă apare deseori o semnificaţie imponderabilă, care îi dă astrologului cu percepţie holistică dezvoltată (sau cu daruri „psihice" moştenite) un indiciu referitor la statutul ultim al nativului, la sfârşitul vieţii sale; cu alte cuvinte, cât din viaţa lui va fi un succes şi cât va fi un eşec. Dar eşec şi succes înseamnă: a) dacă sau nu actuala „execuţie" de viaţă a fost adevărată în „socoteala" personalităţii şi a destinului individual; b) dacă sau nu, vorbind in termenii filosofiei hinduse, omul şi-a realizat *dharma*.

Sine şi Destin. Aceşti doi termeni se pot referi la harta radicală şi, respectiv, la progresiile derivate din aceasta; de asemenea, la timp şi spaţiu, cunoaştere şi realizare. Şinele trebuie să fie cunoscut: destinul trebuie realizat. Amândouă sunt în mod abstract identice ca formă.

Totuşi, viaţa unui om poate fi o simplă caricatură a destinului său, sau o simplă schiţă cu contururi pătate. Destinul, după cum înţelegem noi termenul, nu poartă semnificaţia determinismului absolut sau factual. Reprezintă un grafic de desfăşurare în scopul manifestării concrete a schiţei pe care o reprezintă şinele. Am subliniat deja acest punct, dar el trebuie repetat. Şinele reprezintă un set de potenţialităţi, un mic model arhitectural al clădirii. Dar în timp de arhitectul trasează schiţa şi

stabileşte graficul de execuţie şi de livrare a materialelor de construcţie, el nu poate spune dacă un cutremur, greva, războiul sau orice alt *factor colectiv* care este mai presus de el şi de planurile lui, va perturba graficul. Totuşi, dacă clădirea este terminată, ea va trebui să fie o întruchipare efectivă a planurilor - dacă nu cumva apare o tragedie spirituală, cum ar fi moartea arhitectului.

Sinele este un factor spaţial. În *mod abstract*, se referă la spaţiul interior al fiinţei pure, un factor de relaţie pură care conţine tot atâtea „dimensiuni spaţiale" pe câte elemente asociate există. În *mod concret*, se referă fundamental la structură (factorul saturnian) şi la apariţia individuală, ascendentul. Fiind un factor spaţial, şinele este susceptibil să fie *cunoscut* prin *analiza* formei şi prin sinteza eliberatoare de semnificaţie. El reprezintă factorul-germene al fiinţei manifestate. Monada - unitatea de energie sau de viaţă - este puterea-rădăcină. Destinul este graficul de creştere al plantei. Este procesul prin care şinele se manifestă. De aceea, destinul este condiţionat, *în primul rând*, de forma sinelui (forma-germene, adică harta natală) şi, *în al doilea rând*, de natura mediului social şi cosmic în mijlocul căruia are loc creşterea.

Cu alte cuvinte, în timp ce destinul este în mod esenţial graficul individual al creşterii, el reprezintă totodată şi subiectul modificărilor determinate de individ (forma sa sau trecutul său), dar care sunt rezultatele destinului întregului mai mare (rasă, planetă, cosmos) din care individul este o parte. Relaţia fundamentală a acestui întreg mai mare cu individul este indicată de diferiţii factori ai hărţii natale a individului; presiunea externă *tranzitorie* a colectivităţii asupra individului reprezintă un alt factor care aparţine devenirii (nu fiinţei) întregului mai mare. Aceasta se observă îndeosebi la ceea ce astrologia numeşte „tranzite".

Destinul este Sinele în devenire. Realizarea înseamnă cunoaştere demonstrată şi făcută operativă prin întregul organism fiziologic şi psihologic al cunoscătorului. Realizarea este astfel dependentă de cunoaştere.

Deplinătatea realizării este o funcţie de cunoaştere adâncă şi extinsă. Astfel, în mod simbolic, cunoaşterea reprezintă estul, în timp ce realizarea, vestul. Toată cunoaşterea vine din est, dar realizarea apare în vest. Aceasta se întâmplă nu numai sub aspect simbolic şi astrologie, dar şi concret. În fiecare element de civilizaţie cunoaşterea apare în Est şi realizarea este atinsă în Vest. India reprezenta sursa de cunoaştere care s-a realizat în lumea est-mediteraneană. Cunoaşterea greacă, în schimb, a fost *realizată* în integrarea franceză. Cunoaşterea europeană este realizată în America. Cunoaşterea atlantică atinge realizarea pacifică. Pentru a completa tabloul, se cuvine să adăugăm că puterea spirituală şi regeneratoare vine din Nord şi ia forma de religie în Sud, după cum este arătat în faptul că toate civilizaţiile epuizate au fost înfrânte şi regenerate de invaziile „barbarilor" (oameni regeneraţi, care reprezintă putere pură fără conştiinţă formată) din Nord - în India, Europa, Mexic. Mai mult, cele mai bine fixate religii îşi găsesc centrul permanent în Sud şi se propagă spre Nord: buddhismul care se răspândeşte din India către China şi Japonia; catolicismul, care se stabileşte la Roma; islamul, care se mişcă din Arabia spre Persia, nordul Indiei şi Spania etc.

Cele de mai sus pot explica motivul pentru care noi considerăm harta natală ca simbol al cunoaşterii şi puterii individului, în timp ce progresiile se referă la realizarea, la re-ligia[45] vieţii sale. A interpreta harta natală este relativ (cel mai relativ) simplu, pentru că avem de-a face cu o *structură independentă* - Anumiţi factori din hartă se referă în mod real la lumea exterioară şi la moştenirea şi mediul colectiv; dar referinţa trebuie întotdeauna să fie considerată pe baza persoanei individuale. Ceea ce se arată nu reprezintă starea mediului colectiv (ca în tranzite şi în hărţi aniversare), care presează asupra persoanei individuale, ci cunoaşterea şi puterea de adaptare a acestui individ la colectiv, cu toată fiinţa sa.

Cu alte cuvinte, tot ce se găseşte în harta natală sau

45 Din punct de vedere etimologic, „re-leagă", „leagă din nou".

radicală se referă la întreaga fiinţă a nativului; adică la suma totală a potenţia-lităţilor pe care această fiinţă le conţine. Şi aici putem adăuga faptul că aceste potenţialităţi, deşi *sunt definite în ce priveşte structura lor*, sunt practic *infinite în ce priveşte profunzimea legăturilor lor*. Cu alte cuvinte, *forma* fiinţei mele - şinele meu individual - este fundamentală; şi schimbare sau dezvoltare înseamnă aici doar o aproximare din ce în ce mai apropiată a „corpului" exterior (sau a corpurilor) faţă de forma-germene arhetipală, care rămâne neschimbată de-a lungul întregului ciclu planetar. Dar *conţinuturile* fiinţei mele - suma legăturilor pe care le-am stabilit cu universul, totalul asimilărilor mele - sunt relativ nelimitate. Limitele sunt trasate de faptul că persoana umană, fiind o parte a unui întreg mai mare, pe care l-am numit „Individ planetar", este condiţionată de dezvoltarea armonioasă a acestui „Individ planetar". Aceasta se referă la ceea ce ocultiştii numesc „Nedepăşirea Inelului".

Din punct de vedere ştiinţific, am spune că numărul de creiere şi de celule nervoase nefiind infinit, suma totală a legăturilor şi corelaţiilor posibile nu sunt, în consecinţă, infinite. Dar omul obişnuit de astăzi operează cu relativ puţine din aceste legături posibile, încât posibilităţile de expansiune ale conţinuturilor fiinţei sale sunt practic nelimitate - chiar şi aşa forma sinelui său individual rămâne un factor constant. La fel, structura reprezintă un factor aproape constant în rasa umană, care aproximează - în mod mereu mai apropiat, prin foarte înceată şi ciclica progresie (care include şi perioade de regresie) - ceea ce am numi Forma arhetipală a omului. Totuşi, omul îşi poate schimba învelişurile corpului prin consumarea hranei (în cadrul limitelor a ceea ce produce Pământul) - prin îmbuibare sau prin înfometare.

Pe de altă parte, în „progresii" avem de-a face cu o problemă foarte complexă, pentru că lucrăm cu însăşi procesul de viaţă. Aceasta înseamnă schimbare perpetuă şi astfel, cel puţin teoretic, *imprevizibilitate*. Procesul vital reprezintă fluxul constant al naşterii, *realizării şi* ieşirii

bruşte din relaţie. Şi el niciodată nu poate fi schiţat în mod absolut şi exact, căci conţine, în mod necesar şi inevitabil, un *coeficient* d< *nedeterminare*, *care*, în simbolismul numeric, este valoarea fracţionară prin care *n* (3,14159....) este mai mare decât 3, iar în simbolismul terestru astrologie reprezintă valoarea fracţiei 365 (sau 366 *XA*) împărţită la 360.

Şinele şi Relaţia sunt cele două polarităţi ale fiinţei corespunzând în simbolismul astrologie cu orizonturile estic şi vestic. Primul constituie forma fiinţei; ultimul termen se referă la conţinuturile „corpului" fiinţei manifestat la toate nivelurile. Şinele *perse* este neschimbat (de-a lungul unui ciclu al unui întreg mai mare din care el se iveşte). Relaţia se află într-o constantă stare de schimbare şi este fundamental imprevizibilă din punct de vedere al sinelui, care reprezintă unul din factorii multipli ce constituie acest flux foarte variat de relaţii. Lumea estică a accentuat elementul sinelui; lumea vestică, pe acela al relaţiei - două puncte de vedere opuse, care nu pot fi niciodată reconciliate *în mod raţional*, deşi ele pot fi integrate în comportamentul creativ al personalităţii.

Acest fapt constituie principiul *general de* nedeterminare ce extinde principiul *special* de nedeterminare al lui Heisenberg (care afirmă că nu pot fi determinate în mod exact, în acelaşi timp, poziţia şi viteza unei particule subatomice). Poziţia simbolizează aici şinele, iar viteza simbolizează procesul: spaţiu şi timp, încă odată. In astrologie, la fel, trebuie să ne concentrăm, fie pe determinarea sinelui, fie pe pronosticări. Fiecare factor solicită un tip special de accentuare şi un tip special de astrolog.

Harta natală şi progresiile relativ de netrasat pe hartă - într-o anumită limită cel puţin, noi trebuie să ne alegem polarizarea şi înclinaţia. Persoana înalt individualizată va fi de regulă mai în largul său faţă de determinarea sinelui prin simbolismul natal, în timp ce persoana puternic influenţată de, şi expresie a factorilor colectivi şi rasiali va fi atrasă firesc spre pronosticări,

„astrologie orară” şi prezicerea viitorului. Cele două puncte de vedere pot fi, bineînţeles, integrate într-o personalitate înalt înzestrată, dar un accent pe unul sau pe celălalt punct de vedere va fi întotdeauna observabil. Situaţia este asemănătoare cu cea referitoare la introvertirea şi extravertirea psihologică. Există întotdeauna o accentuare într-un fel sau altul, însă determinarea naturii accentuării este dificilă pentru că „în fiecare tip accentuat există o *tendinţă specială de echilibrare a unilateralităţii trupului său*, *o* tendinţă care, din punct de vedere biologic, este potrivită din moment ce reprezintă un efort constant de a menţine echilibrul psihic” (cf. C. G. Jung: *Tipuri psihologice*, p.10).

Acelaşi lucru este adevărat în ce priveşte exactitatea răspunsului efectiv al unei persoane la indicaţiile conţinute fie în harta natală, fie în calculul progresiilor şi al tranzitelor. Unele vieţi vor fi trasate precis prin implicaţiile găsite în harta natală şi în acele „direcţii” care propagă în timp structura hărţii natale. Altele vor părea guvernate cu exactitate de către tranzite, „progresii secundare” şi hărţi aniversare, şi nu vor părea a se „potrivi” îndeaproape cu interpretarea hărţii natale.

Concluzia naturală ar fi că introvertiţii şi persoanele înalt individualizate trăiesc în conformitate cu harta lor natală şi nu tocmai exact cu progresiile lor, în timp ce opusul se aplică extravertiţilor şi persoanelor influenţate de către colectiv. Dar lucrurile nu stau întotdeauna astfel, căci o persoană puternic introvertită, datorită inadaptării sale sociale, poate ajunge la mila societăţii - cu cât va fi mai condiţionată în exterior de solicitările celorlalţi, cu atât se va retrage în interior şi va încerca să fie strict un „individ”. Pe de altă parte, un extravertit tipic poate fi împins, în mod inconştient, spre subiecte „spirituale” pentru a-şi compensa extravertirea, şi va fi total neajutorat şi constrâns de orice îi apare în şinele său interior şi în încercările sale de a fi „individ” şi „diferit”. Astfel, tranzitele sunt deseori crude faţă de introvertiţi în timp ce „direcţiile primare” sau „direcţiile de bază” sunt cele care

distrug extravertiţii. Problema este la fel de complexă ca şi viaţa însăşi. A nu vedea de ce ar trebui să fie aşa şi a subestima astrologia pentru că este aşa, reprezintă simptome ale unei judecăţi precare şi ale unei totale lipse de înţelegere a naturii şi funcţiei astrologiei.

Pentru a înţelege deplin modul în care interpretarea astrologică poate fi construită din variatele materiale făcute disponibile de operarea simbolismului astrologie, trebuie să urmăm un curs care, la început, nu este urmat în mod constant, dar care pare să fie singura cale de aducere a factorilor conflictuali - poziţiile radicale, progresiile, direcţiile, tranzitele etc. — într-un fel de tablou integrat. Dacă cititorul ne va urma în labirintul conceptelor considerate de regulă irelevante, vom fi capabili să aducem în faţa minţii sale o viziune a operării totale a hărţii natale şi a consecinţelor sale în spaţiu şi timp - o viziune care, fără îndoială, nu e uşor de ţinut minte, dar care, în măsura în care se va face referire la ea în mod consistent şi constant, va aduce ordine şi semnificaţie acolo unde, în mod prezumtiv, există doar haos şi lipsă de claritate.

Paşi în interpretarea unei hărţi natale

O hartă natală poate (şi ar trebui) să fie considerată ca o formulă geometrică complexă ce stabileşte relaţii între un număr de puncte determinate de observaţii astronomice. În mod fundamental, există zece „planete” (incluzând Soarele şi Luna), douăsprezece cuspide şi cele două Noduri ale Lunii - adică douăzeci şi patru de factori. O harta *natală*, este astfel o formulă care asociază aceşti douăzeci şi patru de factori de primă importanţă, în funcţie de longitudinea lor zodiacală (a cărei distanţă de declinaţie - Nord sau Sud faţă de ecuatorul celest - este adăugată uneori pentru a determina „paralelele declinaţiei”).

Pentru a interpreta o hartă natală trebuie să extragem din aceşti douăzeci şi patru de factori toată semnificaţia pe care ei o conţin sau, mai degrabă, pe care astrologul este capabil să o perceapă. Această extragere a semnificaţiei este făcută prin intermediul unei serii de

analize, fiecare analiză fiind teoretic completă în ea însăşi deoarece acoperă întregul domeniu al fiinţei, deşi toate aceste *analize* constituie numai materia primă din care este construită sinteza finală. După cum s-a spus anterior, astrologia depinde în mare măsură, în privinţa interpretării vieţii, de „percepţia holistică" sintetică. Dar ultimul e un factor pur individual, iar în interpretarea hărţii este nevoie să se accentueze procesele analitice, care sunt necesare: 1) ca antrenament pentru dezvoltarea cunoaşterii de bază; 2) ca un mijloc de verificare a rezultatelor „percepţiei holistice", adică a percepţiei directe a relaţiilor reciproce totale care leagă cele douăzeci şi patru de elemente fundamentale ale hărţii natale şi orice alţi factori secundari derivând din aceştia.

Aceste câteva *analize* la care este supusă harta natală pot fi făcute în ordine variată, o astfel de ordine fiind o chestiune pur individuală. Vom indica ce sunt ele, dându-le într-o secvenţă care derivă din logica situaţiei, aşa cum am studiat-o în această carte. Dar să ţinem întotdeauna cont că prima noastră sarcină este să studiem cei douăzeci şi patru de factori de primă importanţă (planete, cuspide, noduri lunare). Aceşti factori sunt semnificativi în funcţie de:

1. poziţia semnului lor;
2. poziţia casei lor (aceasta nu se aplică la cuspide);
3. poziţia gradului lor (simboluri ale gradului; de asemenea, relaţia cu nodurile planetare).

Acest prim stadiu de interpretare reprezintă o *analiză*, a poziţiei în care fiecare factor este considerat independent de oricare altul, şi este urmat de o *analiză*, a relaţiilor dintre aceşti factori, adică:

4. tiparul planetar ca întreg;
5. aspectele dintre fiecare doi factori separaţi.

Vine apoi un alt tip de analiză, care poate fi folosit opţional. Doi factori sunt asociaţi unui al treilea factor care, în mod obişnuit (dar nu necesar) este, fie linia orizontului, fie cea a meridianului. Acesta este un grad mai înalt de analiză a relaţiei şi el dezvăluie semnificaţia unui

gen mai complex - asemănător celui care se referă la natura socială a omului şi la procesele prin care propria sa alcătuire de celule şi nervi devine tot mai integrată pentru formarea unui „corp spiritual”. Această analiză se referă la Părţi.

În acest ultim tip de analiză nu mai lucrăm doar cu personalitatea umană, aşa cum este ea arhetipal sau în „schiţă”, ci lucrăm cu *scopul* spre care e orientată această personalitate sau orice grup de factori din întreaga personalitate. Considerăm acum nu doar „fiinţa” în structura sa, ci şi „scopul” şi axele sale de cristalizare.

Un pas mai departe şi vom studia nu numai axele de cristalizare (sau legăturile sensibile ale relaţiei), ci vom vizualiza cu exactitate cristalizarea relaţiei potenţiale în apariţiile efective ale personalităţii. Cum vom face aceasta? Prin considerarea aceloraşi relaţii angulare dintre cei 24 de factori - mai simplu, arcele (distanţele) care le separă, dar analizându-în termenii potenţialelor *faze de maturizare*. Cu alte cuvinte, vom converti pur şi simplu valori spaţiale în valori temporale. Dar vom proceda astfel fără *a recurge la nimic altceva în afara celor douăzeci şi patru de factori*, ci pur şi simplu rafinând analiza, astfel încât să introducem o valoare cvadri-dimensională de tip matematic acolo unde, înainte, aveam doar o relaţie spaţială tri-dimensională.

Pentru a o spune mai simplu, vom interpreta harta natală astfel încât, prin transpunerea concepţiei noastre de analiză, vom obţine valori temporale (faze ale procesului de viaţă) acolo unde înainte am considerat valori-spaţiale.

Pentru a ajunge la acest rezultat, trebuie să încetăm a considera cele 360 de grade ale zodiacului drept indici ai relaţiei structurale a fiinţei, şi să începem să le considerăm ca simboluri ale *fazelor de desfăşurare a vieţii*. Trebuie să ne transpunem analiza din planul măsurătorilor geometrice în cel al măsurătorilor temporale. Prin aceasta intrăm evident în domeniul progresiilor şi, în mod particular, în cel al „direcţiilor”. Există însă o mare diferenţă între progresiile sau direcţiile obişnuite şi

procedura tocmai statuată - chiar dacă diferenţa este superficială, fiind mai mult teoretică decât practică.

Vom fi capabili să evaluăm mai precis această diferenţă deoarece acum noi studiem temelia pe care se edifică ţesătura complexă a progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor. Dar trebuie să mergem pas cu Pas, ca nu cumva să ne încurcăm în concepte care s-au dezvoltat în domeniul gândirii astrologice moderne mai mult ca flori sălbatice decât ca producţii cultivate.

Următorul nostru pas va consta în studierea sumară a ceea ce se numeşte „analiza temporală a hărţii natale".

Analiza temporală a hărţii natale

Procedura este simplă. Să considerăm harta lui Mussolini. Luna este plasată în 8°50" Gemeni; Jupiter în 18°33" Rac. Prin urmare, distanţa (sau „arcul") dintre ele este de 39°43' Să translatăm un arc de 1 grad într-un an al procesului de viaţă. În acest caz, relaţia Lună - Jupiter în loc să fie exprimată de un arc de 39°43~ (valoare spaţială), va fi formulată ca o relaţie de 39 ani plus ceva mai puţin de 9 luni. De aici *rezultă* că *raportul* dintre Lună (care se referă la relaţia cu publicul, trecutul ancestral, sentimente etc.) şi Jupiter (care se referă la punctul de manifestare al sinelui, la autoritate, putere etc.), care există în mod potenţial şi arhetipal în harta natală, va fi actualizat la un moment al vieţii pe care l-am postulat ca 39 ani şi 9 luni după naştere. Marşul fascist asupra Roma, care i-a conferit lui Mussolini puterea dictatorială, a avut loc atunci când Mussolini avea 39 ani şi 3 luni. Alte aspecte au determinat ca acest marş să aibă loc întrucâtva înainte de timpul calculat.

Relaţia de naştere a lui Marte cu Soarele poate fi exprimată la fel, spunând că este, fie o relaţie de 52°5' a arcului, fie o relaţie a perioadei de 52 ani şi aproximativ 10 luni. Pe baza aspectului, relaţia este echilibrată între o semi-cuadratură de 8 *grade-plus* şi un sextil de 7 grade - *minus*. Să însemne oare că „soarta atârnă în balanţă" pentru Mussolini în iunie 1936? Alte indicaţii ar putea corobora posibilitatea ca acea lună să fie una de

expansiune (Soarele în casa a noua) şi, deplasându-se, să implice agresivitate şi pericol. Dar întrucât Marte şi Soarele sunt cei doi aşa-zişi „guvenatori" ai hărţii (un punct de semnificaţie pe care îl vom discuta mai târziu), există şansa ca relaţia să se actualizeze ca o creştere extremă de putere; deşi este, fără îndoială, o şansă periculoasă, considerând că o eclipsă pe Soarele său a avut loc în 29 iulie 1935; o indicaţie de „tranzit". În orice caz, ea va marca un punct de cotitură în destinul lui Mussolini[46].

Arcul dintre Saturn şi Jupiter este de 41°. Vârsta de 41 ani a însemnat o perioadă foarte critică pentru Mussolini, ca rezultat al actului criminal împotriva lui Matteoti, în care au fost implicaţi fascişti de marcă. Totuşi el a mers călare prin furtuna iscată de opoziţie; probabil pentru că Saturn era, la naşterea sa, în sextil cu Soarele. Aşa că ceea ce ar fi putut să însemne sfârşitul său, i-a consolidat, în schimb, poziţia.

Planetele lui Mussolini fiind plasate în grupuri relativ apropiate, a rezultat că aproape toate pot fi asociate reciproc prin această metodă de „*analiză* temporală". Aceasta indică faptul că întregul naturii va fi scos la lumină printr-o operaţie efectivă şi pozitivă. În loc de a calcula arcele care separă planetele, s-ar putea calcula arcele care separă o planetă dintr-un aspect de opoziţie de o altă planetă. Perioada astfel determinată ar arăta o legătură între cele două planete, nu în termeni de activitate (aspect de conjuncţie), ca cel anterior, ci în termeni de conştiinţă (aspect de opoziţie). În harta lui Mussolini aceasta ar putea probabil apărea numai între Neptun şi Uranus, la vârsta de 60 de ani. Aceasta ar marca - dacă va atinge această vârstă - un moment de mare realizare a semnificaţiei fundamentale şi spirituale a misiunii şi destinului său - nu în termeni de ceva care trebuie făcut, ci al semnificaţiei a ceva ce a fost făcut.

Legat de cuadraturi, trigoane, sextile, pot apărea de

46 Aceasta a fost scrisă in 1935; proclamaţia noului „Imperiu Roman" venea în luna mai 1936.

asemenea şi atentate. De exemplu, Soarele şi Mercur sunt separate printr-o cuadratură cu Luna (în 8°50” Fecioară) prin 32°51 şi 33°20. Aceasta scoate în evidenţă valori temporale de aproximativ 33 ani şi 33 ani şi jumătate. El a fost serios rănit în război, la vârsta de 33 ani şi 6 luni.

Aceste exemple vor fi suficiente pentru a oferi o idee în privinţa procedurii urmate. Rămâne totuşi să explicăm de ce operaţiunea de translatare a valorilor spaţiale în valori temporale este bazată pe echivalenţa gradelor de arce zodiacale cu anii de viaţă. Această chestiune mult discutată va fi tratată dintr-o altă perspectivă, atunci când vom studia teoria progresiilor şi a direcţiilor; dar putem spune acum că gradul este cel mai *convenabil* punct de plecare pentru o asemenea translatare a valorilor-spaţiale în valori-temporale pentru că, la urma urmei, el reprezintă unitatea de măsură zodiacală şi întregul eşafodaj al simbolismului astrologie se sprijină mai mult sau mai puţin pe grad.

După cum am afirmat anterior, gradul reprezintă, ca să spunem aşa, o translatare a valorii temporale în valoare spaţială, pentru că el reprezintă în mod teoretic spaţiul orbital pe care Pământul îl acoperă în timpul perioadei de timp în care el realizează o rotaţie totală în jurul axei sale, adică o zi (sideral). Astfel, gradul reprezintă o zi, în termeni de măsurare spaţială, de-a lungul orbitei Pământului. De la zi, trecem acum la an, spunând că o zi este egală cu un an - şi astfel un grad înseamnă un an.

Marc Jones clarifică problema în modul cel mai competent, în cursul său de *Astrologie direcţională*, după cum urmează:

„Teoria... este acea mişcare pe oricare cerc al mişcării celeste care are o afinitate cu mişcarea din orice cerc asociat aceleiaşi scheme şi că expresia acestei relaţii în oricare din cercuri creează în acel cerc o entitate având corespondenţă cu întregul cerc, în termeni de unitate.

Astfel, din moment ce există două cercuri ale cerurilor, folosite la măsurarea mişcării planetelor.... cercuri în care sunt măsurate mişcările diurne (zilnice) şi

anuale ale Pământului, se spune, la început, că o zi corespunde unui an; şi aceasta reprezintă o corespondenţă familiară simbolismului de orice gen (deoarece un an devine o zi în ochii lui Dumnezeu). Aceasta înseamnă că un grad pe unul din cercuri este egal cu întregul celuilalt cerc... şi din acest fapt, prin extensie, gradele de pe oricare din aceste cercuri corespund unui an de viaţă".

Ceea ce complică problema în privinţa progresiilor şi direcţiilor este existenţa „mai multor zile decât grade" şi că, de fapt, ziua nu corespunde cu un grad întreg, ci cu o medie de 59'8". Am discutat acest punct în capitolul „Gradele zodiacului" şi am afirmat că gradul, considerat drept simbolul eliberării fundamentale de semnificaţie creativă, are de-a face cu o valoare arhetipală; şi că discrepanţa dintre cele 365 sau 366 de zile şi cele 360 de grade este o expresie a „coeficientului de nedeterminare" fundamental, care domină într-un fel sau altul orice încercare de a translata factori aparţinând unui nivel sau stări de fiinţare, în factori care aparţin altui nivel sau stări.

Când avem de-a face cu fapte fenomenale şi evenimente concrete - aşa cum procedează astrologia obişnuită folosind direcţii sau progresii - există o justificare reală în utilizarea valorii mereu-schimbătoare a spaţiului acoperit de Soare într-o zi (acesta variază între O°57' şi l°1') căci, după cum vom vedea, ideea din spatele acestor metode este ca *naşterea* este un *eveniment progresiv*. Dar în cazul „*analizei* temporale a unei hărţi natale", faptul naşterii (sau mai degrabă al începutului existenţei independente odată cu prima respiraţie) este considerat a fi suficient şi definit.

Harta natală reprezintă „forma-germene" a sinelui individual. Astfel, ea este considerată strict un *tipar arhetipal* rămas neschimbat şi complet independent. Ea se referă la „fiinţare" şi nu la „devenire". De aceea, toate valorile sale şi toate operaţiunile arhetipale asociate cu ea ar trebui considerate din perspectiva nivelului arhetipal. Astfel gradul trebuie folosit pentru analiza temporală, deoarece el este o valoare arhetipală permanentă şi

nicidecum mereu-schimbătorul factor al mişcării zilnice a Soarelui - sau oricare asemenea factor - aparţinând lumii fenomenale.

Cititorul ar putea întreba: dacă harta natală nu se referă la „devenire”, care este atunci semnificaţia acestei „analize temporale”? Aici suntem din nou confruntaţi cu o problemă metafizică. Ea poate fi totuşi clar formulată prin referirea, încă o dată, la exemplul construirii unui templu. Harta natală reprezintă „schiţa” care oferă forma-germene a templului. Orice arhitect care priveşte această schiţă va şti, fără nicio îndoială, că mai înainte ca templul să fie efectiv construit, vor trebui săpate temeliile; că va trebui angajată o anumită categorie de muncitori, iar o alta mai târziu; că un anumit tip de materiale vor trebui livrate pentru temelie în stadiul incipient al operaţiilor, iar un alt tip mai târziu. Dacă el cunoaşte starea exactă a lumii afacerilor, va fi capabil să indice chiar şi data aproximativă a terminării clădirii.

Toate aceste lucruri le va şti pur şi simplu din analiza schiţelor şi din studiul solicitărilor pentru actualizarea structurii, pe care o deţine în *potenţialitate*. Poate că nu le ştie cu cea mai mare exactitate, căci va depinde mult de abilitatea materialului uman folosit (ingineri, maiştri, muncitori etc.) şi de condiţiile sociale generale care pot afecta serios operaţiunile de construcţie. Dar va şti îndeajuns pentru a căpăta un tablou, mai degrabă exact, al variatelor stadii operaţionale şi al timpului cât va dura fiecare stadiu.

Este exact ceea ce înţelegem prin „analiza temporală” a hărţii natale. Ea nu lucrează cu „devenirea adevărată” (sau cu ceea ce Bergson numeşte „durată”), pentru că se întinde într-un grafic de lucru al potenţialităţilor-germene care face ca procesul să fie legat de „timpul matematic” şi nu de „durata creativă”. De fapt, o asemenea „durată creativă” este prin esenţa ei *imprevizibilă*. Fiecare moment este nou şi creşte dintr-un ocean de infinite posibilităţi.

Ce trebuie atunci să facă astrologul? Tot ce poate

face este ca în determinarea previziunii sale, să lucreze cu probabilităţi şi cu medii statistice. El adoptă aşa de multe concepţii despre viitorul proces necunoscut, din aşa de multe unghiuri, încât pentru necunoaşterea creativă va rămâne doar un mic spaţiu. Dar a rezuma toate aceste păreri probabile ar fi o sarcină uriaşă; şi chiar dacă evenimentele efective sunt prevăzute corect, va rămâne întotdeauna o valoare misterioasă neprevăzută: valoarea semnificaţiei. Acceptând faptul că se cunoaşte fiecare pas al viitorului destin al unui individ, ce semnificaţie va fi extras individul din întreaga sa viaţă, când se află pe patul de moarte? Nimeni nu poate spune. Nici măcar Dumnezeu nu poate şti. Pentru că Dumnezeu este în afara unor astfel de „rezumate de semnificaţie”. Aceasta este devenirea lui Dumnezeu - durată pură şi creativă: Misterul insondabil care este Viaţa însăşi.

Tot ce poate face „analiza temporală” este să observe jaloanele importante de pe drumul împlinirii personalităţii. În unele cazuri de importanţă majoră în destinul individului - ca în cazul marşului asupra Romei în viaţa lui Mussolini - bornele marchează o apariţie clară care în sine, în mod obiectiv, reprezintă un punct de cotitură crucial. Dar astfel de cazuri nu sunt multe, şi de ce ar fi? În alte cazuri, alte tipuri de factori care servesc la determinarea întregului „proces de viaţă” pot determina accelerarea evenimentelor efective. Factorii produşi de analiza temporală a hărţii natale (şi această *analiză* temporală este susceptibilă de mult mai complexe dezvoltări decât am indicat în schiţa noastră) se referă la destinul arhetipal, la ceea ce înseamnă Sinele individual în operare: totalitatea operativă. Ei lucrează cu manifestările independente ale fiinţei potenţiale. Ei sunt cei mai abstracţi şi totuşi cei mai puternici, într-o lume dominată de forma-germene a sinelui individual.

Înainte de a ajunge să investigăm progresiile şi direcţiile, mai trebuie subliniat un punct. Ne amintim de el pentru că unii astrologi englezi folosesc această metodă de *analiză* temporală în variate moduri) sub numele de

„direcţii simbolice”. Această calificare ca „simbolică” reprezintă cea mai mare inducere în eroare, pentru că tinde să se creadă că progresiile şi direcţiile obişnuite *nu* sunt simbolice. Aceasta este marea eroare. *Toate progresiile şi direcţiile sunt pur simbolice*; şi acest fapt ar trebui bine înţeles, pentru că pe aceasta bază se distruge total teoria influenţelor planetare - când termenul „influenţă” este considerat a semnifica emanaţia razelor sau undelor care acţionează fizic sau psihologic asupra unui *individ particular*.

Fiecare cuvânt din această ultimă propoziţie ar trebui analizat cu atenţie, ca să nu se ajungă la vreo concluzie greşită sau prematura. Toate progresiile şi direcţiile sunt simbolice, pentru că echivalarea unui an cu o zi sau cu o perioadă de patru minute (în direcţiile primare) este pur simbolică. Cum se poate eşua în a se recunoaşte adevărul acestei afirmaţii, este greu de înţeles. E adevărat că putem spune că omul individual (*microcosmos*) reprezintă o imagine sau o corespondenţă a sistemului solar (*macrocosmos*), *şi* că ciclurile de mişcare dintr-unul determină răspunsuri analoge în celălalt. Aceasta înseamnă că sistemul solar este presupus a fi simbolul omului individual, iar mişcările ciclice ale corpurilor cereşti în jurul Pământului *corespund* proceselor ciclice ale forţei de viaţă în oricare din organismele vii de pe Pământ. Evident, nu există diferenţă în a spune „corespund” sau „sunt simboluri ale”. Dacă cineva vede o diferenţă între cele două expresii, este o dovadă că nu a înţeles realitatea vitală a simbolurilor - în special a simbolurilor valabile colectiv, cum ar fi „imaginile primordiale” sau „arhetipurile” despre care vorbeşte Jung - sau că utilizează termenul „corespondenţă” fără a intra în semnificaţia reală a acestui termen.

Toate progresiile şi direcţiile sunt simbolice şi de aceea orice sistem „lucrează” atât de bine pentru astrologul care s-a identificat cu el (care *crede* total în acesta) şi nu atât de bine pentru cel care nu e obişnuit cu „atingerea” lui. Întocmai ca în practica medicală, un

medicament îl vindecă mult mai rapid pe un pacient care „crede” în acesta, decât pe unul care îl ia fără tragere de inimă - şi prin „credinţa” nu mă refer la credinţa *conştientă* că medicamentul va vindeca, ci mai degrabă la dorinţa *inconştientă* de a fi vindecat, care se ataşează medicamentului ca un *simbol al salvării*.

Acelaşi lucru este adevărat şi în ce priveşte vindecarea spirituală, convertirea religioasă şi toate cazurile de „metamorfoză profundă a vieţii”. Ele apar pentru că puterile adânci ale vieţii interioare (spune-i „inconştient” sau oricum vrei!) s-au concentrat în jurul unui „simbol”, o imagine a salvării sau a reînnoirii de sine. Nu este o idee abstractă, să fim bine înţeleşi, ci o imagine concretă, vizibilă, în mod evident senzorială. Astfel, ideile de „Dumnezeu personal”, de *guru* sau de „învăţător spiritual” sunt toate imagini şi simboluri ale totalităţii operative, adică ale vindecării şi salvării.

Necazurile încep când simbolul este luat ca o realitate materială, pentru că atunci persoana începe să creadă că o *entitate externă o influenţează* dintr-un fel de bază aflată în exterior. „Saturn mă crucifică!” aclamă pasionatul de astrologie; „un magician negru mă persecută!” ţipă înfricoşat cel care a apucat pe calea ocultismului. Şi frica se strecoară înăuntru şi *dezintegrează personalitatea*. Nici Saturn şi nici magicianul negru nu au vreo semnificaţie pentru cineva, dacă nu sunt văzute ca un simbol al fazei procesului de viaţă prin care trebuie să treacă fiecare persoană umană, la unul sau altul dintre nivelurile de fiinţare.

Cu alte cuvinte, înfricoşătoarea „cuadratură a lui Saturn cu Soarele” sau „Magicianul negru” sunt întâmplări care au realitate în *sfera personalităţii*. De aceea cărţile sănătoase de ocultism spun că „Stăpânul negru” nu este încarnat, ci funcţionează doar în planul mental. Aceasta este un fel de a spune - în concordanţă cu terminologia specifică filosofiei oculte - că o asemenea Putere păcătoasă este un simbol (sau arhetip) care, în anumite perioade ale procesului de individuaţie, este activat în interiorul

psihicului. La fel, într-o anumită perioadă din viaţa viermelui, pielea sa exterioară se întăreşte şi, în cadrul a ceea ce a devenit o crisalidă, apare un proces de dezintegrare organica completă, până când crisalida ajunge să fie doar o piele groasă umplută cu o substanţă gelatinoasă. Dar dincolo de această gelatină aparent incipientă, fluturele îşi va forma curând splendoarea aripilor.

Tot astfel este şi simbolica poveste a sufletului, aşa cum a ajuns să fie cunoscută de-a lungul mileniilor de eforturi umane pentru dobândirea stării spirituale. Viermele poate foarte bine să spună: „O soartă oribilă! Saturn este în conjuncţie cu Soarele meu şi vezi cum pielea mea moale se îngroaşă!”, iar ceva mai târziu poate striga: „Ajutor! Soarele meu progresat vine spre Neptun şi, vezi, totul din mine se dizolvă într-o gelatină!” într-adevăr, Saturn şi Neptun ar putea fi „figuri de stil” adecvate, simboluri valabile pentru ceea ce se întâmplă. Simbolurile chimice pot fi folosite în mod efectiv pentru a descrie apariţia; sau o secvenţă simfonică în care structura de ton normală ar da locul unei dezvoltări disonante şi atonale. Toate sunt simboluri - simboluri ale ritmului procesului de viaţă care aduce galaxiilor, viermilor sau psihicurilor umane perioade calculabile de transformare.

Progresiile sau direcţiile astrologice sunt mijloace simbolice de calculare a perioadelor de început şi de desfăşurare a acestor perioade şi, ca atare, sunt extrem de valoroase pentru omul care doreşte să trăiască în termenii *semnificaţiei conştiente*. De aceea ele sunt nepreţuite din perspectivă spirituală, dar lipsite de valoare pentru oricare alt scop. Nu se poate face nimic cu ele, în afară de a înţelege şi a fi mai conştient. Altfel totul este iluzie.

Formarea progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor

Progresiile şi direcţiile se *bazează* pe *analiza* mişcării efective a planetelor sau a cuspidelor *după* momentul naşterii. Ele se *bazează* pe ideea că naşterea nu reprezintă un gest *final* şi că actul naşterii se prelungeşte în timp, se întinde pe o perioadă de ore (direcţii primare) sau zile

(progresii secundare), permiţând astfel să se prevestească întâmplările ce se vor obiectiva pe parcursul vieţii.

Acesta reprezintă un punct foarte important, de obicei neînţeles. Toate progresiile şi direcţiile care reclamă studiul mişcării planetare efective după naştere (momentul primei respiraţii), implică faptul că individul nu este o personalitate completă în virtutea primei sale respiraţii. Individuaţia nu se termină atunci. Şi e nevoie de ceva mai mult timp, de *mai multă respiraţie*, înainte de a se încheia. Astfel, existenţa este văzută ca un proces de împlinire. Acest proces, din punct de vedere cosmic sau spiritual, atinge o împlinire tot atât de perfectă, pe cât atinge individul în corpul care începe să trăiască ca un organism independent, la câteva ore după naştere şi la câteva săptămâni după naştere - aceasta în funcţie de situarea noastră la nivelul factorului individual sau la nivelul factorului colectiv.

Acesta poate părea un punct dificil de înţeles; totuşi, este foarte simplu, dacă realizăm faptul că omul ca personalitate (corp plus psihic) este rezultatul interacţiunii factorilor individuali şi ai celor colectivi. Aceşti factori pot fi consideraţi în mod separat, pentru că fiecare clasă operează la un anumit nivel de viaţă; sau, altfel spus, *are propriul său ritm de viaţă*. Acum ritmul de viaţă al factorilor individuali este asociat şi simbolizat în astrologie de rotaţia *axială* a Pământului: ritmul zilei şi al nopţii. Pe de altă parte, ritmul de viaţă al factorilor colectivi este asociat şi simbolizat de revoluţia orbitală a Pământului: ritmul anotimpurilor.

Începem astfel cu ideea: prima respiraţie nu este suficientă pentru a împlini personalitatea. Următorul punct: oare când va atinge această personalitate împlinirea relativă? Pentru a răspunde la aceasta trebuie să analizăm personalitatea in factorii săi componenţi şi vom spune:

1). Factorul individual va atinge relativa împlinire în câteva minute sau ore.

2). Factorul colectiv va atinge relativa împlinire în

câteva zile sau săptămâni.

3). Organismul - în şi prin care aceşti doi factori sunt asociaţi ca şi comportament efectiv în întregul mai vast al societăţii umane - va opera ca un organism (adică ca psihic şi corp) pentru mulţi ani sau decenii.

Împlinirea în factorul individual pare cea mai rapidă, pentru că este asociată rotaţiei axiale a Pământului şi nu (după cum este factorul colectiv) revoluţiei orbitale a Pământului. Am afirmat însă că împlinirea este relativ absolută şi că ea nu depinde de valori mai mici sau mai mari, scurte sau lungi. Dacă vă plasaţi şi vă uitaţi la orizont sau la meridian, veţi vedea *tot zodiacul* cum trece prin faţa ochilor dumneavoastră în decurs de 24 de ore; şi, din punct de vedere astrologie, aceasta înseamnă că aţi atins împlinirea totală - pentru că zodiacul simbolizează *cercul totalităţii perfecte*.

Dar, din punct de vedere al revoluţiei orbitale şi al ritmului anotimpurilor, veţi vedea întregul zodiac trecând pe linia relaţiei Pământ-Soare (care simbolizează factorul colectiv, organic şi vital) abia după un an. Astfel, veţi atinge totalitatea perfectă numai după un an întreg. Însă totalitatea este totalitate, indiferent de măsura duratei întregului în care ea se manifestă. Deci, din punct de vedere al totalităţii, un ciclu complet de rotaţie axială (o zi siderală) şi un ciclu complet de revoluţie orbitală (un an solar) sunt analoage - pentru că ambele reprezintă *experienţa întregului zodiac*

A experimenta întregul zodiac înseamnă, pentru Sinele individual, a progresa prin cele 24 ore de „in-sufiare” de după naştere. Înseamnă „a inspira” întregul zodiac, aşa cum este văzut din punctul de vedere al rotaţiei Pământului.

A experimenta întregul zodiac înseamnă, pentru fiinţa colectiv-organică, a progresa printr-un ciclu complet de schimbări solare şi sezonale de un an. Înseamnă a experimenta întregul ciclu de viaţa vegetală - pentru că această fiinţă colectivă, organică din noi este, arhetipal vorbind, un copac sau o plantă; un punct al discuţiei care

este în afara scopului acestei cărţi.

Putem duce mai departe analogia şi să analizăm ciclul de rotaţie al axei Pământului, Marele cerc polar (ciclul de precesie) de 25868 ani. Acesta constituie, de asemenea, un întreg „ciclu de experienţă” şi este „zodiacal”, cel puţin în sensul că fiecare meridian al planetei noastre în timpul acestui ciclu ajunge, prin precesie, în conjuncţie cu fiecare grad al zodiacului (aceasta înseamnă acelaşi lucru cu a spune că punctul vernal vine în contact în mod succesiv cu fiecare meridian).

Avem astfel trei cicluri, fiecare reprezentând o *deplinătate a experienţei zodiacale*; se poate spune că fiecare este, sub aspect simbolic, egal sau analog celorlalte: ziua sideralã, anul sideral şi Marele cerc polar. Ele se referă la factorul individual, la factorul colectiv şi la factorul planetar. Dar am văzut anterior că atunci când vorbim de factorul planetar, ne referim la viaţa „Individului planetar” al cărui „Eu sunt” este simbolizat prin axa de rotaţie a Pământului: axa polară. Astfel, un Mare ciclu polar reprezintă ciclul de împlinire al factorului individual în Fiinţa Planetară, pe care o putem numi „Logos-ul Planetar” sau „Dumnezeu”.

Şi aici suntem confruntaţi cu o situaţie foarte interesantă, chiar misterioasă. Atunci când am vorbit despre Marele ciclu polar, am prezentat două alternative de subdivizare a acestui ciclu. Dacă îl împărţim în conformitate cu perioadele vibratorii, numite „nutaţii” avem o diviziune a întregului ciclu în, să spunem, 70 de perioade de câte 370 de ani solari (20 de cicluri de Noduri lunare). Dar dacă urmau ceea ce H. P. Blavatsky pretinde a fi „calculaţia ezoterică” (prezumtiv substanţializată de citatul din Kabbala), avem în schimb o împărţire în 370 de perioade de câte 70 de ani.

Aceasta este foarte interesant legat de problema noastră prezentă; pentru că acolo avem două valori (370 şi 70) care pot fi luate că lungimi arhetipale ale ciclului de personalitate umană. Amândouă sunt adevărate, doar că se

referă la lucruri diferite. Şaptezeci de ani (trei de douăzeci şi zece), constituie perioada *karmică* de manifestare *individuală* în personalitate (adică ciclul relaţiei noastre individuale cu Individul Planetar). Trei sute şaptezeci de ani constituie perioada de manifestare a personalităţii arhetipale: personalitatea ca organism spiritual, ca o structură permanent perfectibilă, gata să devină o *celulă a Fiinţei Planetare*.

Problema aceasta nu poate fi în întregime analizată aici, dar noi trebuie să o aducem în discuţie, în măsura în care ne conduce la recunoaşterea acestui ciclu „ezoteric" de 370 de ani, care reprezintă ciclul real de împlinire a personalităţii. Evident, nicio personalitate obişnuită (de la vremea Patriarhilor încoace) nu atinge o asemenea durată de manifestare în corp; dar tocmai acesta este motivul pentru care nicio personalitate obişnuită nu atinge, *în acest stadiu de dezvoltare planetară*, împlinirea ca personalitate.

Şi aceasta este exact ceea ce subliniază progresiile astrologice; pentru că prin echivalarea tradiţională „o zi după naştere sau patru minute după naştere echivalează cu un an al procesului de viaţă", se observă deodată că niciun ciclu de progresii sau direcţii nu este vreodată împlinit.

Cu alte cuvinte, factorul *individual* din om nu experimentează întregul zodiac, ci numai, să zicem, 70 de grade din el, măsurate pe ciclul rotaţiei axiale a Pământului. La fel, factorul *colectiv* experimentează 70 de grade ale zodiacului - măsurate pe cercul revoluţiei orbitale a Pământului. Şi *personalitatea* poate „păstra corpul şi sufletul laolaltă" numai pentru 70 de ani - dintr-un ciclu de împlinire totală de trei sute şaptezeci de ani.

Avem, cu alte cuvinte, trei cicluri de împlinire: ziua siderală, anul solar şi ciclul de împlinire a personalităţii de 370 de ani. Acestea pot fi considerate ca fiind analoage (sau „egale") în termenii împlinirii. *O* unitate dintr-un ciclu corespunde unei unităţi din celelalte două cicluri. Unitatea zilei siderale (rotaţia axială) reprezintă o perioadă de 4

minute în timpul căreia meridianul mişcă spaţiul unui grad zodiacal-Unitatea anului solar (revoluţia orbitală) reprezintă ziua solară pe parcursul căreia Soarele pare a se mişca pe o medie de 59°8' Şi se spune că aceste două unităţi sunt echivalentele unui an de viaţă a personalităţii[47].

Calculaţia bazată pe formula „o zi echivalează cu un an" se sprijină pe faptul, deseori menţionat, că pentru „axa polară" - care simbolizează „Eu sunt"-ul planetar - un an înseamnă o zi (6 luni de lumină, 6 luni de întuneric, teoretic). Prin urmare, dacă patru minute reprezintă echivalentul unei zile, şi o zi este egală cu un an, rezultă de aici că patru minute corespund, de asemenea, unui an - aşa cum se înţelege din „direcţiile primare".

Principalele puncte care trebuie înţelese într-o asemenea chestiune complexă sunt: 1) că „direcţiile primare" se referă la ciclul rotaţiei axiale a Pământului şi la factorul individual din om; 2) că „progresiile secundare" se referă la ciclul revoluţiei orbitale şi la factorul colectiv din om; 3) că ambele sunt expresii asociate faptului că naşterea nu înseamnă împlinirea personalităţii şi că, de aceea, naşterea este un *proces care continuă*, care se desfăşoară pe trei niveluri: individual, colectiv şi organic (personalitate); 4) că fiecare din aceste trei niveluri sau factori ai fiinţei îşi are propriul său ritm de dezvoltare, care îl asociază cu ciclul împlinirii.

Astfel fazele dezvoltării factorului individual pot fi determinate din poziţiile planetare, după naştere, de-a lungul ciclului de rotaţie axială. Fazele dezvoltării factorului colectiv pot fi determinate din poziţiile planetare, după naştere, de-a lungul ciclului de revoluţie orbitală, iar fazele dezvoltării personalităţii, în măsura în care sunt determinabile prin mediul social şi planetar, pot

---

47 Într-un alt sens, ele corespund unei perioade de 70 de ani a Marelui cerc polar în timpul căreia echinocţiile mută spaţiul aproximativ cu un grad. Astfel, fiecare viaţă Umană şi durata sa de 70 de ani este văzută ca o „unitate de acţiune" în activitatea Fiinţei Planetare: un scurt gest celular!

fi calculate din poziţiile corpurilor celeste an după an - adică de-a lungul ciclului său de împlinire de 370 de ani. Asemenea poziţii se numesc „tranzite”.

Aceasta ne oferă apoi trei metode fundamentale de determinare a fazelor procesului de viaţă care continuă, se prelungeşte şi conduce la împlinirea relativă a fiinţei umane, al cărei tipar structural este arătat în harta natală: direcţii primare, progresii secundare, tranzite.

În general vorbind, în aceste trei cazuri este utilizată aceeaşi procedură: poziţiile planetare sunt calculate pentru orice perioadă de timp dorită, şi se obţin astfel noile poziţii (progresate, direcţionate, tranzitate), care sunt comparate cu poziţiile radicale sau de naştere; sau, în unele cazuri, sunt considerate în noile lor relaţii reciproce. Sunt astfel determinate „aspecte” care definesc sau caracterizează procesul de viaţă sau condiţionarea de viaţă generală, într-un an, lună sau zi de viaţă dată. În fiecare caz sunt generaţi *noi* factori planetari prin folosirea acestei metode care, fie înlocuieşte, fie modifică semnificaţia celor douăzeci şi patru de factori originali care constituie harta natală;

În timp ce în metoda studiată anterior a „analizei temporale a hărţii natale”, singurii factori utilizaţi sunt aceşti douăzeci şi patru de factori primari precum şi factorii secundari produşi de combinaţia factorilor primari.

Din ceea ce s-a spus în acest capitol, s-a dobândit o înţelegere mai mult sau mai puţin clară a valorii şi semnificaţiei relative a metodelor fundamentale utilizate în astrologie, pentru a exprima factorul temporal şi de devenire. Vom reveni totuşi la această chestiune complexă, întrucât vom rezuma discuţia noastră referitoare la utilizarea şi interpretarea hărţii natale şi a progresiilor în relaţie cu marele scop al integrării şi realizării personalităţii. Dar înainte de a atinge acest punct, pare necesar să acordam mai multă atenţie tehnicii progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor, astfel încât cititorul să poată deveni familiar cu ele şi cu relativa lor importanţă şi semnificaţie.

XIII. TEHNICA PROGRESIILOR, DIRECŢIILOR ŞI TRANZITELOR

Progresiile secundare

Aceste progresii sunt cele mai utilizate astăzi şi se găsesc explicate în orice manual bun de astrologie. Tehnica lor este simplă şi toţi factorii solicitaţi se găsesc în obişnuitele efemeride astrologice. Ceea ce măsoară ele în principal sunt schimbările în relaţia Pământ-Soare, adică în relaţia organismului cu principiul ordonator al vieţii. Aceasta relaţie evoluează în mod constant prin procesul vieţii, fiind diferită la tinereţe, la maturitate şi la bătrâneţe. Un index al semnificaţiei şi modului de operare al acestor constant schimbătoare relaţii Pământ-Soare se găseşte în „Soarele progresat" - gradul, poziţia semnului şi casei sale, precum şi în aspectele pe care le face cu alte planete.

Progresiile secundare sunt calculate în raport cu mişcarea aparentă a Soarelui iar ziua solară - de la amiază la *amiază* - este unitatea de bază. Se spune că o asemenea unitate este egală cu un an de viaţă, întrucât mişcarea zilnică a Soarelui nu e constantă, valoarea sa exactă trebuie găsită în efemeride. Poziţia Soarelui în fiecare zi de după ziua naşterii dă poziţia „Soarelui progresat" de-a lungul fiecărui an după naştere.

Progresiile secundare se referă la mişcarea orbitală a Pământului, deci la mişcarea aparentă a Soarelui pe ecliptică. De aceea factorul solar domină complet aceste progresii. Ele reprezintă un factor de integrare, deoarece Soarele simbolizează, fie principiul vital în corp, fie Sinele in cadrul personalităţii totale.

Ceea ce vedem în „Soarele progresat" este modul în care procesul de integrare a personalităţii se desfăşoară după naştere, modul în care substanţa vieţii colective în mijlocul căreia creşte individul e „asimilată" de acesta - un proces care conduce la maturitatea şi finalitatea unei întregi personalităţi. Progresiile solare lucrează, de aceea, cu dezvoltarea Sinelui-în-manifestare. Ele au de-a face cu variatele stadii de întrupare a Voinţei monadice

integratoare; de asemenea, cu modificările principiului vieţii căci acestea controlează procesele organismului fiziologic. Din punct de vedere al împlinirii personalităţii, ele sunt progresiile cele mai importante - mai mult decât pronosticările evenimentelor concrete. Progresiile secundare sunt, mai presus de toate, *solare* în implicaţie şi nimic nu poate fi cu adevărat obţinut de la ele, dacă nu devii părtaş ia calitatea factorului solar în acţiune. Deoarece Soarele reprezintă factorul de integrare, este uşor de observat faptul că „progresiile secundare" sunt semnificative mai ales în relaţie cu Marea Operă alchimic-psihologică.

Cele mai valoroase mărturii pot fi obţinute din poziţiile planetelor şi ale Lunii - cu condiţia ca acestea să fie întotdeauna considerat, oarecum subordonate factorului solar. Planetele progresate indică modul în care tipurile de activitate pe care ele le reprezintă *cooperează în procesul solar general de împlinire*. Progresiile lui Mercur înfăţişează atitudinea minţii şi a facultăţilor mentale în „Marea Operă" a alchimistului solar din interior. Progresiile lui Venus se referă la reacţiile emoţionale şi la cele estetice; acelea ale lui Marte, la puterea iniţiativei şi a impulsului spontan; ale lui Jupiter, la activităţile compensatorii revelator-sufleteşti ale psihicului; ale lui Saturn, la lentele transformări ale însăşi structurii domeniului conştient; ale lui Uranus, la revărsarea forţelor transformatoare şi regeneratoare din lumea ascunsă în interior: ale lui Neptun, la dizolvarea limitărilor şi naşterea conştiinţei universale (metamorfoză); ale lui Pluto, teoretic, la posibilitatea unei a doua naşteri.

Cât despre Luna progresată, ea este cea care, dintre toţi factorii planetari progresaţi, se referă în modul cel mai specific la evenimente concrete. Ea indică schimbări exterioare, cercetarea ciclurilor de karma trecută, deschiderea, închiderea şi culminarea fazelor exterioare ale procesului de viaţă. Întrucât ea trece peste cuspidele caselor (lucru adevărat, într-o oarecare măsură, pentru

toate planetele progresate), ea măsoară schimbări clare în accentuările concrete ale vieţii. Aceasta este cu deosebire marcat, căci Luna traversează cele patru unghiuri şi, lucrul cel mai important, ascendentul.

Dar chiar şi cea mai puternică şi mai factuală dintre astfel de progresii, Luna în conjuncţie cu ascendentul, nu se referă *întotdeauna* la o schimbare concretă. Deseori se indică momentul de timp al deciziei care conduce la schimbare. Din când în când, schimbarea este foarte puternică, deşi exterior nu este recunoscută de nativ - în special dacă acesta aparţine tipului introvertit. Acest lucru se întâmplă deoarece, chiar în cazul Lunii (un reflector solar, într-un sens), semnificaţia apariţiei trebuie să fie asociată Soarelui progresat. Simbolul gradului acestui Soare progresat oferă una din cele mai bune indicaţii cu privire la *semnificaţia spirituală* a celor aproximativ douăsprezece luni cărora le corespunde un grad întreg de progresie solară.

Înainte de a părăsi acest tip de „progresii secundare” - studiu detaliat care ar necesita un mic volum - trebuie menţionat un punct important. Am clarificat, nu cu mult în urmă, procedura efectivă prin intermediul căreia unei expresii precum „progresia lui Venus” i se poate da o semnificaţie efectivă. Cum vom descoperi natura progresiilor lui Venus? Prin referinţă faţă de ce? Există în mod evident doua posibilităţi. Venus progresat este considerat, fie că formează aspecte cu alte planete progresate ale aceleiaşi perioade-zi progresată, fie că ajunge să formeze relaţii definite cu planetele în locurile sale originale (radicale) din harta natală. De exemplu, dacă nativul este născut pe 1 ianuarie 1935, Soarele său radical se află în 10° Capricorn şi Jupiter în 16°56” Scorpion. În momentul în care are şapte ani (1942), Soarele său progresat va fi atins poziţia Soarelui marcată în efemeridele pentru 8 ianuarie ca 17° Capricorn. Acum s-a format imediat un sextil, în 8 ianuarie, între Soarele *progresat* şi Jupiter *radical* (între 16° 56' Capricorn şi 16°56' Scorpion). Aceasta se observă a avea loc în

„procesul de viaţă” din 1942.

Dacă dorim să considerăm sextilul dintre Soarele progresat şi Jupiter progresat, atunci va trebui să aşteptăm până la 9 ianuarie - când aceste două planete se vor găsi poziţionate, respectiv în 18°13” Capricorn şi 18°13' Scorpion. Aceasta amână actualizarea sau împlinirea sextilului natal Soare-Jupiter din viaţa nativului din anul 1943. Dacă, în locul lui Jupiter, care se mişcă încet, am lua o planetă care se mişcă mai repede, discrepanţa dintre datele de împlinire ale aspectelor planetei-progresate-spre-radicală şi ale planetei progresate-spre-progresată ar fi fost mai mare. Întrebarea este atunci: ce tip de aspect ar trebui să selectăm şi dacă, după cum se procedează în mod obişnuit, se analizează ambele tipuri, ar trebui să existe o diferenţă între cele două?

Aici - ca în multe alte ocazii! — astrologii au păreri diferite. Majoritatea lor recunosc valabilitatea ambelor proceduri, dar unii cred că un tip este mai eficace, alţii, celălalt tip. Ca întotdeauna, vom încerca să privim problema din punct de vedere logic şi filosofic. Dacă calculăm aspectele dintre poziţiile planetare progresate şi cele radicale, putem concepe harta radicală ca pe un tipar atât de puternic imprimat în personalitate, încât el care creează psihic şi filosofic puncte sensibile, îndeajuns de semnificative pentru a reprezenta focare de distribuţie ale energiei. Întrucât planetele progresate ating aceste puncte (prin conjuncţie, opoziţie, cuadratură etc.), se transmite o semnificaţie pe baza activităţii planetare. Cu alte cuvinte, planetele radicale sunt văzute ca centri permanenţi de energie care devin activaţi, treziţi (într-un fel sau altul) deoarece planetele progresate ajung într-un aspect definit cu ele.

Este stabilită astfel o relaţie semnificativă între o valoare de cunoaştere, de viaţă, de spaţiu, de sine individual (poziţii radicale) şi o valoare de împlinire, timp, devenire, flux de viaţă (planeta progresată). Dacă pe de o parte, două planete progresate sunt asociate prin aspect,

atunci relaţia are loc între două valori ale ultimului tip. De aceea, prin considerarea unor asemenea aspecte ale planetei progresate spre Progresată, navigam în întregime în fluxul fără margini al „devenirii”, fără nicio posibilitate de a ne ancora de forma-germene a „vieţii”. Suntem apţi a ne disipa interpretarea şi a pierde *sensul atingerii scopului*, care reprezintă nota dominantă a unei abordări corespunzătoare progresiilor secundare.

În progresiile secundare vedem scopul „vieţii” la lucru, prin „devenire”. Poziţiile variate ale „Soarelui progresat” pe fiecare grad succesiv al zodiacului de după ziua de naştere arată evoluţia scopului activităţilor vitale în mijlocul schimbării: scopul, aşa cum se perfecţionează şi se rafinează de-a lungul vieţii. Analiza temporală a hărţi natale dezvăluie de asemenea un astfel de scop, dar într-un sens mai arhetipal, subiectiv şi abstract. În progresiile secundare vedem scopul vieţii desfăşurându-se prin paşi efectivi; de aici, discrepanţa dintre calculaţiile obţinute prin urmarea ambelor metode.

Fiecare grad de progresie al Soarelui arăta un nou aspect al acestei scop al vieţii (simbolizat de gradul Soarelui radical - şi, într-un alt sens, de acela al ascendentului); şi după cum *apare* acesta, „tiparul planetar” radical îşi schimbă încet forma, pentru a se potrivi, ca să zicem aşa, cu acest nou scop. Dacă forma-germene originală a vieţii (harta natală) domină efectiv întreaga dezvoltare a personalităţii - după cum o face, de exemplu, în oamenii complet eclipsaţi de o misiune supra-personală - atunci poziţiile progresate trebuie să se refere aproape în exclusivitate la poziţiile radicale ale planetelor, pentru că scopul original este absolut constant şi mereu activ. Dar dacă, în cadrul timpului de viaţă, personalitatea experimentează profunde schimbări de scop, o metamorfoză reală a vieţii, atunci aspectele planetelor-progresate-spre-radicală sunt mai puţin valabile şi aspectele planetelor progresate-spre-progresate devin mai semnificative în raport cu schimbările efective.

Direcţiile primare

Aceste direcţii au fost prezentate de manualele astrologice în aşa de multe feluri - ele implicând, aşa cum sunt predate de obicei, o mulţime de calcule matematice - încât cercetătorul astrologiei se poate încurca în calculul acestora. Scopul acestei cărţi nu permite o prezentare detaliată sau precisă a acestor direcţii primare. Dar câteva puncte pot fi clarificate pentru a indica cum se potrivesc ele în mai marea schemă a interpretării astrologice.

Direcţiile primare, vorbind în general, se referă la factorul sinelui individual, pentru că ele sunt calculate de-a lungul ciclului de rotaţie axială a Pământului. Ele se referă la procesul de împlinire al acestui factor individual. În acest proces, un grad de mişcare este din nou echivalat cu un an de viaţă, dar factorul care se mişcă nu mai este Soarele, indicele revoluţiei orbitale a Pământului (cum era în cazul progresiilor secundare), ci meridianul (sau punctul din mijlocul-cerului din hartă). Meridianul se mişcă cu pasul de un grad la o perioadă de patru minute, încheind un circuit în douăzeci şi patru de ore siderale.

Astfel, această perioadă de patru minute se presupune a corespunde unui an de viaţă.

În timpul unei astfel de perioade, evident, mişcarea planetelor pe orbitele lor este practic *nulă*. Astfel, în unele sisteme ele sunt considerate a fi absolut fixe, în măsura în care priveşte poziţiile lor zodiacale. Mişcarea lor este produsă de rotaţia Pământului care, ca să zicem aşa, ridică întregul tipar planetar şi îl răsuceşte după cum s-ar răsuci cadranul radioului. Putem spune că la fiecare patru minute se dă o uşoară mişcare de un grad întregului tipar. Ca rezultat, întregul tipar ocupă noi poziţii în termeni de grade zodiacale. Aceste noi poziţii sunt asociate poziţiilor originale şi aspectelor calculate între poziţiile originale (radicale) şi cele noi (direcţionate). Astfel Saturn, prin poziţia direcţionată, poate deveni cuadratura Soarelui prin poziţia radicală, după zece mici întoarceri de un grad ale cadranului. Şi aceasta ar însemna că la zece ani după naştere, factorul individual din personalitatea nativului va experimenta o criză de împlinire exprimată In termenii

cuadraturii lui Saturn cu Soarele.

Dacă acesta ar fi efectiv întregul mecanism de direcţii primare, el ar fi identic în operare (dacă nu în principiu) cu tehnica analizei temporale a hărţii natale. Dar problemele sunt mult mai complexe. Mai întâi, deoarece direcţiile sunt formate efectiv de-a lungul cercului rotaţiei axiale a Pământului, *care reprezintă ecuatorul* poziţiile planetelor aparent mişcătoare trebuie să fie calculate în raport cu cercul ecuatorial şi nu cu ecliptica (calea mişcării aparente a Soarelui). Aceasta înseamnă că poziţiile planetelor trebuie exprimate în funcţie de ascensiunea perpendiculară (distanţa de la echinocţiul vernal pe ecuator) şi de longitudine (distanţa de la echinocţiul vernal la ecliptică).

De aceea poziţiile radicale ale planetelor trebuie să fie recalculate - prin folosirea de tabele speciale, luând de asemenea în considerare latitudinea planetelor - şi ele vor fi găsite pe noi grade ale zodiacului. Noile poziţii, prin mişcare direcţionată, vor fi de asemenea exprimate în termeni de ascensiune perpendiculară. Astfel aspectele vor fi calculate între două poziţii ascensional-perpendiculare, radicale şi direcţionate. Un asemenea tip de calcul oferă cel mai simplu tip de direcţii primare. Din punct de vedere simbolic, ele reprezintă creaţia mişcării regulate a meridianului, purtând astfel, ca să spunem aşa, semnificaţia mijlocului-cerului. Ele lucrează cu dezvoltarea factorului individual într-un mod spiritual sau arhetipal, în relaţie cu gândirea şi cu fluxul de putere al fiinţei.

Dar există tipuri de direcţii mult mai complexe, care iau în considerare mişcările efective ale planetelor, declinaţia lor şi, mai presus de toate, factorul de latitudine al locului de naştere. Latitudinea reprezintă Un factor asociat orizontului şi ascendentului - pentru că latitudinea locului naşterii trebuie să fie cunoscută pentru a determina gradul ascendentului. Avem astfel un tip de direcţii primare care poartă, în mod simbolic, semnificaţia ascendentului. Ele *lucrează*, cu dezvoltare factorului individual într-un mod personal şi foarte particular. Ele

revelează unicitatea destinului individual, realizarea interioară a propriei esenţe a individului.

Într-un asemenea sistem de direcţii „mundane” trebuie luată întotdeauna în considerare schimbarea reşedinţei; pentru că aici se vede cea mai particulară legătură a individului cu factorii planetari: relaţia strânsă a omului cu Pământul, fie într-un sens obişnuit şi general, fie în termeni de contact spiritual cu marile forţe ale Naturii planetei.

Direcţiile Radix

Pentru a face şi mai uşor determinabil acest prim tip de direcţii primare, prin utilizarea obişnuitelor efemeride astrologice, a fost pus la cale un sistem de direcţii (de către Sepharial şi, mai târziu, de Vivian Robson), care se numeşte „Sistemul Radix”. In acest sistem „arcele direcţiilor” dintre planete sunt calculate pe ecliptică (adică în funcţie de longitudine) mai degrabă decât pe ecuator (adică în funcţie de ascensiunea perpendiculară). Dacă la naştere Soarele se află în 10° Berbec şi Venus în 29° Berbec, arcul direcţiei între aceste două planete este de 19 grade.

Conform lui Sapharial şi majorităţii astrologilor care folosesc cel mai simplu dintre toate sistemele, un an de viaţă nu este calculat ca şi când ar corespunde exact unui grad, ci doar cu 59”8” - care reprezintă mişcarea medie zilnică a Soarelui (rezultatul divizării a 365 % zile solare la 360 grade). Într-un asemenea sistem, toate punctele de pe harta natală, planetele şi cuspidele sunt mişcate cu acest pas de 59°8” pe an, iar relaţia dintre aceste poziţii succesive (anuale şi lunare) şi poziţiile radicale este analizată în funcţie de aspecte.

Acest pas al direcţiei nu este singurul considerat. Aşa cum mişcarea medie zilnică a Soarelui îi furnizează astrologului un coeficient de direcţie, tot astfel mişcarea medie zilnică a Lunii (13°10”) este folosită în acelaşi scop, un an de viaţă corespunzând unui avans direcţional de 13° 10”. Această ultimă procedură se numeşte „direcţie minoră”, în timp ce prima poartă numele de „direcţie

majoră”, minorul fiind întotdeauna subordonat majorului care oferă informaţiile fundamentale.

Astfel, dacă considerăm distanţa hărţii natale între Soare şi Venus (19 grade), vom vedea că un asemenea arc poate fi interpretat ca o determinare a conjuncţiei Soare-Venus, în mod primar, la vârsta de 19 1 /3 ani (direcţii majore) şi de asemenea, în mod secundar, la vârsta de 18 luni, 28 ani şi două luni, 56 ani şi o lună, 83 ani şi cinci luni (direcţii minore). Un tabel al echivalenţei exacte a arcelor şi perioadelor este dat la sfârşitul cărţii *Sistemul Radix* scrisă de Vivian Robson.

Un asemenea sistem este foarte apropiat de metoda analizei temporale studiată anterior, însă utilizarea mişcărilor zilnice medii solare şi lunare îi conferă un iz de „progresie secundară”. De fapt, nu pare a exista un motiv puternic pentru adoptarea acestor coeficienţi de translaţie a valorilor spaţiale în cele temporare, pentru că ar trebui considerată, fie mişcarea zilnică efectivă a Soarelui şi Lunii, fie valoarea arhetipală a unui grad. Sistemul Radix este, în mod evident, un compromis având scopul de a uşura calculul şi simplificarea. Dar odată ce principiul analizei temporale este deplin înţeles, aceasta pare temelie mult mai valabilă pentru a atinge fazele de bază ale operării destinului fundamental al individului.

Tranzitele

Potrivit conceptelor formulate în ultimul capitol, tranzitele nu diferă în mod fundamental de progresii sau direcţii. Ele sunt constituite de mişcarea planetară de-a lungul ciclului de 370 ani al împlinirii personalităţii. Într-o astfel de mişcare, o zi de progresie corespunde unei zile de viaţă, un an corespunzând unui an. Pentru restul, ele trebuie tratate exact ca progresiile secundare. Aspectele pot fi calculate „progresat spre progresat”, sau „progresat spre radical”. „Progresat” înseamnă aici poziţiile efective ale planetelor, aşa cum sunt ele văzute în efemeridele anului de viaţă considerat. Nu trebuie uitat că asemenea poziţii şi aspectele formate de ele se referă întotdeauna la domeniul personalităţii; adică la acea sinteză manifestată

de comportament, sentimente şi gânduri, care înseamnă „omul concret”, omul care încearcă să-şi actualizeze şi demonstreze într-un organism terestru (în mod fiziologic şi psihologic) totalitatea fiinţei sale.

Un exemplu va elucida complet acest punct. Să luăm din nou harta lui Mussolini. El s-a născut pe 29 iulie 1883. Să considerăm acum stările „tranzitelor” pentru momentul „marşul asupra Romei”, adică 39 de ani şi 3 luni după naşterea sa: 30 octombrie 1922. Ne uităm în efemeride pentru această dată şi notăm poziţiile planetelor (prin longitudine). Aceste poziţii ne oferă „poziţiile tranzitate” ale planetelor.

Dacă, pe de altă parte, am fi dorit „poziţiile progresate” pentru aceeaşi dată, ar fi trebuit să ne uităm în efemeridele pentru 6 septembrie 1883 (adică *39 de zile şi 6 ore* de la naştere). Şi dacă am fi căutat «direcţiile primare” pentru poziţiile acestui „marş asupra Romei”, ar fi trebuit să considerăm starea rotaţiei Pământului - 157 minute (adică de 39 *ori câte 4 minute*, *plus 1 minut*), după momentul exact al primei Aspiraţii a lui Mussolini. Acelaşi proces este utilizat în toate cele trei cazuri, cu excepţia faptului că în cazul „direcţiilor primare” factorii consideraţi sunt oarecum de natură diferită, şi astfel considerarea lor solicită calcule mai complicate.

Revenind acum la „poziţiile tranzitate” pentru „marşul asupra Romei”, găsim că, exact ca în interpretarea progresiilor secundare, sunt Posibile două metode. Prima, înseamnă a studia aspectele „tranzitat-spre-tranzitat”; a doua, înseamnă a analiza aspectele formate între poziţiile tranzitate şi cele radicale. Prima metodă se referă în mod evident la cei mai tranzitorii factori ai situaţiei, la fluxul pur al întâmplărilor, neavând nicio referinţă particulară la Mussolini ca individ, caracterizând starea de sentimente şi dispoziţii generale a tot ce exista pe suprafaţa Pământului în acea zi.

Găsim apoi că pe 30 octombrie 1922 Luna era în conjuncţie cu Uranus, chiar înainte de amiază, în 10° Peşti; că Neptun în Leu era în sextil cu Mercur şi Saturn în

Balanţă; Jupiter în conjuncţie îndepărtata cu Soarele în Scorpion; Marte în trigon cu Nodul Nord şi în conjuncţie apropiată cu Jupiter. Per total, determinarea a fost cea mai favorabilă pentru regenerarea publică şi pentru etalarea puterii. Simbolul Soarelui pentru acea zi era „Scufundători de mare adâncime", care indică plonjarea netemătoare în experienţă sau, cum interpretează M. Jones „aventura având un scop". Conjuncţia Lună-Uranus apărea pe un grad simbolizat prin „Un aviator într-un zbor de mare altitudine, stăpânul cerurilor", care este interpretat a indica „transcenderea problemelor normale către punctul de câştigare a responsabilităţilor celeste" şi de „încoronare" a eforturilor umane. Toate acestea sunt într-adevăr foarte semnificative!

Dar ele nu se referă la Mussolini ca individ, ci doar la calitatea întâmplărilor lumii acelei zile. Pentru a vedea cum se referă aceste „poziţii planetare" la Mussolini ca individ, trebuie să le comparăm cu harta sa natală radicală, forma-germene a destinului său. O caracteristică se manifestă dintr-o dată: Soarele „tranzitat" era în conjuncţie exactă cu Nodul Nord al lui Mussolini exact la sfârşitul zilei. L-a sfârşitul zilei el a ajuns la Roma şi a fost invitat de rege să-şi asume toată puterea. Cu alte cuvinte, Nodul Nord este un punct al viitorului destin şi influx de putere, 30 octombrie *era singura zi a anului* când „Soarele tranzitat" care îl vitaliza ar fi operat cu maxim de putere - în raport cu *personalitatea* lui Mussolini. Evident, într-o astfel de eveniment era implicată mai mult decât orice actualizarea personalităţii.

În acelaşi timp, conjuncţia tranzitată Luna-Uranus apărea în casa a patra - o schimbare de domiciliu şi de individualitate concretă - în opoziţie cu Partea sa radicală de Noroc - o conştientă (opoziţie) asumare de responsabilitate publică (casa a zecea); într-un sens, opunându-se fericirii sale personale (Partea de Noroc). Această conjuncţie era cuadratură pentru conjuncţia sa radicală Saturn-Lună-Marte, atingând cuadrantul Lunii şi indicând încorporarea (cuadratura) unui destin public

(Luna). Neptun tranzitat se află foarte aproape de mijlocul' cerului, în Leu, arătând că puterea colectivităţii rasiale era concentrata asupra punctului de activitate publică şi putere spirituală a lui Mussolini. În final, Nodul Nord tranzitat se află pe cuspida casei a unsprezecea, aproape de a intra, prin mişcare naturală retrogradă, în casa activităţii publice - care indică puterea prietenilor şi asociaţilor într-o cauză comună. Am putea adăuga mai departe că Mercur şi Saturn tranzitate se aflau în casa a treia, aproape de o opoziţie cu Jupiter-ul şi Venus-ul său radical. Aceasta a însemnat o influenţă restrictivă importantă, care aduce bun simţ, moderaţie şi atenţie pentru obiective apropiate (casa a treia) - ca o compensare a planurilor îndepărtate şi grandioase (casa a noua); conjuncţia Jupiter-Venus în casa a noua reprezintă un pericol pentru el; şi aceasta poate fi evidentă mai ales în viitorul apropiat, deoarece „Marte progresat" adaugă combustibil unei configuraţii supra-expansive şi imperialiste.

Această referinţă la o planetă progresată ne conduce la ideea că în momentul acelui marş asupra Romei, „Luna progresată" a lui Mussolini traversa aproximativ ascendentul său radical - cea mai puternică indicaţie pentru o schimbare semnificativă a împrejurărilor şi o repolarizare la fel de importantă a vieţii personale exterioare. Cel mai important aspect al „direcţiei primare" este conjuncţia lui Marte cu Jupiter, care arată expansiune - de data aceasta legat de factorul individual. Astfel are loc o creştere a încrederii şi autorităţii individuale, o mobilizare de energii sufleteşti pentru acţiune expansivă.

A studia în detaliu toată structura complexă a progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor pentru acest foarte semnificativ moment din viaţa lui Mussolini înseamnă a ne îndepărta prea mult de scopul acestei cărţi; dar credem că s-a spus îndeajuns pentru a indica procedura generală şi a se arăta felul în care aceste trei metode fundamentale sunt operabile în relaţie una cu cealaltă.

Tranzitele pot funcţiona în multe moduri, dar

întotdeauna trebuie luate în considerare câteva puncte atunci când planetele tranzitate sunt asociate hărţii natale. Întâi de toate, planetele rapide, cum ar fi Mercur, Marte şi Venus, formează aşa de multe şi de frecvente aspecte cu planetele radicale, încât importanţa acestora este foarte mică. În asemenea cazuri trecerea unei planete tranzitate printr-o casă radicală înseamnă de obicei cel mai valoros factor de determinare; mai ales, pentru că fiecare planetă tranzitată traversează „unghiurile" hărţii radicale, sporind astfel temporar în viaţa personalităţii funcţia simbolizată de fiecare dintre unghiuri, în funcţie de tipul de activitate reprezentat de planetă.

Tiparele făcute de planetele care se mişcă lent (Uranus, Neptun şi Pluto) sunt, totuşi, de mare importanţă, pentru că prin aspectele pe care aceste planete tranzitate le fac cu planetele radicale (şi prin trecerea lor prin casele radicale) influenţa colectivităţilor umane şi ale societăţii în general asupra dezvoltării personalităţii pot fi schiţate cu Precizie. Tranzitele lui Uranus eliberează geniul individului (sau «nebunia") şi îl fac eficace din punct de vedere social. Tranzitele lui Neptun se referă, din contră, la presiunea factorilor colectivi sau de grup asupra individului care se luptă pentru dreptul său de a fi individ. Tranzitele lui Pluto aduc personalităţii (atunci când sunt eficace) chemarea unei noi ordini. Ele *forţează*, personalitatea să se alinieze la noi idealuri şi la noi forme sociale. Ele pot *cauza* morţi care afectează destinul în sfera personalităţii; de asemenea, parteneriate care *afectează*, destinul.

Tranzitele lui Jupiter şi Saturn se referă mai ales la maniera în care ego-ul omului funcţionează spre exterior; spre faze de dezvoltare inhibitoare şi formatoare, în cazul lui Saturn; spre tipuri expansive şi compensatorii de eliberare sufletească, în cazul lui Jupiter. Ciclul de 29 ani al lui Saturn şi cel de 12 ani al lui Jupiter reprezintă factori importanţi în procesul de viaţă, în special în legătură cu ceea ce se poate numi „factorul sufletesc".

Influenţa planetelor tranzitate este mult accentuată atunci când o conjuncţie sau o opoziţie a acestor planete

nimereşte un punct important al hărţii radicale. Astfel, fiecare lunaţie (conjuncţie-şi-opoziţie a Soarelui cu Luna) are semnificaţie pentru personalitate, dacă apare în aspect puternic faţă de o puternică planetă radicală (sau unghiuri). Această semnificaţie este mult sporită în cazul eclipselor. De exemplu, eclipsa din 29 iulie 1935[48] asupra Soarelui lui Mussolini se poate dovedi a fi de o remarcabilă semnificaţie. O masă de planete care tranzitează un punct radical puternic este, bineînţeles, de o importanţă încă şi mai mare.

Un alt şi foarte valoros mod de utilizare a tranzitelor se găseşte în alcătuirea unei hărţi aniversare. O astfel de hartă se întocmeşte pentru fiecare zi de naştere şi arată, de regulă, într-un mod foarte exact, tipurile de întâmplări personale aşteptate să se producă în anul respectiv din viaţa nativului (adică de la o zi de naştere la alta). Dar şi aici există cel puţin două metode fundamentale de întocmire a unei hărţi aniversare:

1). Harta aniversară este calculată pentru momentul originar al naşterii, la locul de rezidenţă (nu la cel de naştere);

2). Harta aniversară este calculată pentru momentul în care „Soarele tranzitat" se întoarce exact în poziţia *zodiacală* pe care a ocupat-o la naştere. Acest moment poate să nu cadă în aceeaşi zi cu cea a naşterii. De aceea o asemenea hartă se numeşte, în loc de „hartă aniversară", „harta revoluţiei solare". Ea poate fi întocmită, fie pentru latitudinea locului de naştere, fie pentru latitudinea locului de rezidenţă. Prima este preferabilă pentru că acest tip de hartă este corelat în mod clar cu harta natală prin identificarea factorilor solari - şi astfel cu latitudinea naşterii.

În ambele cazuri, tiparul caselor este de obicei diferit de acela al hărţii natale, dacă nu cumva, în primul caz, nativul îşi are reşedinţa în locul naşterii. Dacă se doreşte păstrarea tiparului de naştere al caselor, atunci harta aniversară trebuie calculată pentru locul naşterii; cu alte

48 Aceasta a fost scrisă în 1934.

cuvinte, poziţiile tranzitate ale planetelor sunt marcate în interiorul cadrului de referinţă radical al caselor. Acesta reprezintă modul general în care sunt calculate tranzitele.

Am văzut astfel, pe scurt, felul în care operează variatele tipuri de progresii, direcţii şi tranzite. Dacă avem grijă să menţinem întregul tablou pe care îl fac aceste sisteme, şi dacă am înţeles exact împărţirea psihologică a întregii fiinţe umane în factori individuali, colectivi şi de personalitate, nu ar trebui să avem dificultăţi în a controla o situaţie complexă.

Aspectul pe care am dori să-l accentuăm - şi credem că nu a fost îndeajuns de accentuat până acum - este că nu există o diferenţă fundamentală între progresii, direcţii şi tranzite. În aceste trei sisteme stabilim o corespondenţă între unităţile celor trei cicluri: ciclul zilnic (factorul individual), ciclul anual (factorul colectiv) şi ciclul de 370 de ani (factorul personalităţii), şi citim starea efectivă a cerurilor după naştere, pe baza acestor unităţi ciclice, echivalându-le după cum dorim.

Asemenea citiri ale poziţiilor post-natale trebuie să se refere, în cele mai multe cazuri, la harta natală, pentru că aceasta din urmă reprezintă forma-germene a fiinţei, şi pentru că „devenirea” nu poate avea *semnificaţie* decât în termenii „fiinţei”. Valori pure ale „devenirii” pot fi determinate, în mod util, în cazuri precum aspectele planetare „progresat-progresat” şi „tranzitat-tranzitat”. Dar din acestea se obţin informaţii legate (doar în cazul progresiilor) de fluxul „devenirii personalităţii”, şi doar în cazul tranzitelor informaţii referitoare la starea mediului general. Întrucât preocuparea noastră principală este procesul în urma căruia individul, după asimilări succesive de valori colective, îşi află împlinirea ca personalitate creativă, este evident că noi putem aduce semnificaţie în acest proces doar raportând toţi factorii „devenirii” la forma-germene a „fiinţei” individuale.

Marea dificultate în a lucra cu câteva sisteme de calcul temporal este că timpul de maturizare al aceluiaşi aspect este diferit in fiecare sistem. De aceea, dacă se

încearcă pronosticări de evenimente, este într-adevăr foarte greu să ştim ce indicaţie temporală să selectăm pentru eveniment. Câteodată, analizând temeiul tipului de eveniment considerat, se poate şti dacă e mai probabil ca el să se alinieze indicaţiilor date de sistemul factor-individual sau celor oferite de sistemul factor-colectiv etc. Dar aceasta reprezintă întotdeauna o chestiune incertă.

Problema este că niciun *eveniment* nu poate fi prezis cu exactitate folosind astrologia natală. Tipurile psihice de predicţie şi, într-o limită considerabilă „astrologia orară", pot într-un fel produce o mai bună evidenţă a exactităţii pronosticărilor. Ele *localizează* probabil mai bine evenimentele, dar nu pot *conferi semnificaţie* procesului de viaţă din care aceste evenimente sunt doar indicatori exteriori. Aici găsim din nou la lucru tipul psihologic al „principiului de nedeterminare". Nimerii nu poate, în mod normal, oferi cu precizie locul unui eveniment şi în acelaşi timp semnificaţia acelui eveniment. Fiecare factor solicită un tip special de polarizare mentală sau spirituală care, cel puţin într-o anumită măsură, îi exclude pe ceilalţi.

Mai mult, de ce oare evenimentele ar trebui prezise cu precizie? Coeficientul de imprecizie reprezintă coeficientul de libertate. Din punct de vedere strict astrologie, cel din urmă este văzut a consta exact din faptul că *există* variate moduri posibile de progresare, direcţionare sau „tranzitare" a hărţii. Acest fapt se referă la constituţia tripartită a omului: principiul mental (individual), principiul sentimental (colectiv) şi principiul comportamental (personalitatea). Gânduri, sentimente şi acţiuni au fiecare o existenţă cvasi-independentă în om - aşa cum a arătat filosofia ocultă de la sau dinainte de Platon. *Libertatea rezidă în influenţa reciproc creativă a acestor trei factori*.

Astfel factorul creativ din progresii şi din celelalte este tocmai elementul de inexactitate - disperarea astrologilor! Libertatea, după cum deja am văzut din analiza „cuspidelor", reprezintă elementul „ne-neutru" din viaţă. Între planul arhetipal şi domeniul comportamentului

uman există o misterioasă lume evazivă, care este lumea psihicului uman (mult neînţelesul domeniu *karma-manas-ic* al teozofilor - domeniul *sukshma* al filosofului hindus). Este lumea libertăţii şi a iluziei; lumea puterii de creaţie şi a amăgirii; lumea în care realităţile arhetipale sunt *văzute* nu aşa cum *sunt* ele, ci umbrite de mişcarea devenirii - întocmai cum un peisaj este văzut umbrit prin ferestrele închise ale unui tren rapid, în special dacă mişcarea îi produce călătorului rău de tren! Este lumea personalităţii, lumea relativităţii - de care filosoful hindus este aşa de doritor să se desprindă. Dar ce înseamnă desprindere? Pentru noi este o simplă aberaţie, dacă nu înseamnă, înainte de toate, *împlinire-libertatea este cucerită numai prin împlinire*. Şi a fi liber înseamnă întotdeauna a înfrunta ceva ce *nu este cunoscut*, este coeficientul de inexactitate. Se *bazează* pe curajul de a merge înainte fără a se cunoaşte viitorul.

De aceea învăţătorii spirituali sau „maeştrii” nu impun *niciodată*, nu arată *niciodată* viitorul exact al unei acţiuni considerate. Făcând aceasta, ar însemna să-i fure omului libertatea sa creativă şi iniţiativa sa creativă. Ceea ce poate face omul este să înţeleagă trecutul, astfel încât să priceapă întreaga semnificaţie a formei-germene a vieţii şi destinului său (harta natală), pentru a fi în întregime pregătit să întâmpine orice viitor - să-l întâmpine în mod semnificativ, cu curaj, cu înţelegere - dintr-un asemenea de punct de vedere „format” toate evenimentele sunt văzute a fi frumoase. Aceasta înseamnă viaţa creativă şi radiantă a împlinirii.

Rectificarea hărţii natale

Nu putem încheia acest capitol fără a menţiona, în cel mai rapid mod, o problemă de importanţă majoră, care reprezintă într-adevăr factorul cel mai agravant din orice lucrare astrologică practică. Acest factor este nesiguranţa aproape universală în ce priveşte momentul precis la care o persoană a respirat pentru prima oară. Dacă prezentarea fundamentelor astrologiei făcută de noi a fost înţeleasă, va fi evident că toţi factorii dintr-o hartă natală care se referă

la rotaţia axială a pământului sunt absolut dependenţi de momentul exact al naşterii (prima respiraţie), deoarece o diferenţă de patru minute faţă de momentul naşterii schimbă gradele tuturor cuspidelor, tuturor părţilor astrologice şi, în consecinţă, modifică toate calculaţiile bazate pe direcţiile primare.

Aceasta înseamnă, bineînţeles, că acolo unde există o astfel de nesiguranţă a momentului naşterii, trebuie să existe în aceeaşi proporţie o incertitudine privind factorii individuali din personalitatea şi destinul individului. Aceasta este de o importanţă capitală pentru orice tip de interpretare în care este subliniat factorul simbolic al gradelor şi, în general, pentru orice tip de interpretare psihologică şi creativă, întrucât o eroare de patru minute a momentului naşterii este aproape de neevitat - considerând modul neglijent în care momentul naşterii este înregistrat de surorile îngrijitoare, precum şi memoria nesigură a mamei şi a rudelor - problema este într-adevăr foarte serioasă. Ea tinde, de fapt, să facă nesigură marea majoritate a interpretărilor astrologice, în special când în procesul de individuaţie este analizată natura interioară şi factorii spirituali-creativi.

Pentru a depăşi asemenea handicap, astrologul poate recurge la o metodă numită „rectificare”. Ea reprezintă o încercare de a descoperi - printr-una din metodele aflate în uz - momentul exact al naşterii. Bazele variate ale acestor metode de rectificare pot fi în general stabilite după cum urmează:

1). *Identificarea semnului în ascensiune prin trăsăturile specifice ale nativului*. Aceasta se bazează pe faptul că ascendentul se referă la structura fiinţei individuale - sau mai degrabă la caracteristicile acesteia. Structura, în sensul de structură a oaselor, reprezintă o problemă care depinde mai mult de Saturn şi de Lună. Însă „trăsăturile specifice” nu se referă doar la structura generală a corpului, ci chiar mai mult, la expresia generală a corpului şi in general a feţei. Semnul Soarelui oferă mai mult radiaţia vitală a personalităţii ca întreg; Saturn şi

Luna, scheletul corpului şi ritmul vieţii sentimentelor, care este în mare măsură condiţionat de acest schelet al corpului. Ascendentul se referă la exprimarea individului prin corp, la factorul unic al fiinţei, la maniera în care individul îşi trăieşte viaţa într-o structură materială. De aceea tipul ascendentului devine de obicei mai evident după vârsta de treizeci şi cinci de ani, pentru că atunci individul ca atare a. devenit mai bine „in-corporat" şi marca sau signatura sa este vizibilă mai clar.

Fiind determinate trăsăturile specifice ale celor douăsprezece tipuri fundamentale de ascendent, astrologul este apoi capabil, uitându-se la. nativ, să-i determine „semnul în ascensiune" - teoretic, evident! Din punct de vedere practic, o asemenea determinare este întotdeauna mai mult sau mai puţin nesigură, deoarece este dificil să se separe factorul ascendent de ceilalţi factori care influenţează înfăţişarea trupească Mai mult, această metodă determină doar natura semnului în ascensiune - care, ca o medie, înseamnă o perioadă de două ore în timpul căreia persoana s-ar fi putut naşte. Aceasta este totuşi o procedură foarte valoroasă, putând fi folosită ori de câte ori persoana nu cunoaşte nici măcar ora naşterii sale.

2). *Rectificarea prin evenimente trecute*. Principiul acestei proceduri se *bazează* pe faptul că, aşa cum e posibil să prezici viitoarele evenimente pornind de la un moment al naşterii cunoscut cu exactitate, tot astfel este posibil să se deducă momentul exact al naşterii din evenimentele trecute cunoscute în mod exact. Aceasta reprezintă „rectificarea" unui moment îndoielnic al naşterii, prin cunoaşterea istoriei vieţii nativului. Evident, procedura este una dintre cele mai hazardate, cu excepţia cazului când incertitudinea" momentului naşterii este restrânsă la limite de timp înguste - să zicem cincisprezece minute sau o jumătate de oră. Totuşi, este mult mai uşor să găsim aspectul astrologie corect, care reprezintă o expresie a unui anumit eveniment de viaţă, decât să prezicem un eveniment precis, ca rezultat al unui aspect

care apare. Aceasta pentru că destinul trecut înseamnă viaţă cristalizată - viaţă *minus* nesiguranţa libertăţii umane.

Să o spunem altfel: niciun eveniment nu apare în viaţă căruia să nu i se poată asocia simbolic un aspect astrologie, conferindu-i acelui eveniment o semnificaţie adecvată. Dar nu rezultă că un aspect definit va produce întotdeauna o apariţie definită. Un aspect este întotdeauna *necesar* pentru ca un eveniment să aibă loc, dar aceasta nu este o mărturie *suficientă* pentru a prezice în mod exact apariţia unui eveniment definit. Un punct important care nu ar trebui niciodată uitat!

Dificultatea constă în a izola întâmplarea specifică trecută care corespunde în mod real sau este semnificată de un aspect particular ce ajunge la maturitate într-un anumit moment. Un nou aspect prin progresie secundară şi unul prin direcţie primară pot *părea* a se referi, să zicem, la o călătorie importantă; totuşi, ele figurează ca dată la un an sau doi distanţă. Problema care se ridică în procesul de rectificare este următoarea: care e aspectul de la care se socoteşte momentul necunoscut al naşterii? Două sau mai multe aspecte prin progresii secundare pot fi, de asemenea, luate în calcul, indiferent dacă ele par a semnifica un eveniment definit. Dacă calculaţiile se fac plecând înapoi de la aceste câteva aspecte, pot fi găsite câteva presupuse momente ale naşterii.

Astfel, rectificarea implică o foarte complexă serie de verificări şi contra-verificări. Implică socoteli înapoi şi înainte care înseamnă - chiar şi atunci când viaţa nativului prezintă puncte clare de cotitură (cel mai bun caz pentru rectificare) - cheltuială de mult timp şi multă originalitate. Este absolut necesară o reală înţelegere psihologică a vieţii şi a reacţiilor umane, dacă astrologul trebuie să determine care aspect reprezintă cel mai probabil simbolul unui eveniment trecut; de asemenea, abilitatea de a extrage din informaţia nativă pe care el însuşi poate s-o fi uitat, sau a cărei importanţă nu o realizează. O asemenea abilitate nu este atât de frecventă pe cât ar putea părea, şi

fiecare psihanalist va fi conştient de acest fapt. Într-adevăr, foarte puţine persoane realizează care din evenimentele trecutului lor au fost într-adevăr semnificative; şi nici nu pricep de obicei adevărata semnificaţie a acestor evenimente.

Cea mai mare valoare a astrologiei constă probabil în ajutorul pe care ea îl dă omului în descoperirea semnificaţiei a ceea ce deja s-a întâmplat. Numai când fiecare factor al istoriei vieţii sale se evidenţiază cu clară semnificaţie, pe baza întregului destin de viaţă - dacă atunci omul este cu adevărat pregătit să dea ochi cu viitorul său, cu inteligenţă şi înţelegere; cu alte cuvinte, în funcţie de adevăratul său sine individual.

După analizarea factorilor astrologiei consideraţi ca fiind cei mai elocvenţi pentru scopul rectificării, credem că cei pe care M. Jones îi menţionează în cursul *Astrologia direcţională* sunt, probabil, cei mai buni; în orice caz, sunt cei mai simpli. Aceştia sunt:

1). Trecerea Lunii progresate peste unghiurile hărţii natale - care permite calcularea acestor unghiuri în mod exact. Trecerea peste ascendent înseamnă în aproape fiecare caz un indice de schimbare fundamentală în destin sau în realizarea de sine. Marchează de obicei o schimbare semnificativă de rezidenţă sau de mediu; in multe cazuri, totuşi, o schimbare de „mediu interior", o nouă abordare în realizarea de sine sunt singurele lucruri identificabile, în special în cazul introvertiţilor tipici.

2) Aspectele lui Marte sau Saturn la meridianul zenit, adică la punctul mijlocul-cerului sau nadir, care deseori se referă la moartea părinţilor. Asemenea aspecte pot fi calculate conform celui mai simplu tip de direcţii primare; din punctul nostru de vedere, ele se referă la ceea ce am numit „*analiza*, temporală a hărţii natale". Moartea unui

Părinte - în special prima moarte - marchează o eliberare psihologică clară a factorului individual din aproape fiecare viaţă. Ea este un eveniment atât de important încât ar trebui observată chiar în forma - germene a destinului, în schiţele structurii individuale a

fiinţei.

Asemenea moarte este în mod normal însoţită de o eliberare de forţe psihice sau sufleteşti, de la părintele decedat către nativ, iar semnificaţia acesteia este de obicei extraordinară. Există totuşi cazuri în care înstrăinarea clară a nativului de părinţi echivalează cu o „moarte psihologică" a părinţilor; şi se referă mai degrabă la acest eveniment decât la moartea fizică efectivă.

Aspectele morţii care trebuie luate în consideraţie sunt conjuncţia cuadratura şi semi-cuadratura, fie a lui Marte sau Saturn cu mijlocul cerului, fie cu nadirul. Dacă Marte se află la zece grade faţă de mijlocul-cerului, moartea unui părinte *poate* apărea la vârsta de zece ani. Dar poate apărea şi la vârsta de treizeci şi cinci de ani (prin aspecte de semi-cuadratură). Din nou, aceste aspecte nu indică *necesitatei* unei morţi; dar dacă s-a *întâmplat* o moarte la vârsta de zece ani, şi Marte se arată a fi la 11 grade de mijlocul-cerului, atunci concluzia logică este că poziţia mijlocului-cerului nu este corectă şi trebuie mutată cu un grad, astfel încât să facă arcul dintre Marte şi mijlocul-cerului egal cu 10 grade. Aceasta se înţelege prin „rectificarea" unei hărţi.

3). *Rectificarea prin perioada prenatală*, *sau prin ziua de naştere a mamei* reprezintă două metode de importanţă inegală şi care diferă mult ca tehnică. Ele sunt puse în aceeaşi categorie pentru că ambele reprezintă încercări de a defini manifestarea factorului individual într-un nou ciclu de viaţă (prima respiraţie), în funcţie de obârşia maternă. Ideea este că anumite perioade care afectează formarea substanţei corporale a fiinţei, prin mamă, conduc într-un mod măsurabil la începutul perioadei de existenţă individuală.

S-au spus multe pro şi contra întocmirii unei hărţi a momentului conceperii. Noi vom sublinia: concepţia reprezintă un moment din viaţa mamei şi *nu* din viaţa unei persoane individuale, care în niciun fel nu poate fi numită individ până când nu s-a comportat ca o entitate independentă şi relativ de sine stătătoare: adică, până

când nu a respirat. Într-un sens, concepţia nu este mai importantă pentru viaţa viitorului individ, decât momentul când viitorii săi părinţi s-au întâlnit. Ea aparţine ciclului care antedatează propriul său ciclu individual. Ea este ultima dintr-o serie de evenimente întinzându-se îndărăt până la începutul sistemului solar, care condiţionează elementele din care se iveşte individul. Ea recapitulează ereditatea. Dar ereditatea reprezintă pur şi simplu unul din aspectele fundamentale ale factorului colectiv ai vieţii; celălalt aspect este mediul. Ea nu determină factorul individual, ci doar condiţionează elementele prin care acest factor individual trebuie să se exprime.

În calculaţia hărţii „perioadei prenatale" (care nu pare a se referi la momentul exact şi efectiv al concepţiei fiziologice) se stabileşte o relaţie între ascendentul la naştere şi Luna la momentul aproximativ de concepţie. Aceasta înseamnă a spune în mod simbolic că există un moment în viaţa mamei, aproximativ momentul concepţiei, când ea presimte în imaginaţia sa creativă, care va fi şinele individual al viitorului său copil.

Putem încheia spunând că motivul dificultăţii de a stabili cu exactitate cuspidele caselor şi ale tuturor elementelor referitoare la rotaţia axială a Pământului este faptul că ele simbolizează adevăratul factor individual din om; şi acest factor individual este într-adevăr sacru. De aceea se cuvine ca el să fie ţinut ascuns de privirea cercetătoare a indiscreţilor şi curioşilor. Gradul exact al ascendentului reprezintă cheia spre unicitatea vieţii şi destinului omului. Într-o lume în care individul este atât de des crucificat de stupiditatea colectivă, ar trebui, probabil, să ne bucurăm de faptul că ascendentul şi toate cuspidele - care reprezintă porţile de intrare spre personalitatea creativă cea mai intimă a omului şi spre libertatea sa creativă - sunt de obicei învăluite în mister.

„ Construirea templului" şi punctul Sinelui

Întrucât încheiem această parte a studiului nostru, dorim să ne întoarcem la o chestiune care a fost menţionată anterior, dar pe care acum suntem într-o mai

bună poziţie să o înţelegem. Am vorbit despre progresii, direcţii şi tranzite, luând în dscuţie ceea ce am numit „analiza temporală a hărţii natale”. Dar un alt tip de analiză temporală a hărţii natale a fost studiat în capitolul „Cadranul caselor”. Dacă acum îl menţionăm din nou, este pentru că aceste două tipuri de analiză temporală pătrund mai adânc în problema stabilirii valorii reale a „devenirii”, decât orice altă metodă obişnuită care prezintă factorii planetari după naştere.

Toate aceste metode (progresii, direcţii, tranzite) eşuează în a considera individul ca întreg, susceptibil de perfecţiune. Ele sfărâmă singularitatea, unicitatea şi unitatea simbolizării astrologice. Ele disipează naşterea în perioade nedefinite de minute, zile sau ani şi arată fiinţa care începe ciclurile de dezvoltare pe care în mod normal nu le poate încheia în starea actuală a destinului uman. Ele îi arată omului cele trei părţi ale naturii sale care evoluează în concordanţă cu ritmuri pe care nu le armonizează în mod exact. În acestea, este adevărat, stă libertatea - dar şi împlinirea.

În procedura explicată în capitolul „Cadranul caselor” avem de-a face cu împlinirea ciclică. Omul este văzut a fi capabil să încheie construcţia templului nemuririi sale într-un interval de 84 de ani (trei cicluri de câte 28 de ani). El este văzut ca cel care experimentează ciclurile întregi de experienţă prin care toate planetele sale şi toate relaţiile lor reciproce de orice tip imaginat (părţi, aspecte etc.), sunt energizate şi exprimate în mod succesiv. Aici, într-adevăr, este o perspectivă pozitivă, constructivă a omului, un Dumnezeu în formare; în timp ce în progresii, direcţii sau tranzite suntem spectatorii unui alergător care porneşte o triplă cursă, dar pe care nu poate spera să o termine. „Soarele său progresat” nu va încheia niciodată cursa zodiacală „Mijlocul-cerului său direcţionat” nu va cunoaşte niciodată o zi completă de activitate. Soarele său tranzitat nu se va aşeza niciodată pe o personalitate împlinită prin cei „370 de paşi” ai Marelui şarpe al eternităţii despre care vorbesc Kabbala şi H. P.

Blavatsky.

Care este atunci folosul de a fi născut, dacă individul este sortit să fie înfrânt de karma rasială şi nu poate spera să atingă ţelul totalităţii? Oare nu există niciun om care, în decursul vieţii noastre prezente, să atingă împlinirea? Dacă împlinirea este posibilă pentru individ, în ciuda mediului rasial - dacă nu ca o personalitate exterioară, măcar ca un sine individual - atunci progresiile, direcţiile şi tranzitele spun numai o parte a poveştii procesului de viaţă. Ele ar putea lucra cu corpul fizică tangibil şi cu personalitatea rasială; dar există un domeniu pe care ele nu-l iau în considerare - singurul domeniu, se pare, în care individul poate atinge împlinirea şi, astfel, *nemurirea*.

Analiza temporală pe care am prezentat-o în ultimul capitol nu încearcă să schiţeze totalitatea nici unui ciclu de dezvoltare. Ea nu stabileşte anumite limite, nu se referă la un anumit ciclu. Ea dă în mod simplu informaţia referitoare la anumite momente critice în procesul punerii în practică a implicaţiilor conţinute în harta natală. Dar asemenea momente critice ar putea fi teoretic repetate *la infinit*. Chiar şi ecuaţia „un grad egal un an” nu reprezintă un factor necesar al unei asemenea „analize temporale”. Pentru că, după cum am conceput această metodă, este doar o chestiune de relaţie abstractă între douăzeci şi patru de factori *stabiliţi*. Ceea ce ea vrea cu adevărat să arate nu reprezintă *momentul* exact al unei apariţii, cât *secvenţa* operaţiunilor implicate în procesul de actualizare a potenţialităţilor arătate în harta natală. Cu alte cuvinte, operaţiile de construcţie pot fi accelerate, dar acoperişul nu va fi pus înainte ca fundaţiile să fie săpate. Ceea ce dezvăluie o analiză temporală este, de aceea, o secvenţa de operaţii, iar ecuaţia „un grad egal un an” reprezintă doar un coeficient ce pare a fi cel mai exact în actualul curs al efortului uman. La unele personalităţi poate fi mai eficace un coeficient mai rapid; de exemplu, 2 *Va grade* pentru un an a fost sugerat de Carter (a douăsprezecea parte a unui semn zodiacal) şi oferă în multe cazuri rezultate foarte semnificative.

Când am detaliat metoda prin care progresul individului ar putea fi schiţat prin trei cicluri de 28 ani, am spus, de asemenea, că acesta reprezenta un mod de a determina graficul de operaţii în construirea Templului omului. Însă prin chiar natura acestui tip de *analiza* temporală a hărţii natale avem de-a face cu *cicluri închise*. Lucrăm cu limite temporale foarte clare - arhetipale - referitoare la durata de viaţă. Ceea ce nu este făcut când ar fi trebuit să fie făcut, este lăsat pentru totdeauna nefăcut. Dar termenii „făcut” sau „nefăcut” nu se referă la comportamentul personalităţii, nici la realizările individului. Aici este o dezvăluire a adâncurilor fiinţei, o sondare solemnă în sanctuarul sufletului individului - în tărâmul semnificaţiei pure.

Aceasta este cu atât mai evident când comparăm ciclul progresiilor Lunii care are loc în aproape 27 de ani, ce aproximează ciclul de 28 de ani a ceea ce am numit „Punctul Sinelui”; de asemenea, ciclul lui Saturn tranzitat, care acoperă întrucâtva o perioadă mai lungă. În timp ce Luna progresată indică mai mult fazele vieţii exterioare, iar Saturn tranzitat indică adâncirea lentă sau cristalizarea factorului ego-ului, punctul Sinelui se referă la valori pur interioare, dar care aruncă lumină asupra celei mai tainice determinări a individului şi abilitaţii sale de a da semnificaţie vieţii.

În încheiere, atragem atenţia asupra mişcărilor ciclice ale Punctului Sinelui şi asupra faptului că acest punct nu este un simplu punct, ci o cruce. Cele patru unghiuri ale hărţii (cele două axe ale personalităţii individuale, orizontul şi meridianul) trebuie văzute rotindu-se într-un ciclu de 28 de ani. Apar schimbări subtile de focalizare, subliniind, în unele cazuri, factorul-orizont, în altele, factorul-meridian. Dacă acestea sunt studiate cu atenţie, în funcţie de indicaţiile date de harta natală ca întreg, această metodă dă naştere la un tablou valabil - pentru că este complet - al vieţii interioare a individului. Prin el putem vedea - conturându-se vag sau însufleţit, în contrast cu fundalul progresiilor şi tranzitelor mai evidente

şi concrete - tiparul dezvoltării lente spre împlinirea individului. Aici omul poate fi desluşit - un succes sau un eşec - nu în funcţie de ceea ce face, ci de semnificaţia şi de frumuseţea cu care el investeşte fiecare întâmplare de viaţă pe calea spre îndumnezeire, sau spre anihilare.

XIV. PRINCIPIILE INTERPRETĂRII ASTROLOGICE

Interpretarea, pentru a fi pe deplin semnificativă şi creativă, trebuie să fie individuală. Prin urmare, niciun om nu ar trebui să-i spună altui om cum să-şi interpreteze experienţa, sau orice structură de viaţă şi eveniment cu care se confruntă. Tot ce se poate face este stabilirea câtorva principii de interpretare universal valabile, care să servească drept pietre de hotar în procesul interpretării; acest proces ar trebui stabilit pentru fiecare individ în parte, în funcţie de modul în care acesta a reuşit să interpreteze faptul fundamental al experienţei sale: el însuşi.

Interpretarea unei hărţi natale nu diferă de interpretarea unei situaţii de viaţă, nici de interpretarea unei lucrări de artă sau a unei personalităţi întâlnite pentru prima oară. Totuşi, pentru a interpreta o hartă natală astrologică ar trebui întâi de toate să existe o informare completă cu privire la semnificaţia generală a faptelor astrologice, sau mai degrabă a simbolurilor. Deşi cunoaşterea conţinuturilor capitolelor precedente ale acestei cărţi este obligatorie pentru o interpretare adecvată, cel puţin din punctul de vedere al atitudinii faţă de astrologie pe care noi o susţinem, totuşi în interpretarea astrologică rămâne întotdeauna ceva misterios, ca în oricare alt exemplu de interpretare a vieţii. Odată stabilite principiile universale care definesc caracterul general al simbolurilor utilizate, individul trebuie să lase aceste simboluri să se *organizeze ele însele în întreguri de semnificaţie*, în cadrul propriei sale structuri particulare de înţelegere.

Sună foarte simplu şi totuşi, în mod evident, poate fi foarte dificil, începătorul „nu va şti cum să înceapă”. El va fixa harta cu o mută consternare şi nimic nu se va

întâmpla. Sau altfel, el va tabela fiecare factor la care s-ar putea gândi şi se va uita în manuale pentru a vedea ce înseamnă. Iar dacă va încerca să adune aceste semnificaţii separate, el va găsi - cu excepţia cazurilor excepţionale - o situaţie confuză, fără ieşire, în care mulţi factori îi vor nega pe mulţi alţii. Stabilind o medie, el va *realiza*, că fiinţele umane nu sunt aşa de simple pe cât această procedură ar sugera să fie. În mod special, ele nu reprezintă suma totală a factorilor separaţi, ci mai degrabă o relaţie organică a relaţiilor dintre factori. Atunci ar trebui să se înceapă cu „factorii”, cu „relaţiile dintre factori”, sau cu „relaţia organică dintre relaţii”?

Fiecare interpret potenţial trebuie să decidă pentru sine însuşi, conform propriei sale înţelegeri. Unii vor începe de la întreg la părţi, apoi de la relaţiile dintre părţi - şi vor reconsidera din nou întregul ca un organism de relaţii. Alţii vor *analiza*. În mod înţelept părţile, apoi relaţiile dintre părţi şi le vor însuma prin centrarea semnificaţiilor deja determinate în jurul unui centru de semnificaţie, sau a unui determinator focal”.

Există totuşi o primă operaţie, nemenţionată până acum, care reprezintă într-adevăr temelia - deşi în mod obişnuit una inconştientă - a procesului ulterior de interpretare. Asemenea operaţie este implicată exact în prima privire care se aruncă asupra unei hărţi astrologice; pentru că fiecare om, uitându-se la o hartă ce trebuie interpretată, va determina sau va trebui să determine, în mod clar sau nu, ca fundal al unei investigaţii ulterioare, *ce anume caută*. Prin această afirmaţie, înţelegem o atitudine a *priori* faţă de orice date incluse în hartă. Unii interpreţi vor fi decis înainte, în mod inconştient dacă nu deliberat, că ei caută planete bune şi rele, benefice şi malefice, aspecte bune şi rele, semne şi stele norocoase sau nenorocoase. Alţii vor căuta tabloul unei fiinţe umane şi a unui destin şi vor interpreta planetele sau semnele ca un gravor care lucrează cu valori negre şi albe, ca un pictor care *lucrează*. În clar-obscur.

Cu alte cuvinte, sunt posibile două atitudini

fundamentale faţă de interpretare - şi multe combinaţii secundare a acestora două: atitudinea *etică* şi *estetică*. Am definit deja în general aceste două abordări de evaluare şi înţelegere a vieţii în capitolul „Astrologia şi psihologia analitică”. Ce rămâne de făcut este să arătăm, pe scurt, cum operează aceasta atitudine estetică în domeniul interpretării hărţii. Funcţionarea atitudinii „etice” nu mai trebuie discutată pentru că fiecare manual astrologie post-medieval şi chiar modern, precum şi tipul obişnuit de practică astrologică, reprezintă exemplificări suficiente a metodei etice şi a evaluărilor sale dualiste: bun şi rău. Însă abordarea „estetică” încă reprezintă un mister pentru majoritatea covârşitoare a cercetătorilor astrologiei.

Motivul pentru care se întâmplă acest lucru, este fără îndoială faptul că orice interpretare şi evaluare a vieţii şi a celor două elemente fundamentale ale sale - precum bărbat şi femeie, *yang* şi *yin*, lumină şi întuneric, pozitiv şi negativ - au fost astfel stabilite la nivelul *natural-fiziologic* al conştiinţei. Cu alte cuvinte, atitudinea vitală a omului s-a bazat considerabil pe instinctele sale şi era influenţată de rezultatul *activităţilor instinctuale*. Lumina şi vara erau bune pentru că viaţa era mai sigură şi mai uşoară când ambele erau în ascensiune; dar întunericul şi iarna erau rele, pentru că viaţa era mult mai nesigură şi mai grea. În mod similar, există o sub-evaluare a femeii şi o supraevaluare a bărbatului din punct de vedere etic, pentru că bărbatul era capabil să-şi păzească mai bine viaţa în Junglă” şi femeia era dezavantajată de dificultăţile fiziologice.

Până recent, omenirea a fost într-un stadiu de dezvoltare strict *fiziologic* - după cum am văzut în primul capitol al acestei cărţi. *Puranele* hinduse vorbesc de acest stadiu ca despre „puterea braţului şi a sexului”. O foarte interesantă caracterizare! „Puterea braţului” se referă la activitatea musculară şi, pe baza acesteia, polul feminin-pasiv este văzut ca inferior. Cât despre „puterea sexului”, aceasta depinde în totalitate de modul în care este considerat sexul. Ca manifestare a forţei şi vieţii creative,

sexul face din femeie, *ca mamă*, elementul pozitiv: de aici matriarhatul. Dar ca mod de „activitate” (musculară sau de alt gen), el face din bărbat elementul pozitiv. Tipul de mediu în care triburile umane trăiau aveau, indubitabil, mult de-a face cu determinarea atitudinii ce trebuia păstrată. Drept rezultat, avem conflictul dintre sistemul matriarhal şi cel patriarhal.

Toate domeniile relaţiei umane, de la viaţa familială la organizaţiile tribale şi naţional-sociale, au fost pătrunse de un tip fiziologic de evaluare mai mult sau mai puţin conştient. În plus, tot ce părea valabil pentru marea majoritate a oamenilor era efortul de a perpetua cu orice preţ organismul fizic într-o stare de relativă sănătate şi fericire fiziologică. Astfel, tot ceea ce tindea să distrugă - chiar şi temporar - sănătatea şi fericirea (plus prosperitatea) a fost evaluat ca rău, în timp ce tot ceea ce consolida sănătatea, fericirea şi prosperitatea a fost considerat bun. Tot ce dădea naştere unei stări de presiune sau greutate, oricăror perturbări de la normalitatea fericită a casei, religiei şi comportamentului tradiţional, a fost etichetat ca „rău”. De aici, Saturn şi Marte sunt malefice. Cuadraturile reprezintă aspecte rele. Opoziţiile şi îndoielile pe care le generează (ca stimulări necesare spre eforturi ulterioare de înţelegere) sunt de asemenea rele. Dar expansivul Jupiter şi constructorul-de-casă Venus sunt benefice; iar trigoanele, care introduc noi perspective şi planuri, sunt aspecte bune.

Deoarece conştiinţa omului începe, totuşi, să se stabilească la nivelul psiho-mental şi să-şi conceapă relaţia cu un întreg mai mare, o serie întreagă de aspecte dobândesc evaluări diferite. Câteva din aceste aspecte sunt: problema puterii pe care conştiinţa poate să o focalizeze deliberat ca fundament pentru activitatea supra-personală (deşi conştientă), problema conservării organismului fizic, problema sănătate-fericire-prosperitate şi teama instinctivă faţă de ceea ce ar putea distruge confortul relaţiilor de sânge şi al tradiţiilor fizic-înnăscute. Într-un stadiu de tranziţie, judecata „bun-rău” pare intens

subliniată pentru un timp, deşi există o transmitere a focarului de discriminare - după cum vedem în etica creştină; dar mai târziu, viaţa începe să fie considerată cu adevărat „dincolo de bine şi rău” - şi chiar dincolo de fericire. Începe să fie văzută din punctul de vedere al artistului creativ, care ştie bine că într-un desen alb-negru „negrul” este tot atât de necesar şi de semnificativ ca şi „albul”; că fără cele două s-ar putea să nu mai existe formă şi *deci* semnificaţie. Atunci se naşte atitudinea estetică faţă de viaţă - atitudinea „totalităţii operative”, intenţia de „a elibera putere printr-o formă semnificativă”. Pentru că într-o asemenea atitudine nu există nici „bine”, nici „rău”, ci doar grade de actualizare a semnificaţiei prin forme care poartă mai mult sau mai puţin pur şi precis această semnificaţie. Fiecare viaţă reprezintă o operă de artă care, fie poartă succesiv semnificaţia care i s-a trezit în fiinţă, fie iese în afară ca un conglomerat fără formă, inexpresiv, neconvingător, banal, de eforturi incipiente care n-au condus nicăieri.

Următoarele afirmaţii pot servi ca postulate ale atitudinii estetice faţă de interpretarea astrologică:

A). Nu există planetă rea. Fiecare planetă are o funcţie definită. Fiecare funcţie este necesară pentru realizarea totalităţii organice. Eliminarea este la fel de valoroasă ca asimilarea. Furunculul care eliberează sistemul de otrăvuri este tot atât de valoros ca şi carnea care strânge laolaltă oasele.

B). Nu există aspect rău. Involuţia este la fel de necesară ca şi evoluţia. Distrugerea formelor care au devenit învelişuri moarte şi eliberarea puterii pe care ele o conţin este la fel de valoroasă ca şi construirea de forme noi. Tensiunile sunt la fel de valoroase ca şi liniştea, chiar mai creative.

C). Fiecare semn zodiacal este la fel de bun pentru naştere ca oricare altul. Nu există lună sau zi de naştere mai bune. Ceea ce contează este să realizezi funcţia vitală sau „calitatea” revelată de semn sau de simbolul-grad.

D). Nicio hartă natală nu este mai bună ca alta. Este

întotdeauna mai bună din punct de vedere al scopului unei anumite persoane. Deoarece toate scopurile sunt în mod egal valoroase şi necesare în economia întregului mai mare, harta natală a fiecărui om este mai bună pentru scopurile vieţii sale decât harta oricărui alt om.

Dacă există „rău”, el rezidă în identificarea absolută a conştiinţei şi a „Eu”-lui cu doar o singură fază particulară a totalităţii omului, în loc de totalitatea completă a fiinţei. Răul este astfel supra-accentuat; sau mai degrabă, constă în faptul că „Eu”-l este legat şi polarizat de o asemenea supra-accentuare. Orice planetă, în acest sens, este „rea” acolo unde sclipeşte într-o proeminenţă ce neagă operaţia compensatoare a opoziţiei sale polare. Orice element al unei hărţi, atunci când este văzut a domina complet şi de a trage spre el însuşi aproape toată energia câmpului de conştiinţă, devine „rău”. Mai devreme sau mai târziu, dominaţia lui trebuie să fie sfărâmată, dacă omul trebuie să atingă totalitatea.

Aceasta nu invalidează „focalizarea”. Dar a focaliza totalitatea energiei pentru împlinirea unui individ - şi chiar mai mult, a unui scop supra-personal - înseamnă un lucru; a identifica „Eu”-l unei persoane cu o singură parte a totalităţii fiinţei, astfel încât toate celelalte părţi să devină opuse în dezvoltarea lor, înseamnă alt lucru. Numai ultima Poate fi numită „rea”, dacă se insistă în a se folosi un asemenea calificativ nefericit! Şi chiar o astfel de „răutate” poate fi, în mod simplu, o chestiune pur temporară, care se transformă într-o fază valoroasă a unei dezvoltări ce înaintează prin mari contraste. De aceea trebuie să fim atenţi ca nu cumva să transferăm evaluarea etică de „bun” sau „rău” noului nivel şi să numim întregul „bun” şi părţii „rele”. Dacă există undeva rău relativ, nu este în partea ca parte, ci în totalitatea întregului care abdică în faţa unei părţi ce pretinde a fi sau a conduce întregul. In acest sens, răul trebuie să devină ceea ce omul nu este, iar binele, să împlinească ceea ce omul este. Legea vieţii, legea binelui este legea realizării *dharmei*, adică a ceea ce omul este inerent şi arhetipal.

Şi astfel gândul ne poartă la marea carte hindusă, *Bhagavad-Gita*, care, la capitolul trei, spune:

„Fă, de aceea, ce trebuie să faci, tot timpul nepăsător faţă de eveniment; pentru că omul care face ceea ce trebuie să facă, fără ataşament faţă de rezultat, obţine Supremul.... Este mai bine să se împlinească propria îndatorire (*dharma*), chiar dacă e lipsită de măreţie, decât să se execute bine îndatorirea altuia. Este mai bine să se piară în executarea propriei îndatoriri; îndatorirea celuilalt este plină de primejdie".

A deveni ceea ce eşti; a deveni deplinătatea a ceea ce eşti; cu alte cuvinte, a trăi întregul - chiar dacă mai târziu această totalitate trebuie focalizată în întregime asupra unui singur lucru, la executarea căruia fiecare element al fiinţei contribuie prin transferare deliberată şi prin substituire psihică - aşa este idealul fără vârstă şi universal pentru individ. Înseamnă corelarea perfectă a *tuturor* valorilor din interiorul personalităţii aflate pe drumul său spre deplina individuaţie. Înseamnă perfecta corelare a factorilor individual şi colectiv în factorul creativ, cel care operează neîncetat.

Colectivul furnizează elemente substanţiale; individul *furnizează* o formă de organizare sau de structură - reprezentând exteriorizarea „calităţii" monadice, care, în schimb, este identitatea spirituală a creativului. Şi în afara acestui mereu-activ, mereu-răsunător *acord al vieţii şi devenirii* - a devenirii care operează în şi prin viaţă, a *vieţii* substanţialitate şi formulate operativ în şi prin *devenire* - se manifestă totalitatea creativă a întregului organic.

Astrologia ilustrează, exemplifică, furnizează aplicaţii pentru toate aceste corelaţii. Dar trebuie înţeles întregul. El trebuie integrat în şi printr-o abordare estetică, care singură poate revela o totalitate da semnificaţie. Am văzut anterior cum această corelaţie a *vieţii şi a devenirii* poate fi percepută în şi prin interacţiunea hărţii natale, a progresiilor, direcţiilor şi tranzitelor. Aici putem arăta din nou eroarea, atât de evidentă în practica astrologică actuală, de considerare a hărţii natale şi a progresiilor ca

fiind diferite. Un aspect între planete progresate înseamnă puţin, dacă nu este asociat cu harta natală, cu planetele sale radicale şi cu casele în care operează aspectul. Aspectele de zi cu zi sunt încă şi mai puţin semnificative pentru un individ, dacă nu sunt văzute ca „tranzite” corespunzătoare - adică, referindu-se la harta natală. Geniul astrologiei trebuie să se găsească oriunde lipseşte discriminarea între corelaţii, grupări, în uniunile care echilibrează umbrele, negrul contra albului, agenţii formatori contra celor distructivi - acceptându-i în mod egal pe toţi ca funcţii ale totalităţii organice a întregului - să nu uităm totuşi acceptarea fiecărui element al vieţii ca valabil *doar* când un asemenea element este la locul cuvenit şi la timpul cuvenit.

Probabil că o analogie din domeniul muzicii ne va ajuta să focalizăm semnificaţia. Am vorbit de harta natală ca de „acordul fiinţei individuale”; şi - cel puţin prin implicaţie, faţă de ceea ce am studiat anterior - am vorbit de această analiză temporală ca de partitura simfoniei în care *viaţa* şi *devenirea* se influenţează reciproc în scopul unei mereu mai depline şi mai mari totalităţi manifestate. Ceea ce astrologul ar trebui să descopere este „tonalitatea” acordului şi simfoniei. Aceasta reprezintă tonalitatea despre care am spus adineauri că reprezintă „relaţia organică a relaţiilor dintre părţi”. Numai cel care poate da la o parte această tonalitate individuală a unei personalităţi şi a unui destin poate fi numit un adevărat astrolog. Pentru că numai aşa poate demonstra că are puterea „perceperii holistice” care îi revelează totalitatea fiecărui întreg.

Despre procedura de interpretare

Din punct de vedere al fazei analitice de interpretare - şi ar trebui să existe *întotdeauna* o asemenea fază - este nevoie să se adauge ceva la ceea ce deja s-a spus în capitolele precedente. Cei doi paşi esenţiali ai analizei se referă la „forma subiectivă”, constituită de relaţia cadranului caselor cu semnele zodiacului (adică poziţiile zodiacale ale cuspidelor, semnelor interceptate etc.) şi,

respectiv, la „forma obiectivă, constituită de poziţiile zodiacale (semne şi grade) şi poziţiile caselor planetelor, singure şi ca grup. Aceşti doi paşi ai analizei trebuie completaţi de un al treilea, în urma căruia vor fi determinaţi „factorii de relaţie" secundari dintre planete, orbite planetare şi cuspide: Noduri şi Părţi.

Urmează apoi ceea ce am numit „analiza temporală a hărţii natale", care *fixează* o „structură generală a devenirii" ca expresie a individualităţii fundamentale a nativului. Aceasta ar trebui urmată şi modificată de un studiu al perioadelor determinate sau sugerate de mişcările progresate ale tuturor planetelor radicale şi de mişcările tranzitate ale planetelor mai lente (Pluto, Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter) prin durata aşteptată de viaţă a nativului.

Am spus în mod expres „un studiu al *perioadelor*" acestor planete progresate şi tranzitate, pentru că valoros in acest stadiu al procesului de interpretare este determinarea formei generale a devenirii personalităţii şi a formulei generale care să arate ciclurile de-a lungul cărora lumea exterioară (colectivul-societatea-stările planetare) va încuraja dezvoltarea personalităţii ca întreg şi în relaţie cu funcţiile sale fundamentale, precum şi ciclurile de-a lungul cărora va împiedica această dezvoltare (sau o va adânci prin opoziţie şi încordare).

Perioadele progresiilor planetare reprezintă factorii componenţi ai aceste „forme de devenire a personalităţii" - şi nu vreunul din aspectele particulare dintre două planete progresate. Un anumit aspect situat într-un anumit semn sau casă (sau de obicei în două semne şi case) poate avea semnificaţie în baza unui anumit tip de eveniment sau a unei anumite tendinţe a evenimentelor. Dar aceasta semnificaţie este aşa de amestecată cu semnificaţia unei duzini de alţi factori, există aşa de multe moduri posibile de interpretare a operării sale probabile şi a locaţiei sale, fie în domeniul fiziologic, fie în cel psihologic - fie pe baza accentuării prin *lipsă* de ceva, sau a accentuării prin *prea mult* din acel lucru - încât o pronosticare absolut exactă a

evenimentelor prin progresii, direcţii şi tranzite este practic imposibilă. Este posibilă şi surprinzător de exactă in *unele* cazuri; dar jalnic de inexactă, fie în elementul temporal, fie în maniera de actualizare a acestuia, în majoritatea celorlalte cazuri. De aceea, atunci când se înţelege marea influenţă, psihologic vorbind, pe care o predicţie o poate exercita asupra unei persoane sensibile - şi noi toţi suntem subiecte ale influenţei, unii în mod inconştient, alţii în mod conştient - ar trebui să se realizeze şi cât de nefastă ar putea fi o predicţie greşită.

Valoarea astrologiei nu depinde de acurateţea sa predictivă, pentru că atunci ar avea o valoare relativ mică - cu excepţia astrologilor spectaculos de dotaţi, capabili ca printr-o combinaţie de astrologie „orară" şi „natală" să „puncteze" într-o proporţie uimitor de mare de cazuri. Ea depinde mai degrabă de faptul că ne *furnizează* „formule de viaţă" (harta natală) şi de devenire (analiza temporală, progresii etc.), care ne permit să extragem cea mai mare semnificaţie din ceea ce se *întâmplă* sau *s-a întâmplat*.

Dacă noi asimilăm complet această semnificaţie, suntem capabili să dăm piept cu orice se *va întâmpla*: 1). ca un front integrat, omogenizat; 2). ca un depozitar de semnificaţie creativă. Procedând astfel, vom fi capabili să „transfigurăm" viitorul; nu schimbând „forma" vieţii sau a devenirii noastre, ci făcând ca forma aceea să strălucească de semnificaţie, armonie şi lumină - aşa cum Isus a strălucit pe Muntele Transfigurării. El a strălucit cu lumină christică, cu puterea energiilor şi a conţinuturilor universale - deşi El a rămas în formă şi individualitate, Isus: Isus care a devenit „christic".

Să ne întoarcem totuşi la perioadele progresiilor. Dacă vedem în harta lui Mussolini că, la vârsta de 46 de ani, Soarele său progresat va fi în conjuncţie cu Uranus şi în trigon cu Neptun, aceasta nu ne poate oferi o informaţie la fel de directă ca evenimentele atunci probabile să apară. De fapt, atât cât poate fi spicuit din viaţa sa exterioară, relativ puţin a corespuns la această vârstă unui aspect progresat care ar fi trebuit să fie capital în viaţa lui

Mussolini, câtă vreme trigonul Uranus-Neptun cuprinde toate planetele sale şi, astfel, joacă un rol foarte important în viaţa şi destinul sau. Este adevărat că înţelegerea cu Papa a fost semnată (11 februarie 1929) în jurul momentului de ajungere la maturitate a aspectelor progresate; dar considerând că aceasta este corelaţia dorită, cum ar fi putut un astrolog care studiază harta, să zicem în 1900, să prevadă un asemenea eveniment concret? Mai mult, de ce ar trebui să fie acest tratat lateran de o asemenea semnificaţie din punct de vedere astrologic în destinul lui Mussolini? Putem totuşi aborda progresiile solare sus-menţionate şi în alt mod.

Putem determina aspectele făcute de Soarele progresat încă de la naştere. Să începem cu ultimele: în 1916, Soarele progresat este în cuadratură cu Saturn-ul radical; în 1917, cu Luna radicală; în 1922, cu Marte radical; în 1923, ajunge în conjuncţie cu Partea Norocului; în 1927, în sextil cu Jupiter; apoi în 1929, în trigon cu Neptun şi în conjuncţie cu Uranus; şi în 1930, în sextil cu Venus. Apoi se determină *perioadele* progresiilor, prin considerarea timpului scurs între două aspecte. Perioada cuadraturii Soare-Lună se încheie în 1922. În final, conjuncţia Soare-Partea Norocului începe ca martoră la „marşul asupra Romei” şi la accederea lui Mussolini la putere.

Perioadele de dinaintea ultimei se bazează toate pe aspecte de cuadratură - mereu de la cuadratură Soarelui progresat cu Neptun în 1898 (vârsta de 15 ani); şi înaintea acestei serii de cuadraturi au existat numai sextile (cu Luna şi cu Marte). Aceasta stabileşte dintr-o dată - din punct de vedere al progresiilor solare fundamentale - câteva cicluri de viaţă bine marcate. Până la vârsta de cincisprezece ani, o perioadă de sextile - rutina creşterii prin influenţă maternă (Luna) şi influenţă paternă (Marte). Apoi, din 1898 până la începutul primăverii lui 1922, avem o perioadă de luptă pentru a cobori în manifestare şi ideal, lupta de a fi născut ca o figură de destin: toate cuadraturi, simboluri ale încarnării şi involuţiei.

Anul 1922 este dominat de un nou tip de aspect: prima conjuncţie solară cu Partea de Noroc. Aceasta înseamnă acum „accentuare”. Accentuare asupra ce? Asupra a ceea ce reprezintă Partea de Noroc. Partea de Noroc reprezintă „ascendentul” Lunii. Ea „distribuie” şi concentrează puterea Lunii. Luna reprezintă viaţa personalităţii ca element al devenirii; ea reprezintă şi „publicul”, colectivul care se confruntă cu individualul. Astfel perioada de accentuare arătată de conjuncţia Soare-Partea Norocului a concentrat puterea colectivului asupra individualităţii lui Mussolini, a accentuat puterea propriei sale personalităţi, în casa a zecea, a accentuat autoritatea şi activitatea publică; în Fecioară, un proces de curăţare (simbolizat chiar de fasciştii care foloseau ulei de ricin împotriva politicienilor ostili).

Ar fi totuşi inutil să găsim o zi sau o lună atunci când această conjuncţie operează în mod specific. Ceea ce trebuie înţeles este mai degrabă semnificaţia generală a perioadei. La fel, când vorbim de sextilul Soare progresat-Jupiter ne referim la perioada 1923-1927, o perioadă de fixare (sextilul) a autorităţii (Jupiter). Apoi, din 1927 până în 1929, ajungem la perioada Soare progresat in trigon cu Neptun şi în conjuncţie cu Uranus. In mod evident, avem atunci o perioadă când puterea inconştientului colectiv este predominantă. Toate planetele lui Mussolini sunt cuprinse în trigonul Neptun-Uranus. Deoarece Soarele ajunge în conjuncţie cu Uranus, se încheie în mod evident o perioadă de accentuare personală şi se ajunge dincolo, în necunoscut, ca să spunem aşa, în ceea ce nu este accentuat şi nu este înfăţişat de activităţile planetare. Mussolini ajunge atunci dincolo de ce este el ca personalitate; dar înainte, el îşi restrânge viaţa personală făcând paşii care încheie o perioadă şi deschid o alta. Aceasta este semnificaţia Tratatului Lateran - o semnificaţie neptuniană omniprezentă, subtilă; şi o stabilire clară a „statului corporativ” italian care, deşi conturat în timpul perioadei lui Jupiter (1926-1927), a devenit implantat în mintea naţiunii şi a inconştientului ei

colectiv numai după 1927.

Perioada sextilului Soare-Venus reprezintă, de asemenea, o perioada foarte scurtă. Ea se referă prezumtiv la viaţa emoţională a lui Mussolini; adaugă totuşi semnificaţie individuală conştientă aceleia care s-a referit la început la marii factori inconştienţi (sub aspectele Soarelui cu Uranus-Neptun). După aceasta începe o nouă perioadă caracterizată de ajungerea Soarelui progresat în trigon cu Pluto, apoi cu Saturn, Luna şi Marte. Aceste perioade sunt expansioniste. Ele se referă la formarea de noi idealuri, relaţii, alianţe. Viitorul va arăta dacă ele trebuie interpretate pozitiv sau negativ. În 1939 Soarele progresat este programat a intra în Balanţă; Mussolini va avea atunci 56 de ani. O perioadă a vieţii sale care a început în 1908, când el a mers la Trento, se va sfârşi atunci.[49]

O analiză, similară poate fi făcută prin considerarea nu numai a Soarelui progresat, ci şi a tuturor planetelor progresate; din nou, această analiză se face prin studierea perioadelor constituite de mişcările planetelor lente, după naştere, pe măsură ce ele tranzitează poziţii importante în harta radicală. Avem aici, bineînţeles, o *variată*. serie de aspecte, şi e necesară cea mai mare atenţie pentru a separa cei mai importanţi factori.

Dar ideea că perioadele sunt mai semnificative decât aspectele exacte care marchează graniţele lor, este de asemenea valabilă, fa special în cazul planetelor care tranzitează lent, există perioade de-a lungul cărora, din cauza alternanţei mişcării directe şi acelei retrograde, ele trec înapoi şi înainte peste punctele sensibile ale hărţilor. Perioadele determinate de mişcarea tranzitată a unei planete lente printr-o casă întreagă sunt foarte semnificative. Ele arată modul in care circumstanţele şi forţele colective afectează în mod fundamental fazele vieţii şi destinului individului, faze simbolizate de case.

Apoi trebuie, de asemenea, să se considere ciclurile

49 Acestea au fost scrise în 1936; al Doilea Război Mondial începea în vara anului 1939.

de douăzeci şi opt şi de şapte ani ale axelor hărţii, în special ceea ce am numit mişcarea ciclică a Punctului sinelui". Aceste cicluri pot fi studiate în funcţie de începutul lor, de punctul lor de mijloc şi de sfârşitul lor. Ele arată operaţiile interioare ale procesului de individuaţie la cele trei niveluri succesive ale sale - câteodată se referă la întâmplări concrete, dar atunci numai în măsura în care ele concentrează tranziţii critice în procesul general.

În final, direcţiile primare şi anumite tranzite precise (ca eclipsele şi conjuncţiile multiple) pot fi studiate pentru a întări contururile tabloului deja desenat. Există o şcoală de astrologi care pune accentul în mod fundamental pe direcţiile primare şi care, de aceea, ar avea foarte mult de obiectat dacă i-am trimite la sfârşitul procesului de interpretare; dar ei nu trebuie să uite că „analiza temporală a hărţii natale", pe care noi am plasat-o la început în studiul *devenirii*, oferă indicaţii generale similare sau aproape identice cu acelea găsite prin cea mai simplă metodă de direcţionare (sau prin direcţiile Radix).

Acestea, credem noi, nu numai că sunt la fel de eficace ca şi direcţiile primare, dar din cauza numărului lor mic sunt mult mai valoroase pentru o înţelegere structurală a destinului ca un întreg determinat în mod individual şi semnificativ al *devenirii* Celelalte tipuri de direcţii pot fi foarte semnificative în analiza detaliată, sau ori de câte ori se solicită un studiu închis al corelaţiilor totale ale factorilor astrologiei asociaţi unui eveniment sau perioade de viaţă cunoscută; în astfel de cazuri, toate tranzitele trebuie să fie, de asemenea, considerate. Dar pentru scopurile psihologice de integrare a personalităţii şi de interpretare a vieţii, care reprezintă motivaţiile principale ale abordării noastre faţă de astrologie, direcţiile primare ale tipului complex nu solicită doar un timp prea mare şi o calculaţie prea vastă, dar chiar multiplicitatea acestora aproape că le înfrânge scopul; pentru că acolo de unde ai aşa de mult de ales, şi trebuie să organizezi astfel încât să determini evenimente şi semnificaţii, atenţia devine cu uşurinţă disipată şi ceea ce

este esenţial se pierde, acoperit de o mulţime de lucruri neesenţiale.

Focalizarea prin autoritatea hărţii

Înainte de a încheia acest capitol, trebuie menţionat încă un punct, întrucât el ocupă un loc important în practica astrologiei medievale şi moderne: problema *guvernării planetare*.

Principiul guvernării planetare se *bazează* pe ideea că modurile fundamentale de activitate biologică şi psihologică (planetele) au diverse tipuri de „afinitate” faţă de tipurile fundamentale de substanţe vitale (semne zodiacale). Afinitatea de asemenea genuri a fost determinată în astrologia tradiţională, pentru motive nu întotdeauna clare sau evident filosofice.

Astfel, se spune că o planetă „guvernează” unul sau, de regulă două semne zodiacale, care sunt considerate ca şi „case” ale planetei. Despre aceeaşi planetă se spune că este „exaltată” în alt semn. La aceste evaluări pozitive se adaugă cele negative. În semnul opus semnului guvernării sale, planeta se află în „exil”; în cel opus semnului exaltării sale, se spune că se află în „cădere”. Evaluările pozitive sunt numite „demnităţi”; cele negative, „slăbiciuni”. Acestea sunt cele mai importante demnităţi şi slăbiciuni, ele sunt demnităţile şi slăbiciunile „fundamentale”; la acestea, totuşi, se adaugă o serie de demnităţi sau slăbiciuni „accidentale”.

Valoarea unor asemenea calificări este evidentă. Ea permite astrologului să ofere evaluări *cantitative* planetelor şi astfel să le stabilească relativa importanţă şi greutate într-o situaţie particulară sau în alcătuirea unei anumite personalităţi. Astfel, un Saturn „slab” nu va fi capabil să neutralizeze un Jupiter „puternic” şi în toate aspectele dintre aceste planete calitatea jupiteriană va avea greutatea mai mare. Din recunoaşterea acestui factor cantitativ va ieşi la suprafaţă un fel de perspectivă tri-dimensională; unele planete se vor detaşa ca stele de primă mărime; altele se vor retrage pe fundalul astrelor de mai mică importanţă. Astfel va deveni posibil un anumit tip

de „determinare focală”, ca în cazul unei planete cu mare demnitate printre fraţi sau surori slabe.

Dificultatea *rezidă* în justificarea filosofică sau „holistică” a evaluărilor tradiţionale. Din cauza acestor dificultăţi sunt născocite deseori noi sisteme de „guvernare”, în încercarea de a remedia două din slăbiciunile aparente ale sistemului: faptul că Soarele şi Luna guvernează doar un singur semn fiecare, în timp ce alte planete, chiar şi Saturn, guvernează două semne fiecare; şi celălalt fapt, adică acela al recent descoperitelor planete (Uranus, Neptun, Pluto), care nu guvernează niciun semn clar; sau, dacă le sunt atribuite semne (Vărsătorul lui Uranus şi Peştii lui Neptun), atunci două din planetele „mai vechi” sunt fiecare lăsate doar cu un semn pentru guvernare. Confuzia arată totuşi mai rău decât este de fapt şi noi vom încerca să clarificăm în mare măsură aceasta dificultate evidentă.

Întâi de toate, vom pune pe hartă schema tradiţională a guvernatorilor, după cum urmează - adăugând de la început faptul că semnele pozitive (orice alt semn începând cu Berbecul) sunt numite „casele diurne” ale planetelor, iar semnele negative, „casele nocturne”

HARTA B

Leu	<----------	SOARE-LUNA ----------▶
Gemeni	<----------	MERCUR ----------▶
Balanță	<----------	VENUS ----------▶
Berbec	<----------	MARTE-PLUTO ----------▶
Săgetător	<----------	JUPITER-NEPTUN ------▶
Vărsător	<----------	URANUS-SATURN ------▶

HARTA A

SEMNE POZITIVE (*Case Diurne*)	PLANETA GUVERNATOARE	SEMNE NEG (*Ca*
Leu <----------	SOARE-LUNA	----- ► Rac
Gemeni <----------	MERCUR	--------- ► Fecioară
Balanță <----------	VENUS	---------- ► Taur
Berbec <----------	MARTE	---------- ► Scorpion
Săgetător <----------	JUPITER	--------- ► Peşti
Vărsător <----------	SATURN	-------- ► Capricorn

Aceasta arată dintr-o dată că Soarele şi Luna sunt considerate ca o unitate, în termeni de guvernare. Ele au fost întotdeauna puse într-o categorie specială ca: „lumini” - o evaluare care, după cum s-a spus deseori, este o expresie a vechii astrologii geocentrice ce interpretează fenomenele celeste în funcţie de modul *cum sunt văzute* şi nu pe baza unei cunoaşteri ştiinţifice-intelectuale ce caracterizează azi astronomia heliocentrică.

Acum am putea repeta acelaşi tabel, dar de această dată conferind celor trei planete recent descoperite semnul de guvernat care a părut potrivit pentru majoritatea astrologilor contemporani:.

Este uşor de observat că, *urmând exemplul perechii Soare-Lună*, fiecăreia dintre planetele tradiţionale i s-a dat un „tovarăş” căruia i s-a delegat una din cele două „case originale” drept domeniu peste care să guverneze. Din aceasta trebuie dedus un nou tip de cuplare planetară, într-un capitol anterior am studiat cuplul tradiţional al lui Saturn cu Luna, al lui Jupiter cu Mercur şi al lui Marte cu Venus. Am modificat un astfel de aranjament, astfel încât Pământul a devenit în mod consistent centrul sau elementul principal al cuplării planetelor „interioare” şi

„exterioare”: Marte-Venus, Jupiter-Mercur, Saturn-fotosfera solară - şi cele trei „planete ale inconştientului” - Inima Soarelui. În această ultimă schemă, dedusă din structura sistemului solar aşa cum este cunoscută de astronomia modernă, Luna - ca satelit al Pământului - devine factorul de legătură dintre planetele intra-orbitale şi cele extra-orbitale.

Şi vedem acum un alt tip de cuplare ieşit la iveală din harta B Soarele şi Luna reprezentau „lumina diurnă” şi, respectiv, „lumina nocturnă”, Soarele guvernează în mod logic un semn pozitiv (diurn) şi Luna unul negativ (nocturn). Din aceasta poate deriva o explicaţie generală a procesului de polarizare a *tuturor* guvernatorilor planetari.

Să considerăm harta A şi să ne imaginăm că Luna nu este inclusă şi că Soarele îşi are propriile case diurne şi nocturne (Leu şi Rac), aşa cum au toate celelalte planete. Avem atunci seria de planete în ordinea lor efectivă, începând cu Soarele şi terminând cu Saturn (fără a pune bineînţeles la socoteală Pământul nostru). Dacă, pe de altă parte, corelăm această serie cu seria semnelor zodiacale, *începând cu Leul*, avem un aranjament foarte ordonat, în care noile planete descoperite se potrivesc bine - cu excepţia lui Pluto, care este făcut să guverneze Berbecul şi nu Scorpionul:

SOARE.....Leu	URANUS .....Vărsător
MERCUR .....Fecioara	NEPTUN.....Peşti
VENUS .....Balanţă	PLUTO.....Berbec
MARTE.....Scorpion	? .....Taur
JUPITER .....Săgetator	? .....Gemeni
SATURN .....Capricorn	(LUNA).....Rac

Credem că acest aranjament este cel mai semnificativ, dar numai în termenii omului ca individ, sau în termenii conştiinţei. Primii şase termeni ai ambelor serii se referă la conştient. Începând din Leu pe calea *individualizării* cu mare spontaneitate solară, omul atinge în Capricorn o individualizare deplină şi concretă ca un „Eu sunt” - într-un sens personal sau planetar. Apoi el

începe să asimileze ceea ce se află „dincolo”, conţinuturile inconştientului colectiv - şi aceasta este calea spre *individuaţie*. Prin Uranus, universalul se revarsă în ego-ul particular; prin Neptun, pereţii ego-ului devin transparenţi spre dincolo (sau ei se dizolvă împreună, în cel mai nefericit caz); prin Pluto, se formulează un nou început: Ordinea universală se naşte în miezul particularului transfigurat. Luna, la sfârşitul acestei serii incomplete, simbolizează acel principiu al *relaţiei universale* care marchează sfârşitul căii spre individuaţie, întocmai cum Saturn a simbolizat principiul relaţiei-în-cadrul-unei-forme-fixate care *marchează*, sfârşitul căii spre individualizare. În mod evident, Luna reprezintă de fapt doar aspectul negativ al acelui principiu al *relaţiei universale*. Ea simbolizează doar maternitatea fiziologică şi integrarea factorilor elementari de viaţă, pe câtă vreme orice îi va lua locul la sfârşitul seriei care începe cu Vărsătorul ar trebui să reprezinte Maternitatea spirituală şi integrarea forţelor de viaţă universale şi a Ideilor universale la nivel psiho-mental sau spiritual - aceasta reprezintă probabil Galaxia (Calea Lactee).

Privind la Harta B dintr-un alt unghi (şi inversând acum locurile lui Marte şi Pluto), putem de asemenea spune că Saturn este faţă de Uranus, Neptun faţă de Jupiter şi Marte faţă de Pluto, ceea ce Luna este faţă de Soare. Expusă în această manieră, situaţia devine foarte clară şi semnificativă. Uranus este respiraţia creativului „Eu sunt”, din care ego-ul conştient reprezintă doar un fel de reflectare nocturnă, exact după cum Luna reflectă într-un mod palid focul integrator al Soarelui. În mod asemănător, Pluto întruchipează începuturile cosmice în timp ce Marte şi impulsurile sale, limitate de condiţionarea fiziologică, le reflectă doar într-un mod slab şi personal. Cât despre perechea Jupiter-Neptun, se poate observa că funcţia de dizolvare a formei, simbolizată de Neptun, trebuie considerată ca un negativ (sau pol-nocturn) al funcţiei jupiteriene de expansiune a conţinuturilor vitale ale formei.

Oricum ar sta lucrurile, interpretarea de mai sus - probabil de neacceptat pentru mulţi - oferă cei puţin un tablou coerent care merită studiat în toate implicaţiile sale. Alţi cercetători ai astrologiei pot prefera poziţia lui M. Jones, care refuză să atribuie orice fel de guvernare lui Uranus şi lui Neptun, sau oricăror alte planete trans-saturniene ce pot fi descoperite, pentru că însăşi ideea de guvernare nu este consecventă cu semnificaţia unor asemenea planete. Guvernarea reprezintă simbolul relaţiei organice dintre activitate şi substanţa *organizată* implicată în asemenea activitate; şi acolo unde planetele se referă la trans-organic (ceea ce este dincolo de limitele unui întreg organic) nu poate fi vorba de guvernare. Răspunsul la aceasta, totuşi, este că un organism supra-fiziologic se formează în indivizii care au atins un anumit nivel de dezvoltare, şi că planetele trans-saturniene sunt trans-organice doar raportat la organismul fiziologic, dar reprezintă agenţi formatori care construiesc - în toţi oamenii consonând cu natura lor creativ-pozitivă - un organism psiho-mental[50].

---

50 Pare valoros a cita explicaţia guvernării planetare pe care o dă M.Jones în cursul
său Astrologia templului (Lecţia XXV): „Ce se evidenţiază aici reprezintă existenţa
domeniilor astrologice sau a graniţelor de caracter ce pot fi descrise ca limite ale
caracterului de rasă în şi prin care caracterul individual trebuie definit. Berbecul
trebuie întotdeauna să aibă ceva din întinderea lui Marte, şi Peştii întotdeauna
ceva din expansiunea lui Jupiter, nu dintr-o necesitate astrologică sau schemă
celestă, ci din cauza că rasa s-a stabilit în această manieră. Demnităţile planetelor
care implică o relaţie permanentă cu semnele (pentru cel puţin un ciclu de 25 000
ani), sunt cunoscute ca demnităţi fundamentale şi când planetele sunt poziţionate
în poziţii puternice sau slabe în termeni de demnitate, nativul este arătat ca
tinzând spre norma rasială sau îndepărtându-se de la aceasta, de care

Dificultatea care însoţeşte o interpretare coerentă a guvernării planetare este chiar mai evidentă în ce priveşte „exaltarea” planetelor în anumite semne zodiacale şi a „extaz”-ului lor pe un anumit grad al acestor semne. Aşa că vom trece mai departe şi vom discuta pe scurt despre principalele foloase oferite de teoria guvernării. Ea domină complet ramura divinatorie a astrologiei numită „astrologie orară” şi probabil că de la astrologia orară a ajuns la „astrologia natală”, singurul gen de astrologie studiat în aceasta lucrare. În astrologia natală, teoria relaţiei planetare creează nu numai un fel de legătură între planete şi semne - ceea ce este foarte valoros din punct de vedere teoretic şi logic - dar, după cum am văzut, serveşte ca mijloc de a investi unele planete cu caracteristici de „determinator focal”. Ca atare, a fost folosit în mod consistent în două maniere: prima, foarte folosită astăzi; cea de-a doua, foarte rar luată în considerare.

Primul mod de a alege o planetă pentru a servi ca centru de semnificaţie este găsirea a ceea ce se numeşte „planeta guvernatoare” sau „guvernatorul hărţii”. Aceasta este de obicei determinată de semnul ascendentului. Planeta care guvernează acest semn devine guvernatoarea întregii hărţi. *Raţionamentul* acestei metode este clar. Ascendentul reprezintă factorul sinelui individual, monada, izvorul primordial al vieţii şi destinului pe care îl simbolizează harta ca întreg. De aceea planeta care domină funcţional acest ascendent devine în mod natural funcţia vitală dominatoare a personalităţii. Totuşi, în cazul planetelor care apar aproape de ascendent, sau când o planetă - oriunde ar fi ea situată pe hartă - „dispune” de

---

depind în
mare măsură bunăstarea şi creşterea sa corespunzătoare. Aceasta modifică
interpretarea faptelor cunoscute ale vieţii sale, întrucât acestea sunt fixate asupra
Problemei horoscopului său, dar bineînţeles semnificaţiile planetare efective rămân
absolute, cu sau fără demnitate”.

toate sau de majoritatea celorlalte planete[51], atunci două sau mai multe planete pot împărţi onorurile de guvernator al hărţii.

Al doilea mod de selectare a unei planete ca punct focal al interpretării îl reprezintă determinarea *Almuten-ului*. Almutenul este găsit prin tabelarea demnităţilor fundamentale şi accidentale şi a slăbiciunilor fiecărei planete conform unui set de valori cantitative (cinci puncte pentru aceasta demnitate, trei puncte pentru altă demnitate) scăzând suma totală a slăbiciunilor din aceea a demnităţilor (sau viceversa), şi descoperind astfel ce planetă a primit cel mai mare număr. Planeta este cea mai puternică în hartă. Se spune că ea determină „temperamentul" nativului. Metoda este foarte asemănătoare aceleia a determinării I.Q.-ului şi probabil că lucrează tot aşa de bine. *Almuten-ul* lui Mussolini pare a fi Saturn, cu Jupiter secundant apropiat. Aceasta aruncă o lumină interesantă asupra caracterului său personal, în contrast cu caracterul ce l-a făcut vehiculul unei idei supra-personale, rasiale.

Pe măsură ce asemenea tipuri de „guvernator al hărţii" sunt într-adevăr susceptibile de transmiterea unei mari cantităţi de semnificaţie, am sublinia mai degrabă tipul de „determinare focală" discutat la capitolul „Forma şi tiparul aspectelor planetare" - adică, un tip care selectează unele trăsături specifice de grup ale hărţii ca întreg şi consideră aceste trăsături ca fiind punctul focal de interpretare. De exemplu, am putea spune că, în harta lui Mussolini, faptul că toate planetele sunt conţinute In trigonul lui Uranus cu Neptun şi că toate, cu excepţia lui

---

51 O planetă „dispune" de oricare alta care poate fi găsită în semnul pe care îl guvernează sau în care este exaltată. In harta lui Mussolini, Soarele este în propria lui casă, Leul dispune de Mercur, de asemenea aflată în Leu. Dar Mercur „dispune" de Pluto, Saturn, Lună şi Marte în Gemeni (guvernat de Mercur) şi de Uranus în Fecioară (de asemenea guvernat de Mercur). Apoi Luna dispune de Jupiter şi Venus, care se află în Rac; şi Venus dispune de Neptun, în Taur. Astfel, direct sau indirect, se observă că Soarele dispune de toate planetele din hartă. Este co-guvernator cu Marte, guvernatorul ascendentului.

Uranus, sunt poziţionate în pătrarul de Sud-Vest, constituie cea mai semnificativă „determinare focală”. Aceste fapte centrează diversele semnificaţii ale multelor elemente astrologice în jurul unei semnificaţii primordiale; şi din aceasta iese la iveală o perspectivă interpretativă care, nouă, ni se pare mult mai valabilă şi revelatoare - cel puţin din punctul de vedere al abordării noastre a astrologiei - faţă de acela care ar rezulta dând valori cantitative de putere şi slăbiciune fiecărei planete în parte.

Concluzie

Cu acest scurt studiu asupra principiilor importante pe care poate fi construită o tehnică de interpretare astrologică consecventă abordării noastre astrologice, trebuie să încheiem aceasta secţiune consacrata reformulării şi reinterpretării elementelor fundamentale al simbolismului astrologie. Astrologia, definită ca algebră a vieţii, este absolut proteică în manifestarea sa şi felurită în larga diversitate a abordărilor sale faţă de anumite faze ale interpretării. Prin urmare, simţim în modul cel mai acut cât de incompletă a fost reformularea prezentată în capitolele celei de-a doua secţiuni. Totuşi, credem că fundamentele au fost stabilite pe o bază coerentă, atât din punct de vedere al înţelegerii simbolic-logice, cât şi din punct de vedere psihologic şi, într-un viitor nu prea îndepărtat, vom fi capabili să studiem într-o măsură mult mai largă şi în relaţie cu mult mai multe întâmplări practice, semnificaţia unora din factorii astrologiei pe care i-am schiţat aici.

Am putea adăuga că astrologia *în esenţa sa* nu este legată de o anumită aplicaţie sau de un domeniu de aplicaţie şi că adevărurile sale nu sunt empirice în caracter şi nici dependente ca succes de un anumit domeniu al vieţii. Fizicienii pot găsi în mod prezumtiv că abordarea lor faţă de problema determinării naturii atomului sau a galaxiilor îndepărtate este total greşită şi că experimentele lor au fost astfel născocite pentru a lăsa deoparte factorul principal din comportamentul intra-atomic sau cosmic. Totuşi, o asemenea descoperire nu ar invalida în niciun fel

algebra de grup sau orice alte simboluri matematice utilizate pentru a stabili interpretările actuale, şi care ar putea fi folosite pentru a construi noi teorii. Numărul 10 rămâne un simbol valabil chiar şi dacă zece mere grupate de el într-o relaţie numerică se dovedesc a fi pere. Considerăm întocmai cuadratura lui Jupiter cu Saturn; acum putem spune că ea se referă la „încercări spirituale şi necazuri”, dar o asemenea afirmaţie are valabilitate doar pe baza a ceea ce, în înţelegerea noastră psihologic umană, numim „încercări şi necazuri”. Modificaţi această psihologie şi semnificaţia cuadraturii se va schimba.

În cele din urmă, astrologia nu oferă interpretări la fel de clare şi de obiective ca fizica modernă. Idealul ştiinţei moderne îl reprezintă anonimatul şi obiectivitatea - adică totala reprimare a elementului individual. Aceasta nu înseamnă totuşi că ştiinţa modernă nu ne oferă „interpretare”, pentru că aşa-numitele „legi ştiinţifice”, care sunt, în fond, interpretări generalizate - la care se ajunge prin simbolizare matematică - nu sunt considerate cu adevărat valabile, până când nu rămâne nicio excepţie individuală cunoscută şi până când nu e făcută posibilă în *privinţa oricui* o relativ absolută certitudine că viitoarele procese vor funcţiona întotdeauna pe baza legilor.

Ca rezultat, ştiinţa modernă este obligată să ignore individualitatea fiecărei entităţi vii. Ea reduce fiecare asemenea entitate la tipul său generic şi ignoră sau neagă factorul individual şi unicitatea sa. Şi ce este unic în orice întreg viu? La început, în procesul de evoluţie care merge de la amoebă la om există numai cel mai infinitezimal detaliu al dispoziţiei organice. Apoi, deoarece evoluţia îşi continuă cursul spre o diferenţiere mai accentuată, micul detaliu individual de suprastructură este mărit până când un sistem organic devine cu adevărat dezvoltat pentru diferenţierea individuală. Supra-structura individuală nu numai că fuzionează cu structura generică, dar o şi influenţează din ce în ce mai mult.

Găsim apoi în om, în cadrul structurii sale organice totale, o sub-structură generică (sistemul marelui

simpatic) şi o supra-structură individuală (sistemul cerebro-spinal); şi ultimul este văzut ca dominându-l din ce în ce mai mult pe primul. Spunem apoi că „mintea guvernează materia”; ceea ce înseamnă în principal că individul guvernează genericul sau colectivul, în special când ne referim la „minte” ca la „Mintea Universală”, care reprezintă pur şi simplu totalitatea *operativă* a „Marelui Individualizat”, manifestându-se treptat din procesul de evoluţie planetar ca „Persoana-mai-mare” - Dumnezeul-sfârşitului de ciclu planetar.

Astrologia, aşa cum o înţelegem noi, completează ştiinţa modernă, în măsura în care ea lucrează în mod esenţial cu supra-structura individuală mai degrabă decât cu sub-structura generic-colectivă. Prin studiul „primului moment” al ciclului de viaţă ea capătă fiinţa individuală şi formă individuală; şi făcând astfel, ea este capabilă să dea la o parte vălul misterului semnificaţiei, care este un factor pur individual. Ceea ce înţelege ea din procesul propriei sale deveniri, reprezintă mai degrabă *perioade structurale ale destinului*, decât evenimente concrete determinate. Astrologia poate cunoaşte într-adevăr modul în care acest proces al devenirii apare pentru fiinţa individuală. Ea cunoaşte nu atât evenimentele în sine cât mai ales crizele de pe curba destinului individual. Cu alte cuvinte, prin această cunoaştere a *formei*, ea îl revelează pe individ individualizării şi conduce individualizarea la perceperea semnificaţiei individului ca proces.

Iată ce înseamnă „interpretarea vieţii”. Este perceperea formei individuale şi a semnificaţiei individuale de către o personalitate care evoluează sau se individualizează. Această personalitate este un compus, un conglomerat de factori şi evenimente. Întrucât acestea devin armonizate de o „interpretare a vieţii” care revelează forma şi semnificaţia lor potenţial-individuală, Persoana Vie desăvârşită şi integrată se manifestă. Repetăm: tocmai manifestarea acestei Persoane vii constituie scopul astrologiei - sau cel puţin al acelei astrologii pe care am numit-o „astrologia armonică”.

Câteva aspecte suplimentare legate de o asemenea manifestare vor fi discutate în „Epilog”.

ASTROLOGIA ÎN PROCESUL DE INDIVIDUAŢIE ŞI CIVILIZAŢIE

Sperăm că de-a lungul întregii noastre discuţii şi reformulări a filosofiei, a simbolismului şi a tehnicii astrologice, a fost pus în evidenţă faptul că validitatea şi puterea astrologiei depinde în mod fundamental de maniera în care ea este formulată pentru a servi scopului universal de „totalitate mai mare”. Idividuaţie pentru omul particular, Civilizaţie vie pentru umanitate ca întreg. Ca sistem simbolic coerent, astrologia este unul dintre cele mai fascinante studii intelectuale; ca sistem de divinaţie, este un instrument remarcabil pentru cercetarea atentă a evenimentelor viitoare; ca fenomen istoric, este unică în a ne permite să sondăm mentalitatea culturilor mai mult sau mai puţin îndepărtate în spaţiu şi timp.

Şi totuşi, dacă astrologia nu este formulată ca un revelator de semnificaţii vitale şi de tipare ale relaţiilor organice (sau *holistice*), ca mijloc de a proba formulele secrete ale tuturor începuturilor, spre a ne conduce la o mai bună *realizare* - cu alte cuvinte, ca o tehnică de integrare a personalităţii - atunci ea rămâne o speculaţie pur intelectuală (asemenea unei algebre imposibil de aplicat vreunui grup de date empirice) - sau altfel, un joc periculos de prezicere a viitorului.

Am arătat această perspectivă în multe moduri şi locuri. Pe această bază am accentuat legătura dintre astrologie şi psihologie - şi, dacă am fi avut destul spaţiu, am fi discutat relaţiile dintre astrologie şi toate artele de vindecare fizică; sau altfel, am fi putut studia locul pe care astrologia l-ar putea ocupa între celelalte arte, care toate la un loc constituie temelia „culturii” - de la agricultură la artele frumoase.

Am spus în mod expres „arte” şi nu „ştiinţe”, căci astrologia, fiind o artă a interpretării, se *bazează* pe: 1). date ştiinţifice; 2). o logică a simbolismului. Ea lucrează în mod fundamental cu abordarea artistică a vieţii mai

degrabă decât cu cea ştiinţifică. Nu există o reală „ştiinţă” a vieţii. Medicina, de exemplu, nu este o ştiinţă, ci o artă bazată pe interpretarea datelor ştiinţifice determinate. Psihologia analitică nu este o ştiinţă, ci o artă a interpretării faptelor empirice adunate şi analizate în mod ştiinţific. Termenul de „ştiinţă” ar trebui rezervat aşa-numitelor „ştiinţe exacte” (fizica, mecanica şi astronomia etc.) sau „ştiinţelor abstracte” (logica şi matematica). Fiecare ştiinţă *aplicată* devine o artă ori de câte ori se înregistrează elementul de interpretare individuală. Cu cât acesta este mai predominant, cu atât ştiinţa respectivă se apropie mai mult de artă - o artă interpretativă.

Astrologia, aşa cum am studiat-o noi în cea de-a doua parte a cărţii, este în mod fundamental asociată psihologiei, iar scopul ei principal este să contribuie la încheierea cu succes a Marii Opere a omului - aceea prin care omul atinge desăvârşirea şi totalitatea operativă şi, ca rezultat, devine o funcţie sau o celulă organică în cadrul întregului mai mare - „Marele individualizat”, „Individul planetar”, „Germenele-Manu”, „Logos”-ul sau „Dumnezeu” - sau oricum se doreşte a se numi acest întreg mai mare din care personalitatea umană *perfecţionată* spiritual devine o parte. În această secţiune de încheiere vom defini, mai complet decât înainte, relaţia dintre astrologie şi psihologie, bizuindu-ne în special pe modul complementar în care amândouă pot servi scopului sus-menţionat. Apoi vom contura mai clar contribuţia astrologiei la realizarea acestui scop: 1). pentru personalitatea umană care urmează calea spre individuaţie; 2). În legătură cu noua civilizaţie în formare şi cu procesul formării-de-grup în care este chemată să joace un rol important.

Corelarea punctelor de vedere astrologie şi psihologic

Mai întâi, facem trimitere la capitolul „Individual, colectiv, creativ”, în care am stabilit temeiul unei corelări între astrologie şi psihologia analitică; de asemenea, la capitolul precedent, unde sunt definite pe scurt elementele

fundamentale ale psihologiei lui Jung. În primul, am prezentat o formulă ce defineşte variatele faze ale oricărui ciclu de viaţă şi am separat cei trei termeni fundamentali ai ciclului: început, mijloc şi sfârşit, corespunzând cu Unul-care-este-la-început - procesul devenirii - sinteza germene (în special la paragraful cu subtitlul „Recapitulare"). Fără a ne repeta afirmaţiile, vom spune acum că principala diferenţă între abordarea astrologică şi cea psihologică rezidă în faptul că, în timp ce ultima nu vede decât „procesul de devenire al întregului", aşa cum se desfăşoară el în durata bergsoniană prin nenumărate transformări, prima pretinde că totalitatea ultimă atinsă la sfârşitul procesului se afla deja acolo încă de la începutul procesului, însă *doar* ca ideal abstract şi ca pură potenţialitate.

Dacă ne referim la trinitatea elementelor pe care le-am definit apoi - *calitate*, *structură* şi *substanţă* - vom *realiza* faptul că monada-de-la-început (calitatea) se asociază sau e proiectată în elemente substanţiale care, printr-un proces evolutiv, se organizează încet ca şi corpuri organice. Acest proces durează de-a lungul ciclului şi se termină, dacă este un *succes*, cu perfectarea unui corp (la nivel fiziologic) şi a unui suflet (la nivel psihologic), care reprezintă adevărata exteriorizare şi manifestare a monadei iniţiale operând acum ca Sine. Astfel, începutul şi sfârşitul sunt identice în ceea ce priveşte calitatea; dar la sfârşit, această calitate se manifestă printr-un corp material, în timp ce la început ea este doar o potenţialitate abstractă.

Din punct de vedere al spiritului (unităţii), scopul procesului este de a-i conferi monadei o nouă experienţă creativă şi de a desăvârşi relaţiile nedesăvârşite din ultimul ciclu sau cicluri. Din punct de vedere al materiei (multiplicităţii), scopul procesului este de a organiza multele elemente constituind reziduurile trecutelor cicluri într-un corp perfect construit, după asemănarea cu Dumnezeul-monadă. Din punct de vedere al structurii, formei, sau minţii, procesul reprezintă o experienţă

estetică de frumuseţe şi ritm.

Psihologia analitică abordează punctul de vedere al materiei, aşa cum o fac toate ştiinţele empirice. Ea lucrează cu mereu schimbătorul proces al relaţiei dintre individual şi colectiv. Toate conflictele, reprimările, sublimările şi asimilările psihologice reprezintă rezultate ale funcţionarii acestui proces; la fel, întreaga evoluţie. Dar calitatea iniţială, care precede procesul, nu se schimbă fundamental. Structura individuală care exteriorizează această calitate nu se schimbă pe durata ciclului. Totalitatea sfârşitului este latentă în monada începutului. Nu este doar latentă. Se află de fapt la lucru chiar în inima procesului, ca putere centrală de individuaţie. Energia Unului operează în miezul fiecăruia din Mulţii iviţi din acest Unu - deşi Mulţii nu ştiu asta. Astfel, într-un sens definit, totalitatea viitorului întreg acţionează asupra construirii progresive a acestui întreg. Trecut şi Viitor operează ca *unul* în cadrul prezentului. Sfârşitul procesului este latent în început, *dar numai cu condiţia ca procesul să fie un succes*. Şi nimeni nu poate spune dacă va avea sau nu succes într-un anumit ciclu.

Ultimele afirmaţii au o încărcătură fundamentală în privinţa naturii şi valorii astrologiei. Mai mult decât atât, ele reprezintă cheia spre reconcilierea vechilor duşmani: liberul arbitru şi determinismul. Ele sunt implicate în filosofia timpului pe care am schiţat-o în prima parte a prezentei lucrări.

Am scris că fiecare monadă este proiecţia creativă a unui moment, momentul iniţial al ciclului acestei monade. Potenţa momentului se exteriorizează pe sine în monadele care chiar în acel moment îşi încep ciclurile lor individuale de devenire. Se întâmplă de parcă timpul ar poseda un sac cu germeni din care ar lăsa să cadă, în fiecare moment, germeni ce ar fi formaţi asemeni naturii acelui moment. Fiecare germene reprezintă o potenţialitate dinamică şi structurală a fiinţei. Fiecare cade ca o unitate individuală (monadă) pe solul colectivului, întocmai cum momentele se prăbuşesc în trecut. Toţi aceşti germeni sunt acţionaţi de o

mulţime de influenţe care, fie ajută, fie împiedică procesul dezvoltării lor de la potenţialitate la realitate, de la germene la planta matură şi înflorită.

Nenumăraţi germeni nu se dezvoltă nicicând. Nenumăraţi germeni încep să se dezvolte, dar creşterea lor este împiedicată, zădărnicită sau încheiată de funcţionarea nereuşită a relaţiei dintre şinele individual şi colectiv. Adică, personalităţile sunt oprite din dezvoltare, zădărnicite sau distruse. În personalitate există o anumită cantitate de liber arbitru, în măsura în care monada (care înseamnă activitate creativă pură, liberă şi spontană) este activă - adică în măsura în care factorul individual domină colectivul.

Dacă germenele reuşeşte să se dezvolte până la stadiul de plantă, atunci nu există vreo posibilitate ca planta să fie în realitate altceva decât a fost germenele în potenţialitate - cu toate că planta poate fi mai mult sau mai puţin puternică şi perfectă în proporţiile sale. Nu există factor exterior sau Dumnezeu care să hotărască dinainte: 1). dacă va fi cu adevărat o plantă deplin dezvoltată; 2). cât de perfectă va fi această plantă deplin dezvoltată, dacă dezvoltarea este completă. Însă germenele este cel care determină structura organică şi caracteristicile plantei desăvârşite.

Ghinda nu este liberă să devină măr şi germenele stejarului este absolut sigur că este o ghindă. Dar nimeni nu poate spune dacă o anumită ghindă va deveni stejar. Poate să nici nu conteze. Ceea ce pare să conteze este că un anumit număr de ghinde va păstra specia stejarului în manifestare, probabil printr-o forţă numerică definită. Cărţile profetice spun că o treime din om va fi salvată şi două treimi pierdute, dar nu pare să conteze cine va fi salvat sau pierdut - cel puţin faţă de întregul speciei. Contează foarte mult, bineînţeles, pentru individul care este liber să aleagă - liber să aleagă dacă *va deveni sau nu ceea ce este in mod potenţial*. Nimeni nu este liber vreodată să devină cu succes ceea ce *nu este*. A deveni ceea ce nu eşti înseamnă întotdeauna a eşua în a fi

complet. Atât împlinirea potenţialităţilor cât şi eşecul există inerent în monadă (adică în momentul naşterii). Aceste potenţialităţi inerente monadei şi momentului naşterii pot fi găsite simbolizate în harta *natală*.

Majoritatea oamenilor au despre „libertate” o concepţie „individualistă”, nu una „individuată”[52]. Libertatea reprezintă capacitatea inerentă de împlinire a caracteristicilor potenţiale ale sinelui individual. Nu înseamnă puterea de a face ceea ce se doreşte, pentru că „dorinţa” se referă aici doar la ego-ul aflat în stadiul de răzvrătire împotriva oricăror conţinuturi de viaţă. Asemenea răzvrătire înseamnă deseori dorinţa de a face cele mai prosteşti, cele mai fără sens lucruri. Aceasta nu este libertate, ci rezultatul acelei faze de „individualizare”, care este pur negativă şi separativă. „Nu voi avea nimic de-a face cu valorile colective”, spune individul în devenire. Dar individul matur spune, pe de altă parte: „Voi aduce colectivul în focalizarea propriului meu sine şi îi voi da. propria mea semnificaţie”.

Harta natală a unui individ reprezintă simbolul libertăţii sale pentru că este simbolul a *ceea ce este*. Cu cât un individ este mai liber, cu atât mai perfect şi mai clar (clar, ca şi contururi) este el ceea ce este, cu atât mai pronunţată îi este forma sinelui individual şi, astfel, şi comportamentul. Colectivul tinde întotdeauna să estompeze contururile oricărui sine individual. De aceea el lucrează împotriva libertăţii individului, doar dacă nu cumva individul poate „asimila” conţinuturile colective ale mediului său şi ale ancestralităţii sale - adică dacă nu cumva individul le poate face „similare” cu ceea ce el, fundamental şi arhetipal, *este*. O sarcină excepţională în *Epoca întunecată* sau, cum o numesc hinduşii, *Kali Yuga*; *o* sarcină a cărei natură şi mărime ar putea fi cu greu înţeleasă şi care, totuşi, condiţionează întreaga dezvoltare spirituală a personalităţii şi reuşitei individului în a fi, în acelaşi timp, credincios tiparului structural al

52 Pentru o distincţie între „individualizare” şi „individuaţie”, a se citi din nou cap. Astrologie şi psihologie analitică”.

personalităţii şi bogat în conţinuturi vii - din care totul trebuie asimilat.

Aceste consideraţii arată scopul astrologiei. Harta natală revelează *structura potenţială a monadei*; adică elementul pur individual din nativ - aşadar, elementul de libertate şi de semnificaţie însemnând zestrea *spirituală* a fiecărei fiinţe omeneşti. Dar harta natală nu va spune dacă această potenţialitate va deveni vreodată realitate, nu va spune dacă procesul de individuaţie va fi sau nu un succes. Totuşi, aşa cum am arătat deja, (capitolul „Progresii") harta natală va spune care va fi forma şi calitatea sufletului, *dacă* el ajunge să fie; de asemenea, care vor fi ciclurile generale de dezvoltare ale personalităţii şi crizele sale de creştere. Dar nu poate spune niciodată - din punct de vedere al factorilor pur astrologiei şi făcând uz de capacităţile profetice - dacă aceste crize vor fi întâmpinate cu succes şi, dacă sunt întâmpinate, care va fi reziduul psihic acumulat în inconştientul personal ca rezultat al stresului.

Ceea ce astrologia nu poate spune pe temeiuri pur astrologice, psihologia analitică poate deseori să deducă din datele pe care le investighează. Analistul lucrează direct cu personalitatea, pe măsură ce aceasta devine sau a devenit. Şi dacă personalitatea a atins o anumită vârstă şi şinele său individual a fost puţin activ, analistul poate deduce cu precizie cum va fi restul vieţii. Astrologul ar putea să-i spună analistului când vor apărea noile crize; dar nu îi poate spune, numai din harta natală şi din progresii, *cum* va întâmpina personalitatea aceste crize. Analistul nu poate spune când vor apărea aceste crize, dar poate presupune cum va întâmpina personalitatea anumite crize inevitabile. Cu alte cuvinte, astrologul şi analistul privesc spre două aspecte diferite ale fiinţei umane totale. *Punctele lor de vedere se completează unul pe celălalt*. Şi ele se completează în acelaşi mod în care ştiinţa empirică şi religia (sau ocultismul) se completează una pe cealaltă.

Asemenea afirmaţie nu invalidează concluziile capitolelor anterioare referitoare la analogia existentă

între relaţia matematicii cu fizica şi relaţia astrologiei cu psihologia analitică. Atât matematica (sau logica) cât şi astrologia lucrează cu „forma pură” care există doar „la început”, ca structură abstractă care exteriorizează monada-calitate reprezentând nucleul viitorului proces al vieţii. Pe de altă parte, fizica şi psihologia analitică au de-a face cu domeniul fenomenelor şi al devenirii, cu formaţiunile constant-schimbătoare ale procesului de viaţă. „Forma” abstractă nu devine, însă „ formaţiunile” evolutive şi corpurile se schimbă în mod constant - şi astfel, din punct de vedere al spiritului (filosofia hindusă), ele sunt rezultatul deteriorării fiinţei şi adevărului primordial - de aceea sunt false şi iluzorii. Dar din punct de vedere al materiei, „forma abstractă” este o idee pur intelectuală, un produs al voinţei de stabilitate şi conservare inerentă omului şi care duce aşa de des la o depărtare de realitate. Realitatea, pentru materie, reprezintă procesul de schimbare a lumii. Dar realitatea, pentru spirit, înseamnă structura monadică neschimbată (neschimbată în măsura în care priveşte întregul ciclu).

Această dualitate a punctului de vedere e o expresie a dualismului etern al întregii existenţe. În lucrarea *Tipuri psihologice*, C. G. Jung studiază critic multe aspecte ale acestui dualism fundamental - ca de exemplu realismul şi nominalismul în filosofia medievală. El subliniază faptul că acestea două sunt atitudini fundamental ireconciliabile reprezentând rezultatul a două tipuri psihologice fundamentale: introvertit şi extravertit.

Cu alte cuvinte, el încearcă să efectueze o reconciliere între opoziţiile gândirii, referindu-se la ele ca la diferenţieri în tipurile psihologice. El încearcă apoi să arate cum impulsurile fundamentale, care motivează fiecare tip, pot fi integrate în personalitate prin acţiunea unei „funcţii transcendente”, prin „fantezie creativă”. Aceasta se potriveşte bine cu trinitatea stabilită de noi: *individual*, *colectiv*, *creativ*. Introvertitul reprezintă o personalitate în care echilibrul forţelor arată o accentuare pe procesul de individuaţie. Extravertitul este o

personalitate în care colectivarea reprezintă procesul dominant. Dar în adevăratul act „creativ”, individualul şi colectivul îşi dau mâinile. Ideile colective ale trecutului devin focalizate şi individuate în pântecul psiho-mental al creativului şi, în acelaşi timp, sunt eliberate în mod creativ ca noi elemente colective, ca „material de civilizaţie”, devenind astfel în final chiar substanţa sintezei ultime a Omului-întreg. În introvertit, viaţa operează spre interior; în extravertit, spre exterior. Dar în creativ, ea operează „in şi prin”.

Creativul, în forma sa cea mai înaltă, este ceea ce înţelepciunea hindusă numeşte „Avatar”. Avatarul nu înseamnă numai „întruparea” unui „Mare individualizat”; înseamnă răspunsul la o nevoie colectivă pe care individul a focalizat-o în interiorul său - o nevoie *prin împlinirea căreia el a învins*.

Vorbind acum strict în termenii metodei practice, noi considerăm că astrologia poate fi de cel mai mare ajutor psihanalistului, psihiatrului şi de asemenea educatorului care, dacă vor să aibă succes, trebuie să fie întâi de toate - în mod intuitiv şi nu intelectual - nişte psihologi. Ea le-ar putea da ceva *obiectiv* pe care să se sprijine şi cu care să verifice datele subiective, aşa cum ar fi visele şi detaliile poveştii vieţii unei persoane. Ar coordona toate aceste date subiective pe baza tendinţelor structurale ale psihicului, tendinţe al căror ciclu de manifestare ar deveni obiectiv evidente cu momentele lor de creştere şi de descreştere şi cu momentele lor critice.

Este adevărat, cunoaşterea apriorică a crizelor psihologice şi fiziologice poate fi foarte periculoasă şi dezintegratoare pentru persoana în care ele apar - periculoasă, în măsura în care persoana aceasta nu este un individ şi, de aceea, nu este nici liberă, nici creatoare de semnificaţii - dar ar avea o vastă semnificaţie pentru analistul sau „consilierul de viaţă” care, în secolul său, ia locul confesorului-preot sau al *guru-ului*. Chiar dacă asemenea „ghizi” sunt dotaţi a *priori* cu o intuiţie pătrunzătoare - dacă sunt „ghizi” adevăraţi! — totuşi harta

natală şi progresiile acelora pe care ei încearcă să-i conducă spre împlinire ar fi în majoritatea cazurilor ajutoare inestimabile şi verificări ale percepţiilor lor intime.

Aceasta poate fi chiar mai evident în cazul „psihologului-pediatru" pentru că nu există, practic, date subiective pe care să se meargă, cu excepţia celor oferite de părinţi. Harta părinţilor, atunci când este corelată cu aceea a copilului, ar revela probleme pe care doar o „analiză" completă a părinţilor le-ar da în vileag. Vom discuta din nou această problemă a corelaţiilor dintre două sau mai multe hărţi individuale; dar putem vedea, dintr-o dată, cum problemele conjugale ar putea fi rezolvate mult mai uşor dacă psihologul ar putea compara hărţile soţului şi soţiei. În multe cazuri, cunoaşterea obţinută de către psiholog prin mijloace astrologice - şi, în general vorbind, de orice alt tip de „vindecător" - nu ar fi discutată ca atare cu pacientul; dar s-ar adăuga o nouă dimensiune înţelegerii pe care analistul o dobândeşte cu privire la pacient. În alte cazuri, cu pacienţii convinşi de valabilitatea astrologiei, referirea la factorii astrologiei evidenţi ar „clarifica problema", probabil într-un mod mai impresionant decât în cazul sugestiilor obişnuite.

În asemenea cazuri, totuşi, ar trebui să fie clar că *ori de cate ori o persoană simte că planetele reprezintă entităţi care o influenţează şi sunt cauza lucrurilor care se întâmplă, bune sau rele - o astfel de persoană este rănită din punct de vedere psihologic de o asemenea credinţă*. Aceeaşi leziune, psihologic vorbind, ar fi cauzată persoanei care ar crede că un „magician negru" o urmăreşte, sau un „frate alb" îi asigură salvarea sufletului. Toate asemenea credinţe în *puteri exterioare*, care influenţează sau (după cum este de obicei cazul) constrâng personalitatea într-o manieră sau alta, constituie deteriorări ale sinelui individual; ele conduc la robie psihologică, prin teamă sau prin transferul puterii de iniţiativă sau, familiar vorbind, prin „pasarea caprei" altei entităţi exterioare sinelui.

Dacă Marte ca planeta tangibilă te influenţează sau

te constrânge să fii supărat, ce se poate face? Poţi să te lupţi cu o planetă? Poţi să te ascunzi de ea? Probabil vei face ceea ce a făcut un brahman care s-a gândit să scape de un aspect planetar care avea de-a face cu moartea; el a rămas scufundat în apă în momentul de exactă scadenţă al aspectului, pentru că apa presupune izolarea de anumite influenţe magnetice - şi s-a înecat în timpul procesului. Probabil că vei încerca să „cumperi" protecţie de la vreo agenţie spirituală, biserică sau altceva. Dar *frica* va fi tot timpul acolo, lucrând subconştient în tine, dacă nu conştient - cauzând exact lucrurile de care ţi-e frică. Cu cât un factor astrologie este formulat mai consistent într-o entitate definită, cu atât mai mare va fi teama faţă de aceasta. Pentru că acolo pare a nu exista cale de scăpare împotriva unei astfel de entităţi - deşi putem repeta de o sută de ori: „înţeleptul este cel care îşi conduce stelele!" Poţi „conduce" o tornadă sau un cutremur? Poţi interzice să *apară* o eclipsă de ziua ta de naştere? Poţi „conduce" emanaţiile cosmice, undele şi altele asemenea care se năpustesc de la Soare şi „lovesc" centrul sensibil din harta ta, dacă acestea *reprezintă* forţe efective, concrete, măsurabile?

Nu există într-adevăr nicio logică în concept - doar dacă nu este luat în înţelesul pe care Paracelsus i l-a dat într-un citat din capitolul unu: „Stelele nu forţează nimic în noi din ceea ce noi nu dorim să luăm... ele sunt libere pentru ele însele şi noi suntem liberi pentru noi înşine..." Astfel, ceea ce stabileşte astrologia este doar o corespondenţă holistică şi o relaţie sincronă a procesului dintre macrocosmos şi microcosmos, dintre Persoana universală pe care unii o numesc „Dumnezeu" şi personalitatea particulară care este omul. Cu alte cuvinte, procesul de viaţă lucrează în acelaşi timp atât în universal cât şi în miriadele de particulari. Ambii termeni sunt adaptaţi, ca să spunem aşa, momentului creator, a cărui expresie în om este Spiritul însuşi. Momentul operează prin monada omului şi prin structura arhetipală fundamentală a omului (care reprezintă *karma* sa). Acel

moment *conţine* în potentă întregul tipar celest al relaţiilor planetare şi spaţiale. Când citim „harta cerurilor”, noi citim pur şi simplu structura simbolică a momentului - şi, în consecinţă, a propriului nostru spirit, dacă momentul considerat se întâmplă să fie primul nostru moment de existenţă independentă, adică începutul ciclului personalităţii noastre individuale, ca organism care integrează materiale terestre.

Cu alte cuvinte, ceea ce ne „influenţează” este doar *momentul* şi, mai presus de toate, *primul* nostru moment ca sine. Putem citi caracteristicile acestui moment prin interpretarea tiparului constituit de corpurile celeste care înconjoară locul naşterii noastre; acest tipar reprezintă proiecţia structurală vizibilă a întregului universal, în măsura în care acest întreg - din care noi suntem o pane - ne priveşte. Dar niciun corp celest material nu ne afectează ca *individ*. Ceea ce acţionează asupra personalităţii noastre - corp şi psihic - reprezintă puterea creativă a momentului. Şi această putere creativă a momentului naşterii reprezintă tocmai monada noastră.

Fireşte că există nenumărate momente care continuă pentru noi acest prim moment. Asemenea momente reprezintă părţi ale „procesului nostru vital” de dezvoltare şi trebuie diferenţiate de momentul naşterii, care reprezintă monada noastră individuală; şi, de asemenea, de momentul morţii, care este o recapitulare şi o sinteză. Ele adaugă *conţinuturi* personalităţii noastre, dar ele nu schimbă în mod esenţial *structura* arhetipală a sinelui nostru individual.

Aceste momente ale procesului de viaţă sunt simbolizate în astrologie de către tranzite. Iar tranzitele nu afectează structura sinelui nostru individual; ele simbolizează puterea prin care fiecare moment succesiv al procesului de viaţă de după naşterea noastră trebuie să modifice conţinuturile personalităţii noastre. Asemenea „putere de modificare” nu înseamnă *soartă*! Nu mai mult decât este faptul că fiecare persoană şi poziţie geografică îţi oferă propriile sale alimente pentru hrănire şi asimilare.

În afara unei varietăţi de alimente, tu poţi extrage prin digerare aceleaşi chimicale esenţiale de care are nevoie corpul tău pentru a-şi păstra structura organică intactă. Este adevărat, unele alimente te pot îngraşă, altele îţi pot cauza boli fiziologice - şi în acest sens tu, ca organism psiho-fiziologic, eşti afectat de alimentele pe care poziţiile sezonale şi geografice le furnizează. Dar dacă organismul tău este în mod originar sănătos, el va avea puterea să se menţină pe sine însuşi şi să funcţioneze în mod creativ în aproape orice climat şi cu orice fel de hrană, pentru că organismul sănătos poate extrage ceea ce are nevoie din hrana furnizată şi, dacă este necesar, poate transforma ceea ce obţine în concordanţă cu scopul său organic. De exemplu, exploratorii arctici au trăit, aproape exclusiv, cu hrană animală mai mult de un an, organismul lor transformând chimic proteina animală în chimicale care în mod normal sunt derivate din alimente cu amidon.

Acelaşi lucru se aplică oricărui tranzit astrologie - pentru că se aplică la ceea ce proiectează fiecare moment al vieţii noastre, ca să spunem aşa, în personalitatea noastră psiho-fiziologică. Fiecare moment ne înzestrează cu „alimente psihice” (sau mai general, cu experienţe) de natura cărora ne putem lămuri dintr-un studiu al tiparului corpurilor celeste la acel moment. Unele dintre ele pot „agrea* cu noi mai bine decât altele. Unele tind în mod obişnuit să cauzeze indigestie; pe altele, suntem incapabili să le asimilăm, sau chiar să le digerăm. Şi astfel viaţa este făcută mai mult sau mai puţin satisfăcătoare pentru gusturilor noastre.

Totuşi, aceasta nu înseamnă soartă, căci în măsura în care suntem un întreg (sănătoşi), vom fi capabili să extragem din hrana fiecărei experienţe elementele psihologice de care avem nevoie pentru a încheia procesul de împlinire a vieţii şi individuaţiei. Şi, de aceea, în această limită, suntem neafectaţi şi liberi de puterea momentelor şi a simbolurilor lor, astrele. În măsura în care suntem un întreg, chiar „mai puţin individualizat” - în acea măsură vom fi neafectati şi liberi de condiţionarea impusă nouă de

poziţia noastră în organismul „Marelui individualizat” din care suntem o parte.

Dar ce se întâmplă dacă nu suntem întregi şi originar sănătoşi? Această situaţie trimite direct la monada noastră şi la *karma* ei; şi *karma* nu este mai misterioasă decât structura arhetipală care exteriorizează calitatea particulară a monadei, calitate care, în schimb, este o expresie a primului moment ca sine individual - Unul-care-este-la-început. Aceasta este „fatalitatea” noastră: faptul că noi suntem ceea ce suntem. În mod evident, termenul fatalitate astfel folosit este mai degrabă fără sens. Din punct de vedere spiritual, eu nu mă pot *realiza* pe mine însumi ca ceea ce nu sunt. Pot, bineînţeles, să creez tablouri *intelectuale* ale *personalităţii* mele, fiind diferit de ceea ce înseamnă în mod efectiv această personalitate. Dar *eu* sunt cel care creez aceste tablouri şi nu ies din mine însumi prin formularea lor. Eu mă joc pur şi simplu cu fantasme multicolore, construind castele în văzduh, „compensând” anumite stări psihologice care reprezintă părţi integrale a ceea ce sunt. De aceea „compensaţia”, ca şi toate visele mele, reprezintă părţi integrante din ceea ce sunt eu. Simţământul meu de a fi bătut de soartă este parte din ceea ce sunt eu. Înseamnă pur şi simplu reacţia unor părţi din fiinţa mea totală faţă de alte părţi cu care ele sunt în relaţie discordantă sau disonantă.

Este oarecum o situaţie similară cu cea descrisă de Bergson la sfârşitul cărţii sale *Evoluţia creatoare*, atunci când demonstrează că noi nu putem concepe cu adevărat „haosul”. Haosul înseamnă întotdeauna pentru noi absenţa unei anumite ordini şi un tip de ordine ce compensează toate tipurile de ordine pe care noi le aşteptăm în mod normal. Asemănător, toate lucrurile care „ne-ar plăcea să fim” reprezintă doar reacţii ale anumitor părţi ale fiinţei noastre întregi faţă de alte părţi ale acesteia; şi aceste reacţii, ele însele, reprezintă astfel părţi ale fiinţei noastre totale.

Cu alte cuvinte, şinele şi destinul reprezintă două aspecte ale aceluiaşi întreg, care, pentru a folosi termeni

moderni, este un continuum spaţio-temporal dintr-un continuum mai mare spaţio-temporal care e universul. Aceste două continuum-uri interacţionează în fiecare punct, exact după cum întregul şi părţile interacţionează întotdeauna în fiecare punct al organismului. Dacă o parte este în mod originar slabă, ea va tinde să se sfărâme uşor sub presiunea solicitărilor făcute asupra ei de către întreg. Pe de altă parte, întregul va tinde să protejeze cu mai multă grijă partea reprezentând veriga slabă din lanţul relaţiilor sale organice, punctul periculos, „călcâiul lui Ahile”. De aceea, cum s-a spus deja, o hartă natală „uşoară” înseamnă o mică eliberare de energie de la întregul mai mare din care noi suntem părţi; o hartă natală „dificilă” reprezintă o mare eliberare de asemenea putere spirituală. Principiul acţiunii compensatorii - fundamental în considerarea oricărui întreg organic - este exemplificat aici.

Simţul sorţii este astfel doar reacţia unei părţi a întregii fiinţe faţă de o situaţie care implică *a priori* tocmai acest simţ al sorţii. Este pur şi simplu un simţ al presiunii interne, aşa cum simţul libertăţii este un simţ al eliberării externe. Este un simţ organic - de obicei atât la nivel psihologic, cât şi la nivel fiziologic, dar din când în când cu o accentuare pe unul sau pe celălalt. Rămâne faptul că eu sunt ceea ce sunt. Dar, să nu uităm, acest Eu-sunt se referă la *forma* sinelui, nu la *conţinuturile* personalităţii. Această formă poate fi aşa de universală şi adaptabilă încât poate lăsa loc unei vaste mulţimi de conţinuturi - astfel încât personalitatea poate părea cu adevărat atotcuprinzătoare şi atotştiutoare în universalitatea sa. Dar *o formă trebuie să fie*; şi această formă este condiţionarea structurală a totalităţii care înseamnă dezvoltarea deplină a „Eu sunt”-ului. Această formă reprezintă exteriorizarea calităţii care a emanat din momentul reprezentând punctul iniţial al ciclului acelui Eu sunt.

De ce, atunci, poate să se nască în acelaşi moment - sau aproximativ în acelaşi moment - o persoană întocmai ca şi Christos şi o fiinţă umană decăzută? Pentru că în

primul caz structura personalităţii focalizează şi eliberează energii universale din „Marele individualizat”, în timp ce în al doilea caz, o asemenea structură înseamnă o armură grea, care nu permite nicio adaptare la condiţionarea universală şi practic nicio asimilare a conţinuturilor de viaţă. Poate exista o relativă identitate de structură (mulţi ticăloşi seamănă exact cu Christos în ceea ce priveşte structura capului); dar într-un caz această structură este umplută cu lumină glorioasă, în timp ce în celălalt caz este goală şi împovărată de propria sa greutate. Oare astrologia poate vreodată să determine dintr-o hartă natală dacă personalitatea pe care aceasta o simbolizează străluceşte de conţinuturi universale, sau e goală şi întunecată? *Astrologia nu poate*. Astrologia, singură şi neajutată, nu poate spune dacă o hartă dată se referă la naşterea unei vaci sau la cea a unei fiinţe umane.

Astrologia nu lucrează în mod fundamental cu conţinuturi de viaţă ci numai cu structura sinelui individual. Ca sistem de cunoaştere ea este, strict vorbind, la fel de *formală* ca şi algebra. Formulele sale se aplică tuturor conţinuturilor - *de aceea ele nu întruchipează soarta*. Din acest motiv astrologia necesită analiză psihologică, care lucrează cu conţinuturi personale empiric determinate. Astrologia reprezintă elementul masculin: cel care dă formula. Psihologia reprezintă elementul feminin: cel care dă conţinuturile materiale. Astfel, ele se completează una pe cealaltă cu scopul de a servi la integrarea omului întreg: Persoana Vie.

Astrologia şi procesul individuaţiei

Formularea unei tehnici prin intermediul căreia astrologia ar putea servi ca factor esenţial în procesul de individuaţie este în afara scopului acestei cărţi. Este chiar îndoielnic că omenirea, în ansamblul ei, e pregătită să folosească în mod constructiv o tehnică potenţială de integrare. Ca şi în cazul aşa numitelor tehnici „ezoterice” de dezvoltare spirituală sau de integrare a personalităţii - care sunt prezentate de grupurile teozofice, rozacruciene sau în general „oculte” - pare necesar, pentru cei care

caută o asemenea tehnică, să procedeze cu grijă, căci ea reclamă un fel de călăuzire personală, sau cel puţin pe cineva care să răspundă la întrebări şi să verifice rezultatele - atât fiziologice cât şi psihologice.

Aceasta nu înseamnă că tehnicile de integrare sunt misterioase sau învăluite în vrajă. Ele sunt, dimpotrivă, proceduri foarte prozaice; dar relativ vorbind, ele sunt procese psihologice forţate depinzând în cea mai mare parte de utilizarea imaginaţiei creatoare - şi ele uşor pot „merge rău", ca de altfel orice tip de psihanaliză. Excepţia o constituie cazul când cel care le încearcă este, fie deja profund integrat, fie gata să meargă cu consecvenţă şi hotărâre „până la capăt" - ceea ce ar fi mult mai bine decât să nu înceapă deloc.

Lucrul acesta este evident chiar şi în privinţa simplei utilizări a simbolismului astrologie sau în citirea cauzală a hărţilor natale. O cunoaştere astrologică restrânsă este unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla omului care nu e întru totul fixat în propriul său sine. Începătorul în ale astrologiei obţine deseori cele mai bizare noţiuni. El nu a digerat, deocamdată, problemele fundamentale ale astrologiei - cât de puţini au făcut-o cu adevărat! — şi el mânuieşte în mod dezordonat, acasă şi în compania prietenilor, acizi şi explozivi psihologici. Acel rău mai mare se produce şi din *cauza*, faptului că până şi aceia care studiază superficial astrologia nu cred de regulă în ea în sens vital. Ei sunt protejaţi de relativa lor necredinţă.

Orice utilizare deliberată a simbolurilor astrologice şi a hărţilor natale şi progresiilor, în scopuri adânci şi vitale, ar implica un pericol psihologic chiar mai mare. Nu ar trebui niciodată făcută încercarea, în afară de cazul în care persoana este total motivată şi convinsă de valabilitatea atitudinii pe care noi am dezvoltat-o în această carte: atitudinea simbolică. Din acelaşi motiv nu putem prezenta în aceste pagini un tablou coerent şi cu atât mai puţin complet al modului în care astrologia ar putea fi folosită ca tehnică de individuaţie. Totuşi, pot fi oferite variate sugestii şi puncte călăuzitoare; următoarele extrase din

unele broşuri ale noastre referitoare la astrologia armonică şi la psihologia armonică se pot dovedi valoroase:

„Trăim într-o lume a simbolurilor. Fiecare obiect care ne înconjoară, fiecare formă de inteligenţă, fiecare suflet, este un simbol.

Principiul Creator produce perpetuu forme vii, forme asemănătoare unor opere de artă, care sunt reprezentări simbolice ale uneia sau alteia dintre infinit de variatele aspecte ale universalului - Fiinţa atotcuprinzătoare.

„Psihologia contemporană lucrează în mod fundamental cu interpretarea simbolurilor. Ea încearcă să elibereze psihicul omului de imaginile depresive şi pervertite ale subconştientului rasial, adică de interpretările eronate ale simbolurilor fundamentale ale vieţii umane - fie individuală, fie colectivă - create de trecut". „Pentru a elibera în fiecare individ capacitatea de interpretare neîngrădită a simbolurilor propriei sale existenţe, pentru a-i înapoia omului libertatea de a interpreta viaţa în mod spontan pe baza propriului său centru creativ de existenţă, noua psihologie abordează visele şi alte reprezentări simbolice ale inconştientului, pentru că în acestea pot fi găsite imagini remarcabile, tablouri revelatoare ale sinelui, care vor stabili un contact între personalitatea confuză, inhibată şi sursa sa creativă. Întrucât contactul are loc, înrucât această revelare a activităţilor creatoare ascunse ale centrului de viaţa interior tulbură sufletul în a-şi realiza propria identitate divină, începe un proces care arde complet refuzul şi cristalizările trecutului, eliberând astfel energiile creatoare ale sinelui profund liber. Aceasta înseamnă eliberarea". „Conştiinţa omului, prizonieră a fetişurilor de toate felurile, poate fi eliberată numai prin puterea de a crea perpetuu şi spontan simboluri şi de a da astfel semnificaţie şi nobleţe vieţii. Acesta este secretul Artei de a trăi. Este temelia adevăratei psihologii. Numai creativul este liber; pentru că doar el nu depinde de simbolismul trecutului, ci este capabil să trăiască în actul de creaţie a

mereu noi simboluri”.

„Acest proces de eliberare poate fi început prin sfărâmarea hipnozei trecutului şi eliberarea individului de hipnotizatorul său - subconştientul rasial; sau prin revelarea către el a Imaginii propriului său sine, Imaginea-germene a destinului său. Prima metodă poate fi urmată prin folosirea muzicii şi a vibraţiilor de un anumit caracter, care restabileşte circulaţia forţei vitale spirituale prin arderea obstrucţiilor şi aducerea înapoi a tonului psihicului la armonia sa fundamentală. A doua metodă a fost folosită în trecut în Misterii, unde Imaginea simbolică a sufletului candidatului era evocată conştiinţei sale exterioare prin puterea magică a hierofantului. Dar o astfel de procedură nu aparţine domeniului de aplicaţie publică generalizată”.

„Totuşi, ceea ce se poate *realiza*, de-a lungul acestei linii, este ca individului să i se interpreteze, în cuvinte, acest simbol viu al propriei sale fiinţe sufleteşti. Acest simbol ocupă în relaţie cu secvenţa de evenimente variate care este destinul unei persoane, locul pe care tonalitatea unei lucrări muzicale îl conferă oricăror note ale compoziţiei, sau locul pe care germenele îl deţine în relaţie cu planta şi cu multiplicitatea organelor sale. De aici termenul de „psihologie armonică” sau, folosind alţi termeni, „psihologie a germenului”.

„În timp ce psihanaliza lucrează analitic şi empiric cu multele elemente ce alcătuiesc laolaltă psihicul uman, psihologia armonică operează prin percepţie sintetică, stabilindu-se la un punct în care sufletul şi destinul omului sunt văzute integrate în Acordul fundamental al forţelor vitale, o formă-germene, un simbol organic al sinelui. Astfel, înlocuim viziunea unităţii procesului de viaţă cu vivisecţia psihologică a omului in fragmente simbolice”. „O asemenea percepţie sintetizatoare poate fi atinsă prin utilizarea datelor astrologice ca materiale simbolice. Harta natală astrologică poate fi considerată ca de terminatoare a morfologiei sufletului. Ea reprezintă signatura momentului naşterii, forma luată de viaţa universală conform unui anumit set de valori temporal-spaţiale. Ea

zugrăveşte germenele şi planul structural general de creştere al fiinţei umane: destinul său. Ea defineşte relaţiile fundamentale ce determină identitatea şi caracterul omului, armonia (consonantă sau disonantă) auzită in totalitatea sa ca ton al sufletului". „Diferenţa dintre o asemenea utilizare a referirilor astrologice şi modul comun de prezicere asociat astrologiei este tot atât de mare ca aceea dintre interpretările visului de către profet şi folosirea simbolică a viselor în cel mai ştiinţific mod de psihanaliză. Utilizarea simbolică a astrologiei este la fel de legitimă ca şi utilizarea simbolică a viselor. Prima este un instrument mult mai ştiinţific şi mai impersonal de apreciere sintetică a naturii fundamentale a omului decât ultima, colorată cum e, în funcţie de natura viselor, de reacţiile superficiale şi fragmentate ale pacientului".

„Astrologia a fost pervertită la condiţia de simplă prezicătoare şi ea lucrează de obicei numai cu evenimente concrete. Dar evenimentele în sine nu sunt importante. Ceea ce contează este semnificaţia pe care noi le-o acordăm. Noi le facem reale doar atunci când conferim evenimentelor semnificaţia centrată în propriul nostru suflet. Nu există realitate în afara aceleia pe care noi o creăm prin însăşi lucrarea continuă a vieţii. Astfel, nu evenimentele sunt cele care se întâmplă, noi ne întâmplăm pentru ele; noi le facem constructive sau distructive. De aceea ar trebui mai degrabă să aflăm cine suntem noi înşine, decât să ştim ce ar putea fi evenimentele.

„Astrologia armonică are de-a face cu Forma integrală a omului, cu simbolurile totalităţii fiinţei sale, cu arhetipul destinului său pe Pământ. Ea este mijlocul prin care poate fi interpretată Imaginea sufletului, conturată şi făcută manifestă conştiinţei personale exterioare. Ea este astfel capabilă să înceapă procesul creativ de ardere şi repolarizare interioară, care, dacă individul este cu adevărat concentrat asupra sarcinii de regenerare, conduce la eliberare. Va conduce la eliberare nu în virtutea a ceva exterior care intră in individ, ci prin intermediul puterii pe care adevărata formă a sufletului o posedă

pentru a constrânge imaginea umbrită a personalităţii să se modeleze după înfăţişarea arhetipului său, odată ce arhetipul este adus din inconştient în conştient, unde începe să opereze ca o realitate creativă”.

În completarea celor de mai sus, redăm şi următoarele paragrafe, care prezintă într-o manieră concisă idei ce se găsesc răspândite în tot cuprinsul acestei cărţi:

„Astrologia armonică lucrează în întregime cu problema formei. Ea reprezintă astfel o temelie sigură pentru „arta de a trăi”. Ea lucrează cu forma nu doar ca simplu element estetic, ci ca un vas integrator pentru forţele care evoluează. Filosofia astrologiei este astfel filosofia formei. Nimeni nu poate aborda descoperirile astrologiei într-un mod complet integrator dacă nu înţelege scopul formei de viaţă şi rezultatele vieţii în construcţia, întreţinerea şi dezintegrarea formelor. Se poate spune că în astrologie totul se roteşte in jurul acestei operaţiuni întreite.

„Ce este un corp omenesc? Este o formă relativ permanentă în care forţe biologice sunt atrase spre un focar şi făcute să servească unui singur scop. Circulaţia, digestia, respiraţia, reproducţia sunt procese funcţionale ce rezultă din armonizarea şi integrarea mai multor forţe vitale. Când se instaurează dezintegrarea şi armonia forţelor care operează in corp este tulburată, apare boala şi, în cele din urmă, moartea.

„Epoci de evoluţie terestră şi colectivă au adus corpul uman la un punct de relativă perfecţiune ca întreg organic. Dar evoluţia organismului psiho-mental, sau a sufletului omului, este foarte departe de atingerea acestui punct, generic vorbind. Omul ar trebui să fie constructorul acestui organism psiho-mental. Acest organism este construit prin armonizarea şi integrarea elementelor colective, „forţelor sufleteşti”, tot ceea ce noi moştenim la naştere sau asimilăm de-a lungul vieţii - astfel încât aceste elemente devin o „ţesătură organică de energii” diferenţiate corespunzător şi puse în legătură una cu alta:

un întreg viu, totalitatea căreia îi aparţine Şinele (în sensul jungian al termenului)". „Omul ar trebui să fie armonizatorul forţelor destinului său, constructorul propriului său „Templu al lui Solomon". Dar cum poate el să facă întocmai, dacă nu cunoaşte: 1). natura energiilor cu care trebuie să lucreze şi legile activităţilor ciclice; 2). planul construcţiei? În primul caz, este posibil ca el să fie zdrobit de neaşteptata natură a energiilor; apoi, dacă nu a văzut planul clădirii, cum poate şti unde să potrivească materialele pe care le-a asimilat? Este probabil să construiască un perete în locul unde ar trebui să stea un stâlp; şi peşteri săpate sub coloanele destinate să suporte greutatea cupolelor.

„Astrologia ne ajută să vedem - cel puţin în mod intelectual - viziunea Formei noastre arhetipale. Ea ne spune ce să facem cu energiile care lucrează în noi zilnic; nu cum să le distrugi sau să le „conduci", chiar cu o mână de fier, ci cum să le echilibrezi. Ne învaţă mai ales că aceste energii nu au dreptul să uzurpe prerogativele sinelui nostru şi să se proclame singure drept „Eu" - pentru că ele reprezintă părţile şi nicidecum întregul; ori „Eu"-l, când este cu adevărat înţeles şi operează, reprezintă totalitatea întregului. Adevăratul „Eu" reprezintă totalitatea, dar nu atât în ce priveşte *conţinuturile* fiinţei noastre totale, cât mai ales *forma* arhetipală a fiinţei totale. În acest sens, el este un „Eu" relativ neschimbat. Reprezintă de fapt monada, calitatea abstractă care suntem noi, ca manifestări particulare ale vieţii universale. Acest „Eu" - esenţa Formei noastre arhetipale - nu este totuşi *actuală* până când această Formă nu este prinsă într-un organism substanţial - ambele la nivel fizic şi psiho-mental".

Afirmaţiile de mai sus trebuie înţelese într-un sens pur simbolic; o singură idee ar trebui, totuşi, să se manifeste în mod clar - anume, că harta natală a unui individ reprezintă „signatura" unei identităţi ciclice, Forma sau Imaginea divinităţii sale fundamentale. *Considerată ca un întreg*, adică în mod estetic, ea este simbolul a ceea ce

omul ar trebui să se străduiască să devină. Reprezintă de aceea „talismanul său magic”. Omul, ca o personalitate care se schimbă şi evoluează, trebuie să se identifice cu totalitatea acestei hărţi natale. Dar - şi aceasta este esenţial - harta natală nu trebuie niciodată considerată ca indicând conţinuturi de viaţă, ci doar ca o structură a sinelui. Nicio planetă nu trebuie văzută vreodată ca o entitate sau ca un lucru in sine, reprezentând conţinuturi de viaţă particulare; dacă cineva s-ar identifica cu o planetă, atunci ar distruge - sau cel puţin ar tinde să distrugă - totalitatea personalităţii sale. Identificarea se poate referi doar la întregul Tipar al hărţii.

Această distincţie este absolut esenţială căci tot răul temporar din viaţă apare din faptul că un anumit tip de energie se dezvoltă atât de puternic în personalitate, încât îşi impune voinţa asupra întregii personalităţi. Spunem astfel: „urăsc” - „sunt nervos” - „iubesc” - care arată identificarea „Eu”-lui cu o funcţie sau cu o energie a psihicului. Un om cu adevărat integrat nu mai este subiectul unor astfel de accidente sau catastrofe. El poate spune: „există ură, mânie sau iubire ce se iveşte din interiorul meu. Dar Eu - esenţa Formei arhetipale - observ şi supraveghez acest talaz; şi eu voi aduce în arenă împotriva lui puterea combinată a celorlalte funcţii care operează în mine; şi astfel, totala armonie a întregului din care eu sunt totalitatea, nu va fi perturbată; va fi doar o readaptare interioară a echilibrului de forţe - şi asemenea readaptări sunt fructuoase pentru că ele ajută la evitarea cristalizării unei organizări interne particulare de energii sau funcţii. Dacă eu sunt un tip intelectual puternic, un val emoţional puternic va fi binevenit, pentru că el va da funcţiei mele intelectuale altceva de făcut în afară de a nutri gânduri despre una sau alta. El le va obliga să combine forţele nefolosite din adâncul meu pentru a echilibra apariţia emoţiei puternice; şi aceasta îmi va vitaliza intelectul”.

A echilibra - niciodată a distruge. Emoţia puternică înseamnă putere. Ea adună conţinuturile vitale din

adâncurile organice vii. Aceste conţinuturi sunt necesare pentru împlinirea personalităţii. Tot ce este acolo e necesar - dar la *locul său propriu şi in relaţia proprie cu scopul întregului*. Cu ceva *în minus* un om nu poate deveni „zeu”; dar nici dacă are prea mult din ceva. Personalitatea împlinită este un organism: adică un întreg echilibrat, operativ.

Se spune că *există* alte căi spre stadii ale fiinţei care transcend omul, aşa cum îl cunoaştem noi. Dacă postulăm principiul conform căruia orice întreg trebuie să se regăsească în final ca parte dintr-un întreg mai mare, atunci destinul omului este de a opera ca o parte din „Marele individualizat”. Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci pot exista „căi” variate prin care „cel mai puţin individualizat” se poate identifica cu funcţia pe care el ar trebui să o îndeplinească în cadrul „Marelui individualizat”. De aceea ezoterismul menţionează câteva „căi” de dezvoltare spirituală, câteva *marga* sau *yoga*, pe care, urmându-le, omul poate ajunge mai aproape de un nivel cosmic de funcţionare în cadrul „Marelui individualizat”.

Oricum ar fi, abordarea pe care o subliniem în această carte - şi care, credem noi, reprezintă abordarea tipică şi naturală din punctul de vedere al astrologiei - poate fi rezumată prin cuvintele: armonizare, integrare, desăvârşire. Ea se bazează pe înţelegerea formei, echilibrului, operării cumpănite şi sintezei. Este încoronată şi făcută semnificativă de lucrarea creativului, singurul prin care se rezolvă conflictul dintre individual şi colectiv - rezolvat prin acţiune semnificativă, simbolică, creatoare şi transmiţătoare de putere. Aceasta implică utilizarea imaginaţiei creative. Implică o abordare estetică contra uneia etice. Solicită din partea individului curajul de a-şi păstra valoarea de individ, de a-şi asuma o responsabilitate conştientă, de a se confrunta cu viitorul - şi (mistic vorbind) cere un sacrificiu pentru ciclul ce va fi vestit prin actul său creator. Mai mult, solicită înţelegere şi frumuseţe, intuiţie şi dezvoltare de sine. Fiind un întreg

creativ, el ar trebui să ştie cum să facă faţă, ca întreg, situaţiilor în totalitatea lor - ceea ce înseamnă intuiţie şi acea înţelegere care depăşeşte intelecţia. Fiind un proiector al propriei sale imagini, el ar trebui să-şi îndeplinească datoria pe care fiecare persoană trebuie să o reveleze, şi totodată să întruchipeze în propria lui viaţă maximum de frumuseţe - a corpului, sufletului şi a minţii - de care moştenirea sa l-a făcut capabil.

Aceasta este calea integrării personalităţii, calea semnificaţiei creative, calea eliberării energiei prin Formă. Calitatea ocultă a acestei căi poate fi căutată în numerele l-4-7, care, prin adunare kabbalistică (după cum deja am văzut) însumează 28. Din nou simboluri. Dar prin folosirea acestor simboluri se dezvoltă intuiţia. Intuiţia conduce la adevărata „viziune" - şi *văzător* este doar cel care vede în fiecare lucru al Vieţii o vie semnificaţie. Toate lucrurile îşi revelează pentru el forma arhetipală, „hărţile lor natale" fundamentale. Toate lucrurile sunt cunoscute prin „numele" lor vitale. Şi doar aceasta îi conferă omului putere; pentru că a numi in mod corect înseamnă a avea putere asupra lucrului sau procesului numit, înseamnă de asemenea a înţelege cu acea „înţelegere creativă" care doar ea, aşa cum Keyserling arată atât de frumos, poate da naştere „lumii noi". O lume după care tânjesc toţi oamenii care au înţelegere, nobleţe şi viziune spirituală; o lume pentru care nu doar că tânjesc ci şi *lucrează*.

Astrologia şi procesul civilizaţiei

Civilizaţia vie este un proces, nicidecum un lucru. Este procesul de gestaţie al omului - starea-germene a omenirii perfectibile. O teorie greşită, produs al minţii europene materialiste, a făcut din civilizaţie un cimitir de valori vii. Dar germenele nu este mort. Civilizaţia nu trebuie confundată cu tulpina rigidă şi uscată a plantei în prag de iarnă. O astfel de civilizaţie nu e o civilizaţie vie şi adevărată; este doar sfârşitul unui ciclu cultural.

Cultura reprezintă echivalentul procesului de schimbare - al personalităţii, care este un mereu schimbător echilibru de factori individuali şi colectivi. Ea

îşi are obârşia într-un impuls spiritual-monadic, care este Unul-de-la-începuturi, „Avatarul”, Marea Persoană Universală care, ca să spunem aşa, dă aripi primăverii ciclului-care-trebuie-să-fie, căci este un agent direct, un act-de-voinţă întrupat al „Marelui Individualizat”, Fiinţa Planetară. Apoi cultura se dezvoltă prin vicisitudini şi transformări fără de sfârşit; întocmai cum germenele, tulpina şi rădăcina, frunzele şi, în final, floarea şi fructul - cresc din pământ, sunt legate de pământ şi de energiile sale fiziologice, pozitive şi negative.

În cele din urmă germenele se formează în interiorul fructului; şi după ce se petrece acest lucru, planta începe să moară. Tulpina se rigidizează. Cultura devine un set de formule stereotipe de gândire, sentiment şi comportament. Acum germenele cade pe pământ. Deja frunzele au început să se descompună pe sol, pentru a deveni mai târziu îngrăşământul care eliberează substanţa chimică - elementele colective - pentru a hrăni noua plantă ce va răsări la chemarea noii primăveri. Dar germenele nu se dezintegrează. El trăieşte şi această viaţă este una de totalitate concentrată şi relativ permanentă, căci în germene este conţinută în potenţialitate întreaga putere şi sumă de caracteristici a speciei.

Civilizaţia vie este germenele Omului şi deopotrivă procesul care cheamă germenele la viaţă - procesul de individuaţie; este procesul în care germenele moare ca germene pentru ca noua plantă să poată exista - procesul de sacrificiu. Civilizaţia vie este principiul creator care operează prin rasa umană ca întreg. Ea se manifestă îndeosebi „în ultimul moment” al ciclului, când tot ce este viu şi adevărat pentru tiparul arhetipal de la începuturi este strâns laolaltă într-o sinteză-germene care va fi hrană pentru umanitatea ce va să vină. Conform simbolismului profetic, două treimi se va pierde - adică, se vor dezintegra asemenea frunzelor, tulpinii şi chiar fructului. Dar o treime va fi salvată şi această treime va fi germenele-*Shistas*: aceia în şi prin care principiul creator va interpreta o nouă simfonie a vieţii, atunci când primăvara va suna chemarea

şi va conduce piesa.

Aceşti interpreţi care, ca grup, constituie germenele, orchestra, sunt cei care au devenit „separaţi”, cei care au experimentat o „a doua naştere” - o naştere, nu pe tărâmul frunzelor în descompunere, ci pe tărâmul germenului sfinţit. Aceşti indivizi sunt pregătiţi să-şi împlinească lucrarea de grup. Ei sunt pregătiţi atât ca indivizi cât şi ca grup. Ei nu trebuie să fie solişti, ci cântăreţi într-o orchestră. Ei trebuie să renunţe la ceva din „personalitatea” lor (în sensul comun al termenului), pentru a se putea naşte o „personalitate de grup”: orchestra. Ei trebuie să rămână in orchestră pentru că orchestra va trebui *într-o zi* să interpreteze o partitură simfonică.

O partitură este o formulă de relaţie, un tipar de entităţi simbolice numite „note muzicale”. O partitură este deopotrivă scopul interpretării şi al orchestrei. Partitura reprezintă entitatea abstractă care este forma personalităţii-de-grup (orchestra). Ne putem imagina că orchestra este antrenată să interpreteze doar o singură partitură simfonică. În acest caz, partitura aceasta reprezintă arhetipul structural al personalităţii-grup orchestrale, pentru că partitura este cea care va determina ce instrumente sunt necesare şi unde şi când va trebui fiecare să se facă auzit, să interpreteze partea care îi este rezervată.

Este adevărat, se pot dezvolta relaţii personale (prietenii, antipatii etc.) între interpreţi ca fiinţe umane emoţionale; dar asemenea relaţii trebuie să fie întotdeauna subordonate singurului scop al personalităţii grupului orchestral: interpretarea partiturii.

Setul fundamental şi permanent de relaţii dintre interpreţi este determinat de partitura ce trebuie interpretată. Este o relaţie arhetipală de lucru şi scop - o relaţie creativă şi nu una determinată de sentimente personale sau individual-colective, în mare măsură dependentă de toanele şi de influenţa mereu schimbătoare a stărilor naturale sau de moment.

Asemenea ilustrare - care este îndeajuns de exactă - arată foarte clar rolul pe care astrologia îl poate juca în procesul civilizaţiei vii şi în special în cel al strângerii laolaltă în viitor a interpreţilor, care, în schimb, vor trebui să devină „individuaţi” într-o personalitate-grup: orchestra. Astrologia revelează partitura simfoniei şi locul pe care fiecare interpret trebuie să-l ocupe în orchestră.

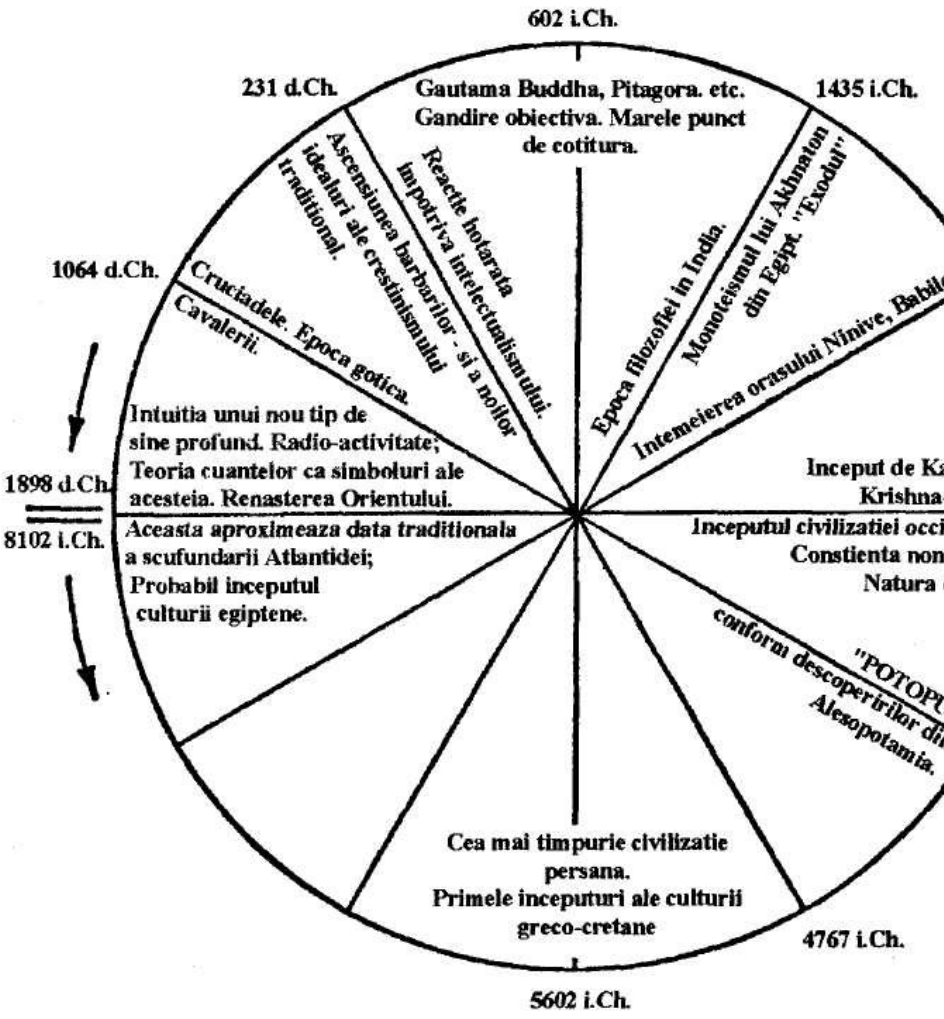

Tipul de astrologie care poate revela partitura unei

civilizaţii viitoare încă nu e cunoscut, cel puţin oamenilor obişnuiţi ai actualei generaţii. Dacă unii „Adepţi” sunt competenţi sau nu în aceasta, nu trebuie să o spunem noi. Am atins, totuşi, subiectul unei asemenea astrologii planetare care se referă la „creativul planetar” în capitolele: „Cheia către simbolismul astrologie” şi „O clasificare a punctelor de vedere astrologie”. Este îndoielnic că se poate afirma mai mult în prezent, deşi ar putea exista - există, dacă e să dăm crezare *Doctrinei secrete* a lui H. P. Blavatsky - oameni care cunosc bine complexităţile ciclurilor planetare şi cosmice.

Marele ciclu polar şi aşa numitele sale „Ere zodiacale”, cum sunt Era Peştilor şi cea a Vărsătorului, indică foarte general caracteristicile marilor civilizaţii, modul cum cresc şi decad pe continentele reprezentând corpurile lor *fizice*. Recent, au fost făcute interesante încercări de corelare a erelor precedente şi a civilizaţiilor trecute, şi de asociere a semnelor zodiacale cu zone de longitudini geografice. Însă opiniile sunt divergente şi cheia finală poate că nu a fost încă descoperită. Ea depinde mai degrabă de studierea împărţirii în şapte sau în şaptezeci a Marelui ciclu polar (după cum deja am sugerat), decât de analiza mişcării de precesie îndoisprezecită a echinocţiilor de-a lungul centurii zodiacal-ecuatoriale; sau, încă şi mai bine, de corelarea acestor două puncte de vedere.

Dar există alte cicluri planetare la fel de importante ca cel creat de mişcarea de rotaţie a axei polare a Pământului în aproximativ 25868 ani. Un ciclu de 10000 ani care poate fi numit în mod simbolic cel al lui Buddha, pentru că are de-a face cu procesul planetar, ca să spunem aşa, al „individuaţiei cosmice” - din nou un simbol! — a fost sugerat în literatura teozofică, în timpul vieţii lui H. P. Blavatsky (*Scrisorile Mahatma*). El se referă prezumtiv la acelaşi lucru - la un nivel planetar, cu care ciclul de 28 de ani studiat de noi anterior a operat la nivelul personalităţii umane. Şi între trei cicluri de 10 000 de ani şi Cercul Polar de 25868 există aceeaşi diferenţă, cu aceea dintre trei

cicluri de 28 de ani şi cel de „trei de douăzeci şi zece”, măsura tradiţională a duratei de viaţă a omului.

S-au scurs 5000 ani de la ceea ce brahmanii numesc „începutul lui *Kali Yuga*” (3102 Î.Ch). 2500 de ani au trecut de la venirea lui Buddha (aprox. 602 Î.Ch). Şi s-a spus că anul 1898 (sau perioada 1891-1898, care a fost martora morţii lui H. P. Blavatsky şi a lui Baha'ullah) marchează începutul unei noi ere - o eră care poate fi concepută drept perioada de gestaţie spirituală sau, poate, de copilărie foarte timpurie a unui nou tip de individualitate umană la nivel psiho-mental. Diagrama care a fost prezentată pe pagina anterioară interpretează un asemenea ciclu în termenii formei astrologice convenţionale - lucru important pentru minţile interesate de un asemenea simbolism cosmic. O nouă istorie spirituală a omenirii poate fi atinsă într-o zi pe baza unor astfel de cicluri planetare. Dar cunoaşterea noastră este, în mod evident, prea incompletă astăzi pentru aceasta.

Integrarea personalităţii-grup

Mult mai semnificativ pentru viaţa noastră actuală este utilizarea astrologiei în determinarea personalităţii-grup reale şi armonioase. Acest subiect este cu atât mai actual cu cât există un mare accent pe factorul „grup”. Ca temă de discuţie, aceasta este mult dincolo de scopul acestei cărţi; de aceea nu putem să evaluăm semnificaţia, importanţa şi valabilitatea acestor tendinţe moderne faţă de comportamentul de grup şi de personalitatea-grup. Această tendinţă este totuşi reală şi astrologia are multe de spus în ce priveşte inventare a unei tehnici pentru strângerea, armonizarea şi integrarea unor astfel de grupuri.

În cel mai real şi valabil sens al termenului, personalitatea-grup reprezintă un factor de reconciliere între individual şi colectiv în societatea umană. Din acest motiv, putem considera două tipuri de grupuri: 1). grupuri care reprezintă colectivităţi de indivizi; 2). grupuri care reprezintă individualităţi alcătuite din elemente colective. În primul tip, accentul cade pe indivizi; în cel de-al doilea,

pe natura colectivă a elementelor dominate de o singură entitate - sau de o singură idee, carte, imagine.

Al doilea tip de grupuri este de regulă cel găsit în actualul stadiu de dezvoltare umană. Un asemenea grup reprezintă deseori un conglomerat de personalităţi mai puţin individualizate adunate laolaltă, fie de un conducător, fie de o credinţă sau o autoritate conducătoare. Cu cât membrii grupului sunt mai puţin individualizaţi, cu atât mai omogen şi mai stabil este acesta. Cu cât este mai puternic conducătorul, vizibil sau invizibil, cu atât conducerea este mai generatoare de emoţii şi constrângătoare în credinţă.

Primul tip de grupuri abia începe să apară in lumea modernă şi deseori acolo unde se aşteaptă cel mai puţin. Aici, grupul reprezintă într-adevăr o asociaţie (sau tovărăşie, sau camaraderie cooperantă) de indivizi diferenţiaţi şi încrezători în ei înşişi, strânşi laolaltă pentru o lucrare comună, pentru a promova un ţel comun şi a demonstra un ideal considerat valabil de către toţi. Grupul este păstrat laolaltă mai degrabă de o realizare comună, de o „calitate” comună de viaţă, decât de o credinţă comună. El are foarte puţin de-a face cu sentimentele personale - în sensul obişnuit al cuvântului. Nu admite constrângere, cu excepţia celei determinate de scopul comun şi de necesitatea lucrului în comun. Postulatul său fundamental este că fiecare individ e liber să-şi ducă la bun sfârşit propriul destin într-o manieră naturală şi individuală; că el trebuie să facă ce ştie să facă cel mai bine, şi că lucrul în grup înseamnă, nu doar să nu împiedice rolul creativului individual, ci din contră, să îl stimuleze şi să îl sporească, să-i dea o semnificaţie mai mare, mai multă putere, un scop mai înalt şi o permanenţă de acţiune.

Dificultatea rezidă, evident, în faptul că există o zonă de conflict şi luptă - în afara cazului când acţiunile liber-creative ale individului se *potrivesc* cu ale celorlalţi indivizi, dacă nu cumva toate aceste acţiuni se împletesc armonios, în relaţie temporală şi spaţială, fără a sacrifica

valoarea fundamentală a spontaneităţii. Pe scurt vorbind, în afară de cazul când indivizii care compun grupul se potrivesc împreună în mod *structural*, ca piesele unui puzzle, un asemenea tip de grup nu poate opera în mod satisfăcător pe nicio lungime de timp. Căci, dacă era să existe cooperare reală a indivizilor care nu se potriveau împreună în mod structural şi *a priori*, atunci unii dintre aceşti indivizi ar trebui, în mod necesar, să-şi modifice ritmul creator şi, prin aceasta, să devină *ceea ce nu sunt* - admiţând, bineînţeles, că ei erau în mod efectiv ceea ce *sunt* în mod arhetipal, înainte de a se întâlni să constituie un grup.

Această ultimă propoziţie subliniază o dublă problemă: prima, indivizii care urmează să constituie un asemenea grup nu sunt cel mai adesea efectiv individuaţi. Ei nu sunt complet conformi cu propria lor monadă, cu propriul lor arhetip. Ei sunt deocamdată personalităţi neintegrate, formate incomplet. Din această cauză nu există limpezime şi nedenaturare în comportamentul lor şi în procesele lor creatoare. Nu sunt nici puternici, nici fermi. Ei urmează toanele, sentimentele şi toate felurile de imperative ne-formate. Ei sunt necunoscuţi - lor înşile ca şi asociaţilor lor. A construi un grup adevărat cu asemenea persoane este ca şi cum s-ar interpreta o simfonie cu muzicieni care nu sunt siguri ce notă va suna efectiv atunci când vor cânta cu propriile lor instrumente.

Cealaltă dificultate (în cazul asociaţilor care sunt personalităţi foarte limpezi şi pe deplin individuate) este cum să se găsească un număr de asemenea indivizi care se vor potrivi din punct de vedere structural - cel puţin în privinţa relaţiei lor creative pentru împlinirea scopului comun. Lipsa unei percepţii intuitive supra-normale şi directe a caracteristicilor structurale ale tuturor indivizilor ce urmează să constituie grupul poate fi compensată doar de astrologie.

Avem aici de-a face cu complexa problemă a stabilirii şi interpretării corecte a relaţiilor valabile între hărţile natale a doi sau mai mulţi indivizi. A cerceta cum poate fi

rezolvată această chestiune este de asemenea dincolo de scopul acestei cărţi. Tot ce dorim să afirmăm acum, cel puţin teoretic, este că aceasta poate fi făcută în mod satisfăcător. Practic, există numeroase dificultăţi de care trebuie să ţinem seama.

Primul lucru de făcut este stabilirea naturii exacte a relaţiei considerate. Am văzut deseori două persoane venind cu hărţile lor pentru a afla dacă să se căsătorească sau nu. Răspunsul nostru la aceasta este întotdeauna: Pentru ce vreţi să vă căsătoriţi? Ce fel de căsnicie aveţi în vedere? În ce scop? Nu toţi oamenii se căsătoresc cu scopul, conştient sau inconştient, de a-şi face o casă, a creşte copii şi tot ceea ce derivă din aceasta. Căsătoria poate fi regeneratoare. Poate produce repolarizare spirituală. Poate elibera ambii parteneri de complexe şi inhibiţii care pot să nu includă cămin, copii sau chiar felul obişnuit de fericire. Căsătoria poate fi o armonie consonantă sau una disonantă. Poate fi destinată să dăinuie sau să se destrame. Poate include conflicte adânci şi opoziţii de atitudini - şi totuşi reprezintă adevărata salvare, adevărata nevoie pentru ambii parteneri. Cine, atunci, va dori să-şi asume responsabilitatea de a sfătui două persoane să nu se căsătorească din cauza conflictelor şi a contrastelor puternice care ies la iveală din compararea celor două hărţi natale?

Aceasta este o dificultate. Alta constă în obişnuita nesiguranţă în privinţa momentului exact al naşterii individului - care se accentuează atunci când e vorba de două sau mai multe persoane. Mai există şi alte dificultăţi, care sunt asociate faptului că psihologia tipului de grup pe care îl considerăm noi acum este foarte puţin înţeleasă; că în astfel de grupuri se formează relaţii secundare aproape în mod necesar, şi acelea la diferite niveluri. Totuşi, în pofida tuturor acestor aspecte, se poate spune că astrologia, prin compararea hărţilor natale, poate defini *tipul* de relaţie ce se aşteaptă între indivizii simbolizaţi prin aceste hărţi. Alte metode astrologice, prea complexe pentru a fi studiate aici, pot fi de asemenea puse să lucreze

cu această problemă a relaţiei.

Rezultatul este că se pot selecta, prin studierea relaţiilor hărţilor lor, doisprezece indivizi deplin dezvoltaţi care ar fi capabili să coopereze la promovarea unui scop comun care să-i estompeze pe toţi, astfel încât activităţile fiecăruia ar rămâne strict autentice cu şinele şi destinul individului şi, totuşi, toate aceste activităţi s-ar pune în acord - exact cum interpretările individuale ale muzicienilor care compun o orchestră se potrivesc în transpunerea orchestrală a unei simfonii. În această analogie orchestrală, a fi o primă vioară sau un al doilea corn francez ar corespunde sinelui *generic* al personalităţilor care compun grupul (tipul lor rasial, fundalul lor - din punct de vedere ocult, „Raza" lor de dezvoltare), în timp ce şinele *individual* ar fi simbolizat prin partitura muzicală, pe care interpretul trebuie să o interpreteze şi care reprezintă „signatura" funcţiei sale in grup.

Astrologia nu poate spune mai mult referitor la personalitatea generică; dar poate lucra în mod satisfăcător cu „partitura" sau „schiţa" sinelui individual. În cazul formării personalităţii-grup, factorul necunoscut este chiar „partitura" acestei personalităţi-grup; dar chiar şi acolo astrologia ar putea interpreta în mod semnificativ harta natală a grupului, luând ca moment al naşterii fie pe acela la care a fost făcută prima mişcare spre formarea grupului, fie pe acela când a apărut prima manifestare concretă a activităţii de grup sau a relaţiei de grup.

Dacă vom continua ilustrarea cu orchestra, va trebui să spunem că orchestra are nevoie de un conducător. Ea are în mod evident nevoie de un factor, principiu sau scop conducător, dar nu în mod necesar de o personalitate conducătoare. Orchestrele fără dirijori s-au dovedit a fi de succes. Dar punctul esenţial este într-adevăr mai presus de prezenta noastră discuţie şi poate fi dezbătut doar prin considerarea tipului de relaţie existentă între personalităţile umane şi „Marele Individualizat" la nivel planetar.

Ce contează acum pentru noi este faptul că astrologia poate rezolva dilema fundamentală a constituirii grupurilor sau a oricărei relaţii între două sau mai multe personalităţi. Că persoanele asociate sunt prin firea lor discipoli, credincioşi sau devoţi, este de puţin folos; relaţia va fi stabilă şi trainică dacă există o forţă puternică care domină relaţia. In căsătoria tipică pentru fiinţele centrate fiziologic-emoţional, această putere este sexul: scopul rasial şi social domină relaţia, în grupurile obişnuite - indiferent dacă se cheamă „oculte", religioase, politice sau, la limită, găşti - un conducător, vizibil sau invizibil, domină cu puterea şi personalitatea sa puternică un conglomerat de discipoli. Asemenea grupuri, ca şi căsătoria emoţională, reprezintă părţi ale tiparului karmic care conduce oamenii insuficient individualizaţi, exact cum impulsurile şi instinctele biologice conduc animalul şi planta. Toate aceste relaţii şi combinaţii de dorinţe, impulsuri, iubiri, uri - toată această naştere, moarte şi renaştere aparţin colectivului, vastului flux şi reflux al procesului de viaţă - acelei mări infinite, incomensurabile a *devenirii* care continuă la nesfârşit.

Astrologia poate face puţin în raport cu asemenea factori colectivi. Ea poate revela inevitabilele crize şi sfârşitul relaţiei. Dar la ce bun să-i spui unui neajutorat, care nu a devenit cu adevărat un *Unu*, că va fi împuşcat în atâtea zile? Acolo unde nu există libertate - şi există într-adevăr puţină libertate în relaţiile controlate de impulsurile biologice sau de forţa psihică oarbă a credinţei - astrologia este mai curând distructivă decât constructivă. Şi libertatea există numai în funcţia de individ. Numai ceea ce este întreg poate fi liber.

Numai grupurile de indivizi adevăraţi au nevoie de astrologie, pentru că în aceste grupuri există doar problema cum să se echilibreze libertatea inerent individuală cu eficienţa grupului; cum să se păstreze forma individuală în cadrul structurii de grup. Existenţa unui grup de indivizi nu este posibilă dacă această problemă nu e rezolvată. Şi a rezolva aceasta problemă nu înseamnă că

un conducător ar trebui să selecteze membrii „orchestrei” sale din punct de vedere astrologie; ci ar însemna mai degrabă că interpreţii individuali ar trebui să se strângă laolaltă pe baza unei asemenea cunoaşteri structural-astrologice a relaţiei.

În altă parte ne-am referit la o asemenea relaţie semnificativă între indivizii creativi ca la o „relaţie aeriană”, spre deosebire de „relaţia terestră” sau de „relaţia de sânge”, care leagă emoţional şi tinde să reducă *asocierea* faţă de marea masă - puternică probabil, totuşi nici liberă, nici semnificativă în termenii indivizilor. Am pretins „o aristocraţie de Persoane Vii integrate printr-o voinţă comună pentru a servi viaţa şi omul; o aristocraţie creativă; o aristocraţie a Egalilor în termeni de egalitate sufletească, nu o asemănare corporală sau o asemănare de îndatoriri; o aristocraţie care ar fi un *grup* în virtutea consacrării unanime a unităţilor sale unui scop comun, *evident* fiecăruia şi tuturor.

Acest grup ar fi dinamic, mobil întotdeauna în acţiune - prin gând sau faptă: o ţesătură de centri de forţă şi eliberări de energie care radiază forţa unei existenţe intense şi a unei relaţii reciproce viguroase, care nu se eschivează de la responsabilitate, gata să servească total Cauza care *creează* întotdeauna valori, individual sau în grup, întotdeauna stăruind şi fecundând minţi şi suflete. Nu un corp static înrădăcinat într-o izolată complacere de sine, ci o Idee unanimă care *operează*, concret în extrema diversitate, prin mulţi centri individuali care acţionează ca focare pentru mai marele întreg, în stări considerabil diferite; în toate statele, ţările, clasele, religiile; omniprezentă, regeneratoare de sine, nelegată de dogmă, înrădăcinată doar în viaţă şi Scop, universală - forţa in mişcare a oamenilor liberi care îndrăznesc să-şi asume responsabilitatea creatoare a unei Lumi Noi”. Cu o subliniere într-un fel diferită, Alice Bailey a susţinut în faţa studenţilor săi şi în faţa unui vast număr de cititori, idealul unui „Nou grup de slujitori ai lumii”, universalist şi creativ-spiritual. Şi teozofii moderni au vorbit de peste cincizeci de

ani, la diferite grade de înţelegere, de omniprezenţa „Lojei Albe” a Adepţilor - care, ca grup, constituie Fiinţa-Germene a ultimei zile a ciclului nostru planetar-uman.

În aceste cazuri, şi în altele cu o abordare mai mult sau mai puţin similară ca tip de grup-ideal, accentul fundamental trebuie întotdeauna să fie pus pe semnificaţia creativă a individului. Indivizii care cooperează, creează împreună. Tovarăşi care „mănâncă aceeaşi pâine” a semnificaţiei, „prieteni” care au făcut din relaţiile lor personale o vastă relaţie de prietenie vie - dar întotdeauna indivizi, pentru că „întregul mai mare”, care înseamnă încheierea evoluţiei planetar-umane, poate fi format doar de interacţiunea creatoare a oamenilor care sunt întregi şi, deci, indivizi.

Astrologia, atunci când este interpretată simbolic şi structural, poate ghida şi oferi semnificaţie deplină unei asemenea interacţiuni creative a indivizilor. Ea devine, ca atare, o artă a interpretării formelor simbolice ale relaţiei; şi poate servi scopului formării grupurilor, pentru că ea însăşi lucrează cu grupuri de factori simbolici şi reprezintă o metodă practică de percepţie a semnificaţiei grupurilor în procesul devenirii lor deplin individuate, ca personalităţi integrale.

Personalitatea, în acest sens, apare ca stadiul final al procesului de viaţă; şi poate însemna fie Personalitatea umană după chipul christic, fie „Persoana mai mare” pe care o putem numi întregul planetar; sau, între cele două, orice Personalitate-grup care are ciclic caracteristici individuale permanent creative. Dar aceste caracteristici individuale sunt cele care dau forma şi semnificaţia Personalităţii, pentru că în fiecare caz Personalitatea reprezintă stadiul actualizării complete a Formei individuale. Sfârşitul ciclic este împlinirea într-un organism material a începutului ciclic. Individul reprezintă structura potenţială; personalitatea pe deplin individuată, organismul efectiv.

Semnificaţia rezidă în consumarea Ultimei Zile a ciclului. Este o funcţie a totalităţii întregului individuat. Ea

rezidă în polul individual al fiinţei, parcă împotriva lipsei fundamentale de sens a soartei colectivului. Doar în totalitate există inteligenţă şi înţelegere, pentru că doar în ea există un moment de sfârşit şi de împlinire. Există conştiinţa formei în sine şi există frumuseţe. Procesul de viaţă nu are semnificaţie. Niciun eveniment nu are semnificaţie dacă omul nu îi dă semnificaţie - omul, sau orice fiinţă, sau totalitatea fiinţelor înrudite în care există inteligenţă, formă şi împlinire.

Procesul de viaţă are semnificaţie doar în termenii „ultimului moment" al fiecărui ciclu al său, căci acest schimbător „ultim moment" este Semnificaţia însăşi. Procesul de viaţă are formă doar în termenii „primului moment" al fiecărui ciclu al său, căci acest „prim moment" este Forma însăşi. Cât despre nenumăratele evenimente care se petrec de la începutul şi până la sfârşitul nenumăratelor cicluri, acestea sunt doar „întâmplări" ale elementelor colective, cu excepţia aceluia care este capabil să le asocieze „formei sale proprii de destin", să le pună semnificativ în concordanţă în structura propriului său sine individual. Acest sine individual există de la începuturi şi el devine mereu mai manifest şi mai concret ca Personalitate integrată, întrucât fiecare moment este asociat şi întipărit, ca să spunem aşa, cu simbolul creator şi signatura lui „Eu Sunt".

„La început a fost Cuvântul" - şi Cuvântul era structura individuală a sinelui. La început a fost Forma. De aceea astrologia, ca „ştiinţă a tuturor începuturilor" (M. Jones), este singurul revelator al „formei" tuturor lucrurilor aflate în proces de devenire. Semnificaţia este încheiată atunci când forma potenţială - şi în spatele ei calitatea Unuia-care-este-la-început (Monada) - este actualizată ca organism desăvârşit, integrat. Doar în integrare semnificaţia devine reală şi creativă. Procesul de individuaţie reprezintă acel proces universal ce se încheie odată cu realizarea semnificaţiei. El începe cu Forma şi se încheie cu Semnificaţia; şi întreaga semnificaţie se naşte în lăuntrul cel mai intim al individului, dar al unui individ

care, după constante asimilări de conţinuturi de viaţă colective, a atins starea de desăvârşire ca Personalitate integrată.

Există individul - şi există Viaţa. Şi Viaţa este un flux de energii vast, fără limită, fără formă, care se supune unei singure Legi: Legea echilibrului, a compensării - sau a acţiunii compensatoare. În afara acestei Legi, care implică trinitatea mişcare-spaţiu-durată, se iveşte tipul de activitate pe care o numim „ciclică". Toate ciclurile sunt în mod fundamental asemenea oscilaţiilor unui pendul - sau numeşte-le „vibraţii". Şi toate aceste oscilaţii, infinite în micimea ca şi în vastitatea lor, sunt fără scop, fără sens. Ele *sunt* pur şi simplu - şi acest fapt este substratul a tot ce există, şi totuşi nu înseamnă nimic în particular. Aceste oscilaţii au în mod evident patru momente fundamentale, exemplificate de cele patru momente cardinale ale deplasării anuale a Soarelui: solstiţii, puncte de dezechilibru, echinocţii, puncte de echilibru instabil. Acestea sunt cele patru mari simboluri ale ciclului schimbării, ciclul energiilor naturale, biologice, care cresc şi descresc fără vreun sens anume.

Dar pentru omul care a devenit individuat şi care şi-a fixat conştiinţa individuală la nivelul mental al fiinţei, unde Forma este revelată şi Semnificaţia apare din vieţile trăite în împlinire, Patru cel fără sens devine Trei, in care există semnificaţie. Această semnificaţie este tărâmul lui *alpha* şi *omega* integrate în Christos-ul viu - omul întreg şi plin de germeni. Odată atinsă această stare christică, Trei se transformă treptat în Unul etern şi tărâmul spiritului se *naşte din nou*. Se naşte din nou în fiecare fiinţă christică, pentru că nu este un fapt postulat, ci o realitate care se iveşte numai din lăuntrul structurii individuale împlinite, dincolo de conferirea individuală de semnificaţie fiecărui moment experimentat în frumuseţe.

Pacea este tocmai această împlinire în frumuseţe şi armonie, care clădeşte spiritul mereu într-un chip nou. Spiritul este împlinirea creatoare a fiecărui moment. Spiritul este integrarea începutului şi sfârşitului într-o

sinteză care este renăscută şi făcută semnificativă în fiecare moment. Este ciclul concentrat în Acum. *Este Acum-ul Creativ*.

Fie ca puterea acestui *Creativ Acum* să ilumineze fiecare moment al nostru cu semnificaţie! Există într-adevăr frumuseţe şi semnificaţie în fiecare moment - pentru că în fiecare moment individul poate atinge integrarea şi bucuria creatoare, care dă naştere mai departe la noi cicluri şi afirmă faţă de necunoscut voinţa nobilă a destinului. Cerurile de deasupra nu mai sunt atât de radiante, forma constelaţiilor nu mai e atât de strălucitoare şi revelatoare pe cât este realizarea din lăuntrul cel mai adânc al sinelui nostru - anume, că noi suntem un întreg, că în totalitate creatoare tot ce este şi mereu va fi se desăvârşeşte în acest *Acum*. Oh! Într-adevăr - ACUM - totul este frumos! Întregul este frumos!

(a) Sfârşit

(b) DANE RUDHYAR 1895 - 1985

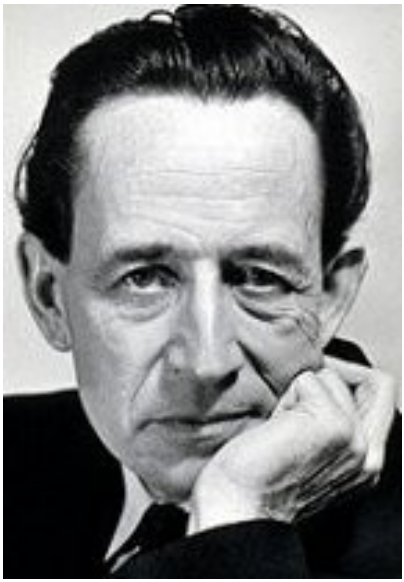

Dane Rudhyar s-a născut la Paris, în Franţa, la 23 martie 1895. Destul de timpuriu, el a realizat în mod intuitiv două lucruri care i-au influenţat profund viaţa şi opera: timpul este ciclic şi legea ciclurilor guvernează

toate civilizaţiile şi viaţa;

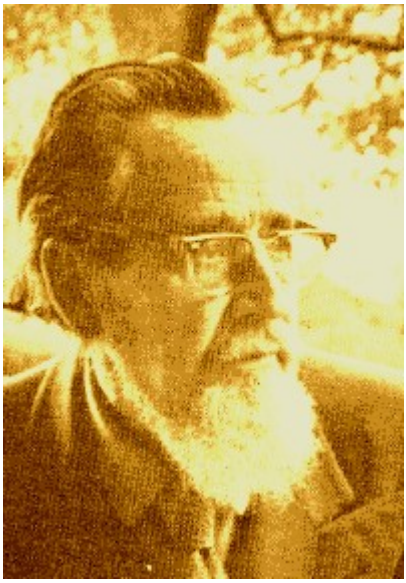

civilizaţia occidentală se află astăzi în ceea ce simbolic poate fi numită „faza autumnală a perioadei sale de existenţă”. întrucât aceste realizări s-au transformat într-un angajament personal faţă de viitorul imaginat, Rudhyar a simţit nevoia să părăsească Europa pentru a căuta o „Lume Nouă” - o ţară în care a putut, ca să spunem aşa, să se sădească pe sine ca germene, purtând în interiorul fiinţei sale moştenirea a tot ce era viabil şi constructiv în trecutul european. În toamna târzie a anului 1916 el sosea în America, lăsând în urmă ţara natală şi ancestrala cultură franceză, precum şi numele său de familie, Chenneviere.

Schimbarea numelui a fost simbolică, indicând o dedicare totală faţă de idealul asumat: transformarea civilizaţiei noastre, o „re-evaluare a tuturor valorilor”. A devenit cunoscut ca „Rudhyar”, un nume derivat din sanskritul *rudra*, care implică acţiune dinamică şi putere electrică eliberată în timpul furtunilor. Zeul Rudra din *Vede* este Distrugătorul şi Regeneratorul, energia transformatoare, spărgătorul vechilor şabloane, puterea voinţei sau forţa vitală.

Această înţelegere a destinului i-a dat lui Rudhyar o extraordinară energie, pe care el a canalizat-o spre dezvoltarea ideilor sale filosofice; spre muzică şi utilizarea tonului; spre pictură, ca artă a gesturilor; spre astrologie, ca limbaj simbolic având potenţialul de a acorda indivizii la ciclurile cosmice.

În decursul îndelungatei sale vieţi, el a folosit multe şi variate forme de exprimare şi, astfel, scopul său a devenit

mai clar concentrat şi mai dinamic ca niciodată. El a cerut oamenilor înzestraţi cu viziune holistică şi abordare „transpersonală” a vieţii să servească ca temelie unei societăţi globale.

Cuprins

PREFAŢA LA EDIŢIA A III-A (1970) 2
PREFAŢĂ LA EDIŢIA DIN 1991 3
NOTA TRADUCĂTORULUI ROMÂN 3
PROLOG 3
PRELUDIU LA O ISTORIE A ASTROLOGIEI 3
Stadiul animist 3
Stadiul vitalist 3
Schimbarea din secolul VI î.Ch. 3
Astrologia alchimică 3
SECŢIUNEA ÎNTÂI 3
I. ASTROLOGIA FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU GÂNDIREA MODERNĂ 3
Astrologia comparată cu logica şi cu matematica 3
Filosofia holismului 3

Astrologia şi logica holistică 3
Timpul pozitiv şi cel negativ 3
Intuiţii şi simboluri 3
Baza simbolismului astrologic 3
II. ASTROLOGIA ŞI PSIHOLOGIA ANALITICĂ 3
Principiul sincronicităţii 3
Trei tipuri fundamentale de psihologie 3
Conştient şi inconştient 3
Individuaţia 3
III. INDIVIDUAL, COLECTIV, CREATOR ŞI PROCESELE CICLICE 3
Ciclul: de la germene la germene 3
Formula ariano-hindusă 3
Recapitulare 3
Cele trei mari abordări ale cunoaşterii 3
IV. O CHEIE PENTRU SIMBOLISMUL ASTROLOGIC 3
Signaturile şi faptele semnificative 3
Mişcarea subiectivă şi cea obiectivă 3
V. O CLASIFICARE A PUNCTELOR DE VEDERE ASTROLOGICE 3
1. ASTROLOGIA INDIVIDULUI 3
2. ASTROLOGIA COLECTIVULUI 3
3. ASTROLOGIA OCULTA 3
SECŢIUNEA A DOUA 3
VI. CADRANUL CASELOR 3
Semnificaţia celor douăsprezece case 3
DIAGRAMĂ 3
VII. SEMNELE ZODIACULUI 3
Ce este de fapt zodiacul? 3
FORMULA ZODIACALĂ 3
VIII PLANETELE SI PERSONALITATEA 3
Soarele ca integrator 3
Planete care se referă la conştient 3
Planete care se referă la inconştient 3
Sistemul solar ca personalitate 3
IX. LEGĂTURILE PLANETARE 3
Nodurile planetare 3

Nodurile lunare 3
„Ascendenţii” planetelor 3
X. GRADELE ZODIACULUI ŞI SIMBOLURILE „SABIENE” 3
Berbec. I. INTERVALUL DE REALIZARE 3
BERBEC. II. INTERVALUL DE EXAMINARE 3
TAUR. III. INTERVALUL DE EXPERIENŢĂ 3
TAUR. IV. INTERVALUL DE DESFĂTARE 3
GEMENI. V. INTERVALUL DE STĂRUINŢĂ 3
GEMENI. VI. INTERVALUL DE NELINIŞTE 3
RAC. VII. INTERVALUL DE EXPANSIUNE 3
RAC. VIII. INTERVALUL DE INVENTIVITATE 3
LEU. IX. INTERVALUL DE ASIGURARE 3
LEU. X. INTERVALUL DE INTERPRETARE 3
FECIOARĂ. XI.INTERVALUL DE IDEALIZARE 3
FECIOARĂ. XII. INTERVALUL DE EXPERIMENTARE 3
BALANŢĂ. XIII. INTERVALUL DE AŞTEPTARE 3
BALANŢĂ. XIV. INTERVALUL DE REVELARE 3
SCORPION. XV. INTERVALUL DE CONSERVARE 3
SCORPION. XVI. INTERVALUL DE ÎNŢELEGERE 3
SĂGETĂTOR. XVII. INTERVALUL DE RECEPTIVITATE 3
SĂGETĂTOR. XVIII. INTERVALUL DE DETAŞARE 3
CAPRICORN. XIX. INTERVALUL DE AMĂGIRE 3
CAPRICORN. XX. INTERVALUL DE DEPENDENŢĂ 3
VĂRSĂTOR. XXI. INTERVALUL DE APĂRARE 3
PEŞTI. XXIII. INTERVALUL DE INOCENŢA 3
PEŞTI. XXIV. INTERVALUL DE PROTECŢIE 3
XI. FORMA ŞI TIPARUL ASPECTELOR. PLANETARE 3
A. ASPECTE PLANETARE 3
B. TIPARUL PLANETAR CA ÎNTREG 3
XII. HARTA NATALĂ ŞI PROGRESIILE 3
XIII. TEHNICA PROGRESIILOR, DIRECŢIILOR ŞI TRANZITELOR 3
Progresiile secundare 3
Rectificarea hărţii natale 3

XIV. PRINCIPIILE INTERPRETĂRII ASTROLOGICE 3
Despre procedura de interpretare 3
Focalizarea prin autoritatea hărţii 3
ASTROLOGIA ÎN PROCESUL DE INDIVIDUAŢIE ŞI CIVILIZAŢIE 3
Corelarea punctelor de vedere astrologie şi psihologic 3
Astrologia şi procesul civilizaţiei 3
Sfârşit 3
DANE RUDHYAR 1895 - 1985 3
Cuprins 3